

Giới thiệu Trung Khuyển Nam Thần

Không đơn thuần là một câu chuyện ngôn tình cổ đại, truyện Trung Khuyển Nam Thần của Tử Thanh Du còn nói về đời trước, Tàn Uyên là nam thần của Bạch Hiểu Y, là ánh mặt trời cô theo đuổi từ nhỏ. Cho dù tìm gan cô đều dành cho anh (yêu sâu đậm), anh vẫn luôn đối xử lạnh nhạt với cô, cho dù về sau kết hôn cũng không muốn nhìn cô một cái. Không chỉ như thế anh còn dùng bạo lực (về tinh thần) làm cô bị thương đến mức không còn lành lặn... bình an một đời sẽ không bao giờ đến với cô. Lúc mở mắt, cô trở lại năm mười tám tuổi. Cô chưa bắt đầu với Tàn Uyên, chưa gả cho hắn, lúc này tất cả vẫn còn kịp thay đổi. Sau mọi truyện, cô quyết định, đời này cô nhất định phải quý trọng mạng sống, rời xa Tàn Uyên!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Bạch Hiểu Y ngồi trên xe do dự thật lâu mới gọi điện thoại cho Tàn Uyên. Điện thoại đang kết nối, chỉ là rất lâu không ai nghe máy, mỗi tiếng tút tút vang lên, lòng Bạch Hiểu Y lại sa sút một phần.

Trước khi âm thanh nhắc nhở chấm dứt cuộc gọi vang lên, cuối cùng Tàn Uyên cũng nghe điện thoại. Nhưng Bạch Hiểu Y chưa kịp mở miệng đã nghe thấy giọng nói mệt mỏi của anh, "Hiện tại tôi đang bận nhiều việc, đợi chút nữa gọi lại cho em."

Anh nói xong liền cúp điện thoại.

Tâm trạng Bạch Hiểu Y cũng không biến đổi, giống như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của cô. Cô cất di động, khởi động xe, chạy một đường đến nhà của cô và Tàn Uyên.

Ngôi nhà nằm trong khu vực phồn hoa nhất, căn phòng là kiểu nhà lầu đã được phục chế. Ở thành phố Bắc Kinh tác đất tác vàng, người bình thường không ở nổi nơi này. Mà Tàn Uyên hoàn toàn không phải là một người bình thường, anh là phú hào trên bảng tính anh thành phố Bắc Kinh, được tạp chí kinh tế tài chính bình chọn là một trong mười xí nghiệp lớn đứng đầu.

Tất cả mọi người hâm mộ cô tìm được một người chồng ưu tú, lại đẹp trai, lại có tiền đồ... Những thứ này Bạch Hiểu Y đều không thể phủ nhận, chỉ là, tất cả mọi người chỉ thấy một mặt hào quang của cô, lại không thấy được nàng phải chịu đựng dày vò trong cuộc hôn nhân này.

Cô đặt đơn ly hôn đã có chữ ký lên bàn, cô không biết lúc nào anh sẽ trở về, nhưng tóm lại là anh vừa về sẽ thấy.

Cuối cùng nhìn thoáng qua căn nhà trống rỗng không có linh hồn, cô dứt khoát xoay người rời đi. Cô hoàn toàn hết hy vọng, lần này đã đi sẽ tuyệt đối không quay đầu lại.

Lái xe trên đường cao tốc, trong đầu không bị khống chế nhớ lại ký ức về Tàn Uyên.

Nhà bà ngoại Tàn Uyên ngay bên cạnh nhà cô. Cha mẹ anh bận rộn công tác, liền gửi nuôi anh ở nhà bà ngoại từ nhỏ. Cô và Tàn Uyên là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, từ bé cô đã thích anh. Anh là Uyên ca ca của cô, mơ ước lúc còn nhỏ của cô chính là nhanh lớn lên gả cho anh.

Cô vì anh mà nỗ lực cố gắng thi đỗ đại học thành phố, sau khi tốt nghiệp cũng vì anh từ chối đề nghị về nhà của cha mẹ. Ở trong trí nhớ của cô, giống như không có một giây phút nào cô không đuổi theo Tàn Uyên, vây quanh Tàn Uyên. Cô thích anh như vậy, yêu anh như vậy, vui vì anh vui, buồn cũng vì anh buồn. Chỉ là cho dù cô có làm những cố gắng nọ anh như thế nào, lúc nào anh cũng lạnh lùng. Cô cũng không để ý, mặt dày mày dạn như cũ hướng về anh.

Lúc nào cô cũng tự nói với mình, một ngày nào đó sẽ tốt thôi, anh sẽ thấy cô ở sau lưng anh gửi gắm hết thấy. Đến một ngày kia, anh sẽ thông cảm cô, sẽ nhìn cô một cái.

Cô chờ đợi "Một ngày nào đó" cuối cùng cũng không đến...

Về sau, bọn họ thật sự thành bạn trai bạn gái, bọn họ kết hôn, cuối cùng cô cũng thực hiện được mơ ước lúc còn nhỏ, ngày nào đó kết hôn cùng anh. Cô kích động khóc rất lâu, cô cho rằng cuối cùng cô cũng hết khổ, ngày cô hạnh phúc sắp tới. Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện, cho dù cùng anh kết hôn, Tàn Uyên vẫn không muốn liếc nhìn cô một cái như cũ.

Cô kết hôn cùng Tàn Uyên năm năm, có thể thời gian hai người gặp nhau cộng lại cũng không tới nửa năm. Anh lúc nào cũng bận rộn nhiều việc, vội vàng xây dựng hệ thống internet Đế Quốc, anh thả ở trong phòng làm việc một ngày dĩa dưa cùng số liệu buồn tẻ cũng không muốn trở về nhà cùng cô. Anh và cô đi hưởng tuần trăng mật, mới đi ngày đầu tiên liền bị một cú điện thoại gọi trở về, vất vả lắm anh mới về nhà một lần, nhưng ở cùng cô cũng không đến mười phút sẽ lại có một cuộc điện thoại gọi tới. Chỉ cần một cuộc điện thoại anh có thể bỏ cô lại, mặc kệ cô khổ sở như thế nào, anh cũng kiên quyết rời đi.

Tốt, chỉ ít cũng có thể giải thích là anh bận rộn công tác, nam nhi chỉ ở bốn phương, anh không quan tâm gia đình, về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng là vì cái gì anh vụng trộm sau lưng cô qua lại với Khương Nghiên Kỳ? Vì cái gì còn vụng trộm đem bắt động sản dưới tay anh cho Khương Nghiên Kỳ ở? Anh cũng không phải không biết Khương Nghiên Kỳ có tâm tư gì đối với anh!

Dù tính tình cô có tốt hơn nữa cũng không chịu nổi. Cô chạy đến công ty chất vấn anh, nhưng anh lại nói cô không hiểu chuyện, nói cô cố tình gây sự với anh, anh làm như vậy vì Khương Nghiên Kỳ là em họ cô nên mới ra tay giúp đỡ!

Cô không biết nên hay không nên tin tưởng lời anh nói. Cô hy vọng anh không lui tới cùng Khương Nghiên Kỳ nữa, hy vọng anh có thể trở về với cô nhiều hơn, hy vọng anh có thể sử dụng hành động chứng minh anh còn để ý cái gia đình này. Nhưng anh lại triệt để trốn tránh cô, triệt để không gặp cô, triệt để lạnh nhạt cô.

Cuối cùng, trong thời gian dài chịu đựng dày vò, khi anh lạnh lùng bạo lực công kích, cô mới tỉnh ngộ. Anh không yêu cô, mặc kệ cô cố gắng thế nào anh vẫn không yêu cô.

Nếu như anh yêu cô, anh tuyệt đối sẽ không lãnh đạm với cô. Nếu như anh yêu cô, anh tuyệt đối sẽ không qua lại cùng Khương Nghiên Kỳ sau lưng cô. Nếu như anh yêu cô, anh tuyệt đối sẽ không cam lòng để cô cô đơn lẻ loi ở nhà.

Cô không thể tiếp tục như vậy nữa. Cô biết rõ nếu tiếp tục như vậy, một ngày nào đó cô sẽ bị dày vò đến điên mất. Cô phải rời xa anh, triệt để rời đi, cô đã vì anh mà mất đi tôn nghiêm bản thân. Nhiều năm như vậy, căn bản cô chưa sống vì chính bản thân mình một ngày nào! Cô không thể lại vì một người không yêu mình mà lãng phí hết nửa đời sau của mình.

Nếu đã không chiếm được tình yêu của anh, như vậy cô cũng nên học buông tay ...

Lần này dứt khoát chưa tính là muộn, cuộc đời cô còn rất dài, cô có thể bắt đầu lại lần nữa.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt cô, suy nghĩ hỗn loạn cũng làm cô không để ý cái xe vận tải lớn kia đang chạy tới, khi cô kịp phản ứng đã không còn kịp rồi.

"Rầm! ! !"

Một âm thanh dữ dội vang lên. Đâm vào xe vận tải lớn, cô chỉ cảm thấy trong lồng ngực truyền đến một trận đau đớn. Giống như lục phủ ngũ tạng đều bị nghiền nát, qua mấy giây cô đã mất đi ý thức. Chỉ là trước lúc nhắm mắt cô lại không cam lòng, thật vất vả cô mới thuyết phục được chính mình bắt đầu một cuộc sống mới, ông trời lại không cho cô một cơ hội...

Lúc lại mở mắt ra, cũng không biết qua bao lâu, cô theo bản năng nhìn bốn phía, mới phát hiện cô nằm trong một căn phòng quen thuộc.

Đối diện giường có một tủ quần áo to bằng gỗ thô, cách tủ quần áo không xa bày một cái bàn đọc sách, trên bàn sách bày biện một xấp tài liệu học tập thật dày, trên vách tường dán áp-phích "Eiq".

Bạch Hiểu Y nhìn chăm chăm mọi thứ, chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi. Trong này rõ ràng chính là gian phòng của cô ở nhà mẹ đẻ, đây là chuyện gì xảy ra? Cô còn nhớ rõ ràng cô bị tai nạn xe cộ, tai nạn xe cộ nghiêm trọng như vậy cô không thể nào còn sống, như thế nào vừa tỉnh dậy lại trở lại gian phòng nhà mẹ đẻ? Hơn nữa trên người cô một chút vết thương cũng không có.

Bạch Hiểu Y ngồi trên giường sững sờ chốc lát mới xuống giường. Ra khỏi phòng đi xuống lầu, đã thấy mẹ Bạch Phụng Kiều đang quét dọn vệ sinh ở phòng khách. Bạch Hiểu Y còn muốn hỏi, lại đột nhiên phát hiện mặt mẹ giống như trẻ hơn rất nhiều, không giống dáng vẻ hơn năm mươi tuổi, trong lúc nhất thời cô liên nhìn sững sờ, ngay cả muốn nói cái gì đều đã quên.

Bạch Phụng Kiều vừa thấy cô xuống liền nói: "Ngày mai nộp nguyện vọng rồi, con điền xong nguyện vọng chưa?"

"Điền nguyện vọng, cái gì nguyện vọng?" Lời mẹ nói làm cô càng ngày càng khó hiểu.

Bạch Phụng Kiều hờn dỗi nhìn cô một cái, "Đứa trẻ này, ngủ trưa mà ngủ đến ngu luôn hả? Đi, mẹ phải đi ra cửa hàng, trông nhà cẩn thận nhé." Bạch Phụng Kiều chỉ cho là cô còn chưa ngủ tỉnh, bỏ lại lời nói này lại cầm ki hốt rác và cây chổi đến hậu viện sau liền trực tiếp rời đi, đi ra cửa trước còn treo cái gương bên trên.

Trong lúc nhất thời Bạch Hiểu Y không kịp phản ứng, vẫn còn muốn hỏi mẹ, bà đã rời đi. Cô đứng trong phòng khách trống rỗng, càng cảm thấy kỳ quái, ánh mắt vô tình nhìn vào gương, cô đi tới theo bản năng, nhưng khi thấy người trong gương cô lại sợ hết hồn.

Người trong gương còn là cô, chỉ là nhìn qua trẻ hơn rất nhiều, hơn nữa trên mặt còn mang theo vẻ mập mạp của trẻ con chưa biến mất, lại nhìn quần áo cô mặc, là một bộ đồ ngủ hoạt hình bằng bông, kể từ sau khi tốt nghiệp đại học cô cũng không mặc qua loại đồ ngủ ngây thơ của thiếu nữ nữa.

Trời ạ, tất cả đều quá kỳ quái. Cô còn nhớ rõ ràng cô bị tai nạn xe cộ, nhưng vừa tỉnh dậy lại ở nhà, hơn nữa mẹ còn vừa mới nói cái gì đơn nguyện vọng.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng chạy lên lầu. Chạy vào phòng mở ngăn kéo bàn đọc sách ra, quả nhiên có đơn nguyện vọng đặt ở trong.

Bạch Hiểu Y nhìn đơn nguyện vọng lại tròn tròn mắt, này... Này đến tốt cùng là thế nào?

Cô cầm đơn nguyện vọng sững sờ ngồi xuống giường. Phía trên đơn nguyện vọng ghi mấy chữ "Thành phố Bắc Kinh". Bạch Hiểu Y đột nhiên giật mình, phục hồi lại tinh thần trong nháy mắt.

Nếu như cô không đoán sai, hẳn là cô vừa mới thi đại học, trước khi cô gửi đơn nguyện vọng.

Bạch Hiểu Y quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, cô hưng hăng véo một cái trên bắp đùi, một trận cảm giác đau ủa tới, như là nói cho cô biết không phải cô đang mơ.

Nói cách khác cô trở về thời điểm vừa mới tốt nghiệp trung học, trước khi cô lên đại học. Lúc này cô chưa đuổi theo Tần Uyên lên thành phố, cô cũng chưa thực sự trở thành bạn gái của anh, càng chưa kết hôn cùng anh!

Bạch Hiểu Y nằm trên giường, ánh mắt đại ra nhìn trần nhà.

Cô thể nhưng trở về, về tới đây, trở lại lúc cuộc sống còn chưa chính thức bắt đầu. Vốn là thời điểm cô bị tai nạn xe cộ, trong lòng còn bất mãn với ông trời, cuối cùng cô mới thuyết phục được chính mình tìm cuộc sống mới, không nghĩ rằng ông trời không cho nàng cơ hội. Cho tới bây giờ cô mới phát hiện hóa ra ông trời cho cô phần ngác nhiên kinh hỉ này.

Cô từ trên giường ngồi dậy, vội vàng tìm bút gạch đi mấy chữ "Đại học thành phố Bắc Kinh". Suy tư trong chốc lát cô điền mấy chữ "Đại học Thương Nam thành phố Sông Hoài". Đại học sông Hoài thành phố Thương Nam chỉ cách nhà cô hai giờ đi xe, mỗi tuần cô cũng có thể trở về với cha mẹ, hơn nữa còn cách xa đại học Bắc Kinh ngàn dặm, cô cũng có thể tránh xảy ra rắc rối với Tần Uyên.

Mặc kệ cuối cùng tất cả chuyện này là thế nào, nếu cô đã sống lại, cô tuyệt đối sẽ không cho mình giẫm lên vết xe đổ. Cô tuyệt đối sẽ không theo đuổi Tần Uyên, tuyệt đối sẽ không dùng tất cả đi yêu người đàn ông lạnh lùng đó, cũng tuyệt đối sẽ không lại làm cho một lần lại một lần nhận sự bạo lực lạnh lùng của anh.

Một đời này, cô muốn sống vì bản thân, cô nhất định phải quý trọng sinh mạng, rời xa Tần Uyên!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thay Đổi

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Ngày hôm sau khi cô gửi đơn nguyện vọng chỉ cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhõm không ít.

Tần Uyên chỉ lớn hơn cô ba tuổi, hiện đang học năm 3. Lúc này anh còn chưa nghỉ hè, nên tạm thời cô không gặp được anh.

Bạch Hiểu Y còn nhớ, kể từ sau khi Tần Uyên lên đại học thành phố, hàng năm cô chờ đợi nhất chính là nghỉ đông và nghỉ hè, bởi vì cô lại có thể thấy Uyên ca ca mình thích nhất. Nhưng bây giờ, sau khi cô triệt để buông tay Tần Uyên, cô hoàn toàn bỏ mặc. Anh có trở về không đều không có hứng thú.

Cha mẹ đều bận rộn ở cửa hàng, trong nhà chỉ có một mình cô. Cô lăn một vòng trên giường, lại lăn một vòng trên ghế salon, rồi ra sân sau tưới nước cho hoa hướng dương, sau đó lại nằm trên ghế sa lon vừa ăn đồ ăn vặt vừa xem ti vi.

Bây giờ cô mới ý thức tới hóa ra triệt để buông tay Tần Uyên, cuộc đời về sau sẽ tuyệt vời như thế. Trước kia trong mắt cô đều là anh, căn bản không rảnh phát hiện cuộc sống tốt đẹp. Hiện giờ cô nhìn bầu trời đẹp đẽ, nhìn bông hoa cũng xinh đẹp, ngay cả phim truyền hình cô không thích nhất cũng cảm thấy tuyệt vời không nói nên lời.

Hơn nữa, hiện giờ cô mới chỉ mười tám tuổi, cuộc đời giờ mới bắt đầu. Thanh xuân còn chưa kết thúc, cô còn có cơ hội mặc sức tận hưởng cuộc sống.

Ừ, cô nhất định phải tìm lại từng thứ cô đã bỏ lỡ bởi vì theo đuổi Tần Uyên!

Bạch Hiểu Y theo gia đình ở thành phố Hoài mở một cửa hàng lẩu. Cha mẹ xé chiều mỗi ngày ra trông nom, bận đến rạng sáng ba bốn giờ mới trở về, cho nên Bạch Hiểu Y đợi đến ngày hôm sau lúc ăn cơm trưa liền nói với họ chút ý tưởng của mình.

Cha Bạch, Khương Chấn Hải vừa nghe lại nhú mày, "Bây giờ con nghỉ ngơi tốt một chút, con xem con học cấp ba mỗi năm gầy đi một chút. Trong tiệm vừa bận lại mệt mỏi, con cũng đừng đi, ở trong nhà nghỉ ngơi cho tốt."

Bạch Phụng Kiều cũng nói, "Ba con nói đúng, trong tiệm lại không phải là không có người hỗ trợ, không cần con đâu."

Đời trước, Bạch Hiểu Y vì đuổi theo Tần Uyên đi xa nhà, kể từ khi lên đại học cũng rất ít gặp mặt cha mẹ. Về sau ở lại Bắc Kinh, càng ít trở về, đời trước bên cô cứ như vậy, không có hiếu kính hai ông bà. Bây giờ làm lại một đời, cô chỉ muốn ở cùng bọn họ thật tốt, đủ khả năng vì bọn họ làm chút

chuyện, hơn nữa đến cửa hàng giúp đỡ còn có thể tránh gặp mặt Tần Uyên.

"Ba mẹ cứ cho con đi đi, mỗi ngày con ở nhà không ngây ngốc thì cũng nhàm chán."

Bạch Phụng Kiều lại nói, "Uyen ca của con không phải sắp về sao? Đến lúc đó con chơi cùng thằng bé, con đến hỗ trợ trong tiệm không phải sẽ không có thời gian mà chơi cùng nó sao?"

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này là trong lòng căng thẳng, gấp rút cúi xuống đầu che đầy khác thường trên mặt, "Anh ấy cũng có việc cần làm mà, anh ấy bận rộn, con cũng không thể đuổi theo như vậy. Ba mẹ cho con đến tiệm hỗ trợ đi, coi như là cho con thể nghiệm cuộc sống."

Bạch Phụng Kiều bất đắc dĩ nhìn con một cái, "Con muốn đi giúp gấp rút cũng được, nhưng phải là mấy ngày nữa. Mấy ngày trước mắt cứ nghỉ ngơi thật tốt đi đã."

Cha Bạch cùng mẹ Bạch chỉ có một cô con gái, bình thường đều nâng niu trong lòng bàn tay sợ đau, rất sợ cô phải chịu khổ. Cô vốn còn nghĩ tới muốn thuyết phục cha mẹ cho cô đến tiệm hỗ trợ chỉ sợ không dễ dàng, không nghĩ tới mẹ Bạch lại đồng ý, Bạch Hiểu Y lúc này liền gật gật đầu, "Vâng ạ!"

Khương Chấn Hải đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền hỏi một câu, "Đúng rồi, con nộp đơn nguyện vọng chưa? Lần trước con nói muốn học đại học Bắc Kinh, ghi đại học Bắc Kinh đúng không?"

Con mắt Bạch Hiểu Y lóe lên ánh sáng, vừa ăn cơm vừa ra vẻ lơ đãng nói: "Con điền đại học Trương Nam."

Thân thể Khương Chấn Hải và Bạch Phụng Kiều đều chấn động. Hai người nhìn nhau một cái, đều thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương. Bạch Phụng Kiều lại kinh hãi đặt chén cơm lên trên bàn, lạnh giọng nói: "Con không phải là nói thích đại học Bắc Kinh sao? Tại sao lại biến thành đại học Trương Nam rồi hả?"

Bạch Hiểu Y dùng chiếc đũa chọc chọc bánh bao thịt trong tay, "Con cảm thấy đại học Trương Nam gần nhà mà!"

"..."

"..."

Bạch Phụng Kiều tức giận đến toàn thân phát run, "Đứa trẻ này, thành tích con tốt như vậy mà lại điền đại học Trương Nam? Uyen ca của con không phải là ở đại học Bắc Kinh sao? Con học ở đó nó có thể chiều cổ con!"

Bạch Hiểu Y nghe nói vậy lại là âm thầm cười lạnh một tiếng, trông cậy vào Tần Uyên chiều cô cô? Thôi bỏ đi!

"Đại học Trương Nam cũng không kém mà! Sau này con ở sông Hoài có ba mẹ chiều cổ con không phải là tốt hơn sao?"

"Con..."

Bạch Phụng Kiều đang muốn nói, Khương Chấn Hải gấp rút ngăn cản lại, "Được rồi được rồi, con có ý tưởng của nó, đại học Trương Nam thì đại học Trương Nam. Y Nhi nói đúng, ở chỗ này không phải còn có chúng ta sao?"

Bạch Phụng Kiều lúc này liền ác hung hăng trợn mắt nhìn ông một cái, thờ ơ nói: "Hai cha con ông không liên hợp lại tức chết tôi thì không cam lòng!" Nói thì nói như thế, ngược lại cũng không trách cứ Bạch Hiểu Y nữa.

Sau khi ăn cơm trưa, cha mẹ ở trong phòng ngủ dưỡng sức, mà Bạch Hiểu Y lại ở trong phòng suy nghĩ kế hoạch kế tiếp.

Thứ nhất, muốn dùng kinh nghiệm đời trước giúp đỡ ba mẹ kinh doanh tiệm lẩu thật tốt.

Thứ hai, thuyết phục ba mua vài miếng đất về sau tăng giá trị tài sản.

Thứ ba, tuyệt đối không thể để cho hai người lòng lang dạ sói kia lại y vào gia đình cô.

Đương nhiên là hiện tại hai người kia còn chưa vào ở nhà cô, cô tạm thời không cần lo lắng. Hiện tại việc cấp bách cô cần làm chính là hai cái kế hoạch đầu tiên áp dụng cho tốt.

Sau khi đem kế hoạch làm rõ sơ qua, Bạch Hiểu Y mới thờ phào nhẹ nhõm. Bận rộn lâu như thế lâu cô cũng mệt mỏi, định đi ra ngoài mua chút đồ ăn vặt về vừa xem ti vi vừa ăn.

Trước mắt đột nhiên vang lên tiếng đập cửa mạnh mẽ, cũng không biết ai sẽ đến nhà cô lúc này. Cô chỉnh lại đầu tóc một chút rồi mới mở cửa.

Khi thấy người đang đứng trước cửa cô lại sững sờ.

Nam sinh trước mặt một đầu tóc sạch sẽ gọn gàng lại bị làm lộn xộn, mặc chiếc áo dệt len ngắn tay màu xám nhạt, một cái quần màu đen bình thường. Mặc dù đều là ăn mặc đơn giản thoải mái, nhưng bởi vì tướng mạo khí chất của anh quá mức xuất chúng, quần áo đơn giản này nhìn qua cũng lộ ra một loại thẩm mỹ nói không nên lời.

Cô không nghĩ sẽ gặp mặt Tần Uyên nhanh như vậy. Mấy ngày nay cô bận rộn suy nghĩ kế hoạch tương lai, đã quên ngày anh nghỉ hè.

Chống lại gương mặt đang khuếch đại trước mắt đã từng để cô thương nhớ, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy trong lòng xẹt qua đau đớn như kim châm. Cho dù cô đã chết tâm với anh, cho dù miệng vết thương đã hóa thành sẹo, nhưng lúc lưỡi dao găm lạnh như băng từng đao cắt trên người, đau nhức trong ký ức vẫn rõ ràng như cũ.

Nhưng chỉ thoáng kinh ngạc, Bạch Hiểu Y đã phục hồi tinh thần. Cô vội vàng nắm chặt hai nắm tay làm mình tâm tĩnh bình tĩnh lại, cúi thấp đầu che giấu khác thường trong mắt, hết sức bình tĩnh hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Tần Uyên nhìn qua người trước mặt, hai tròng mắt thâm thúy chậm rãi hiện lên sự nghi hoặc. Rõ ràng trước kia mỗi lần cô nhìn anh lúc nào cũng tỏ ra đặc biệt hưng phấn, giống như mỗi cái té bào đều sục sôi, đôi mắt kia cũng sáng lên lạ thường, như muốn hòa tan anh. Nhưng bây giờ, cô không chỉ trong giọng nói mang theo xa cách, trong ánh mắt kia tựa hồ còn lộ ra mấy phần lạnh như băng.

Tần Uyên khẽ cau mày, cảm đồ trong tay đưa cho cô, "Cho em hạt dẻ bơ giòn." (không để là cô-tôi như hồi trước mà để em-tôi nhé :>)

Mỗi lần Tần Uyên trở về đều cho mang cho cô hạt dẻ bơ giòn. Chỉ là quả anh mang biếu ông Vương sống một mình cũng là hạt dẻ bơ giòn, cũng không đối xử đặc biệt với cô. Nhưng ngày xưa mỗi lần nhận được hạt dẻ bơ giòn, cô lúc nào cũng kích động không thôi, chỉ cảm giác mình quả thực chính là người may mắn nhất trên đời.

Chỉ là giờ phút này nhìn anh mang tới hạt dẻ bơ giòn, cô lại cảm thấy có chút chướng mắt. Cô lạnh lùng nhận lấy, nhàn nhạt nói một câu, "Cảm ơn." Lại xa cách bổ sung một câu: "Còn có việc gì sao?" Dường như cũng không có ý mời anh vào nhà.

Cô lãnh đạm lại làm Tần Uyên càng cảm thấy nghi hoặc. Nhận được quà anh tặng, cô không phải nên hoạt bát vây quanh anh ngọt ngào kêu "Uyên ca ca, anh thật tốt" sao? (Mùa xuân đây qua rồi anh ạ)

Người trước mặt như thế nào lại biểu hiện lạnh nhạt như vậy?

Hai mắt Tần Uyên không khỏi nhìn cô nhiều vài lần, anh cảm thấy cô bé này là lạ. Mấy ngày hôm trước còn nhiệt tình hỏi anh khi nào thì trở về, còn hưng phấn nói cho anh biết cô điền nguyện vọng đại học Bắc Kinh. Tại sao anh vừa về bộ dáng cô lại hoàn toàn thay đổi?

"Ai da là Tiểu Uyên à, các con được nghỉ hè rồi à, mau vào ngồi!" Bạch Phượng Kiều từ trên lầu đi xuống, vừa nhìn thấy Tần Uyên liền nhiệt tình chào hỏi một câu.

Kỳ thật đời này Bạch Hiểu Y đã quyết định chủ ý không muốn có vướng mắc với Tần Uyên. Cô chỉ hy vọng có khả năng cách xa anh, tốt nhất cuộc đời này đừng gặp mặt. Vốn tưởng rằng Tần Uyên thấy cô không hoan nghênh anh đến nhà nàng sẽ biết điều rời đi, nào biết đầu Bạch Phượng Kiều lại đột nhiên từ trên lầu đi xuống. Lúc này hạ Bạch Hiểu Y cũng không nên nói gì, chỉ quay người đi đặt hạt dẻ bơ giòn lên bàn, lại ngồi xếp bằng trên ghế sofa, tự xem phim thần tượng của cô.

Bạch Phượng Kiều thấy Bạch Hiểu Y rõ ràng mang theo vẻ xa cách, cảm thấy có chút kỳ quái. Tạm biệt Tần Uyên còn đứng ở cửa, bà vội vàng đi lên nhiệt tình nói: "Bên ngoài trời nóng, mau vào ngồi đi!"

Tần Uyên đứng ở cửa lên tiếng chào hỏi bà, Bạch Phượng Kiều bung nước hoa quả trong tủ lạnh ra cho hắn uống.

"Bác vào nhà vệ sinh, hai đứa cứ trò chuyện đi."

Sau khi Bạch Phượng Kiều rời khỏi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Tần Uyên và Bạch Hiểu Y. Tần Uyên ngồi xuống ghế sofa, hai tay nắm lại đặt trên đầu gối. Hiện giờ anh mới hơn hai mươi, chưa không phải là Tần Uyên công thành danh toại mười năm sau. Có thể là vì sinh ra trong gia đình quân nhân, nên cho dù đang là độ tuổi tinh thần phấn chấn bông bột, nhưng trên người anh lại không流露 linh bùng bãi, mà là nội tâm trầm tĩnh, lộ ra một hơi thở trầm ổn.

"Thành tích của em vượt qua điểm xét tuyển của đại học Bắc Kinh, có thể thuận lợi trúng tuyển."

Ánh mắt Bạch Hiểu Y nhìn chằm chằm màn hình ti vi, cũng không nhìn anh một cái, chỉ không cho là đúng mà nói: "Về sau tôi đã sửa lại nguyện vọng điền đại học Trung Nam."

Ánh mắt Tần Uyên thâm trầm, lập tức híp mắt, cho dù thông dong bình tĩnh như anh, nghe nói như thế thân thể cũng không khỏi cứng đờ.

Chút khác thường lập tức trôi qua, lại nhìn lại, anh vẫn vững vàng ngồi đó như cũ. Khuôn mặt thận trọng, một đôi mắt thâm thúy khó hiểu.

"Tại sao? Trước không phải là liên tục nói thích đại học Bắc Kinh sao?"

Bạch Hiểu Y nhún vai, "Đại học Trung Nam ngay tại thành phố sông Hoài, gần nhà cũng tiện. Đại học Bắc Kinh quá xa nhà, suy nghĩ cân nhắc một chút thôi."

Tần Uyên thu lại ánh mắt, vì cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Hồi lâu sau mới nói: "Em nói cũng đúng, em ở lại thành phố Sông Hoài cũng không tồi, huống chi đại học Trung Nam cũng không kém."

Khóe miệng Bạch Hiểu Y gật gật trào phúng, vốn cô còn tưởng rằng anh hy vọng cô học đại học Bắc Kinh, thực tế lại là cô đi chỗ nào người ta cần

bản không quan tâm. Nghĩ tới trước kia tự mình đa tình như vậy nhiều năm, cô càng cảm thấy châm biếm.

Bạch Hiểu Y không nói nữa, sắc mặt lạnh lùng, hoàn toàn là đáng về "Tôi không hoan nghênh anh ở nhà tôi, hy vọng anh có tự biết rõ mà đi nhanh lên".

Mà nhạy cảm như Tần Uyên sao lại có thể không cảm giác được? Anh tự suy nghĩ một lát liền đứng dậy, "Tôi muốn cùng vài người bạn đi chơi bóng, đi trước đây."

Ánh mắt Bạch Hiểu Y nhìn chằm chằm ti vi như cũ, giọng nói cũng nhàn nhạt, "Ừm!"

Ánh mắt Tần Uyên lại căng thẳng, nhìn cô chăm chú. Nhưng thấy cô chống đầu nghiêm túc xem ti vi, dường như anh đi hay không đi đều không liên quan đến cô, lại giống như căn bản không phát hiện sự tồn tại của anh.

Kể từ lúc anh vào nhà cô, cô cũng không liếc mắt nhìn anh một cái. Trước kia chỉ cần ở bên cạnh anh, lúc nào cô cũng kéo anh hỏi lung tung này nọ, la hét ầm ĩ không ngừng. Nhưng bây giờ, cô một câu dư thừa cũng không nói.

Cô lạnh nhạt anh làm anh nhạy cảm phát giác hình như cô bắt mắt đối với anh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lạnh Nhạt

Edit : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Trong mắt Tần Uyên xẹt qua tia tối tăm, nhưng anh cũng không suy nghĩ quá lâu, rất nhanh đứng dậy rời đi.

Sau khi Tần Uyên đi, Bạch Hiểu Y mới thở phào nhẹ nhõm. Cho dù cũng đã chết tâm với anh, nhưng muốn ung dung đối mặt với người đàn ông ưu việt này cũng hao tổn không ít khí lực, tốt nhất về sau nên trốn anh thật xa.

Bạch Phượng Kiều từ nhà vệ sinh đi ra mới phát hiện Tần Uyên đã không có ở đây. Nghĩ tới sắc mặt vừa nãy của Bạch Hiểu Y đối với người ta, Bạch Phượng Kiều liền khiển trách: "Con nói con xảy ra chuyện gì vậy? Trước kia không phải con cả ngày đều ngóng trông Uyên ca ca của con trở về sao? Tại sao người ta về rồi con lại lạnh nhạt người ta?"

Bạch Hiểu Y nhìn mẹ mình một cái, cũng không muốn nói cho bà biết đời trước cô còn bị Tần Uyên đối xử lạnh lùng tàn nhẫn hơn nhiều, chỉ thản nhiên nói: "Bây giờ con cũng không còn là trẻ con, cả ngày đi theo anh ta thì sẽ thành cái dạng gì?"

Bạch Phượng Kiều kỳ thật cũng không có coi thành chuyện gì to tát, bà chỉ cho là hai đứa nhỏ cãi nhau nên không được tự nhiên. Qua một thời gian thì tốt thôi, chỉ nói: "Được rồi, được rồi. Con tự lo chuyện của mình, mẹ mặc kệ." Nói xong tự đi lên ngủ dưỡng sức.

Trưa hôm sau Bạch Hiểu Y vừa tỉnh lại liền nghe có người gọi cô từ cửa. Bạch Hiểu Y mở cửa, đã thấy một thiếu nữ trắng trẻo xinh đẹp buộc tóc đuôi ngựa đứng ở cửa.

Bạch Hiểu Y nhìn thấy người này lập tức lấp bắp kinh hãi, "Dương Tinh?!!" Đã bao nhiêu lâu rồi cô chưa nhìn thấy Dương Tinh? Cô ấy là bạn tốt thời niên thiếu của cô. Tiểu học, cấp hai đều là bạn học, cấp ba lại học cùng trường, lúc đi học quan hệ rất tốt, chỉ là về sau lên đại học liền mất liên lạc.

Kỳ thật kể từ khi Bạch Hiểu Y ở cùng Tần Uyên, liền tập trung mọi tinh thần trên người anh, chỉ hận không thể trói mình và anh cùng một chỗ, cũng không có thời gian duy trì những mối quan hệ khác. Sau khi kết hôn bị Tần Uyên lần lượt lạnh nhạt công kích bạo lực, thời điểm cô thống khổ không chịu nổi, muốn tìm một người bạn để tâm sự cũng không có, khi đó cô mới phát hiện cô đã vì Tần Uyên mà vứt bỏ rất nhiều thứ.

Nhưng bây giờ, cô làm lại cuộc sống mới, cô không muốn lại lãng phí tinh lực và thời gian ở trên người Tần Uyên. Cô phải có cuộc sống mới thuộc về mình, phải có tình bạn và tình yêu thuộc về mình.

Dương Tinh cười hi hi vẩy vẩy tay với cô, trên sườn mặt nhẹ nhàng lộ ra hai cái má lúm đồng tiền, phi thường rạng rỡ, "Minh tới hẹn cậu đi chơi ! Cậu có đi hay không?"

Bạch Hiểu Y gần như không chút nghĩ ngợi trả lời ngay, "Đương nhiên là đi, cậu chờ mình một chút, mình thay quần áo."

Cô thay một chiếc áo trắng cộc tay và một cái quần short, cầm chìa khóa liền không thể đợi được nữa đi xuống lầu. Dương Tinh nhìn cô gấp rút đi ra thì nhiệt tình chạy tới kéo cánh tay cô. Bạch Hiểu Y nhìn bạn tốt đã nhiều năm không gặp, không nhận được mà kích động, nước mắt như sắp trào ra, thấy ánh mắt Dương Tinh nhìn qua đây, cô cũng nhiệt tình cười lại.

"Minh nghe nói cậu điền nguyện vọng đại học Tương Nam, trước đó cậu không phải một mực muốn lên đại học Bắc Kinh sao?"

"Minh thấy đại học Trương Nam khá gần nhà, rất tiện!"

Dương Tĩnh ngược lại không hỏi nhiều, cười nói: "Vậy thì thật là tốt, mình cũng ghi đại học thành phố Sông Hoài, về sau chúng ta lại có thể thường xuyên cùng đi chơi."

Bạch Hiểu Y đột nhiên nhớ tới đời trước Dương Tĩnh cũng thi vào một học viện âm nhạc rất tốt ở thành phố Sông Hoài. Sau khi tốt nghiệp làm giáo sư âm nhạc, xem ra đời này cũng giống như vậy.

Có tác giả từng nói, hai người phụ nữ ra ngoài, mặc kệ mục đích là cái gì thì kết cục lúc nào cũng là ăn. Cho nên Bạch Hiểu Y và Dương Tĩnh cứ như vậy vui chơi giải trí một đường cho đến tận buổi chiều.

Đời trước Bạch Hiểu Y đã chia tay thời học sinh lâu rồi, tùy ý đi dạo phố, ăn món ăn bình dân ở vỉa hè sớm đã không còn tồn tại. Hiện giờ lại thể nghiệm lần nữa, cô cảm thấy có một loại tư vị khác.

Bỏ xuống gánh nặng trong lòng, cô không cần tiếp tục suy nghĩ lấy lòng người khác như thế nào. Loại thư giãn thích ý này là cảm giác mà đời trước cô chưa bao giờ thể nghiệm qua. Quả nhiên, chỉ cần buông tha cho Tần Uyên cô liền có được toàn bộ thế giới.

"Lát nữa chúng ta đi xem đại hội âm nhạc đi, mình có hai vé vào cửa đại hội âm nhạc." Khi uống nước đá ở tiệm nước giải khát Dương Tĩnh đột nhiên nói, lại rút ra hai tấm vé quơ quơ trước mặt cô.

Bạch Hiểu Y vừa cầm tấm vé lên nhìn, lập tức kinh ngạc hô lên: "Thượng hạng như thế này ư?"

Dương Tĩnh hất cằm, cười đắc ý, "Đương nhiên rồi!"

Bạch Hiểu Y đột nhiên nhớ tới chồng tương lai của Dương Tĩnh là một đàn anh mà thời học sinh cô ấy vô cùng yêu mến. Lúc này cô cười rộ lên, ý tứ sâu xa nói "Muốn đi xem nam thần của nhà cậu thì cứ nói thẳng đi, thật là!"

Dương Tĩnh đỏ mặt, "Trước kia lần nào hẹn cậu cậu cũng không đi, lần này cậu có đi hay không?"

"Đi đi đi, đương nhiên có đi, có đại hội âm nhạc miễn phí để xem, sao lại không đi?"

Kỳ thật Bạch Hiểu Y không hứng thú lắm với đại hội âm nhạc, chẳng qua là vì đi cùng bạn tốt nhiều năm không gặp. Hơn nữa cô phát hiện rất nhanh Dương Tĩnh cũng không hứng thú với đại hội âm nhạc. Đại hội âm nhạc vừa mới bắt đầu một lát, cô ấy đã ngủ gục, Bạch Hiểu Y nhìn đầu cô ấy gục lên gục xuống không nhịn được buồn cười.

Đại hội âm nhạc mới mới đến phiên nam thần Trương Khải Tường của Dương Tĩnh xuất hiện, Bạch Hiểu Y vội vàng lay cô ấy tỉnh, "Kìa kìa, sư huynh của cậu ra rồi."

Dương Tĩnh giật mình tỉnh lại, vội vàng dụi mắt nhìn lên sân khấu. Vừa nhìn thấy người trên sân khấu, mắt vừa rồi còn buồn ngủ bỗng lung lập tức liền phấn khởi tinh thần, hai mắt sáng long lanh nhìn sang, vẻ mặt háo hức, "Trời ơi, sư huynh của mình hôm nay thật là đẹp trai!"

Mặc dù là gọi sư huynh, nhưng lại học cùng khóa với bọn họ, chỉ là bọn họ học thêm ở trường trung học âm nhạc. Mà vào năm Bạch Hiểu Y và Dương Tĩnh học lớp 10, Dương Tĩnh và Trương Khải Tường đều học đàn vi-ô-lông, lại học cùng một thầy. Trương Khải Tường vào học sớm hơn cô ấy, cho nên cô ấy liên tục gọi anh là sư huynh.

Hôm nay còn có một thiếu niên tầm tuổi bọn họ lên sân khấu cùng Trương Khải Tường, Bạch Hiểu Y thấy thế liền kinh ngạc hỏi: "Hôm nay sư huynh nhà cậu hôm nay lại còn hợp tác à?"

Dương Tĩnh vừa nghe lời nói này lại kinh ngạc, "Trời ạ, Hiểu Y, cậu không biết anh ta sao? Hôm nay không phải anh ta đến để hợp tác cùng sư huynh của mình, mà là sư huynh của mình mời anh ta đến hợp tác!"

Bạch Hiểu Y biết rõ Trương Khải Tường kéo đàn vi-ô-lông rất tốt, có thể làm cho Trương Khải Tường trở thành người đệm nhạc, đó là trâu bò phương nào? (ý là anh kia thật là trâu)

Dương Tĩnh đã bắt đầu thao thao bất tuyệt phổ cập khoa học cho cô, "Anh ta tên là Nghiêm Tiêu Cảnh, được gọi là thiên tài dương cầm (Piano) của trường trung học âm nhạc. Có danh xưng là 'Đàn dương cầm tiểu vương tử', từ nhỏ đến lớn không đã cầm bao nhiêu giải thưởng, lúc mười hai tuổi có thể ở phòng hòa nhạc Vienna diễn cùng sân khấu với bao nhiêu đại thần. Mặc dù sư huynh của mình kéo đàn vi-ô-lông không tệ, nhưng không thể không nói, có thể đệm nhạc cho Nghiêm Tiêu Cảnh, cũng coi như là vinh hạnh của anh ấy."

Bạch Hiểu Y như có điều suy nghĩ gập đầu, cũng không nghĩ tới thiếu niên này còn nhỏ tuổi mà trâu bò như vậy! Đời trước hình như cô chưa từng nghe nói qua, nhưng mà đời trước cô một lòng nhào vào trên người Tần Uyên, cũng không quá chú ý các chuyện khác. Cô cũng không có hứng thú với âm nhạc, tự nhiên cũng không có chú ý, cho nên chưa từng nghe qua người này cũng không kỳ quái.

Trương Khải Tường cùng Nghiêm Tiêu Cảnh biểu diễn đàn dương cầm là chính, đàn vi-ô-lông đệm nhạc, khúc nhạc không biết rõ tên là gì, nhưng ngược lại rất dễ nghe.

Kể từ Trương Khải Tường lên sân khấu, ánh mắt Dương Tĩnh liền dính chặt lên người anh. Bạch Hiểu Y nhìn hai mắt cô lóe ra kim quang, bắt đầu đi lắc lắc đầu. Hai người trên sân khấu kia, Bạch Hiểu Y cũng không nên nhìn chăm chăm nam thần của bạn tốt nên cũng chỉ có thể nhìn người còn lại.

Sân khấu cách chỗ này quá xa, cô không thể thấy rõ tướng mạo nam sinh kia. Chỉ cảm thấy anh ta giống như lớn lên rất trắng, mặc áo sơ mi trắng thêm áo đuôi tôm, ưu nhã ngồi trước đàn dương cầm. Nhiều nhất cũng chỉ mười chín tuổi, nhưng trên mặt anh ta lại mang theo tự tin và ung dung cực không xứng với tuổi của anh ta. Ngón tay thon dài bay múa trên phím đàn, nhịp điệu uyển chuyển quấn quanh đầu ngón tay anh ta tuôn ra, cho dù Bạch Hiểu Y không nghe loại âm nhạc này cũng cảm thấy giống như đang hưởng thụ một loại thịnh yển nghệ thuật trước đó chưa từng có.

Kết thúc khúc nhạc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Dương Tinh đặc biệt vỗ tay phòng nhiệt liệt, cho đến khi hai người trên sân khấu lui ra phía sau màn, Dương Tinh mới kéo cô tay nói: "Đi thôi, chúng ta đến hậu trường chào hỏi sư huynh của mình."

Bạch Hiểu Y và Dương Tinh đến hậu trường được nhân viên làm việc báo cho biết Trương Khải Tường ở trong phòng nghỉ, hai người lại đi tới phòng nghỉ, đến phòng nghỉ mới phát hiện bên trong không chỉ có Trương Khải Tường mà còn có một người khác.

Bạch Hiểu Y và Dương Tinh đến phòng nghỉ thấy còn có người khác liền có chút lúng túng, chào hỏi Trương Khải Tường xong liền đứng ở cửa không dám đi vào.

Trương Khải Tường là nam sinh cao gầy, đeo một cái kính đen, tướng mạo nhã nhặn. Thấy các cô mắt tự nhiên đứng ở cửa cũng không vào ngược lại rất nhiệt tình giới thiệu với các cô, "Đây là Nghiêm Tiêu Cảnh, học trưởng trung học âm nhạc phụ thuộc, tất cả mọi người đều bạn tốt, không cần cảm thấy mắt tự nhiên."

Lúc này, thiếu niên kia ưu nhã ngồi trên sofa, thời điểm Trương Khải Tường mở cửa anh ta đang lấy một ly trái cây để uống. Giờ phút này nghe thấy lời Trương Khải Tường nói, liền mở chân dài đi qua, lễ độ cười cười, "Chào mọi người!"

Bạch Hiểu Y và Dương Tinh cũng lập tức nói chào anh.

Trương Khải Tường liền lại giới thiệu với anh ta, "Trước kia mình đề cập qua với cậu rồi, đây tiểu sư muội Dương Tinh của mình, còn đây lại là tài nữ lớp 10 nổi danh, Bạch Hiểu Y."

Bạch Hiểu Y vừa nghe Trương Khải Tường giới thiệu cô, lập tức thẹn thùng nắm tóc, "Tài nữ cái gì, thật sự không dám nhận."

Nghiêm Tiêu Cảnh chào hỏi Dương Tinh một tiếng liền đưa mắt nhìn trên người cô. Giờ ở khoảng cách rất gần Bạch Hiểu Y mới có thể thấy rõ tướng mạo anh, vóc dáng rất cao, một đầu tóc quấn màu nâu đậm. Tóc quấn này lại không lộn xộn, ngược lại mang theo một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Hắn lớn lên rất trắng, nhất trương tiêu chật hẹp trên mặt, vô cùng ngũ quan ôn nhu tạo ra một loại người kinh diễm tuần mỹ. Mặc dù linh hồn Bạch Hiểu Y là một phụ nữ đã kết hôn, sớm đã vượt qua tuổi hảo sắc, nhưng nhìn gương mặt tuần tú này, cô không khỏi ngẩn người.

"Bạch Hiểu Y, anh từng nghe nói đến em, anh còn đọc qua thơ của em."

"..."

Bạch Hiểu Y ngược lại không nghĩ tới danh hiệu của cô lại vang lên như thế này, ngay cả người Nghiêm Tiêu Cảnh cũng nghe qua, hơn nữa hai người lại không học chung trường.

Cô lúng túng cười cười, "Viết không tốt lắm, để anh chê cười rồi?"

"Không có, anh thấy rất tốt."

Lời nói này không giống như khách khí đáp lại, một đôi mắt mỉm cười đầy chân thành, giống như thật sự thật thương thức thơ cô viết. Bạch Hiểu Y nghĩ tới thời niên thiếu, cô viết những bài thơ kệch cỡm lại có thể được người khác đồng ý, lập tức có chút quẫn ④.

"À sư huynh, bao giờ thì anh đi?" Chỉ sợ là thấy Bạch Hiểu Y không tự nhiên, Dương Tinh liền đổi chủ đề hỏi một câu.

Trương Khải Tường đưa tay lên nhìn đồng hồ một cái, "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên đi thôi." Lại quay đầu hỏi Nghiêm Tiêu Cảnh, "Cậu đi đâu? Muốn đi cùng bọn mình không?"

"Biểu diễn xong rồi cũng không có việc gì, đương nhiên là muốn đi cùng mọi người."

Bốn người từ phòng âm nhạc đi ra, Trương Khải Tường và Nghiêm Tiêu Cảnh vào trong ga-ra lấy xe, Bạch Hiểu Y và Dương Tinh đứng ở đại sảnh phòng âm nhạc chờ hai người, giờ phút này đại hội âm nhạc hội đã kết thúc, từng đám người từ đại sảnh đi ra không ngừng. Hai người đang trò chuyện, Bạch Hiểu Y trong lúc vô tình ngẩng đầu liền gặp một bóng người quen thuộc trà trộn trong đám đông đi ra từ đại sảnh âm nhạc.

Cô ngược lại không nghĩ tới Tần Uyên là nam sinh ngành kỹ thuật cũng cảm thấy hứng thú với âm nhạc.

Dương Tinh cũng nhận ra Tần Uyên, lập tức nói: "Kia không phải anh hàng xóm của cậu sao? Lần này cậu đừng vì anh ta mà cho mình leo cây, đã nói muốn cùng nhau về nhà rồi đấy."

Bạch Hiểu Y còn nhớ trước kia mình đứng là vì Tần Uyên mà cho bạn tốt leo cây không ít, tất nhiên là vô cùng áy náy, vội vàng lắc lắc đầu, "Yên tâm đi, mình sẽ để cậu leo cây."

Đi bên cạnh Tần Uyên còn có một nam sinh, Bạch Hiểu Y cũng nhận ra là bạn tốt của anh, Mã Duệ. Hai người từ đại sảnh phòng âm nhạc phòng đi ra cũng thấy các cô, Tần Uyên thấy cô ở chỗ này cũng cảm thấy kinh ngạc. Muốn tiến lên chào hỏi cô, không nghĩ sắc mặt cô lại lạnh nhạt gặt đầu với anh một cái liềm nghiêng đầu đi, rõ ràng là không muốn nói chuyện với anh.

Nhìn dáng vẻ này của cô, anh ngược lại không lại gần nữa.

Dương Tinh thấy Bạch Hiểu Y lạnh nhạt đối với Tần Uyên cũng cảm thấy rất kì quái, nhìn không được ghé vào bên cô, nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu không nói chuyện với anh hàng xóm của cậu vậy? Không phải cậu rất thích anh ta sao?"

Bạch Hiểu Y không cho là đúng, nhún nhún vai, "Không có gì, chỉ là đột nhiên phát hiện anh ta không đáng để mình thích."

Dương Tinh nghe nói như thế hai mắt lại tỏa sáng, "Cuối cùng cậu cũng nghĩ thông rồi. Cái anh hàng xóm của cậu, lớn lên đẹp mắt, học tập cũng tốt, chỉ là quá lạnh lùng." Lại sợ lời nói này làm cô bị thương, Dương Tinh lại vội vàng bổ sung một câu: "Mình cảm thấy cậu xứng đáng với người tốt hơn."

Bạch Hiểu Y ngược lại không tức giận, cười ngọt ngào với cô, "Mình cũng nghĩ vậy."

Hai người đang nói chuyện, đã thấy hai chiếc một đen một trắng xe có rèm che chậm rãi chạy tới, dừng bên người các cô. Trương Khải Tường từ chiếc màu trắng đi xuống, lại hướng về chiếc xe màu đen nói với Nghiêm Tiêu Cảnh : "Mình đưa bọn họ về nhà trước, chờ lát nữa quay lại tìm cậu."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại cười nói: "Dù sao mình cũng không có việc gì, mình đi cùng bọn cậu." Anh mở cửa ghế lái phụ ra, cười dịu dàng gọi Bạch Hiểu Y : "Bạch tài nữ, lại đây ngồi trên xe anh đi."

"..." Bạch Hiểu Y ngăn người, "Việc này... Em ngồi xe Trương sư huynh là được, không cần làm phiền anh!"

Nghiêm Tiêu Cảnh trên không thay đổi vui vẻ, "Em xác định em muốn làm bóng đèn sao?"

Lời nói này làm ba người đều lúng túng, Dương Tinh vội la lên: "Cái gì bóng đèn hay không bóng đèn, anh đừng noisi lung tung!" Dương Tinh ngồi lên xe lại vẫy Bạch Hiểu Y, "Hiểu Y mau lên đây đi!"

Bạch Hiểu Y lại do dự, kỳ thật Nghiêm Tiêu Cảnh nói cũng đúng. Vất vả lắm Dương Tinh mới có cơ hội ở cùng sư huynh, một người ngoài cuộc nhu cô ở bên kia, cũng làm họ không được tự nhiên. Suy nghĩ một chút liền nói: "Mình lên xe của bạn học Nghiêm đây."

Trương Khải Tường cũng nói: "Cũng được, Tiêu Cảnh lái xe rất ổn."

Trương Khải Tường đã nói như thế, Dương Tinh cũng không nên nói gì, Bạch Hiểu Y và Nghiêm Tiêu Cảnh nói xong liền lên xe.

Tần Uyên và Mã Duệ liền đứng ở cửa đại sảnh âm nhạc, tình hình bên này của Bạch Hiểu Y tự nhiên cũng bị hai người nhìn thấy.

Nói chuyện với người khác thật vui vẻ, lại lãnh lãnh đậm đậm với anh. Ngay cả trước khi đi cũng không chào hỏi một tiếng.

Mã Duệ nhìn hai chiếc xe đi nhanh qua lại thấy kinh ngạc, "Người kia không phải là cái đuôi nhỏ của cậu sao? Trước kia cậu đi chỗ nào cô ấy theo tới chỗ đó. Tại sao bây giờ nhìn thấy cậu lại như không quen biết? Hai người cãi nhau sao?"

Ánh mắt Tần Uyên tĩnh mịch liên tục nhìn sau chiếc màu đen xe có rèm che, không lên tiếng.

Mã Duệ sờ sờ cằm, vẻ mặt ý tứ sâu xa nói: "Không phải cô bé đó thay lòng đổi dạ chứ?" Mã Duệ càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Như có điều suy nghĩ, gặt đầu, "Hơn nữa cái tên tiểu bạch kiểm kia nhìn thế nào cũng thấy khả nghi!"

Tần Uyên nắm c hặt hai tay, đôi mắt kia sâu không lường được, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chế Giễu Lại

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền An)

Mã Duệ cũng không phát hiện Tần Uyên khác thường, lại vỗ vai anh nói : "Thật ra thế này cũng tốt, không phải cô ấy một mực đuổi theo cậu rất phiền sao? Hiện giờ cô ấy thích người khác cũng không có thời gian quấy rầy cậu, cậu cũng thoải mái, đi thôi!"

Ánh mắt thâm thúy của Tần Uyên thoáng trầm trầm gọn sóng, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh. Đến khi anh quay đầu lại, cái gì cũng chưa nói, trực tiếp xoay người dừng tại chiếc xe bên cạnh.

Bạch Hiểu Y sau khi lên xe Nghiêm Tiêu Cảnh lại không biết nên nói cái gì với anh ta. Mặc dù nàng hiện giờ thân thể chỉ có mười tám tuổi, nhưng tim và linh hồn bên trong cũng đã là một phụ nữ đã kết hôn, đối với Dương Tinh còn tốt, dù sao họ còn có chung kỷ ức thời trẻ. Nhưng đối mặt một người trẻ tuổi phong nhã hào hoa, Bạch Hiểu Y đích xác không có tiếng nói chung với anh ta, không khí có chút lúng túng.

Nghiêm Tiêu Cảnh xoay tay lái, đuổi theo sau xe Trương Khải Tường mới nói: "Rất hân hạnh được biết Bạch đại tài nữ."

Bạch Hiểu Y cũng cười cười với anh ta, "Em cũng rất hân hạnh được biết hoàng tử dương cầm."

Ánh mắt Nghiêm Tiêu Cảnh hiện lên ý cười kín đáo, liếc cô một cái, "Anh thật lòng vui mừng được quen em mà, cũng không em là thật lòng hay không thật lòng vui mừng quen biết anh?"

Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Sao anh lại nói vậy?"

"Nếu nói là em thật vui mừng quen biết anh, lúc này anh mời em lên xe, em sẽ không từ chối."

Bạch Hiểu Y ngược lại không có nghĩ đến thiếu niên này lại để ý chuyện nhỏ như thế, lúc này bất đắc dĩ cười cười, "Dù sao chúng ta mới gặp lần đầu, lần đầu tiên gặp mặt liền không biết xấu hổ sẽ không tốt lắm đâu?"

Nghiêm Tiêu Cảnh chau mày, cố làm ra vẻ nghi ngờ nói: "Nhưng tại sao những cô gái khác lần đầu thấy anh lúc nào cũng theo thói quen không xấu hổ gì hết?"

"..." Bạch Hiểu Y cảm giác tại sao lời nói này có chút ái muội không rõ? Cô chuyển tròn mắt, dứt khoát tứ lạng bạt thiên cân, "Cái kia... Đại khái là tướng mạo khí chất của anh giống như trong ảo tưởng thiếu nữ của họ!"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại xoay đầu ý tứ sâu xa nhìn cô một cái, "Chẳng lẽ em không tính là thiếu nữ sao?"

Bạch Hiểu Y bị anh ta hỏi lại ngẩn người, "Em... Nội tâm trưởng thành hơn."

"À..." Nghiêm Tiêu Cảnh như có điều suy nghĩ gập đầu, đôi mắt phượng xinh đẹp híp lại, "Cho nên nói, thật ra anh không làm nội tâm chín chắn của Bạch đại tài nữ cảm thấy hứng thú được?"

"..." Tại sao lại nói đến việc này rồi? "Em..." Bạch Hiểu Y đột nhiên phát hiện cô bị thiếu niên này chặn họng, không biết nên nói cái gì. Nếu như nói cảm thấy hứng thú với anh ta thì quá ái muội, nếu như nói không có hứng thú với anh ta thì lại có chút đắc tội.

"Sao? Anh nói đúng rồi à?"

"Ặc, đúng rồi, anh thích gì?" Cô nhanh chóng đổi chủ đề, cô sẽ không tán gẫu chủ đề này nữa.

Nghiêm Tiêu Cảnh mím môi cười cười, khóe miệng cong ra nụ cười hình cung mê người, lại không trả lời.

Bạch Hiểu Y liền nói tiếp: "Anh đánh đàn dương cầm tốt như vậy, chắc là rất thích đàn dương cầm?"

"Cũng không phải..."

"A?" Cuối cùng anh ta cũng thuận theo cái đề tài này, Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm, không ngừng cố gắng, "Vậy anh thích gì?"

"Anh thích được nghe người khác ca ngợi mình. Đàn dương cầm lại vừa vặn có thể mang đến ca ngợi cho anh, hơn nữa anh cũng có thiên phú đánh đàn dương cầm, cho nên một mực học đàn."

"..." Quả nhiên suy nghĩ của thiên tài đều hiếm thấy.

"Cho nên mới nói bạn học nữ, nhanh dùng tài hoa của em ca ngợi anh một chút đi!"

Bạch Hiểu Y đột nhiên phát hiện này người có chút tự kỷ, nhưng mà có thể bỏ qua đề tài vừa này làm người lúng túng cũng là chuyện tốt. Lúc này cô nghiêm túc đánh giá cao thấp của anh ta, "Anh đánh đàn dương cầm rất tốt, lớn lên rất đẹp trai. Ngón tay vừa nhỏ vừa dài rất đẹp mắt, kỹ thuật lái xe của anh cũng rất tuyệt."

Bạch Hiểu Y nói hết lời, anh ta lại quay đầu kinh ngạc nhìn cô, "Vì sao anh có nhiều ưu điểm như vậy, em lại không hứng thú?"

Bạch Hiểu Y quần cái quần 𠂔, tại sao lại kéo đến đề tài phía trên nữa?

"... Đã có nhiều người cảm thấy hứng thú với anh như vậy, cần gì phải thêm em. Hơn nữa nếu em có hứng thú với anh thì anh sẽ cảm thấy thành tựu à? Cho nên em không đáng kể!"

Nghiêm Tiêu Cảnh không trả lời, lặng yên trong chốc lát lại hỏi: "Em cũng nói một chút em thích gì đi!"

Anh đổi chủ đề ngược lại làm Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm. Theo đề tài này cẩn thận suy nghĩ một chút, phát hiện cho tới bây giờ cô hình như cũng không đặc biệt thích cái gì, trước kia Tần Uyên đưa cái gì thì cô thích cái đó. Cho nên hiện tại...

Cô lắc lắc đầu, trên mặt mang theo một chút phiền muộn, "Em cũng không có sở thích đặc biệt nào."

Nghiêm Tiêu Cảnh nhú mày lại, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn sang, "Em có biết bộ dáng hiện tại của em giống gì không?"

"Cái gì?"

Trong mắt anh ta không có hảo ý cười, "Một bà thím không yêu thích gì."

"..."

Bạch Hiểu Y quay đầu trừng mắt liếc anh ta một cái, thiếu niên này nói gì vậy? Bất quá cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy hình như anh ta cũng không sai, cô cũng có chỗ nào không giống bà thím đây? Về phần không yêu thích cái gì, Bạch Hiểu Y lắc lắc đầu, "Em cũng không phải không yêu thích cái gì, em ôm rất nhiều hy vọng tương lai, em cũng tràn trề nhiệt tình với cuộc sống."

"À..." Anh ta như có điều suy nghĩ gật đầu, "Vậy thì bỏ qua phần sau, ừm, em nhìn qua giống như một bà thím."

"..." Bạch Hiểu Y híp mắt quét qua anh ta, "Người trẻ tuổi không cần nói chuyện quá trực tiếp!"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại cười đến vui vẻ, "Dùng loại giọng điệu này để nói chuyện, càng giống bà thím."

"..."

Cứ như vậy một đường trò chuyện, bất tri bất giác xe đã chạy đến nhà cô và Dương Tinh ở trên thị trấn. Bởi vì cô và Dương Tinh không ở cùng một khu trong thị trấn nên Nghiêm Tiêu Cảnh và Trương Khải Tường sau khi hẹn địa điểm gặp lại liền chia làm hai đường khác nhau hộ tống Bạch Hiểu Y và Dương Tinh về nhà.

Xe rất nhanh đã đến cửa nhà Bạch Hiểu Y, mặc dù suốt một đường bị thiếu niên này làm tổn thương, sau khi xuống xe Bạch Hiểu Y vẫn nói vài tiếng cảm ơn.

Nghiêm Tiêu Cảnh lại nhú mày, "Anh lái xe một đường xa như vậy vẫn rất mệt. Cảm ơn có lợi gì?"

Bạch Hiểu Y ngăn người, lập tức nói: "Lần sau em mời anh đi ăn cơm!"

Nghiêm Tiêu Cảnh nhếch môi cười với cô, "Nói rồi đừng quên đấy."

"Sẽ không quên, yên tâm đi!"

Lúc này Nghiêm Tiêu Cảnh mới hài lòng quay xe. Bạch Hiểu Y vẫn nhìn anh ta đi xa mới thu hồi ánh mắt, nghĩ tới vừa rồi bị gọi là bà thím, Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ cười cười, thiếu niên này, thật đúng là không hiểu chuyện.

Thu hồi suy nghĩ, đang muốn vào nhà, quay người lại đã thấy Tần Uyên đang đứng ở trước cửa nhà anh. Đèn đường tối mờ, chiếu vào mặt anh càng lộ vẻ âm trầm.

Bởi vì Trương Khải Tường cũng không phải đặc biệt quen thuộc đường đi, cho nên phải lảo đảo một hồi, Tần Uyên về trước cô một bước cũng không kỳ quái.

Bạch Hiểu Y đã được thể nghiệm sự vui sướng sau khi triệt để buông tha Tần Uyên, bây giờ lại hạ quyết tâm không muốn gặp mặt hay có cái gì cùng người này. Chỉ nhìn anh một cái, lạnh nhạt gật đầu xem như chào hỏi, liền đi đến cửa nhà.

Đang móc ra chìa khóa để mở cửa, không nghĩ tới ngược lại Tần Uyên đột nhiên hỏi một câu: "Người vừa nãy là ai?"

Bạch Hiểu Y nghe vậy lại kinh ngạc, Tần Uyên từ khi nào lại tò mò chuyện của cô? Nên biết, ngày xưa lúc nào cũng cô nàng nhiệt tình dính trên người anh, bất kể là thành tích thi hay cái gì, lúc nào cũng là cô nhiệt liệt chia sẻ cùng anh. Còn anh, vĩnh viễn đều lạnh nhạt, cho tới bây giờ cũng sẽ không chủ động hỏi đến việc của cô, hôm nay lại xảy ra loại tình huống chủ động hỏi thăm cô ở cùng ai, cũng là lần đầu tiên.

Bạch Hiểu Y cảm thấy kỳ quái, càng cảm thấy châm chọc. Chẳng qua bởi vì đột nhiên cô lãnh đạm đối với anh, cho nên anh bắt đầu không biết làm thế nào? Giống như là một con mèo nhỏ luôn thân mật với anh đột nhiên có một ngày không để ý tới anh, anh cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.

Cô quay đầu nhìn anh, đèn tự động trên cửa chiếu xuống đỉnh đầu anh, cái mũi cao thẳng tạo thành một cái bóng trên mặt anh, làm cho ngũ quan của anh nhìn qua lại càng thâm thúy. Một đôi mắt sâu không lường được cứ nhìn cô như vậy, loại ánh mắt không mang theo bất cứ tia cảm tình nào làm cô nhớ tới tình cảnh đã từng bị anh lãnh đạm gây thương tích. Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy một cổ bức bối tràn ra trong ngực, thật sự cô càng nhìn anh càng thấy khó chịu.

Ánh mắt cô nhìn anh lạnh dần, giọng nói cũng lộ ra sự không kiên nhẫn, "Anh ta là ai, hình như tôi cũng không có nghĩa vụ phải khai báo với anh đâu?"

Biểu cảm trên mặt anh không thay đổi, chỉ là câu nói này của cô dường như làm cho đôi mắt sâu tình mịch vụt lóe lên một ánh kỳ lạ rồi biến mất.

Bạch Hiểu Y cũng không để ý, càng không trông cậy vào câu trả lời của anh, bỏ lại lời nói này, liền trực tiếp mở cửa vào nhà. Hoàn toàn để anh đứng ở ngoài cửa, như là ở nói cho anh biết, cô không có bất kỳ hứng thú nào muốn nói chuyện với anh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cuộc Hẹn

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Bạch Hiểu Y cả ngày trời đều ở nhà lật xem bản đồ, trước khi ra tiệm lẩu phụ giúp, cô muốn tìm miếng đất có giá trị hồi trước được coi trọng, đến lúc đó lại để cha bắt tay vào bắt đầu.

Vừa xem đã đến xế chiều, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, cô dự định ra ngoài đi dạo một vòng, thư giãn gân cốt. Lúc đi qua nhà Tần Uyên đã thấy bà ngoại Tần Uyên đứng ở cửa, bà ngoại Tần Uyên họ Trình, tất cả mọi người gọi bà là bà nội Trình. Mặc dù đời trước Tần Uyên ngược cô đến mức không còn lành lặn, nhưng bà nội Trình bà vẫn đối xử với cô rất tốt, Bạch Hiểu Y nhìn thấy bà cũng tự nhiên ngọt ngào chào hỏi, "Cháu chào bà nội Trình!"

Bà nội Trình bà nội cũng cười cười gật đầu với cô, "Hiện tại Y Nhi có rảnh không? Giúp bà một việc được không?"

Bạch Hiểu Y nghĩ lúc này Tần Uyên sẽ không có ở nhà, liền gật đầu đáp, "Được ạ!"

Đi theo bà nội Trình vào cửa, Bạch Hiểu Y mới biết được bà nội Trình muốn cô giúp bà khâu kim

"Bà tuổi lớn không nhìn rõ, Tiểu Uyên lại không ở nhà, chỉ có thể tìm con hỗ trợ."

Tính tình bà nội Trình vô cùng hòa ái dễ gần, thấy ai cũng cười ha ha. Đối với mọi người lại vừa tốt vừa tỉ mỉ, không nghĩ tới người thiện lương như bà nội Trình lại nuôi được một tên khốn kiếp lạnh lùng như Tần Uyên.

"Không sao đâu bà nội, cũng không phải việc gì to tát."

Bạch Hiểu Y và bà nội Trình ngồi đối diện sau cửa ra vào, bà nội Trình ôm một cái túi trong ngực may vá, trong túi quần còn để một đôi đế giày khâu thật tốt. Bà nội Trình đã về hưu nhiều năm, sau khi về hưu qua vẫn một mực thích may vá vá. Bạch Hiểu Y còn nhớ rõ bà nội Trình trước kia còn gửi cho cô một đôi giày bà tự mình làm bằng vải bông.

Bạch Hiểu Y cầm sợi chỉ lên, nhắm vào lỗ kim để xỏ qua. Nhưng mà lỗ kim kia quá bé, xỏ không được tốt.

Bà nội Trình mang một cái kính lão viễn thị, bà khẽ cúi đầu, nhìn cô, "Sao dạo này không thấy Y Nhi đến tìm Uyên ca chơi? Uyên Ca của con đã trở về vài ngày rồi con cũng không sang nhà bà một chuyến. Có phải Uyên ca làm gì chọc giận con hay không?"

Ánh mắt Bạch Hiểu Y căng thẳng, nhưng một lát liền trấn tĩnh lại, "Không có ạ, chẳng qua là con cảm thấy bây giờ lớn rồi cũng không thể mãi vây quanh anh ấy làm phiền."

Bà nội Trình lại lắc đầu cười cười, "Bà nội không tin, nhất định Uyên ca của con làm chuyện gì có lỗi với con, khẳng định là còn làm tổn thương Y Nhi."

Bạch Hiểu Y khẽ cúi đầu che đậy khác thường trong mắt, cười nói: "Bà nội không nên suy nghĩ nhiều ạ, anh ấy có thể làm chuyện gì tổn thương con?"

"Ừm..." Bà nội Trình cố ý nghiêng đầu qua suy tư, "Hay là Y Nhi có người mình thích, cho nên không thích Uyên ca?"

Bạch Hiểu Y cười cười, không lên tiếng.

Trong mắt bà nội Trình lóe lên tia buồn bã, nhưng trên mặt vẫn cười nói: "Xem ra Y Nhi thật sự không thích Uyên ca, bà nội còn nhớ rõ trước kia con thường xuyên âm ỉ nói muốn gả cho nó."

"Đó là lúc còn bé không hiểu chuyện."

Bà nội Trình kể thử dài, lập tức lại ha ha cười nói: "Lời nói không sợ Y Nhi chê cười, bà nội liên tục ngóng trông con lớn lên gả cho Uyên ca trở thành cháu dâu của bà. Nhưng mà bây giờ Y Nhi trưởng thành có tâm tư riêng của mình, cho dù về sau không thể cùng một chỗ với Uyên ca, bà nội vẫn là bà nội của con. Mặc kệ về sau con cùng một chỗ với ai, bà nội cũng sẽ chúc phúc cho con."

Nghe lời bà nội Trình nói, hốc mắt Bạch Hiểu Y có chút ướt át. Bà nội của cô qua đời sớm, ông nội cô cũng như không, từ nhỏ lớn lên cô đều được bà nội Trình yêu thương, đối xử như cháu gái ruột. Có lẽ hiện tại cô vừa hận vừa oán Tần Uyên, nhưng vẫn vô cùng yêu thương bà nội Trình.

Bạch Hiểu Y nuốt nước mắt gật gật đầu, "Cảm ơn bà nội."

Bà nội Trình vuốt tóc cô, trong mắt nhìn cô đầy trù mến. Bạch Hiểu Y âm thầm lau nước mắt, trong lúc vô tình quay đầu, nhìn thấy Tần Uyên đang đứng ở trước cửa lớn. Cô ngồi cùng bà nội ở gần sân sau, la hét ầm ĩ át mất tiếng Tần Uyên tiếng mở cửa, chỉ không biết anh đã đứng ở cửa bao lâu.

Bà nội Trình nhìn theo ánh mắt cô, thấy Tần Uyên, ánh mắt liền phức tạp tránh né, lập tức sáng giọng: "Vào cửa cũng không kêu một tiếng, sững sờ đứng ở đó, con định dọa ai?"

Bạch Hiểu Y xuyên qua tấm vải, đưa cho bà nội Trình, đứng dậy cười nói: "Con xỏ kim tốt rồi, con xin phép về trước."

Bà nội Trình vội vàng đứng lên nói: "Đừng đi vội, bà nội bỏ đưa hấu cho con."

Bạch Hiểu Y bước nhanh ra cửa, cho đến khi ra cửa mới quay lại cười nói: "Không cần phiền thế đâu ạ!" Nói xong liền đóng cửa lại, lời bà nội Trình nói cô cũng không nghe thấy.

Ở ngoài cửa thở sâu hít thở mấy hơi Bạch Hiểu Y mới trở lại bình thường, mắt thấy trời sắp tối, nàng cũng không còn có hứng đi dạo, dứt khoát trực tiếp trở về nhà.

Bà nội Trình nhìn cánh cửa bị đóng lại liền thở dài mấy lần, thấy Tần Uyên còn sững sờ đứng đó liền hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái. Tần Uyên phục hồi tinh thần lại, lại bất chấp ánh mắt của bà ngoại, về mặt phản đối, đi rót chén nước.

Bà nội Trình thấy dáng vẻ kia của anh thật sự là càng nhìn càng tức giận. Một bên khâu để giày một bên lạnh lùng nói: "Hiện giờ Y Nhi thích người khác, sẽ không còn đi theo con, con được nhận hạ rồi."

Tay Tần Uyên cầm cốc nắm thật chặt, hồi lâu sau mới thản nhiên nói: "Thế thì liên quan gì đến con?!"

Không đợi bà nội Trình nói chuyện, anh trực tiếp xoay người lên lầu.

Bà nội Trình nhìn bóng lưng của anh lại liên tục thở dài, giọng nói lộ ra bất đắc dĩ, "Thật không biết tính tình giống ai!"

Bạch Hiểu Y cũng sợ ở nhà lại gặp Tần Uyên làm trong lòng cô không thoải mái, cho nên còn chưa tới thời gian đã hẹn cùng cha mẹ, cô đã trực tiếp đến cửa tiệm lẩu hỗ trợ.

Bạch Phượng Kiều và Khương Chấn Hải đều không lay chuyển được cô, chỉ có thể để cô đến.

Tiệm lẩu nhà Bạch Hiểu Y tên là "Nồi lẩu Bạch Ký", hiện giờ đã có mở hai chi nhánh ở thành phố Sông Hoài. Bởi vì hương vị ngon, buôn bán trong tiệm liên tục phi thường thịnh vượng. Ông ngoại có ý nguyện là một ngày có thể phát triển nhãn hiệu tiệm lẩu trên cả nước, cha mẹ cũng liên tục vì nguyện vọng của ông mà cố gắng, Bạch Hiểu Y tự nhiên cũng vì cái nguyện vọng này mà góp năng lực của mình.

Vài ngày nay Bạch Hiểu Y dựa vào kinh nghiệm sống đời trước, làm một kế hoạch để tiệm lẩu tương lai phát triển, cho nên sau khi đi làm ở tiệm lẩu đi cô liền chính thức đem ý tưởng của mình nói với cha mẹ một lần.

"Con nói mở chi nhánh thứ ba ở cầu Trường Minh? Nhưng chỗ đó hẻo lánh như vậy..."

Bây giờ cầu Trường Minh còn chưa phát triển, nhưng vài năm sau chỗ đó sẽ phát triển thành trung tâm thương mại sầm uất. Ban đầu mua nhà cao tầng bên đó rồi cho cửa hàng không biết có bao nhiêu lợi nhuận.

"Ba, ba suy nghĩ một chút. Hiện tại thành thị phát triển rất nhanh, qua vài năm nói không chừng chỗ đó sẽ thuận theo thiên địa. Hơn nữa hiện giờ tiền thuê ở bên kia lại không đắt, tiền dùng để mở chi nhánh thứ ba, ở bên kia cũng có thể mua, gần đây con nghiên cứu phương hướng phát triển của một thành phố, phát hiện triển vọng của cầu Trường Minh vô cùng lạc quan."

Từ nhỏ Bạch Hiểu Y đã có thành tích ưu tú, lại có chủ kiến riêng, đại sự trong nhà vẫn luôn có cô tham dự. Khương Chấn Hải nghe con nói chuyện như vậy cũng cảm thấy không phải là không có đạo lý, nhưng mà ông cũng không dám mạo hiểm quá mức, chỉ nói: "Vậy ba sẽ bàn về cửa hàng nhỏ trước!"

Bạch Hiểu Y biết cha mẹ đang băn khoăn, vào lúc này họ có thể đồng ý lời cô nói đã rất tốt. Cô cũng không quá nóng lòng, sau này cô đạt được thành tựu, cha mẹ tự nhiên sẽ công nhận ánh mắt của cô.

"Con còn cảm thấy về sau tiệm lẩu không cần mở quá muộn, đúng mười hai giờ tối đóng cửa. Kiếm tiền quan trọng, nhưng sức khỏe ba mẹ càng quan trọng hơn."

Bạch Phượng Kiều cau mày, "Nửa đêm buôn bán rất tốt, việc này cũng không có biện pháp."

Bạch Hiểu Y liền kiên nhẫn phân tích cho mẹ, "Ba mẹ xem, hiện tại tiệm nhà chúng ta cơ bản buổi trưa mới mở cửa, mãi cho đến sau bảy giờ tối sau mới buôn bán tốt. Nhưng mà ba mẹ có nghĩ tới mở cửa sớm một chút, ví dụ như gộp lại bữa sáng và bữa trưa. Đương nhiên con cũng không đồng ý bán bữa sáng, như vậy trở về sau 12h ngủ không được bao lâu lại phải ra ngoài. Ý con chính là mở tiệm lẩu khai thành nhà hàng lẩu, vừa làm lẩu lại làm đồ ăn Trung Quốc, hai chi nhánh nhà chúng ta đều ở nơi đông người nhất, thời gian buổi trưa thời gian bán đồ ăn Trung Quốc, thu hoạch cũng không quá kém!"

"Cái này... Được không?" Khương Chấn Hải nghi hoặc hỏi.

"Mặc kệ được hay không, tóm lại trước tiên có thể thử một chút. Hiệu quả tốt thì tiếp tục, hiệu quả không tốt còn thì vẫn như cũ. Ba nấu ăn không phải rất được sao, vì sao không phát huy kỹ năng thật tốt. Hơn nữa trước kia mỗi ngày ba mẹ rạng sáng ba bốn giờ mới trở về, ngủ muộn không tốt cho thân thể, tiền quan trọng, nhưng thân thể quan trọng hơn."

Bạch Phụng Kiều sau khi nghe xong, cúi đầu suy nghĩ một chút, "Tôi cảm thấy được ý tưởng của Y Nhi cũng có chút đạo lý, lão Khương này, không bằng chúng ta cứ thử một chút."

Khương Chấn Hải cũng gật đầu, "Có thể thử một lần."

Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải đều thuộc phái hành động, nghe theo đề nghị của Bạch Hiểu Y nói làm là làm, ngày hôm sau liền đổi "Nồi lẩu Bạch Ký" thành "Nhà hàng lẩu Bạch Ký".

Hai ngày trước lúc mới thử nghiệm, sinh ý cũng không tốt, chỉ qua vài ngày sau làm ăn lại tốt ngoài dự đoán. Hơn nữa Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải cũng phát hiện, mỗi ngày tiền kiếm được không kém tiền kiếm được khi mở tới nửa đêm, mấu chốt là hai người còn có thể mỗi ngày về nhà ngủ sớm. Nhân viên phục vụ trong tiệm cũng giảm bớt gánh nặng thức đêm, hai người thấy phương pháp này có thể thực hiện. Càng cảm giác con gái mình không chỉ học giỏi mà trên phương diện làm ăn càng giỏi tính toán.

Mà Bạch Hiểu Y liền thừa dịp ba tín nhiệm nhất, "khuyến khích" ông mua một miếng đất bên cầu Trường Minh. Cô còn nhớ mảnh đất kia về sau xây dựng một tòa cao ốc buôn bán. Về sau cho dù chỉ là dựa vào mảnh đất kia, cả nhà bọn họ cũng có thể cả đời không lo ăn mặc.

Trong khoảng thời gian này Bạch Hiểu Y liên tục ở trong tiệm hỗ trợ, mỗi ngày vội trên vội dưới, mặc dù mệt, nhưng cuộc sống ngược lại hết sức phong phú. Hôm nay Bạch Hiểu Y ở phía sau giúp đầu bếp giết cá, đột nhiên một cuộc điện thoại lạ gọi tới, vừa mới nhắc máy liền nghe được đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói ôn nhu êm tai.

"Bà thím, bữa cơm em mời đâu?"

Vừa nghe giọng nói này Bạch Hiểu Y mới nhớ tới việc đêm hôm đó Nghiêm Tiêu Cảnh đưa cô về. Cô vỗ đầu một cái, trái lại không nghĩ mình lại quên mất việc này.

"Việc thật sự rất xin lỗi... Em quên mất!"

"Sẽ không phải là cố ý chứ?"

"Đương nhiên không phải rồi!"

Bê kia truyền đến một tiếng cười nhẹ, "Nếu em lại không mời ăn cơm thì anh thật muốn hiểu lầm lần nữa."

"Vậy được, anh chọn thời gian và địa điểm đi."

"Ừ... Vậy thì ngày mai đi, ở nhà hàng An Lộ gia thái."

Bạch Hiểu Y cũng sáng khoái đáp: "Được."

Cúp điện thoại xong Bạch Hiểu Y liền nói với cha mẹ ngày mai cô không đi làm. Cha mẹ Bạch vốn không vui chuyện cô đến nhà hàng, lúc này cô muốn đi chơi liền gật đầu, còn nhét cho cô một số tiền để đi chơi thật tốt.

Kỳ thật thành tích tốt nghiệp trung học của Bạch Hiểu Y cực kỳ tốt, trường học thưởng không ít tiền, hơn nữa nhận học bổng mỗi học kỳ, trái lại không cần cha mẹ cho tiền tiêu vặt, nhưng cha mẹ cho cô tự nhiên cũng vui vẻ tiếp nhận.

Giữa trưa ngày thứ hai, Bạch Hiểu Y đến địa điểm đã hẹn, cô đến sớm hơn mười mấy phút, không nghĩ tới Nghiêm Tiêu Cảnh đã chờ ở đó.

Khác hẳn lần trước thấy anh ta một thân áo bành tô, hôm nay anh ta mặc một bộ áo sơ mi trắng, quần jean cũ thêm một đôi giày thể thao trắng, làm anh ta nhìn qua thiếu một phần kiêu ngạo cao quý, nhiều hơn một phần thiếu niên soái khí.

Bạch Hiểu Y đi đến vị trí đối diện anh ta ngồi xuống, "Sao anh đến sớm như vậy?"

Anh ta không cho là đúng, nhún nhún vai, "Bởi vì anh rảnh rồi."

"..."

Nghiêm Tiêu Cảnh kêu nhân viên phục vụ đưa thực đơn cho cô, "Ưu tiên phụ nữ."

Bạch Hiểu Y cũng không có từ chối.

Tần Uyên là người quen bạn rạn, cho dù nghĩ anh cũng không để bản thân nhàn rỗi. Hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè, anh đến hệ thống công ty internet nổi danh ở thành phố Sông Hoài làm cộng tác viên, công ty lớn như vậy sẽ không tuyển cộng tác viên, nhưng Tần Uyên là ngoại lệ. Đối với Tần Uyên học đại học ba năm cũng đã lấy được không ít độc quyền, thậm chí tự phát triển phần mềm thiên tài IT của mình, đừng nói là làm cộng tác viên, cho dù là

anh đi làm chính thức, các công ty cũng ra lương cao để cạnh tranh.

Mà Mã Duệ đi làm hoàn toàn là nhờ hào quang của Tần Uyên, đương nhiên mỗi buổi trưa hắn đều thuận tiện đi theo Tần Uyên ăn cơm.

Nhà hàng Gia Thái có món tù cá viên người thành phố Sông Hoài đại khái không ai không biết, mà thời gian qua ăn uống không có hứng thú, Tần Uyên ngược lại có tình yêu chung thủy với cá viên. Cho nên hôm nay nghỉ trưa anh liền đi đường vòng cùng Mã Duệ qua bên này ăn cơm trưa.

Sau khi Tần Uyên ngồi xuống vị trí liền dụi mắt theo bản năng, Mã Duệ ngồi đối diện anh, thao thao bất tuyệt thảo luận với anh hôm nay công ty có một người dân động mới đến, trong lúc vô tình nhìn thấy dáng vẻ này của anh, Mã Duệ liền ngậm miệng, cẩn thận hỏi câu: "Uyên đại cậu khỏe không? Sao mình lại thấy dạo này dáng vẻ cậu giống như chưa thỏa mãn dục vọng?"

Tần Uyên ngẩng đầu, lạnh lùng liếc hắn một cái, Mã Duệ nhìn thấy ánh mắt anh liền hậm hực ngậm miệng. Lại thấy quàng thâm dưới mắt Tần Uyên, không nhịn được nói: "Có phải gần đây cậu gặp chuyện gì không? Hắn không phải là chuyện làm ăn, cậu chưa bao giờ lo chuyện làm ăn. Vậy khẳng định việc sinh hoạt, nhưng cuộc sống của cậu nhảm chán như vậy, nghĩ không ra có việc gì." Mã Duệ đột nhiên nghĩ đến cái gì, lúc này liền nuốt nước miếng, "Không phải là cậu bị ma nữ ám chứ?"

Tần Uyên híp mắt nhìn sang, lạnh lùng phun ra hai chữ, "Câm miệng!"

Mã Duệ nuốt nước miếng, không dám tiếp tục nhiều chuyện. Trong lúc nhất thời miệng rảnh rồi, ánh mắt không chịu ngồi yên đánh giá chung quanh, đột nhiên thấy hai người ngồi chéo họ, Mã Duệ liền ngăn người, xác định kia người kia thật sự là tiểu nha đầu, hắn vội vàng nói với Tần Uyên: "Này Uyên đại, tiểu thanh mai nhà cậu cũng ở đây."

Tần Uyên nghe được mấy chữ "Tiểu Thanh mai", không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong lòng khẩn trương, trên mặt anh cũng không biểu lộ gì, chỉ nhìn theo hướng ánh mắt Mã Duệ.

Đã thấy cô ngồi cùng một chỗ với nam sinh lần trước, cô ngồi chéo sau anh, vừa vặn đối mặt bên này. Nhưng cô tán gẫu với đối phương quá hăng say, căn bản không phát hiện sự tồn tại của anh, không biết nam sinh kia nói gì với cô, lúc anh nhìn sang liền thấy cô đang cười ngây thơ.

Anh trái lại không nghĩ tới, hóa ra lúc đối diện với nam sinh khác, cô cười xinh đẹp như thế.

Đột nhiên nhớ tới lần trước anh nghe thấy cô nói chuyện với bà ngoại, cô thừa nhận cô không thích anh, cũng thừa nhận cô đã có người mình thích.

Người kia chính là thiếu niên này sao?

Cho nên cô đột nhiên lãnh đạm với anh cũng vì cậu ta? Bọn họ đang sống chung với nhau? Hôm nay đến đây hẹn hò sao?

Trong nháy mắt, bàn tay Tần Uyên nắm chặt lại, từ trên ghế đứng lên, nhấc chân đi về phía bàn bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bức Bách

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Mã Duệ thấy anh đột nhiên đứng lên, mắt thấy sắp đi sang phía bên kia, hắn ý thức được tình huống không thích hợp. Vội vàng tay anh lại, nhỏ giọng nói: "Uyên đại, cậu làm sao vậy? Người ta tuổi trẻ hẹn hò phải thật tốt đấy, cậu đừng sang làm phiền!"

Tần Uyên đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được mình thế nhưng mất đi năng lực tự kiểm soát. Anh một lần nữa ngồi xuống vị trí, một câu cũng không nói, chỉ đem hai đũa nắm chặt, khắc chế tâm tình phức tạp trong lòng.

Anh một mặt vì bản thân thẹn quá hoá giận cảm thấy nghi hoặc, một mặt lại vì sự khó chịu xa lạ trong nội tâm mà buồn rầu.

Mã Duệ nhìn Tần Uyên bá dáng hồn bay phách lạc, liền nghi hoặc hỏi một câu: "Mình bảo này nói Uyên đại, cậu làm về mặt gì vậy? Không phải là cậu thích tiểu nha đầu kia chứ?"

Tần Uyên đột nhiên ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, hù dọa Mã Duệ vội vàng ngậm miệng. Tần Uyên ý thức được mình thất thố, gấp rút bưng nước lên uống, cố làm ra vẻ không cho là đúng nói: "Làm sao mình có thể thích tiểu quý đáng ghét chỉ biết cãi nhau đó được?"

Mã Duệ mím môi, không phát biểu ý kiến.

Tần Uyên dường như vì chứng minh lời mình nói, lại bổ sung một câu: "Dù sao cũng là nha đầu bị mình mà lớn lên, mình chỉ sợ cô ấy ở bên ngoài bị lừa."

"Thôi đi!" Mã Duệ khinh thường hừ hừ, "Cậu không thấy người ta đang tán gẫu vui vẻ như vậy sao? Lại nói đều là người đã tốt nghiệp trung học, nói cái chuyện yêu đương thì có sao? Cha mẹ người ta không nói gì thì thôi, cần gì tới lượt cậu hỏi?"

Trong lòng Tần Uyên lại căng thẳng, lần này anh lại không trùng hần, chỉ rừ đầu trầm mặc không nói. Nhưng mà Mã Duệ lại rõ ràng cảm thấy không khí quanh thân Tần Uyên đột nhiên thấp xuống nhiều độ. Hần và Tần Uyên là anh em đã nhiều năm, biết rõ không khí quá mức trầm trọng và lãnh đạm biểu thị cái gì, hần lập tức cẩn thận, lúc ăn cơm ngay cả chẹp miệng cũng không dám.

Cơm nước xong, trước khi Tần Uyên rời đi lại nhìn thoáng qua người ở bàn sau. Hai người bọn họ như cũ tán gẫu cực kỳ say sưa, một mực không phát giác sự tồn tại của anh. Anh sầm mặt quay đầu đi, lúc đi tính tiền cũng thanh toán luôn bàn của hai người họ.

Mà Bạch Hiểu Y thực sự không nhìn thấy Tần Uyên.

Cô cầm thực đơn sau liền gọi món cá viên nước ngọt đặc biệt của nhà hàng, đem thực đơn đưa cho Nghiêm Tiêu Cảnh phía đối diện, lại nghe anh ta hỏi một câu: "Biết tại sao nó được gọi là cá viên nước ngọt không?"

Bạch Hiểu Y cũng ăn nhiều lần ở chỗ này, nhưng cho tới nay cũng không nghĩ qua cái vấn đề này. Cô nghiêng đầu suy tư một lát, "Đại khái là vì làm cá viên sống trong nước ngọt?"

Nghiêm Tiêu Cảnh ngược mắt nhìn cô một cái, ánh mắt gọn nước gọn sóng mênh mông như gợn từng viên kim cương, "Bà thím à, em thật đúng là ngu ngốc bù đáng yêu."

"..." Bạch Hiểu Y bất mãn trừng mắt liếc anh ta một cái, "Vậy là vì cái gì?"

"Nước ngọt là tên địa danh, cá viên này là đặc sản ở đó." Dừng một chút lại nói: "Em chưa đi qua nước ngọt sao?"

Bạch Hiểu Y lắc đầu, "Chưa đi qua."

"Vậy em đã đi qua chỗ nào?"

Đời trước Bạch Hiểu Y chỉ biết là vây quanh Tần Uyên, những nơi đã qua ít lại càng ít. Kỳ thật đời trước cô liên tục ước mơ có thể cùng Tần Uyên đi thăm thú khắp nơi, chỉ là anh một mực không muốn, cho dù là hưởng tuần trăng mật, ngày đó liền bỏ mặc cô một mình mà trở về.

Cô khẽ cúi thấp đầu, che đậy mắt mát trong mắt, "Chỗ nào cũng chưa đi qua."

Nghiêm Tiêu Cảnh nhìn người đối diện mà ngẩn người, "Dáng vẻ này của em, làm anh cảm thấy một loại cảm giác tâm như tro tàn."

Trong lòng Bạch Hiểu Y căng thẳng, lại cố làm ra vẻ lơ đãng trừng mắt liếc anh ta một cái, "Anh đúng là nghĩ nhiều."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại híu mắt, "Để anh đoán xem, gia đình em hạnh phúc, cho nên làm em tâm như tro tàn hẳn là không phải là gia đình. Quan hệ của em với bạn bè xung quanh không tồi, cũng không phải là vì bạn bè. Vậy hẳn là người khác phải rồi... Ừ... Xem tuổi của em, anh đoán, đại khái là vì thích người không thích em đi?"

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn anh ta đi, nhưng trên mặt anh ta như cũ mang theo nụ cười làm thiếu nữ say mê, chỉ là trong đôi mắt mỉm cười kia cất giấu điểm khôn khéo sắc bén.

Bị anh ta nhìn như thế, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy mỗi chỗ trong lòng giống như bị đâm một cái. Cô vội vàng định thần lại, cố làm ra vẻ không thích, trừng mắt liếc anh một cái, "Anh đúng là càng nghĩ càng xa..."

Nghiêm Tiêu Cảnh khẽ dựa vào lưng ghế, vẻ mặt thích ý nhìn cô, "Nếu như em cần, anh chính là thuốc chữa thương tốt nhất. Bất cứ lúc nào cũng có thể cho bà thím dùng." Anh ta nháy mắt, "Hơn nữa sử dụng anh quen rồi, bảo đảm làm em tro tàn lại cháy."

Bạch Hiểu Y cau mày, "Hay là thôi đi, anh cứ giữ lại cho mấy cô bé đi, bà thím không làm lãng phí cậu."

Nghiêm Tiêu Cảnh không cho là đúng, "Nhưng anh cam tâm tình nguyện bị bà thím lãng phí mà."

Bạch Hiểu Y lắc đầu, "Vậy không được, anh để em chà đạp, nhiều thiếu nữ sẽ hận chết em! Đại khái về sau em ra đường cũng phải đội nắp nồi rồi." (đoạn này ta chém..)

Nghiêm Tiêu Cảnh lại cười rộ lên, "Bà thím như em thật đúng là đáng yêu!"

Hai người liền vừa đầu vồ mồm vừa ăn, một bữa cơm ăn khoảng một tiếng đồng hồ. Đến lúc sắp ăn xong, hai người mới chuẩn bị rời đi.

Nghiêm Tiêu Cảnh đi theo Bạch Hiểu Y, từ trong ví rút thẻ ra. Tuy nói là để cô mời, nhưng kia chỉ là cái cớ để hẹn cô ra ngoài. Anh ta ăn cơm cùng nữ sinh chưa từng có thói quen để nữ sinh mời khách. Cô đang chuẩn bị móc ví lấy thẻ ra lại nghe nhân viên thu ngân nói: "Hai vị đã thanh toán rồi, vị tiên sinh vừa rồi đã trả tiền."

Nghiêm Tiêu Cảnh ảm nhứt thê trở về, nghi hoặc nhìn Bạch Hiểu Y một cái. Bạch Hiểu Y cũng là vẻ mặt nghi hoặc, "Cô xác định sao? Thật sự có người thanh toán giúp chúng tôi?"

Nhân viên thu ngân gật đầu, "Đúng."

Bạch Hiểu Y quay lại nhìn Nghiêm Tiêu Cảnh, "Là bạn của anh sao?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lắc đầu, "Nếu là bạn anh thì đã đi qua chào hỏi rồi."

Câu nói này lại làm cho Bạch Hiểu Y thêm nghi hoặc, nếu là bạn của cô, có lẽ cũng sẽ qua chào hỏi rồi.

Hai người từ trong tiệm đi ra, Nghiêm Tiêu Cảnh lại nói: "Cho nên lần này không tính là em mời cơm, em vẫn nợ anh một bữa."

Bạch Hiểu Y từ trong nghi hoặc phục hồi tinh thần lại, bất mãn trừng mắt liếc anh ta một cái, "Còn nhỏ tuổi như vậy đã thích tính toán, lớn lên sẽ thế nào nữa?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại nháy mắt với cô mấy cái, "Lúc nên tính toán thì nên tính toán."

Bạch Hiểu Y tránh đi ánh mắt nóng bỏng xinh đẹp của anh ta, bất đắc dĩ lắc đầu, "Được, nợ anh một lần thì nợ anh một lần, lần sau lại mời anh."

(Ồi anh nhà đại quá ă, tự dưng lại tạo cơ hội cho người khác

Nghiêm Tiêu Cảnh lại dựa trên cửa xe, híp mắt nói: "Anh được dạy dỗ là phải tôn trọng bảo vệ phái nữ. Muốn anh nhìn bạn mình nằng chạng chạng đi chen lấn giao thông công cộng, anh sẽ hết sức đau lòng. Cho nên bà thím, anh là người đáng yêu như thế, em cam lòng nhìn anh đau lòng sao?"

"..."

Bạch Hiểu Y thật đúng là phục anh đến há mồm, lập tức thỏa hiệp gật đầu, "Được được được!"

Vừa rồi Bạch Hiểu Y trên đường nghe điện thoại của Dương Tĩnh, hôm nay cha mẹ cô ấy không có nhà, cho cô đi chơi cùng cô ấy. Bạch Hiểu Y đem chuyện này nói với cha mẹ một tiếng, họ cũng biết Dương Tĩnh, lập tức liền đồng ý.

Lúc Nghiêm Tiêu Cảnh đưa cô đến, Dương Tĩnh đã chờ ở cửa. Đến khi hai người đưa mắt nhìn Nghiêm Tiêu Cảnh rời khỏi, Dương Tĩnh mới về mặt hưng phấn nói: "Hôm nay cậu đi ăn cùng Nghiêm Tiêu Cảnh? Cảm giác như thế nào?"

Bạch Hiểu Y nhún nhún vai, "Chẳng có gì đặc sắc."

"Chao ôi, mình cảm thấy hình như Nghiêm Tiêu Cảnh có ý với cậu."

Bạch Hiểu Y không để ý, "Được rồi đó!"

"Làm sao có thể được? Nhà Nghiêm Tiêu Cảnh rất có tiền, cậu biết Bảo Hoa Nhật Hóa đúng không? Đó chính là nhà bọn họ. Hơn nữa anh ta có quan hệ không tồi với sư huynh của mình, lần sau bốn người chúng ta có thể cùng ra ngoài chơi!"

Bạch Hiểu Y từng bị Tần Uyên làm tổn thương, tạm thời không nghĩ lại dính vào hoài bão ôm ấp tình yêu. Hơn nữa hiện tại cô cũng không tính là một thiếu nữ mười tám tuổi, người trẻ tuổi như Nghiêm Tiêu Cảnh... Món ngon tươi mới này vẫn là để dành cho món ngon tươi mới khác đi!

Bạch Hiểu Y cũng không để ý lời Dương Tĩnh nói, nói với cô ấy trước khi vào học muốn đi phở cổ Phong Kiều một chuyến. Dương Tĩnh bị cô đòi chủ đề ngược lại cũng không cực lực tác thành cô với Nghiêm Tiêu Cảnh nữa.

Bạch Hiểu Y ở nhà Dương Tĩnh cùng cô ấy cả đêm, sáng sớm hôm sau mới về nhà. Nhà Bạch Hiểu Y cách trạm xe buýt một đoạn, xuống xe còn phải đi vài phút mới đến. Lúc này sắc trời còn sớm, trên đường phố một người cũng không có, chỉ có cây dâm bụt nở rộ hoa hai bên đường phố, ngẫu nhiên một cơn gió nhẹ thổi qua, mang đến hương hoa dâm bụt thanh nhã, lập tức làm ngời ta sáng khoái tinh thần.

Trong lúc vô tình cô vừa ngẩng đầu, đã thấy một cái xe Jeep từ đằng xa đi tới. Mặc dù giờ phút này sương mù chưa tan hết, nhưng là vì quá mức quen thuộc, Bạch Hiểu Y chỉ nhìn một cái liền nhận ra đó là xe Tần Uyên.

Cô còn nhớ sau khi nghỉ hè, Tần Uyên sẽ đi làm thêm ở công ty Internet nào đó nổi tiếng ở thành phố Sông Hoài. Nhưng mà bây giờ đã đi làm, anh cũng quá liều mạng.

Ngược lại Bạch Hiểu Y không để ý nhiều như vậy, thấy xe Tần Uyên liền vội vàng cúi đầu xuống làm bộ không thấy. Lại đi lên ven đường kéo khoảng cách xa ra chút. Mà Tần Uyên lái xe đi qua cô, cũng không có bất kỳ ý tứ muốn chào hỏi cô. Đường này không rộng bao nhiêu, chắc chắn anh cũng thấy cô, chỉ sợ cũng làm như cô, giả vờ không thấy cô.

Anh có thể như thế trái lại làm Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm. Chỉ hy vọng về sau hai người lúc cha mẹ trường bối không thấy được điều duy trì dạng quan hệ này, làm hai bên đều không xấu hổ.

Sau khi xe Tần Uyên vượt qua, Bạch Hiểu Y cũng buông lỏng không ít. Đang muốn tăng nhanh bước chân về nhà, lại không nghĩ chiếc xe vừa chạy qua

kia thể nhưng lại quay lại, hơn nữa còn trực tiếp đứng ở trước mặt cô ngăn cản đường đi.

Bạch Hiểu Y nhìn qua thân xe quen thuộc, lông mày lập tức nhíu lại. Còn chưa nghĩ ra Tần Uyên muốn làm gì, đã thấy anh mở cửa xe đi xuống.

Anh mặc một cái áo ngắn tay màu xanh đậm, thiết kế của chiếc áo phác họa ra đường cong thân thể nổi bật trên người anh. Phía dưới là một cái quần bình thường màu đen, quần cũng cực kỳ vừa vặn, nổi bật lên hai chân thẳng dài của anh.

Anh mặt mày thâm thúy, sắc mặt cũng lộ ra vài phần ngưng trọng, hơn nữa ăn mặc một thân sẫm màu làm anh nhìn qua càng lộ vẻ thâm trầm. Anh mở chân dài bước lại đây, mang theo vài phần lạnh lùng làm người khác thờ không thông.

Anh đi đến trước mặt cô liền dừng lại. Bạch Hiểu Y liền lui về phía sau một bước, ổn định thân thể, cô không biết rõ Tần Uyên muốn làm gì, lại vội vàng hít sâu một hơi cố gắng giữ bản thân tỉnh táo.

"Có việc gì sao?"

Ánh mắt kia sâu không thấy đáy cứ lẳng lặng nhìn cô, trong mắt ẩn chứa vòng xoáy khổng lồ giống như muốn hút người ta vào. Anh trầm mặc rất lâu mới mở miệng, "Hôm qua em một đêm không về, là vì ở cùng một chỗ với nam sinh kia à?"

"..." Bạch Hiểu Y ngăn người, suy nghĩ rất lâu mới hiểu lời nói của anh có ý gì. Nhưng anh làm sao biết ngày hôm qua cô ở cùng nam sinh? Nghĩ tới việc ngày hôm qua bọn họ ăn cơm có người thanh toán hộ, Bạch Hiểu Y lập tức như ăn phải ruồi khó chịu, "Ngày hôm qua là anh trả tiền?"

Tần Uyên không trả lời, lại lạnh lùng bức hỏi một câu: "Có phải em sống chung với cậu ta không?"

Nhìn qua dáng vẻ Tần Uyên, Bạch Hiểu Y đột nhiên cười, "Nhà anh ở bên bờ biển sao?"

Ánh mắt anh căng thẳng, "Cái gì?"

"Quán nhiều!"

"..."

Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy anh, trong đầu lúc nào cũng không tự chủ được nhảy ra hình ảnh đời trước bị anh lạnh lùng tổn thương. Cô không muốn lại trở thành người thảm thương kia, càng không muốn Tần Uyên phá hỏng tâm tình tốt mà cô mãi mới lấy được, càng không có tâm tình giải thích với anh, liền không muốn nhiều lời, trực tiếp vòng qua anh rồi đi.

Nhưng mới vừa đi qua người anh lại đột nhiên bị anh bắt lấy cổ tay. Anh dùng khí lực rất lớn, Bạch Hiểu Y lúc này đau đến nhíu mày, cô phẫn nộ nhìn anh, "Còn có việc gì?"

"Có thật là em sống chung với cậu ta?"

Đôi mắt anh sâu không thấy đáy nhìn cô, trên thân đầy hơi thở lạnh lùng bức bách cô, "Nói cho tôi biết, có phải em sống chung với cậu ta không?"

"Không giải thích được!" Bạch Hiểu Y ném một câu nói liền muốn gạt tay anh ra. Không biết tại sao anh túm cực kỳ chặt, Bạch Hiểu Y thử mấy lần đều không gạt được, cô cũng nổi giận, "Tần Uyên, anh buông tay cho tôi!"

"Tần Uyên?" Giọng nói Tần Uyên đột nhiên băng lạnh, rít lên hai chữ, "Sao không gọi tôi là Uyên ca nữa?"

Bạch Hiểu Y cảm thấy Tần Uyên quả thực là người kỳ quái. Anh khi nào thì để ý việc của cô như vậy, cô ở cùng ai, liên quan đến anh sao?

Cô lại thử vặn vẹo uốn éo cánh tay, như cũ không có biện pháp thoát khỏi tay anh, lúc này tức giận nói: "Buông ra!"

Gân thái dương anh giật giật, lại mạnh mẽ kéo cô đến trước mặt, một tay nắm cổ tay cô, tay kia chế trụ bả vai cô. Anh khẽ cúi người nhìn vào đôi mắt lóe lửa giận của cô, từng chữ từng câu hỏi: "Nói cho tôi biết, tôi đã làm sai chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kinh Động

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Nhìn qua thần sắc nổi giận của Tần Uyên, Bạch Hiểu Y càng cảm thấy buồn cười. Người như Tần Uyên này cái nhân, sớm có thói quen dùng hấn về mặt nghiêm túc thận trọng để nguy trang, cũng dày công tôi luyện công phu không lộ ra vui buồn, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến trên mặt Tần Uyên trên

mặt xuất hiện phần nộ.

Cô cũng không nói gì, về mặt trào phúng nhìn anh.

Tần Uyên nhìn cô rất lâu cũng không có kết quả, cuối cùng anh thỏa hiệp cúi đầu. Đền nén phần xuống, lúc ngẩng đầu sắc mặt rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều, giọng nói cũng nhu hòa không ít, "Anh đã làm điều gì sai làm em tức giận sao? Nói cho anh biết, đến tội cùng anh đã làm sai điều gì." (Cột mốc đầu tiên : Đối xung hô)

Bạch Hiểu Y cảm thấy có vài người chính là như vậy, lúc bạn thật lòng với họ, họ nhất định không quý trọng bạn. Chỉ khi nào bạn buông tay họ, ngược lại họ không chịu được cảm giác ấy. Đương nhiên, Bạch Hiểu Y cũng hiểu chỉ là anh không cam lòng, cũng không có nghĩa là hấn để ý cô.

"Anh không làm gì sai, chẳng qua tôi cảm thấy hiện tại tuổi tôi cũng không nhỏ, không nên cả ngày bám theo anh. Dù sao không phải là anh một mực rất phiền tôi đi theo anh sao. Hiện tại tôi cũng không âm ỉ anh, anh không nên cảm thấy dễ chịu sao?"

Ánh mắt Tần Uyên phức tạp tránh né, giọng nói cũng hòa hoãn rất nhiều, dường như còn lộ ra một chút bất đắc dĩ, "Mấy ngày hôm trước không phải là còn ngóng trông anh trở về sao? Sao đột nhiên lại đòi ỷ?"

Bạch Hiểu Y lại không cho là đúng, "Bởi vì tôi trưởng thành sau một đêm có được không? Không có gì kỳ quái, tôi trưởng thành, tôi biết rõ tôi muốn cái gì, cũng biết rõ nên buông tha cho cái gì." Bạch Hiểu Y cố gắng bình phục tâm tình đang đau đớn hỗn loạn vì hồi tưởng, nhìn thẳng vào hai mắt anh không chút sợ hãi, "Trước đó anh một mực không thích tôi quấn quýt anh, cũng không thích tôi hỏi đến chuyện của anh. Về sau tôi sẽ không hỏi, chỉ là, tôi không hỏi chuyện của anh cũng hy vọng anh đừng quan tâm chuyện của tôi. Chúng ta tôn trọng lẫn nhau, không can thiệp chuyện của nhau, hành vi chất vấn tôi thừa thãi như hôm nay, đừng xảy ra lần sau nữa!"

Trong mắt Tần Uyên chợt lóe qua vẻ kỳ quái, cứ im lặng nhìn cô. Hồi lâu sau anh mới khe khẽ thở dài, buông cô ra.

Bạch Hiểu Y cũng không muốn nói nhảm nữa, trực tiếp vòng qua anh rời đi.

Tần Uyên chỉ đứng đó, nhìn bóng lưng cô rời đi. Trên đường phố vắng vẻ cũng chỉ còn một mình anh, cây dâm bụt hai bên đường nở hoa náo nhiệt như vậy, nhưng lòng anh lại lạnh lùng, cũng không biết cứ đứng bao lâu như vậy anh mới lên xe.

Anh đã khôi phục sự nghiêm túc thận trọng như xưa, hai tròng mắt sâu không thấy đáy cũng bình tĩnh không dậy nổi một gợn sóng. Anh vẫn là người hiểm nguy không loạn như cũ, bất cứ chuyện gì cũng không thể khuấy nhiễu Tần Uyên!

Từ sau hôm ấy, liên tiếp vài ngày Bạch Hiểu Y không chạm mặt Tần Uyên, còn lần trước anh giúp bọn họ thanh toán tiền, cô đã ở trước mặt anh nói không cần, dứt khoát trực tiếp trả lại anh tiền.

Công việc trong tiệm bận rộn, mỗi ngày về đến nhà cô liền ngã đầu ngủ. Mỗi sáng sớm rời giường lại mua thức ăn nấu cơm, mỗi ngày dù vất vả, nhưng cũng phong phú.

Hôm nay cô đang bận rộn ở trong tiệm thì nhận được điện thoại Dương Tĩnh gọi tới.

"Hiểu Y, ngày mai chúng ta cùng nhau vào quán bar chơi đi!"

"Quán bar à..." Bạch Hiểu Y lại có chút do dự, "Cậu xác định muốn đi chỗ đó sao?"

Bên kia điện thoại kia do dự trong chốc lát, "Mình cảm thấy trước giờ vẫn luôn làm một học sinh ngoan, những chỗ này cho tới bây giờ vẫn không dám đi. Nhưng bây giờ trưởng thành rồi, cũng muốn thử nghiệm những cái trước đó không dám thử nghiệm. Chúng ta đi một lần, đi một lần cũng không sao chứ?"

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến đời trước bản thân lúc đi học là học trò ngoan, sau khi kết hôn là người vợ tốt, vẫn luôn theo khuôn phép cũ. Địa điểm như quán bar cô nghĩ cũng không dám nghĩ, hiện giờ sống lại một đời, cô cũng không muốn lại sống vì người khác, sao lại không thể tự chiều bản thân một chút?

Cô nghĩ qua liền đáp ứng, "Được, tối mai đi thôi!"

Bản bạc tốt với Dương Tĩnh xong, hôm sau cô liền nói với cha mẹ không đến tiệm lẩu được Dù sao bọn họ cũng là không muốn cho cô đến tiệm lẩu, ngược lại cũng tùy ý cô.

(Bố mẹ nhà người ta T^T)

Mặc dù chưa bao giờ tới quán bar, nhưng là Bạch Hiểu Y cũng biết vào quán bar phải ăn mặc thật đẹp mắt. Cho nên thừa dịp lúc mẹ không ở nhà, cô vụng trộm tìm một bộ váy và giày cao gót của mẹ, nghe nói đây là đồ bà mặc vào lần hẹn đầu tiên với ba cô.

Bộ váy liền áo màu hồng cánh sen lộ lưng, dáng người cô nhỏ gầy hơn so với mẹ, bộ váy này mặc lên có vẻ rộng thùng thình. Cũng may cô trở mĩ không tệ, có lồi có lõm. Hơn nữa bởi vì tuổi trẻ, làn da vừa trắng vừa mềm mại, màu hồng sen càng làm lộ vẻ trắng mềm. Quả thực tựa như một miếng bánh ngọt vừa mới lấy ra khỏi lồng hấp thủy tinh.

Bởi vì lộ lưng, cho nên cô buộc tóc dài lên. Chỉ là tùy ý buộc, lại dùng tay đánh rối, khiến nó mang theo một loại đẹp đẽ lộn xộn, mặc dù đơn giản, nhưng

rất xứng với y phục.

Sau khi chuẩn bị tất cả sẵn sàng, cô liền đi đôi giày cao gót trắng vào. Đứng ở trước gương kiểm tra cẩn thận một phen, sau khi xác định không sai cô mới ra cửa.

Chỉ là không nghĩ vận khí cô đỏ như vậy, vừa ra cửa liền thấy Tần Uyên cũng vừa vận ra khỏi cửa. Bỗng nhiên nhìn thấy, Bạch Hiểu Y nhú mày theo bản năng, trái lại cũng khách khí gật đầu với anh coi như chào hỏi.

Nhưng Tần Uyên thấy cô lại ngẩn người.

Căn bản Bạch Hiểu Y rất xinh đẹp, chỉ là bình thường không thể hiện ra. Thay đổi cách ăn mặc một chút làm cô khiến người ta kinh diễm, có thể nói, Bạch Hiểu Y trước mắt thật sự làm hai mắt anh tỏa sáng.

Bình thường cô lúc nào cũng ăn mặc quy củ, quần đùi chưa bao giờ ngắn trên đầu gối, quần áo cũng rộng rãi, thoải mái là chính. Nhưng giờ phút này cô mặc chiếc váy kia chỉ dài quá đùi, sau gáy có hai sợi dây, thậm chí ngay cả tay áo cũng không có, từ trên xuống dưới gần như nửa người.

Trái lại Tần Uyên không nghĩ tới, ngày thường tiểu nha đầu cứng nhắc mà bây giờ lại có loại cảnh sắc này. Nhưng khi ánh mắt quét qua bộ ngực như ẩn như hiện và bắp đùi gần như lộ ra, sắc mặt anh lại trầm trầm xuống.

Ăn mặc thành cái bộ dáng nàng này là muốn đi quyến rũ ai?

Ánh mắt Tần Uyên nhìn Bạch Hiểu Y cực không tự nhiên, cô lấy hai tay che ngực theo bản năng, cũng không cùng anh nhiều lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Trên mặt cô lóe lên chán ghét không phải là Tần Uyên không thấy, sắc mặt vốn âm trầm lại càng trầm hơn. Mà khi cô quay người lại lộ ra một mảng lớn sau lưng, ánh mắt tối tăm của Tần Uyên rất nhanh liền dâng lên lửa giận.

Dáng vẻ này của cô, sao không không trực tiếp cởi quần áo trên đường cái đi?

Sau khi Bạch Hiểu Y ra khỏi nhà liền trực tiếp đi bắt xe bus. Nhưng cô còn chưa đi đến trạm xe buýt đột nhiên sau lưng liền có một chiếc xe chạy qua dừng ở trước mặt cô, bước chân Bạch Hiểu Y dừng lại, nhìn qua chiếc xe kia, nhú mày theo bản năng.

Kỳ thật từ ngày đó Tần Uyên ngăn cản cô ở trên đường bị cô chế nhạo một trận thì cuộc sống của cô vẫn luôn an tĩnh. Hơn nữa cô cũng nhìn ra Tần Uyên cũng có tình tránh mặt cô, cô cảm thấy như vậy rất tốt. Đợi đến về sau anh lại đi học, hai người hầu như sẽ không có cơ hội gặp mặt, nhưng nhìn qua chiếc xe dừng bên cạnh mình, cô rất kinh ngạc, chỉ không biết Tần Uyên lại đang làm cái gì.

Cửa sổ xe chậm rãi mở xuống, không ngoài ý muốn lộ ra gương mặt vĩnh viễn lạnh lùng của Tần Uyên, "Em đi đâu, anh đưa em đi."

Bạch Hiểu Y định thần lại, khách khí nói: "Không cần làm phiền, cảm ơn ý tốt của anh." Nói xong lời này liền trực tiếp đi lên phía trước.

Cô biết rõ Tần Uyên là người rất kiêu ngạo, sau khi gặp trắc tuyệt đối sẽ không lại hạ thấp tôn nghiêm mặt dày mày dạn.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện ra cô sai rồi.

Cô mới chưa được vài bước, thân hình cao lớn của Tần Uyên liền ngăn cản lại. Bạch Hiểu Y dừng lại, kinh ngạc nhìn anh, "Còn có việc sao?"

Anh lại không nói hai lời, trực tiếp kéo tay cô lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bá Đạo

Edit : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Động tác của anh quá đột ngột, Bạch Hiểu Y nhất thời không kịp phản ứng. Đợi đến khi bị anh nhét lên xe cô mới phục hồi tinh thần lại, tức giận nói: "Tần Uyên anh làm cái gì vậy, thả tôi xuống!"

Tần Uyên lại không để ý cô giãy giụa, thắt dây an toàn cho cô, lại đi vòng qua ghế lái ngồi xuống. Không đợi cô mở cửa xe liền trực tiếp tương khóa trái cửa sổ, lúc này mới nói với cô: "Em đi đâu, anh đưa em đi!" .

Bạch Hiểu Y quay đầu gương mặt không biểu tình của anh qua gương, hành vi bá đạo ngang ngược của anh trong nháy mắt làm lửa giận trong lòng cô nhen nhóm, "Không cần làm phiền, tự tôi có thể đi! Mau mở cửa xe ra, tôi muốn xuống xe!"

Tần Uyên giống như không nghe thấy lời cô nói, về mặt đương nhiên đáp: "Em đã không nói muốn đi đâu, vậy anh đi đâu đành phải đưa em tới đó." Nói xong lời này anh quả nhiên khởi động xe.

"Anh..." Bạch Hiểu Y bị anh chặn họng, nhưng cô rất nhanh phân tích tình huống trước mắt. Vội vàng sâu hít mấy cái hơi làm lửa giận hạ xuống, cô biết đối phó loại người như Tần Uyên ngàn vạn lần không thể loạn. Cái người trình độ bình tĩnh hơn người như anh, hơn nữa tư duy logic cũng cao hơn người bình thường rất nhiều, chỉ cần cô hơi loạn, sẽ bị anh bắt mồi.

"Tôi nói Tần tiên sinh này..." Trải qua một phen điều chỉnh, Bạch Hiểu Y làm tâm tình mình bình tĩnh lại, "Lần trước không phải tôi đã nói rồi sao? Giữa chúng ta tôn trọng lẫn nhau, không hỏi lẫn nhau, khi đó anh cũng đã chấp nhận. Hiện giờ anh mặt dày như vậy không phải là đang tự tát vào mặt anh sao?" (Gật ông đập lưng ông)

Cơ miệng Tần Uyên khẽ giật, rét lạnh trong mắt ngày càng dày, "Anh hỏi một lần nữa, em muốn đi đâu?"

Bạch Hiểu Y cắn răng, nhắm mắt hòa hoãn một cái mới lãnh đạm mở miệng, "Bar An Khang."

"Quán bar?" Tần Uyên híp mắt lại, trong mắt bắn ra một cỗ nồng đậm rừng rậm nhìn lên thẳng mặt Bạch Hiểu Y, "Em đến đó làm gì?"

Bạch Hiểu Y về mặt thản nhiên nhìn anh, "Đương nhiên là đến đó chơi."

Tần Uyên trong lúc nhất thời không lên tiếng, ánh mắt nhìn vào trang phục như vải rách của cô. Sắc mặt vốn không tốt lại tối thêm vài phần, trầm mặc rất lâu nhưng vẫn nhẫn nại nói với cô: "Chỗ đó không phải nơi em có thể đi, ở đó rất loạn. Mỗi ngày đều có bị kịch phát sinh, cho dù bị kịch kia là số ít, nhưng em cũng không nên đi mạo hiểm như vậy. Hướng chỉ hai người các em mới vừa mới tốt nghiệp, cũng không có kinh nghiệm xã hội, không chú ý liền dễ dàng bị người xấu lừa gạt. Nếu em thực sự muốn đi, bao giờ anh rảnh sẽ dẫn các em đi."

Mặc dù hành vi Tần Uyên ép cô lên xe hết sức chán ghét, nhưng không thể không nói, câu nói của anh rất có đạo lý. Mặc dù linh hồn cô là phụ nữ trung niên, trước cũng chưa đi qua nơi đó, không có kinh nghiệm gì. Dương Tĩnh càng không cần phải nói, là thiếu nữ mười tám hàng thật giá thật.

Cho dù cô và Dương Tĩnh cẩn thận như thế nào, cũng không dám bảo đảm không có sơ hở. Hơn nữa như các cô là người dễ bị người khác ra tay, vạn nhất thực sự gặp phiền toái, hai cô bé cũng khó đối phó.

Bạch Hiểu Y nghĩ qua, "Vậy được, anh dừng xe đi, tôi tự trở về."

Không nghĩ tới Tần Uyên lại không thêm quan tâm đến lý lẽ của cô, xe càng chạy càng xa, Bạch Hiểu Y không tức giận trừng mắt nhìn anh, "Anh làm gì vậy? Tôi nói tôi không quán bar, anh dừng xe lại, tự tôi về nhà!"

Tần Uyên cũng không thêm nhìn cô một cái, về mặt đương nhiên đáp: "Thất dây an toàn rồi, đừng quấy rối!"

Bạch Hiểu Y thật đúng là càng ngày càng không hiểu nổi anh. Theo lý mà nói, cô đã nói rất rõ ràng với anh, cô biết rõ tính anh, có lẽ sẽ có một chút không cam lòng. Nhưng lý trí và kiêu ngạo của anh sẽ rất nhanh làm phai nhạt sự không cam lòng, sau đó việc ai nấy làm, không liên quan đến nhau.

Nhưng bây giờ anh định làm gì? Bạch Hiểu Y hít sâu mấy hơi điều chỉnh tâm tình một chút, tận lực bình tĩnh hỏi: "Anh đưa tôi đi đâu?"

Vẫn là không liếc nhìn cô một cái, "Đến nơi sẽ biết."

Bạch Hiểu Y hiểu rõ tính cách Tần Uyên, từ trước đến nay anh làm việc độc đoán ngang ngược, cho tới bây giờ đều là nói một không hai. Tiếp tục dây dưa với anh cũng sẽ không có kết quả gì, dứt khoát không nói thêm nữa, quay đầu nhìn qua ngoài cửa sổ. Chốc lát lại nhìn anh, trái lại cô muốn nhìn một chút đến cuối cùng anh muốn làm gì.

Hai người đều không nói gì, cả xe trong lúc nhất thời an tĩnh lại. Yên tĩnh đến mức cô dường như có thể nghe thấy tiếng anh hít thở, cũng không biết sau bao lâu, cuối cùng Tần Uyên cũng dừng xe lại.

"Xuống xe đi!"

Bạch Hiểu Y nhìn thoáng qua anh, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Giờ phút này họ đang dừng ở trước một tiệm bánh ngọt, nhìn qua tiệm bánh ngọt cô vẫn không rõ chuyện gì, lại kinh ngạc nhìn qua anh.

Tần Uyên một bên cởi dây an toàn một bên giải thích, "Trước không phải là một mực la hét âm ỉ đòi ăn bánh ngọt sao?"

Lời nói này đột nhiên nhắc nhở Bạch Hiểu Y, cô nhìn thoáng qua tên tiệm bánh. Mơ hồ nhớ đến đời trước, cô mặt dày mày dạn thuyết phục Tần Uyên ăn đồ ngọt cùng cô, hình như chính là tại tiệm bánh này.

Kết cục, đương nhiên là ra về không vui vẻ.

Cô còn nhớ ngày đó cô thật cao hứng, chỉ cần cùng Tần Uyên làm gì cô đều cảm thấy cao hứng. Cô gọi rất nhiều đồ ngọt mình thích, đang ăn cao hứng thì Tần Uyên lại đột nhiên nghe điện thoại, cúp điện thoại xong chỉ bỏ lại một câu nói với cô rằng anh có việc gấp liền rời đi.

Sau khi Tần Uyên rời khỏi, Bạch Hiểu Y nhìn qua bàn đồ ngọt cũng không có tâm trạng ăn, mắt nhắm ngồi trong tiệm ngồi hồi lâu mới đi ra. Nhưng đi ra mới phát hiện trời mưa, nơi này cách trạm xe buýt rất xa, mưa tới quá đột ngột tất cả mọi người đều bắt xe, trong lúc nhất thời cô không bắt được xe. Cô gọi điện cho Tần Uyên hy vọng anh có thể tới, nhưng anh trực tiếp trả lời cô "Đang bận" liền không quan tâm cô nữa.

Sau ngày đó, cô dầm mưa rất lâu chạy đến trạm xe buýt, sau đó lại dầm mưa rất lâu mới đợi được xe buýt. Sau khi về đến nhà liền ốm, khó chịu rất lâu.

Đời trước, vất vả khổ sở cầu khẩn mới đổi được cơ hội cùng anh ăn đồ ngọt, cuối cùng còn bị anh cho leo cây. Đời này không nghĩ anh lại chủ động đưa cô tới đây.

Nhưng cô đã sớm không còn thích ăn đồ ngọt.

Cô quay đầu nhìn qua anh, ánh mắt mang theo vẻ trào phúng, "Hiện tại tôi không muốn ăn, thật sự xin lỗi."

Nói xong lời này, cô liền cúi tay tháo dây an toàn, chuẩn bị trực tiếp xuống xe rồi đi. Nhưng cô phát hiện cửa xe vẫn còn khóa trái, cô đẩy vài cái cũng không động, ánh mắt cũng lạnh xuống, "Mở cửa xe ra đi!"

Anh không trả lời, chỉ dùng đôi mắt thâm trầm mang theo tức giận chăm chú nhìn chằm chằm cô. Bạch Hiểu Y lại thử đẩy vài cái, vẫn không động như cũ, nghĩ tới đời trước mình một lần lại một lần chặt vật bên cạnh anh, cơn giận của Bạch Hiểu Y lập tức bốc lên, giọng nói cũng không khỏi lớn lên vài lần, "Mở cửa ra!"

Tần Uyên cảm thấy cô gái này thật quá đáng, anh đã không để ý một đồng công việc trên đầu để đưa cô đi ăn đồ ngọt, lại không nghĩ rằng cô thế nhưng không cảm kích.

Anh nhắm mắt lại, đè xuống một lời lửa giận, mới ấn mở khóa. Bạch Hiểu Y cũng không muốn dây dưa cùng anh, đẩy cửa xe ra muốn xuống xe, cô không nghĩ tới, cô còn chưa bước chân ra đã bị anh mạnh mẽ kéo lại.

"Anh làm cái gì?!"

Vừa dứt lời, đã thấy Tần Uyên đột nhiên vượt qua, hai tay bắt lấy cổ tay cô đặt sau đầu cô, lại dùng hai chân ngăn lại hai chân cô. Động tác anh lưu loát liền mạch, Bạch Hiểu Y gần như không kịp phản ứng liền bị anh vững vàng giam cầm ở ghế ngồi.

Nhìn qua gương mặt gần trong gang tấc, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người anh, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại.

Tư thế quá thực quá mức ái muội, hơn nữa trang phục hôm nay của cô vô cùng mỏng manh, nếu như anh lại tới gần một chút, ngực anh sẽ chạm phải ngực cô.

Nếu là đời trước kia, có thể cùng anh thân mật tất nhiên là cô cầu còn không được. Đối mặt với anh ở tư thế xấu hổ này, cô chỉ sợ sớm đã nai con chạy loạn, nhưng bây giờ cô sớm đã hoàn toàn buông bỏ hết thảy. Đối với anh không có một chút lưu luyến, ngược lại vì trong lòng oán niệm anh, chỉ cần thân mật cùng anh một phần cũng sẽ cảm thấy phản cảm.

Cho nên Bạch Hiểu Y vội vàng rút lại đằng sau, tránh tiếp xúc thân thể với anh, một bên giãy giụa một bên quát: "Tần Uyên, anh thả tôi ra! Anh muốn làm gì?"

Cô giãy dụa rất mạnh, Tần Uyên cũng sợ mình dùng sức quá mức làm đau cô, lúc này liền lên tiếng nói với cô: "Bạch Hiểu Y em phải nghe anh nói! Đừng cãi nhau với anh!"

Anh áp chế khí thế, hy vọng cô nghe lời một chút, không nghĩ cô nghe nói như thế lại giống như là bị dẫm vào đuôi, lửa giận trong mắt càng đốt càng lớn, dường như còn mang oán hận muốn xé anh ra thành từng mảnh.

"Nghe lời anh? ! Tần Uyên, anh nghĩ anh là ai, anh có tư cách gì mà tôi phải nghe anh?!"

Đời trước anh nói nhiều nhất với cô chính là câu nghe lời anh, mà cô cũng một mực nghe lời anh làm, ngoan một chút, nhưng cô nghe lời đời trước được gì?

Anh đem cơ hội thành lễ đương nhiên, trong mắt anh, cô chậm rãi liền biến thành một con vật nhỏ bé không nên có tâm tình.

Cô hận anh, cô oán anh, cô muốn triệt để buông bỏ anh, làm lại một đời. Cô chưa từng nghĩ muốn trả thù anh, cô chỉ hy vọng mình có khả năng cách xa anh, cũng không muốn cùng anh có bất kỳ khúc mắc nào, những gì cô muốn chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng vì sao?

Anh không phải một mực hết sức bắt nạt cô sao? Không phải là vẫn luôn chán ghét cô gần anh sao? Không phải là vẫn hồ hững với cô sao? Vì sao thời điểm cô buông tay anh, anh lại muốn quấy rối yên tĩnh của cô một lần nữa?

Tần Uyên, anh có tư cách gì đối xử bá đạo như vậy? Anh dựa vào cái gì mà ích kỷ như thế? !

Bạch Hiểu Y hiện tại rất giận dữ, nhưng cho dù cô có giãy dụa như thế nào Tần Uyên vẫn thủy chung không buông cô ra. Đời trước gặp phải loại bạo lực lạnh lùng cấm rề trong lòng, cảm giác đau nhói trong nháy mắt lan tràn toàn thân. Rốt cục cô không bị khống chế, cuồng loạn kêu lên: "Tần Uyên anh đi chết đi!!"

Chương 9: Ngược Thân

Edit : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Lời nói của cô như một thanh kiếm đâm thẳng vào anh, anh khẽ híp mắt, bàn tay nắm cổ tay cô hơi run lên.

Cô nói anh không làm chuyện gì tổn thương tới cô, làm sao anh có thể tin tưởng? Anh rõ ràng thấy trong mắt cô có oán, có hận, cô thậm chí hận không thể giết anh.

Cũng không biết qua bao lâu, anh đột nhiên buông bàn tay đang kiềm chế cô, lại nắm chặt nắm đấm đưa đến bên môi cô. Bởi vì tâm tình kích động, giọng nói anh đã trở nên khàn khàn, "Anh không biết tốt cùng anh đã làm sai điều gì. Nhưng em đã chán ghét anh như vậy, có thể chứng minh anh xác thực đã làm gì làm em không thoải mái. Nếu anh làm em không thoải mái thì em cũng nên làm anh không thoải mái đi."

Bạch Hiểu Y nhìn tay anh đưa tới lại ngăn người, anh làm cái gì vậy? Đưa tay cho cô, là muốn cho cô cắn sao? Bạch Hiểu Y đột nhiên cảm thấy hết sức buồn cười, đây còn là Tần Uyên cô quen biết sao, Tần Uyên tâm tình lạnh lùng kia sao?

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt trào phúng, "Anh cho rằng tôi không nở cắn sao?"

"Đừng nói nhảm."

Bạch Hiểu Y nhìn nắm đấm của anh, cũng không nói nhảm nữa, dứt khoát trực tiếp cắn một phát. Ký ức phủ đầy bụi bồng nhiên trào ra, anh lạnh lùng, anh tuyệt tình, cô trông coi căn phòng trống rỗng mà lòng ngày càng tuyệt vọng.

"Uyen ca, em rất nhớ anh, khi nào thì anh về?"

"Gần đây bận bịu nhiều việc, có cơ hội sẽ về."

"Anh ở lại ăn cơm đi, vất vả lắm em mới làm được."

"Không ăn, công ty còn có rất nhiều chuyện."

"Tại sao em không đi theo anh?"

"Bạch Hiểu Y, em đừng có tùy hứng."

Mỗi lần nghĩ đến anh lạnh lùng bạo lực, cô càng cắn mạnh hơn, cũng không biết qua bao lâu, cho đến khi trong miệng có vị máu tanh, cô mới phục hồi tinh thần lại, buông tay anh ra.

Anh vẫn duy trì tư thế cúi đầu, đôi mắt kia bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như không phải tay anh bị cắn. Anh cúi đầu nhìn tay bị cắn đến chảy máu, khóe miệng trào phúng ngoéo một cái, "Ác liệt như vậy, xem ra thực sự rất hận anh."

Cũng không biết có phải vì cắn anh hay không mà oán khí đời trước cũng tiêu tán không ít, tâm tình cô cũng bình phục rất nhiều. Hiện giờ Bạch Hiểu Y đã không còn khí lực vật lộn với anh, cô thật sự không muốn lại hận, lại oán anh. Cô chỉ muốn cách xa anh, bình tĩnh trôi qua một ngày, tương lai tìm người thích hợp kết hôn sinh con, cô chỉ yêu cầu đơn giản như thế mà thôi.

"Tần Uyên, có lẽ trước kia tôi từng hận anh, hận anh tại sao lại lãnh đạm với tôi. Nhưng bây giờ tôi không muốn nghĩ đến ân oán nữa, tôi cũng không xem anh như kẻ thù. Dù sao chúng ta cũng cùng nhau lớn lên, tôi vẫn có thể xem anh là anh trai như cũ, nhưng không hơn."

Tần Uyên không lên tiếng, con mắt chăm chú ngắm nhìn cô, mặc kệ miệng vết thương đang nhỏ máu xuống sàn xe.

"Tôi thừa nhận trước kia tôi thực sự thích anh, nhưng về sau tôi phát hiện chúng ta không thích hợp. Tôi hy vọng anh có thể tôn trọng sự lựa chọn của tôi, coi như nể tình cảm chúng ta cùng nhau lớn lên từ bé."

Tần Uyên khẽ cúi đầu thấp, che giấu thần sắc trong mắt. Anh yên lặng không nói gì trầm tư hồi lâu sau mới buông cô ra, lui về sau ghé lái ngay người một lát mới khởi động xe, nói với cô: "Anh đưa em về."

Bạch Hiểu Y cũng không biết lời cô nói Tần Uyên có nghe thấy không, nhưng vừa mới cãi nhau với anh, lại tiếp tục chung đụng trong xe nhỏ hẹp cũng không phải là chuyện tốt.

"Không cần."

Cô đẩy cửa xuống xe, lần này Tần Uyên cũng không ngăn cản. Sau khi xuống xe, cô nhìn qua tay anh đang nắm trên tay lái không ngừng chảy máu, suy tư thật lâu còn nói một câu: "Đi bệnh viện xem một chút đi."

Đóng cửa xe lại, không lưu luyến xoay người rời đi.

Mà Tần Uyên ngồi trong xe vẫn từ trong kính chiếu hậu nhìn hướng cô rời đi, cho đến khi bóng cô hoàn toàn chìm trong đám người, anh mới giẫm lên chân ga lái xe rời đi.

Anh không để ý tới miệng vết thương bị cô cắn đang chảy máu, để mặc máu chảy xuôi theo cổ tay.

Kỳ thật Bạch Hiểu Y cũng không thể bảo đảm Tần Uyên có thể hiểu lời hôm nay cô nói. Cô chưa từng nghĩ qua sẽ đối mặt với Tần Uyên như thế nào, chỉ nghĩ rời xa anh, không có vương mắc nào, tự lo cuộc sống của mình.

Hôm nay Tần Uyên khác thường làm cô kinh ngạc, nhưng nàng hoàn toàn lý giải chuyện này thành anh không cam lòng. Chỉ là cô không biết rõ anh còn không cam lòng muốn gây chuyện đến bao giờ.

Hiện giờ ai cũng bận rộn, rất ít cơ hội gặp mặt, qua vài ngày hai người mới ngẫu nhiên chạm mặt.

Buổi sáng hôm đó cô ra ngoài mua thức ăn, vừa mở cửa liền nhìn thấy Tần Uyên xuống xe. Anh hẳn là mới làm ca đêm trở về, trong lúc vô tình cô nhìn vào tay anh, nhưng thấy trên đó còn quần băng gạc. Xem ra lần trước cô cắn thật mạnh, miệng vết thương đến bây giờ còn chưa liền.

Nhìn băng gạc quấn qua quýt, cô có chút không tự nhiên. Trong lúc nhất thời cũng không biết nên chào hỏi anh thế nào, lần trước cô cũng đã nói, cô sẽ coi anh như anh trai nhà bên. Nhưng mặt đối mặt, cô mới phát hiện nàng cô cũng không thể thân nhiên như vậy.

Tần Uyên vừa xuống xe cũng thấy cô, hai tròng mắt đen chột lóe vẻ kỳ quái, lập tức liền cúi đầu xuống, giống như không thấy cô, trực tiếp vào nhà.

Bạch Hiểu Y đang không biết phải chào hỏi anh ra sao lại thấy anh trực tiếp quay đi, nhưng anh lãnh đạm cũng làm cho Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Tần Uyên đã nghĩ thông. Cũng đúng, anh thông minh như vậy, sẽ không vì người mình không thích mà không cam lòng.

Thế này cũng tốt, đời này cô không nên dính dáng tới anh.

Mỗi ngày Bạch Hiểu Y đều đến tiệm hỗ trợ, bởi vì cha mẹ nghe theo đề nghị của cô, làm ăn trong tiệm cũng khá hơn bình thường một chút. Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải đều không muốn cô mệt mỏi, bình thường đều để cô ghi chép sổ sách, xem đầu bếp giết cá một chút.

Hôm nay Bạch Hiểu Y đang ngồi ở phía sau quầy hàng đếm tiền, trong lúc vô tình nghe Bạch Phụng Kiều mừng rỡ kêu một tiếng: "A, Tiểu Uyên đến rồi!"

Bạch Hiểu Y vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy Tần Uyên cũng vài nam sinh khác đi vào. Bạch Hiểu Y giống như bình thường, ngẩng đầu nhìn anh một cái liền cúi đầu, đáng vẻ làm bộ làm tịch không nhìn thấy.

Tần Uyên cũng không phải lần đầu tiên đến lầu Bạch Ký, chào hỏi Bạch Phụng Kiều xong liền trực tiếp đi cùng bạn bè tới ghế lô. Về phần anh có thấy Bạch Hiểu Y ngồi phía sau quầy hàng hay không, Bạch Hiểu Y cũng không có tâm tư đi qua hỏi.

Bạch Phụng Kiều đưa Tần Uyên và bạn bè lên lầu liền sẵn giọng đi tới trước mặt Bạch Hiểu Y: "Con sao vậy? Sao nhìn thấy Uyên ca cũng không chào hỏi? Các con có chuyện gì mà bây giờ vẫn cãi nhau? Con cũng là người trưởng thành, đừng tùy hứng như trẻ con nữa, đợi đến lúc bọn họ gọi đồ ăn, con đi lên không chào bọn họ thì phải ăn nói thế nào?"

Bạch Hiểu Y khép sổ sách lại, "Mẹ, ai nói con không chào hỏi, con đâu có thấy!"

"Vậy được, bây giờ con đi lên, nói chuyện với bọn Tần Uyên."

Bạch Hiểu Y trực tiếp đi ra sân sau, "Con theo đầu bếp học giết cá!"

Bạch Phụng Kiều đuổi theo, "Hiểu Y, trước là mẹ không rảnh hỏi con, cuối cùng con với Tiểu Uyên là làm sao? Trước không phải con hết sức thích đi chơi với Tiểu Uyên sao? Sao bây giờ nhìn thấy cậu ấy lại như không quen biết?"

Bạch Hiểu Y quả thực bất đắc dĩ, "Mẹ nghĩ nhiều rồi, chẳng qua con cảm thấy bây giờ lớn rồi, không thể giống như trước đây luôn đi theo phía sau anh ấy. Con không phải cũng có việc của con sao?"

"Thật chứ?" Trong giọng nói rõ ràng không tin tưởng.

Bạch Hiểu Y mở to mắt nhìn mẹ, "Đương nhiên là thật, nếu mà nghĩ nghiêm trọng như vậy thì đợi con xem đầu bếp nấu cá xong sẽ lên chào hỏi được chứ?"

Bạch Phụng Kiều nhìn cô, đáng vẻ không cho là đúng, lại nghi ngờ mình nghĩ nhiều rồi. Vừa vặn bên ngoài có người gọi bà, bà cũng không tiếp tục cãi

vấn đề rồi rằm này nữa, chỉ để lại một câu "Lát nữa nhớ đi chào hỏi người ta." liền rời đi.

Đưa mắt nhìn mẹ rời đi, Bạch Hiểu Y mới thở phào nhẹ nhõm. Đang muốn đi xem đầu bếp chế biến cá, đã thấy một nhân viên phục vụ vội vã chạy vào nói với cô: "Hiểu Y, Hiểu Y, bên ngoài có người tìm cậu."

Bạch Hiểu Y nhìn bộ dáng nhân viên phục vụ hai mắt tỏa sáng thì ngạc nhiên, "Ai tìm mình?"

"Mình cũng không biết, nhưng là một anh chàng rất đẹp trai."

Nhân viên phục vụ viên này họ Lương, tất cả mọi người gọi cô là Tiểu Lương, Tiểu Lương năm nay vừa mới tốt nghiệp trung học. Bởi vì không thi lên đại học, hơn nữa trong nhà cũng không giàu có, thi tốt nghiệp trung học xong liền qua bên này đi làm.

Bạch Hiểu Y nghi hoặc đi ra, sắp tới đại sảnh liền nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú đang ngồi cạnh cửa sổ. Trong lòng Bạch Hiểu Y mạnh mẽ nhảy dựng, quay đầu hỏi Tiểu Lương, "Hôm nay là thứ mấy?"

"Thứ hai."

Bạch Hiểu Y vỗ đầu một cái thật mạnh, thế nhưng cô lại quên việc này. Phải làm thế nào bây giờ, Nghiêm Tiêu Cảnh sẽ không cảm thấy là cô cố ý trốn tránh mời khách chứ?

"Hiểu Y, cậu có quan hệ gì với anh đẹp trai kia?"

Bạch Hiểu Y không có tâm tư để ý tới Tiểu Lương tám chuyện, chỉ nói với cô ấy: "Làm việc của cậu cho tốt đi, nếu không lát nữa chị đến sẽ mắng cậu đấy." (nó ghi là đại tỷ, mình không rõ là ai)

Cũng không đợi Tiểu Lương trả lời, cô liền đi đến phía Nghiêm Tiêu Cảnh. Nghiêm Tiêu Cảnh cũng thấy cô, khóe miệng khẽ cong, cười nhẹ với cô một tiếng, giống như không trách cô.

Nhưng Bạch Hiểu Y đã tiếp xúc với anh ta hai lần, cũng biết cái tên này không dễ xua đuổi như vậy, lập tức liền hít sâu một hơi ngồi đối diện anh ta, cười nói: "Ngại quá, dạo này hơi bận, em quên mất."

"Hả?" Nghiêm Tiêu Cảnh nhún mày, vẫn là dáng vẻ cười dịu dàng, "Thật sự quên hay cố ý không mời khách?"

Bạch Hiểu Y cũng biết việc mình cho người ta leo cây là rất không phúc hậu, liền nói: "Quên thật mà! Nếu không thì anh đã đến đây, em liền mời anh ăn lẩu nhà em. Lẩu nhà em hương vị rất ngon, em tự mình chuẩn bị một gian phòng cho anh, được không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh khẽ khép mắt suy nghĩ một chút, "Cũng được."

Làm tính tình vị thiếu gia này trở lại bình thường, Bạch Hiểu Y cũng thở phào nhẹ nhõm. Lập tức liền dẫn Nghiêm Tiêu Cảnh lên gian phòng trên lầu, trên cầu thang gặp Bạch Phượng Kiều, Bạch Hiểu Y vội vàng giới thiệu, "Đây là mẹ em." Lại giới thiệu với Bạch Phượng Kiều, "Đây là bạn của con."

Nghiêm Tiêu Cảnh vội vàng khom người, lễ phép chào: "Con chào cô."

Mà Bạch Phượng Kiều thấy nam sinh sau lưng Bạch Hiểu Y liền kinh ngạc. Nhưng người ta chào bà, bà cũng không thể không khách sáo, lập tức thu hồi kinh ngạc cười cười với anh ta, "Nếu là bạn của Hiểu Y, tới nơi này đều là người nhà cả, đừng khách sáo." Lại nói với Bạch Hiểu Y: "Mau dẫn bạn con đi lên đi, gian phòng chỉ còn một phòng, lát nữa sẽ không còn phòng."

Bạch Phượng Kiều nói không sai, phòng trên lầu hai quả thực chỉ còn một phòng, hơn nữa không may, vừa vặn đối diện gian phòng Tần Uyên ngồi. Bạch Hiểu Y đưa Nghiêm Tiêu Cảnh vào trước, kêu anh ta chờ một chút, cô đi lấy thực đơn. Từ gian phòng đi ra, trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu liền nhìn đến Tần Uyên phía đối diện mắt thâm trầm nhìn sang, sắc mặt không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trêu Chọc

Edit : Huyền Tô (Tô Huyền An)

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy ánh mắt kia của anh, Bạch Hiểu Y liền rùng mình một cái. Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, vội vàng đi xuống lầu.

Dưới lầu, Bạch Phượng Kiều ném việc trong tay đi, đang đứng ở trước quầy chờ cô. Cô vừa qua đi Bạch Phượng Kiều liền kéo cô hỏi: "Người bạn kai của con có lai lịch gì, sao trước kia chưa nghe con nói qua? Không phải là con giấu diếm sau lưng ba mẹ có bạn trai chứ? Cho nên gần đây con không có phản ứng với Uyên ca là vì cậu ta? Hiểu Y, mẹ đã nói con rồi, mặc dù bây giờ con đã trưởng thành, nhưng vẫn là con gái của ba mẹ. Có bạn trai là

chuyện lớn như vậy sao con không thương lượng với ba mẹ một chút?"

Nghe Bạch Phụng Kiều nói không dứt, Bạch Hiểu Y thật sự đau cả đầu. Cô bắt đầu nhìn bà một cái, kiên nhẫn giải thích, "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Anh ta không phải bạn trai con, chỉ là lần trước con nợ người ta, cho nên đáp ứng mời anh ta một bữa. Lời này mẹ đừng nói nữa không người khác lại hiểu lầm."

Bạch Phụng Kiều thấy bộ dáng của cô không giống nói láo, lại không xác định hỏi lại: "Thật sao?"

Bạch Hiểu Y thần nhiên vuốt tay, "Con lừa mẹ thì được gì, được rồi được rồi, con đi lên đây."

Bạch Hiểu Y cầm thực đơn đi lên thì thấy trước mặt Nghiêm Tiêu Cảnh đã bày xong dầu, đĩa thức ăn bình dân v.v..., nồi lẩu cũng đã bùng lên.

Cô thật đúng là khó được đã gặp nhân viên phục vụ nhiệt tình mười phần như vậy, trong thời gian ngắn đã mang lên toàn bộ.

Bạch Hiểu Y đem thực đơn để ở một bên kệ, đi qua mới phát hiện Nghiêm Tiêu Cảnh đã gọi một bình rượu. Giờ phút này đang rót một chén chậm rãi uống.

Bạch Hiểu Y nhướn mày, "Anh muốn uống rượu?"

"Sao? Không nữa?"

"Cũng không phải không nữa, chỉ là trẻ tuổi đã uống rượu làm gì, đừng tổn thương thân thể."

Nghiêm Tiêu Cảnh cười nhạo một tiếng, "Em thật đúng là, càng lúc càng giống bà thím."

"..." Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh ta một cái, "Anh uống ít thôi, nếu không lát nữa em không đi được."

"Yên tâm đi, anh chính là ngàn chén không say."

Bạch Hiểu Y cắt một tiếng, không phản ứng lại.

Nghiêm Tiêu Cảnh uống rượu một lát lại nói: "Ngày hôm qua anh chờ điện thoại của em nguyên một ngày."

"..." Bạch Hiểu Y lập tức nói xin lỗi, "Thật sự xin lỗi, gần đây em thật sự bận rộn, anh thông cảm chút!" Lại gấp miếng cá vào bát anh, đổi chủ đề, "Cá ngon lắm, anh nếm thử miếng này đi."

Nghiêm Tiêu Cảnh cũng không tiếp tục đề tài này, quả nhiên gấp miếng cá nếm nếm, Bạch Hiểu Y vội vàng hỏi, "Thế nào, hương vị ngon không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh gật đầu, "Rất ngon!"

Bạch Hiểu Y liền lại gấp cho anh ta mấy miếng, "Vậy anh ăn nhiều vào."

"Bà thím Bạch, đề nghị lần trước đề nghị của anh, em đã nghĩ kỹ chưa?"

Lời nói bất thành lời của anh ta làm Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Đề nghị gì?"

Nghiêm Tiêu Cảnh cười nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài vuốt trán, vẻ mặt bắt đầu nghiêm túc, "Xem ra, em quả nhiên không nghĩ thành chuyện gì to tát."

Bạch Hiểu Y lại càng hồ đồ, "Rốt cuộc anh đang nói cái gì?"

"Em có bệnh, anh có thuốc. Nếu em muốn chữa trị, bất cứ lúc nào anh cũng có thể chữa tận gốc cho em."

"..." Bạch Hiểu Y nghĩ qua liền hiểu, lúc này có điểm quần bách 綈, lập tức cúi đầu xuống ăn cá để che giấu cảm xúc, "Lần trước không phải em đã nói rồi sao, anh trẻ tuổi ưu tú như thế cứ để lại cho người trẻ tuổi khác đi. Thím không muốn chà đạp cậu."

"Nhưng anh vô cùng cam tâm tình nguyện bị em chà đạp."

Bạch Hiểu Y vội vét hết cá gấp vào bát anh, "Ăn cá đi cho ngon!"

Nghiêm Tiêu Cảnh: "... " Ánh mắt thiếu niên nhìn thoáng qua người đối diện, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Thật là không có tí sức lực nào!"

Bạch Hiểu Y cũng không có phản ứng, tự mình ăn, chỉ sợ Nghiêm Tiêu Cảnh cũng cảm thấy bộ dáng không hiểu phong tình của cô thật không thú vị, không trêu chọc cô nữa.

Bạch Hiểu Y thấy sắp ăn xong liền nói: "Anh uống rượu, chắc là không thể lái xe. Anh đợi ở đây em đi gọi taxi."

Mới đi khỏi gian phòng có vài bước, tay đã bị kéo lại. Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn người kia, cau mày lại, "Đã bảo anh ngồi chờ mà?"

"Không sao, anh với em cùng đi xuống, sau đó em đưa anh về nhà."

"..." Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Thiếu gia, anh không thấy em đang bận bịu sao?"

"Em thực sự nhần tâm để người say như anh về một mình à?"

"..." Bạch Hiểu Y híp mắt nhìn anh ta, "Không phải anh nói mình ngàn chén không say sao?"

Nghiêm Tiêu Cảnh về mặt đương nhiên, "Chẳng lẽ em chưa nghe qua trên đời này có câu gọi là rượu không say ta tự say à?"

"..." Bạch Hiểu Y đột nhiên phát hiện cái tên này có chút vô lại. Lại thấy gương mặt anh ta làm người khác muốn phạm tội, cũng sợ anh ta sơ xuất đến lúc đó lại chọc một đồng chuyện phiền toái, vừa tìm điện thoại vừa nói: "Vậy em tìm đàn anh Trương đến đưa anh đi."

Nghiêm Tiêu Cảnh đoạt lấy di động trong tay cô, "Trương Khải Tường không thiếu nợ anh, tại sao người ta phải đến?"

"..." Bạch Hiểu Y bị anh ta nói á khẩu không trả lời được, "Vậy em tìm một hãng taxi uy tín được không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh dứt khoát dựa vào vách tường, "Bà thím Bạch, chẳng lẽ em tin rằng lái xe đáng tin thì sẽ không làm gì phi lễ với anh sao?"

Bạch Hiểu Y đen mặt, cô vỗ trán, đầu có chút đau.

Giờ phút này bọn họ đứng trên cầu thang, có người ăn com xong đang đi xuống lầu, đi đến bên này đều không quên nhìn bọn cô. Bạch Hiểu Y cảm thấy đứng đây không thể nói chuyện được, dứt khoát kéo tay áo anh ta, "Được, chúng ta xuống lầu rồi nói."

Nghiêm Tiêu Cảnh không nhúc nhích, vui vẻ trong mắt càng đậm, "Bà thím Bạch, áo anh bị em kéo rách rồi, em còn vậy nữa anh sẽ hô lên phi lễ đó."

Bạch Hiểu Y chưa thấy người nào vô lại như thế, kiên nhẫn của cô bị anh ta làm hao phí hết, lúc này liền lạnh mặt nói: "Thấy tốt thì lấy, bằng không em sẽ tức giận." (không hiểu câu này nói gì luôn)

Nghiêm Tiêu Cảnh không hề bị lay động, thậm chí còn cợt nhả nói một câu, "Hung dữ như thế, ngoài anh ra thì ai dám thích em?"

"..." Bạch Hiểu Y muốn cào lên mặt anh ta.

"Anh đưa cậu ta về!"

Trong lúc hai người đang tranh chấp bỗng một âm thanh rét lạnh vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, thấy người đó đang đứng ở cửa gian phòng cách họ không xa. Gương mặt anh sắc bén như được tạc, ánh mắt lợi hại rét lạnh làm cho người ta nhìn mà sợ.

Nghiêm Tiêu Cảnh vốn đang xiêu vẹo dựa vào tường đột nhiên ưỡn thẳng lưng, nhìn về phía người kia, ánh mắt cũng híp lại nguy hiểm.

"Em quen người này?"

Bạch Hiểu Y không đoán được Tần Uyên đột nhiên xuất hiện, cô vội vàng định thần lại, không mặn không nhạt trả lời một câu: "Hàng xóm của em."

"À..." Nghiêm Tiêu Cảnh như có điều suy nghĩ gật đầu.

Bạch Hiểu Y nghĩ tới lời Tần Uyên vừa nói, hiện tại cô tránh được anh thì nên tránh chứ đừng nói là nhận ân tình của anh.

"Cái kia, không cần làm phiền anh." Bạch Hiểu Y nói xong lời này, đang muốn kéo Nghiêm Tiêu Cảnh rời đi. Lại không nghĩ Nghiêm Tiêu Cảnh này chỉ sợ thiên hạ không loạn lại nhẹ nhàng nói: "Tốt lắm, dù sao tất cả mọi người đều là người quen, có người quen đưa anh về tốt hơn mà."

Tần Uyên cũng không nói thêm lời nào, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người đang nhìn nhau. Mà người vừa làm bộ như uống rượu say, Nghiêm Tiêu Cảnh cũng vô cùng phấn chấn tinh thần đi theo xuống dưới.

Bạch Hiểu Y phát hiện sự việc ngày càng rối loạn. Nhưng cho tới bây giờ cô cũng không biết nên nói gì, đành phải đi theo xuống lầu. Vừa mới xuống lầu đã thấy mẹ cô đang nói chuyện với Tần Uyên, Bạch Hiểu Y đi xuống thấy Tần Uyên gật đầu, nhìn sang cô sau đó trực tiếp lên xe.

Nghiêm Tiêu Cảnh đi vài bước thì quay đầu thấy Bạch Hiểu Y vẫn đang đứng ngơ ngác trên cầu thang, lập tức nhủ mảy, "Em không đi cùng sao? Em tín nhiệm hàng xóm của mình nhưng anh thì không."

Bạch Hiểu Y nghĩ qua lại cũng đi theo.

Bạch Hiểu Y và Nghiêm Tiêu Cảnh ngồi sau xe Tần Uyên. Sau khi lên xe, Nghiêm Tiêu Cảnh đánh giá chung quanh vài lần, chép miệng, "Land Rover Range Rover, hàng xóm của em rất có tiền!"

Bạch Hiểu Y còn kịp trả lời đã nghe Tần Uyên nói: "Porsche 911 của cậu cũng không kém"

Nghiêm Tiêu Cảnh về mặt thích ý dựa vào ghế, cười nói: "Chỉ là tiền diễn xuất một hồi thôi."

Tần Uyên cũng không cho là đúng, "Xe này cũng chỉ là một tiền một cái ứng dụng phần mềm nhỏ, không đáng được nhắc tới."

Nghiêm Tiêu Cảnh ý tứ sâu xa cười cười, cũng không nói thêm.

Bạch Hiểu Y ngồi ghế sau, cũng không hiểu hai người này nói gì. Chỉ là không khí làm cô có chút không được tự nhiên, một người là chồng kiếp trước, một người là người đàn ông vừa mới định khóa thân trên chọc cô...

Hơn nữa cô cảm thấy kỳ quái vì Nghiêm Tiêu Cảnh vốn là người thích lái nhái, nhưng đấu võ mồm với Tần Uyên xong cũng không mở miệng. Tần Uyên lại là một người không người thích nói chuyện, mà Bạch Hiểu Y cũng lúng túng không biết nói gì.

Không khí trong xe nhất thời cứng ngắc, hô hấp một cái cũng cảm thấy khó khăn.

Cũng may Tần Uyên lái xe nhanh, chưa đầy một lát đã đến chỗ Nghiêm Tiêu Cảnh ở. Bạch Hiểu Y sau khi xuống xe đã thấy Nghiêm Tiêu Cảnh còn ngồi ở đó không động đậy, lập tức nhú mày, "Đến nhà anh rồi, sao không xuống xe?"

Nghiêm Tiêu Cảnh vuốt trán, "Hiện tại còn xộc lên đầu, cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn, em lại đây dìu anh."

"..." Tên vô lại này.

Bạch Hiểu Y còn chưa động, Tần Uyên đã đi đến phía Nghiêm Tiêu Cảnh mở cửa xe, lạnh lùng nói: "Tôi đỡ cậu xuống xe."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại có ý xê dịch thân thể sang bên cạnh, mặt mũi tràn đầy khinh thường, "Đừng, tôi chính là nam thắng! Thắng hơn cả thép, kẻ vai sát cánh với người đàn ông khác, tôi chịu không nổi."

Vừa nói anh ta vừa nhảy xuống xe, Bạch Hiểu Y nhìn qua anh ta cơ trí mạnh mẽ, nhú mày thật chặt, "Anh đây là còn lên não à?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại không đáp mà đột nhiên kéo tay cô đi ra xa, về mặt ý tứ sâu xa hỏi: "Cái người em thích mà không thích em làm lòng em như tro tàn chính là anh ta à?"

Bạch Hiểu Y cũng không nghĩ tới anh ta sẽ trực tiếp như vậy, lúc này bị anh ta hỏi mới sững sờ. Nghiêm Tiêu Cảnh nhìn qua vẻ mặt cô, cặp mắt kia sáng lên vài phần, "Xem ra thật sự là anh ta."

Bạch Hiểu Y đẩy anh ra, "Em không hiểu anh đang nói hươu nói vượn cái gì."

Đang muốn rời đi, Nghiêm Tiêu Cảnh lại đột nhiên kéo cổ tay cô, vui vẻ nói thầm bên tai cô: "Em nhìn người kia lúc nào gương mặt cũng lạnh lùng thật đáng ghét! Em nói, nếu anh ta thấy hai chúng ta thân mật có thể bị kích thích không?"

Bạch Hiểu Y trực giác người này không có ý tốt, liền đề cao cảnh giác hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại không nói lời gì, trực tiếp ôm cô trong ngực. Bạch Hiểu Y bị anh ta làm bất ngờ không kịp chập mắt, đợi đến lúc phục hồi tinh thần lại vội vươn tay đẩy hẳn: "Anh làm gì đấy? Anh có bệnh à?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại về mặt đương nhiên, "Ôm một cái thôi, đây còn là lần đầu tiên anh ôm con gái, em cũng không thiệt thòi. Dù sao ở nước ngoài, ôm cũng chỉ là một loại lễ nghi, em cũng đừng nghĩ nhiều!"

Ai quản anh ta cái gì lễ tiết không lễ tiết khi gió! Bạch Hiểu Y là con gái, bị một thiếu niên ôm như thế, cô chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, lại cắn răng nói bên tai anh ta: "Anh buông ra cho tôi!"

Không nghĩ tới Nghiêm Tiêu Cảnh lại nói dịu dàng bên tai cô: "Cái người mặt than kia đã tới."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Phần Nộ

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Giờ phút này Bạch Hiểu Y đang đứng quay lưng về phía Tần Uyên, ngược lại không nhìn thấy tình hình bên kia, chỉ nghe có tiếng bước chân dồn dập đi

tới đây. Trong lòng Bạch Hiểu Y có loại dự cảm xấu, đẩy anh ta ra, "Anh đừng có như vậy, thả tôi ra." (Ôi mình thay đổi xưng hô hơi bị nhanh nhì)

Vừa dứt lời liền cảm thấy Nghiêm Tiêu Cảnh đang ôm cô thật chặt lại bị một cường lực mạnh mẽ kéo ra. Đến lúc Bạch Hiểu Y quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tần Uyên nắm lấy tay anh ta.

Bạch Hiểu Y bị hù dọa, kinh hô một tiếng, "Tần Uyên anh làm gì vậy?!"

Tần Uyên cũng không để ý tới cô, hai mắt lóe lên ánh đỏ chăm chú nhìn chăm chăm Nghiêm Tiêu Cảnh, giống như anh ta tùy tiện xâm lấn lãnh địa của mình, khách không mời mà đến, khiêu khích quyền uy của anh. (Tần Uyên = anh; NTC = anh ta. Mọi người nhớ nhé)

Một đám này thực sự mạnh mẽ, Nghiêm Tiêu Cảnh lão đạo vài bước mới đứng vững, anh ta lau vết máu bên khóe miệng, về mặt trào phúng nhìn Tần Uyên.

"Lý do!"

"Không có lý do gì, chỉ là nhìn cậu không vừa mắt!"

Lúc này Bạch Hiểu Y đã phục hồi tinh thần, cô hiểu rõ tính cách Tần Uyên, mắt thấy anh nói xong lời này lại đi về phía Nghiêm Tiêu Cảnh, hiển nhiên là đáng về còn muốn đánh người. Cô vội vàng tới bên người anh ngăn cản, tức giận nói : "Anh làm gì vậy? Sao có thể động chút là đánh người? ! Được giáo dục bao nhiêu năm cũng bằng không à ? !" Lại quay đầu nhìn Nghiêm Tiêu Cảnh, lạnh lùng nói : "Nếu đã uống rượu thì ngoan ngoãn về nhà nghỉ ngơi! Đừng có lẩn qua lẩn lại, lẩn tới lẩn lui nữa!"

Giọng điệu bà lão của Bạch Hiểu Y làm hai người kia sửng sốt, trong lúc nhất thời cũng không có người phản bác. Bạch Hiểu Y cũng không muốn nói nhảm với bọn họ, trực tiếp xoay người lên xe.

Tần Uyên nhìn Nghiêm Tiêu Cảnh cảnh cáo, cũng tự mình lên xe.

Sau khi lên xe Bạch Hiểu Y liền hỏi anh: "Anh sao vậy? Sao lại đánh người?"

Tần Uyên không cho là đúng, giọng nói lạnh lùng, "Không tại sao, nhìn cậu ta không vừa mắt thôi."

Nhìn bộ dáng Tần Uyên tự cho là đúng làm Bạch Hiểu Y cực không thoải mái, lập tức không nói chuyện với anh nữa. Trong lúc nhất thời, toa xe an tĩnh lại, không khí càng thêm ngưng trọng.

Nhưng rất nhanh, Bạch Hiểu Y phát hiện Tần Uyên không phải lái xe về cửa hàng lẩu, cô lập tức đề cao cảnh giác, "Anh muốn đưa tôi đi chỗ nào?"

Tần Uyên giọng nói nhàn nhạt, "Lúc này rồi đi đi bảo anh đưa em về nhà."

Nghe nói như thế, Bạch Hiểu Y đột nhiên nhớ đến trước khi đi, mẹ cô thấp giọng dặn dò Tần Uyên gì đó, nên cũng không nói gì nữa. Hai người cứ như vậy một đường trầm mặc về đến nhà. Trước lúc xuống xe, Bạch Hiểu Y vẫn không quên nói một câu "Dù sao hôm nay cũng rất cảm ơn anh."

Xuống xe, móc ra chìa khóa mở cửa. Đang muốn đóng cửa lại, lại không nghĩ Tần Uyên lại đi theo đến đây, trước lúc cô kịp phản ứng đã chen vào.

Bạch Hiểu Y nhắm mắt nhìn anh, một đường về nhà sắc mặt anh đều đen kịt, lúc này sắc mặt lại âm trầm càng dọa người.

"Anh còn có việc sao?"

Phát hiện hai mắt anh chăm chú nhìn cô, cứ như vậy nhìn cô chăm chăm, đi từng bước một về phía cô. Luồng khí lạnh lẽo trên người anh tỏa ra như từng cây kim châm vào người cô. Anh từng bước tiến tới gần, cô lui về phía sau theo bản năng. Cho đến khi bị anh dồn đến góc tường, Bạch Hiểu Y ý thức được tình huống không đúng, lúc này về mặt đề phòng nhìn thân thể anh ngày càng gần, "Anh muốn làm gì? Anh đừng tới đây!"

Tần Uyên đi đến trước mặt cô, hai tay chống bên người cô, giam cầm cô vào vách tường. Trong khoảnh khắc, hơi thở trên người anh đã bao phủ toàn thân cô. Hơi thở quen thuộc này, đời trước từng làm cô khát vọng đến mất ngủ, nhưng bây giờ, mỗi tế bào trên người cô đều kháng cự khi bị anh dựa vào.

Bạch Hiểu Y nhắm mắt lại, trong thanh âm toát lên phẫn nộ, "Tần Uyên, đến cùng là anh muốn làm gì?"

Hai tay chống bên người cô chậm rãi nắm thành quả đấm, cho dù thân thể hai người không dán vào nhau nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được từng cơ bắp trên người anh căng ra. Khóe miệng anh mấp máy một lát, dường như nghiêng răng nghiêng lợi nói : "Bạch Hiểu Y, em còn muốn hành hạ anh tới khi nào? Sao em không giết anh luôn đi? !"

Lời nói của Tần Uyên lại khiến Bạch Hiểu Y ngạc nhiên không thôi, "Anh có nhầm lẫn không? Tôi hành hạ anh? Tôi hành hạ anh như thế nào?"

Việc cô không cho là đúng tựa như chất xúc tác làm lửa giận trong cơ thể anh càng bành trướng mãnh liệt. Cái trán kéo căng, hiện lên gân xanh kịch liệt, có thể anh vẫn cố khống chế, nhưng da thịt toàn thân sắp kéo căng đến sắp nứt ra rồi.

"Cùng nam sinh khác ôm ấp thân mật trước mặt anh, em còn nói em không hành hạ anh sao? Sao em không trực tiếp đâm một dao vào người anh luôn đi?!" Cho dù đã hết sức kìm chế, nhưng nói đến đây, nửa câu sau anh không khống chế nổi lửa giận, dường như đã gào lên.

Bạch Hiểu Y trái lại không bị anh hù dọa, chỉ là nghe lời anh nói lại cảm thấy buồn cười, "Tần Uyên, anh thật đúng là kỳ quái! Tôi thân mật ôm ôm ấp ấp với nam sinh khác hay không có liên quan gì đến anh? !" Nhiều ngày nay, hai bên đều xem nhau như người xa lạ, ấn ý làm cô lầm tưởng anh không còn không cam lòng, lại không nghĩ rằng anh vẫn không khổng chế không nổi chủ nghĩa đàn ông của mình.

Cũng đúng, vốn là giống như một cái đuôi theo sau mình đột nhiên lại cùng nam sinh khác thân mật như vậy, cho dù không thích, cũng không thể trở mặt nhìn "vật sở hữu" của mình lại trốn tránh mình. Chủ nghĩa đàn ông trong lòng lại nổi lên tham muốn giữ lấy nên tự nhiên sẽ quấy phá.

Nhưng Bạch Hiểu Y lại không hiểu nổi, đến tốt cùng thì cô và anh có quan hệ gì?! Cô càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, càng nghĩ càng cảm thấy châm chọc. Giọng nói cũng không khỏi nâng cao một chút, "Đừng bảo là tôi ôm ấp nam sinh khác, cho dù tôi ngủ cùng anh ta, cũng không có chút liên quan nào tới anh!"

"Àm! ! ! !" Đường như một thùng dầu đổ vào con giận đang cuộn cuộn, trong nháy mắt lửa giận ngút trời, đốt cháy hết lý trí còn sót lại.

Anh không khổng chế được bản thân run rẩy, không khổng chế được hai mắt đỏ lên vì phẫn nộ. Hai tay anh nắm thật chặt bả vai cô, cơ hồ gào lên theo bản năng : "Thu lại câu nói kia cho anh! ! Lập tức thu hồi lại cho anh! Thu hồi lại! !"

Dáng vẻ này của Tần Uyên cực kỳ dọa người. Hai mắt đỏ lên phát ra những ánh sáng đáng sợ như dã thú, da thịt toàn thân căng phồng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy lên xé cô thành từng mảnh nhỏ.

Bạch Hiểu Y nhìn qua dáng vẻ của anh không phải là không sợ hãi. Nhưng anh bá đạo ngang ngược làm cô cảm thấy phẫn nộ, anh chưa từng đối với cô tham muốn giữ lấy cô như lúc này. Trước đây, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, không chỉ thế còn dùng sự lạnh lùng làm cô tổn thương đến mức không còn lành lặn. Mà một đời này, cuối cùng cô mới buông bỏ được anh mà anh lại như thế...

Ngang ngược bá đạo, cho rằng cô là vật sở hữu của mình, anh dựa vào cái gì? Đến tốt cùng là anh dựa vào cái gì?

Bạch Hiểu Y cũng không để ý bả vai bị anh bóp đau, ánh mắt nhìn anh càng ngày càng lạnh, "Tần Uyên, tôi chỉ hỏi người một câu, đến tốt cùng anh coi tôi là ai? Anh có tư cách gì hỏi việc của tôi với người khác?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đố Kỵ

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Lời nói của cô làm Tần Uyên á khẩu không trả lời được. Lửa giận của anh tích tụ giống như của bóng cao su bị chọc thủng, trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì. Khí lực cả người cũng tán loạn, anh chậm rãi buông bả vai cô ra, lại vô lực lui về phía sau vài bước kéo giãn khoảng cách với cô. Khuôn mặt vốn lạnh lùng đột nhiên hiện lên nụ cười khổ, anh mệt mỏi tự tay day khóc mắt, dường như tự lẩm bẩm, "Đúng vậy, anh là gì của em, anh có tư cách gì hỏi đến việc của em..."

Bạch Hiểu Y sững sờ nhìn anh, trong lúc nhất thời cũng quên phản ứng. Cho đến khi Tần Uyên lui tới cửa mới ngẩng đầu nhìn cô một cái, trên mặt anh mang theo mệt mỏi, sắc mặt nổi giận cũng đã biến mất gần như không còn nữa.

"Thời gian không còn sớm, em đi nghỉ ngơi đi." Giọng nói anh khàn khàn, bỏ lại câu này rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Bạch Hiểu Y đứng trong phòng khách rất lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, cho đến hồi lâu sau cô mới trào phúng cười một tiếng. Cô thật không biết rõ đến tốt cùng Tần Uyên còn không cam lòng cái gì, cô cũng không hiểu anh còn có cái gì thống khổ.

Cô biết Tần Uyên là một người muốn nắm mọi thứ trong tay, cho nên hiện giờ cô thoát ly khỏi khổng chế của anh, tự nhiên sẽ làm anh luống cuống tay chân. Loại hành vi hôm nay của anh hẳn là không cam lòng, không cam lòng cô trốn tránh anh, không cam lòng cô từng là tiểu nhân vật anh không thêm nhòm ngó tới nay lại không khổng chế được.

Cô không muốn để ý Tần Uyên nhiều như vậy, ngày hôm sau vẫn đến tiệm lẩu đi làm như thường lệ. Lúc đó dây dưa với Tần Uyên cũng không tạo thành ảnh hưởng nhiều cho cô, cô vẫn làm những cái nên làm như cũ thôi.

Chỉ là buổi trưa hôm nay cô vừa mới tới một lát, chưa kịp mở sổ sách đã nghe thấy nhân viên phục vụ gọi to một tiếng "Hiểu Y, có người tìm."

Bạch Hiểu Y hết sức nghi hoặc, lúc này ai sẽ đến tìm cô. Cô ra tới cửa, đã thấy có một chiếc xe thể thao mui trần đỗ trước cửa, một thiếu niên tuấn tú đứng cạnh xe, thiếu niên thấy cô liền cười vẫy vẫy tay. Collagen sung túc nở rộ trên mặt anh ta câu dẫn người, làm mấy thiếu nữ đứng trước cửa tiệm lẩu phải kinh hô. (Huyền Tô : Collagen là gì vậy? @@)

Nhưng Bạch Hiểu Y nhìn thấy anh ta lại có cảm giác đau đầu, "Sao anh lại tới đây? Tôi nhớ là đã trả sạch ân tình cho anh rồi mà."

Nụ cười của Nghiêm Tiêu Cảnh cứng đờ, bất đắc dĩ vỗ trán, "Vừa thấy mặt đã đuổi anh đi, bà thím à, em cũng quá vô nhân tính đó?"

Bạch Hiểu Y cũng lười nói nhảm, "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Nghiêm Tiêu Cảnh nhướn mày nhìn cô, "Bà thím, chẳng lẽ em đã quên việc em ôm anh ngày hôm qua? Đây chính là lần đầu tiên anh được ôm, em ôm xong rồi không chịu trách nhiệm định bỏ chạy à?"

"..." Bạch Hiểu Y tròn tròn mắt, chuyện tối hôm qua cô còn chưa tìm anh ta tính sổ thì thôi, "Tôi nói này, bạn học Nghiêm Tiêu Cảnh, đến tội cùng có nhầm không? Tối ngày hôm qua rõ ràng là anh ôm tôi trước mà? Tôi còn chưa bắt anh chịu trách nhiệm đâu, anh trái lại lại đến tìm tôi?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lập tức nhếch môi cười, "Vậy em bắt anh đi, anh nguyện ý chịu trách nhiệm với em."

"..." Bạch Hiểu Y há hốc mồm, lại đột nhiên phát hiện cô không thể nói lại người thiếu niên này. Cô là một linh hồn người phụ nữ đã kết hôn, cô đích xác không thể nào lý giải, người này mới gặp qua vài lần đã có hành vi mập mờ không kiêng kỵ.

"Được rồi, tôi rất bận rộn, không có thời gian lè mề với anh. Nếu anh không có chuyện gì làm thì đi luyện đàn đi, không phải anh rất thích được nghe người khác ca ngợi sao? Anh đi luyện đàn để người khác ca ngợi anh đi! Đừng đến đây làm phiền tôi!"

"..."

Nói xong định xoay người rời đi, Nghiêm Tiêu Cảnh lại vội vàng kéo lấy cổ tay cô. Bạch Hiểu Y cũng phát hỏa, lúc này nâng cao âm lượng hướng nói với anh ta: "Sao nữa?"

Đã thấy anh ta mở to hai mắt vô tội, "Việc em ôm anh tạm thời không đề cập đến. Em đừng quên, ngày hôm qua anh vì em mà bị tên mặt than kia đánh, bây giờ vẫn còn đau, em nhìn mặt anh xem, mặt mày hốc hác hết rồi."

Bạch Hiểu Y nhăn mày nhìn anh ta, nhưng thấy khoe miệng của anh ta quả nhiên hiện ra chút tím xanh. Gò má bên trái cũng hơi sưng hơn gò má bên phải. Cô biết rõ Tần Uyên ra tay rất hiểm, ngược lại không biết rõ này một đám này có để lại di chứng hay không.

Bạch Hiểu Y do dự rất lâu cuối cùng thờ dãi một hơi, "Vậy anh muốn tôi làm gì?"

Nghiêm Tiêu Cảnh thấy cô có ý định thỏa hiệp, lập tức muốn leo lên, "Em đã có thành ý như vậy thì đi ăn cơm với anh đi."

Bạch Hiểu Y cảm thấy một bữa cơm giống như cũng không có gì, suy nghĩ một chút liền đáp ứng, "Được, một bữa cơm thì một bữa cơm."

Nghiêm Tiêu Cảnh đưa cô đến một nhà hàng Tây xa hoa, sau khi hai người ăn xong, Bạch Hiểu Y vẫn không quên nhắc nhở một câu, "Hôm nay tôi đi ăn cùng anh, coi như đã trả hết nợ! Sau này anh đừng tới phiền tôi nữa."

Nghiêm Tiêu Cảnh hí hóp mắt, "Anh nói bà thím này, em cứ muốn rũ bỏ hết thấy quan hệ với anh như vậy à?"

Bạch Hiểu Y nhún nhún vai, không lên tiếng.

Nghiêm Tiêu Cảnh thấy thế liền cố làm ra vẻ không thích hừ hừ, lại nói: "Em là người kiêu gì mà có thể vô lương tâm như vậy. Em lúc nào cũng nghĩ làm thế nào phải sạch quan hệ với anh nhưng anh thì lúc nào cũng nghĩ cách làm cho em vui vẻ."

Bạch Hiểu Y nghi hoặc nhìn anh ta một cái, ngược lại không hiểu lời anh ta nói có ý gì, nhưng lại nghe anh ta nói: "Được, em chờ anh một lát, anh cho em điều chỉnh tâm tình."

Bạch Hiểu Y còn chưa kịp nói, Nghiêm Tiêu Cảnh đã đứng dậy, đi đến trước mặt một cây piano trong nhà hàng. Hắng giọng một cái, nói với mọi người ở đây: "Sắp tôi muốn đàn một bản nhạc tặng cho bạn gái mình, tiểu thư Bạch Hiểu Y." Nói xong lời này anh ta còn đứng dung đá lông nheo với cô.

Xung quanh có nhiều người đang ăn cơm, vừa nghe lời nói này lập tức vỗ tay bày tỏ hoan nghênh, còn có người một bên sợ hãi nói nhỏ ở, một bên ý tứ sâu xa nhìn về phía Bạch Hiểu Y.

Bạch Hiểu Y bị này ánh mắt nhìn đến có chút quần ㄟ. Đúng lúc không biết nên làm sao, Nghiêm Tiêu Cảnh đã bắt đầu chơi đàn.

Khúc nhạc vừa mới bắt đầu mọi người đã kinh hô. Chỉ sợ tất cả mọi người không nghĩ tới thiếu niên này trẻ tuổi như vậy, lại có thể đàn piano tốt như thế.

Mà ngay từ đầu Bạch Hiểu Y quần bách cũng tan thành mây khói. Không thể không nói, khúc nhạc của Nghiêm Tiêu Cảnh mang theo một loại mị lực làm cho không người nào có thể chống cự. Chỉ qua vài giây ngắn ngủi vài giây liền đem hấp dẫn sự chú ý của mọi người, làm người ta quên hết mọi thứ, chỉ chuyên tâm vào tiếng đàn.

Anh ta giống như hoàng tử mặc áo sơ mi trắng, áo sơ mi trắng không cùng phong cách nhưng anh ta mặc lại rất ưu nhã. Anh ta ngồi ở trước đàn piano, không cợt nhả như ngày thường. Khi anh ta ngồi trước đàn piano dường như mọi tục khí phàm trần đều biến mất trong khoảnh khắc đó. Anh ta hoàn toàn biến thành một người khác, một ánh hào quang vạn trượng, bị người nhìn chăm chú, giao phó linh hồn cho âm nhạc, nhân vật trên cao không thể chạm.

Khúc nhạc đàn được một nửa, anh ta đột nhiên ngừng đầu nhìn cô một cái. Khóe miệng khẽ nhếch thành một đường cong đẹp đẽ, đôi mắt đẹp đẽ kia làm trong lòng người ta gọn sóng.

"Em là tín ngưỡng sinh mệnh của anh."

"Em ở nơi xa anh kiếng chân cũng không thể nhìn thấy."

"Em thần bí khó lường, cao không thể chạm, chỉ có trong mơ anh mới có thể gặp em."

Khi giọng hát nhu hòa thuần hậu của anh ta cất lên, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy toàn bộ linh hồn đều chấn động.

Thảm Ba Tư, đèn thủy tinh, bức tranh sáng lạn treo trên tường, bình hoa lưu ly trên bàn còn cắm một đóa hồng, hết thảy trước mắt không chỗ nào không có ánh lửa lãng mạn. Thiếu niên ngồi trước đàn piano, tự tay vì cô đàn một bản nhạc đẹp đẽ.

Càng làm cô không tưởng được là ca từ anh ta đang hát chính là thơ cô đã từng viết qua.

Hết thảy quả thực giống như một loại cổ tích tốt đẹp. Đại khái không có một thiếu nữ nào chịu được sự lãng mạn này, nếu như cô thật sự là một thiếu nữ, hơn phân nửa cũng không chống cự được dạng mê hoặc này.

Anh ta thật sự vô cùng biết cách trêu chọc lòng người, biết rõ ở dưới tình huống này có thể một kích tất trúng.

Chỉ tiếc, cô đã không còn trẻ tuổi, sớm đã không còn mơ mộng ngây thơ thời thiếu nữ.

Chạng vạng tối, ánh nắng chiều nhuộm hồng bầu trời. Một loạt cao ốc che bóng lên ngã tư đường tạo thành một bức họa mờ ảo của những bóng râm. Chiếc xe màu đen kia đỗ dưới bóng râm, tựa như một đả thú ẩn núp ở trong bóng tối.

Trên xe, Tần Uyên nhìn cô gái ngồi cạnh cửa sổ. Cô buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra một gương mặt trắng trẻo tinh tế, trên mặt không dùng son phấn, nhưng mặt lại hơi hồng, quả thực xinh đẹp.

Cô mặc một chiếc váy màu tím nhạt, lộ ra cánh tay và đôi chân dài trắng nõn. Da thịt lộ ra trắng nõn nhẵn nhụi, quả thực làm người ta chạm vào một cái liền không bỏ được, sợ không cẩn thận làm hồng làn da trắng mịn.

Một cái tay cô chống má, ánh mắt hơi say, nhìn thiếu niên cách đó không xa.

Mà thiếu niên kia ưu nhã ngồi bên cạnh đàn piano, một bên đàn hát, một bên cung chiều nhìn cô. Xung quanh nhiều người như vậy, nhưng trong mắt anh ta chỉ nhìn thấy cô.

Ánh mắt hai người từ xa chạm vào nhau, phảng phất tất thảy trên thế gian đều tối xuống, chỉ còn hai bên ánh mắt thấp sáng thế giới.

Bọn họ ăn ý như thế, ngầm hiểu tâm ý truyền đạt của nhau như thế, đám người trong nhà hàng cổ vũ bọn họ. Đường như nếu bọn họ là một đôi đẹp nhất thế gian, bất luận kẻ nào khinh nhờn đều là tội ác tày trời.

Nhưng là giờ phút này, nhìn cảnh tượng hai người ăn ý đối mặt mà cười, anh lại ghen tỵ đến phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kích Thích

Editor : Tô Giả Tuệ

Beta : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Ngón tay Tần Uyên nắm tay dần dần nắm chặt. Có một khắc, anh rất muốn cứ thế xông vào, dẫn cô đi, giấu cô ở một nơi mà tất cả mọi người không nhìn không thấy.

Nhưng nghĩ tới lời cô từng nói, cô nói cô và anh không có quan hệ gì, anh không có tư cách hỏi chuyện của cô. Nghĩ tới cô quyết tuyệt, nghĩ tới cô lạnh lùng vô tình, Tần Uyên chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên từng đợt đau đớn.

Hồi lâu sau anh mới thu hồi ánh mắt, vượt xuống từng cơn đau đớn khó chịu ở ngực. Anh không có dũng khí để nhìn tiếp, khởi động xe, mãnh nhấn ga, mang theo một thân đau xót cùng không cam lòng rời đi. Dã thú bị thương cô đơn chậm chậm chạy vào bóng tối, cho đến khi hòa làm một thể với bóng tối.

Nghiêm Tiêu Cảnh đàn xong một khúc nhạc đi đến bên người cô, cười dịu dàng nhìn cô, "Sao nào? Nghe anh đánh đàn xong tâm tình có tốt hơn không?"

Bạch Hiểu Y gật đầu, "Cũng không tệ."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại giống như không hài lòng với câu trả lời của cô, "Thật không có tí sức lực nào."

Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ, "Vậy nên trả lời thế nào?"

Nghiêm Tiêu Cảnh vẻ mặt đương nhiên, "Em phải hưng phấn chạy đến ôm bả vai anh nói 'Em rất hạnh phúc' chứ."

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ cười cười, "Được rồi được rồi, đi thôi."

Nghiêm Tiêu Cảnh khó chịu bĩu môi, cũng không nói gì, ra khỏi nhà hàng rồi lên xe cùng cô. Sau khi lên xe Bạch Hiểu Y mới cười với anh ta, "Cảm ơn anh."

Bởi vì vừa nãy chưa hài lòng với câu trả lời của cô, sắc mặt Nghiêm Tiêu Cảnh vẫn còn lạnh nhạt, "Nếu em thích, về sau ngày nào anh cũng đàn cho em nghe."

"Việc này..." Bạch Hiểu Y do dự một chút, "Anh đang theo đuổi tôi đấy à?"

Cô cảm giác thân thể anh ta cứng ngắc. Lúc cô quay đầu nhìn anh ta, trên mặt anh ta vẫn bình tĩnh như cũ cười, "Bây giờ em mới biết à?"

"..."

Bạch Hiểu Y cũng không ngờ, cô cũng nhìn ra được Nghiêm Tiêu Cảnh mấy lần tiếp xúc đều ở vô tình hay cố ý ái muội. Cô vốn nghĩ, chỉ sợ thiếu niên này đối với nữ sinh khác đều như vậy. Rảnh rồi không có việc gì thì lại phát huy mị lực làm nữ sinh sùng bái anh ra, hơn phân nửa cũng chỉ là trêu chọc đơn giản. Nhưng ngược lại cô không nghĩ anh ta thế nhưng thừa nhận dứt khoát như thế.

Bạch Hiểu Y cúi đầu cười, "Thật ra, em có chút hiểu kỳ. Anh theo đuổi em vì cái gì, nên biết, em chẳng qua chỉ là... Ừm... chỉ tốt hơn cô bé lọ lem một chút thôi. Mà anh, cả người hoàn toàn là hoàng tử, thực tế dù sao cũng khác cổ tích, có thể làm vương tử vừa ý chỉ có thể là công chúa, có thể em... Hiển nhiên không phải là công chúa."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại cười cười không trả lời.

Bạch Hiểu Y sờ sờ cằm, cố ý làm ra vẻ mặt trầm tư, "Để em đoán xem, đến cùng thì anh theo đuổi em vì cái gì." Nghiêng đầu, "Đại khái là bởi vì em khác các nữ sinh khác? Nữ sinh khác vừa nhìn thấy anh đã nhiệt tình nhào tới, mà hết lần này tới lần khác em đều không hiểu phong tình. Anh theo đuổi em chẳng qua là một loại khát vọng chinh phục, cũng không phải là thích, có đúng không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh cũng không giận, ngược lại cười dịu dàng nhìn cô, "Cho nên, em đang muốn từ chối anh sao? Nếu em từ chối anh, chính là cố ý hấp dẫn hứng thú của anh, càng khơi lên khát vọng chinh phục của anh."

Bạch Hiểu Y cũng cười, "Thật xin lỗi, em là người rất ngốc. Em sẽ không ái muội cũng sẽ không có tâm tư lạt mềm buộc chặt, càng không muốn lãng phí thời gian của anh, cho nên..."

Lời nói Bạch Hiểu Y còn chưa dứt, lại đột nhiên nghe thấy Nghiêm Tiêu Cảnh kéo cao giọng nói: "Anh không nghe, anh không nghe, anh không nghe, anh không nghe!"

Bạch Hiểu Y: "..."

Nghiêm Tiêu Cảnh cố làm ra vẻ không thích liếc cô một cái, "Anh nói em này bà thím, hôm nay tâm trạng anh rất tốt, em có thể đừng nói những lời kích thích làm ảnh hưởng tâm trạng anh hay không? Lại nói, anh vừa mới đàn một khúc để em vui vẻ xong, em không nên vô lương tâm như vậy."

Bạch Hiểu Y nghe lời này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì. Hồi lâu sau, cô mới thở dài một tiếng, "Được, dù sao trong lòng anh hiểu là được rồi."

Nghiêm Tiêu Cảnh cũng không trả lời, trong xe rất nhanh sa vào một trận yên tĩnh ngưng trọng. Nghiêm Tiêu Cảnh tiến cô đến cửa nhà hàng lẩu. Trước khi Bạch Hiểu Y xuống xe lại nhìn anh ta một cái, há hốc mồm nhưng một câu cũng chưa nói.

Đẩy cửa ra xuống xe, rồi nói một tiếng cảm ơn anh ta, đang muốn đóng cửa xe lại đột nhiên nghe anh ta gọi một tiếng, "Bạch Hiểu Y."

Bạch Hiểu Y nhìn anh ta, chờ anh ta nói tiếp.

Nhưng anh ta chỉ sắc mặt ngưng trọng nhìn cô một lát, cuối cùng chỉ là nhếch môi cười, "Không có gì, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Cô đóng cửa xe lại, anh ta cũng khởi động xe, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt cô. Bạch Hiểu Y quay người lại, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cũng không biết tên thiếu gia con ông cháu cha này bao giờ mới có thể tỉnh táo lại.

Mã Duệ phát hiện, tâm trạng Tần Uyên càng ngày càng không tốt.

Hôm nay sau khi tan làm, Mã Duệ cứ theo lẽ thường lên xe Tần Uyên để về nhà. Hắn nói với anh một hồi lâu, anh cũng không tiếp lời, chỉ khó chịu không lên tiếng lái xe. Mã Duệ rốt cục nhìn không được hỏi: "Uyên đại, gần đây cậu sao vậy? Cảm giác như người mất hồn vậy."

Tần Uyên vững vàng đánh tay lái, giọng nói lãnh đạm, "Không sao."

Mã Duệ khinh thường kêu một tiếng, "Cậu đừng cho là mình không biết gì. Bàn thảo hôm nay cậu làm sai hai cái, trước kia cậu sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này."

Tần Uyên không lên tiếng, yên lặng lái xe. Mã Duệ biết rõ tính tình anh, muốn mọi tin tức từ miệng anh còn khó hơn lên trời. Hắn cũng không tự làm bề mặt mình nữa, dứt khoát ôm hai cánh tay ôm cánh tay dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cũng không biết qua bao lâu lại đột nhiên nghe Tần Uyên giống như vô tình hỏi một câu: "Cậu nói, mình phải làm như thế nào để giành lại cô ấy?"

Mã Duệ đột nhiên mở mắt ra, hắn cũng không ngu ngốc, nghĩ qua liền hiểu. Lúc này về mặt kinh ngạc nói: "Cậu đang nói tới cô bé thanh mai trúc mã của cậu à?"

Tần Uyên cũng không đáp lời, nghiêm túc lái xe như cũ. Mã Duệ biết rõ đức hạnh của anh, bộ dáng anh như thế, không cần suy nghĩ nhiều, chính là chấp nhận.

"Không phải cậu một mực không thích cô ấy sao? Còn cảm thấy cô ấy giống một cái đuôi cắt đi không được mà? Sao bây giờ lại nghĩ cách giành lại?"

"..." Tần Uyên lặng yên một hồi lâu, "Mình cũng không biết. Tóm lại mình nhìn thấy cô ấy ở cùng nam sinh khác, trong lòng mình rất khó xử, cũng rất đau đớn. Mỗi ngày đều không thể ngủ được."

Mã Duệ lại kêu một tiếng, "Sao trước đây cậu không như vậy đi?"

Tần Uyên cũng không đáp. Mã Duệ nhìn anh, rõ ràng là bộ dáng một môi vì thiếu ngủ, thờ dãi, "Mình nói cậu thật đúng là... Lúc người ta thích cậu thì cậu không thèm nhìn người ta một cái. Bây giờ người ta không thích cậu, cậu lại vội vàng muốn theo đuổi, cậu biết cậu như vậy được gọi là gì không?"

Tần Uyên quay đầu ngoảnh nhìn một cái, ý bảo hắn nói tiếp.

"Đồ dê tiện." (Huyền Tô : Oạch!! Đúng là chúng ta ai cũng có một đứa bạn thân thế này. dù mình đang rất đau khổ mà nó vẫn có thể tát vào mặt mình như thường

Mã Duệ lại nặng nề than một tiếng, "Nhưng mà, cô ấy không giống biên bản. Không phải chỉ cần cậu nỗ lực là có thể biến cô ấy thành đáng yêu cậu muốn. Co người so với biên bản thì có thể phức tạp hơn rất nhiều, không phải cậu nói theo đuổi là có thể theo đuổi. Trước khi theo đuổi cô ấy thì cậu phải hiểu rõ, nếu đến cuối cùng cô ấy vẫn thích người khác thì cậu sẽ làm gì bây giờ?"

Trong mắt Tần Uyên thoáng hiện lên sát ý, nhưng qua một lát liền khôi phục như thường, "Mặc kệ kết quả như thế nào, mình cũng muốn cố gắng một chút, cậu chỉ cần nói cho mình biết, mình nên làm như thế nào."

Vài ngày nay anh suy tư rất lâu, phát hiện rằng cho dù anh có cố gắng thế nào đều không thể thuyết phục chính mình, không có cách nào trở mặt nhìn cô với người khác, không có cách nào thuyết phục chính mình cuộc đời này chỉ thoáng qua cô.

Anh phải dùng mọi biện pháp để giành cô lại. Nếu không, sự dày vò mỗi ngày sẽ làm anh sụp đổ.

Mã Duệ bắt đầu đi lải nhải, "Con gái cũng đâu khó dỗ dành. Biện pháp làm cô ấy vui dễ nhất chính là tặng cô ấy những gì cô ấy thích. Cậu và tiểu thanh mai lớn lên từ nhỏ, hẳn là cậu biết chứ?"

Tần Uyên như có điều suy nghĩ gật đầu, "Sau đó thì sao?"

"Cứ làm trước đi rồi mình sẽ chỉ bước tiếp theo."

Tần Uyên nghe theo đề nghị của Mã Duệ liền nghiêm túc suy tư một lúc. Cô nhóc kia thích gì? Anh còn nhớ cô hết sức thích con vịt nhỏ, trước kia từng nuôi một con, sau khi nó chết cô đã khóc rất lâu, có lẽ anh nên mua "con vịt" tặng cô. (Ghi chú "con vịt" còn có nghĩa = "trai bao" ý. Cái bà tác giả chơi chữ có tâm ghê)

Sau khi tự suy xét, ngày đó Tần Uyên liền đi một chuyến đến chợ gia cầm. Vốn dự định mua một con con vịt nhỏ tặng cô, nhưng anh lại lo lắng nếu cô nuôi nó chết thì sẽ thương tâm, đến lúc đó anh tặng sẽ thành không công rồi đúng không? Suy tư một lát, anh quyết định, dứt khoát mua một con vịt lớn là được.

Sáng sớm hôm sau anh mang con vịt đến trước cửa nhà cô. Nhưng là đứng ở trước cửa Bạch gia, anh vẫn còn có chút thấp thỏm, đây là lần đầu tiên anh tặng con gái quà. Anh thật không biết rõ cảm giác này hóa ra còn một nỗi hơn cả một ngày đối mặt với các con số trong biên bản.

Ở ngoài cửa do dự rất lâu, một cái tay gơ lên lại bỏ xuống, lặp lại nhiều lần vẫn không thể gõ cửa.

Bạch Hiểu Y mua thức ăn ở chợ về, xa xa liền thấy có người lén lút đứng trước cửa nhà cô. Đến gần mới phát hiện người này dĩ nhiên là Tần Uyên.

Bạch Hiểu Y ngược lại không rõ lắm, Tần Uyên đang muốn làm gì.

Cô cân nhắc trong chốc lát mới đi tới, thăm dò kêu một tiếng: "Tần Uyên?"

Tần Uyên nghe thấy giọng nói này, toàn thân giống như bị đâm đến cứng ngắt. Anh hơi điều chỉnh hô hấp rồi mới quay đầu lại, nhìn vào hai mắt Bạch Hiểu Y, cứ ưỡn thẳng lưng nhìn cô như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Bạch Hiểu Y đi qua, kinh ngạc nhìn anh một cái, "Anh ở chỗ này... Làm gì vậy?"

Tần Uyên đưa nắm đấm lên miệng ho nhẹ, cầm đầu dây thừng trong tay đưa cho cô, "Cái này... Tặng cho em."

Bạch Hiểu Y nhìn theo sợi dây thừng trong tay anh, lúc này mới phát hiện bên chân anh có một con... Con vịt?

Bạch Hiểu Y: "... Tình huống gì đây?"

Cô nghi hoặc ngược mắt lên, rồi lại trông mong nhìn con vịt "Anh..."

Lần đầu tiên tặng quà cho con gái, Tần Uyên cảm thấy rất bất an. Đã hơn hai mươi tuổi, đột nhiên cảm giác giống như cậu trai nhỏ mới biết yêu. Trong lúc nhất thời cũng không nói ra lời, chỉ nhét dây buộc con vịt vào tay cô rồi quay lưng rồi đi.

Cho đến rất lâu sau khi xe Tần Uyên đã đi khỏi, Bạch Hiểu Y mới phục hồi tinh thần lại. Cô nhìn con vịt kêu đang cạc cạc ở bên chân, lập tức về mặt mũi, Tần Uyên lại lên cơn gì vậy?

Tần Uyên lái xe ra xa xa mới thở phào nhẹ nhõm. Anh sờ trán, lúc này mới phát hiện anh thế nhưng lại đổ mồ hôi, anh thật đúng là không thể tưởng được Tần Uyên anh vẫn còn có một ngày căng thẳng đến mức không nói nên lời.

Nhưng cũng may, cuối cùng đã tặng quà cho cô, cô thích con vịt như vậy, nhận được con vịt này nhất định sẽ rất vui vẻ. Hơn nữa anh còn cố ý chọn một con vịt có màu lông xinh đẹp, cô nhất định sẽ thích.

Buổi trưa hôm nay Tần Uyên về nhà cầm tài liệu, mới vừa dừng xe liền thấy cửa nhà họ Bạch mở ra. Mẹ Bạch nhô đầu ra, gặp người ở phía ngoài quả nhiên là anh, liền cười nói: "Tiểu Uyên về rồi à? Đến nhà đi ăn cơm đi, hôm nay nhà đi nướng vịt, chính là cái con vịt con mang sang đó. Đứa trẻ này cũng thật là, cũng không phải người ngoài, sao còn phải đưa con vịt sang nhà đi? Về sau cũng đừng thế nữa, mau vào đi, tay nghề nướng vịt của chú con rất tốt, hương vị rất ngon." (Mẹ Bạch là xưng hô theo nữ chính nhé mọi người)

Tần Uyên nghe xong giống như bị sét đánh, lúc này bị đánh đến cứng ngắt tại chỗ. Anh cứ sững sờ nhìn mẹ Bạch, rất lâu nói không nổi một câu.

Bạch Phụng Kiều thấy mặt Tần Uyên bệch, không nhúc nhích, lập tức ân cần nói: "Sao vậy Tiểu Uyên? Sao sắc mặt con khó coi như vậy?"

Cuối cùng Tần Uyên cũng phục hồi tinh thần lại, khoe miệng giật giật, "Không có... Không có gì."

Bạch Phụng Kiều liền thở phào nhẹ nhõm, lại vẫy vẫy tay với anh, "Mau mau vào đi!"

Tần Uyên đi theo Bạch Phụng Kiều vào cửa, vừa vặn đụng phải Bạch Hiểu Y đang bụng thịt vịt thơm ngào ngạt từ bếp đi ra. Thấy anh theo Bạch Phụng Kiều đi vào, cô còn ngăn người.

Tần Uyên nhìn qua cái đĩa thịt vịt thơm ngon kia, cảm nhận trong lòng quả thực không có cách nào diễn tả! Thấy lại Bạch Hiểu Y kia đáng về không cho là đúng, trong lòng anh lập tức dựng lên bao nhiêu lửa giận.

Bạch Phụng Kiều thấy anh sững sờ không cử động, liền nói với anh: "Mau tới đây ngồi xuống đi!"

Tần Uyên lại nhìn Bạch Hiểu Y, cực lực kiềm chế tức giận hỏi: "Em giết con vịt anh tặng em?"

Bạch Hiểu Y về mặt đương nhiên, "Em không giết thịt chẳng lẽ để lại nuôi à?"

Tần Uyên: "..."

Đột nhiên nghĩ đến lúc anh đi mua con vịt. Bởi vì muốn chọn một màu lông đẹp mắt liền bị ông bán vịt bắt tự mình chọn, trong lúc chọn còn bị mấy con vịt hung hãn mổ. Vất vả chọn lựa như vậy chỉ để cho cô vui, lại không nghĩ rằng cô thế nhưng lại mang nó đi nướng ăn!

Tần Uyên chỉ cảm thấy trái tim của anh đang rỉ máu!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Không Bình Thường

Beta : Tô Giả Tuệ (Tô Huyền Ann)

Ánh mắt Bạch Phụng Kiều quay lại trên người Tần Uyên và Bạch Hiểu Y. Cảm giác bầu không khí có chút kỳ quái, bà đang muốn kéo Tần Uyên đến chỗ ngồi, lại không nghĩ Tần Uyên lại vừa xoa ngực vừa nói: "Cảm ơn ý tốt của dì, chỉ là con đang định cầm tư liệu đến công ty, không thể trì hoãn, cơm không thể ăn rồi."

Nói xong lời này Tần Uyên liền trực tiếp quay người đi ra, Bạch Phụng Kiều nhìn bóng lưng của hắn có chút mơ: "Cái này... Tiểu Uyên có chỗ nào không thoải mái sao? Sao bộ dạng hình như rất thống khổ?"

Bạch Hiểu Y nhún nhún vai, vẻ mặt không cho là đúng: "Sao con biết?"

Lúc Tần Uyên quay lại công ty, Mã Duệ rõ ràng phát hiện sắc mặt hắn khó coi đến dọa người, thừa dịp đi uống cà phê, Mã Duệ liền mượn cơ hội hỏi: "Sắc mặt cậu như thế nào khó coi như vậy? Làm sao vậy?"

Tần Uyên không nói chuyện, rót một chén cà phê yên lặng uống vào.

Mã Duệ ánh mắt híp thật chặt, thử thăm dò hỏi: "Tặng quà thất bại?"

Mặt Tần Uyên đen lên "Ừ."

Mã Duệ nhú mồm, thăm nghĩ, quả là thế, hắn vỗ vai của anh an ủi: "Được rồi, không sao, chiều này không được, còn có chiều khác! Đúng rồi, cậu đưa cái gì?"

"Con vịt." Tần Uyên mặt không biểu tình mà nói.

Mã Duệ cho rằng hắn nghe lầm "Cái gì?"

Tần Uyên mặt không biểu tình nhìn xem hắn: "Một 'con vịt'."

Mã Duệ chỉ cảm thấy trước mắt giống như bay qua một đàn quạ đen, sững sờ, ngăn người hỏi lâu sau hắn mới bật cười một tiếng: "Vịt... 'con vịt'? Ha ha ha ha ha ha ha...". Mã Duệ cười đến ngửa tới ngửa lui: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Tần Uyên vốn đang phiền lòng, thấy hắn vui như vậy, anh liền nhin không được đập hắn một đập.

Mã Duệ bị anh đập được thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, vừa khéo nhin xuống được hã hê trên nỗi đau của người khác. Hắn một bên xoa xoa nước mắt vì cười: "Cái kia... Sau đó... Cậu đưa cô ấy 'con vịt', sau đó thì sao..."

Tần Uyên uống cà phê cạn một hơi, nghĩ đến vừa rồi thấy từng miếng thịt vịt trên bàn cơm nhà Bạch Hiểu Y, anh còn cảm thấy tâm can đau từng đợt.

"Cô ấy chặt ra ăn hết." Tần Uyên mặt không biểu tình nói.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha..."

"..."

Mã Duệ cười suốt mười phút, mắt thấy sắc mặt Tần Uyên càng ngày càng dọa người, hắn mới tốt bụng dừng lại. Hắn một bên xoa cái bụng đau bởi vì cười đến khoa trương, vừa nói: "Mình nói này Uyên đại, mạch điện não cậu rốt cuộc có bao nhiêu không bình thường mới có thể nghĩ đến việc tặng người khác 'con vịt'. Mình không phải nói cậu tặng cô ấy đồ vật cô ấy thích sao?"

Tần Uyên lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, "Cô ấy thích 'con vịt', khi còn bé từng nuôi rồi đó"

"..." Mã Duệ thật đúng là bó tay với anh rồi, hắn bắt đầu dĩ phát phát tay, "Được! Tình thương bị cắn ăn, mình đã sớm nghĩ tới sẽ như vậy mà."

Tần Uyên nguy hiểm híp híp mắt, "Có ý gì?"

Mã Duệ bị dọa nuốt nước miếng, vội vàng chuyển chủ đề: "Được rồi được rồi, chiều này không được, còn có chiều khác."

Tần Uyên giãn lông mày đang nhú ra, vội vàng hỏi: "Chiều gì?"

Trông mắt Mã Duệ đảo đảo, lại vỗ vai anh, thâm sâu nói: "Trình độ yêu đương của cậu thấp hơn người thường không chỉ một bậc, mình đề nghị cậu trước tiên mua sách về yêu đương nghiên cứu xem."

Tần Uyên suy nghĩ một chút liền gật đầu: "Sau đó thì sao..."

"À..." Mã Duệ tiếp tục nghiêm trang nói hươu nói vượn, "Sau đó chính cậu tự ngộ đạo, không cần mình truyền thụ kinh nghiệm."

"A....." Tần Uyên ngậm khe một tiếng rồi trầm tư, cũng không biết là tin lời nói của hắn hay không.

Tần Uyên nghe theo đề nghị của Mã Duệ, sau khi tan làm liền đi một chuyến đến tiệm sách.

Ngày hôm sau Mã Duệ công ty liền thấy trước bàn làm việc gần đó, người chỉ biết gõ máy tính vậy mà cầm một quyển sách xem, Mã Duệ kinh ngạc không thôi. Tối gần xem xét mới phát hiện anh thật sự là đang đọc sách, hơn nữa trong tay anh còn chồng chất vài quyển, cái gì mà « Nam nữ khi yêu đương », cái gì mà « Làm sao để hiểu lòng phụ nữ », « 100 cách thức làm con gái vui ».

Mã Duệ: "..."

Mã Duệ tiện tay cầm lấy một quyển lật vài tờ, lập tức vẻ mặt như ăn phân: "Mình nói này Uyên đại, cậu thật sự đi mua những sách này xem à?"

Tần Uyên từ trên sách ngẩng đầu liếc hắn "Không phải cậu nói mình xem trước một chút sách về yêu đương sao?"

"..." Mã Duệ sững sờ nhìn anh nửa ngày, cuối cùng cầm nín lui khỏi văn phòng, đến khi xác định anh không nghe thấy hắn nói mới lắc đầu: "Không bình thường, thật đúng là không bình thường!" (ý nói thân kinh Uyên không bình thường)

Nhưng mà mấy ngày này Tần Uyên sẽ đọc đại khái một chút mấy quyển sách này, sau khi anh đọc xong cảm giác duy nhất là những sách này thật sự là Logic không được tốt. Trong sách rất nhiều phương thức yêu đương làm anh cảm thấy quả thực nào tào, nhưng mà những quyển sách này được tôn sùng là Thánh Kinh yêu đương, vậy thì nhất định có đạo lý của nó. Nhưng những hành vi yêu đương nào tào kia Tần Uyên không thèm quan tâm, chỉ chọn lựa một ít điều anh cảm thấy có thể thực hiện.

Trên sách nói, phụ nữ thích hoa, hoa tươi xứng mỹ nữ là không thể tốt hơn, anh cảm thấy những lời này ngược lại là có vài phần đạo lý, so với việc anh tặng "con vịt" đúng là mạnh hơn nhiều.

Cho nên Tần Uyên quyết định mua hoa tặng cho Bạch Hiểu Y, về phần tặng bao nhiêu...

Một bó khẳng định quá ít, không phóng khoáng, trên sách chỗ nói cái gì 999.999.999 đóa hoa hồng anh cảm thấy hoàn toàn là chó má, anh muốn tặng nhất định phải khí phách một chút.

Khách sạn bên kia cũng không sai biệt lắm, ba Bạch mẹ Bạch cũng về rồi, liền tiếp bề bọn vài ngày Bạch Hiểu Y rốt cục có thể thở một ngụm rồi.

Hôm nay cô đang ngồi ở trong tiệm cùng mấy phục vụ viên tán dóc, đột nhiên nghe được Bạch Phụng Kiều hú một tiếng, "Yaaaa Tiểu Uyên, sao hôm nay con tới sớm vậy?"

Hôm nay khi Bạch Hiểu Y nhìn thấy Tần Uyên thì thần nhiên hơn trước rất nhiều. Trước kia là một mực không muốn cùng anh có bất kỳ quan hệ, tận lực trốn tránh anh, bây giờ nhìn thấy anh ngẫu nhiên cũng sẽ chào hỏi một hai câu, ăn oán ở kiếp trước ăn oán cô đã không muốn truy cứu. Ở kiếp này, cô thầm nghĩ an ổn sống cuộc sống của mình, về phần Tần Uyên, cô thật sự không muốn tốn nhiều tâm tư, coi như là một người xa lạ tương đối quen thuộc.

Sau khi Tần Uyên đi vào trong tiệm, mắt của đám nhân viên phục vụ đều nhìn thẳng anh. Tần Uyên bỏ qua ánh mắt của đám người này, chỉ Bạch Hiểu Y: "Con muốn mang Hiểu Y ra ngoài một chút, không biết đi có cho phép không?"

"Cho chứ sao lại không cho. Thời tiết tốt như vậy, trong tiệm cũng không có việc gì, nó ở trong tiệm cũng toàn chém gió, còn không bằng đi ra ngoài một chút." Bạch Phụng Kiều phụ nhân dường như là không chút suy nghĩ trả lời một câu như vậy. Chưa hết, còn trực tiếp kéo Bạch Hiểu Y từ trên ghế xuống, thuận thực giúp nàng cởi tạp dề, lại đẩy đến trước mặt Tần Uyên: "Mau đi đi, bằng không thì để mặt trời lặn rồi hai đứa đi chơi thật vui"

"Cái kia... con..." Bạch Hiểu Y căn bản cũng không có chỗ trống biểu đạt ý nguyện của mình, Bạch Phụng Kiều phụ nhân giao cô cho Tần Uyên. Sau đó Tần Uyên liền dắt tay cô, nhét cô vào xe của anh.

Bạch Hiểu Y trừng mắt nhìn đám bạn heo cùng lão mẹ đang cười tùm tùm phát phát tay, lại quay đầu nhìn Tần đại thần đang lái xe, cô hít sâu một hơi, "Anh muốn làm gì vậy hả?"

Tần Uyên im im lặng lặng lái xe, không trả lời cô, loại tính tình Bá Đạo ngang ngược của Tần Uyên thật đúng là càng xem càng chán ghét, Bạch Hiểu Y nhắm mắt lại, kiềm chế lửa giận, "Anh đưa tôi đi đâu?"

"Đến sẽ biết."

"..."

Bạch Hiểu Y đối với Tần Uyên thật sự là bó tay rồi. Theo lý mà nói lời cô nên nói cũng nói hết rồi, kiêu ngạo như anh, không nên cùng cô dây dưa không ngót, lại hết lần này đến lần khác không biết anh đang làm cái quái gì.

Bạch Hiểu Y cũng không muốn chú ý nữa, tựa ở trên mặt ghế ngủ, dù sao Tần Uyên cũng không thể bán cô.

Nhưng mà cô rất nhanh phát hiện, nơi hai người đi càng ngày càng vắng vẻ. Trong lòng Bạch Hiểu Y vang lên còi báo động, tuy nhiên cô hiểu rõ, coi giao tình giữa hai nhà Tần Uyên sẽ không bán cô, thế nhưng gần đây Tần Uyên lên cơn động kinh, cô càng không hiểu được anh. Ngược lại cô có chút hoài nghi không biết anh có đem lý trí "rút" đi luôn không?

(động kinh = trừu phong, rút = trừu, chị Y chơi chữ. Nói chung là đều chữ ảnh thần kinh cả)

Bạch Hiểu Y âm thầm lấy ra điện thoại di động, chuẩn bị chỉ cần vừa gặp phải khẩn cấp tình huống lập tức báo động. Nhưng Tần Uyên lại không lừa gạt cô, xe lại đi trong chốc lát liền đến nơi.

Nơi bọn họ đến là sông Hoài ở phía tây nam thành phố, có một cửa hang hoa tên Thịnh Gia Hương, mà xe Tần Uyên vừa vặn dừng trước ở một mảnh vườn trồng hoa hồng.

Sau khi Tần Uyên đem xe dừng lại liền xuống xe, vừa quay đầu thấy Bạch Hiểu Y sững sờ bất động, anh hơi nhíu mày: "Cần anh ôm em xuống không?"

"..." Bạch Hiểu Y định thần lại, còi giấy an toàn ra xuống xe, nhìn qua mảnh lớn hoa hồng trước mặt, Bạch Hiểu Y càng thêm nghi ngờ, "Anh dẫn tôi tới nơi này làm cái gì?"

Tần Uyên duỗi ngón tay chỉ hoa hồng trước mặt cô: "Em cảm thấy nhiều hoa không?"

"??" Bạch Hiểu Y buồn bực nhìn anh một cái: "Nhiều."

"Có phải nở rất đẹp không?"

Bạch Hiểu Y nhìn lướt qua cánh hoa, càng thêm buồn bực, "Nhìn rất đẹp."

"Bây giờ chúng là của em."

"??" Bạch Hiểu Y đàn mặt ra.

Tần Uyên đặt nửa nắm tay bên miệng ho một tiếng, làm bộ không để ý, giải thích một câu: "Anh đã mua hết nơi này, đều tặng cho em."

Bạch Hiểu Y đã chấn kinh không biết nên nói cái gì. Ánh mắt cô hoảng sợ nhìn qua vườn hoa hồng mênh mông trước mắt, lại nhìn Tần Uyên nghiêm trang đứng một bên.

Thằng nhóc này đang nói đùa gì vậy? Mảnh vườn lớn như vậy, mười xe tải nhất định không chở hết số hoa hồng ở đây.... đều tặng cô? !

Cô vô ý thức nuốt nước miếng, nhìn anh như nhìn bệnh nhân tâm thần: "Tần Uyên, đầu anh bị nhũn đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ngọt Ngạt

Editor : Tô Giả Tuệ + Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Tần Uyên cau lông mày lại, trên mặt tỏ vẻ không thích, "Trẻ con đừng có nói lung tung!"

"..."

"Đi thôi!" Tần Uyên bỏ lại lời nói này liền dắt tay cô đi đến cạnh một ngôi nhà hoa hồng. Khí lực của anh quả thực lớn đến kinh người, Bạch Hiểu Y giãy vài cái đều không tránh nổi.

Bạch Hiểu Y bị Tần Uyên kéo đến ngôi nhà kia, đã thấy trong đó có một cái bàn làm việc, trước bàn làm việc có một người con trai mặc tạp dề da và đi giày cao su đang ngồi. Cậu ta vừa nhìn thấy bọn họ vào liền nhiệt tình chào hỏi Tần Uyên, "Tần tiên sinh, ngài tới rồi, tôi đang đợi ngài đây."

Bạch Hiểu Y sững sờ bị anh kéo đến nơi đây, trong lúc nhất thời còn chưa hồi phục tinh thần. Người kia chào hỏi Tần Uyên xong liền đưa tài liệu cho

anh.

Tần Uyên túm Bạch Hiểu Y, đưa bút cho cô, "Đến ký đi, ký xong, tất cả hoa hồng đều là của em."

Bạch Hiểu Y giật mình thật mạnh, lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Cô lập tức về mặt hoảng sợ rút tay khỏi tay Tần Uyên, giọng nói kiên quyết : "Hoa này anh tự mình giữ đi! Tôi không cần!"

Sắc mặt Tần Uyên trầm xuống, không nói hai lời, trực tiếp kéo tay cô qua, nhét bút vào trong tay cô. Bạch Hiểu Y ý thức được anh đang muốn làm gì, liền dùng tay kia đi đánh anh. Tần Uyên cũng không khỏi dính vào cô, một cái tay như gọng kìm chuẩn xác bẻ tay làm loạn của cô ra sau lưng, gần như ôm cả người cô trong ngực. Không để ý cô gào thét giãy giụa cùng, xoẹt xoẹt ký tên Bạch Hiểu Y xuống đó, lại không nói lời nào, bắt lấy ngón tay cô để ấn dấu tay.

Vóc dáng Tần Uyên cao hơn cô không ít, hơn nữa từ nhỏ anh đã yêu thích rèn luyện, cơ bắp trên người quả thực cứng rắn giống như thép. Đối phó cô quả thực đơn giản như một con gà, cho nên chỉ ngần ngại vài giây, chữ ký của cô đã được ký xuống.

Làm xong này hết thấy, Tần Uyên mới buông cô ra, lại quơ quơ tờ giấy trước mặt cô, khoe miệng cong lên vui vẻ như có không, "Xong, chỗ hoa hồng này đều là của em"

Bạch Hiểu Y cảm thấy, Tần Uyên quả thực là tên thần kinh.

Tần Uyên cầm tờ giấy đi ra cửa mới phát hiện cô còn đứng đó, anh lập tức nhíu mày, "Em không đi sao? Ở đây cũng không có xe về thành phố, nếu em nghỉ đi bộ về thì anh cũng không ngăn cản, nhưng mà lát nữa đừng có khóc tìm anh."

Bạch Hiểu Y nhắm mắt lại, hít sâu mấy cái điều chỉnh hô hấp. Khi mở mắt ra cô đã khôi phục như thường, cũng không liếc anh một cái, trực tiếp ra cửa, lên xe.

Dọc theo con đường này Bạch Hiểu Y một câu cũng không nói với anh, mà Tần Uyên cũng không phải là nói chuyện tình yêu. Hai người một đường trầm mặc về đến nhà.

Bây giờ Bạch Hiểu Y thực sự không có gì để nói với Tần Uyên, cô không chịu nổi tính tình ngang ngược bá đạo của anh. Đời trước cô theo đuổi anh, còn thiếu mỗi mớ hết tim gan đưa cho anh, mà anh nhìn cũng không thèm nhìn cô. Một đời này, anh lại ngang ngược cái rắm à, bây giờ căn bản là cô không cần! !

Hơn nữa anh ăn no nhận rồi không có chuyện gì làm hay sao mà mua một mảnh vườn hoa hồng to như thế?! Anh đúng là nhà giàu mới nổi không sợ đốt tiền! (nguyên văn là thô hào không sợ đốt tiền)

Bây giờ Bạch Hiểu Y nghĩ đến mảnh vườn hoa hồng kia liền đau đầu, cô chỉ muốn dứt khoát cho một mồi lửa đốt luôn đi. Nhưng khi nghĩ lại cô lại cảm thấy những bông hoa kia bị thiêu hủy thì quá đáng tiếc. Đương nhiên cũng không phải là đau lòng tiền của Tần Uyên, dù sao từ nhỏ đến lớn anh đều giàu đến chảy mỡ, cô chỉ tiếc những bông hoa xinh đẹp kia thôi.

Đêm nay Bạch Hiểu Y không ngủ được, vừa nghĩ tới Tần Uyên bị bệnh thần kinh, xem ra sau này còn phải trốn tránh anh, lại cũng không biết nên sử dụng đám hoa hồng kia như thế nào.

Cứ như vậy lẩn qua lẩn lại trên giường, đột nhiên một ý nghĩ nảy lên trong đầu cô. Cô đột nhiên bật dậy, trong mắt lóe lên tinh quang nóng rực.

Sao cô lại không nghĩ ra, cô có thể bán chỗ hoa này đi! Nửa tháng tới là thất tịch đúng không? Tần Uyên mua lại một vườn hoa hồng lớn như vậy, đến lúc đó nhất định là có không ít tiệm bán hoa không có hàng, không phải vừa vận cô mang hoa tới sẽ tiêu thụ được hay sao?

Bạch Hiểu Y càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này rất được, đến lúc đó cô vừa có thể trả tiền vốn cho Tần Uyên, nói không chừng còn có thể sinh ra một khoản lợi nhuận nữa!

Bạch Hiểu Y nói làm liền làm, ngày hôm sau đến tiệm liền hỏi vài nhân viên phục vụ có hiểu biết, lại bảo bọn họ lấy xe tải tới Thịnh Gia Hương để chở hoa.

Vài ngày nay trong tiệm lâu đã đỡ bận rộn, hai cơ sở kia cũng không bận, ngược lại cho Bạch Hiểu Y có thời gian rảnh đi bán hoa. Bạch Hiểu Y chạy đi chạy lại vài cửa hàng hoa ở thành phố Sông Hoài, vừa vận phát hiện bọn họ đều thiếu hoa hồng. Bạch Hiểu Y nói với họ trong tay cô có hàng, liền có vài chủ tiệm bán hoa muốn tìm cô lấy hàng.

Bạch Hiểu Y quyết định chọn lựa hai cách bán hoa, một cách là hợp tác với tiệm bán hoa, một cách là tự mình kéo xe hàng nhỏ rao bán trên đường. Hai bút cùng vẽ, cô không tin cô không bán được hết chỗ hoa đó.

Sau khi Tần Uyên tặng hoa cho Bạch Hiểu Y thì lại tiếp tục vui đầu trong công việc. Tặng nhiều hoa như vậy, kể cả cô muốn ngâm cánh hoa tắm cũng có thể, muốn trang trí nhà cũng có thể. Dù sao cô thích chơi gì thì chơi, một vườn hoa lớn như vậy chắc cũng đủ để cô chơi một thời gian.

Vài ngày nay công việc bận bịu, anh không thể đến tìm cô, cho đến khi anh giải quyết xong hết mọi việc mới phát hiện đã mấy ngày không gặp cô.

Trên sách cũng nói, không được lạnh nhạt với con gái, phải thường xuyên tạo cảm giác tồn tại trước mặt họ. Hơn nữa quỷ biết rõ, anh không ở trong cuộc sống của cô thì tên mặt trắng kia có đi làm phiền cô không. (ý nói Nghiêm Tiêu Cảnh) Lúc này Tần Uyên không do dự nữa, tan việc liền tới Quán

lầu Bạch Ký, nhưng làm anh bất ngờ là Bạch Hiểu Y lại không có ở nhà hàng.

"Em ấy đi đâu ạ?"

Bạch Phụng Kiều vừa nghe lời này liền nhủ mày, phất phất tay nói với anh : "Miễn bàn, đứa trẻ kia không hiểu kiếm một đồng hoa hồng ở đâu ra, ngày ngày ra ngoài bán hoa, còn mang cả nhân viên trong tiệm của dì đi bán hoa cùng."

Bán... Hoa hồng?

Tần Uyên chỉ cảm thấy trái tim anh như bị bóp chặt. Không biết tại sao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến con vịt lần trước.

Anh kéo cả vạt để dễ thở hơn, qua một hồi lâu mới lại hỏi một câu: "Vậy dì có biết bình thường em ấy hay bán hoa ở đâu không?"

Khi Tần Uyên đến quảng trường, từ xa đã thấy có một cô gái bán hoa đang hét lớn ở trong đám người. Tần Uyên nắm tay lái, khí lực lớn tới nỗi suýt nữa làm hỏng cả tay lái.

Cái cô nhóc này, đến tốt cùng thì cô cũng không có nửa điểm quý trọng tâm ý của anh sao? ! !

Hôm nay làm ăn rất tốt, Bạch Hiểu Y mới đi ra một lát, một xe hoa kia đã bán một nửa. Trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cách đó không có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ, không biết tại sao, xe việt dã màu đen đỗ dưới ánh đèn đường làm cô cảm thấy nó giống như một quái thú trong đêm tối.

Bạch Hiểu Y cứ nhìn chăm chăm nó trong chốc lát thì cửa xe bị người mở ra. Một khắc khi Tần Uyên bước xuống xe, cô cảm thấy không biết gió lạnh từ đâu thổi đến sau lưng, cô theo bản năng rung mình một cái.

Nhưng thấy cả người anh cứng nhắc như tảng đá, như một khối đá đồ sộ bị đóng băng mấy trăm năm, cho dù có đặt dưới ánh mặt trời, thì sự rét lạnh vẫn làm người khác lạnh sống lưng.

Hơn nữa kia một đôi mắt tinh mịch cứ nhìn cô chăm chăm như vậy, quả thực giống như hai lưỡi dao sắc lạnh.

Bạch Hiểu Y biết người đến không có ý tốt, vội vàng chào hỏi bạn bè rồi đi qua chỗ anh, cô sợ Tần Uyên nổi điên sẽ làm tổn thương người vô tội.

Bạch Hiểu Y dừng lại bên cạnh anh, nhàn nhạt nhìn anh một cái, "Anh đến đây làm gì?"

Ánh mắt rét lạnh của Tần Uyên nhìn cô, cơ mặt anh giật giật, giống như đã thụ vừa bị xâm phạm, lúc nào cũng đều có thể nổi trận lôi đình.

"Em muốn làm anh tức chết à?!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Phản Kháng

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Bạch Hiểu Y lắc đầu, "Không có mà..."

"..." Ánh mắt Tần Uyên nhìn vào sổ hoa hồng sau lưng cô, "Tại sao lại lấy hoa anh tặng em đi bán?"

Bạch Hiểu Y về mặt đương nhiên, "Nếu là tặng tôi, tất nhiên là tôi muốn làm gì thì làm không đúng sao?"

Ánh mắt Tần Uyên nguy hiểm híp lại, Bạch Hiểu Y theo bản năng nuốt nước miếng, lại lui về phía sau một bước. Hai người giằng co trong chốc lát, hồi lâu sau cuối cùng Tần Uyên thỏa hiệp thờ dài, xoa mắt, "Thôi được, làm gì thì làm, em vui là được."

"Ừm."

"..."

"Không có việc gì nữa thì tôi đi bán hoa tiếp nhé."

"..."

Quả nhiên cô không nói hai lời, trực tiếp xoay người sang chỗ khác, nhảy lên xe, sau đó bắt đầu hét to, "Bán hoa đây, hoa hồng tươi đây, mua một tặng

một đây. Chàng trai này, anh mua một bông tặng cho em gái bên cạnh đi!"

Tần Uyên: "..."

Kinh nghiệm tặng quà lần hai thất bại. Tần Uyên cảm thấy, tin người khác còn không bằng tin bản thân.

Cho nên ngày đó anh trở về cho hết đồng sách vào trong kho, cũng không tin tưởng câu chữ của cái gì thánh kinh tình yêu gì đó nữa... toàn là đồ bỏ đi. (nguyên văn là "chó má" ㄅㄞˊ ㄟˊ)

Hoa hồng tiêu thụ tốt ngoài dự liệu của Bạch Hiểu Y. Cô còn tưởng rằng tối thiểu phải một tháng mới có thể bán hết chỗ hoa này, ngược lại không nghĩ tới còn chưa tới đêm thất tịch mà đã hết sạch hoa. Không chỉ như thế, cô còn lời ra được hơn ba vạn, cho dù là trả phí hỗ trợ cho vài nhân viên phục vụ thì vẫn còn thừa gần ba vạn.

Cho nên ngày hôm sau khi bán hết hoa hồng, Bạch Hiểu Y chuẩn bị cho Tần Uyên mười sáu vạn tiền vốn cộng thêm một vạn tiền lời, cầm đi trả lại cho anh.

Một đời này, cô không muốn có khúc mắc gì với anh, không cần anh làm gì, càng không cần muốn tiền của anh.

Mặc dù chỉ làm thêm hè ở chỗ này, nhưng Tần Uyên là người tài giỏi như thế, lúc nào cũng sẽ được đối đãi đặc biệt, cho nên công ty trang bị cho anh một phòng đơn để làm việc.

Bạch Hiểu Y dựa theo chỉ dẫn của nữ tiếp tân đến phòng làm việc của Tần Uyên, điều chỉnh lại hô hấp mới gõ cửa.

Bên trong rất nhanh truyền đến giọng nói lạnh nhạt của anh, "Vào đi."

Bạch Hiểu Y đẩy cửa đi vào, đã thấy anh vui đùa trước máy vi tính, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, chỉ ngh trong phòng làm việc trống trải vang lên tiếng gõ phím lạch cạch. (Anh hùng bàn phím theo nghĩa đen)

Cô đứng trong phòng làm việc một lúc, anh cũng không ngẩng đầu lên một cái. Bạch Hiểu Y biết rõ thói quen của anh khi làm việc sẽ quên hết mọi thứ, cũng không nói gì, trực tiếp đặt thẻ lên bàn, đẩy đến cạnh anh.

Cuối cùng động tác của cô hấp dẫn sự chú ý của Tần Uyên. Ánh mắt anh nhìn lướt qua tấm thẻ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại đây. Khi thấy người tới là cô, anh gần như là theo bản năng đưa dôi tay khỏi bàn phím, mắt sáng loe loe, cả người đều mất tự nhiên.

Anh há hốc mồm, lại không biết nói gì. Ánh mắt hết nhìn cô lại nhìn tấm thẻ trên bàn, sau khi bớt bối rối, anh rút cuộc tìm được đề tài.

"Cái này... Có ý gì?"

"Đây là tiền anh mua hoa hồng, tôi bán hết chỗ hoa hồng kia, lời được một ít, cả vốn lẫn lãi đều ở trong thẻ."

Cô xuất hiện ở nơi này, hoàn toàn ngoài ý định của anh. Vốn là lúc thấy cô, trong nội tâm anh còn mong đợi, nhưng vừa nghe cô nói, anh như bị người giỏi một chậu nước, ngọn lửa mong đợi kia đã bị dập tắt.

Anh đặt hay tay lên bàn, theo bản năng nắm chặt, ánh mắt dời khỏi người cô, bởi vì mắt mát, giọng nói của anh cũng có vài phần lạnh nhạt, "Nếu đã tặng cho em, thì hoa hay là tiền thì em cứ nhận lấy, không cần trả cho anh."

"Được rồi, tôi thấy chúng ta không cần thiếu nợ nhau, tiền này tôi đưa anh, anh muốn làm gì tùy anh, không dùng tặng tôi gì đó nữa là được."

Câu nói "Tôi thấy chúng ta không cần thiếu nợ nhau" đâm vào lòng Tần Uyên. Anh cau mày, vứt bỏ anh nhanh như vậy đấy, hoàn toàn ngăn cách anh khỏi thế giới của cô.

Mất thấy cô sẽ xoay người rời đi, cổ tức giận trong lòng anh bốc lên đầu, giọng nói cũng bén nhọn vài phần, "Em có tin anh sẽ ném nó đi không?"

Bạch Hiểu Y không cho là đúng nhưn vai, "Tôi đã nói rồi, đây là của anh, làm gì tùy anh."

Nói xong lời này cũng không đợi anh trả lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Bạch Hiểu Y bán hoa hồng lãi được một khoản tiền, nói muốn mời bạn tốt đi ăn, cuối cùng trả hết nợ cho Tần Uyên cô chỉ thấy bản thân nhẹ nhõm không ít. Vội vàng gọi điện cho bạn tốt, mời cô ấy đi ăn kem ly.

Hai người hẹn địa điểm xong, lúc Bạch Hiểu Y tới, Dương Tinh đã đến trước. Dương Tinh vừa thấy cô liền reu ghẹo nói: "Đại gia của mình, hôm nay sẽ để cậu tốn kém rồi."

Bạch Hiểu Y sáng khoái phát tay, "Không có gì, hôm nay ăn nhiều vào."

Dương Tinh cũng không khách khí với cô, vừa gọi vài ly kem, vừa tám chuyện bát quái, "Đúng rồi, cậu và hoàng tử dương cầm (piano) ra sao rồi?"

Bạch Hiểu Y không thích lờm cô ấy một cái, "Đang yên đang lành lại nhắc tới anh ta làm gì?"

Dương Tĩnh nhếch miệng, "Làm bộ làm tịch, đã đi ăn cùng nhau mấy lần rồi còn gì?"

Bạch Hiểu Y bắt đầu dĩ lắc đầu, "Nói ra rất dài dòng, nhưng mà mình mời anh ta đi ăn chỉ đơn giản là muốn trả ân tình mình nợ anh ta thôi, không hơn, cậu đừng nghĩ lung tung."

"Mình nói bạn học Bạch Hiểu Y này, không phải là cậu vẫn không quên nỗi cái anh hàng xóm của cậu đấy nhé?"

Bạch Hiểu Y không thích liếc cô một cái, "Con mắt nào của cậu thấy mình không quên nỗi anh ấy?"

"Nếu như cậu đã quên anh ấy, gặp được nam sinh như Nghiêm Tiêu Cảnh sẽ không thể nào không động lòng nhé..."

Trong lòng Bạch Hiểu Y trống vắng, cô rất muốn nói cho cô ấy biết, nếu như cô còn là thiếu nữ, có lẽ sẽ động lòng với hoàng tử cổ tích như Nghiêm Tiêu Cảnh. Nhưng hết lần này tới lần khác, linh hồn cô đã là một bà cô đã kết hôn, cái gì thẩm mỹ tự nhiên sẽ không giống thiếu nữ.

"Mình thấy mình và anh ta không hợp chút nào."

"Cái gì không thích hợp chứ? Cậu chưa từng ở cùng anh ta, cứ thử một lần đi! Dù sao nói chuyện yêu đương, không nhất định phải kết hôn với anh ta, nói chuyện kết hôn vẫn là quá sớm."

Bạch Hiểu Y bắt đầu nhìn bạn tốt một cái, trong lòng cảm thán, quả nhiên phụ nữ trung niên đã kết hôn khác hẳn thiếu nữ thanh xuân.

Dương Tĩnh thấy cô thật lâu không đáp một tiếng. Nghĩ việc này dù sao cũng là chuyện của Bạch Hiểu Y, mình quá nhiệt tình sẽ làm cô ấy bị áp lực, liền không tiếp tục đề tài này nữa.

Cuối cùng cô ấy cũng dừng lại câu chuyện ngược lại làm Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm. Cô chỉ muốn tán gẫu về việc ở phố cổ Phong Kiều, di động của cô đột nhiên rung lên, Bạch Hiểu Y cầm lên thấy đó là một tin nhắn.

Nhưng lúc cô đọc nội dung tin nhắn lại ngạc nhiên muốn rớt cả hàm.

"Trân trọng gửi tới khách hàng số 139****2201, ngày 2/8/2006 đã nạp thành công 170000 đồng. Số dư trong tài khoản còn lại 170021.7 đồng."

Bạch Hiểu Y: "!!!!!!!!!!!!!!!"

Dương Tĩnh nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Bạch Hiểu Y thì cũng kinh ngạc, liền chau đầu nhìn thoáng qua, vừa nhìn cũng bị hù dọa vội vàng che miệng lại, thật lâu mới ngạc nhiên hô lên: "Cậu... Trúng thưởng sao? 17 vạn đó!!! Đòi này cậu không cần phải lo thiếu tiền đâu."

Bạch Hiểu Y vừa nhìn mấy chữ kia cũng biết chuyện gì xảy ra, cô mà trúng thưởng, rõ ràng chính là bị tặng đá từ trên trời rớt xuống đập một cái.

Vừa nãy không phải cô đã nói rõ ràng với Tần Uyên rồi sao? Cô không muốn nợ anh ân tình, nói anh đừng có tiêu tiền vì cô nữa.

Bây giờ anh lại làm gì đây? Cho rằng chuyển tiền vào tài khoản của cô thì cô không thể làm gì sao?

Bạch Hiểu Y thật đúng là không hiểu nổi, đến cuối cùng thì Tần Uyên muốn dây dưa với cô tới khi nào?

Cô chỉ muốn sống cuộc sống khá giả của mình, không muốn oán hận anh, chỉ muốn không liên can đến anh đến cuối đời này. Hết lần này tới lần khác, cô buông tay anh, anh lại cứ muốn dùng tận hết thủ đoạn pháp trời buộc cô cùng một chỗ với anh. Sự bá đạo ngang ngược của anh làm cô phản cảm đến cực điểm.

Anh cảm thấy có thể hoàn toàn khống chế cô sao? Anh cảm thấy cuộc đời này cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh sao? Anh cảm thấy cuộc đời này cô nhất định phải dây dưa không ngừng với anh sao? Anh dựa vào cái gì mà tự tin như thế?

Bạch Hiểu Y thật đúng là càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái. Thẻ di động có 17 vạn đối với cô lại như một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Sau khi ăn kem cùng bạn tốt, Bạch Hiểu Y lại đến phòng làm việc của Tần Uyên lần nữa. Lần này cô không gõ cửa nữa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Giờ phút này người trong công ty đã gần về hết, mà Tần Uyên vẫn còn ngồi ở trước bàn bận rộn. Cô vào đột ngột, anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Ánh mắt anh chợt lóe lên vẻ kỳ quái nhưng cũng rất mau cúi đầu, giọng nói lạnh nhạt hỏi: "Sao lại tới đây?"

Bạch Hiểu Y ném thẻ điện thoại cho anh, "Đây là chuyện gì? Không phải tôi đã nói anh đừng tiêu tiền gì đó cho tôi rồi mà?"

Anh không ngẩng đầu, ngón tay thon dài như cũ bay múa trên bàn phím, "Anh tặng gì cho em đến bây giờ cũng chưa hề có lý lại nhận lại."

A, nhìn một chút, nhìn một chút bộ dáng đương nhiên kia của anh, nhìn một chút dáng vẻ "anh đây là đại gia, anh đây nói cái gì thì phải là cái đó" kia.

Anh tặng gì cô phải nhận cái đó, anh không chấp nhận ậm cường bách cô tiếp nhận. Cô phản kháng anh liền nghĩ cách làm cô tiếp nhận.

Đời trước, cô yêu anh như vậy, nhưng cũng chưa từng cưỡng bách qua anh tiếp nhận tình yêu của cô. Cô chỉ là lặng yên gửi gắm, lặng yên chờ đợi, lặng yên bị anh tổn thương, lặng yên thống khổ khó chịu, lặng yên hiểu ra tất cả, lặng yên hết hy vọng rồi đi.

Vì cái gì đời này cô đã buông tay anh rồi, anh lại nhất định phải cưỡng bách cô tiếp nhận những gì anh tặng. Tại sao phải cưỡng bách cô đây dựa không ngừng với anh?!

"Tần Uyên, anh biết không? Loại người như anh thực sự làm tôi chán ghét vô cùng, anh cảm thấy anh cưỡng bách cho tôi này nọ có thể làm tôi vui vẻ phải không? Anh sai rồi, tôi không vui, một chút cũng không vui. Chỉ cần vừa nghĩ tới muốn ở gần anh, mỗi tế bào toàn thân tôi đều chán ghét. Tôi hy vọng anh biết, mặc kệ anh có hao tổn tâm cơ ra sao, ngang ngược bá đạo như thế nào, cả đời này tôi và anh tuyệt đối không thể nào có bất kỳ liên quan gì! Không cần tặng con vịt, cũng không cần tặng hoa, hiện giờ đều không có ý nghĩa gì cả!"

Hai tay Tần Uyên vốn bay múa trên bàn phím liền dừng lại. Anh im ngồi đó, cả người cứng ngắc giống như một khối băng thép, hai tròng mắt rét lạnh làm người không nhìn thấy đáy, gương mặt không chút thay đổi làm người ta không đoán nổi đến cuối cùng anh đang suy nghĩ cái gì. Anh chỉ nhàn nhạt nhìn sang, từng chữ từng câu hỏi: "Cuộc đời này tuyệt đối không thể có bất kỳ liên quan gì với anh, em nói thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Y Nhi

Editor : Tô Giả Tuệ (Tô Huyền Ann)

Bạch Hiểu Y gần như không chút nghĩ ngợi, "Đúng vậy! Quả thực không thể liên quan!"

Khuôn mặt anh vẫn không thay đổi, hai tròng mắt sâu không thấy đáy cũng không gọn sóng, nhưng cô lại nhạy cảm phát giác không khí xung quanh anh ngưng đọng lại, không khí lạnh lẽo nguy hiểm làm người ta hít thở không thông.

Anh im lặng chăm chú nhìn cô không nói gì. Cảm giác áp bức trên người anh truyền sang cô, chỉ qua vài giây ngắn ngủi, cô lại cảm thấy lồng ngực truyền đến một trận khó chịu đau nhức, sắp không thở nổi. Cô sợ hãi không dám nhìn thẳng anh, vất vả lắm mới không bị tan rã khí thế, dứt khoát đẩy thế điện thoại sang, thuận thế dời mắt đi, "Anh nhớ cho kỹ lời của tôi, còn có cái thẻ này anh giữ lại đi!"

Cũng không muốn lại tổn nước miếng nói nhiều nữa, thậm chí lười phải nhìn anh nhiều thêm một cái, nói xong lời này liền trực tiếp xoay người rồi đi.

Ánh mắt thâm thúy của Tần Uyên nhìn theo cánh cửa đang khép lại, cũng không biết qua bao lâu, đầu ngón tay cứng ngắc mới động. Anh thu hồi ánh mắt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục công việc trong tay, mọi thứ xung quanh anh đều bình tĩnh không một hợn sóng.

Thời tiết vài ngày nay càng ngày càng nóng, việc làm ăn của cửa hàng lẩu không còn tốt như xưa, trên cơ bản chưa tới chín giờ trong tiệm đã không còn người nào. Mỗi lúc này Bạch Hiểu Y đều ngồi nói chuyện phiếm với nhân viên.

Hôm nay cũng vậy, đang tán gẫu hăng say, lại đột nhiên nghe bà Bạch Phượng Kiều ngạc nhiên mừng rỡ kêu một tiếng: "Tiểu Uyên đến rồi à?"

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn lên, thấy người tới quả nhiên là Tần Uyên, bên cạnh anh còn có Mã Duệ.

Kỳ thật từ ngày đó cô "Đại náo một trận" với Tần Uyên ở phòng làm việc thì đã vài ngày không gặp anh, anh cũng không tiếp tục động kinh tặng này nọ cho cô nữa.

Cô và anh từ đó liền duy trì như vậy, anh gặp rủi ro vài lần nên cũng biết đường thu tay lại.

Cho nên khi nhìn thấy anh Bạch Hiểu Y cũng không để ý, chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua liền tiếp tục nói chuyện phiếm cùng mọi người. Sau đó có khách đến, Bạch Hiểu Y lại bận rộn. Hết đi ra sau giúp đầu bếp chế biến cá, lại xử lý sổ sách ở quầy.

Lúc cô đang tính toán sổ sách bỗng có người gõ trên mặt quầy, Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy người tới là Mã Duệ.

"Đến tính tiền sao?"

"Không phải." Mã Duệ gãi đầu, "Uyên ca của em uống rượu say, em đưa cậu ấy trở về đi."

Lời nói của Mã Duệ làm Bạch Hiểu Y lấy làm kinh hãi, bởi vì cô biết rõ Tần Uyên cho tới bây giờ không hút thuốc lá cũng không uống rượu, bởi vì anh muốn lúc nào đầu óc cũng phải thanh tỉnh, ăn cơm hay đi ngủ đều không thể quên các số liệu công việc.

Bạch Hiểu Y mở tròng hai mắt, "Anh đi cùng anh ấy, anh ấy uống say anh phải đưa về mới đúng, sao tôi lại phải đưa?"

Mã Duệ bị cô chặn họng một cái, "Anh đây không phải là cũng uống say khướt rồi sao?"

Ánh mắt Bạch Hiểu Y cẩn thận đánh giá hắn, "Tôi thấy bộ dạng này của anh cũng không say quá đâu, vẫn đủ để đưa anh ấy về đó."

"Em..." Mã Duệ oán hận lườm cô một cái, "Cô nhóc này cũng thật là vô lương tâm!"

Bạch Hiểu Y không để ý hắn, tự sửa sang lại sổ sách, Mã Duệ gặp trắc trở cũng hậm hực rời đi.

Mã Duệ vừa đi không đầy một lát lại không nghĩ Bạch Phượng Kiều lại xuất hiện, "Này Hiểu Y, Uyên ca của con uống rượu say, con đưa cậu ấy trở về đi."

Bạch Hiểu Y quả thực đầu đau chết, "Không phải con đã bảo bạn anh ấy đưa về rồi à?"

"Bạn cậu ấy cũng không có lương tâm, bỏ lại một mình cậu ấy mà chạy rồi."

"..."

"Mẹ đang bận tối mắt tối mũi, con đưa cậu ấy về đi."

Bạch Hiểu Y không đáp lại, Bạch Phượng Kiều vừa nhìn dáng vẻ này của cô đã tức giận, "Con nhóc này sao vậy? Con và Tiểu Uyên có thâm cừu đại hận gì vậy? Dù gì cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, việc nhỏ như đưa cậu ấy về như thế cũng không làm được? Con đã quên trước đây con phát sốt là bà nội Trình nửa đêm chạy đi tìm bác sĩ sao? Con đã quên đi Trình đối xử tốt với con ra sao à? Con..."

"Được rồi được rồi, con đưa anh ta trở về còn không được sao?"

Lúc này Bạch Phượng Kiều mới thu lại lời nói, "Vậy được, con nhanh điu cậu ấy xuống, mẹ đi bắt xe."

Bạch Hiểu Y cảm thấy, muốn triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Tần Uyên chỉ sợ không phải dễ dàng như vậy. Chỉ riêng liên lụy đến đạo đối nhân xử thế với bề trên đã khó rồi, cũng ví dụ như hôm nay, cô hết sức không muốn đưa anh về, nhưng mẹ cô lấy người nhà Tần Uyên ra làm cô phải thỏa hiệp. Tần Uyên khôn khéo, nhưng người nhà của anh vẫn đối xử rất tốt với cô cho nên cô cũng không thể thật sự mặc kệ anh.

Bạch Hiểu Y đi đến gian phòng Tần Uyên đang ngồi đã thấy anh vô lực gục xuống bàn, hoàn toàn không có uy nghiêm trước kia, cũng không biết uống bao nhiêu.

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên cạnh anh dùng tay chọc chọc bả vai anh, "Có thể đi không?"

Chọc vài cái anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt anh trắng bệch, hai mắt say rượu đỏ lên, anh đưa tay vuốt trán, giọng nói đầy hơi say: "Đại khái không thể đi được, em điu anh đi."

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, kéo cánh tay anh vịn bàn điu đứng lên. Không nghĩ vừa điu anh đứng lên lão đảo vài bước, một cánh tay thật dài liền thuận thể khoác lên trên vai cô để ổn định trọng tâm.

Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn thoáng qua nhưng thấy đôi mắt anh như cũ mang theo hơi rượu mông lung, cô nghĩ anh không cố ý làm động tác này.

Bạch Hiểu Y cắn răng, không thích nói thêm một câu: "Anh đã uống bao nhiêu vậy?! Không thể uống rượu thì đừng uống nhiều như thế!"

Anh không trả lời, cả người mềm nhũn khoác lên trên người cô, để cô tùy ý kéo ra ngoài. Bạch Hiểu Y lẩn qua lẩn lại thật lâu mới miễn cưỡng đưa anh ra cửa, Bạch Phượng Kiều gọi trên xe đến, vội vàng tới đỡ cùng, nếu không một mình Bạch Hiểu Y đỡ anh xuống còn không biết muốn phí bao nhiêu thời gian.

Nhét anh vào ghế sau, đầu anh dựa vào thành ghế, hai mắt nhắm nghiền, cũng không biết có phải ngủ thiếp đi hay không.

Bạch Hiểu Y cũng lên xe, trước khi Bạch Phượng Kiều giúp bọn họ đóng cửa xe còn có ý dặn dò cô nhất định phải đưa anh về nhà.

Bạch Hiểu Y khắc chế phiền muộn trong lòng, ngồi cách xa anh một khoảng, thỉnh thoảng trừng anh một cái, chỉ cảm thấy người này quả thực phiền toái cực kỳ.

Sau khi đến nơi may mắn có tài xế phụ giúp cô một tay mới đỡ được Tần Uyên xuống, Bạch Hiểu Y dùng sức chín trâu hai hổ mới đỡ được anh tới cửa. Cô nhớ Tần Uyên có thói quen để chìa khóa trong túi quần, cho nên đỡ anh dựa vào khung cửa rồi cô liền thò tay vào túi quần của anh tìm kiếm.

Sờ soạng túi quần bên trái nửa ngày cũng không tìm thấy, cô lại duỗi tay sang túi quần bên phải. Có thể là vì một đường tới đây, tính nhẩn nại của cô đã hao tổn, cho nên lúc sờ túi quần bên phải động tác có phần thô bạo, trực tiếp móc túi quần anh ra, sau đó trong lúc vô tình đụng phải chỗ nào đó vô cùng mềm mại.

Trong lòng Bạch Hiểu Y căng thẳng, vội vàng nắm chìa khóa rút tay ra ngoài, lại nhìn anh, nhưng thấy anh còn nhắm hai mắt, có lẽ không cảm giác được. Bạch Hiểu Y thờ phào nhẹ nhõm, đang muốn dùng chìa khóa mở cửa, anh lại đột nhiên nghiêng đầu lại đây, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Em sờ chỗ nào của anh vậy?"

Giọng nói của Tần Uyên trầm thấp lại từ tỉnh, hiện giờ uống rượu, giọng nói cũng như say, mang theo một loại cảm giác thuần túy. Hơn nữa anh còn cố ý giảm thấp âm thanh xuống, một tiếng ôn như và mùi rượu phảng qua, quả thực làm tai cô nóng lên.

Bạch Hiểu Y vội vàng xem nhẹ, vừa mở cửa vừa nói: "Nếu anh đã tỉnh, vậy tự làm đi."

Tay Tần Uyên khoác trên người cô lại càng chặt, giọng nói lộ ra đương nhiên, "Đầu tỉnh táo, thân thể lại say, cho nên vẫn cần em dìu đi."

Bạch Hiểu Y cũng lười để ý anh, đẩy cửa ra cẩn thận dìu anh vào. Lúc này bà nội Trình bà nội hẳn đã ngủ, Bạch Hiểu Y cũng sợ đánh thức bà, đỡ Tần Uyên lên tầng cực kỳ cẩn thận, mở cửa phòng đẩy anh lên giường xong cô cảm thấy cả người đều mềm nhũn.

Cô xoa xoa cái trán, thở hồng hộc nói: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi đi trước."

Nhưng cô chưa kịp xoay người anh lại đột nhiên bắt lấy cổ tay cô, Bạch Hiểu Y giống như bị chọc, theo bản năng lắc tay, tự nhiên không thoát được, Bạch Hiểu Y phát hỏa, lông mày nhíu lại, "Sao nữa?"

Một đôi mắt mê ly lại mông lung nhìn cô, khóe miệng khẽ cong lên, đơn giản rõ ràng phun ra hai chữ, "Giúp anh."

Tần Uyên cho dù đối xử với anh cũng đều lạnh như băng, đặc biệt là đôi mắt kia, giống như hai hồ nước sâu không thấy đáy, tỏa ra khí lạnh, làm người khác không dám nhìn thẳng. Hiện giờ uống rượu, hồ nước kia như nóng lên, thiếu đi rét lạnh lại thêm chút dịu dàng thấm thiết.

Nhưng Bạch Hiểu Y nhìn dáng vẻ này của anh, lại trào phúng cười, "Tần Uyên, hôm nay anh cố ý đúng không? Cố ý đến tiệm lẩu nhà tôi uống rượu, cố ý uống rượu say, cố ý làm tôi đưa anh về, những việc này đều là anh cố ý đúng không?"

Anh cúi đầu cười một tiếng, "Anh vốn chỉ nghĩ là qua đó nhìn em một chút, nhưng khi nhìn em, không biết vì sao lại cảm thấy trong lòng trống trơ khó chịu. Anh chỉ là muốn uống rượu lấp đầy chỗ trống đó, nhưng về sau lại say. Em cảm thấy là anh cố ý cũng tốt, vô tình cũng được, tóm lại em đừng đi! Anh cần em giúp anh."

Dáng vẻ của Tần Uyên quả thực khiến cô rất ngạc nhiên, cô từng thấy Tần Uyên bá đạo, từng thấy Tần Uyên lạnh lùng, nhưng chưa từng thấy như bây giờ, Tần Uyên như một đứa trẻ tùy hứng.

Anh muốn cô giúp anh, giống như một đứa trẻ đáng thương xin cô cho kẹo.

Bạch Hiểu Y nhắm mắt lại, đang định nói chuyện, cánh tay đang cầm tay cô lại căng thẳng. Cô theo bản năng kinh hô một tiếng, còn chưa kịp phản kháng liền bị anh kéo vào trong ngực.

Liên tục rèn luyện thân thể cứng rắn giống như tảng đá, đập vào đó, cô chỉ cảm thấy ngực bị đụng phải khẽ đau, cô theo bản năng đứng dậy né ra, cánh anh lại như kim sắt ôm sau lưng cô, giam cô trong ngực, không để cho chỗ trống nào để phản kháng. Bạch Hiểu Y mấy lần gãy dựa không thoát, trong lúc nhất thời con giận bốc lên, ánh mắt tức giận nhìn anh khiến răng nghiến lợi nói: "Tần Uyên, anh điên à?! Mau buông tôi ra!"

Tần Uyên ôm cô như một bức tường sắt không nhúc nhích, không chỉ thế, anh lại đến gần cọ xát trên mặt cô.

Luồng khí nóng kèm theo hơi rượu còn dụ dỗ phả lên mặt cô làm hô hấp Bạch Hiểu Y cứng lại. Làn da anh lạnh buốt nhưng khi mặt anh dán lại, Bạch Hiểu Y cảm thấy như bị bỏng. Cô theo bản năng nghiêng mặt tránh né, anh lại không cho phép, không buông tha, dán lên mặt cô như một chú cún nhỏ đang chơi xấu.

Bạch Hiểu Y quả thực giận không nhịn được, đang muốn mở miệng khiển trách anh, anh lại đột nhiên đến gần đây, kề môi bên tai cô, dùng giọng nói ngà ngà say trầm thấp nhẹ giọng nói với cô: "Y Nhi, em đừng rời xa anh được không, đừng rời bỏ anh được không? Vài ngày nay anh không dám đi gặp em, nhưng anh một mực rất nhớ em. Anh nhớ em, muốn giữ em bên cạnh, muốn ôm em"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Tổ Tình

Edit : Lạc Y

Beta : Tô Giả Tuệ (Tô Huyền Ann)

Nghe hai chữ "Y Nhi" làm lòng cô căng thẳng, cô đột nhiên nghĩ đến đời trước cô kết hôn với Tần Uyên năm năm, đừng nói cái gì "Y Nhi", khi gọi cô là "vợ" cũng chỉ là khi ở trên giường quên hết tất cả mới có thể gọi.

Đây cũng là lần đầu tiên, cô nghe được từ miệng Tần Uyên nói anh nhớ cô.

Nếu như ở đời trước, nghe được lời nói này của anh, chỉ sợ cô sớm đã mừng tung tăng như chim sẻ, không thể chờ đợi được anh vuốt ve an ủi. Nhưng bây giờ, nghe anh nói lời này, cô lại cảm thấy buồn cười.

Cô buông bỏ tất cả, trái tim yêu anh sâu đậm sau khi bị anh giày vò ngày qua ngày giờ đã dần nguội lạnh. Nếu không phải vì Tần Uyên thì kiếp trước Bạch Hiểu Y đã không phải chết trong tai nạn xe. (Câu này chém nhé, vì câu gốc hơi loãng ngoằng.)

Trải qua sự giày vò lâu như vậy, trải qua lễ rửa tội sau khi chết mới thoát thai hoán cốt. (thay da đổi thịt/ lột xác)

Hiện giờ cô đã sớm không còn là Bạch Hiểu Y bám đuôi anh, dây dưa anh, yêu anh sâu nặng nữa.

Cho nên, anh đột nhiên tỏ tình, bây giờ cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì với cô.

Cô kéo khóa môi cười trào phúng, "Tần Uyên, anh không cần phải làm vậy, tôi đã nói tôi không muốn có bất kỳ khúc mắc nào với anh. Hiện giờ tất cả đều đã quá trễ, mặc kệ anh làm gì, tôi cũng sẽ không lưu lại, thả tôi ra đi!"

Nếu như đời trước lúc cô còn mong chờ anh lại có thể thâm tình như vậy thì tốt biết bao, như vậy cô cũng sẽ không phải chịu đựng dày vò bị anh cư xử lạnh nhạt, cũng sẽ không ly hôn với anh, cũng sẽ không vì tình thần không yên mà xảy ra tai nạn xe.

Nhưng... Rõ ràng khi đó anh không thích cô, tại sao lại đồng ý làm bạn trai cô? Rõ ràng không yêu, tại sao còn muốn kết hôn với cô, tại sao đã cho cô hy vọng lại đẩy cô xuống địa ngục?

Tần Uyên, trên điểm này, tôi thắng hẳn hơn anh rất nhiều. Không yêu chính là không yêu, không yêu anh, không chọc vào anh, giữ khoảng cách với anh, đây là tôn trọng tôi, cũng là tôn trọng anh.

Cô hít sâu một hơi bình phục lại loại đau khổ mà hồi tưởng đem lại, lạnh lùng nói: "Nhiệm vụ hôm nay của tôi chính là đưa anh về, những thứ khác tôi đều không muốn nghe. Tần Uyên, chừa cho mình chút tự trọng đi, kiếp này đâu phải chỉ có tôi là con gái, cần gì phải dây dưa không ngừng với tôi? Tôi sẽ không yêu anh, cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh, tôi không có bất cứ thương cảm gì với anh. Anh cầu khẩn tôi như vậy cũng không có chút tác dụng nào đâu, cho nên buông tay đi, anh nhẹ nhõm tôi cũng thoải mái."

Cô cảm giác hơi thở của Tần Uyên bên tai cô dừng lại một lát, cánh tay đang ôm cô cũng cứng lại, trong miệng anh nhẹ "ừm" một tiếng, giống như thống khổ đến mức tận cùng, thân thể không tự chủ được phản ứng.

Cũng không biết qua bao lâu, anh mới chậm rãi buông lỏng cánh tay, không nói thêm một câu, Bạch Hiểu Y cũng không nhìn anh một cái, trực tiếp nhắc chân rời đi.

Nhưng vừa đến cửa phòng lại nghe anh nói: "Y Nhi, em nhất định phải đối xử với anh như vậy sao? Vì em, anh có thể vứt bỏ mọi thứ."

Bạch Hiểu Y dừng bước chân, quay đầu nhìn anh, thấy anh vẫn duy trì tư thế khom người ngồi trên giường như cũ. Anh là người ưu tú như vậy, kiêu ngạo như vậy, cho dù ngồi cũng sẽ làm cho người ta có cảm giác áp bách, nhưng bây giờ anh giống như một dã thú mất đi sự sắc bén, không còn chỗ dựa, toàn thân uy phong nhưng vô cùng cô đơn.

Bạch Hiểu Y cũng không trả lời câu hỏi của anh, trực tiếp xoay người rời đi.

Chuyện đã xảy ra hôm nay quả thực quá mức không thể tưởng tượng nổi, cô không hề nghĩ Tần Uyên sẽ nói ra những lời này với cô.

Đối với cô mà nói, anh luôn là một đại thần xa vời không thể chạm tới. Cô vĩnh viễn để ý đến khoảng cách này, cuộc đời của cô chỉ muốn giữ khoảng cách với anh, chỉ muốn cách anh thật xa, không muốn bị anh tổn thương nữa, lại không nghĩ tới Tần Uyên thế nhưng lại hạ thấp tôn nghiêm vì muốn cô ở lại.

Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên cô chứng kiến dáng vẻ sa sút, bất đắc dĩ của Tần Uyên. Anh lúc nào cũng có thói quen dùng vẻ bề ngoài lạnh như băng để ngụy trang cho mình, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tỏ ra mềm yếu trước mặt người khác, nhưng đây là lần đầu tiên, anh tháo tất cả ngụy trang của mình xuống, lộ ra một mặt yếu đuối của anh tùy ý cho cô tổn thương.

Nếu như đổi lại là cô của ngày xưa, nhìn thấy bộ dạng này của anh, nhất định cô đã sớm đau lòng ôm chặt anh. Nhưng cô của bây giờ, tình yêu của cô đối với anh đã sớm vì sự lạnh lùng và tàn nhẫn kiếp trước của anh mà biến mất sạch sẽ.

Đời này cô không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh, chỉ hy vọng hôm nay cô nói quyết tuyệt như vậy, có thể làm anh từ bỏ ý nghĩ trong đầu với cô.

Cô chỉ hy vọng, anh sẽ không dây dưa không ngừng với cô.

Cho dù đã nghĩ tới như thế, nhưng Bạch Hiểu Y vẫn lo lắng, dù sao ngày hôm qua Tần Uyên thật sự đã quá ngoài dự đoán của mọi người. Hơn nữa ngày hôm qua hai người qua va chạm, về sau gặp mặt khẳng định sẽ càng lúng túng, huống chi nghĩ tới ân oán ở kiếp trước, Bạch Hiểu Y quả thực tâm phiền ý loạn. Vốn định cùng Dương Tĩnh vào đầu khóa học trước rồi mới đi phố cổ Phong Kiều, nhưng sau chuyện này Bạch Hiểu Y chuẩn bị ngày mai sẽ đi, thứ nhất có thể tránh gặp mặt Tần Uyên để hai người khỏi lúng túng, thứ hai cũng có thể tránh chuyện này hơi chút lại cãi nhau một lần.

Phố cổ Phong Kiều cách phố Hoài chỉ hơn ba giờ đi xe, sáng sớm Bạch Hiểu Y và Dương Tĩnh liền lái xe đi tới nơi này, sắp xếp xong hết rồi thì thời gian vẫn còn sớm, hai người liền dự định nghỉ ngơi một chút, chờ mặt trời xuống núi rồi mới đi dạo.

Vì tiết kiệm tiền, hai người chỉ ở một phòng, giờ phút này hai người đang ngồi ở trên giường, Bạch Hiểu Y xem “Tiến công chiếm đóng”, Dương Tinh chuẩn bị gọi điện thoại cho quán ăn.

"Trời ơi Hiểu Y, làm sao bây giờ, sư huynh của mình muốn qua đây."

Nghe thấy lời nói này của cô Bạch Hiểu Y cũng là ngẩn người, "Tại sao?"

"Lúc chúng ta đi, mình đã chụp ảnh tắm về xe rồi đăng lên trên mạng, sư huynh của mình nhìn thấy sau đó liền nói muốn đến đây. Mình ngủ quên trên xe nên không thấy được tin nhắn, hiện giờ hỏi lại thì anh ấy nói anh ấy đã trên đường tới."

Trên mặt Dương Tinh lộ ra vẻ căng thẳng và tự trách, Bạch Hiểu Y biết rõ cô đang lo lắng cái gì, liền cười không sao cả, "Tới thì tới, cũng không có chuyện gì, hơn nữa anh ấy đến, cậu không phải vừa vặn có thể ở cùng anh ấy hay sao?"

Sắc mặt Dương Tinh đỏ hồng, nhưng lại khó xử nói: "Nếu anh ấy đến cậu có cảm thấy không được tự nhiên không?"

"Đương nhiên không, chỉ các cậu đừng khó chịu cái bóng đèn là mình thì tốt rồi."

Sắc mặt Dương Tinh càng đỏ hơn, "Cái gì bóng đèn với không bóng đèn, đừng có nói hươu nói vượn."

Bạch Hiểu Y biết rõ da mặt cô cực mỏng, chỉ cười cười, cũng không trêu ghẹo cô nữa, nhưng Dương Tinh lại nói: "Sư huynh của mình đến đây hơn phân nửa cũng không phải là một mình anh ấy đến, chỉ sợ còn dẫn theo Nghiêm Tiêu Cảnh."

Con mắt Bạch Hiểu Y lóe sáng, nhưng mà cô cũng không muốn làm bạn tốt mất hứng, chỉ không cho là đúng cười cười, "Cũng được, nhiều người cũng náo nhiệt."

Trương Khải Tường tốc độ rất nhanh, chẳng được bao lâu liền gọi điện thoại nói đã đến, Bạch Hiểu Y và Dương Tinh liền xuống tiếp đãi hân. Dương Tinh nói đúng, Trương Khải Tường quả nhiên không đến một mình mà còn dẫn theo Nghiêm Tiêu Cảnh.

Lúc hai người đi xuống bọn họ đang thuê phòng ở trước quầy lễ tân, Trương Khải Tường đã gặp các cô vội vàng vẫy tay chào hỏi, Nghiêm Tiêu Cảnh cũng tháo cái kính râm che hơn nửa khuôn mặt xuống, vẫy tay chào Dương Tinh trước, sau đó lại cười cười với Bạch Hiểu Y, "Đã lâu không gặp, thím."

Trương Khải Tường và Dương Tinh nghe được lời này liền ngẩn người, Trương Khải Tường đâm một cái vào ngực anh ta, cổ làm ra vẻ không thích, "Tiểu tử nhà cậu sao lại gọi người ta như thế?"

Dương Tinh lại che miệng cười khúc khích, cố ý ghé vào bên tai cô trêu ghẹo nói: "Thím? Đây là cách xưng hô thân mật của anh ta với cậu à?"

Bạch Hiểu Y lườm cô một cái, "Anh ta thích làm loạn, để ý đến anh ta làm gì?"

Nghiêm Tiêu Cảnh đối mặt Trương Khải Tường và Dương Tinh hoặc trách cứ hoặc ánh mắt giễu cợt lại nhún vai không sao cả, "Cô ấy chấp nhận tôi gọi như vậy, các cậu cũng đừng nói nhiều."

Mấy người này liền cười nói vui vẻ, Trương Khải Tường cũng thuê phòng đằng hoàng, đang muốn cùng lên lầu, đã thấy có người đi vào cửa quán rượu, người vào cửa trong tích tắc, Bạch Hiểu Y giống như bị sấm chớp bên tai, lúc này liền ngậy người tại chỗ.

Dương Tinh bên cạnh cũng kinh ngạc, "Hiểu Y chúng ta đến đây, sao anh hàng xóm của cậu cũng tới nơi này?"

Người tới chính là Tần Uyên.

Tần Uyên mặc áo sơ mi màu đen bên dưới cũng mặc quần thường cùng màu, dưới cũng là một đôi giày đen, một thân màu tối làm nổi bật sắc mặt đen xỉ, làm cả người anh lộ ra một loại khí ngưng trọng. Anh đi từ đại sảnh tới tới, vốn làm đại sảnh sáng ngời nhưng cũng tựa như âm trầm vài phần.

Bạch Hiểu Y đến nơi này vì muốn tránh Tần Uyên một chút, miễn lúng túng, cô không nghĩ anh thế nhưng cũng chạy đến đây. Vừa nhìn thấy anh, cô lại không thể tránh khỏi nhớ tới chuyện hôm qua, càng nghĩ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Trong lúc Bạch Hiểu Y đứng đó đang không biết phải tiến hay lui thì ngược lại Tần Uyên lạnh nhạt, tự nhiên đi đến cầm lấy thẻ mở cửa phòng liền đi vào thang máy. Toàn bộ quá trình cũng chưa từng nhìn cô một cái, giống như thật sự không biết cô, lạnh lùng như một người không quen biết.

Nhìn bộ dạng này của anh, Bạch Hiểu Y lại thở phào nhẹ nhõm, cô thật đúng là lo lắng, nếu như Tần Uyên lại mất khống chế trong tình huống này một lần nữa, cô nên làm như thế nào.

Xem ra, chuyện ngày hôm qua chỉ sợ là do anh say rượu không tỉnh táo nên nhất thời xúc động, khi tỉnh dậy cũng quên hết sạch chuyện hôm qua rồi. Đúng vậy, Tần Uyên là ai, làm nguy không loạn như anh, làm sao có thể khiến cho bản thân mình bị loại chuyện nhỏ nhặt này nhiều loạn.

Chỉ là cô không biết, tại sao anh cũng tới nơi này.

Dương Tinh cũng không hỏi tại sao hai người bọn họ gặp mặt như người không quen biết, chỉ đung cánh tay phải của cô nói, "Chúng ta cũng đi thôi."

Phòng của Trương Khải Tường và Nghiêm Tiêu Cảnh và phòng các cô ở cùng một tầng, bốn người cùng nhau ra khỏi thang máy vừa vặn chứng kiến

Tần Uyên đi đến phòng đối diện phòng Bạch Hiểu Y.

Bạch Hiểu Y thấy cảnh này, chỉ cảm thấy đầu cũng to ra, cô thật đúng là không biết cô và Tần Uyên đây là cái nghiệt duyên gì, tại sao hết lần này tới lần khác phòng của anh lại ở đối diện phòng của cô.

Lúc Bạch Hiểu Y tự hỏi thì Nghiêm Tiêu Cảnh bên cạnh cũng nói một câu ý tứ sâu xa: "Thật là đúng dịp, tên kia cũng ở cùng một tầng với chúng ta."

Trương Khải Tường nghi hoặc liếc anh ta một cái, nghĩ tới vừa mới ở dưới lầu đụng phải cái người lạnh như băng khiến cho người hít thở không thông, về mặt kinh ngạc, "Cậu cũng biết anh ta?"

Nghiêm Tiêu Cảnh cười mà như không nhìn qua Bạch Hiểu Y, nhàn nhạt lắc đầu, "Không biết, chỉ là đã từng gặp."

"Ồ." Trương Khải Tường không cho là đúng gặt đầu, cũng không hỏi nhiều.

Chờ Nghiêm Tiêu Cảnh và Trương Khải Tường sắp xếp xong bốn người liền chuẩn bị đi nhà hàng ăn cơm.

Vừa mới ngồi xuống, Nghiêm Tiêu Cảnh ngồi đối diện liền nói với cô: "Vài ngày nay anh vội vàng tập luyện không đi gặp em, em có nhớ anh không?"

Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn thoáng qua Trương Khải Tường và Dương Tĩnh, nhưng thấy hai người đó nói chuyện phiếm tán gẫu rất vui vẻ, không nghe thấy câu này của Nghiêm Tiêu Cảnh, Bạch Hiểu Y thờ phào nhẹ nhõm, mới trừng mắt nhìn anh ta một cái: "Tôi nghĩ, thật sự là nhớ anh muốn chết."

Nghiêm Tiêu Cảnh lông mày nhíu lại, về mặt mừng rỡ, "Thật?"

"No."

"..." Nghiêm Tiêu Cảnh sắc mặt lãnh đạm xuống, "Thật đúng là không có ý nghĩa!"

Bạch Hiểu Y cũng không để ý anh ta, tự mình ăn cơm, trong lúc vô tình vừa ngẩng đầu liền thấy hai người đi vào nhà hàng.

Là Tần Uyên và một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18.2

Edit : Lạc Y

Beta : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Cô gái kia có một mái tóc dài màu đen, mặc váy ngắn, chiếc váy được thiết kế vừa vặn, phác họa đáng người có chỗ lồi chỗ lõm của cô gái kia vô cùng tinh tế. Làn váy chỉ tới bắp đùi, lộ ra một đôi chân thon dài, quả thực là gọi cảm miễn bàn. Đáng người đã nóng bóng, cô gái đó lại còn có một gương mặt rất xinh đẹp, khuôn mặt hình trái xoan, đôi mắt bồ câu đa tình, nhìn quanh phòng, giống như muốn hút hồn tất cả mọi người.

Đương nhiên, Tần Uyên cũng là một người đi tới chỗ nào cũng làm người khác chú ý, cho nên hai người này vừa đến, trong nhà ăn không ít người đều nhìn họ.

Kỳ thật cô gái này Bạch Hiểu Y cũng nhận ra, cô ta tên là Trương Văn Văn, là bạn học thời đại học của Tần Uyên, quan hệ không tệ với Mã Duệ, đời trước sau khi tốt nghiệp đại học liền cùng Mã Duệ đi theo Tần Uyên.

Ở đời trước, Bạch Hiểu Y biết rõ cô ấy thích Tần Uyên, rất không ưa cô ta, hai người mặc dù ngoài mặt khách khí, nhưng vẫn ngầm vụng trộm so tài. Nhưng đạo đức cô gái này cũng rất tốt, sau khi biết rõ cô thành đôi với Tần Uyên thì thu tay, hơn nữa còn trực tiếp từ chức, biến mất sạch sẽ.

Ở đời này, cô đối với Tần Uyên không có ý khác, đối với cô ta, lại càng không thể chán ghét, nghĩ tới cô gái này cảm được thì cũng buông được, tính cách lạnh lệ ngược lại làm cô bội phục.

Sau khi hai người đi vào vị trí cách chỗ bọn họ không xa thì ngồi xuống, Trương Văn Văn mới vừa ngồi xuống liền lấy từ trong túi ra một xấp bản vẽ đưa cho Tần Uyên, dường như muốn đưa anh xem qua.

Bạch Hiểu Y biết rõ lúc này là lúc Tần Uyên và đoàn đội chuẩn bị nghiên cứu phát triển một trò chơi, trò chơi này không lâu sau khi được thành lập ở công ty anh thì sẽ ra mắt, đồng thời cũng đưa thanh danh của anh lên cao, lợi cả đôi đường, có thể nói là thành công quan trọng nhất trong cuộc đời anh, cũng khó trách đi tới nơi xưng là phố cổ này, cho dù lấy danh nghĩa là "nghỉ ngơi" cũng vẫn không lãng phí.

"Hiếu Y, mỹ nữ kiêu cùng anh hàng xóm của cậu là ai vậy, là bạn gái anh à?"

Lời nói của Dương Tinh kéo suy nghĩ của cô về, Bạch Hiếu Y định thần lại, nhàn nhạt lắc đầu, "Minh không biết."

Dương Tinh thấy cô giống như không muốn nói nhiều về chuyện của Tần Uyên nên cũng biết ý không hỏi nhiều nữa. Nghiêm Tiêu Cảnh ngồi đối diện lại đột nhiên gấp một miếng đùi gà vào trong bát của cô, nháy mắt với cô mấy cái, cười nói: "Đừng quên, anh đã nói, anh sẽ làm cho em tro tàn lại cháy."

Bạch Hiếu Y thấy bộ dáng kia của anh ta cũng không nhịn được bị anh ta chọc cho bật cười, lại gấp miếng đùi gà anh ta gấp, gấp trở về, "Cảm ơn ý tốt của anh, tôi không ăn đùi gà."

Nghiêm Tiêu Cảnh ngược lại cũng không bắt ép, chỉ nói: "Thật sự là chỉ lãng phí lòng tốt của anh."

Cũng không biết có phải là Bạch Hiếu Y ảo giác hay không, lúc Nghiêm Tiêu Cảnh gấp đùi gà cho cô, cô có cảm giác cách đó không xa có một ánh mắt lạnh buốt quét lên người cô. Cô quay đầu nhìn, nhưng thấy Tần Uyên và Trương Văn Văn nghiêm túc thảo luận bản vẽ như cũ, giống như là không phát hiện sự tồn tại của cô.

Bạch Hiếu Y cũng không để ý, cùng bạn ăn xong liền trực tiếp đi dạo phố cổ, ngẫu nhiên hôm nay có lễ tạ nước, Bạch Hiếu Y cũng là lần đầu tiên nhìn thấy lễ tạ nước rầm rộ như vậy, lập tức đứng bên cạnh cầm lấy máy ảnh chụp hình. Nhưng mà cô chỉ lo chụp phía trước, lại không có chú ý ở đằng sau cũng có mấy người hất nước chơi đùa, Bạch Hiếu Y không để ý liền bị gội ướt từ đầu tới chân.

Lễ tạ nước này là lễ hội truyền thống, cho dù người ta có ý hay vô ý gội cô, đều tính là ý tốt, Bạch Hiếu Y cũng không biết nên nói gì.

Nghiêm Tiêu Cảnh đứng cách cô không xa, thấy cô bị gội liền vội vàng đi qua lấy áo khoác trong ba lô ra khoác lên người cô.

Trang phục mùa hè đơn giản, mỏng manh, sau khi Bạch Hiếu Y bị nước gội ở khó tránh khỏi lúng túng, Nghiêm Tiêu Cảnh đưa cô áo cũng làm cô rất cảm kích, lập tức cười với anh ta, "Cảm ơn!"

Nghiêm Tiêu Cảnh lại đột nhiên đến gần cạnh tai cô, cười ha ha: "Em bị một mình anh thấy là được rồi, người khác thì miễn đi!"

Bạch Hiếu Y trừng mắt liếc anh ta một cái, vốn còn cảm kích anh ta, không nghĩ tới chỉ chớp mắt lại thấy anh ta không đứng đắn.

Bởi vì cả người Bạch Hiếu Y đều bị gội ướt, Dương Tinh liền đề nghị đi về trước, đợi cô thay quần áo rồi quay lại, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì, bốn người liền trở lại khách sạn.

Không may, lúc đang đợi thang máy vừa vận gặp Tần Uyên và Trương Văn Văn từ trên thang máy xuống. Ánh mắt Tần Uyên lãnh lãnh đậm đậm liếc qua mặt cô, lại liếc qua cái áo trên người cô. Không biết có phải là cô ảo giác hay không, cô cảm giác ánh mắt Tần Uyên dừng trên trang phục của cô một lúc, trong ánh mắt thâm thúy kia hình như thoáng lóe lên tia âm trầm, nhưng mà nhìn lại, anh cũng đã rời ánh mắt đi, giống như là không thấy cô, nhắc chân ra khỏi thang máy.

Tần Uyên nhìn ánh mắt kinh ngạc của Bạch Hiếu Y hướng tới Trương Văn Văn bên cạnh anh, cũng phức tạp nhìn Bạch Hiếu Y một cái, lại cũng không nói gì, tự đi theo anh rời đi.

Ngược lại Bạch Hiếu Y không coi thành chuyện gì to tát, đi theo bạn vào thang máy, trở về phòng.

Sau khi trở về phòng sau, cô đi tắm nước ấm trước, cũng không biết có phải là quá mệt mỏi hay không, Bạch Hiếu Y tắm rửa xong liền cảm giác hơi choáng váng. Cô từ phòng tắm đi ra liền đề nghị với Dương Tinh, nghỉ ngơi trước một chút rồi mới đi xem chợ đêm. Dương Tinh thông cảm hôm nay cô bị nước gội, chỉ muốn cô nghỉ ngơi thật tốt, nhưng Bạch Hiếu Y nằm ở trên giường lại không ý thức mà ngủ thiếp đi.

Dương Tinh xem TV một lúc, mắt thấy thời gian không còn sớm liền định đánh thức cô, nhưng lúc đi tới gần, vừa nhìn lại thấy không thích hợp, thấy trên mặt cô đỏ ửng, hô hấp cũng hơi có vẻ trầm trọng, Dương Tinh duỗi tay sờ, lập tức sợ hết hồn.

"Nóng quá!"

Dương Tinh không kịp nghĩ nhiều, vội vàng mở cửa, gõ cửa phòng Trương Khải Tường, rồi lại đi đến phòng gõ cửa phòng Nghiêm Tiêu Cảnh, đợi đến khi hai người ra khỏi phòng thấy vẻ mặt cô lo lắng liền nói: "Làm sao bây giờ? Hình như Hiếu Y sốt rồi."

Sau khi nghe xong lòng mảy may hai người đều cau lại, Nghiêm Tiêu Cảnh lại không chút nghỉ ngơi nói: "Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện!" Tiếng nói vừa dứt anh ta đã xông vào phòng.

Tần Uyên vừa vận đi ra, vừa ra liền nghe được lời nói của Dương Tinh, mắt thấy Nghiêm Tiêu Cảnh vào trong phòng sẽ ôm Bạch Hiếu Y dậy, lòng mảy may anh cau lại, không nghĩ nhiều liền bước vài bước đi qua, kéo Nghiêm Tiêu Cảnh sang một bên, không nói lời nào, trực tiếp bế Bạch Hiếu Y từ trên giường lên.

Nghiêm Tiêu Cảnh bị kéo bất thành lĩnh nên lao đảo vài bước, đợi đến lúc đứng vững mới nhìn thấy người đến là Tần Uyên. Sắc mặt Nghiêm Tiêu Cảnh cũng trầm xuống, tức giận nói: "Anh làm sao vậy? Cô ấy phát sốt, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện."

Tần Uyên lại lười phải nói nhảm với anh ta, cũng sợ anh ta dây dưa không rõ làm trễ nãi anh giúp Bạch Hiếu Y hạ sốt, vẫn nhẫn nại nói: "Bị sốt đưa tới bệnh viện không phải là biện pháp tốt nhất, vì khuẩn trong cơ thể sẽ dễ dàng chống lại thuốc, đến chút kiến thức này cũng không biết sao?"

Nghiêm Tiêu Cảnh đang muốn nói tiếp, Dương Tinh vội vàng lôi kéo anh ta, " Bà ngoại Tần Uyên là thầy thuốc, từ nhỏ anh ấy cũng học qua một chút y thuật, nghe anh ấy đi, anh ấy sẽ có cách."

Nghiêm Tiêu Cảnh bị Dương Tinh quấy rầy như thế, cũng không duỗi tay ngăn cản nữa, ánh mắt chỉ mang theo cảnh cáo nhìn Tần Uyên nói: "Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu."

Tần Uyên không muốn nói nhảm với anh ta, trực tiếp ôm Bạch Hiểu Y vào phòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 18.3

Edit : Tư Không (test)

Beta : Tô Huyền Ann

Tần Uyên đặt cô nằm ngang trên giường, đồng thời cầm khăn mặt thấm ướt đặt trên trán cô, cánh tay và trên bắp chân, lại lau chùi dưới nách và háng để thân thể cô hạ nhiệt độ.

Bạch Hiểu Y vẫn mơ màng, thân thể sốt cao lại vô cùng miễn cảm, mỗi khi anh lau chùi cho cô, cô đều theo bản năng nhú nhú mày, Tần Uyên càng cẩn thận từng li từng tí một, chỉ sợ mình làm đau cô.

Tới lui thay đổi cho cô mấy lần khăn mặt, giây vò đến nửa đêm nhiệt độ người cô mới chậm rãi không chế được, đợi khi nhiệt độ người cô đã khôi phục bình thường Tần Uyên mới thở phào nhẹ nhõm, anh lau mồ hôi trán, ngồi xuống bên giường, ánh mắt lảng lảng nhìn cô ngủ say.

Tuy rằng bọn họ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc quan sát cô như vậy. Khi còn bé cô đều thích quấn lấy anh, ở bên cạnh anh lủi ra lủi rủu giống như một con chim sẻ, anh phiền cô còn không kịp chứ đừng nói là tỉ mỉ nhìn cô. Mãi cho đến về sau, khi chim sẻ nhỏ trong cuộc đời anh đột nhiên yên tĩnh lại, anh mới ý thức cô vô cùng quan trọng đối với anh, anh muốn nhìn kỹ cô, cô lại không cho anh cơ hội.

Cô ngủ rất say, trên mặt vẫn còn hơi ửng đỏ, mái tóc dài xoã sau lưng rối tung như tảo biển, nãy tròn tròn, hiện ra khuôn mặt trắng nõn hồng hào. Giống như một viên ngọc sáng bóng nằm trên tấm vải nhung màu đen.

Anh vươn ngón tay ra, do dự hồi lâu mới lấy hết dũng khí chạm vào hàng lông mày nhỏ của cô, lông mi cô chớp chớp rất đẹp mắt, giống như cành liễu rung rinh đón gió hè. Đầu ngón tay xẹt qua hai mắt cô nhắm chặt, ánh mắt cô cong cong hình cung, cười lên lại như hai vầng trăng khuyết, khó nói có bao nhiêu đáng yêu.

Đầu ngón tay thuận theo đi xuống xẹt qua mũi cô, mũi của cô nhỏ nhắn thẳng tắp, hiện ra bóng loáng dưới ánh đèn.

Ngón tay trượt xuống roi trên môi cô, cô môi nóng bỏng lại mềm mại, ngón cái anh nhẹ nhàng nghiền qua, nhiệt độ lửa đốt theo đầu ngón tay truyền một đường tới trên người anh, làm trong lòng anh nổi lên một hồi run rẩy.

Anh xưa nay không biết hóa ra vật nhỏ này trưởng thành đẹp mắt đến vậy, vốn cái miệng nhỏ này luôn luôn âm ỉ trước mặt anh cũng có thể mê người như vậy.

Đầu ngón tay anh phủ trên môi cô, trong lúc nhất thời luyến tiếc không rời được, ánh mắt ngày thường lạnh lùng cũng dần dần nổi lên một tia ôn nhu.

Ngón tay đi xuống, anh nhẹ nhàng nắm cầm của cô, đôi môi cô khép chặt ở đầu ngón tay anh kéo hơi mờ ra, lộ ra hàm răng trắng nõn sạch sẽ.

Ánh mắt Tần Uyên híp lại, hai mắt càng ngày càng sâu thẳm, anh dường như không thể khống chế, thăm dò ngón cái trong miệng cô, lòng bàn tay không nặng không nhẹ vuốt nhẹ hàm răng cô. Cũng không biết qua bao lâu, đầu ngón tay anh hơi dùng sức, tách hàm răng của cô ra, ngón tay giữa tiến vào.

Khoang miệng ẩm áp trong nháy mắt bao vây ngón tay anh, cả người anh chấn động run rẩy, trong ánh mắt cũng hiện ra chút ửng hồng, lí trí trong đầu anh vang lên cảnh cáo. Anh biết nếu còn tiếp tục như vậy, anh sẽ không có cách nào tự kiềm chế, nhưng anh vốn luôn luôn bình tĩnh tự tin lại như bị ma khống chế, ngón tay tiến vào liền không nỡ đi ra, thậm chí còn không kiểm soát ngón tay giữa quấy nhiễu trong miệng cô.

Không biết vật nhỏ ngủ say mơ tới điều gì, đầu lưỡi nhỏ vắn vẹo, đột nhiên vươn ra cuốn lấy ngón tay anh một cái, lại nhẹ nhàng ngậm lấy.

Tần Uyên liền như bị điện giật, cả người cứng ngắc đến kỳ lạ, chưa bao giờ trải qua tình huống này, anh chậm rãi nhận ra thân thể mình khác thường, toàn thân máu nóng một lúc nóng bùng lên, rất nhanh sôi trào mọi nơi trên thân thể anh.

Hầu kết không nhìn được nhúc nhích mấy lần, một cái tay khác cũng dần nắm chặt thành nắm đấm khác chế bản thân, anh biết còn tiếp tục như vậy, sự tình e rằng kết cục không tốt đẹp. Thân thể của cô vừa mới khôi phục, anh không thể làm gì cô, mặc dù ẩm áp ẩm ướt này thực sự câu hồn đoạt phách, mặc dù trong lòng hết sức không muốn, nhưng anh vẫn chậm rãi rút ngón tay khỏi miệng cô.

Nhưng anh không biết động tác này lại chọc đến cô, cô lại đột nhiên tiến lại gần, ngậm cả đầu ngón tay của anh vào trong miệng, anh còn chưa kịp phản ứng đã mạnh mẽ cắn lên.

Tần Uyên nhú mày theo bản năng, ánh mắt vẫn một mực chăm chú nhìn trên mặt cô, anh ngược lại không nghĩ tới bệnh nặng mà khí lực cô còn lớn như vậy. Khí lực này lớn đến mức giống như muốn cắn đứt ngón tay của anh.

Anh thu ánh mắt lại, ngược lại không rút ngón tay giữa ra khỏi miệng cô, mà là cời giấy bỏ lên giường, lại ôm thân thể cô vào trong ngực. Anh bắt đầu đi thờ dài, duỗi ra một cái tay khác vuốt ve tóc cô, hai mắt vốn thâm trầm lại nổi lên một tầng ôn nhu rung động, giọng nói bởi vì ngón cái đau đớn mà hơi khàn khàn: "Em nhìn anh đối với em thật tốt, rõ ràng em tàn nhẫn như vậy, làm tổn hại anh bị thương như thế, nhưng anh thấy em bị bệnh vẫn không nhìn được thương tiếc em, em lại không có lương tâm cắn anh, anh cũng để cho em cắn."

Anh vừa nói lời này vừa vuốt ve gò má cô, nhưng cô cắn thực sự đau, anh sợ lại cắn nữa ngón tay này chỉ sợ cũng muốn phế mất, đang muốn dùng một cái khác để ngón tay anh được giải thoát, nhưng tay vừa mới đưa tới, nhìn cô nhú mày như đau đớn đến cực điểm lại giống như cực kỳ tức giận, cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp thờ dài, thấp giọng nói: "Thôi thôi, tùy em cắn đi, cắn đứt ngón tay anh, để anh thành "người tàn phế", em đừng quên phải chịu trách nhiệm với anh đây."

Nói xong lại nhẹ hôn một cái trên trán cô.

Nhưng Bạch Hiểu Y lại không cắn nhiều, một lúc liền nhả ngón tay anh ra, ngón tay cái bất ngờ bị cô cắn đến vô cùng thâm thâm, mặc dù bình tĩnh như Tần Uyên nhìn thấy cũng không khỏi lắc đầu chép miệng một cái, vừa đi lấy cồn khử trùng, vừa quở trách cô: "Thật đúng là kiếp trước anh nợ em! Cắn tàn nhẫn như vậy."

Xử lý qua loa một chút, lại dùng băng gạc gói kỹ, trở lại bên giường thấy cô vẫn ngủ rất say, căn bản không biết chính mình làm chuyện xấu, Tần Uyên mạnh mẽ trừng cô một cái, lạnh lùng nói: "Thật đúng là vật nhỏ nhẫn tâm"

Ngoài miệng nói vậy, nhưng anh vẫn không nhìn được bỏ lên giường ôm cô vào trong ngực, vừa giúp cô lau sạch vết máu trên môi, vừa lẩm bầm lầu rầu: "Mã Duệ nói đúng, mình thật đúng là cái đồ dễ tiện."

Cô ngoan ngoãn không nhúc nhích, mặc cho anh lau miệng giúp cô, làm xong, anh lại đưa một tay ôm cô, cô cũng không một chút phản kháng, thân thể mềm mại nhỏ nhỏ thuận tiện làm tổ trong lòng ngực rộng rãi của anh.

Không giường nanh múa vuốt với anh giống ban ngày, giờ khắc này cô ngủ say, đáng về quả thực khỏi nói có bao nhiêu ngoan ngoãn. Anh lại vuốt ve gương mặt cô, trong ánh mắt hiện ra nhu hòa, chính anh cũng không phát hiện: "Nếu như mỗi ngày sau này em đều ngoan ngoãn như này thật là tốt biết bao."

Tần Uyên vừa dứt lời, đã thấy người trong lòng đột nhiên thấp giọng nói một câu gì đó, Tần Uyên nhú mày, gấp rút đến gần nghe, lại nghe cô lẩm bầm hô: "Uyen ca... Uyen ca... Đừng đi! Đừng đi!"

Giống như là đứa trẻ đáng thương, trong giọng nói còn có tiếng khóc nức nở, Tần Uyên nghe được chỉ cảm thấy thân thể như bị đâm một cái, về mặt anh không dám tin nhìn cô, nhưng thấy cô cau mày, hình như có giọt nước mắt óng ánh chảy xuống từ hai mắt nhắm chặt của cô.

Anh không ngờ, người hận anh tận xương lại có thể gọi tên anh khi ngủ, nhưng không kịp nghĩ nhiều, anh cơ hồ theo bản năng siết chặt cánh tay ôm cô vào trong ngực, giọng nói ôn nhu đến cả chính anh cũng không ý thức được: "Anh ở đây, anh không rời đi, đừng sợ, đừng sợ!" Vừa nói vừa sờ trán cô, đồng hồ nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái, làm cô yên lòng.

Cũng không biết có phải phương pháp kia có tác dụng hay không, cô thật sự dần thu hồi nước mắt, nằm trong lòng ngực anh nặng nề ngủ say.

Ngày hôm sau vừa tỉnh dậy Bạch Hiểu Y phát hiện mình nằm trong một lòng ngực ẩm áp, cô sững sờ một lát mới ngẩng đầu nhìn lại, vừa vận liền đổi diện gương mặt không biểu tình và một đôi mắt đen giống như bóng đêm nặng nề mà nghiêm nghị của Tần Uyên.

Bạch Hiểu Y nhất thời sợ hãi trốn to mắt, gần như không chút nghĩ ngợi, mạnh mẽ đẩy anh ra, nhảy xuống giường. Cô trước tiên quan sát trên người mình chốc lát, cảm thấy quần áo còn mặc nguyên vẹn trên người sau đó mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhìn về anh nói: "Sao tôi lại ở đây?"

Nha đầu này bản lãnh trở mặt quả thật khiến Tần Uyên kinh ngạc, nét mặt anh không đổi nhanh chóng từ trên giường bước xuống: "Ngày hôm qua em phát sốt, anh đưa em về đây giúp em hạ sốt." Nói xong động tác còn tự nhiên đưa tay lên trán cô thăm dò: "Rất tốt, không còn sốt."

Bạch Hiểu Y vội vàng lùi về sau một bước né tránh bàn tay anh, ngày hôm qua cô ngủ đến mê man, rất nhiều chuyện không nhớ nổi, chỉ cảm thấy thân thể lạnh run, vô cùng khó chịu.

Cô ngược lại không nghĩ tới Tần Uyên sẽ giúp cô giám sát, hơn nữa... Nhìn tình huống hiện tại, có lẽ hôm qua bọn họ ôm nhau ngủ cả đêm.

Hai ngày nay ở phố cổ Phong Kiều chạm mặt, anh cũng xem như không thấy cô, cô tưởng rằng anh đã buông bỏ cô, hoặc là nói, anh hoàn toàn xem buổi tối hôm ấy nói chuyện với cô là việc nghiêm trọng.

Lại không nghĩ...

Cô không biết Tần Uyên ruốt cuộc đang suy nghĩ gì, cô hiện tại có chút quần bách, cũng có chút tức giận, nhưng vẫn khách khí nói với anh một câu: "Cảm ơn anh."

Cô hơi hốt khiến trong mắt Tần Uyên xẹt qua tia u ám, nhưng chỉ lẳng lặng nhìn cô, cũng không nói gì.

Bầu không khí lúng túng mập mờ này khiến Bạch Hiểu Y không được tự nhiên, sau khi nói xong lời xin lỗi liền nói: "Vậy tôi đi trước."

Đang định xoay người rời đi, Tần Uyên lại đột nhiên duỗi tay ra nắm lấy cổ tay cô, Bạch Hiểu Y như bị ai đâm một cái, theo bản năng vùng ra, anh siết chặt tay, cô đương nhiên không thoát ra được, cô ngừng cử động, cũng không quay đầu lại chất vấn anh.

Tần Uyên đi lên phía trước đối mặt với cô, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô: "Tôi hôm qua em gọi tên anh, em còn nhớ không?"

Trong lòng Bạch Hiểu Y căng thẳng, nhưng vẫn không lên tiếng.

"Trong lòng em có anh đúng không? Nhưng tại sao kháng cự anh? Chán ghét anh như vậy?"

Bạch Hiểu Y hít sâu một cái, sắc mặt thân nhiên đối mặt với anh: "Tôi hôm qua tôi gặp ác mộng, gọi tên anh khẳng định không phải chuyện tốt đẹp gì."

"Vậy tại sao em vừa khóc vừa gọi tên anh?"

Ánh mắt Bạch Hiểu Y trốn tránh, trong một lúc không biết phải trả lời anh như thế nào.

Tần Uyên bước lên phía trước, ánh mắt thâm trầm tập trung nhìn cô: "Nói cho anh biết, em đang suy nghĩ gì."

Anh chau mày, sắc mặt ngưng trọng, cánh tay nắm cô mơ hồ phát run, cô biết Tần Uyên, vĩnh viễn đều bình tĩnh thong dong, không sợ hãi, nhưng giờ phút này, nhìn đôi mắt thâm thúy mơ hồ xuất hiện lo lắng, cô cảm thấy được, anh lúc này dĩ nhiên đang lo sợ.

Cô rất lâu không nói gì, Tần Uyên rất có nhẫn nại, cứ như vậy liên tục chờ cô. Trong lòng Bạch Hiểu Y do dự hồi lâu sau ruốt cuộc cười khổ một tiếng nói: "Nếu như anh muốn biết, tôi liền nói anh nghe."

Tần Uyên hít một hơi, ý bảo cô nói tiếp.

"Trước đó, tôi quả thực vô cùng thích anh, tôi thậm chí mỗi ngày chờ mong lớn lên có thể gả cho anh, mãi cho đến một ngày tôi nằm mơ thấy ác mộng, ác mộng chân thật đến đáng sợ, cho dù bây giờ nghĩ đến cảnh tượng trong mơ tôi vẫn đổ mồ hôi lạnh toàn thân."

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, nhìn về anh chậm rãi nói: "Ở trong mơ, tôi liên tục theo đuổi anh, vì có thể ở cùng anh một chỗ, tôi cố gắng thi đậu lên thành phố, về sau chúng ta thành người yêu, lại qua thêm vài năm chúng ta kết hôn. Từ nhỏ đến lớn, anh chưa hề nhìn tôi lấy một cái, nhưng không hiểu tại sao cuối cùng anh cũng chọn tôi làm vợ, tôi cho rằng trong lòng anh cũng có chút thích tôi, mà tôi cũng mong đợi sau khi kết hôn sẽ cùng anh sống cuộc sống hạnh phúc, nhưng là sự thật chứng minh suy nghĩ của tôi quả thật sai lầm đến buồn cười."

"Chúng ta kết hôn năm năm, mặc kệ tôi cố gắng thế nào, anh đối với tôi trước sau lạnh nhạt, số lần chúng ta gặp mặt một năm đếm trên đầu ngón tay, anh lúc nào cũng bận bịu nhiều việc, mỗi ngày đều bận rộn, bận đến mức quên tôi ra sau đầu. Không những thế, anh còn vụng trộm qua lại với người phụ nữ tôi ghét nhất, tôi đau đớn chất vấn anh tại sao đối với tôi như vậy, anh lại thờ ơ không ngó tới, cũng không đưa ra lời giải thích hợp lý, chỉ cảm thấy tôi cô tình gây sự, thậm chí càng cư xử lạnh nhạt với tôi hơn. Cuối cùng có một ngày, anh đối với tôi bạo lực lạnh nhạt, tôi mới nhận ra rằng anh không yêu tôi, cho dù tôi cố gắng ra sao anh cũng sẽ không yêu tôi, tôi hoàn toàn từ bỏ anh, quyết định muốn cùng anh ly hôn, nhưng trên đường về nhà, tôi gặp phải tai nạn, tôi chết rồi, cũng tỉnh mộng rồi."

"Giấc mơ này đối với tôi như một loại báo trước tương lai, tựa như nói cho tôi không thể u mê không tỉnh ngộ. Trong nháy mắt tôi tỉnh táo lại, tôi hiểu rõ nếu không muốn thảm hại như trong ác mộng thì tôi phải buông bỏ anh."

Sắc mặt Tần Uyên ngày càng cứng lại, trong ánh mắt cũng mơ hồ có chút tức giận: "Vì giấc mơ đó mà em hoàn toàn chối bỏ anh sao?"

Bạch Hiểu Y lắc đầu cười khổ một cái: "Dưới cái nhìn của tôi, giấc mơ này không phải bình thường, hơn nữa, tôi từ bỏ anh trước, anh không phải vẫn lạnh nhạt đối với tôi sao? Chẳng qua bởi vì tôi từ bỏ anh, anh mới ý thức được tới sự tồn tại của tôi không phải sao? Nếu như tôi còn tiếp tục yêu thích anh, tiếp tục dây dưa anh, anh sẽ còn để ý tôi sao?"

Khóe miệng Tần Uyên mấp máy giây lát nhưng hồi lâu không nói ra được câu nào, anh nhắm mắt lại, chậm rãi đè xuống phức tạp trong lòng, khi mở mắt ra, sắc mặt đã khôi phục như cũ, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi: "Như vậy, em cho anh một cơ hội, để anh chứng minh, giấc mơ của em là sai lầm được không?"

Bạch Hiểu Y gần như không chút nghĩ ngợi liền kiên định lắc đầu một cái: "Rất xin lỗi, tôi thực sự vô cùng sợ hãi kinh nghiệm sống trong ác mộng đó, tôi chỉ muốn sống thật bình lặng. Huống chi tôi đã hoàn toàn buông xuôi với anh rồi. Anh giúp tôi hạ sốt, tôi vô cùng biết ơn anh, nhưng cuộc đời của tôi, tôi không muốn lại bị hủy trong tay anh."

Cô nói xong lời này Tần Uyên rất lâu không trả lời, Bạch Hiểu Y cũng thực sự không biết nên nói gì với anh, dứt khoát vòng thẳng qua anh rồi đi, nhưng

vừa mới đi hai bước lại nghe được anh nói: "Thật sự không muốn cho anh một cơ hội sao?"

Bước chân cô dừng lại, không chút do dự nói: "Tôi không cho được."

Anh không nói gì thêm, cô trực tiếp bước ra khỏi phòng.

Thân thể anh cứng ngắc nhìn bóng dáng cô ngoài cửa, thật lâu không nhúc nhích một cái.

Anh quen dùng lạnh lùng che giấu chính mình, đôi mắt thâm trầm chính là vũ khí trang bị tốt nhất, nó như một hàng rào kiên cố, giấu tâm tình chân thật nhất của anh bên trong. Nhưng giờ phút này, hàng rào kiên cố dường như sụp đổ trong khoảnh khắc, một luồng sóng đau đớn chậm rãi lan tràn trong mắt anh.

Anh ngồi phịch xuống giường, nhìn băng gạc bọc lại ngón cái, không biết qua bao lâu, anh bắt đầu cười lên, anh cười đến trong mắt hiện ra đỏ ửng, anh ấn khỏe mắt, ngón cái dính mấy giọt nước óng ánh.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đe Dọa

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền An)

Sau khi Bạch Hiểu Y và Dương Tĩnh trở lại phòng, Dương Tĩnh vừa nhìn thấy cô lập tức thở phào nhẹ nhõm, lại gần sờ trán cô, thấy cô quả nhiên hạ sốt mới hoàn toàn yên lòng.

Bạch Hiểu Y cảm giác mình thật phiền toái, liền nói: "Thật xin lỗi, lại làm cậu lo lắng."

Dương Tĩnh lay lay tay cô, "Xin lỗi cái gì chứ? Cậu khỏe mạnh là quan trọng nhất, xem ra anh hàng xóm kia của cậu cũng thật sự có tài." Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Dương Tĩnh lại nói: "Anh ấy chăm sóc cậu một đêm, tình cảm cũ của cậu với anh ấy có tro tàn lại cháy không đấy?"

Bạch Hiểu Y tức giận nhìn cô một cái, "Cậu nói vớ vẩn gì vậy?"

"Không có là tốt nhất, nếu không Nghiêm Tiêu Cảnh phải làm sao bây giờ? Cậu không biết đâu, tối hôm qua anh ta ở phòng đàn piano của khách sạn đàn suốt một đêm. Nghe đàn anh Trương nói, lúc tâm tình Nghiêm Tiêu Cảnh khổ sở sẽ trốn đi đánh đàn piano, có lẽ ngày hôm qua thấy cậu và anh hàng xóm đó đã kích thích anh ta."

Bạch Hiểu Y nghe nói vậy, nhủ lòng mảy, cũng không tiếp lời. Dương Tĩnh thấy vậy, cũng hiểu ý cô, lập tức không trêu ghẹo nữa, chỉ nói: "Tốt lắm tốt lắm, nếu đã khỏe rồi, chúng ta nên đi chơi bù ngày hôm qua đi."

Bạch Hiểu Y đồng ý gật đầu, "Đương nhiên."

"Vậy được, mình lên gọi bọn họ."

Trương Khải Tường thấy Bạch Hiểu Y không có việc gì cũng thở phào nhẹ nhõm, mà Nghiêm Tiêu Cảnh chỉ hỏi cô một câu khỏe chưa cũng không hỏi gì nữa.

Bạch Hiểu Y nhìn Nghiêm Tiêu Cảnh, tâm tình có chút phức tạp. Vừa rồi thái độ cô đã rất rõ ràng, nhưng đến cuối cùng cũng không biết thiếu niên này có hiểu ý cô hay không. Thấy gương mặt anh ta hiện lên vẻ mệt mỏi và mất mát, trong lúc nhất thời Bạch Hiểu Y trong lúc cũng không biết phải an ủi như thế nào.

Dứt khoát cũng không nói nhiều, giống như chưa từng xảy ra việc gì, vào phòng cổ chơi.

Có rất nhiều người trong phố cổ, Bạch Hiểu Y và Dương Tĩnh chụp mấy tấm ảnh, lại mua chút quà lưu niệm, mắt thấy không còn gì để chơi, liền trực tiếp trở về. Lúc đám người Bạch Hiểu Y, cửa phòng Tần Uyên vẫn đóng chặt, cũng không biết anh đã rời đi chưa.

Hiện giờ thời gian còn sớm, trên phố cổ cũng không có gì chơi, lại ở lại đây cũng lãng phí, hơn nữa Trương Khải Tường và Nghiêm Tiêu Cảnh đều lái xe đến, mấy người thương lượng một chút liền dự định đi về.

Dương Tĩnh ngồi xe Trương Khải Tường, nên Bạch Hiểu Y đành phải ngồi xe Nghiêm Tiêu Cảnh.

Bạch Hiểu Y phát hiện, thời gian qua Nghiêm Tiêu Cảnh rất thích nói chuyện nhưng cả ngày hôm nay lại rầu rĩ, hơn nữa cô rõ ràng nhìn thấy sắc mặt anh

ta không tốt lắm. Có thể thấy Dương Tinh nói hôm qua anh ta đàn piano cả đêm là sự thật.

"Anh có sao không? Tôi thấy sắc mặt anh không tốt lắm đâu? Có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh lắc đầu, "Anh không sao."

Bạch Hiểu Y thấy thế, cũng không nói gì thêm. Ngồi yên tĩnh một lúc, rất nhanh liền mệt rũ rồi, lúc cô mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi lại nghe Nghiêm Tiêu Cảnh nói : "Em có muốn ra nước ngoài với anh không?"

Bạch Hiểu Y đột nhiên giật mình tỉnh lại, "Xuất ngoại?"

Nghiêm Tiêu Cảnh gật đầu, "Thật ra bố mẹ anh liên tục dự định đưa anh ra nước ngoài."

"Đó là chuyện tốt mà, anh có tài năng, nghệ thuật nước ngoài rất phát triển, lại tìm một người thầy thật tốt, không tới vài năm sau có lẽ anh cũng sẽ thành một bậc thầy thực thụ."

Nghiêm Tiêu Cảnh cười, "Trọng điểm không phải việc này, anh hỏi em có muốn đi cùng anh không? Nếu em nguyện ý... Anh có thể giúp em tìm một trường học tốt, cũng có thể trả học phí cho em."

Bạch Hiểu Y tròn mắt xoay chuyển, anh ta nói trắng ra như vậy, cô cũng không phải không hiểu, "Tôi ư... Tôi không có dự định xuất ngoại."

Nghiêm Tiêu Cảnh cười khỏ một tiếng, "Em đã không đi, vậy anh cũng không đi."

Bạch Hiểu Y đột nhiên nhìn anh ta, "Vì sao? Tôi không đi là việc của tôi, anh cũng nên theo đuổi việc của anh đi."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại lắc đầu cười, không lên tiếng.

"Anh cứ suy nghĩ kỹ đi, việc anh xuất ngoại chỉ có tốt chứ không có xấu. Lớn như vậy rồi, đừng tùy hứng nữa."

Nghiêm Tiêu Cảnh như cũ không lên tiếng.

Bạch Hiểu Y thấy sắc mặt anh lãnh đạm, hiển nhiên đáng về không muốn nói chuyện, những lời khuyên bảo của cô cũng không nói ra được.

Sau khi Nghiêm Tiêu Cảnh đưa cô về nhà, Bạch Hiểu Y vẫn không quên khuyên anh ta một câu nhưng Nghiêm Tiêu Cảnh cũng không trả lời, nói tạm biệt cô liền rời đi. Bạch Hiểu Y nghĩ dù sao anh ta cũng là một người trưởng thành, phải hiểu ý nghĩa quyết định của chính mình, cũng không muốn để ý nhiều như vậy nữa.

Trước khi vào nhà, Bạch Hiểu Y nhìn thoáng qua cửa nhà Tần Uyên, nhưng thấy cửa đóng chặt, cũng không biết anh đã trở lại chưa.

Đi phố cổ Phong Kiều phát sinh những chuyện làm Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút đã thấy nhức đầu, cô không biết phải đối mặt Tần Uyên thế nào, thậm chí đang nghĩ có nên dọn khỏi nhà hay không.

Nhưng mà chuyện sau này xảy ra đã nói cho cô biết, cô thật sự đã nghĩ nhiều.

Bởi vì buổi tối hôm đó phu nhân Phụng Kiều nói cho cô một tin tức.

"Nghe nói sáng sớm tinh mơ hôm nay Tiểu Uyên đã về trường học, chỉ còn mười ngày nữa là khai giảng, cũng không biết thằng bé ra sao rồi." Bạch Phụng Kiều ý tứ sâu xa nhìn cô, "Không phải là liên quan đến con đó chứ?"

Bạch Hiểu Y thu hồi suy nghĩ, vội vàng tỏ vẻ điềm nhiên như không : "Mẹ nghĩ gì vậy? Làm sao có thể liên quan gì tới con?"

Bạch Phụng Kiều hừ hừ, "Vậy là tốt rồi, từ nhỏ đến lớn con chính là chuyên gia gây rối, cả ngày chỉ biết bắt nạt Tiểu Uyên. Mẹ thật đúng là lo lắng quá phải vì bị con bắt nạt nên Tiểu Uyên mới đi hay không."

"..." Bạch Hiểu Y thật đúng là phục mẹ cô, từ nhỏ đến lớn đến tận cùng là ai bắt nạt ai? Đây đúng là mẹ ruột của cô sao?

Nhưng mà, Tần Uyên có thể về trường học sớm, đối với Bạch Hiểu Y cũng là một chuyện tốt. Cô biết sau khi Tần Uyên tốt nghiệp sẽ ở lại Bắc Kinh, sau này bọn họ cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt, mà cô cũng có thể tránh có khúc mắc gì với anh.

Xem ra anh định triệt để hết hy vọng với cô, vậy cũng đúng, cô năm lần bảy lượt tổn thương anh, chỉ cần còn chút lòng tự trọng sẽ biết đường buông tay.

Bạch Hiểu Y cũng không coi thành chuyện gì to tát, sau khi trở về từ phố cổ Phong Kiều cô lại bận rộn như cũ. Hôm nay cô mới đến cửa hàng lẩu, Tiểu Lương về mặt thần thần bí bí nói với cô : "Hiểu Y, có người tới tìm cậu. Mình đưa người đó vào gian phòng ngồi chờ rồi, cậu nhanh lên đó đi." Còn nháy mắt mấy cái với cô "Là một chú rất tuấn tú đó!"

Bạch Hiểu Y kinh ngạc nhìn cô một cái, cũng không hỏi nhiều, đáp một tiếng liền trực tiếp lên gian phòng lầu hai. Trong phòng quả nhiên một người đàn ông đang ngồi, nhìn qua hần khoảng tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, mái tóc hơi lộn xộn, một thân âu phục màu đen, toàn thân lộ ra một cổ không khí giới giang lao luyện, nhìn cách ăn mặc của hần, hần là đô thị kim lĩnh. (mình không hiểu chỗ này, ai biết chỉ mình nhé.)

Nhưng Bạch Hiểu Y cảm thấy kỳ quái, bởi vì cho dù là kiếp trước hay kiếp này, cô đều xác định cô không nhận ra người này. Cũng không biết tại sao lại tìm cô?

Bạch Hiểu Y gõ cửa, người kia thu hồi ánh mắt ngoài cửa sổ, quay đầu nhìn cô một cái, khóe miệng hiện ra một nụ vui vẻ hờ hững, "Xin chào Bạch tiểu thư."

Bạch Hiểu Y từ cửa đi tới, ngồi xuống đối diện hắn, "Anh là..."

"Tôi là anh trai Nghiêm Tiêu Cảnh, tôi là Nghiêm Tiêu Du." Hắn ngược lại trả lời rất rõ ràng.

Bạch Hiểu Y lại càng phát kinh ngạc, anh trai Nghiêm Tiêu Cảnh đến tìm cô làm gì? Trong lúc cô đang nghi hoặc không giải thích được, người đàn ông đối diện lại hỏi một câu: "Bạch tiểu thư đang quen em trai tôi sao?"

Bạch Hiểu Y đột nhiên hoàn hồn, vội vàng lắc đầu, "Không phải." Dừng một chút lại bổ sung một câu: "Tôi và Nghiêm Tiêu Cảnh cũng chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa chúng tôi mới quen nhau chưa lâu."

"À..." Nghiêm Tiêu Du như có điều suy nghĩ gật đầu, suy tư một lát lại nói: "Nhưng mà tình cảm của em trai tôi đối với Bạch tiểu thư chỉ sợ không đơn giản như vậy."

"..."

Đối với kinh nghiệm của Bạch Hiểu Y, Nghiêm Tiêu Du xuất hiện ở nơi này, hơn nửa là hiểu lầm quan hệ của cô và Nghiêm Tiêu Cảnh, cho nên hôm nay cô ý đến bất bí châm biếm cô, để cô tự giải quyết cho tốt?

"Bạch tiểu thư đại khái không biết, vốn là khi Tiêu Cảnh tốt nghiệp trung học chúng tôi đã thương lượng với nó muốn đưa nó ra nước ngoài, nhưng sắp phải đi học, nó lại thay đổi chú ý. Tôi đã điều tra hành tung gần nhất của em trai, lại nói bóng nói gió hỏi thăm vài câu, phát hiện tình cảm của nó đối với Bạch tiểu thư không giống bình thường, nó không xuất ngoại cũng bởi vì cô."

Lông mày Bạch Hiểu Y nhíu lại, đang định nói chuyện, Nghiêm Tiêu Du lại nói: "Hôm nay tôi đến đây là muốn thương lượng với Bạch tiểu thư một chút, xem cô có thể ra nước ngoài học cùng em trai tôi hay không. Đương nhiên là chỉ cần Bạch tiểu thư có thể làm em trai tôi quyết tâm bồi dưỡng ở nước ngoài, gia đình tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô. Hơn nữa lấy thành tích của cô, ra nước ngoài sẽ tốt hơn học ở đại học Hoài Nam, học phí cũng do nhà tôi chi trả, Bạch tiểu thư cô xem thử thế nào?"

Bạch Hiểu Y nghe nói như thế lại càng kinh hãi, cô vốn tưởng rằng lần này Nghiêm Tiêu Du đến để châm biếm cô, lại không nghĩ hắn lại muốn tác hợp cô và anh Nghiêm Tiêu Cảnh ở cùng nhau.

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, vẫn khách khí nói: "Thật xin lỗi Nghiêm tiên sinh, tôi chỉ sợ không giúp được anh đâu."

"Hửm?" Ánh mắt Nghiêm Tiêu Du híp lại, đôi mắt khéo léo mang theo vài phần nguy hiểm, "Bạch tiểu thư cảm thấy điều kiện chưa đủ tốt sao? Chúng ta còn có thể thương lượng lại."

"Đương nhiên không phải vậy, chỉ là tôi không có ý đồ đối với Nghiêm Tiêu Cảnh, tôi không muốn lãng phí thời gian của Nghiêm Tiêu Cảnh, cũng không muốn lãng phí ý tốt của gia đình anh."

Nghiêm Tiêu Du rõ ràng ngăn người, hắn như có điều suy nghĩ gật đầu, hồi lâu sau mới đứng lên nói: "Bạch tiểu thư, tôi đưa đề nghị này hy vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ. Tôi cho cô thời gian ba ngày, nếu như còn cần gì thì cứ nói với tôi." Hắn rút ra một tấm danh thiếp từ túi áo phục tinh xảo, đặt trước mặt cô, "Lúc nào gọi cho tôi cũng được."

Bạch Hiểu Y đang định nói chuyện, thần sắc trên mặt Nghiêm Tiêu Du lại đột nhiên trầm xuống, ý tứ sâu xa bổ sung một câu, "Còn có, tôi muốn nhắc nhở Bạch tiểu thư một câu, người có chủ kiến cũng không phải tốt đâu." Cuối cùng nhếch môi cười với cô, "Cáo từ!"

Sau khi Nghiêm Tiêu Du rời khỏi, Bạch Hiểu Y nhìn qua tấm danh thiếp kia lại rất lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Cô luôn cảm thấy ánh mắt lúc cuối của Nghiêm Tiêu Du quả thực rất kỳ quái, nhưng nói gì thì nói, việc ra nước ngoài cùng Nghiêm Tiêu Cảnh cô sẽ không đồng ý.

Ngày đó Nghiêm Tiêu Cảnh hẹn nàng ra nước ngoài, cô còn tưởng rằng anh ta chỉ thuận miệng nói, về sau anh ta nói cô không xuất ngoại anh ta cũng không xuất ngoại, cô cho là anh ta chỉ tính cách trẻ con thích đùa giỡn thôi, cũng không nghĩ anh ta dĩ nhiên lại nói thật?

Nhưng Bạch Hiểu Y lại cảm thấy Nghiêm Tiêu Cảnh không xuất ngoại chỉ sợ cũng không phải đơn giản là vì cô như vậy, cô vững tin Nghiêm Tiêu Cảnh đối với cô vẫn chưa đến mức này. Cô chỉ hy vọng người nhà họ Nghiêm sớm hiểu rõ sai lầm của họ một chút, đừng đến gây sự với cô nữa.

Cô cầm tấm danh thiếp lên, nhìn qua mấy chữ "CEO Nghiêm Tiêu Du tập đoàn Bảo Hoa" (CEO = Tổng giám đốc), không cho là đúng lúc đầu, tùy ý nhét vào túi rồi trực tiếp ra cửa.

Ngày đó sau khi Nghiêm Tiêu Du rời đi cũng chưa quay lại, bởi vì trong tiệm bận rộn, Bạch Hiểu Y sẽ không để tâm những việc khác, cho đến khi ba ngày sau phát sinh một sự kiện, cô mới hiểu được ngày đó lúc rời đi, Nghiêm Tiêu Du ngày bỏ lại mấy chữ là có ý gì.

Chuyện là như vậy, có vài người vạm vỡ lực lưỡng đến cửa hàng lẩu nhà cô ăn lẩu, lại một mực nói nồi lẩu nhà cô dùng dầu cũ. Nồi lẩu Bạch Ký dùng

dầu tuyệt đối bảo đảm chất lượng, cũng chưa từng có chuyện có khách hàng nào phản ánh dầu cũ như vậy. Hơn nữa Khương Chấn Hải còn tự mình ra mặt, nhả nhớt trấn an bọn họ, cũng bảo đảm lập tức đổi một nồi lẩu khác, nào biết những người này thế nhưng đã man không thèm nói đạo lý, lập tức đổ xe tải bên ngoài, rút ra vài cây côn thép đập phá trong tiệm, hù dọa khách hàng chạy trốn tứ phía.

Mà Bạch Hiểu Y là bị Bạch Phụng Kiều kéo cùng vài nhân viên phục vụ nữ núp ở buồng vệ sinh, Khương Chấn Hải mang theo vài nam nhân viên phục vụ và đầu bếp ra đối phó bọn họ, cho đến khi cảnh sát đến giải mấy người gây chuyện đi thì mọi chuyện mới tính là kết thúc.

Nhưng nhà hàng lẩu Bạch Ký lại tổn thất trầm trọng, cửa sổ bị đập vỡ, cái bàn chỉ còn vài cái còn tốt. Mấy đồ vật này không tính, cuộc phong ba này hết lần này tới lần khác còn liên lụy rất nhiều người vô tội, có vài người khách trong tiệm bị thương, nhân viên phục vụ cũng có vài người bị thương, kể cả Khương Chấn Hải cũng không may mắn thoát khỏi, may mà mấy tên lưu manh kia còn có chường mực, mấy người bị thương đều không quá nặng.

"Trời ạ, đây tốt cùng là việc gì? Nhà chúng ta mở cửa tiệm đã nhiều năm như vậy, liên tục giúp mọi người làm điều tốt, còn chưa từng có loại chuyện như vậy phát sinh! Vai vế, bối cảnh xã hội của ông ngoại con loạn như vậy, cũng chưa từng có người đến nháo qua, cũng không nghĩ bây giờ vẫn mình xã hội còn phát sinh loại chuyện này." Bạch Phụng Kiều dựa vào vách tường ở đại sảnh, nhìn qua đồng hồ bừa bộn trong đại sảnh, vừa lau nước mắt vừa nói.

Bạch Hiểu Y vội vàng an ủi, "Được rồi mà mẹ, không phải cảnh sát đã bắt bọn chúng đi sao? Có lẽ rất nhanh có thể được một lời giải thích."

Cho dù Bạch Hiểu Y sống lại một đời, nhưng việc bạo lực ngang tàng như hôm nay cũng là lần đầu tiên chứng kiến, cô cũng thừa nhận cô xác thực bị giật mình. Nhưng giờ tỉnh táo lại cô lại phát hiện sự kiện này có vài phần kỳ quái, những người này rõ ràng là cố ý đến thù địch chuyện, nhà họ Bạch liên tục giúp mọi người làm điều tốt, chưa bao giờ đắc tội ai, những người này tại sao phải chọn cửa hàng lẩu Bạch Ký để ra tay?

Hơn nữa sự kiện này phát sinh chỉ cách ngày Nghiêm Tiêu Du rời đi có ba ngày.

Bạch Hiểu Y càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, may mắn lần trước Nghiêm Tiêu Du đưa cô danh thiếp cô còn chưa vứt. Sau khi trấn an Bạch Phụng Kiều cô liền trốn ra sân sau gọi điện cho Nghiêm Tiêu Du.

"Alo? Ai vậy?" Đầu bên kia điện thoại rất nhanh truyền đến giọng nói đơn giản lưu loát của Nghiêm Tiêu Du.

Bạch Hiểu Y trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Hôm nay nhà tôi xảy ra chuyện là do anh kêu người làm sao?"

Đầu bên kia điện thoại dừng một chút, "Hóa ra là Bạch tiểu thư, sao rồi, suy nghĩ kỹ chưa?"

Không hỏi cô là chuyện gì, cũng không phủ nhận, thật giống như sớm đoán được cô sẽ gọi điện thoại đến, nghe đến đó Bạch Hiểu Y cũng hiểu được, sự kiện này đúng là hấn gây nên.

"Tại sao phải làm như vậy? !" Bây giờ, Bạch Hiểu Y cũng nổi giận.

"Nếu như Bạch tiểu thư suy nghĩ kỹ, vậy thì nói thời gian, tôi hảo mua vé giúp các cô, nếu như Bạch tiểu thư còn chưa suy nghĩ kỹ, tôi có thể lại cho cô thời gian, nhưng mà kiên nhẫn của tôi cũng có hạn." (Thăng cha này y như thăng cha phản diện trong "Vi sao đưa anh tới")

"Anh..." Tay Bạch Hiểu Y nắm điện thoại nắm thật chặt, "Anh tại sao phải làm việc này?!"

Nhưng đối phương lại không trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Bạch Hiểu Y nghe âm báo bận điện thoại vang lên, tinh thần sa sút dựa vào vách tường, đột nhiên phát hiện, bản thân mình mặc dù sống hai đời, nhưng rất nhiều chuyện cô vẫn bất lực.

Cô chỉ là một người bình thường, sống lại một đời cũng nhiều nhất chỉ có thể dựa vào việc hiểu rõ xu thế phát triển của tương lai mà làm cuộc sống của mình tốt hơn một chút. Nhưng cho dù có chịu giầy vớ thế nào vẫn không thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn, không có cách nào chống lại các thế lực mạnh mẽ.

Kỳ thật cô cũng không hiểu, nếu như nhà họ Nghiêm lại ra tay thì cô phải làm thế nào bây giờ, chẳng lẽ thật sự phải thỏa hiệp với bọn họ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô nhấn tin cho Nghiêm Tiêu Cảnh, hẹn gặp anh ta, còi chuông phải do người buộc chuông, cô chỉ có thể trông cậy vào Nghiêm Tiêu Cảnh.

Hai người thống nhất địa điểm gặp mặt ở nhà hàng Gia Thái.

Kỳ thật lần đầu tiên ăn cơm với Nghiêm Tiêu Cảnh ở chỗ này, Bạch Hiểu Y tâm tình không tệ, nhưng bây giờ, cô vẫn ngồi ở vị trí cũ, lúc đến sớm để gặp Nghiêm Tiêu Cảnh, cô sớm đã không còn thoải mái tự tại.

Nghiêm Tiêu Cảnh chỉ sợ là thấy sắc mặt cô không tốt, cũng không trêu chọc, chỉ đơn giản lên tiếng chào.

Bạch Hiểu Y ngồi xuống vị trí đối diện anh ta, ánh mắt Nghiêm Tiêu Cảnh cẩn thận quan sát trên mặt cô một lát, kinh ngạc nói: "Em sao vậy? Sao sắc mặt khó coi như thế?"

Bạch Hiểu Y thờ dãi một hơi, "Mấy ngày trước anh trai anh tới tìm tôi."

Động tác uống nước của Nghiêm Tiêu Cảnh dừng một chút, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại cô, vẻ mặt kinh ngạc, "Anh trai anh? Anh ấy đi tìm em làm gì?"

Cô cũng không biết đáng về Nghiêm Tiêu Cảnh kinh ngạc có phải diễn hay không, tiếp tục mặt không chút thay đổi nói : "Anh trai anh nói anh bởi vì tôi nên không muốn đi nước ngoài bồi dưỡng, cho nên hy vọng tôi đi theo anh ra nước ngoài để cho anh an tâm."

Sắc mặt Nghiêm Tiêu Cảnh dần ngưng trọng xuống, con mắt anh ta lóe lên, "Vậy sao em không nói cho anh?"

"Bởi vì tôi đã từ chối anh ta tại chỗ, còn nói cho anh biết làm gì?"

"..."

"Nhưng mà bởi vì tôi từ chối anh trai anh, cho nên hôm nay anh ta tìm người đến đập phá tiệm nhà tôi."

Sắc mặt Nghiêm Tiêu Cảnh càng trầm trọng, nhũ lông mày nhìn cô, một hồi lâu nói không ra lời, hồi lâu sau anh ta mới cúi thấp đầu, giọng cũng lộ ra áp suất thấp, "Thật xin lỗi, là anh mang đến phiền toái cho em, anh sẽ đền bù tổn thất trong tiệm nhà em."

"Tổn thất trong tiệm trước mắt cũng không phải là trọng yếu nhất, trọng yếu là tôi đã nói rõ với anh một lần rồi, tôi không có dự định xuất ngoại, anh có thể nói rõ ràng với anh trai anh hay không. Chuyện này chẳng liên quan tới tôi, hoặc là nói anh cũng không cần tùy hứng đối phó bọn họ như thế, nếu không cuối cùng thua thiệt sẽ chỉ là tôi."

Nghiêm Tiêu Cảnh chậm rãi ngừng đầu nhìn cô, một đôi mắt sáng ngời mê người giờ phút này lại lộ ra u ám, môi cũng nhợt nhạt không có chút huyết sắc nào.

"Hiếu Y, vì sao em không thể thử thích anh một lần, nói sau, không thể tiếp nhận việc cùng anh ra nước ngoài sao? Ra nước ngoài em có thể nhận nền giáo dục tốt hơn. Hơn nữa có nhà anh hỗ trợ, em cũng có thể đỡ chi phí hơn, tại sao em không thể thử một lần?"

Bạch Hiếu Y bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, hiện tại cô cực kỳ mệt mỏi, thực không muốn vòng vo, dứt khoát nói thẳng: "Nếu như tôi nói, tôi không thể thử thì sao?"

"..." Nghiêm Tiêu Cảnh lặng yên trong chớp lát, "Như vậy, anh cũng không có cách nào ngăn cản anh trai anh tiếp tục ra tay."

Bạch Hiếu Y nghe nói như thế liền hiểu, hôm nay xem như đi một chuyến uống công, nguyên lai anh ta và anh trai đều không cảm thấy dùng loại thủ đoạn này bức bách cô đi vào khuôn khổ có cái gì sai.

Mặc dù Bạch Hiếu Y không thể tiếp nhận tấm lòng của Nghiêm Tiêu Cảnh, nhưng cô cũng không ghét người thanh niên này, thậm chí đã dần coi anh ta như bạn bè. Nếu như không có chuyện này, có thể bọn họ còn tiếp tục trở thành bạn bè, nhưng bây giờ...

Cô nhắm mắt để xuống nỗi giận trong lòng, cô biết rõ lúc này nói cái gì nữa cũng đều tổn nước miếng, dứt khoát trực tiếp từ vị trí đứng dậy, "Thật xin lỗi, tôi còn có việc, tôi đi trước."

Nghiêm Tiêu Cảnh lại vội vàng kéo cổ tay cô, cô cũng không quay đầu lại, lại nghe giọng nói anh dồn dập nói với cô : "Hiếu Y, thử tiếp nhận anh một chút thật sự khó như thế sao? Anh không thể làm em thích anh được sao?"

Bạch Hiếu Y điều chỉnh lại hô hấp, lúc này mới quay đầu nhìn anh ta, hết sức dùng giọng nói bình tĩnh : "Tiếp nhận anh, ra nước ngoài cùng anh, sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Lông mày Nghiêm Tiêu Cảnh nhíu lại, "Sau đó chúng ta cùng nhau học tập ở bên đó."

Con mắt Bạch Hiếu Y chăm chú nhìn anh ta, từng chữ từng câu hỏi: "Vậy anh đại khái chưa bao giờ nghĩ tới muốn kết hôn với tôi đúng không?"

Nghiêm Tiêu Cảnh bị lời nói này làm sững sờ, "Kết hôn? Chuyện này không phải quá sớm sao?"

"Cho nên anh xem, anh muốn ở cùng tôi chẳng qua chỉ là xuất phát từ một loại chiếm hữu. Anh hy vọng cũng không thật sự muốn xuất ngoại cùng tôi, ra nước ngoài với anh không phải là không thể. Có lẽ anh chỉ là không cam lòng, lại có lẽ chỉ là một lần tâm huyết dâng trào, bởi vì thân phận và quan hệ của anh, anh có thể có vô số lần tâm huyết dâng trào. Nhưng tôi không giống anh, vì thỏa mãn một lần tâm huyết dâng trào của anh, tôi sẽ phải lấy cả đời để trả giá, việc này đối với tôi mà nói, cũng không công bằng."

Ánh mắt Nghiêm Tiêu Cảnh phức tạp nhìn cô, lại một hồi lâu không nói ra lời, mà Bạch Hiếu Y cũng không nhiều lời nữa, dùng sức hất tay anh ta ra, đầu cũng không quay lại, trực tiếp nhắc chân rời đi.

Bạch Hiếu Y là người yêu hận rõ ràng, không thể bởi vì ích lợi mà đi thích một người, huống chi cô cũng vô cùng không thích bị người khác bức bách.

Nhưng cô cũng không rõ ràng ranh giới của Nghiêm gia ranh giới cuối cùng là gì, tự nhiên cũng không biết bọn họ còn sẽ làm ra việc gì tàn bạo hơn. Hôm nay sau khi về đến nhà, Bạch Hiếu Y một mực ở trong phòng nghĩ tới việc này, nghĩ cô nên làm gì bây giờ, nghĩ nếu như Nghiêm gia động thủ lần nữa thì cô có nên thỏa hiệp hay không.

Còn có việc này có nên nói cho cha mẹ hay không, nhưng nói cho họ biết cũng không có tác dụng gì, ngược lại lại làm cho họ phiền loạn.

Vừa nghĩ liền nghĩ đến nửa đêm, nhưng lãng phí nhiều thời gian như vậy cô vẫn không biết mình nên làm cái gì bây giờ, cô quá nhỏ yếu so với Nghiêm gia, Nghiêm gia hơi chút động đầu ngón tay cô sẽ không thể chống đỡ được.

Cô chỉ cảm thấy cuộc đời cô quá thực tức cười hết sức, đời trước bởi vì Tần Uyên mà cô không có ngày nào tốt, cho rằng một đời này cuối cùng có thể rời xa anh, lại không nghĩ rằng lại có một Nghiêm Tiêu Cảnh.

Bạch Hiểu Y liền suy nghĩ miên man, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Bởi vì trong tiệm bị mấy tên kia phá hư, vài ngày nay cửa hàng lâu đều đóng cửa sửa chữa, cho nên cả nhà cô không đến cửa hàng lâu. Cô rời giường xuống lầu đã thấy bố ngồi trên sofa xem báo chí, mà mẹ đang gọt táo, vừa nhìn thấy cô liền vội vàng nói: "Bữa sáng vẫn còn, con cho vào lò vi sóng hâm lại là ăn được."

Bạch Hiểu Y gật đầu, đang muốn đi vào bếp, lại đột nhiên nghe bố đang đọc báo nói một câu: "Lần này Bảo Hoa chắc chắn xong đời."

Bạch Hiểu Y vừa nghe mấy chữ "Bảo Hoa", trái tim liền không khỏi đập thật mạnh, tập đoàn Bảo Hoa không phải là xí nghiệp dưới quyền nhà họ Nghiêm sao?

Bạch Hiểu Y vội vàng tiến đến bên cạnh bố, ánh mắt nhìn vào tờ báo, lúc thấy rõ nội dung thì cô lập tức sợ hết hồn.

Cô không nghĩ chỉ trong một đêm, sự tình thế nhưng phát sinh biến hóa cực lớn. Trên báo nói, hệ thống tập đoàn Bảo Hoa bị hacker xâm lấn, rất nhiều tài liệu tư mật tài liệu đều bị công khai, CEO Nghiêm Tiêu Du của tập đoàn Bảo Hoa giúp chủ hai nhiệm chức trong chính phủ tẩy trắng tiền tham ô thế nhưng cũng bị moi ra. Hơn nữa phạm vi lớn trên mặt báo còn đăng hai người tham ô công quỹ quốc gia như thế nào, tẩy trắng tiền tham ô như thế nào qua cuộc nói chuyện của bọn họ, mà ngay cả tài khoản Nghiêm Ái Quốc lập ở trang web nước ngoài để "Săn bắn" được người nhà họ Nghiêm quản lý chặt chẽ, cùng nhiều ghi chép tán gẫu của nhiều cô gái nước ngoài đều bị tung ra. (cái này loảng ngoảng ghê @@ câu này không hiểu gì luôn)

Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy tin tức này lập tức cả kinh muốn rớt cả cằm, cô vội vàng chạy lên trên lầu mở máy tính ra, quả nhiên thấy trên web ùn ùn đều nghị luận chuyện của tập đoàn Bảo Hoa.

Nghiêm Tiêu Du đã bị giải đi tiến hành điều tra, mà Nghiêm Ái Quốc cũng vì gièm pha mà thanh danh đại ngã! Còn chủ hai của Nghiêm Tiêu Du trực tiếp bị cách chức điều tra.

Bạch Hiểu Y không nghĩ tới nhà họ Nghiêm chỉ trong một đêm liền phát sinh biến đổi lớn như thế, nhà họ Nghiêm phát sinh chuyện lớn như vậy, người nhà họ Nghiêm khẳng định là ai cũng cảm thấy bất an, tự nhiên không có người lại đi để ý vấn đề cô có muốn xuất ngoại với Nghiêm Tiêu Cảnh hay không.

Hơn nữa gần đây tham ô quốc gia bị nghiêm trị lợi hại, việc tập đoàn Bảo Hoa rửa trắng tiền tham ô như thêm dầu vào lửa, tuyệt đối là muốn bị hung hăng trừng phạt. Cho dù không chết, sợ rằng cũng phải lột da.

Bạch Hiểu Y dằn vò cả đêm tâm, sau khi nhìn thấy tin tức này, dù rất vui nhưng không khỏi nghi hoặc. Tập đoàn Bảo Hoa đắc tội với ai lại bị trừng phạt thảm như vậy. Hơn nữa chỉ trong một đêm phá hệ thống mật mã của một xí nghiệp lớn không phải là chuyện dễ dàng, hacker trong nước có năng lực này quả thực hiếm thấy, người này muốn đối phó tập đoàn Bảo Hoa có lẽ đã phí rất nhiều công sức.

Sau khi Bạch Hiểu Y quan sát lại việc này lần nữa, càng xem càng nghi hoặc. Cho dù người nhà họ Nghiêm có vô si bá đạo ra sao, nhưng vài năm nay tập đoàn Bảo Hoa vẫn làm từ thiện rất tốt. Hơn nữa vì có mấy đứa con tài giỏi, dân chúng dư luận không tồi, bầu họ thành xí nghiệp từ thiện, vô cùng hòa hợp với các xí nghiệp khác, nhìn thế nào cũng không giống bởi vì khúc mắc lợi ích mà bị trả thù. Huống chi thời gian tập đoàn Bảo Hoa gặp chuyện không may không sớm không muộn, hết lần này tới lần khác đều sau việc nhà cô bị đập phá.

Không biết tại sao, trong đầu Bạch Hiểu Y nhảy ra gương mặt Tần Uyên. Đối với năng lực của Tần Uyên, muốn phá giải hệ thống mật mã bảo mật cũng không phải không thể.

Hơn nữa mấy ngày hôm trước cô loáng thoáng nghe qua, hình như Tần Uyên cũng biết việc nhà cô bị đập phá, anh là người thông minh như vậy, thuận tiện điều tra manh mối tra một cái liền biết là vì sao, tất nhiên cũng có thể tra được việc này liên quan đến nhà họ Nghiêm.

Nhưng cô cũng không thể khẳng định, trong nước cũng không phải chỉ một mình anh có loại năng lực này đâu? Huống chi anh và nhà họ Nghiêm cũng không có thù, hơn nữa cô cảm thấy ở trong mắt anh cô cũng không đáng giá để anh mạo hiểm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ôm Sau Lưng

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

Cửa hàng lẩu Bạch gia rất nhanh đã sửa sang lại, chuyện làm ăn của tiệm cũng dần trở lại bình thường, vừa vận trường học Bạch Hiểu Y khai giảng, từ sau khi Nghiêm gia xảy ra chuyện Nghiêm Tiêu Du không còn xuất hiện nữa, cũng không có người đến nhà bọn họ gây phiền toái. Còn Nghiêm Tiêu Cảnh, sau ngày đó cô rời đi anh ta liền gửi cho cô mấy tin nhắn, cũng gọi điện thoại tới, nhưng Bạch Hiểu Y đều hờ hững, chỉ hy vọng chuyện này có thể im ắng bình tĩnh lại.

Có lẽ thấy cô lạnh nhạt, Nghiêm Tiêu Cảnh cũng không tìm đến cô nữa, sau đó Bạch Hiểu Y từ miệng Dương Tinh biết được Nghiêm Tiêu Cảnh xuất ngoại rồi.

"Minh nói nha, Nghiêm Tiêu Cảnh cũng thật đáng thương, anh ta lần này ra nước ngoài không phải học tập, mà là tránh nạn, cũng không biết trải qua biến cố lớn như vậy có khả năng tạo thành ảnh hưởng cho anh ta đâu, nếu dựa vào chuyện này mà bỏ bê bài vở thì thật đáng tiếc."

Bạch Hiểu Y cũng không nói cho cô ấy biết Nghiêm gia có xích mích với cô, thời điểm cô ấy nhắc tới Nghiêm Tiêu Cảnh cô cũng chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng.

Dương Tinh có lẽ cũng cảm thấy được cô thật sự không có hứng thú đối với Nghiêm Tiêu Cảnh, sau lần đó cũng không đề cập tình hình về Nghiêm Tiêu Cảnh với cô.

Bởi vì có cô gợi ý, chuyện làm ăn trong nhà tốt hơn trước rất nhiều, sau khi ba cửa hàng mở ra, rất nhanh liền mở thêm bốn chi nhánh nữa. Đồi trước khi cô qua đời trong nhà chỉ mở có ba chi nhánh, đời này sống lại, cô hy vọng có thể dùng kinh nghiệm bản thân mở thêm mấy cái chi nhánh nữa.

Bạch Hiểu Y đề cập với cha mẹ, cho phép cô chọn đại lý đưa vào làm hoạt động kinh doanh, nếu như có thể phát triển trở thành một gia tộc xí nghiệp vậy thì càng tốt rồi.

Cha mẹ cũng đồng ý đề nghị cô đưa ra, đặc biệt làm một khu vực hành chính ở trên lầu, còn phân chia riêng biệt các bộ phận, lại cho người phụ trách bộ phận hệ thống hướng tiến hành quản lý các vị trí trong cửa hàng lẩu.

Tuy rằng quy mô hiện nay vẫn không tính là lớn, nhưng Bạch Hiểu Y biết rõ sau này sẽ càng ngày càng phát triển. Hơn nữa chọn dùng loại mô thức này, Khương Chấn Hải và Bạch Phượng Kiều đều không cần mỗi ngày đều phải đi lại trông nom cửa hàng, chỉ cần nghe người phía dưới báo cáo tình hình công việc là được, như vậy bọn họ cũng có thể thoải mái hơn rất nhiều.

Tháng ngày cứ như thế chậm rãi qua đi, trong nháy mắt lại đến nghỉ, ngày cô nghỉ, Khương Chấn Hải tự mình đến trường học đón cô .

Nhìn thấy cô từ cửa trường học đi ra, Khương Chấn Hải vội vàng nghênh đón giúp cô cho hành lý ra cốp sau, đồng thời lấy nước đã chuẩn bị ra cho cô uống: "Đến uống ngụm nước, coi con nóng chưa kìa."

Bạch Hiểu Y vừa uống nước vừa không nhanh không chậm nói: "Con không phải đã nói sẽ tự về sao? Trong cửa hàng bận bịu như vậy mà bố còn tới đón con."

Khương Chấn Hải cẩn thận mở cửa cho cô lên xe, không đồng ý nói: "Trời nóng như vậy, một mình con khiêng nhiều đồ thế này ngồi xe cũng không tiện, và lại chuyện lớn bằng trời cũng nào quan trọng bằng con."

Nghe bố nói lời này trong lòng Bạch Hiểu Y cực kỳ thoải mái, lập tức cho ông một cái ôm ấm áp. "Bố con là tốt nhất."

Khương Chấn Hải liền ấn đầu cô: "Bố con tốt như vậy, về sau con lập gia đình cũng đừng quên bố."

"Đương nhiên sẽ không rồi."

Nghe được con gái nói lời này, trong lòng Khương Chấn Hải càng ngọt, lúc này mới mở cửa ghế lái xe ra ngồi vào, khởi động xe rồi đi.

Bạch Hiểu Y về đến nhà mới phát hiện có khách tới, Bạch Hiểu Y vừa thấy người nọ vội vàng cười nói. "Di Trình, đã lâu không thấy dì, cuối cùng dì cũng chịu tới nhà con rồi."

Di Trình tên là Trình Bình Như, là mẹ Tần Uyên, cũng là mẹ chồng trước của cô, lại cùng mẹ cô từ nhỏ lớn lên. Hai người giống nhau nhưng cuộc sống lại hoàn toàn khác, di Trình gả cho gia đình quân nhân sinh ra Tần Hoài Mặc, hơn nữa tài năng không tệ, dưới tay còn có mấy cái xưởng đồ ăn, chuyên sản xuất đồ ăn vặt, ở rất nổi danh trong vùng, được coi là một xí nghiệp gia đình. Mà Bạch Phượng Kiều vì nguyện vọng bố của bà chỉ có thể bảo vệ một cửa hàng lẩu, hơn nữa còn tuyển con rể ở rể, tất nhiên không so sánh được với di Trình, nhưng như vậy cũng không ảnh hưởng tình cảm giữa hai người, nhiều năm qua, hai người vẫn tin tưởng nhau như ngày nào.

Di Trình cực kỳ đẹp, khuôn mặt trắng trẻo, mặc dù bây giờ đã có tuổi, vẫn có một phong vị khác, Tần Uyên đẹp trai phần lớn di truyền từ di ấy.

Di Trình vẫn muốn có một đứa con gái, nhưng sau khi sinh Tần Uyên thì không còn mang thai nữa, lại thêm di có tình cảm tốt với Bạch Phượng Kiều, Bạch Hiểu Y vừa sinh ra liền được di xem như con gái mình. Hàng năm mua quần áo, đưa tiền lì xì tất nhiên không cần phải nói, thỉnh thoảng dẫn cô đi dạo, gặp mọi người liền nói đây là con gái dì, giống như đây là việc rất tự hào.

Vì lẽ đó di Trình vừa thấy cô cũng vội vàng giữ chặt tay cô, cười ha ha nói: "Cũng lâu rồi dì không thấy con, mới vừa rồi còn hỏi mẹ con là con đâu, con liền xuất hiện." Di lời kéo cô đến bên người cẩn thận tỉ mỉ nhìn vài lần: "Đã lâu không gặp, Hiểu Y dường như cao hơn trước một chút." Đồng thời ở trên

mặt vuốt ve mặt cô : "Hơn nữa còn càng ngày càng xinh đẹp."

Bạch Hiểu Y và di Trình thời gian qua cảm tình không tệ, cho dù sau đó cô thành con dâu, di ấy cùng cô cũng không xa lạ, nghe di nói vậy, Bạch Hiểu Y cũng cười nói: "Di cũng vậy nha, càng ngày càng trẻ, đi ra ngoài người ta còn nghĩ chúng ta là chị em cơ đấy!"

Di Trình ấn trán cô: "Tiểu nha đầu con, thật đúng là càng ngày càng dẻo miệng, có điều thích rất thích." Sau khi kéo cô ngồi xuống sofa lại nói: "Uyên ca con trở về rồi, sau đó chờ các con cùng đến nhà đi ăn cơm, hai nhà chúng ta lâu rồi không tụ tập cùng một chỗ."

Lời này nói xong Bạch Hiểu Y ngẩn người, trong trí nhớ của cô, thời điểm này Tần Uyên hẳn là bận bận mở công ty ở thành phố Bắc Kinh mới đúng, tại sao cũng về?

Còn đang nghĩ hoặc nhưng nghe trên cánh cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Bạch Phụng Kiều vội vàng đi ra mở cửa, vừa thấy người tới liền vui vẻ nói: "Tần Uyên đến rồi, mau vào đây."

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn ra cửa, quả nhiên thấy người đứng sau cửa là Tần Uyên, một năm không gặp, anh càng thêm chín chắn so với trước, uy nghiêm trên người càng lúc càng giống uy phong của Tần Uyên mấy năm sau.

Tần Uyên mặc T-shirt màu đen, một cái quần màu đỏ thanh nhả. Con trai mặc quần màu sắc quá tươi, không chú ý một cái liền nhìn giống như pháo hoa, nhưng quần này mặc trên người Tần Uyên không chỉ không có vẻ nữ tính, trái lại cảm thấy rất thời thượng. Hơn nữa giày quần áo đều phối hợp rất đẹp, còn có đôi chân dài tô điểm, bộ đồ này mặc trên người anh vừa khiến người ta cảm thấy thoải mái lại rất có phong cách. Không thể không nói, anh mặc quần áo này hoàn toàn bộc lộ được hết ưu điểm trên người, tóm lại vừa nhìn thấy Tần Uyên, hormone nam tính trên người anh toát ra khiến người ta không thờ nổi. (@@)

Cho nên sau khi Bạch Hiểu Y nhìn anh một cái liền vội vàng dời tầm mắt, Tần Uyên xuất hiện thực sự quá mức đột ngột, cô còn tưởng rằng đời này hai người sẽ không gặp lại.

"Bà ngoại con đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể xuất phát rồi."

Di Trình kéo Bạch Hiểu Y đứng lên, lại giúp cô cầm hành lý, gọi với lên tầng hỏi Khương Chấn Hải: "Lão Khương chuẩn bị xong chưa? Đi thôi!"

Khương Chấn Hải ở trên tầng đáp một tiếng, không tới một lát liền chạy xuống, Bạch Hiểu Y biết nếu lúc này nói từ chối thì quá không hiểu chuyện, cũng không nói một lời, theo thím Trình ra ngoài. Bởi vì người lớn đều ở đây, thời điểm đi ngang qua Tần Uyên cô cười cười chào hỏi anh: "Trở về rồi à?"

"Ừm." Tần Uyên chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Tính tình Tần Uyên là như vậy, mọi người cũng không cảm thấy gì, Bạch Hiểu Y cũng không để ý, theo di Trình ra cửa. Bà ngoại Trình đã chờ ở cửa nhà, di Trình ra ngoài liền hỏi: "Mẹ, mẹ ngồi xe của ai? Con không lái xe tới, con muốn ngồi xe lão Khương nói chuyện với Phụng Kiều, mẹ ngồi đâu?"

Bà Trình nói: "Mẹ cũng ngồi xe Tiểu Khương, Tiểu Uyên lái xe như bay, mẹ không dám ngồi."

Thím Trình vừa nghe lời này liền cười ha ha vỗ tay Bạch Hiểu Y nói: "Đã như vậy, Hiểu Y ngồi xe Tiểu Uyên đi, nếu năm người chúng ta ngồi một xe cũng quá chen chúc rồi."

Bạch Hiểu Y: "..."

Bạch Hiểu Y còn chưa kịp nói, thím Trình và bà Trình đã ngồi vào trong xe, mẹ cô phát tay một cái nói: "Chúng ta đi trước, các con đi theo sau đi."

"Con.." lời nói Bạch Hiểu Y còn chưa ra khỏi miệng, Khương Chấn Hải đã khởi động xe rồi đi rồi.

Sau khi bọn họ rời đi, bên này còn lại cô và Tần Uyên, Bạch Hiểu Y quay đầu liếc mắt nhìn anh một cái, nhưng anh trực tiếp mở cửa lên xe, để lại cho cô một bóng lưng lạnh nhạt.

Trong lúc nhất thời, Bạch Hiểu Y đứng nơi đó tiến không được mà lùi cũng không xong, cho đến khi Tần Uyên nhấn còi hai lần cô mới lấy lại tinh thần, rồi đầu đi tới bên cạnh xe, chân chừ một lát mới mở cửa ghế sau ngồi vào.

Sau khi lên xe hai người cũng không nói gì thêm, Bạch Hiểu Y tỏ ra khó chịu, đành phải quay đầu nhìn ra cửa sổ, không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe Tần Uyên nói một câu: "Anh quyết định đăng ký công ty ở đây."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này liền giật mình, không chút nghĩ ngợi, buột miệng hỏi: "Tại sao? Tài nguyên của thành phố Bắc Kinh tốt hơn nhiều so với thành phố sông Hoài.." Lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện mình hình như quá kích động, vội vàng thu hồi lời nói.

"Tài nguyên thành phố Bắc Kinh quả thật tốt hơn so với sông Hoài, có điều sông Hoài bây giờ cũng đang dần phát triển, chỉ cần làm tốt, cũng không kém so với thành phố Bắc Kinh."

Bạch Hiểu Y nhớ tới đời trước, cô cũng từng khuyên Tần Uyên có muốn quay về phát triển hay không, nhưng Tần Uyên vẫn kiên trì muốn ở lại thành phố Bắc Kinh. Anh nói thành phố Bắc Kinh tập trung nhiều tài nguyên, hơn nữa không gian phát triển cũng lớn, mới tốt đối với tương lai phát triển công ty. Sông Hoài còn kém xa thành phố Bắc Kinh, nhưng mà cô không hiểu, tại sao đời này Tần Uyên lại thay đổi chủ ý.

Chương 23: Chương 20.2

Edit : Tô Huyền Ann

Đối với chuyện của Tần Uyên, Bạch Hiểu Y cũng không hỏi nhiều, hai người liền im lặng một đường đi tới nhà họ Tần. Nhà Tần Uyên đường Nhạc An, đường Nhạc An có tiếng là khu nhà giàu ở thành phố Sông Hoài, người có thể ở bên trong, không giàu sang thì cũng cao quý.

Tổ tiên và bố Tần Uyên đều đảm nhiệm chức vụ trong quân đội, hơn nữa nghe nói ông nội anh còn từng lập chiến công. Thật ra bố Tần Uyên vốn hy vọng Tần Uyên vào quân đội, nhưng từ nhỏ anh đã không có hứng thú tham gia quân ngũ, nhiều lần khuyên bảo không có kết quả nên đành tùy theo anh.

Lúc xe tới cửa nhà Tần Uyên, Tần Hoài Mặc bố Tần Uyên đã chờ ở cửa. Tần Hoài Mặc là cấp bậc Thiếu tướng, ở trong quân đội ông là một thủ trưởng nghiêm túc thật lòng, nhưng ra khỏi quân đội lại là một người hòa nhã dễ gần, hơn nữa xưa nay ông không tự cao tự đại với ai. Đời trước Bạch Hiểu Y rất kính trọng ông, nhưng Tần Uyên và Tần Hoài Mặc lại không hợp nhau, bởi vì Tần Hoài Mặc đối với ai cũng đều hòa nhã dễ gần, còn chỉ có một biểu cảm đối với Tần Uyên (cái phần này không hiểu đang nói nam chính hay bố nam chính nữa), mà Tần Uyên từ nhỏ cũng không quá thân cận với bố.

Khương Chấn Hải chờ mọi người xuống xe hết rồi mới xuống, Tần Hoài Mặc đã nhiệt tình tiến lên đón, nói: "Ai da lão Khương, đã lâu không thấy ông, hồi tết gọi điện mời ông tới nhà tôi uống rượu cũng không được."

Khương Chấn Hải và Tần Hoài Mặc đã là người quen cũ, cũng không khách khí, "Chẳng qua năm nay bận bịu quá mà!"

Bạch Hiểu Y và Tần Uyên cùng xuống xe, cô vội vàng đi tới hỏi thăm Tần Hoài Mặc, Tần Hoài Mặc thấy cô cũng cười ha ha đáp lời, lúc ánh mắt chuyển hướng nhìn Tần Uyên có ý lờ anh một cái, cũng không đợi anh phản ứng đã tự lòi kéo Khương Chấn Hải đi vào.

Ngược lại đáng về này Tần Uyên và bố cũng không làm mọi người thấy kinh ngạc, vừa nói chuyện vừa đi vào trong phòng.

Com tối ăn ở nhà họ Tần, sau khi com nước xong, Khương Chấn Hải theo thường lệ muốn uống chút rượu cùng Tần Hoài Mặc. Tuy nói địa vị xã hội hai người này chênh lệch khá nhiều, nhưng Khương Chấn Hải rất có phong độ, có cái nhìn của riêng mình, huống chi hai người cũng không có mỗi bất hòa về lợi ích, vì lẽ đó Tần Hoài Mặc cũng rất thích tán gẫu với ông, mỗi lần vừa gặp liền uống đến nửa đêm.

Mất thấy sắc trời dần muộn, Khương Chấn Hải và Tần Hoài Mặc vẫn còn chưa xong, Bạch Hiểu Y liền không nhịn được thúc giục bên tai mẹ: "Hiện tại thời gian cũng không còn sớm, nên về nhà chứ mẹ?"

Cũng không biết Trình Bình tai thính như vậy, vừa vặn nghe thấy câu nói này, lập tức nói: "Đi cái gì mà đi? Hôm nay đều ở lại đây, thím và mẹ con cũng đã lâu chưa nói chuyện, chúng ta còn phải ôn chuyện nữa chứ?"

". . ." Bạch Hiểu Y nghe nói vậy cũng không tiếp tục mất hứng nữa.

Trình Bình lại nói: "Hiểu Y mệt rồi à?"

Bạch Hiểu Y vẫn chưa trả lời, Trình Bình như đã kêu thím Ngô giúp việc: "Thím Ngô, phòng của Hiểu Y đã thu xếp xong chưa?"

Thím Ngô ở trên tầng lập tức trả lời một câu: "Đã thu thập xong hết rồi."

Trình Bình liền quay đầu nói với cô: "Nếu con mệt rồi thì lên nghỉ ngơi trước, đừng giục mọi người về nữa. Con cũng đâu phải lần đầu tiên tới nhà đi? Cứ coi như nhà con nhé, rõ chưa?"

Di Trình đã nói vậy, Bạch Hiểu Y cũng không nói gì nữa, lập tức liền gật gù, "Rõ ạ." Nghĩ cô ở chỗ này cũng không chen mồm vào giữa họ được, hơn nữa còn có Tần Uyên ngồi ở bên kia, Bạch Hiểu Y cũng không quá tự nhiên, liền đi lên lầu.

Bởi vì từ nhỏ di Trình đã yêu thương cô, vì lẽ đó thường thường đưa cô đến nhà chơi, nên Bạch Hiểu Y cũng có phòng riêng ở nhà họ Tần, gian phòng ngay sát vách phòng Tần Uyên, hơn nữa để cho tiện hai đứa bé chơi đùa, hai người cũng mở cả cửa sân thượng.

Sau khi Bạch Hiểu Y vào phòng, quả nhiên thấy giường chiếu cũng đã được xông hương rồi, mở cánh cửa gỗ sân thượng ra, Bạch Hiểu Y đi tới cạnh hàng rào bảo hộ, nhìn muốn vịn đèn đuốc xa xa trong nội thành, hít một hơi thật sâu.

Địa thế ở đường Nhạc An hơi cao, đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy hết cảnh quang thành phố sông Hoài trong mắt. Không thể không nói, nơi này là một nơi ngắm cảnh thật đẹp, hơn nữa ở đây thảm thực vật rậm rạp, không khí cũng trong lành, đứng ở chỗ này, hít thở không khí trong lành, nhìn đèn đuốc óng ánh phía xa, cũng thật là một loại hưởng thụ dễ chịu.

Bạch Hiểu Y đứng ở chỗ này một lúc liền theo bản năng quay đầu nhìn cánh cửa gỗ sát vách trên ban công, đã thấy trên cửa gỗ viết vài chữ xiêu xiêu

vẹo vẹo :

"Bạch Hiểu Y không được vào!"

Bạch Hiểu Y đi tới, nhìn mấy chữ này, đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng khi còn cô hay tới đây chơi đùa. Khi còn bé cô cực kỳ thích bám dính lấy Tần Uyên, vì lẽ đó buổi tối ngủ không được liền thường xuyên từ đây đi vào phòng anh chơi. Nhưng Tần Uyên lại không thích chơi với cô, mặc kệ cô nói gì anh đều coi như cô không tồn tại. Bạch Hiểu Y nói nửa ngày không được đáp lại cũng cảm thấy tê nhạt, liền trực tiếp leo lên giường anh, vừa đọc truyện manga vừa ăn đồ ăn vặt. Trong lúc vô tình Tần Uyên ngẩng đầu nhìn thấy ga giường bị cô làm dính một đồng vật thể không rõ thì gương mặt đen lại. Tần Uyên là người thích sạch sẽ, lúc này liền không thể nhìn được nữa, trực tiếp tóm cổ áo cô ném ra ngoài, hơn nữa còn dùng bút màu nước viết mấy chữ này trên cửa.

Mỗi chữ đều ghi bút rất nặng, nhìn là đoán được ngay lúc đó thiếu niên ấy có bao nhiêu phần nộ.

Bạch Hiểu Y lắc đầu một cái, đang định xoay người rời đi, cánh cửa gỗ lại "Két" một tiếng bị người mở ra từ bên trong. Cô còn chưa kịp xoay người đi, đột nhiên liền đối mặt Tần Uyên.

Bạch Hiểu Y cũng không ngờ Tần Uyên sẽ mở cửa vào lúc này, anh sẽ không hiểu lầm chứ, hơn nữa đêm không ngủ lại chạy đến đây, nghĩ sao cũng thấy khả nghi!

Tần Uyên vừa mở cửa nhìn thấy cô đứng đây đúng là kinh ngạc, đôi mắt đen đầy nghi hoặc nhìn cô. Bạch Hiểu Y bị anh nhìn chằm chằm cũng cảm thấy lúng túng muốn chết, con người chuyển động, động não muốn nói gì đó hóa giải sự lúng túng, không ngờ Tần Uyên lại nói với cô : "Em muốn đi vào không?"

Bạch Hiểu Y ngẩn người, lập tức lắc đầu một cái, chỉ mấy chữ trên cửa, "Quên đi, trên đó viết Bạch Hiểu Y không được vào."

Đang định xoay người rời đi như không có chuyện gì xảy ra, lại nghe Tần Uyên vội vàng nói một câu: "Em chờ một lát."

Bạch Hiểu Y dừng bước chân lại, sững sờ nhìn anh, đã thấy anh trực tiếp xoay người vào nhà cầm một cái bút neon đi ra, xóa hai chữ "Không được" thay thế thành "Được", viết xong những chữ này, anh mới quay đầu nhìn cô, "Bây giờ có thể vào rồi."

Bạch Hiểu Y thực sự không nghĩ tới Tần Uyên đã lớn như vậy rồi còn quá ấu trĩ, cô nhún vai không phản đối, "Tuy rằng tôi có thể vào, nhưng tôi lại không muốn vào."

Nói xong lời này cũng không chờ anh trả lời, trực tiếp xoay người rời đi, nhưng mới vừa đi được hai bước lại đột nhiên cảm giác bụng bị ôm lấy, một giây sau, cô liền rơi vào một lồng ngực cường tráng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cùng Giường

Editor : Huyền Tô (Tô Huyền Ann)

Thân thể Bạch Hiểu Y cứng ngắc một lát, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cô theo bản năng giãy dụa ở trong lòng anh, anh thật giống như sớm đã liệu đến động tác của cô, cánh tay ôm cô dần dần buộc chặt.

"Tần Uyên, anh mau thả tôi ra, anh làm gì vậy?"

Một năm qua hai người cũng không có bất kỳ liên lạc nào, lại liên tưởng đến trước khi anh rời đi, cô nói với anh những lời nói tuyệt tình, hơn nữa hôm nay lúc hai người gặp mặt, biểu hiện của anh lạnh nhạt như vậy, cô cho rằng anh buông bỏ cô.

Nhưng cô không thể tưởng được Tần Uyên lại đột nhiên ôm cô, hiện giờ làm cô không rõ đến cuối cùng anh đang suy nghĩ gì.

Cánh tay Tần Uyên cứng rắn mạnh mẽ, sít sao khóa lại thân thể cô. Anh tựa cằm trên bờ vai cô, hơi thở hơi gấp gấp phả bên tai cô, trái tim sau lưng cô dường như đập rất nhanh.

Bạch Hiểu Y bị phản ứng của anh làm cho hoảng sợ, lại thử giãy dụa, tuy nhiên không có cách nào tránh ra. Cô liền vội nói : "Tần Uyên... Anh mau thả tôi ra!"

"Y Nhi..." Anh đột nhiên nhẹ nhàng gọi cô một tiếng.

Giọng nói của anh khàn khàn đè nén, giống như đã thú bị thương nặng, lại giống như chuyển biến liên tục, là chỗ sâu nhất trong trí nhớ đang gọi.

Tìm Bạch Hiểu Y thật chặt, khí lực đè phòng toàn thân cũng trầm tĩnh lại.

"Anh biết anh là đồ tồi, em rõ ràng nhân tâm với anh như vậy, anh vẫn không chế không nổi nghĩ tới em. Anh cho rằng thời gian sẽ làm anh quên mất nỗi đau em trao cho anh, cũng làm anh quên được em. Nhưng anh phát hiện, mọi việc cũng không dễ dàng, anh không thể không chế mình trở về tìm em, cho dù anh làm bộ như không sao cả nhưng vẫn không chế không nổi mình nghĩ muốn tới gần em "

Giọng nói anh rất nhẹ, hết sức nhu hòa, lại xen lẫn một chút thanh âm rung động. Nghe lời nói của anh, động tác cô chuẩn bị kéo tay anh ra cũng dừng một chút, hồi lâu sau cô bắt đầu dĩ thờ dài, "Tần Uyên, lần trước lúc ở phố cổ Phong Kiều tôi đã nói là..."

Cô còn chưa dứt lời, Tần Uyên lại đột nhiên cắt ngang, "Em còn nhớ em nợ anh một ân tình không?"

Toàn thân Bạch Hiểu Y cứng đờ, nghĩ tới việc lần trước ở phố cổ Phong Kiều, Tần Uyên giúp cô hạ sốt. Theo lý mà nói, đúng là cô nợ anh một lần.

"Em còn nhớ Thụy An không?"

Bạch Hiểu Y vốn đang nghĩ ngợi nếu như Tần Uyên đòi lại ân tình, cô nên làm sao bây giờ, lại không nghĩ anh lại hỏi câu này.

"Còn nhớ, sao vậy?"

Thụy An là con chó nhỏ ngày trước Tần Uyên nuôi. Năm cô tám tuổi sang đó chơi, không cẩn thận ngã xuống hồ bơi, là Thụy An cứu cô, nhưng Thụy An vì cứu cô mà chết đuối.

"Năm em tám tuổi, em ngã xuống hồ bơi là Thụy An cứu em, việc này em sẽ không quên chứ?"

Chuyện này liên tục khắc sâu trong đầu cô. Sau khi Thụy An vì cứu cô mà chết, cô còn khổ sở rất lâu, cũng bởi vì chuyện này mà cô vẫn luôn sợ nước.

"Sẽ không."

"Tình nghĩa Thụy An cứu em, em nợ nhiều năm có phải nên trả lại rồi không?"

"..." Bạch Hiểu Y không rõ ý tứ của anh, "Anh muốn nói gì?"

"Thụy An là con chó anh nuôi, anh là chủ nhân của nó. Nó vì cứu em mà chết, như vậy cái ân tình em thiếu nó cũng là thiếu anh." Dừng một chút anh lại nói: "Em còn nhớ hay không, lúc nhỏ anh có một thói quen, phải ôm Thụy An mới có thể ngủ. Sau khi Thụy An mất, anh mất ngủ rất lâu, về sau mới dần thích ứng. Nhưng gần đây lại nhớ đến nó, mỗi lần nhớ nó lại không thể ngủ được, anh rất muốn ôm nó, nhưng nó đã không còn ở đây."

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, "Vậy tôi mua giúp anh một con chó nhé, giống như Thụy An, rồi anh lại ôm nó ngủ?"

"Làm sao có thể giống được, Thụy An là độc nhất vô nhị." (*có một không hai)

"... Vậy anh nghĩ xem tôi trả anh ân tình như thế nào?"

Tần Uyên đột nhiên ghé sát đầu, môi gần như áp vào bên tai cô, giảm thấp thanh âm xuống, dịu dàng nói: "Anh ôm em ngủ."

Hơi thở ấm áp từ miệng anh phảng phất ở bên tai cô, giống như một sợi lông vũ nhẹ nhàng cào, tê tê ngứa ngứa, làm cô run rẩy một trận.

Cô nghiêng đầu né tránh, "Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ!" Cô động đậy thân thể, giọng nói nhiễm chút tức giận, "Anh bỏ tôi ra trước đã!"

Tần Uyên lại không nói gì, trực tiếp ngồi xuống - bé cô lên, Bạch Hiểu Y bị hù dọa kinh hô một tiếng, lúc này vẻ mặt hoảng sợ nói: "Anh làm gì vậy Tần Uyên, mau thả tôi xuống!"

Tần Uyên giống như đang ôm một cục bông, dễ dàng ôm cô vào phòng, lại không để ý cô giãy giụa, đặt cô lên trên giường.

Bạch Hiểu Y bị một chút động tác của anh hù dọa, đợi đến khi anh đặt cô ở trên giường, cô lại không chút nghĩ ngợi liền né ra.

Trước khi cô kịp né ra, Tần Uyên liền cúi người xuống, hai tay chống ở hai bên thân thể cô, giam cô trên giường.

Trong lòng Bạch Hiểu Y vang lên tiếng chuông báo động mãnh liệt, lập tức liền hét quát lại đá anh: "Anh tránh ra! Anh muốn làm gì? Anh tránh ra cho tôi!"

Cô giãy giụa thật sự lợi hại, hai tay Tần Uyên dứt khoát nắm bả vai cô, khó có người bá đạo ngang ngược như anh, vẫn còn dịu giọng trấn an cô, "Em nghe anh nói đã, chúng ta nói đạo lý!"

Bạch Hiểu Y nghe nói như thế, ngược lại cũng tạm dừng giãy giụa, chỉ là hai người dựa vào gần như thế làm cô không thoải mái, cô theo bản năng rút về sau mới nói: "Được, anh muốn nói đạo lý gì với tôi?"

Sắc mặt Tần Uyên lạnh lùng nghiêm túc, hai tròng mắt sắc bén lộ ra uy nghiêm, bộ dáng này giống như người giáo dục đứa nhỏ không hiểu chuyện.

"Anh hỏi em, em thiếu Thụy An một cái mạng có đúng không?"

Bạch Hiểu Y gật gù đầu, "Đúng."

"Thụy An là do anh nuôi lớn, cho nên em cũng thiếu anh đúng không?"

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, "Đúng."

"Anh không ngủ được, muốn ôm Thụy An ngủ, nhưng Thụy An bởi vì cứu em nên không có ở đây. Em xem có phải em nên hay thay thế Thụy An giúp anh ngủ ngon hay không?"

"..." Bạch Hiểu Y bị anh quay vòng vòng, đầu mơ mơ hồ hồ, "Đúng là tôi nợ anh, nhưng không phải trả như vậy, hơn nữa tôi lại không phải là chó."

"Anh cũng không coi em như vậy, anh chỉ muốn em thay Thụy An ôm anh ngủ, anh cũng chỉ ôm em ngủ mà thôi, em nghĩ đi đâu vậy?"

Bạch Hiểu Y bị đôi mắt anh nhìn chằm chằm cực kỳ không tự nhiên, vội vàng dời ánh mắt, "Coi như ôm ngủ cũng không được! Nam nữ thụ thụ bất thân đó anh biết không?"

Bạch Hiểu Y nói xong lời này một hồi lâu không được đáp lời, ngẩng đầu nhìn anh, nhưng thấy đôi mắt anh vốn sắc bén lại mang theo vài ý vị ranh mãnh, miệng hơi cong lên cười như không cười. Không hiểu tại sao Bạch Hiểu Y bị ánh mắt anh nhìn lại thấy bối rối, lập tức cẩn thận hỏi: "Sao lại nhìn tôi như vậy? Ta nói sai gì rồi sao?"

"Nam nữ thụ thụ bất thân?" Tần Uyên ý tứ sâu xa nói mấy chữ này, "Anh còn nhớ có người mới vừa lên cấp 2 lúc ấy còn ngần ngại cầu vạn cầu để anh coi quần cho cô ấy nhìn, hơn nữa..." Ánh mắt của anh quét một vòng qua ngực cô, "Còn đặc biệt không biết xấu hổ bảo anh sờ thử chỗ ấy, còn nói để anh cảm nhận một chút có phải chỗ kia của cô ấy khác của anh hay không."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời nói này của anh, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ như gan lợn. Chuyện này sao cô lại không nhớ được cơ chứ, đó là vừa lên cấp 2, thầy sinh học nói nam và nữ khác nhau, cô liền đặc biệt hiếu kỳ, chỗ kia của bạn nam đến cùng là hình dạng thế nào. Bạn nam mà cô quen cũng chỉ có Tần Uyên, hơn nữa từ nhỏ cô đã lập chí muốn gả cho anh, nên cảm thấy nhìn chỗ kia không sao. Ngày đó sau khi tan học về nhà liền mặt dày mày dạn kéo anh vào phòng, khẩn cầu anh coi quần cho cô nhìn một chút, hơn nữa còn không biết xấu hổ bảo anh sờ ngực cô, để anh phán đoán giúp cô có phải ngực cô phát triển rồi hay không. Cô còn nhớ lúc ấy lỗ tai Tần Uyên đỏ lên quơ mắt cô một trận, vài ngày sau đều không để ý cô.

Lúc ấy chỉ đơn giản là hiếu kỳ, hướng chỉ từ nhỏ ngoài bố mẹ ra, cô luôn coi Tần Uyên trở thành người thân thiết nhất, cho dù đời trước sau khi đã trưởng thành cũng không cảm thấy sao cả. Nhưng mà bây giờ, sau khi cô đã quyết định đoạn tuyệt lui tới với anh, nghe anh nhắc lại trước mặt mình, cô tất nhiên là mắc cỡ không tự nhiên, thật sự thẹn hèn khi đó tại sao mình không biết xấu hổ như vậy.

Tần Uyên nhìn khuôn mặt cô đỏ lên, kìm nén nửa ngày cũng không nói được một câu, trong mắt dần dần hiện lên vui vẻ, anh dứt khoát đứng cạnh cô, lại nắm bà vai cô ấn vào trong ngực anh, cả thân thể nhỏ nhắn của cô liền bị anh ôm vào ngực.

Bạch Hiểu Y tự xấu hổ hồi tỉnh thần lại, vội vàng vươn tay muốn đẩy anh ra, Tần Uyên lại trực tiếp dùng đôi cánh tay dài, cứng như sắt sít sao ôm sau lưng cô. Còn để ngăn cô giãy dụa, duỗi một chân chen giữa hai chân cô, Bạch Hiểu Y lập tức liền bị anh cố định đến gắt gao, không thể động đậy.

Khuôn mặt Bạch Hiểu Y đỏ lên trừng mắt nhìn anh, cá giận nói: "Tần Uyên, anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra!"

Tần Uyên vững vàng cố định cô không nhúc nhích, lại ấn đầu cô vào trong ngực mình, cảm đề trên đỉnh đầu cô, giọng điệu đương nhiên, "Đây là em nợ anh!"

Dưới tình huống này, Bạch Hiểu Y cũng thật sự cực kỳ bất đắc dĩ, ở đây lòng cô, cô chưa từng nghĩ sẽ dây dưa mập mờ với Tần Uyên, hy vọng cuộc đời này cách xa anh, vĩnh viễn không gặp lại mới tốt. Nhưng hết lần này tới lần khác lời anh nói cũng có vài phần đạo lý, cô thật sự nợ anh ân tình.

Suy nghĩ hồi lâu cô rốt cuộc vẫn phải bất đắc dĩ thờ dài, "Cũng chỉ một lần này thôi."

Anh ngược lại cũng sáng khoái đáp, "Được."

Ôm ngủ thì ôm ngủ, dù sao chỉ một đêm này, cô cũng sẽ không thiếu một miếng thịt. Bạch Hiểu Y nghĩ xong liền nhắm mắt lại, chỉ hy vọng một đêm sớm trôi qua, anh đừng làm ra thêm chuyện gì nữa.

Đang lúc cô nhắm mắt lại muốn mình ngủ thật nhanh, Tần Uyên lại đột nhiên nắm tay cô, toàn thân Bạch Hiểu Y bị đâm một cái, đột nhiên mở mắt nhìn anh, "Anh lại muốn làm gì nữa?"

Tần Uyên lại nắm hai tay cô, lông mày nhíu chặt, "Tại sao trời nóng như vậy mà tay em lại lạnh thế?"

"Trời sinh." Bạch Hiểu Y bỏ lại câu này liền muốn rút tay khỏi tay anh, không ngờ khí lực anh lớn như vậy, cô căn bản không rút ra được. Cô lập tức vừa vội vừa giận, "Buồn ngủ thì ngủ đi, anh làm cái gì vậy?"

Tần Uyên lại không đáp, mà trực tiếp nắm hai tay cô bỏ vào trong áo anh, lại dán chúng lên lồng ngực, lúc này mới vẻ mặt đương nhiên đáp: "Anh giúp em sưởi ấm."

Hai tay Bạch Hiểu Y vừa chạm vào thân thể cứng rắn của anh, chỉ cảm thấy lòng bàn tay bị phồng một cái, cô gần như không chút nghĩ ngợi liền muốn kéo tay về. Tần Uyên lại siết sao đê chặt tay cô, ánh mắt đông lạnh, sắc mặt nghiêm túc, "Chớ lộn xộn, em nhích tới nhích lui như vậy, mà sát làm anh không chịu được."

"Anh..." Bạch Hiểu Y cắn môi, "Sao anh lại vô sỉ như vậy?!"

"Vô sỉ?" Tần Uyên hừ hừ, "Muốn so vô sỉ, anh sao có thể sánh bằng em được, anh còn có rất nhiều tư liệu vô sỉ em dùng với anh đấy, có muốn nghe từng cái không?"

Bạch Hiểu Y đỏ mặt, vội vàng phản hận nói : "Câm miệng!"

Tần Uyên nhủ mảy, trên mặt lộ ra vài phần đắc ý, "Vậy thì em chớ lộn xộn, ngoan ngoãn ngủ đi."

Bạch Hiểu Y cũng thật sự lo lắng anh sẽ nói ra việc trước kia làm cô mất mặt, trước kia cô thích Tần Uyên như vậy, vừa nhìn thấy anh liền hận không thể đánh cả người trên người anh không buông ra. Từ nhỏ làm không biết bao nhiêu chuyện vô sỉ đối với anh, cho nên cô cũng không dám lộn xộn nữa, dứt khoát nghe theo anh.

Nhưng mà, tay cô áp vào lồng ngực của anh cũng thật sự làm toàn thân không được tự nhiên, cứ như vậy dán vào anh, cảm giác rắn chắc căng mìn kia rõ ràng như thế, nhiệt độ nóng rực trên người anh cũng truyền từ ngón tay tới trên người cô. Trái tim trong lồng ngực kia giống như đang đập từng nhịp trong bàn tay cô, mỗi nhịp đập cũng có thể làm tim cô run theo.

Kết hôn với anh năm năm, hình dáng từng tác thịt trên người anh, mỗi một chỗ cô đều biết rõ, hơn nữa giờ phút này hai người dựa vào gần như thế, gần tới mức không cần nhìn cô cũng có thể cảm giác được hầu kết anh nhúc nhích. Hơi thở ôn nhu trên người anh phả vào mặt cô, mùi hương quen thuộc như vậy, làm từng ký ức cô đã niêm phong vào kho lại ùa về.

Kỳ thật Tần Uyên cũng có thời điểm ôn nhu với cô, đó chính là ở trên giường, ở trên giường lúc nào anh cũng kiên nhẫn hơn bao giờ hết. Anh sẽ không mạnh mẽ đâm tới chỉ vì muốn phát tiết, anh sẽ từ từ lôi cuốn cô, mỗi một lần cũng có thể làm cho cô thể nghiệm loại cảm giác làm người ta hít thở không thông. Hơn nữa ở phút cuối cùng anh cũng sẽ ôm cô thật chặt, lộ ra giọng nói khàn khàn gọi cảm thân thiết gọi bên tai cô "Vợ ơi".

Bạch Hiểu Y nghĩ tới những chuyện này, trên mặt rất nhanh liền đỏ ửng, tiếp theo sắc mặt dần lan rộng, cho đến khi quay đầu mặt đã đỏ gấc.

Tần Uyên nhìn qua bộ dáng này của cô, ánh mắt sâu thêm vài phần, lòng mảy mảy lại, "Em đang suy nghĩ lung tung gì vậy? Sao mặt lại đỏ thành thế này?"

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần lại, lập tức oán hận chính mình thế nhưng nghĩ tới những chuyện này. Cô vội vàng cúi đầu xuống đi thử che giấu dáng vẻ khác thường của mình, lại nghe tiếng cười đầy hàm ý của Tần Uyên truyền từ đỉnh đầu xuống, "Giấu đầu lòi đuôi."

Bạch Hiểu Y vừa thẹn thùng vừa lúng túng, trong lúc nhất thời lại không biết phản bác anh ra sao.

Tần Uyên lại đột nhiên co người lại, ánh mắt lợi hại kia cùng cô hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc nghiêm túc hỏi cô, "Em vừa nghĩ gì vậy?"

Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái, "Không nghĩ gì hết! Anh lại ăn nói lung tung nữa, tôi sẽ trực tiếp đi về đấy."

Tần Uyên thỏa hiệp thở dài, "Được rồi được rồi, ngủ ngon." Cánh tay ôm cô lại chặt thêm chút, dường như sợ cô sẽ chạy trốn mất trong lúc anh không chú ý.

Hai người không nói gì thêm, Bạch Hiểu Y cũng mệt mỏi, vô thức ngủ thiếp đi.

Chỉ là đêm nay Bạch Hiểu Y lại mơ thấy ác mộng.

Cô mơ đến ngày đó, Khương Nghiên Kỳ chạy đến chỗ cô làm việc, vẻ mặt đắc ý nói với cô : "Chỉ cho rằng Tần Uyên yêu chị sao? Chị đừng nằm mơ! Anh ấy căn bản không yêu chị, nếu nói anh ấy yêu chị, tại sao lúc nào cũng hờ hững với chị?! Nếu anh ấy yêu chị cũng sẽ không để chị mỗi ngày đều ở nhà một mình! Còn nữa... Chị cho rằng đuổi tôi ra khỏi nhà thì chị sẽ thắng sao? Sai rồi! Có lẽ chị không biết Tần Uyên lên cho tôi ở tại một căn nhà của anh ấy đúng không?! Ngay ở Hoàng Thái Uyên! Chị cũng biết chỗ kia không xa công ty của anh ấy mà! Hơn nữa mỗi lần tan tầm anh ấy cũng đến chỗ tôi ngồi một chút đấy! Chị đều không biết phải không?"

Nghe những lời này, Bạch Hiểu Y giống như bị sét đánh, sửng sốt, ngăn người rất lâu mới phục hồi tinh thần lại. Cô cũng không để ý Khương Nghiên Kỳ lời nhai, còn chưa tới giờ tan sở liền chạy đi, cô lái xe cực nhanh đến công ty của Tần Uyên, không để ý tất cả những ai ngăn trở, trực tiếp xông vào trong phòng làm việc của anh.

"Anh nói đi, có phải anh cho Khương Nghiên Kỳ ở căn phòng tại Hoàng Thái Uyên hay không?"

Tần Uyên từ trước máy vi tính ngẩng đầu lên nhìn cô một cái. Đã qua một thời gian hai chưa gặp mặt, thấy cô xuất hiện tại nơi này, anh cũng không thắc mắc, chỉ dứt khoát quăng ra một chữ, "Phải."

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy trái tim giống như bị hung hăng đâm một cái, đặc biệt là nhìn qua vẻ mặt không cho là đúng của anh, cô đau đến lui về phía sau một bước, hít sâu vài lần mới lấy lại sức, "Tại sao vậy chứ? Tại sao lại làm thế? Anh biết rõ cô ta có ý với anh, tại sao anh lại giúp cô ta? Anh cũng biết em ghét cô ta đến nhường nào mà!"

Tần Uyên mặt mũi vuốt trán, "Bạch Hiểu Y, tôi không muốn bởi vì loại chuyện lông gà vò tôi (* chuyện nhỏ nhặt) này mà gây gổ với em. Em về trước đi, hiện tại tôi đang bận nhiều việc, có chuyện gì chờ tôi trở về rồi hãy nói."

"Chuyện lông gà vò tôi? Anh cảm thấy đây là chuyện lông gà vò tôi? Tần Uyên, anh nói thật cho em biết, anh ở cùng cô ta sao? Nếu không sao anh lại tốt bụng cho cô ta ở lại? Tại sao lại có kiên nhẫn mỗi ngày đều tới chỗ cô ta ngồi?"

Tần Uyên nhắm mắt lại, lúc mở mắt, trong cặp mắt kia đã nhiễm lên sự giận dữ, "Em đang nghĩ lung tung cái gì vậy?! Tôi giúp cô ấy chẳng qua cũng là vì cô ấy là em họ em, không muốn ông bà em làm ồn lên! Không hơn!"

Bạch Hiểu Y cũng ý thức được mình quá mức kích động, vội vàng điều chỉnh hô hấp bình phục lại, "Được, là em sai, em nghĩ oan cho anh, em không nên ghen ghét anh, hôm nay anh về nhà được không? Em sẽ làm món ăn anh thích nhất, đã lâu rồi anh chưa về nhà, em rất nhớ anh."

Tần Uyên lại trực tiếp đóng máy tính lại, vừa đứng dậy vừa nói: "Dạo này anh đang bận muốn chết, không có thời gian trở về, chờ anh hết bận thì sẽ trở về, anh phải đi họp, em về nhà trước đi, đừng náo loạn nữa!"

Nói xong lời này liền trực tiếp cầm máy tính đi ra cửa, Bạch Hiểu Y không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng chạy tới sau lưng ôm anh, "Uyên ca, đừng giận em, em biết em sai rồi, em không nên ghen ghét anh. Vậy chờ sau khi em làm món ăn xong, mang tới công ty ăn cùng anh có được không? Chúng ta đã lâu rồi không ăn cơm chung."

Tần Uyên lại lạnh lùng kéo tay cô ra, tức giận nói: "Bạch Hiểu Y, cuối cùng thì em muốn tùy hứng tới bao giờ đây? Tôi bảo em về nhà em nghe không?"

Khuôn mặt anh trầm xuống, trong mắt tràn đầy tức giận, ánh mắt nhìn cô không có nửa điểm thương tiếc, dường như cô không phải vợ anh, mà là một phiên toái cứ bám dính lấy anh, làm anh không thoát khỏi!

Anh lạnh lùng làm cô đau lòng đến mức không thể nhúc nhích, cô há hốc mồm, phát hiện mình thế nhưng một câu đều nói không nên lời. Mà Tần Uyên cũng không nhiều lời với cô, lạnh lùng xoay người rời đi, bảo thư ký vào uyển chuyển mời cô rời đi.

Bạch Hiểu Y không thể nào hình dung lúc này mình tuyệt vọng nhường nào, cô có thể vì anh mà không để ý việc anh cho Khương Nghiên Kỳ ở lại, thậm chí cũng không hỏi tại sao anh lại lên lui tới với Khương Nghiên Kỳ sau lưng cô. Cái gì cô cũng không để ý, cô chỉ muốn anh nhìn cô một lần, cô đã khổ sở cầu khẩn thành dạng này, tại sao anh vẫn đối xử với cô lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không thấy cô khóc, hoàn toàn không thấy cô đau khổ, cứ tuyệt tình trực tiếp rời đi như vậy, vì sao?

Bạch Hiểu Y chỉ cảm giác mình ngã vào một hầm băng, nước lạnh như băng thấm thấu qua da thịt, như những cây kim sắc nhọn đâm vào toàn thân cô. Cô muốn giãy dụa thoát khỏi đây, nhưng thân thể lại như bị phong ấn không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho sự tuyệt vọng ừn ừ kéo tới bao phủ toàn bộ.

Bạch Hiểu Y tỉnh lại từ cơn ác mộng, toàn thân đã đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Cô phát hiện lúc này mình lại nằm ở một lồng ngực ấm áp, mà giọng nói Tần Uyên trầm thấp ôn nhu vừa vọt từ đỉnh đầu truyền xuống, "Được rồi, không phải sợ, anh ở đây, anh ở cạnh em, đừng sợ!"

Giống như bị sét đánh một cái, Bạch Hiểu Y đột nhiên tỉnh hồn lại, cô dường như đẩy người trước mắt ra theo bản năng, không chờ anh phản ứng kịp đã nhay xuống giường, kéo giãn khoảng cách với anh, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh.

Tần Uyên bị sự thay đổi bất thành linh của cô làm ngẩn người, ánh mắt cô nhìn anh như oán hận, trong lòng Tần Uyên căng thẳng, vội vàng tiến lên một bước. Nhưng mà còn chưa tới trước mặt cô lại thấy cô tức giận nói: "Đừng tới đây!"

Bước chân Tần Uyên khựng lại, ánh mắt luống cuống nhìn cô, "Sao vậy?"

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, cô đột nhiên cảm thấy mình quả thực rất buồn cười, cô vừa suyết mềm lòng với anh, vì anh sưởi ấm tay cho cô khiến trái tim cô cảm thấy ấm áp. Không chỉ vậy, cô còn không đề phòng mà ngủ thiếp đi trong ngực anh.

Nếu như không phải cơn ác mộng này lôi cô trở lại thực tế đáng sợ, có phải cô lại muốn quỳ rạp dưới ống quần Tần Uyên lần nữa, lại bị anh ngược đến thâm thương hay không?

Ánh mắt anh dịu dàng một chút mây đã cảm động, mây đã quên anh ta từng đối xử với mây như thế nào ư? Đã quên anh ta tự tay đẩy mây rơi vào hầm băng lạnh lẽo vô tận sao? Đã quên anh ta ngày ngày lạnh nhạt mây như thế nào? Đã quên mây đã đau khổ vùng vẫy thế nào sao? (tự chất vấn nên đề "mây" nhé)

Hiện giờ thế nhưng mây lại mềm lòng với anh ấy, sao mây có thể bị ỉn đến nước này chứ?

Đúng rồi, vừa nãy chẳng qua chỉ là cơn ác mộng của mây, mây đã tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, tuyệt đối không được lại dính vào cơn ác mộng đó nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Kiếp Trước

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

Lại mở mắt, kí ức quay cuồng trong lòng ngực, trong mắt cô đã ngăn ngăn nước, nhìn người trước mắt, mặt mày sắc bén, góc cạnh rõ ràng, đôi trước mỗi một nơi trên người anh cô đều tha thiết ao ước, sau khi buông bỏ tất cả, cho dù đã từng tổn thương chồng chất, nhưng hiện tại, cô đã có thể thản nhiên đối mặt với anh.

"Tần Uyên, tôi cho anh biết giấc mơ tôi từng kể, thật sự do bản thân tôi trải qua." Tay cô run rẩy chỉ về ngực mình: "Anh chỉ cho rằng tôi luôn đối với anh tàn nhẫn, luôn tổn thương anh, nhưng anh chưa từng nghĩ tới, nơi này của tôi, đã từng bị anh tàn nhẫn tổn thương qua, tôi đã đau khổ cỡ nào, gian nan cỡ nào."

Lông mày Tần Uyên càng nhíu chặt, trong ánh mắt cũng hiện ra tâm tình phức tạp, anh nhìn sắc mặt cô trắng bệch, bên trong đôi mắt không thể giả bộ thống khổ, tâm tư nhảy bén như anh, anh biết rõ, giờ phút này cô không nói dối anh. Mặc dù những điều cô nói thật sự không thể tin được, nhưng mỗi một biểu cảm nhỏ trên mặt cô nói cho anh biết, cô không lừa anh.

Khiếp sợ trong lòng khó có thể tưởng tượng được, nhưng về kiếp sợ ở ngoài, nhìn cô trước mặt rõ ràng lộ ra đau khổ nhưng lại ra vẻ kiên cường, dường như bị nỗi đau của cô lấy động, anh không kim lòng được xoa nhẹ hai gò má cô.

"Ở kiếp trước, tôi dùng hết dũng khí đi yêu anh, theo đuổi anh, dây dưa anh, nhưng anh vẫn lạnh nhạt với tôi, nhiều năm kết hôn chưa hề nhìn tôi lấy một cái. Anh lén qua lại với Khương Nghiên Kỳ sau lưng tôi, tôi biết được đi chất vấn anh, anh một câu kiên nhẫn giải thích cũng không có, anh không nhìn nỗi đau của tôi, đối với tôi không có nửa phần thương xót, không chỉ như vậy còn càng ngày càng đối với tôi lạnh nhạt, cho đến về sau tôi nhìn rõ ràng hết thảy, tôi biết anh không thương tôi, tôi cuối cùng cũng thuyết phục bản thân để anh xuống. Tôi và anh ly hôn, trên đường về nhà tôi gặp tai nạn ở sông Hoài, kiếp trước tôi cứ vậy mà mất. Tôi cho rằng mình đã chết, vậy mà thời điểm tỉnh lại tôi phát hiện bản thân mình trở về năm 18 tuổi, 18 tuổi, tôi không đi theo anh lên thành phố Bắc Kinh, chúng ta vẫn chưa kết hôn, tôi không muốn đi lên vết xe đổ, tôi quyết định rời xa anh, sống thật tốt cuộc đời mình."

"Tần Uyên, anh không thể nào tưởng tượng được kiếp trước cuối cùng tôi phải chịu dày vò thế nào, anh cũng không thể nào tưởng tượng được ruột cuộc tôi bị anh tổn thương ra sao mới hoàn toàn buông bỏ anh. Hiện tại mỗi lần nhìn đến anh tôi đều sẽ nhớ tới quá khứ đã qua, tôi chỉ muốn sống thật tốt cuộc đời mình, Tần Uyên, tôi van cầu anh buông tha tôi có được hay không? Anh có biết, mỗi lần anh ép buộc tôi như vậy khi đó tôi khó chịu bao nhiêu."

Tâm hồn hoàn toàn rung động là cảm giác gì, đại khái là vậy. Tần Uyên là người tin theo chủ nghĩa duy vật, anh cảm thấy cõi đời này tất cả đều có thể sử dụng phương thức khoa học để giải thích, anh không thể tin được cõi đời này thật sự có loại sự tình không thể tưởng tượng nổi tồn tại, nhưng lời nói của cô, mỗi một vẻ mặt đều chân thật như vậy, cô cũng không phải lừa anh.

Anh vẫn cảm thấy cô rất kỳ quái, tại sao chỉ vì một con ác mộng liền phán anh tử hình, anh cũng không tin ác mộng của cô là điềm báo trước, phải nói, anh không tin mình sẽ giống như trong ác mộng của cô, đối với cô tàn nhẫn như vậy.

Nhưng anh vạn lần không ngờ, ác mộng trong miệng cô nói lại là "kiếp trước", mà anh lại thật sự như trong ác mộng đối xử như vậy với cô.

Bình tĩnh như anh, giờ phút này nghe lời cô nói thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại, anh nhìn cô thật sâu, theo bản năng giúp cô lau nước mắt trên mặt, anh không biết mình nên nói gì, cũng không biết chính mình nên làm gì.

"Tần Uyên, hiện tại tôi rất mệt, tôi muốn nghỉ ngơi thật tốt."

Tần Uyên tỉ mỉ nhìn mặt cô trắng bệch, sững sờ một lát cuối cùng cũng gạt đầu, anh ngồi xổm xuống đem cô ôm lên, Bạch Hiểu Y lúc này đã không còn sức đi gãy dựa, dứt khoát tùy anh ôm cô đem lên phòng.

Tần Uyên đặt cô lên giường, thừa cơ hội cô co rút thành một đoàn ở trong chăn, Tần Uyên đưa tay muốn vỗ vai cô, nhưng đưa tay qua hồi lâu cũng không hạ xuống người cô.

Anh ngồi ở bên giường ngắm nhìn cô thật lâu, cô nằm quay lưng, anh có rất nhiều lời muốn nói muốn hỏi, nhưng trong lúc nhất thời anh không biết mở miệng thế nào, chịu đựng rung động quá mạnh mẽ, trong một lúc anh căn bản chưa kịp hồi thần, cứ ngồi yên như vậy hồi lâu anh cuối cùng thở dài, đứng dậy rời đi.

Bạch Hiểu Y co lại ở trong chăn từ từ ổn định tâm tình chính mình, thực ra cô cũng không rõ ràng đem chân tướng nói cho anh biết có tác dụng hay không, càng không biết anh có thể nể phần tình này hạ thủ lưu tình với cô.

Đây là biện pháp cuối cùng cô khiến anh buông tay, cô không thể không đánh cược một lần.

Thời điểm Mã Duệ đi qua cửa hút thuốc lần thứ ba đã thấy bóng dáng Tần Uyên cao lớn vẫn đứng y nguyên ở bên trong, cách lần thứ nhất hẳn thấy anh đứng chỗ này là hai giờ trước. Mã Duệ rút cuộc không nhịn được lòng hiếu kỳ, bước tới bên cạnh đánh giá anh từ trên xuống dưới vài lần, về mặt vó

cùng nghi hoặc: "Mình nói này Tần tổng, ngài đứng đây đã hai giờ ngài biết không?"

Giống như không nghe thấy lời hắn nói, người trước mắt vẫn như cũ nhủ chặt lông mày, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi xa, không có ý muốn trả lời. Mã Duệ theo ánh mắt của anh nhìn sang, bên ngoài là đường phố xe chạy như nước rút, hắn không biết bên ngoài đến tốt cùng có gì hay để xem.

Mã Duệ không rõ người này ruốt cuộc trúng gió gì, hắn chờ một lát không có câu trả lời cũng đành bỏ cuộc, hắn phất tay một cái: "Được được, đây là công ty của cậu, cậu thích đứng bao lâu thì đứng, mình đi làm đây."

Vừa mới xoay người lại đột nhiên nghe được anh yếu ớt nói một câu: "Cô ấy nói tất cả cho mình biết rồi."

Bước chân Mã Duệ dừng lại, quay đầu nhìn về anh, nhưng thấy ánh mắt anh vẫn như cũ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, chân mày Mã Duệ cau lại, đưa ngón trỏ chỉ chỉ mũi mình: "Cậu đang nói chuyện với mình?"

"Ừm." Anh nhàn nhạt đáp một tiếng.

Mã Duệ khẽ vuốt cằm suy tư chốc lát, cũng không rời đi, dứt khoát dựa vào vách tường: "Ai nói tất cả cho cậu biết? Tiểu thanh mai của cậu?"

"Ừm." Giọng nói anh rất nhạt, nhạt đến mức nghe không ra bất kỳ tâm tình nào.

Mã Duệ đau đầu dùng ngón tay xoa xoa trán: "Được rồi, cô ấy nói cho cậu cái gì?"

Anh trầm mặt một chút: "Cô ấy nói cô ấy gặp một con ác mộng, ở trong mơ cô ấy vẫn đuổi theo mình, còn thi đến đại học Bắc Kinh, sau đó chúng mình kết hôn, nhưng mình vẫn đối với cô ấy không tốt, vẫn đối xử lạnh nhạt với cô ấy, mình còn cùng người phụ nữ cô ấy ghét qua lại sau lưng. Sau này cô ấy ruốt cuộc quyết định buông tay mình, cô ấy ly hôn với mình, trên đường về nhà ở bị tai nạn trên sông Hoài rồi chết. Sau khi cô ấy tỉnh mộng, cô ấy nói giấc mơ này là điềm báo cho cô ấy, nếu như cô ấy không muốn giống trong giấc mơ thì phải buông bỏ mình."

Mã Duệ nghe đến đây không nhịn được bật cười, nhưng ánh mắt chạm tới sắc mặt vô cùng khó coi của anh, hắn lập tức thu hồi ý cười, ho khan một tiếng, nghiêm túc chỉnh lại lời nói chính mình cho dễ nghe một chút mới nói: "Sau đó thì sao?"

Lông mày anh nhủ càng chặt: "Cậu cảm thấy, nếu như mình thật sự kết hôn cùng cô ấy, mình sẽ đối xử với cô ấy như trong giấc mơ cô ấy nói sao? Mình thật sự sẽ lạnh nhạt với cô ấy? Thật sự qua lại với người phụ nữ cô ấy ghét ở sau lưng cô ấy?"

Tuy rằng anh dùng lời nói nghiêm trang nói ra sự việc liên quan đến ác mộng thật sự làm Mã Duệ cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn sắc mặt anh có chút thất bại, ánh mắt như có như không một luồng khô sở, Mã Duệ cảm thấy lúc này mình cười nhạo anh thì thật quá tàn nhẫn. Vì thế tạm thời kìm nén cảm giác chính mình vừa nghe một câu chuyện cười, chăm chú suy nghĩ lời anh nói.

"Chuyện này hẳn là không cần mình phải trả lời, chính cậu không phải biết rõ sao? Cô ấy thay đổi thái độ với cậu, cậu thì đối với cô ấy thế nào? Cậu không phải rõ ràng nhất sao? Nếu cô ấy không thay đổi, vẫn còn yêu cậu, mình nghĩ thái độ cậu đối với cô ấy vẫn như trước, không thay đổi." Hắn sờ sờ mũi: "Còn chuyện cậu đi tìm phụ nữ khác, mình thấy không có khả năng, lấy tính tình của cậu." Nói đến chỗ này Mã Duệ vội vàng dừng một chút, ho khan một tiếng: "Lấy tính tình của cậu, cái này quá không thực tế."

Tần Uyên hồi lâu không trả lời, Mã Duệ cũng không rõ anh có nghe thấy hay không, nhìn người đàn ông trước mắt đứng sắp thành đá, hắn ruốt cuộc không nhịn được nhắc nhở: "Mình nói, cậu muốn cùng mình nói chuyện, mình nói với cậu một đồng lời vậy mà cậu không trả lời, có ý gì đây?"

"Cô ấy nói mình không yêu cô ấy, cậu nói mình thật sự không yêu cô ấy sao?"

"..." Mã Duệ bị anh hỏi một câu không đầu không đuôi đến bối rối, hơi suy tư một lát mới nói: "Nói như thế nào đây, mình đoán có lẽ cậu cũng yêu cô ấy đúng không, chỉ là vẫn không ý thức được tình cảm của mình, không phải là như vậy sao? Cậu luôn cảm thấy chán ghét cô ấy, cô ấy vô cùng phiền phức, hy vọng cô ấy có thể cách xa cậu một chút, nhưng khi cô ấy thật sự cách xa cậu cậu lại cảm thấy không chịu được. Có câu nói thế này, sau khi mất đi mới hiểu được quý trọng, thời điểm cậu mất đi cô ấy thì cậu mới phát hiện mình để ý cô ấy, nhưng đối với tính tình của cậu, cậu không ý thức được cũng rất bình thường."

Mã Duệ nói xong lời này thấy sắc mặt anh không biến chuyển, hắn thở dài, vỗ vỗ vai anh an ủi: "Quên đi, hiện tại hết thảy vẫn còn kịp, cậu vẫn có thể đoạt cô ấy về."

"Vẫn còn kịp?" khóe miệng Tần Uyên hé ra ý cười cay đắng: "Thật sự vẫn còn kịp sao?"

Mã Duệ nhìn dáng đáp kìa của anh, trong lúc nhất thời cũng không biết phải an ủi anh thế nào, dứt khoát thở dài: "Được rồi, chính bản thân cậu suy nghĩ thật kỹ đi."

Mã Duệ sau khi rời đi gian hút thuốc còn lại một mình Tần Uyên, anh ruốt cuộc đi chuyển bước chân, đi tới ngồi xuống ghế sa lon bên tường, hai mắt nhắm chặt, trong đầu vọng lại lời Bạch Hiểu Y nói tới qua.

"Anh chỉ cho rằng tôi luôn đối với anh tàn nhẫn, luôn tổn thương anh, nhưng anh chưa từng nghĩ tới, nơi này của tôi, đã từng bị anh tàn nhẫn tổn thương qua, tôi đã đau khổ cỡ nào, gian nan cỡ nào."

Anh không dám tưởng tượng anh thật sự từng làm như những lời cô nói, cô nói anh đối với cô lạnh nhạt, cô nói anh không nhìn nổi thống khổ của cô, anh thật sự sẽ như vậy sao? Nếu như tất cả không có thay đổi, nếu như cô vẫn chưa buông tay anh, nếu như cô còn yêu anh tha thiết, cô còn yêu thích quần

quít anh, nếu như cô ở trước mặt anh rơi nước mắt, anh thật sự sẽ thờ ơ không động lòng sao?"

Anh chậm rãi ngồi xuống, dùng hai tay chống trán, anh thật sự không biết, thật sự không biết, anh thật sự không tin được bản thân mình sẽ đối xử với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 22.2

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

-----Dải phân cách kiếp trước-----

"Tần tiên sinh, nơi này là bệnh viện nhân dân đứng thứ ba thành phố Bắc Kinh, trước đó ngài đang ở trên máy bay nên không thể gọi cho ngài kịp thời, buổi chiều hôm qua bà Tần vượt qua thành đường cao tốc xảy ra tai nạn ở thành phố Bắc Kinh. Sau khi đưa đến bệnh viện đã được cấp cứu nhưng vô hiệu, đã tử vong, hi vọng Tần tiên sinh có thể nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến bàn bạc sự việc cùng chúng tôi."

Trong đầu vẫn quay quanh cuộc điện thoại vừa nhận, hai tay Tần Uyên không ngừng nắm chặt vô lăng, dưới chân vô thức giẫm nhấn chân ga.

"Tai nạn xe cộ? Cứu giúp vô hiệu đã tử vong?" Anh cau mày, gương mặt nhìn qua ác liệt bức người: "Bạch Hiểu Y, nếu như cô dám dùng chuyện như vậy khiến tôi chú ý, tôi tuyệt đối sẽ không buông tha cô."

Từ công ty chạy thẳng đến bệnh viện đứng thứ ba thành phố, bình thường chỉ cần một giờ đi đường, anh không tới nửa giờ đã lái xe tới. Lãnh đạo bệnh viện và y tá, nhân viên làm việc chăm sóc biết anh sắp đến, đã đứng trước cổng chờ từ sớm. Đại khái tên Tần Uyên ở trong quốc hội không người nào không biết, ở trên đời này, phạm là người có tiền đều sẽ được đặt biệt ưu ái, như Tần Uyên bây giờ giá trị của cái đứng trên đỉnh người, càng được xem như thần mà tăng bốc.

Cho nên, thời gian chờ Tần Uyên ngang nhiên đậu xe ở cửa bệnh viện, lãnh đạo bệnh viện vội vàng đi tới, thân thiết đưa tay ra, cẩn thận từng chút chào hỏi: "Tần tiên sinh, chào ngài."

Tần Uyên không thèm để ý đến tất cả, bước ra xe liền đi tới cửa chính, vừa đi vừa nghiêm nghị hỏi: "Cô ấy ở nơi nào?"

Lãnh đạo bệnh viện chịu hết lạnh nhạt, thân thể cứng đờ, nhưng loại người như Tần Uyên hẳn không dám đắc tội, hẳn vội vàng khôi phục lại, đi tới phía trước, làm điệu bộ giới thiệu: "Tần tiên sinh mời ngài tới bên này."

Tần Uyên và đám người đi thang máy lên phòng bệnh VIP, dọc theo đường nội người đều phát hiện sắc mặt Tần Uyên quả thật khó coi cực kỳ, ngược lại không giống như mất đi người thân mà khó chịu, càng giống như bị xúc phạm mà phẫn nộ, hơi thở Tần Uyên quá mạnh mẽ, đặc biệt khi anh trầm mặc nhìn qua rất đáng sợ, mọi người nơi đây không ai dám nói chuyện, giải quyết việc chung mang anh tới phòng bệnh.

Thời điểm giúp Tần Uyên đem cửa phòng bệnh mở ra lãnh đạo bệnh viện cực kỳ hình thức nói một câu: "Tần tiên sinh xin hãy nén bi thương."

Tần Uyên cũng không phản ứng, xoay đôi chân dài vào phòng bệnh, lại thấy bên trong phòng bệnh trang trí xa hoa ngay chính giữa bày ra một cái giường lớn, trên giường lớn nằm một người, bị một tấm vải trắng che kín mặt, không rõ lắm là ai.

Một đường đến đây anh tự nói với mình, Bạch Hiểu Y đang diễn trò, cô chẳng qua muốn anh chú ý tới cô, cô chính là thích huyền não với anh, ngày ngày huyền não, chính là muốn anh quan tâm cô thôi.

Lần này cũng giống như vậy, câu kết với bệnh viện tìm anh gây âm ỉ, chẳng qua là muốn hấp dẫn sự chú ý của anh, chẳng qua chỉ là như vậy!

Nhưng mà, khi nhìn người nằm trên giường không nhúc nhích, yên tĩnh khiến người ta cảm thấy quý dị, trong đầu đột nhiên có một ý nghĩ đáng sợ, hay đây là sự thật...

Không đúng, cái này không thể nào là sự thật, cô chính là muốn huyền não, cô thích nhất chính là làm xằng làm bậy! (TK : vừa edit đến đây tôi vừa nghiêng răng ken két, tên Tần Uyên chết tiệt.)

Tần Uyên một lần nữa ngưng tụ tức giận lại, anh nhanh chân hướng về giường, đưa ta vén mấy tấm vải trắng lên!

Người nằm trên giường hai mắt nhắm chặt, sắc mặt cô trắng bệch, trắng đến không chút hồng hào, thậm chí lộ ra vẻ đáng sợ. Cô không như anh tưởng

tượng nhảy dựng lên ôm cổ anh, nháy mắt với anh khi đạt được trò đùa: "Uyen ca anh bị sợ rồi chứ?"

Mà chỉ lẳng lặng nằm nơi đó, cũng không nhúc nhích.

Thân thể giống như bị... thân hình cao lớn của Tần Uyên trong nháy mắt cứng ngắc, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn, thẳng đến khi anh cảm giác lồng ngực truyền đến một trận đau đớn mới phục hồi tinh thần lại. Anh tiến lên một bước, cúi người lấy tay nắm lấy bờ vai cô, đang muốn rống to với cô, làm cho cô lập tức đứng lên không cần nào loạn với anh nữa. (TK : khổ thân chị, chết cũng không yên với thẳng cha này)

Nhưng khi ngón tay chạm đến cơ thể đối phương lại cảm thấy một mảnh lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương, không có một điểm sinh khí.

Anh nhìn chằm chằm vào người trước mắt, nhìn gât gạo, nhìn không ngừng đến mức mắt phát đau, to máu chậm rãi lấp kín viền mắt.

Đầu ngón tay anh run rẩy dòi qua cổ cô, đầu ngón tay đụng đến mạch đập vô cùng bình tĩnh.

Vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ mạch đập nào nhảy lên..

"Tại sao lại như vậy.. Tại sao lại như vậy.." Anh không thể tin được nhìn mọi thứ trước mắt, không thể tin được, làm sao không phải cô diễn trò cùng anh, cô làm sao.. Cô làm sao có thể.. Làm sao đã chết rồi.

Không đúng, không đúng, không phải như vậy, tuyệt đối không phải như vậy.

"Bạch Hiểu Y, cô đứng lên cho tôi! Cô lập tức đứng lên cho tôi! Cô còn muốn đùa giỡn với tôi bao lâu? Cô giỡn chưa đủ sao? Lập tức đứng lên cho tôi!"

Anh nắm lấy bờ vai cô, ra sức lắc lắc người trước mắt, anh hi vọng làm cách này cho cô có thể tỉnh lại, hi vọng làm cách này cho cô biết anh đã đến rồi.

Y tá đứng ngoài cửa nhìn những chuyện xảy ra ngay lập tức hoảng sợ, mấy người liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đi tới, nhưng còn chưa đến gần, đã thấy anh đột nhiên quay đầu lại.

Đôi mắt anh đỏ đến đáng sợ, mặt mũi tràn đầy bạo ngược làm người ta sợ hãi, dường như giây phút anh quay đầu, giữa lúc y tá chuẩn bị khuyên nhủ liền theo bản năng dừng chân lại.

"Cút ngay! Lập tức cút ngay cho tôi! Cút ngay cho tôi!"

Anh vừa rống câu này, y tá gần như không nói hai lời, vội vàng lui ra sau, còn không quên đóng cửa lại.

Bên trong phòng bệnh nhanh chóng khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh đến mức anh có thể nghe thấy âm thanh khớp xương vì dùng quá sức nắm bờ vai cô mà vang lên giòn giã.

Anh nắm vờ vai đột nhiên cúi đầu cười lên, tiếng cười âm trầm ở trong phòng bệnh trống trải khiến người ta sợ hãi.

Không biết cười qua bao lâu, anh cuối cùng buông ra hai tay nắm vai cô, anh lấy tay dụi dụi mắt, chẳng biết lúc nào đem nước mắt chảy xuống lau đi, quay người lại, chậm rãi bước ra ngoài cửa, nhân viên y tá vội vàng nghênh đón, Tần Uyên hướng về bọn họ phát tay một cái, tỏ ý giờ phút này anh không muốn nói chuyện.

Tức giận vừa nãy đã tan hết, giờ phút này đi ra phòng bệnh, bước chân anh so với khi đến có vẻ nặng nề hơn rất nhiều, trên mặt không một chút biểu cảm, mặc dù bên trong đôi mắt mang theo hơi nước, nhưng trên người anh không nhìn thấy bất kỳ tâm tình nào, không có đau khổ, không có vui sướng, không khí trầm lắng, không hề giống một người trong trạng thái sống, càng giống một cái xác di động.

Anh ngồi trong xe ngắn ngủi hồi lâu mới khởi động xe rời đi, một đường lái xe về đến nhà, móc chìa khóa ra mở cửa, giây phút mở cửa trong chớp mắt, kí ức không nhận được mảnh liệt ủa về như thủy triều.

"Uyen ca, rèm cửa sổ em muốn là đồ thêu, tốt nhất là thêu có hoa sen."

"Uyen ca, chúng ta chọn màu nền nhà này đi."

"Còn đồ dùng trên giường em muốn dùng đường viền hoa."

"Uyen ca em mua hai cái bát rất đẹp, anh dùng cái này, em dùng cái này."

Mỗi một nơi đi qua anh dường như đều có thể nhìn thấy bóng hình cô tươi cười, cô nấu ăn, cô vừa ăn đồ vặt vừa xem ti vi, cô vụng trộm chơi game anh mới mở.

Dường như trước mắt hiện ra vẻ mặt cô rõ ràng từng cái từng cái như mới nhìn thấy hôm qua, cô chu mỏ tức giận, cô híp mắt cười như chim sẻ nhỏ, cô ôm cánh tay anh chơi đùa.

Nhưng khi nhìn lại, trước mắt chỉ là gian phòng xa hoa trống rỗng, không có nửa điểm hơi thở người sống, giống như linh hồn bị đào đi mất rồi.

Anh nặng nề bước chân đến sô pha ngồi xuống, khóe mắt lướt qua tấm tài liệu đặt trên khay trà, lông mày anh cau lại, ngón tay cầm lấy đem lên xem, ngẩng đầu đã thấy vài chữ trên tài liệu.

"Thư thỏa thuận ly hôn"

Nhìn mấy chữ này anh không khỏi cười lên, ly hôn? Cô lại muốn ly hôn với anh?

Bên cạnh thỏa thuận ly hôn còn có một tờ giấy, Tần Uyên cầm lên, xem một mạch.

"Tần Uyên, tôi suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc vẫn quyết định muốn ly hôn, tôi không có không đành lòng và nặng nề như trong tưởng tượng, ngược lại vô cùng bình tĩnh, cho tới giờ phút này tôi mới phát hiện, hóa ra từ bỏ người không thương mình thoải mái như vậy.

Anh có lẽ vĩnh viễn cũng không biết năm năm qua tôi đã trải qua dẫn vật nhiều thế nào, tôi vốn cho là sau khi chúng ta kết hôn thái độ anh đối với tôi sẽ tốt hơn một chút. Nhưng tôi nghĩ sai rồi, cho dù kết hôn, anh vẫn như cũ không muốn nhìn tôi lấy một cái, không chỉ như vậy, anh còn cho rằng tôi vẫn là tính nết trẻ con. Tôi không nên bởi vì anh lạnh lùng mà đau khổ, tôi không nên hi vọng anh đối với tôi tốt hơn, bằng không anh liền coi là tôi cố tình gây sự, tôi thật sự chịu đủ lắm rồi! Chịu đủ lắm rồi anh lạnh lùng, chịu đủ lắm rồi anh thờ ơ! Tôi là vợ của anh, là một người sống sờ sờ, tôi cũng khó chịu, cũng đau khổ, tôi cũng cần được yêu thương, cho dù được chồng quan tâm qua loa, tôi ở đây cũng không chiếm được.

Tần Uyên, anh có lẽ cũng không biết tôi yêu anh nhiều bao nhiêu. Nếu không như vậy tôi không có cách nào bị anh lạnh lùng nhiều năm kiên trì lâu như vậy, tôi đều giúp anh kiểm soát, đều hy vọng mọi thứ sẽ tốt lên, cho đến khi xảy ra chuyện Khương Nghiên Kỳ, tôi triệt để cảm thấy được, đời này anh cũng sẽ không yêu tôi, anh không nhìn nổi đau của tôi, không nhìn thấy tôi dẫn vật, anh một lòng chỉ cảm thấy tôi cố tình gây sự, anh chưa từng đứng ở góc độ của tôi mà suy nghĩ, anh chưa từng đối với tôi một chút thương tiếc, anh hoàn toàn không biết hai tháng này tôi làm sao mà qua nổi, tôi mỗi ngày đều uống thuốc ngủ mới có thể ngủ, tôi phải ăn để giảm bớt uất ức trong lòng mới có thể làm việc bình thường, mỗi ngày tôi phải uống rất nhiều thuốc mọc tóc. Tôi rất đau đớn, rất khó xử, tôi muốn được anh an ủi, nhưng anh vẫn không muốn gặp tôi, anh luôn dùng bạo lực lạnh nhạt giày vò tôi, đến tận một ngày, tôi cuối cùng triệt để nhận ra, tôi hoàn toàn quyết định buông tay anh, tôi thật sự rất vui mừng, nếu cứ dằn vặt như vậy tôi sẽ điên mất, may là tôi đã nhìn rõ ràng tất cả, mọi chuyện vẫn chưa quá muộn.

Tôi không muốn hận anh, cũng không muốn trách móc anh, dù sao cũng là tôi tự nguyện yêu anh, cho nên khi trải qua đau khổ, tôi cũng có một nửa sai lầm, tôi hi vọng anh có thể nhanh chóng ký tên đơn ly hôn, cũng hi vọng sau khi kết thúc đoạn hôn nhân này chúng ta không nên quấy rầy cuộc sống lẫn nhau."

Nhìn những chữ này, rất lâu Tần Uyên vẫn chưa lấy lại tinh thần, mới đầu nhìn thấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn, anh thực sự vừa hận vừa giận, nhưng sau khi thấy những dòng chữ kia, đầu ngón tay sờ qua chữ ẩm ướt bị nước mắt làm nhòe, anh cảm thấy trái tim giống như bị người hung ác đâm một cái.

"Rụng tóc" "Thuốc ngủ" "Uất ức" những chữ này như một con dao, tàn nhẫn ghim trên người cô.

Tại sao lại như vậy, làm sao sẽ nghiêm trọng như thế?

Anh vẫn cho rằng cô với anh sống chung là hồ đồ, anh mỗi ngày bận bịu muốn chết, công việc một đống lớn làm cho anh sút đầu mẻ trán, thời gian ăn cơm và nghỉ ngơi đều không có, cố ý cô vẫn không cho anh hết lo, cô từ nhỏ đã như vậy, quần người muốn chết, luôn đi theo xung quanh anh, luôn khiến anh phiền lòng, sau khi kết hôn liền biến mất, anh chỉ muốn bình yên làm tốt chuyện của mình, nhưng cô không như anh mong muốn.

Anh làm sai những chuyện này khiến cô không vui?

"Anh cho rằng tôi vẫn là tính nết trẻ con."

"Tôi chịu đủ sự lạnh lùng của anh lắm rồi."

"Tôi chịu đủ sự thờ ơ của anh lắm rồi."

"Từ trước đến nay anh chưa từng coi tôi là vợ anh."

"Anh chưa từng đối với tôi nửa phần thương hại."

"Anh chưa từng yêu tôi!"

"Chưa từng yêu tôi!"

"Chưa từng yêu tôi!"

"Chưa từng yêu tôi!"

Từng câu tố cáo của cô đầy nước mắt chui vào đầu óc anh, anh đau đầu nắm chặt tóc, nhưng không có tác dụng, thanh âm kia vẫn như cũ lặp lại nhiều lần, khàn cả giọng lên án anh.

"Anh chưa từng yêu tôi!"

"Anh chưa từng yêu tôi!"

"Anh chưa từng yêu tôi!"

Anh không chịu nổi hành hạ này, vung tay lên gạt bộ trà tốt nhất trên bàn xuống đất, anh ôm đầu đứng dậy, đưa tay vung hết tất cả những thứ chạm tới xuống đất.

"Choang, choang, choang, rầm" Từng đợt hỗn loạn vang lên giòn giã. (Tô Huyền Ann : Ôi thứ lỗi cơ mà beta đoạn này buồn cười lắm ý)

"Không yêu em sao? Không yêu em sao?" Anh không kiềm chế được bản thân gào thét lên.

Giống như tất cả khí lực đều dùng hết vì câu nói này, anh rút cuộc từ từ thu bản thân không còn làm động tác phát cuồng như vừa rồi.

Anh lấy hai tay che mặt, có giọt nước óng ánh giữa ngón tay trượt xuống.

"Tôi không yêu em sao? Nếu như không yêu em, tại sao bây giờ tôi lại ngồi đây khổ sở?"

"Anh vẫn cho rằng tâm tính tôi trẻ con, tôi chịu đủ lắm rồi anh lạnh lùng, chịu đủ lắm rồi anh thờ ơ!"

Tần Uyên che mặt, lắc đầu, muốn xua tan tiếng nói của cô.

"Tôi không muốn, tôi cái gì cũng không muốn, công việc cái gì, của cái cái gì, tôi hết thấy không muốn, em mau quay về đi có được không? Em muốn tôi làm gì cũng được, tôi chỉ muốn em, em mau quay về có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 22.3

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

Trong phòng vắng vẻ hoàn toàn yên tĩnh, không có người trả lời anh. Cô không quay về, cô hoàn toàn biến mất, cô đời này sẽ không bao giờ xuất hiện quấy rối anh nữa.

Cứ như vậy ngồi ở chân tường không biết bao lâu, cho đến khi chuông điện thoại vang lên kéo suy nghĩ của anh về, anh từ từ ngẩng mặt lên giữa hai tay, khuôn mặt không chút cảm xúc lau nước mắt, mặt vô cảm nhận điện thoại.

Là thư ký gọi điện thoại tới, hần nói anh biết, công ty bên Mỹ đã chuẩn bị kỹ càng, bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường qua thương lượng với bọn họ.

Anh hít sâu một hơi, dùng thời gian anh bình tĩnh, lạnh nhạt, lý trí lên tiếng nói cho hần: "Nghĩ biện pháp kéo dài thêm một chút thời gian, tôi có chút việc nhà cần xử lý."

Thư ký đầu bên kia trầm mặc một lát, sớm thành thói quen anh xử lý công việc như vậy, hần cũng không hỏi nhiều, chỉ ngắn gọn đáp trả một chữ: "Được."

Tần Uyên cúp điện thoại, từ dưới đất đứng lên, trên mặt anh đã khôi phục sự bình tĩnh, mặt mày sắc bén, môi mỏng hơi nhếch, ở trên mặt anh không nhìn thấy lộ ra tâm tình nào. Anh là tổng giám đốc Tần cao cao tại thượng, anh là người nắm giữ tập đoàn lớn, anh là Tần Uyên người làm toàn bộ Internet để quốc chấn động, vừa rồi mất khống chế, điên cuồng, người cực kỳ bi thương không một chút quan hệ nào tới anh. (TK : chỉ muốn chửi một câu mẹ nó)

Anh thay đổi quần áo, không thêm đề ý trong phòng khắp nơi bừa bộn, mang theo cơ trí và bình tĩnh thuộc về mình rời khỏi nơi này.

Anh đưa thi thể Bạch Hiểu Y mang về sông Hoài, anh không nói một lời chấp nhận cha vợ và mẹ vợ ra sức chất vấn, anh giải quyết việc chung sắp xếp hậu sự cô, bình tĩnh đến mức độ tàn nhẫn.

An táng cô xong, giúp cô gác đêm, liên tục trông coi đến ngày thứ bảy cuối cùng, anh lập tức lái xe trở lại thành phố Bắc Kinh, sau đó mua vé máy bay bay đến nước Mỹ.

Sắp xếp lấp đầy hành trình, liên tiếp mấy ngày giống như đi đánh trận, mở hội nghị, nghiên cứu và thảo luận, tranh luận giá cả với công ty đối phương. Bắt đầu từ ngày an táng cô anh chưa từng nghỉ ngơi qua, cho đến khi hai bên ký hợp đồng xong, anh mới có cơ hội nghỉ ngơi.

Có vẻ hết thấy đều bình tĩnh, anh lại bận rộn như thường ngày.

Anh ngủ lại khách sạn, khi đó sắc trời đã muộn lắm rồi, anh đi vào phòng, không mở đèn, trực tiếp đi tới bên cửa sổ mở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đêm nay bầu trời không có sao, một mảnh đen ngòm, đặt bầu trời xa xa trên mặt đất, hiện ra vẻ nặng nề vô cùng.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới cô đã từng nói một câu, cô hỏi anh: "Bầu trời nước ngoài nhìn có đẹp hay không?"

Nhớ tới lời này, anh mỉm cười, lấy điện thoại ra tìm tên "Vợ", anh trực tiếp nhấn nút gọi, rất nhanh đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nữ lạnh lùng: "Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được."

Nhưng anh cũng không hề để ý, vẫn như cũ tự nhiên đáp lời đầu dây bên kia điện thoại nói: "Bạch Hiểu Y, bầu trời nước ngoài cũng không đẹp đâu."

Sau khi cúp điện thoại, anh trầm mặc một hồi, dường như nghĩ tới điều gì, anh bỗng nhiên thoải mái nở nụ cười, lập tức gọi điện thoại cho thư ký.

"Giúp tôi mua vé máy bay về sông Hoài, ngay bây giờ."

Thời điểm trở lại sông Hoài đã là giữa trưa, sau khi xuống máy bay anh liền trực tiếp lái xe đến mộ cô.

Bia mộ mới lập rõ ràng sạch sẽ hơn so với các bia mộ khác, trước bia mộ còn đặt mấy cái vòng hoa mới tinh, anh đi tới trước bia mộ ngồi xổm xuống, nhìn tấm hình dán trên bia mộ cười rục rờ.

Không kìm lòng được vươn tay ra vuốt ve mặt cô, anh gương mặt cười cười, luôn yêu thích sạch sẽ như anh giờ phút này không kiêng dè gì dùng dung ngón xuống mộ bia cô. Trên tay anh cầm một túi đồ ăn vặt, đó là bánh hạt dẻ anh mua cho cô, bánh hạt dẻ cô thích ăn nhất.

Anh lấy hai miếng bánh đặt trước mộ cô, tự mình cầm một miếng ném thử, lại lấy bên trong túi ra một bình rượu nhỏ, trực tiếp vịn nắp bình ra, một hơi trút hết xuống đất. Cái này anh mua của một ông lão, ông ấy nói rượu này rất ngon, hiệu quả rất nhanh.

"Bạch Hiểu Y, anh phát hiện, anh cho rằng mình rất lợi hại, anh từng thử qua, nhưng không làm được, không làm được sống tốt, không làm được xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

"Vừa nghĩ Y Nhi không ở đây, cũng sẽ không bao giờ vui vẻ xuất hiện ở trước mặt anh, lồng ngực anh như bị ai khoan mấy lỗ. Thật ra từ nhỏ anh đã không sợ đau, nhưng là thật kỳ quái, tại sao lần này, anh đau đến không chịu được."

Anh đưa tay xoa nhẹ hai gò má cô, trong mắt tràn đầy dịu dàng: "Anh cho rằng anh sẽ không yêu em như vậy, anh cho rằng chuyện này đối với anh không bị ảnh hưởng gì, dù sao, trước đây anh không có quan tâm tới em, nhưng."

Anh đột nhiên nặng nề ho khan vài cái, từ trong miệng tràn ra một ngụm máu lớn, anh thân nhiên như không lau máu tươi đi: "Nhưng anh phát hiện, thời điểm anh quyết tâm muốn đi theo em anh cảm thấy người mình nhẹ nhõm, cuối cùng anh thật sự có thể từ bỏ tất cả."

Đôi mắt ngày càng mờ, anh gần như không thấy rõ hình dạng tấm hình trên bia mộ, ngón tay nâng trên mặt cô vô lực trượt xuống, anh tựa gò má vào bia mộ, dựa vào vị trí mặt cô, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra, anh đã không còn sức mà lau đi.

Chậm rãi mơ hồ nhìn xuống tấm hình, anh động đậy khóe miệng, thật lâu mới phun ra một câu: "Chờ anh.."

Tần Uyên giật mình tỉnh lại, lúc này mới phát hiện anh vậy mà lại ngủ quên trên sofa khi đang hút thuốc trong phòng, anh xoa trán ngồi dậy, theo tiềm thức thờ phào nhẹ nhõm.

Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Thực ra anh hiện tại cũng không cách nào nhận định đây đến tốt cùng có phải giấc mơ hay không, bởi vì cảnh tượng trong mơ đều chân thật đến đáng sợ, anh có thể cảm nhận được cảm giác đau thấu tim gan khi biết Bạch Hiểu Y chết, cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng không còn cách nào khác cùng cô đi chết.

Đây chính là kiếp trước của anh và cô sao?

Hóa ra cô nói không sai, bản thân mình chưa từng trân trọng cô, chưa từng lưu tâm đến tình cảm cô, đều cho rằng cô ảm đạm với anh, chưa từng thật sự đối với tốt với cô.

Chẳng trách cô hết hi vọng đối với anh, chẳng trách khi đối diện với mình cô lại sợ hãi như vậy.

Anh xoa cái trán đau nhức, chợt phát hiện cho dù một đời trước hay là đời này chính mình thật là ngu xuẩn, đúng vậy, ngu xuẩn, ngu xuẩn.

Cho đến khi mất đi mới rõ ràng tình cảm của chính mình.

May mắn, trời cao cho anh một cơ hội, cô còn sống, mà anh vẫn còn sống khỏe mạnh (*THA: nguyên văn là "khỏe re" @@ nhưng nghe như thần kinh thô ý), tất cả vẫn còn cơ hội cứu vãn, anh vẫn kịp đền bù tất cả những gì thiếu nợ cô.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phản Kháng

"Túi sách này không phải là con mua, mà là Khương Nghiên Kỳ trộm túi sách người ta bị phát hiện, không thể không ra giá gấp đôi để mua về."

Giống như ném đá vào mặt hồ yên ả, trong nháy mắt làm gọn sóng, mọi người nghe nói vậy đều ngẩn ngơ.

Khương Nghiên Kỳ lại tỏ vẻ không dám tin, mà Lâm Thục Phụng cũng phục hồi tinh thần lại từ trong cơn chấn kinh, cả giận nói: "Cô nói hươu nói vượn cái gì đây Hiếu Y? Cô đừng có phung phí tiền không dám nhận rồi đổ hết lên đầu Nghiên Kỳ, nó là em cô đấy! Có người chị nào như cô không?"

"Cháu không nói lung tung, ở cửa hàng đó có camera giám sát, nếu mọi người không tin, con có thể dẫn mọi người tới cửa hàng, bảo bọn họ mang camera cho mọi người xem. Nếu không phải ra giá gấp đôi mua túi sách về thì người ta đã báo cảnh sát, hiện tại mọi người cũng không được thấy em ấy yên lành đứng đây."

Bạch Phụng Kiều ngồi một bên liên tục không nói gì, nghe nói vậy lông mày liền nhíu lại. Nghĩ tới vừa nãy Khương Nghiên Kỳ không chỉ che giấu chuyện này, còn đẩy hết mọi việc lên đầu Bạch Hiếu Y, sắc mặt lại trầm xuống vài phân, lúc này ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Khương Nghiên Kỳ, "Nghiên Kỳ, chị Hiếu Y nói có đúng không?"

Ngày thường Bạch Phụng Kiều là người vô cùng uy nghiêm, nếu không đã không thể quản lý được mấy chục nhân viên trong tiệm. Giờ phút này bà mặt lạnh hỏi một câu như thế, Khương Nghiên Kỳ liền bị hù dọa đến run rẩy. Hơn nữa có tật giật mình, cô ta cũng không dám ngụy biện nữa, nhưng cũng không trực tiếp thừa nhận.

"Cháu... Cháu không, con chỉ là thấy cái túi sách kia quá đẹp, cho nên... Cháu để trong quần áo vốn là muốn cầm đi tính tiền, không ngờ người bán hàng lại nói cháu ăn trộm."

Khương Nghiên Kỳ vừa dứt lời, Bạch Hiếu Y lại lạnh lùng nói: "Camera đã ghi lại rõ như vậy, tại sao cô thừa dịp người khác không chú ý, lén lút lút giấu trong quần, sau đó tại sao về mặt thần nhiên giống như không có gì xảy ra định đi khỏi cửa hàng đều quay rõ. Hơn nữa nhìn động tác ăn trộm của cô thuần thục như vậy, chắc hẳn không phải là lần đầu tiên. Mọi người không tin lời con, có thể đi theo con tới cửa hàng một chuyến."

Khương Nghiên Kỳ không ngờ Bạch Hiếu Y nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng như vậy, cô ta tự nhận chưa từng trêu chọc đến cô chỗ nào mà. Cô ta cắn môi, lén oán hận lườm cô một cái, lại thấy ánh mắt Bạch Phụng Kiều nhìn cô ta càng ngày càng lạnh, cô ta rút cuộc không chống đỡ nổi, liền quỳ xuống mặt đất, khóc to : "Cháu xin lỗi bác trai, bác gái, là cháu sai. Cháu thấy túi sách quá đẹp cho nên... Mọi người tha thứ cho cháu lần này, về sau cháu không dám nữa."

Lâm Thục Phụng ngờ ngác đứng một bên nhìn một màn này, vẫn luôn không chen được vào cuộc đối thoại, lúc này thấy Khương Nghiên Kỳ quỳ trên đất, bà vội vàng đỡ cô ta. Vừa đỡ vừa nói: "Nó vẫn chỉ là đứa bé, làm gì có đứa trẻ nào không phạm sai lầm. Trước đây các con cũng không thể không phạm qua sai lầm đúng không?" Lại ngừng đầu nhìn Bạch Hiếu Y nói : "Hiếu Y, cháu cũng thiệt là, cháu đi cùng em mà sao không nhắc nhở em một câu?"

Bạch Hiếu Y vừa nghe lời nói này, liền cười lạnh một tiếng, "Bà muốn nói Khương Nghiên Kỳ trộm đồ của người ta là do không hiểu chuyện không nên trách, cuối cùng đổ thành cháu có lỗi đúng không? Năng lực đối trắng thay đen của bà cũng giỏi quá đi? Hơn nữa vừa rồi lúc trở lại Khương Nghiên Kỳ còn đổ hết mọi việc lên đầu cháu! Em ấy vì trốn tránh sai lầm của mình mà oan uổng cháu, bà không nói em ấy sai, còn đổ lỗi cho cháu, người khác không biết còn tưởng rằng cháu không phải cháu gái ruột của bà ấy chứ!" (cứ tưởng LTP là mẹ KNK aka thím BHY, hóa ra LTP là bà nội, đọc đoạn dưới rồi cuồng cuồng lướt lên trên sửa xưng hô @@ có chỗ nào mình chưa sửa lại xưng hô thì cmr xuống dưới nhắc mình nhé)

"Cô..." Lúc này Lâm Thục Phụng bị cô chặn họng, mặt đỏ tới mang tai, ánh mắt chột dạ lảng tránh, cũng chỉ nói một câu: "Có ai nói chuyện với người lớn như vậy không?"

"Được rồi! Chị muốn tới cửa hàng, Hiếu Y đi theo mẹ, còn chuyện còn lại, mấy người tự giải quyết đi."

Sau khi bỏ lại câu này, Bạch Phụng Kiều đi ra cửa, Bạch Hiếu Y lạnh lùng nhìn họ rồi đi theo mẹ lên xe.

"Mẹ, sự tình hôm nay mẹ cũng thấy, mẹ thực sự muốn cho hai người kia ở nhà mình sao? Quá trình Khương Nghiên Kỳ ăn trộm quá thành thạo, tuyệt đối đã làm nhiều lần. Về sau con bé ở nhà chúng ta, nếu lại ăn trộm này nọ, danh tiếng nhà chúng ta cũng không dễ nghe, hơn nữa mẹ cũng chứng kiến thái độ của bà, căn bản không coi con là cháu ruột."

"Mẹ biết hôm nay con bị oan, nhưng nên làm thế nào đây? Trực tiếp đuổi bọn họ khỏi cửa sao? Dù nói thế nào thì họ cũng là người nhà của bố con, người ta đến tận cửa rồi nên rất khó xử. Dù sao họ cũng ở lại không lâu, ý bà con là cho Khương Nghiên Kỳ ở đây học bỏ tức hết cấp ba liền về nhà, mà sau khi Khương Nghiên Kỳ lên đại học, cũng sẽ không thường ở đây. Trong khoảng thời gian này tạm thời nhịn một chút đi, để bọn họ thương lượng kỹ càng một chút, chúng ta trở về lại xem thái độ bọn họ ra sao."

Bạch Hiếu Y nghe nói vậy lại cười lạnh trong lòng một tiếng, đợi Khương Nghiên Kỳ học bỏ tức xong liền về nhà? Tính toán của Lâm Thục Phụng không phải vậy, đời trước bà ta liên tục ở lì nhà cô không chịu đi.

Mặc dù tạm thời không đuổi được Khương Nghiên Kỳ đi, nhưng tốt xấu gì chuyện lần này cũng lưu lại "bản án". Khương Nghiên Kỳ có thể cũng không phải một đĩa đèn cạn dầu, nhưng chỉ cần đề ý một chút, muốn tóm được nhược điểm của cô ta cũng không phải khó.

Sau nửa ngày bận rộn ở cửa hàng lẩu, khi Bạch Hiểu Y và Bạch Phụng Kiều trở về Lâm Thục Phụng đã thu xếp cả bàn món ăn, vừa nhìn thấy hai người vào, Lâm Thục Phụng lập tức cười nói: "Phụng Kiều, Hiểu Y, mau tới đây nếm thử tay nghề của mẹ." Bộ dáng cười dịu dàng giống như đã quên tất cả những việc vừa phát sinh.

Mà Khương Nghiên Kỳ tiến lên trước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hết sức lo sợ, xin lỗi, "Bác gái, việc hôm nay là cháu không đúng, cháu xin lỗi, hy vọng bác có thể tha thứ cho cháu một lần. Còn có chị Hiểu Y, thật xin lỗi, em không chỉ không nhận lỗi mà còn đổ lỗi cho chị, đây hết mọi việc lên đầu chị, cũng hy vọng chị có thể tha thứ cho em. Về sau em nhất định sẽ sửa lỗi, có hiếu với bác gái, cũng chung sống thật tốt với chị."

Bạch Hiểu Y ngược lại không trả lời, chỉ nhìn Bạch Phụng Kiều, Bạch Phụng Kiều cũng không nói thêm cái gì, chỉ nói: "Được rồi được rồi, ăn cơm đi."

Khương Chấn Hải thấy sắc mặt Bạch Phụng Kiều rõ ràng đã dịu lại, vội vàng kéo ghế để bà ngồi xuống, lại gấp thức ăn cho bà, "Mẹ biết bà thích ăn măng, cô ý mang măng tự làm ở quê lên, bà nếm thử đi." Lại múc cho Bạch Hiểu Y một bát canh, "Có cả canh trứng rong biển con thích nhất, mấy ngày nay con hơi gầy, ăn nhiều chút."

Bạch Hiểu Y thấy đáng vẻ bố rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, cũng không làm ông ngọt ngào nữa, tự ngồi xuống ăn cơm.

Vài ngày sau Khương Nghiên Kỳ ngược lại vẫn luôn hết sức an phận, hơn nữa cô ta tay chân chịu khó, thường xuyên giúp đỡ làm việc nhà, hơn nữa cô ta lớn lên miệng cũng ngọt ngào khôn khéo, mọi người liền tạm thời quên đi chuyện cô ta ăn trộm.

Bạch Hiểu Y cũng biết trong khoảng thời gian này đúng là thời điểm Khương Nghiên Kỳ cố gắng biểu hiện ngoan ngoãn, tất nhiên sẽ không lộ ra sơ hở. Bạch Hiểu Y cũng không muốn đề ý tới cô ta, kinh doanh cửa hàng nhỏ của mình thật tốt như cũ.

Hôm nay cô đang nói chuyện phiếm với khách hàng, đột nhiên nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng gõ cửa, tối hôm qua Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải thức đêm trông cửa hàng, hiện tại đang ngủ dưỡng sức, mà Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ không biết đang ở trong phòng thủ thi to nhỏ cái gì. Tiếng gõ cửa vang lên rất lâu cũng không có người đi xuống mở cửa, Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ nói xin lỗi khách hàng liền xuống lầu mở cửa.

Nhìn người đứng ngoài cửa làm Bạch Hiểu Y ngẩn người.

.

Một mỹ nữ tóc dài đứng ngoài cửa, Bạch Hiểu Y mở cửa đúng lúc nhìn thấy mỹ nữ kia nở nụ cười xinh đẹp động lòng người.

"Xin chào, em là bạn của Uyên đại đúng không? Chị mua dưa hấu, cho em một miếng, rất ngon."

Bạch Hiểu Y hướng nằng trên tay nhìn lại, nhưng thấy trên mặt nàng nhất cái khay, trên mâm còn bày đặt vài miếng cắt hảo dưa hấu.

Bạch Hiểu Y nhìn lên tay cô ta, đầu có chút mơ hồ, đời này cô và Trương Văn Văn căn bản không quen biết, tại sao cô ta lại cố ý mang dưa hấu đến cho cô?

Nhưng người ta nói hay như vậy, duỗi tay không đánh người tươi cười, đời trước cô và Trương Văn Văn là tình địch, nhưng đời này lại không có bất kỳ ân oán nào.

Bạch Hiểu Y vội vàng tiếp nhận cái khay cô ta mang tới, cười nói: "Cảm ơn chị." Lại mở cửa mời, "Mời chị vào!"

Trương Văn Văn đi vào trong nhà, bởi vì hôm nay có mưa, nhiệt độ bên ngoài hạ xuống nhiều độ, Trương Văn Văn còn mặc một cái áo khoác mỏng bên ngoài áo cộc tay, đi vào phòng liền cởi áo khoác vắt lên thành sofa. Bạch Hiểu Y thấy thế, liền phỏng đoán cô không phải chỉ đơn giản muốn tặng dưa hấu như vậy.

Bạch Hiểu Y rót cho cô ta một chén trà mới cười nói: "Chị là bạn học của Tần Uyên?"

Trương Văn Văn nâng trà uống một ngụm, "Ừ, chị và anh ấy là bạn học thời đại học, hiện tại làm việc trong công ty của anh ấy. Hôm nay anh ấy nghỉ ngơi lại đúng lúc trong công ty xảy ra chút việc, chị và đồng nghiệp cùng nhau đến đây tìm anh ấy giải quyết."

Bạch Hiểu Y như có điều suy nghĩ gập đầu, lại nhìn thoáng qua cô ta, nhưng thấy sắc mặt cô ta có chút mất tự nhiên, hẳn là đang nghĩ nên nói chuyện với cô như thế nào, Bạch Hiểu Y cũng không vội, kiên nhẫn chờ.

Đúng lúc này lại nghe trên lầu vang lên giọng nói lạnh lạnh: "Chị Hiểu Y, ai vậy?"

Bạch Hiểu Y nghe giọng nói này liền nhú mày, ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Khương Nghiên Kỳ từ trên lầu đi xuống. Có người ngoài ở đây, Bạch Hiểu Y cũng không tiện biểu lộ địch ý với Khương Nghiên Kỳ quá rõ ràng, liền cười giới thiệu, "Đây là em họ tôi." Lại nói với Khương Nghiên Kỳ: "Chị này là bạn học thời đại học của anh hàng xóm."

Khương Nghiên Kỳ liền vội vàng đến gần nhiệt tình vươn tay, "Chào chị, em là Khương Nghiên Kỳ."

Trương Văn Văn đang định nói chuyện, lại đột nhiên bị Khương Nghiên Kỳ cắt ngang, lúc này trên mặt cũng không tự nhiên, nhưng cũng khách khí vươn tay ra bắt tay.

Sau khi chào hỏi, Khương Nghiên Kỳ cũng không có ý rời đi, ngồi xuống cạnh Bạch Hiểu Y, nhìn qua đĩa hẩu trên bàn lại nói: "Đây là chị mang sang à? Em ăn một miếng được không?"

Trương Văn Văn tự nhiên bày tỏ nhiệt tình, "Đương nhiên, vốn là tặng mọi người ăn."

Khương Nghiên Kỳ liền không khách khí cầm đĩa hẩu ăn, Trương Văn Văn nhìn qua Khương Nghiên Kỳ kia bộ dáng rõ ràng không muốn đi liền có chút quần, do dự một lát lại nói: "Cái kia... Chị có lời muốn nói với em."

Bạch Hiểu Y cũng không hiểu Khương Nghiên Kỳ không hiểu tình ý hay cố ý ở lại nghe họ nói chuyện, nhìn qua vẻ mặt hồ đồ ăn đĩa hẩu của cô ta, trong lòng cô cười lạnh một tiếng, lại cười nói với Trương Văn Văn: "Được, vào phòng tôi đi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 23.2

Edit : Tô Huyền An

Trương Văn Văn đi theo cô vào phòng, Bạch Hiểu Y cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Chị tìm tôi muốn nói gì?"

Trương Văn Văn cúi thấp đầu cười cười, lúc này mới nói: "Kỳ thật lần trước ở phố cổ Phong Kiều chúng ta từng gặp mặt."

Bạch Hiểu Y gật đầu, "Tôi biết."

"Khi đó Uyên đại dẫn bọn chị đi khai phá một trò chơi, thật ra khoảng thời gian kia bọn chị đều rất bận, nhưng anh ấy lại đột nhiên đề ra ý đến phố cổ Phong Kiều. Khi đó chị không biết tại sao anh ấy lại đề ra ý tưởng như vậy vào lúc đó, cho đến khi nhìn thấy em ở phố cổ chị mới hiểu, hóa ra là vì em"

Cô ngược lại không ngờ Trương Văn Văn là người rất trực tiếp, cô nhìn đôi mắt cô ta có ý thăm dò, cười cười, "Chị không cần thăm dò tôi, tôi và anh ta chỉ là quan hệ hàng xóm bình thường thôi."

Bạch Hiểu Y nói thẳng ra như vậy cũng không làm Trương Văn Văn cảm thấy lúng túng, cô ta cười cười, "Vậy à, nhưng mà chị lại thấy Uyên đại có cảm giác rất không bình thường đối với em..."

Bạch Hiểu Y khinh thường dáng vẻ tươi cười sâu xa của cô ta, "Anh ta nghĩ gì về tôi tôi không rõ, nhưng tôi không có bất cứ ý gì với anh ta."

Trương Văn Văn như có điều suy nghĩ gật đầu, lại cười nói: "Em không cần lo lắng, chị chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Nếu như chỉ là tùy tiện hỏi, có lẽ cũng không có ý mang đĩa hẩu sang đây, còn nói chuyện riêng với cô. Nhưng Bạch Hiểu Y cũng không nói toạc ra, chỉ nhún vai bày tỏ không sao cả.

Trương Văn Văn giải trừ được nghi ngờ trong lòng, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, mắt thấy thời gian không còn nhiều liền cáo từ. Bạch Hiểu Y nghĩ cô ta còn có chuyện khác phải bận rộn nên cũng không giữ lại. Hai người từ trên lầu đi xuống, Khương Nghiên Kỳ đã không còn trong phòng khách, Trương Văn Văn mặc áo khoác vào, do dự trong chốc lát lại nói một câu: "Nếu như nếu có thể, chị hy vọng chúng ta có thể trở thành bạn bè."

Bạch Hiểu Y cũng không nghĩ nhiều, "Được."

Trương Văn Văn lại làm động tác chấp tay hành lễ với cô rồi mới rời đi.

Tiền Trương Văn Văn đi, Bạch Hiểu Y liền vội vàng lên lầu, may là khách hàng kia còn ở đây, Bạch Hiểu Y lại tán gẫu một chút về vấn đề sợi vải trong quần áo, khách hàng do dự một chút cuối cùng vẫn ký đơn. Bạch Hiểu Y thuyết phục được mọi đơn hàng, tâm tình rất tốt, đang muốn xuống lầu rót cốc nước uống, lại nghe thấy tiếng đập cửa.

Cô đi tới mở cửa ra, lại thấy người tới là Trương Văn Văn, Bạch Hiểu Y thấy trên mặt cô ta có vẻ lo lắng, thuận tiện nói: "Sao vậy?"

"Chị không tìm thấy điện thoại, không biết rơi ở đâu không."

Lông mày Bạch Hiểu Y nhíu lại, đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, nhưng lại không nói gì, vội vàng tránh cửa, "Chị vào tìm đi!"

Sau khi đi vào, Trương Văn Văn liền tìm ở sofa, Bạch Hiểu Y cũng đi tới giúp cô ta, lật ghế sofa lên, tìm hết bên trong bên ngoài mấy lần không thấy.

"Hai chị đang tìm cái gì vậy?"

Sau lưng đột nhiên có giọng nói cắt ngang động tác bận bịu của hai người, Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn lại, đã thấy Khương Nghiên Kỳ đứng trên cầu thang, lúc này về mặt hiệu kỳ nhìn hai người. Ánh mắt Bạch Hiểu Y khẽ híp lại, giọng điệu sâu xa nói : "Điện thoại của chị Trương Văn Văn rơi ở đây, em thấy không?"

Khương Nghiên Kỳ vô tội lắc đầu, "Không thấy..." Lại nhiệt tình đi tới nói: "Di động loại gì, em tìm cùng cho." Nói xong quả nhiên nằm sấp trên ghế sofa, cẩn thận tìm kiếm.

Bạch Hiểu Y cười lạnh trong lòng, biểu hiện bình tĩnh như thế, quả nhiên là kẻ tái phạm.

Lúc này Trương Văn Văn cũng cuống lên : "Lúc đến chị để điện thoại trong áo khoác, vừa nãy rõ ràng để áo khoác ở đây, rơi thì cũng chỉ rơi trên ghế sofa, sao có thể biến mất?"

Bạch Hiểu Y ý tứ sâu xa nhìn Khương Nghiên Kỳ, lại đưa di động của mình cho Trương Văn Văn, "Chị gọi vào điện thoại của chị đi, xem còn ở đây không."

Trương Văn Văn gật đầu, cầm di động bấm số của cô ta, điện thoại kết nối rất nhanh. Không may, di động vừa kết nối, trên lầu liền vang lên tiếng chuông điện thoại.

Mà Khương Nghiên Kỳ liền ra về kinh ngạc nói một câu, "Hình như truyền ra từ phòng chị họ."

Trong lòng Bạch Hiểu Y căng thẳng, cất bước đi lên lầu, Trương Văn Văn và Khương Nghiên Kỳ cũng đi theo cô, men theo tiếng chuông, Bạch Hiểu Y đi vào phòng lật gối lên, đã thấy một cái điện thoại dưới gối.

Trương Văn Văn cúp điện thoại cầm cái điện thoại di động kia lên, mặt cũng đầy nghi hoặc, "Cái này... Tại sao lại ở đây?"

Bạch Hiểu Y còn chưa trả lời, đã thấy Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải đột nhiên từ bên ngoài thăm dò vào, Bạch Phụng Kiều nhìn mấy người, nghi ngờ nói: "Sao thế? Sao lại âm ỉ vậy?"

Có thể họ làm ra tiếng động quá lớn nên đánh thức mọi người, mà Bạch Phụng Kiều vừa dứt lời, cửa phòng Lâm Thục Phụng cũng đứng lúc mở ra, bà ta vừa ra khỏi cửa vừa nói : "Sao vậy?" Đi đến cửa phòng Bạch Hiểu Y thấy Trương Văn Văn, bà ta lại ngăn người, "Cô gái này là ai?"

Trương Văn Văn còn chưa kịp mở miệng chào hỏi, Khương Nghiên Kỳ đã nhiệt tình nói : "Chị này là bạn học thời đại học của anh hàng xóm, vừa mới mang dưa hấu đến tặng chúng ta. Chỉ là lúc chị ấy rời đi bị rơi điện thoại ở đây, về sau lại đến tìm, lại không ngờ di động lại phát hiện dưới gối chị Hiểu Y."

Trên mặt Khương Nghiên Kỳ mang theo nụ cười ngây thơ, giống như vô tâm giới thiệu tình huống, nhưng mọi người nghe nói vậy sắc mặt đều có chút tế nhị.

Mà Lâm Thục Phụng không hy sinh, cố nói một câu: "Chẳng lẽ Hiểu Y lấy di động của người ta?"

Bạch Phụng Kiều nghe nói vậy, sắc mặt trong nháy mắt liền trầm xuống, "Mẹ, lời này không thể nói lung tung, con mắt nào của mẹ thấy Hiểu Y lấy?"

Lâm Thục Phụng cũng tự cảm thấy mình nói sai, nhất thời cũng không lăm mồm, nhưng bị Bạch Phụng Kiều chế nhạo trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt bà cũng khó coi.

Tần Uyên vốn đang giao việc cho Trương Văn Văn, nhưng cô ta cầm di động đi nửa ngày chưa trở lại, Tần Uyên cũng không biết có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, tự mình sang xem một chút.

Kỳ thật tâm tình anh có chút phức tạp, một mặt mong đợi thấy cô, một mặt lại sợ thấy cô. Dù sao anh biết rằng Bạch Hiểu Y bởi vì những chuyện đời trước, không thích ở gần anh. Lần trước sau khi giúp cô tìm thấy đồ kỷ niệm, thái độ cô đối với anh cũng không thay đổi nhiều, mỗi lần nhìn thấy anh trong lòng vẫn đề phòng như cũ. Anh cũng sợ mình bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô sẽ làm cô sợ hãi, làm cô nhớ tới những chuyện trước kia. Vài ngày nay anh đều liên tục nghĩ làm thế nào mới có thể làm cho cô không bài xích việc anh muốn bù đắp lại những gì anh nợ cô, cho nên dọc theo đường đi đến nhà Bạch Hiểu Y, nội tâm của anh luôn thấp thỏm không yên.

Không ngờ cửa nhà Bạch Hiểu Y không khóa, anh cẩn thận đẩy cửa ra, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tất cả mọi người vây quanh trước cửa phòng Bạch Hiểu Y. Lòng mày Tần Uyên nhíu lại, gần như không chút nghĩ ngợi nhấc chân đi về phía đó.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 23.3

Edit : Tô Huyền Ann

Bạch Phụng Kiều nhìn thấy Tần Uyên đầu tiên, mặc dù tình huống lúc này có chút ít hỗn loạn, nhưng vẫn hỏi một tiếng: "Tiểu Uyên tới rồi à."

Ánh mắt Tần Uyên nhìn Bạch Hiểu Y nhưng thấy cô chạm phải ánh mắt anh liền lập tức cúi đầu xuống. Tần Uyên khẽ thở dài một cái, lúc này mới chào hỏi Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải, anh không biết bà nội của Bạch Hiểu Y, trái lại cũng lễ phép kêu một tiếng "Bà" xong, Tần Uyên mới hỏi một câu: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Những lời này là Tần Uyên hỏi Trương Văn Văn, Trương Văn Văn còn chưa kịp trả lời, Khương Nghiên Kỳ liền giống như học sinh tích cực phát biểu trên lớp, lập tức lặp lại lời nói vừa nãy một lần.

Kỳ thật phát sinh loại chuyện như vậy Trương Văn Văn cũng có chút không được tự nhiên, dù sao Bạch Hiểu Y là bạn của Tần Uyên, cô ta cũng không muốn chuyện này âm ỉ lên sẽ rất khó coi, lúc này liền cười nói: "Cũng không có chuyện gì, nếu đã tìm thấy di động rồi thì cho qua đi."

Tần Uyên một chút cũng không tin Y Nhi của anh sẽ ăn trộm, ánh mắt anh trầm xuống, "Lúc tới cậu để điện thoại di động ở chỗ nào?"

"Minh... Minh để điện thoại trong áo khoác, lúc vào nhà cởi áo khoác để ở trong phòng khách."

Tần Uyên gật đầu, lại nói: "Hôm nay, đã có ai đi qua phòng khách?"

Có lẽ khí chất lãnh đạo trên người Tần Uyên quá mạnh mẽ, anh đột nhiên hỏi, mọi người cũng không cảm thấy quá đột ngột.

Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải liếc mắt nhìn nhau nói: "Dì và chú con đang ngủ bù, cũng không biết rõ."

Bạch Hiểu Y ý tứ sâu xa nhìn mặt Khương Nghiên Kỳ, "Vừa nãy sau khi Văn Văn cởi áo khoác xuống chúng tôi liền vào trong phòng tôi tán gẫu một lúc. Khi đó chỉ có Khương Nghiên Kỳ ở lại phòng khách ăn dưa hấu."

Khương Nghiên Kỳ bị điểm tên vội vàng giải thích: "Em ăn dưa hấu trong chốc lát liền trở về phòng, em không biết gì hết, vừa mới biết không thấy điện thoại của chị Văn Văn đâu, em còn tìm giúp mà."

Ánh mắt Tần Uyên quét qua di động của Trương Văn Văn một lát, đột nhiên vươn tay ra, Trương Văn Văn ý thức được anh muốn làm cái gì, vội vàng đưa điện thoại di động qua. Tần Uyên cầm di động quan sát vài lần, lại nói với Trương Văn Văn và Bạch Hiểu Y: "Vừa nãy hai người có ăn dưa hấu không?"

Hai người lắc đầu, Tần Uyên liền nhướn mày dùng ngón tay chỉ ở trên điện thoại di động. Trương Văn Văn ghé sát vào nhìn, vừa nhìn liền kinh ngạc thốt lên: "Hôm nay rõ ràng mình chưa ăn dưa hấu, tại sao có thể dính nước dưa hấu?" Đường như nghĩ tới điều gì, lập tức về mặt ý tứ sâu xa nhìn lại Khương Nghiên Kỳ.

Khương Nghiên Kỳ thấy thế, gương mặt xinh đẹp lập tức trắng bệch, mà lúc này, Bạch Hiểu Y đã phục hồi tinh thần lại, lúc này ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta, trầm giọng nói: "Sau khi Trương Văn Văn đến liền để áo khoác ở phòng khách, mà toàn bộ quá trình tôi đều ở cùng chị ấy, không thể nào trộm đi được di động trước mặt chị ấy."

Lúc này Trương Văn Văn cũng phục hồi tinh thần lại, vội nói: "Đúng vậy, từ đầu đến cuối Hiểu Y đều ở cùng mình, không có cơ hội lấy di động."

Bạch Hiểu Y lại bổ sung một câu, "Khi đó chỉ có Khương Nghiên Kỳ ăn dưa hấu ở phòng khách, mà trên điện thoại di động kia lại không may còn dính lại chút nước dưa hấu..."

Nghe nói vậy, Lâm Thực Phụng cuống lên, bà ta vội vàng đến bên cạnh Khương Nghiên Kỳ lôi cô ta vào trong ngực che chở, "Cô cậu nói lời này là có ý gì? Chỉ vì trên điện thoại dính nước dưa hấu liền do Nghiên Kỳ lấy sao? Con mắt nào của cô cậu nhìn thấy?"

Bạch Hiểu Y tiến một bước tới gần Khương Nghiên Kỳ, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn mặt cô ta, "Đầu tiên, khi đó tôi và Trương Văn Văn đến phòng tôi nói chuyện, trong phòng khách chỉ còn một mình Khương Nghiên Kỳ. Tiếp theo, nếu như tôi lấy điện thoại của Trương Văn Văn, tôi sẽ không đưa di động ra cho chị ấy gọi, từ đó tự bại lộ mình. Cuối cùng, chuyện Khương Nghiên Kỳ ăn trộm cũng không phải là lần đầu tiên, lần trước chẳng phải đã ăn trộm túi sách trong cửa hàng người ta sao?"

"Cô..." Lâm Thực Phụng bị cô chặn họng, trong nháy mắt khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, "Ở đây còn có người ngoài, cô nói chuyện này để làm gì?" (giờ mặt nên thay đổi xưng hô liên tục mọi người không cần thắc mắc nhé)

Trước mặt nhiều người như vậy bị người khác vạch trần, cho dù Khương Nghiên Kỳ có tố chất khá hơn nữa, lúc này cũng không ngừng căng thẳng. Thân thể nhỏ bé của cô ta co rúm lại, mặt trắng bệch vừa nhìn Bạch Hiểu Y vừa nhìn Tần Uyên. Nhất là Bạch Hiểu Y nói ra chuyện cô ta ăn cắp trong cửa hàng, đón lấy ánh mắt thâm thúy của Tần Uyên, trong lòng Khương Nghiên Kỳ liền muốn tự tử. Lập tức liền cắn chặt môi, nước mắt lộp độp rơi xuống.

Dù sao cũng liên quan đến chuyện nhà người khác, Tần Uyên cũng không nên đứng vậy xem, liền nói với mọi người: "Tìm thấy điện thoại rồi, bọn con có việc phải đi trước, cáo từ." Nói xong liền đưa Trương Văn Văn rời đi.

Mà Bạch Phụng Kiều chứng kiến toàn bộ việc này, sắc mặt còn khó coi hơn cả khó coi. Ánh mắt bà lạnh buốt nhìn sang Khương Nghiên Kỳ, giọng

điều uy nghiêm nói với cô ta : "Nghiên Kỳ, con nói thật đi, chuyện này là con làm đúng không?"

Hiện tại Khương Nghiên Kỳ vừa tức vừa giận lại không thể làm gì, vết nước dưa hấu dính trên điện thoại và cả lời nói của Bạch Hiểu Y đã đủ để chứng minh cô ta là tình nghi, cô ta có nguy hiểm nữa cũng vô ích.

Cô ta muốn lúc này trực tiếp phát tay áo rồi đi, không phải nhìn thấy mấy người này nữa, nhưng nếu muốn ở lại thành phố lớn thì không thể không ý lại hết thảy vào nhà họ Bạch. Cô ta đành phải tạm thời để xuống sự phẫn nộ và không cam lòng xuống trong trong, cúi đầu xuống, giọng nói bé vo ve như ruồi : "Con chỉ muốn đùa với chị Hiểu Y một chút."

"Đùa giỡn?" Bạch Hiểu Y cười lạnh, "Nếu cô đùa giỡn trong nhà thì thôi, nếu như hôm nay chuyện này phát sinh ở bên ngoài, người ta sẽ nhìn tôi thế nào?! Còn nhỏ tuổi đã biết hăm hại người khác, đến lúc trưởng thành sẽ ra sao?!"

Nghĩ tới vừa rồi gây ra loại chuyện như vậy trước mặt người ngoài Bạch Phụng Kiều cũng tức giận, còn phải đòi công bằng cho Hiểu Y, con gái bảo bối bà nuôi nấng lại bị người khác hăm hại như thế, chỉ cần ai làm mẹ nhìn thấy thì đều khó chịu.

Nhưng đứng trên lập trường của bà, Bạch Phụng Kiều cũng không nên nói gì với Khương Nghiên Kỳ, dứt khoát nhìn Khương Chấn Hải nói : "Ông nói đi, chuyện này giải quyết thế nào bây giờ?!"

Trong lòng Khương Chấn Hải cũng không phải là không tức giận, Hiểu Y là con gái của ông, ông nâng niu che chở trong lòng bàn tay lớn lên, mà Khương Nghiên Kỳ... Khương Chấn Hải nhìn thoáng qua Khương Nghiên Kỳ, "Nghiên Kỳ, sao cháu lại hồ đồ như thế?!"

Khương Nghiên Kỳ lại không lên tiếng, chỉ khóc thút tha thút thít. Lâm Thực Phụng chứng kiến thật sự là đau lòng không dứt, lúc này liền cau mày nói: "Nghiên Kỳ chẳng qua chỉ là đứa trẻ..."

"Trẻ con cái gì mà trẻ con!" Bạch Phụng Kiều quả thực giận không nhịn được, lập tức không khống chế nổi , "Con bé 18 tuổi rồi mà còn trẻ con gì nữa? Lần trước lấy trộm con bé đã bảo đảm thế nào, mà giờ chưa bao lâu sau? Huống chi Hiểu Y còn là chị họ của nó, có hăm hại chị họ như thế không? Chuyện này là phát sinh ở trong nhà, nếu phát sinh ở bên ngoài, Hiểu Y làm sao còn mặt mũi nhìn người ta?!"

Giọng Bạch Phụng Kiều không tốt lắm, Lâm Thực Phụng bị bà khiển trách một trận không nể mặt như thế, trên mặt cũng không nén giận nổi, dù gì bà ta cũng là bề trên của bà có được không?

"Từ nhỏ Nghiên Kỳ không có cha mẹ, con bé không giống Hiểu Y, từ nhỏ đến thích dùng lớn núi vàng hay núi bạc thì dùng, còn có các con thương yêu." Nói đến đây, Lâm Thực Phụng lau nước mắt, nước mắt rung rung nói : "Con bé chẳng qua chỉ là đứa trẻ đáng thương, từ nhỏ không có cha mẹ dạy bảo, sao mà biết được? Sao các con không nhẫn nại với con bé một chút, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, đáng để các con nói con bé như vậy không?"

"Bà nội, theo như bà nói, nếu có một ngày Nghiên Kỳ giết người, chúng ta cũng có thể vô điều kiện tha thứ cho con bé đúng không? Cũng bởi vì con bé không có cha mẹ, con bé đáng thương, giết người cũng không phạm pháp đúng không?!"

"Cô..." Lâm Thực Phụng bị cô làm cho tức giận đến thiếu chút nữa không thở nổi, lúc này sắc mặt độc ác nói với cô : "Trên cõi đời này sao lại có người độc ác như vậy?!" (những cái câu này mình không biết nên kêu "cô" hay kêu "mày" luôn ý, nên cứ để "cô" cho nhẹ nhàng nhé!)

"Cháu nhẫn tâm?" Bạch Hiểu Y cũng nở nụ cười , "Con bé đồ oan cháu ăn trộm, cháu nói lại nó hai câu thì bị gọi là nhẫn tâm?!"

Bạch Hiểu Y đối với sự bất công của Lâm Thực Phụng thật sự là không còn gì để nói, cô tức giận cũng chỉ khổ bản thân mình, dứt khoát điều chỉnh hô hấp, làm mình bình tĩnh một chút mới nói: "Được, cháu nói cái gì cũng sai, cháu không nói gì nữa là được chứ gì?"

Lại nhìn bố mẹ, bỏ lại một câu: "Con đi làm việc của con, bố mẹ xử lý chuyện này đi." Nói xong liền trực tiếp đi vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

Cô và Khương Nghiên Kỳ dù sao cũng ngang hàng, việc xử lý cô ta, cũng không phải do cô định đoạt, dứt khoát giao cho bọn họ. Bạch Hiểu Y không biết cha mẹ sẽ xử lý việc này ra sao, chẳng qua Khương Nghiên Kỳ dạy mãi không sửa, bây giờ lại hăm hại cô, làm Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải rất bất mãn. Bố cô ngược lại vô cùng khó xử, dù sao Khương Nghiên Kỳ và Lâm Thực Phụng cũng là người thân của ông, nhưng mẹ cô ngược lại dám cam đoan, sẽ bỏ qua chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thay Đổi

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền An

Bạch Hiểu Y cũng không muốn những sự việc phiền lòng này ảnh hưởng đến mình, sau khi trở về phòng liền bắt đầu trông nom cửa hàng của cô. Không

lâu sau nghe thấy tiếng gõ cửa, cô đi ra mở cửa, đã thấy mẹ cô Bạch Phụng Kiều đứng ngoài cửa.

Bạch Phụng Kiều từ cửa đi vào, đau lòng nhìn cô một cái, lại đưa tay xoa đầu cô: "Mẹ biết hôm nay con bị oan ức."

Bạch Hiểu Y cười an ủi: 'Không có gì, chỉ là Khương Nghiên Kỳ nên xử lý thế nào, còn tiếp tục cho cô ta ở lại nhà chúng ta sao?'

Bạch Phụng Kiều nhớ tới chuyện ngày hôm nay vẫn còn không thoải mái, sắc mặt bà khó chịu: "Chuyện Khương Nghiên Kỳ làm thực sự quá đáng, tuổi còn nhỏ mà tâm cơ đã nặng như vậy, sau này không biết còn làm ra chuyện gì, mẹ không định cho con bé ở trong nhà, nhưng mà bố con." Nói đến chỗ này Bạch Phụng Kiều tỏ vẻ không biết làm sao: "Vì vậy mẹ tìm đến con là muốn bàn bạc với con một chút."

Về mặt Bạch Hiểu Y vô cùng nghi hoặc nhìn bà.

"Con cũng biết bố con là người hiếu thảo, lại dễ mềm lòng, không chừng bà nội của con khóc lóc một hồi trước mặt ông ấy, Khương Nghiên Kỳ giả bộ đáng thương, ông ấy có lẽ sẽ bỏ qua không truy cứu nữa."

Bạch Hiểu Y cảm thấy mẹ nói rất đúng, cha cô quả thực là một người hiếu thảo lại dễ mềm lòng, vì vậy đời trước Lâm Thục Phụng liên tục ở lại nhà cô không đi.

"Vậy mẹ muốn con làm thế nào?"

"Vài ngày tới con hãy ra ngoài ở tạm, lấy cớ này để bố con biết con bị ức khuất, không muốn ở chung dưới mái hiên với Khương Nghiên Kỳ, cho ông ấy một chút áp lực."

Bạch Hiểu Y nghe nói thế có chút do dự: "Như vậy.. Có được hay không? Có phải là con có vẻ không hiểu chuyện?"

Bạch Phụng Kiều yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô, bà thở dài: "Ông ấy nhất định biết con là đứa trẻ hiểu chuyện cho nên mới không lo ngại gì."

"..."

"Mẹ đã thương lượng với Tiểu Uyên rồi, mấy ngày tới con tạm thời ở nhà cậu ấy, có cậu ấy chăm sóc con mẹ cũng yên tâm"

Bạch Hiểu Y nghe được lời mẹ nói kinh ngạc đến ngây người, đến nhà Tần Uyên ở? Đẹp đi!

"Qua nhà Tần Uyên thì không cần, tự bản thân con đi bên ngoài tìm khách sạn ở là được rồi."

"Như vậy sao được? Con là một cô gái đi khách sạn ở làm gì? Nghe lời của mẹ, đi qua nhà Uyên ca ở, có cậu ấy bên con mẹ yên tâm hơn một chút. Bây giờ tình hình bên nhà loạn như thế, mẹ vốn đã phiền lòng, con cũng không thể xảy ra chuyện gì."

"Mẹ!" Bạch Hiểu Y cuồng lên: "Mẹ làm sao yên tâm giao con cho Tần Uyên? Mẹ không sợ anh ta làm gì con sao?"

Bạch Phụng Kiều nghe cô nói như thế liền khinh thường mở miệng trách móc: "Cậu ấy có thể làm gì con? Con không đem cậu ấy làm gì mẹ liền đốt nhang rồi. Tiểu Uyên là đứa trẻ mẹ nhìn lớn lên, phẩm hạnh của cậu ấy mẹ còn không rõ sao? Từ nhỏ đến lớn, cậu ấy so với con còn bớt lo hơn!" Nói xong lời này Bạch Phụng Kiều đem bọc quần áo nhét vào trong tay cô, trực tiếp đẩy cô ra cửa: "Thừa dịp lúc bố con đang thương lượng với bà nội con mau đi nhanh, để ông ấy trở tay không kịp."

"Nhưng mà.."

Bạch Phụng Kiều phát tay một cái: "Đi mau đi! Nhớ gọi điện thoại cho Uyên ca của con."

Bạch Hiểu Y hét cách, ôm một bọc quần áo to ra cửa lớn, không ngờ đây là lần thứ nhất cô rời nhà trốn đi, hơn nữa còn là bị ép.

Bạch Hiểu Y ôm một bọc bao thờ dài, chỉ hy vọng biện pháp này thực sự dùng được, có thể làm Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ mau chóng rời khỏi nhà cô.

Bây giờ Dương Tinh đang ở bên ngoài tỉnh tham gia thi đấu, cô rõ ràng không thể đi tìm cô ấy, còn Tần Uyên, hay là thôi đi! Bạch Hiểu Y quyết định tạm thời đi tìm một khách sạn đáng tin cậy ở lại, chờ đến khi mẹ cô gọi cô về nhà.

Ý tưởng này vừa mới hiện ra, phía sau đột nhiên lái tới một chiếc xe ngăn gót chân cô, bước chân Bạch Hiểu Y dừng lại, nhìn chiếc xe quen thuộc, tâm tình vốn không tệ liền sa sầm đi mấy phần.

Cô cũng không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng nhìn người từ trên xe bước xuống.

Tần Uyên sau khi xuống xe cũng không đi tới, chỉ đứng bên cạnh xe nhìn cô.

Không biết làm sao, Bạch Hiểu Y luôn cảm thấy thời gian gần đây ánh mắt Tần Uyên nhìn cô rất kỳ quái, kỳ thực cô không biết rõ, ruột cuộc Tần Uyên có tin tưởng lời lần trước cô nói cho anh không, dù sao chuyện linh hồn trọng sinh như vậy thật sự khó mà tưởng tượng.

Nhưng, từ khi ngày đó ở nhà anh sau khi trở về Tần Uyên đặc biệt không tới quá gần cô, chỉ là khi mỗi lần nhìn thấy cô anh đều có vẻ đặc biệt quái lạ.

Cũng giống như bây giờ, chỉ dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô, không nói lời nào.

Bạch Hiểu Y bị ánh mắt anh nhìn sợ nổi da gà, cô sờ da gà trên người, cuối cùng không chịu được mở miệng: "Có việc gì sao?"

Anh thu lại ánh mắt của mình, thân thể căng thẳng nhìn qua cô về mặt tự nhiên: "Mẹ em bảo anh đưa em tới nhà anh chăm sóc em mấy ngày."

Bạch Hiểu Y sớm đoán được vì chuyện này, nghe anh nói xong liền cương quyết lắc đầu một cái: "Không cần đâu."

Bỏ lại lời này cô liền bước đi, anh đột nhiên khẩn trương bước vài bước tới một phát bắt được cổ tay cô, Bạch Hiểu Y như bị đâm một cái, Tần Uyên là người thô bạo cô biết rõ, có chút lo lắng anh sẽ trực tiếp đem cô kéo lên xe.

Nhưng gần như khi cô quay đầu ngưng mi một giây, anh liền vội vàng mở tay cô ra, lui về phía sau một bước, khẽ cúi đầu, vẻ mặt hiện ra mấy phần luống cuống.

"Thật xin lỗi."

"..."

Tình huống thô bạo kéo cô lên xe dựa theo dự đoán cũng không xuất hiện, anh cũng vì chạm vào cô mà có thái độ lịch sự xin lỗi.

Hơn nữa, cho dù anh gặp chuyện khả năng bình tĩnh của bản thân sẽ giúp anh ở bất kỳ tình huống nào cũng biểu hiện bình tĩnh thông dong, nhưng là giờ phút này, mặc dù cố ấn nhẫn kim chế, Bạch Hiểu Y nhìn thân thể cứng đờ và mối kéo căng của anh nhạy cảm phát hiện anh đang khẩn trương.

Sự phát hiện này khiến Bạch Hiểu Y cô cùng kinh ngạc, cô thực sự không rõ cái người này đang khẩn trương cái nỗi gì?

Bạch Hiểu Y theo bản năng lùi về sau một bước, luôn cảm thấy người trước mắt hơi có chút quái dị.

Tần Uyên trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: "Trước kia không phải đã nói, không hận anh cũng không oán anh sao? Còn nói sẽ xem anh là anh trai nhà hàng xóm, quan hệ hai nhà chúng ta tốt như vậy, cho dù ra sao, chung quy cũng cùng nhau từ nhỏ lớn lên, nếu xem anh là anh trai, em gái qua nhà anh trai ở mấy ngày có chuyện gì chứ."

"..."

Tần Uyên nói xong hồi lâu không thấy cô trả lời, anh lúc này mới khẽ nâng mắt nhìn về phía cô, nhưng khi đón lấy ánh mắt của cô, anh liền giả vờ như có việc gì quay đầu đi nơi khác, vẻ mặt đương nhiên tiếp tục nói: "Nếu đã buông xuống, sao không thân thiện một chút? Em có thể coi anh như anh trai, anh cũng bằng lòng xem em là em gái."

Bạch Hiểu Y nghe anh nói lời này có ý tứ, suy tư chốc lát mới thăm dò hỏi: "Anh nghĩ thông suốt rồi hả?"

Anh vẫn không nhìn cô, chỉ gật nhẹ không thể nhận ra: "Ừm."

Ánh mắt Bạch Hiểu Y nhìn anh lập tức có nhiều hơn mấy phần tìm tòi nghiên cứu, khó có khi anh không ép buộc cô, mà là nhẹ nhàng giảng đạo lý cùng cô, hơn nữa khi nói những lời này vẻ mặt anh thản nhiên, nhìn đáng vẻ hình như thật sự đem cô bỏ xuống rồi.

Trong bóng tối Bạch Hiểu Y thờ phào nhẹ nhõm, kỳ thực cô cùng Tần Uyên ở đời trước có quan hệ, chỉ cần Tần Uyên nghĩ thông suốt thì tất cả đều dễ dàng rồi, chỉ cần anh không dây dưa cô, chỉ cần anh không cưỡng ép cô, cô cũng không để tâm giữ quan hệ anh trai, em gái hàng xóm với anh. Hơn nữa quan hệ hai nhà tốt như vậy, nếu thật sự cắt đứt qua lại với anh vậy thì không được.

Nhưng cho dù vậy, chuyện đi qua nhà anh ở vẫn thấy không được ổn.

"Qua nhà anh ở thì thôi đi, anh có thể chở tôi đến khách sạn Nghệ An gần đây được không?"

Lông mày Tần Uyên nhíu chặt lại, suy nghĩ chốc lát mới mở miệng: "Cứ đến nhà tôi ở đi, nhà tôi còn thừa mấy gian phòng, lại nói em là một cô gái ở bên ngoài, mẹ em cũng không yên lòng không phải sao?"

Bạch Hiểu Y vẫn không trả lời, điện thoại di động trong bọc đột nhiên vang lên, vừa cầm lấy thấy Bạch Phượng Kiều gọi tới, Bạch Hiểu Y vội vàng nhận lấy.

"Hiểu Y à, con gặp Uyên ca chưa?"

Bạch Hiểu Y liếc nhìn Tần Uyên một cái: "Con gặp rồi."

"Vậy thì tốt, con tạm thời ở nhà Uyên ca con mấy ngày đi, cái gì cũng đừng nghĩ, coi như buông lỏng bản thân một chút, chuyện bên này để mẹ giải quyết."

Bạch Hiểu Y có chút do dự: "Hay là thôi đi, con đi ra ngoài ở cũng được."

Bạch Phụng Kiều nghe nói thế liền nổi giận: "Mẹ nói con đứa nhỏ này dốt ruột cuộc ngại ngần cái gì? Thím Trình luôn đối xử với con như con gái thím, con và Tiểu Uyên cũng lớn lên cùng nhau, không phải anh em cũng hơn hẳn anh em, con đi qua nhà cậu ấy ở thì có vấn đề gì? Mấy ngày nay mẹ rất phiền lòng, con không cần làm cho mẹ tức nữa biết không?"

Bạch Hiểu Y liếc mắt nhìn Tần Uyên, thực sự không chịu được giọng phu nhân Bạch nóng nảy, dứt khoát gạt đầu: "Được rồi, con biết rồi."

Bạch Phụng Kiều nghe được cô cuối cùng cũng đồng ý, giọng nói không khỏi nhuộm mấy phần vui vẻ: "Vậy được, con cẩn thận ở chung với Uyên ca của con, đừng tiếp tục giận dỗi. Còn nếu mấy ngày tới bố con gọi điện thoại cho con cũng đừng bắt máy, mẹ cũng không nói cho ông ấy hai chúng ta thông đồng, cứ để ông ấy lo lắng, ông ấy buồn rầu, mẹ muốn nhìn xem ông ấy chọn mẹ ông ấy hay chọn con gái ông ấy."

Bạch Hiểu Y xoa xoa trán: "Được, con biết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 24.2

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

Bạch Hiểu Y cúp điện thoại, đã thấy Tần Uyên mở cửa xe phụ ra giúp cô, Bạch Hiểu Y nhìn anh không nhúc nhích.

Thực ra cô nghĩ lại, chỉ cần Tần Uyên buông bỏ cô, làm anh trai em gái với anh, hoặc làm bạn bè thì có sao đâu? Chỉ cần đời này anh không muốn cùng cô có gút mắc về tình cảm thì tốt rồi, huống chi cô đã nói cho anh biết chuyện kiếp trước, nhưng dù sao đời này Tần Uyên cũng chưa trải qua, làm lại một đời, một chút quan hệ cùng cô đều không có, mà cô cần gì oán anh hận anh để tự tìm phiền não chứ?

Hơn nữa, lần trước anh còn giúp cô tìm huân chương, đời này anh cũng vô cùng biết ơn anh, chỉ cần anh thật sự đem cô bỏ xuống, cô cũng không ngại cùng anh chung sống hòa bình.

Sau khi nghĩ rõ ràng hết tất cả Bạch Hiểu Y cũng không nhăn nhó nữa, dứt khoát nhấc chân lên xe.

Sau khi lên xe hai người cũng không nói gì, Bạch Hiểu Y trong lúc vô tình quay đầu nhìn về hướng Tần Uyên, bên trong xe mở điều hòa, nhưng cô phát hiện trán Tần Uyên vậy mà toát ra một lớp mồ hôi, hơn nữa sắc mặt căng thẳng, môi kéo căng đến trắng bệch, Bạch Hiểu Y không biết anh bị làm sao, dù sao cũng hỏi một câu: "Anh không thoải mái sao? Tôi thấy tình hình anh không tốt lắm."

"Không có chuyện gì." Anh chỉ nhẹ giọng nói một câu, dáng vẻ giống như không có chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ của anh, Bạch Hiểu Y cũng không nói gì nữa, dứt khoát quay đầu đi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Đi đường không bao lâu Tần Uyên dừng xe lại, Bạch Hiểu Y kinh ngạc quay đầu liếc mắt nhìn anh: "Đến rồi hả?"

Anh vừa mở đai an toàn vừa giải thích với cô: "Chưa tới, anh đi mua một ít đồ ăn về nấu cơm."

"Nấu cơm?" Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ: "Ai nấu cơ?"

"Anh nấu." Nói xong lời này anh đã cởi dây an toàn ra xuống xe.

Bạch Hiểu Y nhìn bóng lưng cao lớn của anh đi về phía siêu thị, trong lúc nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần, cô không nghe nhầm chứ, Tần Uyên vừa mới nói anh sẽ nấu cơm?

Tần Uyên nấu cơm?! Cái người không chịu động tay động chân, không phân biệt được ngũ cốc - Tần Uyên? Chuyện này còn khó tin hơn cả chuyện người ngoài hành tinh muốn xâm chiếm địa cầu đây!

Bạch Hiểu Y lắc đầu, chỉ cảm thấy Tần Uyên đang nói đùa.

Cô chờ trên xe một lúc, lập tức thấy Tần Uyên xách theo vài túi này nọ đi ra từ siêu thị, anh đi đến bên cạnh xe, trước để món vào cốp xe, lúc này mới mở cửa xe ngồi vào, lại đưa cô một cái kẹo que.

"Anh nhớ trước kia hình như em rất thích ăn loại kẹo que cầu vòng này, phải một lúc mới nấu cơm xong, em ăn cái này lót dạ trước đi."

"..."

Bạch Hiểu Y nhìn kẹo que còn to hơn cả mặt mình, khóe miệng giật giật theo bản năng, cho co cái gì đó nhỏ nhỏ để ăn lót dạ không được sao? Cái kẹo que này to như một cái chậu rửa mặt, anh muốn cô ăn đến Tết sao?

Tần Uyên thấy cô chỉ sững sờ nhìn kẹo que mà không cầm lấy, trong giọng nói liền có chút lo lắng, "Sao vậy? Không thích à?"

Bạch Hiểu Y định thần lại, vội vàng tiếp nhận kẹo que, lại khách khí cười với anh, "Cảm ơn."

Tần Uyên thấy cô nhận lấy, lén thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới khởi động xe rời đi.

Tần Uyên vừa mua phòng cách công ty không xa, là một tiểu khu mới xây dựng, mặc dù hiện giờ giá phòng còn chưa biến thái như mấy năm sau, nhưng Tần Uyên vừa mở công ty vẫn mua được khu dân cư cũng coi như khả quan. Phòng ở rất rộng, bộ cục mở, phòng khách và phòng làm việc ở cùng một chỗ. Cô vừa đi vào cửa, ánh mắt liền bị bàn làm việc đặt sát cửa sổ thủy tinh và máy tính ở trên bàn hấp dẫn.

Quả nhiên phù hợp hình tượng nhân viên hệ thống kỹ thuật internet cao cấp của Tần Uyên lúc này.

Sau khi vào cửa, Tần Uyên liền trực tiếp xách túi đi tới nhà bếp, trước khi đi cũng không quên nói một câu: "Em xem TV một lúc đi, anh nấu xong là vừa."

Bạch Hiểu Y ngăn người nhìn bóng dáng anh xách túi đồ ăn vào bếp, người này thật sự nấu cơm sao, cô cũng đi qua theo bản năng, đã thấy Tần Uyên mang hết món ăn và bắt đầu rửa rau thái thức ăn, còn rất ra dáng buộc cái tạp dề ở bên hông.

Bạch Hiểu Y đột nhiên cảm thấy mình xuất hiện ảo giác...

Người như Tần Uyên, mãi mãi chỉ dùng thời gian vào việc anh cho là có ích, đối với công việc, anh nghiêm khắc đến trình độ gần như biến thái, nhưng đối với những phương diện khác lại không quá chú ý. Thời điểm không có đồ ăn, anh trực tiếp chan nước sôi cộng thêm một chút dầu liền giải quyết xong bữa ăn, nấu hai món cũng lười động tay, từ nhỏ đến lớn chỉ sợ chưa vào phòng bếp nổi một lần.

Hơn nữa người không phân biệt nổi hành và tởm lại đi nấu cơm, đừng làm trò cười nữa được không?

Không biết tại sao, cô đột nhiên nghĩ đến Tần Uyên đã từng ăn cơm với nước sôi, cô lập tức rét lạnh một trận, chỉ hy vọng anh đừng làm ra một đồng thức ăn vũ khí sinh học cho cô ăn.

Bạch Hiểu Y nhìn xuống sự khó chịu lan tràn toàn cơ thể, một lần nữa đi đến sofa ngồi xuống, tự xem TV. Chẳng bao lâu sau, Tần Uyên liền bưng thức ăn đi ra từ phòng bếp, rồi nói với cô một tiếng, "Tôi ăn cơm."

Bạch Hiểu Y bỏ điều khiển xuống, về mặt thấp thòm đi tới, làm cho cô ngạc nhiên là không hề có món gì ly kỳ cổ quái trên bàn mà có hai món một canh đơn giản. Một đĩa thịt bò xào ớt, một món rau xào, lại thêm một bát canh trứng rong biển, ngoài dự liệu của cô, tất cả đều là món ăn cô yêu thích, hơn nữa nhìn rất có bài bản.

"Đây là... Là anh nấu?" Bạch Hiểu Y không có cách nào tưởng tượng nổi những món này có liên quan gì tới Tần Uyên.

Tần Uyên xới cơm giúp cô, lại kéo ghế cho cô, lúc này mới đáp một tiếng, "Là anh làm."

"..."

Bạch Hiểu Y ngồi xuống ghế, Tần Uyên gấp mấy miếng thịt bò cho cô, "Em nếm thử xem, xem hương vị thế nào."

Bạch Hiểu Y nhìn mấy miếng thịt bò anh gấp cho, sắc hương đều có, nhìn qua hẳn là có thể ăn được. Nhưng dù vậy, cô vẫn hít sâu một hơi, ngừng thờ, lúc này mới gấp thịt bò vào trong miệng ăn.

Không xuất hiện mùi vị địa ngục như trong tưởng tượng của cô, không những thế, hương vị lại còn rất ngon.

Tần Uyên thấp thòm nhìn cô, cẩn thận hỏi: "Thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 24.3

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần lại, gạt đầu, tán thưởng từ đáy lòng, "Cũng không tệ."

Tần Uyên lên thờ phào nhẹ nhõm, "Vây là tốt rồi, em ăn nhiều một chút."

Bạch Hiểu Y nhìn thoáng qua Tần Uyên, tất cả trước mắt quả thực quý dị làm cô cảm giác sợ nổi da gà, Tần Uyên thế nhưng biết làm cơm? Hơn nữa cô thế nhưng còn ăn thức ăn Tần Uyên tự mình làm?

Bạch Hiểu Y nuốt nước miếng, không có cách nào không chế hiểu kỳ trong lòng, "Cái kia... Anh học nấu cơm từ lúc nào vậy?"

Anh vừa ăn cơm vừa đơn giản lưu loát trả lời, "Mấy ngày trước."

"..." Bạch Hiểu Y thật muốn nói một câu f*ck, mấy ngày trước học nấu cơm có thể làm được tốt như thế, sao anh không lên trời đi?

Nhưng cô ngược lại cũng không nói hoài nghi của mình ra, chỉ nghĩ hoặc hỏi một câu: "Tại sao đột nhiên anh lại học nấu cơm vậy? Không phải anh rất ghét làm mấy việc lật vật này sao?"

Tần Uyên vẻ mặt đương nhiên, "Bà ngoại anh nói, giờ là thời đại mới rồi, đàn ông không vào được phòng bếp, về sau sẽ không lấy được vợ."

Bạch Hiểu Y nuốt nước miếng theo bản năng, "Từ khi nào anh lại nghe lời bà ngoại đến vậy?"

Anh ngẩng đầu liếc cô một cái, "Anh vẫn luôn hết sức nghe lời mà."

"..." Bạch Hiểu Y duy trì yên lặng.

Mang theo tâm tình phức tạp tới tận lúc ăn cơm xong, Tần Uyên rửa chén trong phòng bếp, mà Bạch Hiểu Y đi đến ban công nhìn sắc trời dần tối. Nhà Tần Uyên ở tầng 22, kiến trúc xung quanh xem như tương đối cao, từ nơi này nhìn ra, có thể nhìn thấy hết cảnh sắc bên ngoài không sót gì.

Tầm nhìn rộng rãi, cô hít sâu mấy hơi, tâm tình cũng khoáng đạt hơn.

Tần Uyên rửa bát xong cũng đi đến bên cạnh cô, đang đứng xa cô một khoảng.

Bạch Hiểu Y phát hiện Tần Uyên giống như hết sức giữ khoảng cách với cô, đây là chuyện khá tốt, xem ra, anh thật sự đã buông xuống được.

"Em có khỏe không?"

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió mơ hồ thổi qua, mà giọng nói trầm thấp của Tần Uyên đột ngột vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ, quay đầu nhìn anh, đã thấy ánh mắt của anh ngắm nhìn xa xa, từ chỗ cô đứng chỉ có thể nhìn được vẻ mặt bên kiên nghị của anh.

Đây vốn là một câu hỏi thăm ân cần, không biết vì sao, Bạch Hiểu Y nghe anh nói lại cảm thấy có chút trầm trọng.

Dường như Tần Uyên cũng ý thức được giọng nói của mình có điểm gì là lạ, vội vàng điều chỉnh một cái, lại quay đầu nói thêm một câu: "Anh muốn hỏi, hiện tại em sống có hạnh phúc không?"

Có lẽ lúc này đứng ở chỗ cao làm người ta cảm thấy lòng yên bình, hoặc có lẽ là ý thức được Tần Uyên đã triệt để buông bỏ làm cho cô có cảm giác thoải mái, cô cũng không ghét ý định nói chuyện phiếm với anh.

Bạch Hiểu Y nghĩ qua, "Cũng tốt, cửa hàng lẩu kinh doanh không tệ, tự mình mở được một cửa hàng trên mạng, mặc dù làm ăn không tốt đến vậy, nhưng cũng thỏa mãn. Chỉ là đôi khi không hiểu tại sao lại có những bình luận ác ý của khách hàng làm tôi có chút đau đầu, mỗi khi bức bối liền muốn đánh người."

Nói xong lời này, Bạch Hiểu Y mới ý thức hình như đã nói hơi nhiều, mặc dù cô lớn lên cùng Tần Uyên từ nhỏ, nhưng dù sao quan hệ hiện tại của hai người cũng không giống ngày xưa, chỉ duy trì hài hòa ngoài mặt, nhưng cũng nên khách khí.

Bạch Hiểu Y định thần lại, lúng túng ho một tiếng, "Thời gian không còn sớm, tôi đi ngủ đây."

Mới vừa quay người lại lại đột nhiên nghe thấy Tần Uyên sau lưng có vẻ hơi dồn dập nói một câu: "Lúc em muốn đánh người thì đánh anh đi."

Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn, đã thấy anh nhẩn nầy đang nhìn mình, vẻ mặt nghiêm trang, lúc nói câu này cũng đặc biệt nghiêm túc. Hơn nữa giọng nói gấp gáp, nghe thế nào cũng làm người ta thấy kỳ quái, giống như đặc biệt mong đợi cô đánh mình?

Người này đang đùa gì vậy?

"Tôi... Đánh anh làm gì?"

Tần Uyên hết lần này tới lần khác tránh né ánh mắt cô, ho một tiếng, điều chỉnh giọng nói có vẻ bình thường một chút, "Không phải em nói lúc em bức bối sẽ muốn đánh người sao? Vây em có thể đánh anh, anh chịu được."

Bạch Hiểu Y nhìn người trước mắt cố làm ra vẻ lạnh nhạt nhưng lại có vẻ không được tự nhiên, nhìn thế nào cũng không thể liên hệ tới Tần Uyên kiều ngạo ngang ngược, vĩnh viễn lạnh lùng làm người khác không đoán được.

Bạch Hiểu Y gượng cười hai tiếng, nửa đùa nói: "Coi như... Coi như thôi đi, dù sao tôi đánh anh cũng vô ích, cuối cùng vẫn là tôi bị đau."

Nghe cô nói xong lời này, dường như Tần Uyên đột nhiên nghĩ đến cái gì, trực tiếp quay người lại, cầm cái gối ôm trên ghế salon lên, đặt trước ngực mình, lại nghiêm trang nói: "Như này sẽ không đau nữa, em thử đi."

Kể từ sau khi anh thành lập công ty và lên làm boss, anh đã trưởng thành hơn rất nhiều, lúc này anh mặc trên người một cái áo sơ mi xanh sẫm, dưới thân là quần âu trắng tấp. Quần áo chỉnh tề, bó lên đường cong trước ngực và phía sau lưng (THA : tả nam hay nữ đây trời), thậm chí còn có thể thấy đường cong da thịt rắn chắc như ẩn hiện dưới lớp áo, quần cắt khéo léo, phác họa ra đôi chân dài thẳng.

Mái tóc ngắn gọn gàng, không có tóc mái rũ xuống, không che đi gương mặt tuấn tú của anh. Ánh sáng chiếu xuống, lông mi dài đỏ bóng xuống quảng mắt khiến một đôi mắt nhìn qua càng ham thúy mê người, ngũ quan càng hiện ra rõ ràng.

Anh giỏi giang, cẩn thận tỉ mỉ, hẳn là loại boss đứng trên cao tùy tiện nói cũng có thể quyết định sống chết của cấp dưới. Anh cũng có thể là đại thần làm người ta không theo kịp, dùng sự lạnh lùng và lãnh đạm khiến người khác sùng bái.

Nhưng lúc này, trông anh lại cực kỳ tức cười, ôm một cái gối trước ngực, hơn nữa còn trịnh trọng cho cô... Đánh anh?

Loại cảm giác này thực sự Bạch Hiểu Y cảm thấy khủng bố.

Tần Uyên thấy cô bất động, đôi mày rậm nhíu lại, "Sao vậy?" Anh bước lên một bước, nắm cổ tay cô đập vài cái lên ngực anh, "Đánh như vậy có phải sẽ cảm thấy sáng khoái hơn đúng không?" Giống như là ở nghiêm túc nghiên cứu công việc lập trình số liệu, anh dịch gối ôm xuống dưới bụng, lại nắm cô đánh vài cái, "Hình như ở bụng mềm hơn một chút."

Bạch Hiểu Y: "..."

Này loại hoàn toàn không phải là nói giỡn hơn nữa còn nghiêm trang lại nghiêm túc nghiêm túc nghiên cứu nên làm cho nàng như thế nào đánh hấn bộ dáng, thật sự là thấy thế nào như thế nào kinh hãi..

Bạch Hiểu Y vội vàng rút tay lại, cô nuốt nước miếng, dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần để nhìn anh, "Tần Uyên anh có thể bình thường một chút hay không, đáng vẻ của anh cực kỳ dọa người đó anh có biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Yêu Thương

Edit : Tô Huyền Ann

Tần Uyên ngẩn người, tay ôm gối dần dần rũ xuống, trong mắt cũng thoáng ảm đạm, "Anh có chỗ nào không bình thường?"

Bạch Hiểu Y ý thức mình vừa nói lời kia hình như hơi quá đáng, vội ho một tiếng nói: "Không có gì, chỉ là thấy anh đột nhiên như vậy làm tôi có chút không chịu nổi, tôi đi ngủ đây."

Nói xong lời này liền xoay người bỏ chạy ra phía đài hướng dương, lúc ăn cơm Tần Uyên đã nói với cô đêm nay cô ngủ tại phòng kia, Bạch Hiểu Y trốn từ sân thượng ra được liền vội vàng chạy tới cửa phòng.

Mở cửa đi vào phòng, lúc xoay người đóng cửa thấy anh còn đứng trên sân thượng, trên tay anh còn bóp cái gối ôm kia, liền đứng thẳng tắp như vậy ở trên sân thượng nhìn cô. Trên ban công không mở đèn, thân thể anh ẩn một nửa trong bóng tối, không nhìn thấy rõ về mặt, nhưng Bạch Hiểu Y lại cảm giác, toàn thân người luôn uy nghiêm kia giờ phút này lộ ra một luồng áp suất thấp.

Lúc này Bạch Hiểu Y liền rung mình một cái, vội vàng đóng cửa lại.

Nằm ở trên giường, Bạch Hiểu Y thật sự càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Tần Uyên đột nhiên lại thay đổi? Hơn nữa còn tự nguyện làm bao cát người cho cô? Nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi của anh, đưa cô gối ôm để đánh anh, cả người Bạch Hiểu Y lập tức nổi da gà.

Hiện giờ Bạch Hiểu Y thật sự hoài nghi, có phải Tần Uyên bị chịu kích thích gì hay không, đầu óc trở nên không bình thường.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Bạch Hiểu Y mở điện thoại di động ra, đã thấy trong điện thoại có vài cuộc gọi nhớ, còn có vài tin nhắn đều do Khương Chấn Hải gửi tới hỏi cô ở đâu, tại sao không về nhà. Bạch Hiểu Y nghĩ tới giao hẹn của mình với nữ sĩ Bạch Phụng Kiều, tạm thời xem nhẹ tin nhắn này.

Mặc quần áo xong xuôi ra khỏi phòng, đã thấy Tần Uyên bưng hai cái khay đi ra từ phòng bếp, vừa ngẩng đầu thấy cô liền nói: "Tôi ăn cơm đi."

Hôm nay anh thay một áo sơ mi màu trắng, không mặc màu tối như trước, áo sơ mi trắng mặc trên người làm khuôn mặt lạnh lùng nhìn qua dịu dàng hơn vài phần.

Lúc nói chuyện sắc mặt anh lạnh nhạt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giọng tay nhấc chân đều ưu nhã, không có cách nào tưởng tượng nổi anh và tên thân kinh hôm qua là một.

Bạch Hiểu Y thấy thế liền thở phào nhẹ nhõm, cô đến bên bàn ăn ngồi xuống, đã thấy trong mâm bày hai miếng bánh mì và một quả trứng luộc, còn có chút rau được thái mỏng rất kỹ càng, bên cạnh mâm còn đặt một chén cháo loãng.

Bạch Hiểu Y bưng cháo loãng uống một ngụm, hương vị cũng không tệ.

"Sau khi anh đi làm, em muốn chơi máy vi tính cũng được, muốn xem tivi cũng được, đi dạo xung quanh cũng được, buổi trưa anh sẽ trở về nấu cơm, chìa khóa dự phòng anh để trên bàn trà."

Bạch Hiểu Y ngăn người, "Cái kia, anh không cần cố ý trở về nấu cơm đâu, tôi ăn đồ ăn thừa ngày hôm qua cũng được mà. Anh cũng không cần khách khí như thế với tôi, dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, tôi nói xem anh như anh trai thì sẽ xem anh như anh trai, hơn nữa anh đi đi về về cũng rất phiền."

"Không phiền." Anh thần nhiên nói.

"..."

Tần Uyên ngược mắt nhìn cô, vẻ mặt đương nhiên, "Dạo này anh đang học nấu ăn, muốn rèn luyện tay nghề một chút."

"..." Thôi được rồi...

Sau khi ăn cơm, Bạch Hiểu Y tranh rửa bát, dù sao đã ăn đồ người ta nấu, không chịu động tay chân thì cũng không hay lắm.

Sau khi Tần Uyên đi làm, Bạch Hiểu Y liền ôm máy tính Tần Uyên đã chuẩn bị trở về phòng, nghĩ tới hôm qua cả đêm cô không lên mạng quản lý cửa hàng, cũng không biết có ai đặt hàng hay không, Bạch Hiểu Y liền vội vàng lên kiểm tra.

Thế nhưng không có đến một đơn đặt hàng, Bạch Hiểu Y ôm mặt, có chút uể oải, sau đó lại theo bản năng mở bảng đánh giá ra nhìn, vừa nhìn lập tức sợ hết hồn.

Mười cái bình luận chê trách thế nhưng toàn bộ đổi thành khen ngợi!!

Bạch Hiểu Y dụi mắt, đúng vậy, cô không nhìn nhầm!

Điều này sao có thể, chiều hôm qua trước khi cô rời khỏi nhà rõ ràng vẫn còn...

Không biết tại sao, trong đầu cô đột nhiên nháy ra gương mặt Tần Uyên, cô ở lại nhà Tần Uyên một đêm, các bình luận chê trách đều biến mất, hơn nữa hôm qua cô cũng đã nói với anh về việc bình luận.

Là anh sao?

Nhân viên kỹ thuật hệ thống cao cấp như anh, chỉ cần là internet thì không có gì anh không làm được.

Bạch Hiểu Y nghi hoặc không thôi, vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Tần Uyên. Điện thoại vừa vang lên vài tiếng đã có người nghe, Bạch Hiểu Y sắp xếp lại các câu chữ trong đầu rồi mới hỏi: "Cái kia... Những câu bình luận khen ngợi cửa hàng có phải do anh làm không?"

Đối phương trầm mặc một hồi, giọng điệu lãnh đạm nói: "Em thấy sao?"

Nghe giọng anh có vẻ giống như không phải do anh làm, Bạch Hiểu Y lập tức thở phào nhẹ nhõm, "À, là vậy sao, xem ra tôi nghĩ nhiều rồi." Nói xong định tắt điện thoại, nhưng lại nghe thấy người đầu kia trầm giọng mở miệng, "Nếu như là anh làm, em định cảm ơn anh thế nào?"

Trái tim Bạch Hiểu Y căng thẳng, "Đúng là anh làm sao?"

Tần Uyên lặng yên rất lâu mới nhàn nhạt đáp một câu: "Ừ."

"..." Bạch Hiểu Y đại ra mấy giây mới phục hồi tinh thần lại, "Anh... Tại sao? Tại sao phải giúp tôi?"

"Gần đây anh khá rảnh rồi."

"..." Bạch Hiểu Y bị giọng nói hời hợt của anh làm ghen ghét, lòng cô hiếu kỳ hỏi: "Anh làm kiểu gì vậy?"

Phải biết rằng, vì để những khách hàng kia xóa bỏ bình luận chê trách, cô đã khẩn cầu bố không biết bao nhiêu lần, nhưng mấy người tùy hứng này nhất quyết không xóa, cho dù cô xóa tài khoản của bọn họ, bọn họ cũng không xóa bình luận. Không biết tại sao, chỉ là nhìn cô không vừa mắt, nhất định phải để lại vài bình luận xấu xa làm cô ảm ức. Có đôi khi cô ngẫm lại đều cảm thấy hận đến nghiến răng, hận không thể tiễn họ lên châu trời.

Cô ngược lại không nghĩ tới Tần Uyên dễ dàng xử lý chuyện này như vậy.

"Trộm tài khoản." Hắn đơn giản rõ ràng phun ra mấy chữ này.

"..."

Quả nhiên nhân viên kỹ thuật hệ thống cao cấp không phải chỉ là cái danh xưng...

"Cho nên, em định cảm ơn anh thế nào?" Đối phương lại cố làm ra vẻ lạnh nhạt phun ra một câu.

Mặt mũi Bạch Hiểu Y đầy bất đắc dĩ, chống cằm, "Anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?"

Tần Uyên do dự một lát, "Bây giờ chưa nghĩ ra, đợi anh nghĩ kỹ rồi nói cho em."

"Vây cũng không được nói những cái em không thể làm được, đến lúc đó sẽ rất lúng túng."

"Ừ, em có thể làm được."

"..."

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ sắc mặt Tần Uyên hôm nay hình như không tốt lắm, suy nghĩ kỹ thì dưới mắt anh còn có quầng thâm. Tối hôm qua cô nói cho anh chuyện bình luận ác ý, sáng sớm hôm nay bình luận liền biến mất, nếu là anh làm, chắc chắn là làm trong tối qua, chẳng lẽ tối hôm qua anh thức đêm giúp cô?

Mặc dù cách làm của Tần Uyên có chút thiếu đạo đức, nhưng kết quả làm cô rất vui. Phải biết cửa hàng của cô mới khai trương không lâu, một bình luận chê trách liền ảnh hưởng rất lớn đối với cô, cô còn phải dựa vào cửa hàng này suốt những năm đại học nữa đây.

Xem ra, sau khi cô triệt để buông bỏ Tần Uyên, anh cũng thay đổi không còn đáng ghét nữa.

Lúc Bạch Hiểu Y gần như đi vào cõi thần tiên, di động đột nhiên vang lên, cô còn tưởng là Khương Chấn Hải gọi tới, cầm lên nhìn lại là một số điện thoại xa lạ.

Bạch Hiểu Y nghi hoặc tiếp điện thoại, đầu kia vang lên giọng nữ nhu hòa êm tai, "Hiểu Y à, chị là Trương Văn Văn."

"..." Bạch Hiểu Y ngăn người, "A, chào chị."

Bạch Hiểu Y còn nhớ hôm qua Trương Văn Văn dùng di động của cô để tìm qua điện thoại, có lẽ lúc đó đã lưu số của cô.

"Có việc gì sao?"

"À..." Đối phương rõ ràng do dự một chút, "Là thế này, sáng nay chị được nghỉ, muốn làm món ăn Uyên đại yêu thích cùng em, em và anh ấy lớn lên cùng nhau, chắc là em biết chứ?"

Bạch Hiểu Y như có điều suy nghĩ gât đầu, "Là vậy à." Cô nghiêng đầu nghĩ, "Anh ấy thích ăn các món bún thịt, bún sườn heo, bún canh thang (*search gg ra như kiểu bún với lòng gì đó @@), nhưng tôi đề nghị chị nên nấu bún sườn heo."

"Được, cảm ơn em"

"Không khách khí."

Bạch Hiểu Y nói xong đang muốn cúp điện thoại, nhưng lại nghe Trương Văn Văn vội vã hỏi một câu, "Cái kia... Em có biết anh ấy thích gì không?"

Bạch Hiểu Y không ngờ, nghe Trương Văn Văn hỏi như thế, đại khái cũng đoán được cô ta muốn theo đuổi Tần Uyên, liền hỏi dò: "Chị... Muốn theo đuổi Tần Uyên?"

Bạch Hiểu Y rõ ràng nghe thấy đầu bên kia điện thoại hít sâu một hơi, nhưng cô ta rất nhanh liền thừa nhận, "Đúng vậy, chị muốn theo đuổi anh ấy."

Quả nhiên tính cách sang khoái, không che giấu, hiện giờ buông bỏ Tần Uyên, lại nhìn Trương Văn Văn, Bạch Hiểu Y đột nhiên phát hiện cô ngược lại rất thích cô gái đó.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 25.2

Edit : Tô Huyền Ann

Tần Uyên là người mạnh mẽ, Trương Văn Văn cũng không kém, ngược lại không giống như cô và Tần Uyên đời trước, một người mạnh mẽ một lại yếu đuối. Hơn nữa Trương Văn Văn này là đại mỹ nữ giỏi giang mạnh mẽ có thể so sánh được với boss như Tần Uyên, nếu hai người kia ở cùng nhau, chắc hẳn rất hài hòa.

Bạch Hiểu Y liền hào phóng tán gẫu với cô ta về Tần Uyên tính cách và sở thích của anh, còn cả các vấn đề thiết yếu cần chú ý khi muốn theo đuổi anh. Trương Văn Văn lắng nghe rất nghiêm túc, cô ta nghiêm túc ghi nhớ những gì cô nói, xem ra cô ta thật sự thích Tần Uyên. Chỉ hy vọng nếu về sau hai người có thể ở bên nhau, Tần Uyên có thể bớt lạnh lùng, đối xử cô ta thật tốt.

Sau khi Tần Uyên tới công ty liền liên tục không an tâm, nhiều lần lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại xem cô còn ở nhà hay không, cuối cùng cũng không gọi. Anh cũng sợ mình quá mức nhiệt tình sẽ làm cô không chống đỡ được, giống như ngày hôm qua đồng, kỳ thật anh chỉ muốn giúp cô giảm bớt sự khó chịu, nhưng hết lần này tới lần khác cô cảm thấy anh như người bị bệnh thần kinh.

Đến lúc tan việc, bình thường Tần Uyên đều ở lại làm thêm giờ lại vội vàng thu thập đồ đạc chuẩn bị trở về, nhưng còn chưa ra ngoài lại nghe được tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi."

Thời điểm Trương Văn Văn cầm com hộp tiến vào liền nhìn thấy Tần Uyên đang dọn dẹp đồ trên bàn, dáng vẻ dường như đang muốn rời đi.

Tần Uyên ngẩng đầu nhìn người vừa vào cửa, nghiêng ánh mắt nhìn đến com hộp trên tay Trương Văn Văn, lúc này liền nhíu mày nói với cô ta: "Thật xin lỗi, quên nói cho cậu, trưa hôm nay tôi về nhà ăn cơm."

Nghe được lời nói này của Tần Uyên, Trương Văn Văn cũng kinh ngạc, phải biết vị bạn học thời đại học kiêm ông chủ này là cái người điển hình làm việc điên cuồng, chỉ hận không thể dùng hết thời gian một ngày để làm việc. Bình thường bận rộn liền quên hết tất cả, ăn cơm cũng quên ăn, cho nên bình thường, buổi trưa đều là cô mang com vào giúp anh. Hôm nay nghe anh nói vậy làm cô ta lại nghi hoặc không thôi, "Hôm nay trong nhà có việc sao?"

Ánh mắt Tần Uyên chợt thoáng lóe qua về kỳ quái không dễ phát hiện, "Ừ."

Bỏ lại lời nói này, đang muốn đứng dậy rời đi, Trương Văn Văn vội vàng nói: "Cậu chờ một lát đã."

Tần Uyên ngừng động tác, về mặt kinh ngạc nhìn cô ta. Trương Văn Văn cầm hộp com lại đây, mở nắp hộp, nói với anh: "Hôm nay mình làm thức ăn, nghe nói cậu thích ăn bún sườn heo nên cố ý làm đây. Ném thử một miếng cũng được, dù sao cũng một phen tâm ý của mình."

Ánh mắt Tần Uyên nhìn qua bún sườn heo trong hộp com, ngược lại cũng không nghĩ nhiều, tiếp nhận đôi đũa trong tay cô ta liền gấp một miếng ném thử.

Trương Văn Văn thấy anh ăn, lúc này ánh mắt sáng ngời, lại thấp thỏm hỏi: "Có ngon không?"

"Cũng không tệ." Anh đánh giá thật lòng.

Trương Văn Văn cười thờ phào nhẹ nhõm, "Xem ra Hiểu Y không lừa mình, quả nhiên cậu thích ăn bún sườn heo."

Nghe nói như thế, Tần Uyên nhíu mày, "Hiểu Y? Nói như thế nào?"

Trương Văn Văn lúc này mới ý thức được mình nhanh miệng nói lỡ mồm, lúc này liền đảo tròn mắt, thông dong giải thích, "Là thế này, lần trước mình mang dưa hấu cho Hiểu Y liền tán gẫu vài câu với em ấy, ngẫu nhiên hỏi cậu thích ăn cái gì, em ấy liền nói cho mình biết."

Tần Uyên như có điều suy nghĩ gập đầu, ngược lại cũng không hỏi nhiều, lại nói với cô ta: "Đừng lãng phí hộp com này, cậu xem ai muốn ăn thì đưa người ta đi."

Sắc mặt Trương Văn Văn có chút sa sút tinh thần, "Chỉ vậy thôi à."

Sau khi Trương Văn Văn đi ra từ phòng làm việc của Tần Uyên liền gọi điện thoại cho Bạch Hiểu Y.

Giờ phút này Bạch Hiểu Y đang bàn luận đơn hàng với khách, nghe tiếng chuông điện thoại di động, nghiêng đầu nhìn sang, nhưng thấy là Trương Văn Văn gọi tới, cô vội vàng bắt máy.

"Alô?"

"Alô Hiểu Y."

Bạch Hiểu Y nghe ra trong giọng nói Trương Văn Văn lộ ra vài phần vui sướng, liền cười nói: "Gặp chuyện gì vui muốn chia sẻ sao?"

"Chị vừa đưa bún sườn heo cho Uyên đại, nhìn ra được anh ấy thật sự rất thích ăn, cho nên chị cố ý gọi để cảm ơn em." Mặc dù Tần Uyên chỉ ăn một miếng, nhưng từ vẻ mặt anh khi ăn bún sườn heo có thể thấy anh cực kỳ thích.

"Cũng không phải chuyện gì to tát, chị không cần phải nói cảm ơn tôi."

"Nói gì thì nói, chị vẫn muốn cảm ơn em." Dừng một chút, Trương Văn Văn lại thăm dò hỏi một câu: "Hiểu Y, về sau em vẫn sẽ giúp chị phải không?"

Bạch Hiểu Y trả lời cực kỳ sáng khoái, "Đương nhiên, tôi sẽ dốc hết khả năng giúp chị."

"Vậy được, nếu chị thật sự có thể theo đuổi đại Phật Uyên đại kia thì em chính là công thần, đến lúc đó mời em ăn bữa tiệc lớn."

Bạch Hiểu Y cũng cười, "Vậy chúc mừng chị."

Hai người lại tán gẫu vài câu rồi mới nói tạm biệt, Trương Văn Văn cúp điện thoại, mím môi cười, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Tần Uyên đứng ở cửa phòng trà, sắc mặt anh trầm lạnh, ánh mắt rét lạnh, toàn thân lộ ra một luồng khí làm người ta hít thở không thông.

Trương Văn Văn đột nhiên nhìn thấy anh, nụ cười trên mặt cứng đờ trong nháy mắt, cũng không biết anh đã đứng ở chỗ này bao lâu, nghe được bao nhiêu.

Lúc này Trương Văn Văn vừa thẹn lại quẫn, nhưng nhìn dáng vẻ Tần Uyên lại thấy sợ hãi theo bản năng, chỉ cẩn thận nói một câu: "Uyen... Uyên đại, cậu còn chưa đi à?"

Tần Uyên thu hồi ánh mắt, "Bây giờ đi." Cũng không hỏi nhiều, quả nhiên xoay người rời đi.

Trương Văn Văn nhìn bóng lưng anh rời đi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bộ dáng vừa rồi của anh thật đúng là hù chết người.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 25.3

Edit : Tô Huyền Ann

Sau khi Tần Uyên ngồi vào xe, sắc mặt càng trầm hơn, thỉnh lực của anh không tệ, cho nên câu nói vừa rồi "Đương nhiên, tôi sẽ dốc hết khả năng giúp chị." bên đầu kia điện thoại của Trương Văn Văn tất nhiên cũng lọt vào trong tai anh.

Anh đột nhiên nhớ đến lúc anh lên cấp 3, cô nói trong lớp cô có vài bạn nữ nói bóng gió hỏi về sở thích của anh, anh còn nhớ rõ vẻ mặt của cô lúc đó.

Cô chống cằm, chu cái miệng nhỏ nhắn, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Còn lâu em mới nói! Họ còn nghĩ là em không biết, họ muốn biết sở thích của anh từ miệng em, Uyên Ca của em yêu thích cái gì, chỉ có một mình em có thể biết rõ, sao phải nói cho họ."

Nhưng bây giờ thì sao... Cô lại dốc hết khả năng giúp người phụ nữ khác theo đuổi anh.

Tần Uyên không kìm nổi sự khó chịu trong ngực, anh nhắm mắt lại, cố gắng nhịn xuống sự khó chịu không ngừng cuộn cuộn dâng lên, cũng không biết qua bao lâu anh mới mở mắt ra, sau một lát điều chỉnh, thần sắc trong mắt anh đã khôi phục như thường.

Anh lấy điện thoại di động ra bấm số Bạch Hiểu Y, đầu kia rất nhanh đã nghe máy.

Anh sâu hút sâu một hơi, làm cho giọng nói của mình nghe bình tĩnh một chút, "Muốn ăn món gì, anh mua về nấu."

Nghe Tần Uyên nói, Bạch Hiểu Y lại có chút kinh ngạc, vừa rồi cô còn nghĩ nếu Trương Văn Văn đã làm cơm cho anh, vậy hẳn là anh sẽ không trở lại ăn cơm. Cô vốn còn dự định tự giải quyết cơm trưa, không nghĩ anh lại nói muốn trở về nấu cơm.

Bạch Hiểu Y ngược lại không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói: "Không sao cả, anh nấu món gì cũng được."

"Được." Anh đáp nhẹ một tiếng liền cúp điện thoại.

Bạch Hiểu Y chờ một lát Tần Uyên đã trở lại, cô ra khỏi phòng, định chào hỏi anh, lại phát hiện sắc mặt Tần Uyên khó coi, nhưng thấy giữa lông mày anh hiện một tầng khói đen, môi mỏng cũng mím chặt, toàn thân lộ ra một loại cảm giác chột lại gần.

Nhìn qua bộ dáng này của anh, Bạch Hiểu Y dừng động tác chào hỏi lại, cô hít sâu một hơi, cẩn thận hỏi: "Có tôi giúp gì không?"

Anh vừa cầm lấy thức ăn đi vào trong, vừa nhàn nhạt ném lại một câu: "Không cần."

Bạch Hiểu Y cũng không biết Tần Uyên đến tới cùng lại trúng gió gì, nhưng anh đã không cần cô hỗ trợ thì cô cũng không muốn tự làm mất mặt, dứt khoát quay người lại, tiếp tục quản lý cửa hàng nhỏ của mình.

Chưa được bao lâu Tần Uyên đã làm xong thức ăn, gọi cô một tiếng, Bạch Hiểu Y liền ra khỏi phòng, sắc mặt Tần Uyên ngược lại tốt hơn vừa nãy rất nhiều, Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống bàn ăn.

Ngày hôm qua vẫn còn thừa một món xào, anh làm thêm một món măng xào thịt, cũng là món cô thích ăn. Bạch Hiểu Y gấp lên một miếng nem thử, hương vị thật sự rất ngon.

"Em nói sở thích của anh cho Trương Văn Văn biết?"

Bạch Hiểu Y đang ăn rất ngon miệng, không ngờ Tần Uyên lại hỏi một câu như thế.

Bạch Hiểu Y định thần lại, ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt anh vốn sắc bén, lúc này lông mày nhíu lại, làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác ngọt ngào, mặc dù nói sở thích của anh cho Trương Văn Văn vốn không phải là việc gì lớn, nhưng dáng vẻ anh như vậy, Bạch Hiểu Y lại không khỏi cảm thấy chột dạ, cũng chỉ nhỏ giọng trả lời một câu, "Đúng... Tôi nói cho chị ấy biết."

"Tại sao?" Giọng nói anh bình thản, nghe không ra vui giận, chỉ là lông mày vẫn nhíu chặt.

"Bởi vì..." Bạch Hiểu Y cũng không biết Trương Văn Văn chưa thổ lộ với Tần Uyên, ngược lại cũng không dám nói lời miệng, "Bởi vì chị ấy nói anh không biết chiều cô mình, cho nên muốn giúp anh một chút..."

"Ừ." Anh nhẹ nhàng lên tiếng không nói lời gì nữa.

Kỳ thật Bạch Hiểu Y cảm thấy Trương Văn Văn rất tốt, hiện tại cô đã buông tay Tần Uyên, ngược lại rất hi vọng anh có thể tìm tới hạnh phúc. Trương Văn Văn rất xứng đôi với anh, mà cô cũng muốn nói tốt giúp Trương Văn Văn.

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, liền thăm dò nói: "Thật ra tôi cảm thấy Trương Văn Văn rất tốt, biết quan tâm chăm sóc, lại có năng lực làm việc, rất xứng với anh, sao anh không..."

Nghe lời này, Tần Uyên chỉ cảm thấy trái tim như bị hung hăng đâm một cái, trong nháy mắt sự đau đớn bén nhọn lan tràn qua toàn thân, anh đau đến mức không thể nhúc nhích, đau đến nỗi anh phải nhắm chặt mắt lại.

Chính tai nghe thấy người vợ mình yêu đẩy mình cho người khác, loại khó chịu này thật đúng là không có cách nào diễn tả được bằng lời, nhưng anh không có tư cách gì để phẫn nộ, bởi vì hiện tại bọn họ không có bất cứ quan hệ nào, bởi vì ngày hôm qua anh vừa mới đồng ý coi cô như em gái.

Anh không có tư cách để đau đớn, không có tư cách tức giận, chỉ có thể khấn cầu trong lòng cô hãy thương xót anh một lần, đừng nói gì nữa, đừng tàn nhẫn đẩy anh đến bên người phụ nữ khác.

Bạch Hiểu Y đang nói chuyện, vừa ngẩng đầu phát hiện sắc mặt Tần Uyên khác lạ, hai mắt anh nhắm nghiền, môi mím lại, đôi mày nhíu chặt và thân thể run rẩy giống như là đang kìm nén cái gì. Bạch Hiểu Y gặp tình huống như vậy cũng biết là mình làm phiền, dứt khoát ngoan ngoãn cầm miếng ăn com.

Tần Uyên nhin một hồi lâu mới đề được sự khó chịu xuống, lúc này mới mở mắt cố làm ra vẻ điềm nhiên như không rồi ăn com.

Bạch Hiểu Y đoán chừng do lời nói của cô làm anh không thoải mái, nhưng thấy sắc mặt anh hơi khá hơn một chút liền nói: "Nếu như anh không thích tôi nói sở thích của anh cho người khác thì lần sau tôi sẽ không nói nữa." Dù sao Tần Uyên vẫn là người trong cuộc, cô phải hỏi ý kiến của anh.

"Ừ."

"..." Xem ra, anh thật sự không thích.

Ăn com xong Bạch Hiểu Y tranh rửa bát, vừa mới đi ra liền nhận được điện thoại của mẹ, Bạch nữ sĩ nói cho cô biết có thể về rồi, Bạch Hiểu Y đoán là bố cô đã thỏa hiệp.

Ngược lại không nghĩ tới hiệu quả nhanh như thế, cô mới đi một ngày bố cô đã thỏa hiệp.

Bạch Hiểu Y nói việc này cho Tần Uyên, Tần Uyên ngược lại không cảm thấy kinh ngạc, chỉ nói muốn đưa cô về nhà, Bạch Hiểu Y vốn không muốn anh đưa về, nhưng Tần Uyên nhất quyết kiên trì, Bạch Hiểu Y cũng không từ chối nữa.

Tần Uyên đưa cô về đến tận cửa nhà, bởi vì công ty anh còn có việc, đưa cô về liền trực tiếp rời đi, trước khi xuống xe, Bạch Hiểu Y vẫn không quên nói một tiếng cảm ơn anh.

Cửa chính không khóa, Bạch Hiểu Y trực tiếp đẩy ra, đã thấy giờ phút này tất cả mọi người ở trong phòng khách, giống như đang đợi cô trở về.

Rất tốt, tất cả mọi người đều ở đây, xem ra đã đến lúc dễ dàng giải quyết chuyện của Khương Nghiên Kỳ và Lâm Thực Phụng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ngược Cạn Bã

Edit : Tư Không

Khương Chấn Hải vừa nhìn thấy cô xuất hiện, lo lắng suốt một đêm lúc này trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng, ông vội vàng đi tới trước mặt Bạch Hiểu Y đem cô từ trên xuống dưới nhìn một chút, sau khi xác định cô không sao ông mới mở miệng quở trách: "Hiểu Y con ngày hôm qua chạy đi đâu? Con muốn bỏ lo lắng đến chết có đúng không?"

Bạch Hiểu Y liếc mắt nhìn Bạch Phụng Kiều, đón lấy ánh mắt sắc như dao của bà, liền vội vàng mang về mặt áy náy nhìn Khương Chấn Hải nói: "Ngày hôm qua trong lòng không thoải mái, con đi tìm bạn tâm sự."

Trong lòng Bạch Hiểu Y tại sao không thoải mái Khương Chấn Hải cũng rõ ràng, tất nhiên cũng cảm thấy đau lòng, ngược lại cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ xoa đầu cô nói: "Sau này cũng đừng làm như vậy nữa."

Bạch Hiểu Y tự nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Bên này Khương Chấn Hải vừa mới dứt lời, Khương Nghiên Kỳ liền khóc đi tới, bên trong đôi mắt to lấp lánh nước, nghẹn ngào nhìn về cô nói: "Xin lỗi chị Hiểu Y, ngày hôm qua là em không đúng, hi vọng chị Hiểu Y đại nhân đại lượng không muốn cùng em so đo, em biết em sai rồi, sau này em không dám nữa."

Vừa nói vừa đưa tay qua muốn nắm tay cô, Bạch Hiểu Y vội vàng né tránh.

Kỳ thực động cơ Khương Nghiên Kỳ ngày hôm qua cô đại khái cũng đoán được một ít, nếu như hãm hại cô thành công, hình tượng Bạch Hiểu Y liền xuống dốc không phanh, nếu như không thành công, thì cô ta khóc một hồi, làm ra vẻ đáng thương, mọi người thông cảm cô ta tuổi còn nhỏ, cũng sẽ không cùng cô ta tính toán.

Có điều Khương Nghiên Kỳ cho rằng Lâm Thực Phụng đem cô ta xem là bảo bối, toàn bộ người thế giới cũng đều xem cô ta là bảo bối sao?

Nếu phạm lỗi lầm, nhỏ hai giọt nước mắt thì có thể giải quyết, như vậy trên thế giới này cũng không tồn tại cảnh sát, hơn nữa nghĩ đến phẩm hạnh người này, Bạch Hiểu Y thực sự không tài nào thuyết phục bản thân hạ thủ lưu tình với cô ta.

Vì vậy thái độ Bạch Hiểu Y vô cùng cứng rắn: "Thời điểm lần trước cô ở trong cửa hàng trộm đồ còn đổ tội lên người tôi, cô cam đoan không có lần sau, khi đó tôi hoàn toàn tin tưởng cô sẽ không tái phạm, nhưng kết quả thì.. Lần này lại trực tiếp hãm hại tôi trộm đồ của người khác, tôi thật không có nhiều độ lượng lại tha thứ cô lần nữa."

Khương Nghiên Kỳ nghe cô nói những lời này, theo bản năng lùi về sau một bước, gương mặt trắng bệch đến đáng sợ, nước mắt trong mắt ào ạt rơi xuống, nhìn qua rất đáng thương.

Lâm Thực Phụng ngồi một bên vẫn không nói gì thấy tình huống như vậy liền không nhịn được chen miệng nói: "Hiểu Y, cháu tha thứ cho con bé một lần đi, con bé tốt xấu gì cũng là em gái cháu, con bé không hiểu chuyện, cháu cũng không hiểu chuyện luôn sao? Mọi người đều là người một nhà, cần gì phải như vậy?"

Bạch Hiểu Y lạnh lùng liếc bà một cái, trào phúng nở nụ cười: "Người một nhà? Ôi chao thì ra đây là thái độ bà nội cùng Khương Nghiên Kỳ đối xử với người một nhà.. Một người ích kỷ bất công, một người không từ thủ đoạn nào."

Lâm Thực Phụng bị cô chặn một cái, trên mặt không nén được giận, lập tức lạnh lùng nói: "Hiểu Y, ta chính là bà nội cháu, có ai nói chuyện với người lớn như cháu sao?"

Bạch Hiểu Y cũng không nhìn bà nữa, hít sâu một hơi nhìn Bạch Phụng Kiều cùng Khương Chấn Hải nói: "Bố mẹ, từ nhỏ đến lớn con đều là đứa trẻ hiểu chuyện nghe lời, nhưng không có nghĩa mọi chuyện con đều phải nhường nhịn, con cũng có giới hạn của con, mà lần này, rất rõ ràng, Khương Nghiên Kỳ đã chạm đến giới hạn ấy, rất xin lỗi, con thật không có cách nào cùng người lần lượt hãm hại mình ở chung dưới mái hiên, ở trong nhà này có cô ta không có con, có con không có cô ta."

Trong bóng tối Bạch Phụng Kiều liếc mắt nhìn cô tán thưởng, lúc này mới thu lại ánh mắt ho khan một tiếng, về mặt nghiêm túc nói: "Hiểu Y là con gái của tôi, vì vậy chuyện này tôi đứng về phía con bé."

Ý ở ngoài lời chính là bà cũng dứt khoát sẽ không cho phép Khương Nghiên Kỳ ở lại trong nhà này.

Thái độ Bạch Phụng Kiều cứng rắn như vậy, xem ra khi cô không ở nhà bà đã cùng Lâm Thục Phụng hai người trở mặt, như vậy cũng tốt, ở kiếp này, không cùng Lâm Thục Phụng qua lại, đối với gia đình chỉ có lợi mà không có hại, đã như vậy, cái này cũng phải xem thái độ của Khương Chấn Hải rồi.

Lâm Thục Phụng cùng Khương Nghiên Kỳ hiển nhiên không nghĩ tới Bạch Hiểu Y tuyệt tình như vậy, Khương Nghiên Kỳ lúc này liền nhào vào lòng Lâm Thục Phụng khóc lóc, thút tha thút thít nói: "Bà nội, chị Hiểu Y tại sao lại đối xử với con như vậy? Con đã xin lỗi, tại sao chị ấy không thể tha thứ cho con?"

Lâm Thục Phụng vừa vỗ lưng cô ta an ủi, vừa trừng Bạch Hiểu Y tức giận nói: "Hiểu Y làm sao cháu độc ác như vậy? Con bé là em gái cháu đấy!" Lại nhìn về Khương Chấn Hải nói: "A Hải, con thế nào cũng không trách móc nó? Có ai đem em gái mình đuổi ra khỏi nhà sao?"

Khương Chấn Hải nhìn mặt mọi người làm khó xử, thái độ Bạch Phụng Kiều đã rất rõ ràng, nhưng Lâm Thục Phụng bên này.. Một bên là con gái và vợ ông, một bên là mẹ ông, Khương Chấn Hải do dự hồi lâu mới thờ dài, về mặt bắt buộc dĩ nhiên nói: "Mẹ, làm như tối hôm qua con nói cho mẹ đi, mẹ mang theo Nghiên Kỳ về nhà! Nghiên Kỳ muốn học bổ túc ở bên kia cũng có thể học bổ túc, huống chi con bé học bổ túc ở chỗ này cũng có nhiều phiền toái, tội con bận rộn cũng không chú ý đến con bé."

Lâm Thục Phụng nghe nói như vậy liền sững sờ, về mặt bà ta không dám tin nhìn Khương Chấn Hải: "A Hải.. con.. con vậy mà đuổi mẹ đi?" Gương mặt Lâm Thục Phụng đỏ ửng đến đỏ bừng: "Tôi là mẹ của anh! Anh cưới vợ về liền quên mẹ đúng không? Vậy mà đuổi tôi đi? Anh có lương tâm hay không hả?"

Khương Chấn Hải tỏ vẻ khó xử, nhưng từ đầu đến cuối không có mở miệng.

Lâm Thục Phụng nhìn dáng vẻ Khương Chấn Hải, dễ nhận thấy ông cũng đứng về phía Bạch Hiểu Y, Lâm Thục Phụng quả thật vừa tức vừa giận, nhưng bà ta cũng không phải người ngu, bà ta biết hôm nay cùng bọn họ trở mặt đối với bà cũng không có lợi, tạm thời thu lại tức giận nói: "Được, các con không ưa Nghiên Kỳ, chờ con bé nhập học mẹ liền để con bé ở lại trường, nhưng mà, mẹ là mẹ con, các con phụng dưỡng mẹ là nghĩa vụ, mẹ ở lại đây là đạo lý hiển nhiên, các con không có đạo lý đuổi mẹ đi!"

Một bên nói một bên còn đưa mắt hung ác nhìn Bạch Hiểu Y và Bạch Phụng Kiều.

Lâm Thục Phụng tính tình vô lại Bạch Hiểu Y đã từng thấy ở kiếp trước, bà ta bắt đầu giờ trò chuyện e rằng không có ai là đối thủ của bà ta, Bạch Hiểu Y nhìn về mặt đây là chuyện đương nhiên của bà ta, lập tức có chút nhức đầu.

Khương Chấn Hải rõ ràng cũng bị làm cho bối rối, ông liếc mắt nhìn một chút trên người Lâm Thục Phụng đang không chịu bỏ qua, lại nhìn trên mặt Bạch Phụng Kiều một chút hiển nhiên cũng chẳng muốn thỏa hiệp, cuối cùng chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía Bạch Hiểu Y, trong giọng nói tràn đầy bắt buộc dĩ nhiên: "Hiểu Y à, con xem một chút.."

Bạch Hiểu Y cũng hiểu tâm tình Khương Chấn Hải, chỉ là, đời này cô tuyệt đối sẽ không bị lòng dễ mềm của bố làm hỏng chuyện, cô hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Bà nội muốn ở lại cũng được, bất quá giống như trước đây đến cùng chú Ba, chú Tư bàn bạc một chút, xem phí sinh hoạt của bà nội giải quyết như thế nào."

Lâm Thục Phụng vừa nghe lời này, chân mày lập tức liền nhăn lại, bà ta hí hửng chờ đợi nhìn về Bạch Hiểu Y: "Cháu nói lời này có ý gì?"

Về mặt Bạch Hiểu Y như đây là chuyện đương nhiên: "Chú ba chú tư cũng là con bà nội không phải sao? Bố phụng dưỡng bà là nghĩa vụ, lẽ nào chú ba chú tư sẽ không làm?"

Bạch Phụng Kiều sau khi nghe xong cũng gật gù: "Lời này của Hiểu Y nói đúng, nếu đều là con của mẹ, vậy đều có phần phụng dưỡng mẹ."

Lâm Thục Phụng nghe hai người con một lời mẹ một lời, liền tức giận đến gương mặt đỏ bừng, ánh mắt bà ta hung hăng trừng trên mặt hai người, giọng nói cũng tức đến run: "Gia đình thẳng ba thẳng tư các con không phải không biết, kinh tế các con khá hơn một chút, các con đảm đương nhiều thêm một ít thì có làm sao?"

Bạch Hiểu Y gật gù: "Tốt, điều kiện nhà chúng ta tốt hơn một chút, đương nhiên có thể đảm đương nhiều hơn một ít, cháu xem như vậy đi, nhà chúng ta đưa ra một nửa sinh phí sinh hoạt, còn lại một nửa thì do chú ba và chú tư chia đều, bà nội cảm thấy như vậy thế nào? Nếu là con của bà nội, nhà chúng ta làm như vậy đã đủ nhượng bộ, lẽ nào bà nội muốn chú ba chú tư khi cưới vợ liền quên bà? Một chút hiếu thuận đều không có sao?"

"Cháu.." Lâm Thục Phụng quả thật bị chọc đến tức chết rồi, con trai thứ ba và thứ tư tình hình gia đình so với gia đình Bạch Hiểu Y kém hơn rất nhiều, nếu muốn bọn họ đưa ra phí sinh hoạt, đó là tuyệt đối không thể.

Phải biết đời sống thu nhập của sông Hoài cao hơn trấn nhỏ kia rất nhiều, dù cho hai nhà đảm nhiệm chung một nửa phí sinh hoạt của bà ta bọn họ cũng chống đỡ không nổi, đến lúc đó bọn họ khẳng định khiến bà ta đi về nhà, dù sao bà ta ở lại còn có thể trong coi cái quầy bán đồ lặt vặt, kiếm ít tiền.

"Lời Hiểu Y nói rất có đạo lý, chờ sau đó con gọi điện thoại bàn bạc với chú ba và chú tư, xem giải quyết vấn đề sinh hoạt phí như thế nào." Bạch Phụng Kiều nói xong lời này lại quay đầu liếc mắt nhìn về phía Khương Chấn Hải: "Ông cảm thấy xử lý như vậy được không?"

Khương Chấn Hải liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Lâm Thục Phụng, cuối cùng đành chịu thờ dài: "Như vậy cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 26.2

Edit : Tư Không

Beta : Tô Huyền Ann

Lâm Thục Phương vừa nghe lời này, tức giận suốt chút nữa muốn ngắt đi, bà ta biết con trai thứ ba và thứ tư nhất định không cho bà phí sinh hoạt, đến lúc đó khẳng định sẽ khuyên bà trở về, nói không chừng đến lúc đó mấy anh em âm ỉ lên không nể mặt mũi, mọi người ta mặc kệ bà, người mặc kệ bà, đem bà ta như bóng cao su đá tới đá lui, vậy có thể đường lui bà ta cũng không có.

Lâm Thục Phương khép mắt lại, đem tức giận của bản thân đè xuống, chung quy cũng đã đi qua hơn nửa đời người, hơi điều chỉnh một chút, tức giận trong lòng cũng hạ xuống một ít.

"Được, các con không cần gọi, mẹ về nhà, nhưng mà Nghiên Kỳ phải ở lại để đi học, con bé không cha không mẹ, con làm bác hai cũng nên chăm sóc con bé một tí, như vậy không quá đáng chứ?"

Bạch Hiểu Y cười cười: "Đương nhiên không quá đáng, Nghiên Kỳ không có cha mẹ, dĩ nhiên bố con và chú ba chú tư phải chăm sóc cô ta."

Lâm Thục Phương nghe cô nhắc tới "Chú ba" "Chú tư" thoáng cái lại bị cô làm cho chặn miệng.

Bạch Hiểu Y thấy Lâm Thục Phương sa sầm mặt không nói lời nào, lại thích thú nở nụ cười: "Sao vậy bà nội? Sẽ không phải là bà muốn gia đình cháu phụ trách toàn bộ chi phí trường học của Nghiên Kỳ chứ?"

Thực ra lúc trước Khương Nghiên Kỳ ở trên công trường xảy ra chuyện sau đó bố cô phải bồi thường ông chủ công trường một khoản tiền, số tiền kia xem như đã cung cấp đầy đủ cho Khương Nghiên Kỳ đi học, Khương Nghiên Kỳ học đại học, tiền học phí cao đến kinh người, Lâm Thục Phương không trả tiền, dứt khoát mang theo Khương Nghiên Kỳ đến nhà cô, vừa đến nhà cô lại có thể ăn uống, nói không chừng còn có thể đem học phí Khương Nghiên Kỳ giao lại, dù sao điều kiện kinh tế nhà cô tốt, muốn để cho cô ta lên đại học cũng không có vấn đề.

Nhưng mà, Bạch Hiểu Y cũng không muốn ngậm bồ hòn giống như kiếp trước.

"Theo lý mà nói chúng con cũng không có nghĩa vụ nuôi nấng gì đối với Khương Nghiên Kỳ, huống chi hiện tại con bé đã trưởng thành, càng không tới lượt chúng con phải chăm sóc. Những năm nay làm họ hàng, ít nhiều gì chúng con cũng giúp đỡ con bé một chút, có điều có câu nói, họ hàng nên tính rõ ràng, học phí đại học của Khương Nghiên Kỳ thật sự không đến lượt chúng con chịu trách nhiệm toàn bộ. Thế này đi, bố Hiểu Y và chú ba, chú tư dù sao cũng là người chú bác, bàn bạc một chút với họ, mỗi người chia ra một ít tiền, phụ trách học phí và tiền sinh hoạt của Khương Nghiên Kỳ, mẹ, mẹ thấy thế nào?"

Lâm Thục Phương xoắn khăn trong tay, thật hận không thể coi khăn này như dây gương mặt Bạch Phượng Kiều mà xé thành từng mảnh nhỏ, từ trước đến nay người con dâu này luôn cô chấp, cô ta mà ở....., cũng không nghĩ tới cô ta còn từng bước ép sát thành như vậy.

Lâm Thục Phương hít sâu một hơi: "Trên người mẹ có một ít tiền nhà nước trợ cấp, mẹ chia tiền này ra cho thằng tư và thằng ba, còn lại một nửa của các con thế nào?"

"Vây cũng không được." Bạch Phượng Kiều không chút nghĩ ngợi liền không đồng ý: "Lời này của mẹ nói sai rồi, còn lại một nửa chúng con không chia được, mà là một phần ba. Đầu là chú bác, nên đối xử công bằng mới đúng, đây đã là con như một bộ lớn rồi, nếu không con mà nóng nảy, có thể một phần tiền con cũng không đưa."

Lâm Thục Phương bị bà chặn đến con mắt nổ đom đóm, bà ta hung hăng cắn răng, thật lâu mới nói: "Được được được! Một phần ba thì một phần ba." Bà ta thật sự sợ nếu làm rối loạn lên Bạch Phượng Kiều sẽ nói chuyện lúc trước bồi thường tiền cho bố Nghiên Kỳ, đến lúc đó thì một phần ba tiền cũng giảm xuống.

Mẹ đẻ nghị muốn gánh vác một phần ba học phí của Khương Nghiên Kỳ, Bạch Hiểu Y cũng không nói cái gì nữa, cô biết mẹ làm vậy cũng chẳng qua không muốn để cho bố xấu hổ mà thôi.

Sự việc nói như vậy thì hòa hợp, mắt thấy thời gian khai giảng còn hơn nửa tháng, bây giờ Lâm Thục Phương và Bạch gia ồn ào khó coi như vậy, tự nhiên sẽ không tiếp tục ở lại đây, mà bà ta cũng sợ để Khương Nghiên Kỳ ở lại đây sẽ bị ức hiếp, bàn bạc ổn thỏa ngày thứ hai liền đưa Khương Nghiên Kỳ rời khỏi.

Khương Nghiên Kỳ và Lâm Thục Phương ngồi trên xe trở về trấn nhỏ, Khương Nghiên Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy không cam lòng: "Bà nội, thật sự

sau này con không thể ở lại nhà bác hai sao?"

Lâm Thục Phương quả mắng cô ta một cái: "Hiện tại con còn nghĩ đến chuyện này làm gì?"

Khương Nghiên Kỳ cúi đầu xuống, vẻ mặt cô đơn: "Con còn tưởng rằng, sau này đến trường cũng có xe đưa đón."

Lâm Thục Phương nhìn dáng vẻ cô ta thật sự vừa đau lòng vừa tức giận, bà ta nghiêm khắc trừng cô ả một cái nói: "Chuyện này có thể trách bà sao? Còn không phải là con không nghe lời? Lúc đến bà đã nói qua với con, không được tùy tiện lấy đồ người khác, nhưng con nghe tai phải ra tai trái!"

Khương Nghiên Kỳ vừa nghe lời này, lập tức tủi thân đến chảy nước mắt, Lâm Thục Phương thấy thế cũng bất đắc dĩ thở dài: "Được rồi được rồi, không thể ở nhà tháng hai thì không được, con không thua kém ai chút nào, sau này thi đậu lên đại học, lại tìm người có tiền ở thành phố này rồi lấy hắn, không chừng tốt hơn bọn họ bao nhiêu."

Nghe Lâm Thục Phương nói lời này, bỗng nhiên Khương Nghiên Kỳ liền nghĩ đến khuôn mặt anh tuấn kia, người kia lớn lên vừa đẹp mắt lại có tài, hơn nữa còn nghe nói gia đình làm cán bộ, tự mình mở công ty, nếu sau này có thể gả cho anh..

Khương Nghiên Kỳ lập tức nắm chặt nắm đấm, cô ta không tin bằng vào bản lĩnh của cô ta còn không cướp anh về trong tay được!

(Lại thêm một con mụ atm - __-)

Ruột cuộc cũng đuổi được hai người ranh ma ra khỏi nhà, tâm tình Bạch Hiểu Y tốt vô cùng, không ngờ khi cô buông thả tâm tình, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, vừa cầm lên thì thấy Tần Uyên gọi tới, bây giờ cô và Tần Uyên cũng coi như đã hòa thuận, cũng không trốn tránh anh nữa, liền trực tiếp nhận điện thoại.

"Alô?"

"Đi xem phim với anh đi."

Bạch Hiểu Y ngẩn người, đối với yêu cầu không có lời mở đầu này của anh cảm thấy khó hiểu, khi cô đang ngẩn ngơ thì đối phương lại xem như đây là chuyện đương nhiên bỏ thêm một câu: "Không phải nói muốn cảm ơn anh sao?"

Bạch Hiểu Y nhớ tới anh giúp cô sửa xong công việc, quả thật mình nên cảm ơn anh, ngược lại cũng không nghĩ nhiều bèn sáng khoái đồng ý: "Cũng được."

Sau khi cùng Tần Uyên giao hẹn, anh tan việc thì trực tiếp đến nhà đón cô, sau khi lên xe Bạch Hiểu Y liền hỏi: "Xem phim gì?"

Tần Uyên lấy trong túi ra hai tấm vé phim đưa cho cô, lúc đưa vé phim ra vẻ mặt luôn lạnh lùng của anh lại ngấm toát ra một loại tự tin, giống như là khi đi học bị thầy giáo đưa ra câu hỏi trả lời, vừa đúng lúc nói đến đề tài này lại làm anh có..... (em xin phép bỏ qua n chữ)

Bạch Hiểu Y thắc mắc liếc nhìn anh một cái, cũng không biết anh xem phim với cô gì, lại nhìn dáng vẻ "em nhìn thấy chắc chắn sẽ thích" của anh.

Cô nhìn qua tấm vé phim, vừa nhìn, thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu.

Trước đó cô còn tưởng rằng có lẽ Tần Uyên xem phim là loại có não như phim khoa học viễn tưởng, nếu không thì cũng phải là loại có trang thiết bị 3D rộng lớn, hoặc là nói anh sẽ chiều theo sở thích cô một tí, xem thử loại văn nghệ mới của điện ảnh. Nhưng trình độ thưởng thức của anh.. Thật sự làm cho cô mở rộng tầm mắt!

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi: "Anh muốn xem phim mà?"

Về mặt Tần Uyên hồ hững gật đầu: "Ừm"

Bạch Hiểu Y mặt không cảm xúc nhìn cửa sổ xe, thật không biết anh tự tin đam mê của anh từ đâu có.

Thực ra Tần Uyên suy nghĩ rất đơn giản, anh nhớ tới trước đây Bạch Hiểu Y rất thích xem phim ma, nhưng mà nha đầu này nhát gan, không dám xem một mình, thường xuyên đòi anh xem cùng cô, chỉ là anh quá bận rộn chuyện khác, luôn không có thời gian xem cùng cô.

Bây giờ có cơ hội, anh tự nhiên là muốn bù đắp những thiếu sót trước đây, hơn nữa anh cố ý chọn bộ phim kinh dị nhất của năm, cực kỳ kinh khủng, cực kỳ kích thích, cô chắc chắn sẽ thích.

Bạch Hiểu Y cảm thấy phim kinh dị này có thể là phim kinh dị ghê nhất đời này cô từng xem qua, kinh khủng đến mức, vừa bắt đầu liền cao trào, bắt đầu từ lúc chiếu phim, bên trong rạp phim liền vang vọng đủ loại tiếng hét sợ hãi.

Đáng sợ hơn nữa là, cuộn phim này, là 3D.

Bạn cần bản không có cách nào tưởng tượng, khi tấm da mặt quỷ, đến gần trước mặt, gần như kề sát trên mặt bạn là cảm giác gì.

Cái đau xót dễ chịu.. Thật sự không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Vì vậy vừa mới bắt đầu Bạch Hiểu Y liền hét toáng: "A a a a a a a a!!!!!!"

Tần Uyên ngồi ở một bên nhìn cô gái ngồi phía trước co rút người lại, tay che mắt, cả quá trình đều cô gái đều oa oa kêu to, đột nhiên phát hiện mình hình như đùa giỡn quá trớn rồi.

Thấy cô rõ ràng bị lừa dọa không nhẹ, Tần Uyên cũng lo lắng, vừa duỗi bàn tay lớn ra giúp cô che tầm mắt, vừa dịu dàng trao đổi: "Được rồi, nếu không chúng ta đừng xem nữa?"

Bạch Hiểu Y cự tuyệt đem tay anh mở ra, dùng giọng nói đã hoàn toàn biến âm nói: "Phải xem, tất nhiên phải xem, tôi còn phải nhìn nữ chính quý này báo thù thế nào nữa!"

Tần Uyên: "..."

Tần Uyên thực sự là không thể hiểu được rõ ràng bây giờ sợ muốn chết nhưng lại muốn xem ruốc cuộc là loại tâm lý gì.

Cô muốn xem, vậy anh cũng đành xem cùng, nhưng nhìn cô sợ đến kêu to anh cũng đau lòng, hơi do dự một lát thì đưa bàn tay rộng về phía cô: "Nếu em sợ thì cầm tay anh."

Hành động của Tần Uyên làm cho cô hơi kinh ngạc, Bạch Hiểu Y nhìn về phía bàn tay rộng lớn có vẻ cứng ngắc của Tần Uyên, lắc đầu cười với anh một cái: "Không cần đâu."

Nói xong lời này cô bèn xem như không có chuyện gì xảy ra quay đầu tiếp tục nhìn màn hình, có thể vừa vận màn hình hiện ra một cái mặt quỷ, lúc này Bạch Hiểu Y liền sợ hãi thụt về sau co rút người lại, hai tay theo bản năng nắm lấy hai bên đỡ ghế dựa, mà Tần Uyên dựa vào gần đó cái tay không may, vừa vận nằm trong lòng bàn tay của anh.

Vốn khi cô từ chối đề nghị của anh, quả thật là anh có một chút mất mát, thực ra anh chỉ muốn, có thể anh nắm tay cô cô thật sự sẽ không sợ nữa, nhưng anh không nghĩ tới hôm nay cô vẫn kháng cự anh như vậy.

Đang muốn thu tay về, không nghĩ tới bàn tay nhỏ lại túm lại.

Thân thể Tần Uyên cứng đờ một lát, lúc này mới quay đầu nhìn về cô, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cô sợ đến trắng bệch, cho dù như thế, lại vẫn không nhìn được tò mò còn đưa mắt nhìn xem màn hình, bởi vì sợ hãi quá độ, cô căn bản không có ý thức đến hành động của mình, ngón tay bởi vì quá mức kích động, ra sức cấu vào trong lòng bàn tay của anh.

Lòng bàn tay truyền đến một trận đau nhói, cũng không biết có phải bị cô cào xước da hay không, nhưng anh lại làm như không cảm giác được, bàn tay bị cô nắm cũng không dám cử động một chút, chỉ sợ mình động đậy sẽ làm cô không thoải mái. Không chỉ vậy, anh còn theo bản năng nhẹ nhàng thu hẹp ngón tay bao lấy ngón tay cái của cô, dùng cách này an ủi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sủng Ái

Edit : Tô Huyền Ann

Mãi cho đến khi lấy lại sức, Bạch Hiểu Y mới ý thức tới động tác của mình, bàn tay cô đang gắt gao chộp vào trong lòng bàn tay Tần Uyên, mà Tần Uyên cũng trở tay nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô, bởi vì cô nắm hơi chặt, lòng bàn tay hai người đã đổ mồ hôi. Bàn tay bị một mảnh ẩm ướt bao lấy, Bạch Hiểu Y dường như bị đâm một cái, cô vội vàng buông lỏng tay, lại lúng túng ho một tiếng, "Thật xin lỗi."

"Không sao." Tần Uyên chỉ nhàn nhạt đáp một câu, vừa nói, vừa điềm nhiên như không thu tay lại, lúc Bạch Hiểu Y nhìn chăm chăm màn hình xem kết phim, lặng lẽ dùng giấy khăn xoa vết máu trong lòng bàn tay, nhàu nhàu này tóm quá chặt, suýt nữa cào nát cả lòng bàn tay anh.

Vẫn chú ý đến màn hình, Bạch Hiểu Y căn bản không ý thức được động tác của mình, cũng không biết hai người đã nắm tay qua bao lâu.

Bạch Hiểu Y có chút không được tự nhiên, quay đầu nhìn Tần Uyên, nhưng thấy thần sắc anh lãnh đạm, dường như cũng không coi chuyện vừa rồi quá to tát.

Lúc này Bạch Hiểu Y mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem xong phim và đi ra khỏi rạp chiếu, màn đêm đã bao phủ toàn thành phố, Bạch Hiểu Y và Tần Uyên lần lượt lên xe. Tần Uyên vừa khởi động xe vừa hỏi cô, "Có đói bụng không? Có muốn đi ăn vặt không? Hay là tới nhà anh anh nấu cơm cho em ăn?"

Bạch Hiểu Y không ngốc, ở chung hai ngày nay rõ ràng cô cảm giác được thái độ của Tần Uyên đối với cô đã thay đổi. Ví dụ như, anh sẽ nấu cơm vì cô, ví dụ như, anh sẽ ôm gối ôm trước ngực để cô đánh anh, anh không còn là cái người cường ngạnh lại ngang ngược kia nữa, cũng không lãnh đạm lạnh như băng giống trước kia làm cho không ai có thể lại gần.

Sau những thay đổi này, cô cũng nhạy cảm hiểu rằng anh đang đối xử tốt với cô, Tần Uyên - người trước giờ đều nói một không hai, người vĩnh viễn đơn độc, người dường như tất cả thế gian đều không ảnh hưởng đến anh, đang dần đối xử tốt với cô.

Phát hiện này quả thực khiến cô rất ngạc nhiên, cô nghĩ khả năng nào đó, quay đầu ngoảnh anh một cái, khe khẽ thở dài, "Tần Uyên, tôi kể cho anh chuyện đời trước cũng không phải là hy vọng anh sẽ đền bù cho tôi."

Tần Uyên vững vàng lái xe, ánh mắt liên tục nhìn chăm chú vào phía trước, lúc nghe nói như thế lông mày khẽ nhú một cái, giọng nói vẫn bình tĩnh không lay động, "Chỗ nào khiến em hiểu lầm là anh đang đền bù cho em?"

"Chẳng lẽ không phải sao? Nếu không tại sao đột nhiên đối xử với tôi tốt như vậy?"

Tần Uyên trầm mặc một hồi, "Chỉ là đối xử tốt với em thôi, không được sao?"

"Nhưng tại sao anh phải đột nhiên đối xử tốt với tôi?"

"Anh đang bảo vệ em gái thôi."

Câu nói hơi hột của anh lại làm cho Bạch Hiểu Y lấy làm kinh hãi, cô nhìn anh chăm chú, nhưng thấy vẻ mặt anh lãnh đạm, mắt nhìn phía trước, câu này dường như chỉ là thuận miệng nói. Nhưng đáng vẻ không cho là đúng, lại cao ngạo bề ngoài, một câu nói hơi hột ngược lại có một loại ý tứ hàm xúc bá đạo để tuyên bố chủ quyền.

Nhưng làm Bạch Hiểu Y không nghĩ tới là, một từ ngữ "bảo vệ em gái" dịu dàng như thế lại thốt ra từ miệng Tần Uyên.

"Anh... Từ khi nào đã biến thành bảo vệ em gái?"

Mặt anh vẫn không chút thay đổi nhìn chăm chú về phía trước, vẫn là giọng điệu không có bất kỳ tình cảm nào, "Từ ngày anh coi em là em gái."

"..."

Bạch Hiểu Y vẫn cảm thấy nghe câu "Anh đang bảo vệ em gái thôi" từ miệng Tần Uyên quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng bên ngoài vẫn tươi cười, chủ yếu là cái từ này thật sự quá không hợp với anh, anh lại còn hết lần này đến lần khác nói ra một cách nghiêm túc như vậy, hơn nữa anh bảo vệ aem gái hay là đối với cô...

Ừm, cô đúng là có chút mong đợi, Tần Uyên bảo vệ em gái sẽ ra sao đây!

Say khi về đến nhà, mở cửa hàng nhỏ lên, Bạch Hiểu Y mới phát hiện có vài cái đơn đặt hàng, hơn nữa còn có nhiều cái khách hàng hỏi thăm cô chất lượng sản phẩm. Có chuyện làm ăn có thể làm, Bạch Hiểu Y cũng không hề để tâm chuyện hôm nay, vội vàng bàn bạc với khách hàng, rất nhanh liền đạt được một đơn hàng.

Đang muốn đứng dậy đuổi cái lưng mồi, QQ của cô đột nhiên bắn ra một tin nhắn, Bạch Hiểu Y mở ra nhìn, là một học trưởng gửi tới.

"Hiểu Y anh về nước rồi, chụp rất nhiều ảnh, có muốn xem không?"

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, "Muốn."

Người này họ Ngôn tên Phong, là học trưởng hệ lịch sử của bọn cô, bởi vì hai người đều gia nhập CLB thơ của trường, cho nên quen biết, hai người bình thường tâm sự trên QQ, xem như nói chuyện khá hợp.

Ngôn Phong rất nhanh liền gửi ảnh chụp tới, anh ta thích nhiếp ảnh, thời gian rảnh cũng học qua một chút, mặc dù so ra kém hơn nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp, nhưng những hình này cũng rất có ý vị.

Lúc cô đang xem ảnh chụp thời điểm, Ngôn Phong lại cho nhắn tin, "Chúng ta cũng hơn một tháng chưa gặp mặt, ngày mai cùng đi du hồ nhé?"

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, lại gõ một câu: "Có những ai?"

Bên kia qua một hồi lâu mới hồi phục: "Chỉ có mình và cậu."

Bạch Hiểu Y nhìn qua cái tin nhắn này, trong lúc nhất thời không hồi phục kịp, cô không ngốc, huống chi Ngôn Phong cũng không phải là cái loại người lỗ mãng. Hai người quen biết hơn một năm, đây còn là lần đầu tiên anh ta đơn độc hẹn gặp mặt, vô duyên vô cớ hẹn cô đi du hồ, cũng không trách Bạch Hiểu Y không thể không nghĩ đến chuyện đó.

Kỳ thật Ngôn Phong này là một người tốt, sinh ra trong nhà dòng dõi Nho học, bản thân cô cũng khá thích loại hình này, tướng mạo không tính là đặc biệt tuấn lãng, nhưng cũng coi như ngũ quan đoan chính, chủ yếu nhất là làm người không được tùy tiện, cũng khá hiểu tôn trọng phái nữ.

Hiện thời Bạch Hiểu Y buông tay Tần Uyên, cô cảm thấy cô cũng có thể thử tiếp nhận những người khác, Ngôn Phong là người phi thường không tệ được chọn, khắp các phương diện được so sánh đều phù hợp yêu cầu của cô đối với người khác phái.

Nếu đã anh ta đã có ý với cô, như vậy sao cô lại không thử một lần?

Bạch Hiểu Y nghĩ qua liền đáp.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 27.2

Edit : Tô Huyền Ann

Ngày hôm sau sau khi qua điểm tâm, Bạch Hiểu Y liền chuẩn bị xuất phát, dù sao cũng là đi gặp người có lẽ sẽ trở thành bạn trai của mình, tất nhiên cô cũng nên tôn trọng anh ta, cho nên cô cố ý tìm một bộ mình mới mua không lâu, bộ đồ tay ngắn và quần ngắn, màu cô xanh biếc tươi mát hợp lòng người, làn da cô rất trắng, ngược lại rất hợp màu này.

Sau khi đổi lại y phục xong cô lại đơn giản tết mái tóc dài sau gáy thành bím tóc hình xương cá, kéo lỏng một chút, nhìn qua vẫn dịu dàng động lòng người.

Thu thập xong từ trên lầu đi xuống, vừa mở cửa lại thấy Tần Uyên đang đứng ở cửa nhà cô, một cái tay nâng lên, hắc dáng vẻ là đang chuẩn bị gõ cửa.

Bạch Hiểu Y lúc này nhìn thấy anh liền ngẩn người, "Sao anh lại ở đây?"

Hôm nay Bạch Hiểu Y có chút trang điểm nhạt, vốn là kia song ngập nước mắt to bởi vì thoa lông mi, càng lộ vẻ sáng ngời động lòng người, hơn nữa trên người nàng này trong sạch vui vẻ nhân y phục làm đẹp, ở nàng mở cửa kia trong tích tắc, anh chỉ cảm thấy một hương thơm bay tới, sau đó, cô xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh, giống như tiên nữ.

Tần Uyên rõ ràng cảm giác được tốc độ tim đập của mình đang tăng nhanh, anh tránh ánh mắt cô, cố làm ra vẻ lạnh nhạt trả lời, "Anh mua đồ tặng em."

Bạch Hiểu Y ngược lại càng thêm nghi hoặc, "Đồ gì đó?"

Tần Uyên đưa tay ra sau lưng, nâng một cái hộp giấy, Bạch Hiểu Y sững sờ nhìn anh một cái mới đưa tay nhận, cô vào phòng mở ra, thấy bên trong có một đôi giày trượt băng.

Bạch Hiểu Y kinh ngạc nhìn sang anh, "Sao lại đột nhiên đưa tôi giày trượt băng?"

Tần Uyên đi theo cô tới, anh cũng không dám quá gần gũi cô, ánh mắt cũng không nhìn cô, hai tay để trong túi quần, bộ dáng nhìn qua ngược lại lạnh nhạt tự nhiên, nhưng tay giấu trong túi quần lại nắm chặt để kim nén trái tim đang đập nhanh.

"Trước không phải em liên tục nói muốn học trượt băng sao? Hôm nay vừa vặn anh không đi làm, anh dạy cho em."

Bạch Hiểu Y như có điều suy nghĩ gật đầu, "Thế à..." Dừng một chút lại nói: "Nhưng thật xin lỗi, tôi đã hẹn với học trưởng rồi, muốn đi dạo hồ."

Nghe được câu trả lời, Tần Uyên có nhiều thất vọng, nhưng rất nhanh anh liền nhảy cảm bắt được từ mấu chốt nhất, "Học trưởng?"

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, "Ừ, xem như bạn trai tương lai của tôi."

"Àm!"

Giống như là có một tia sấm sét đón đánh xuống đầu anh, lúc này Tần Uyên đứng lặng tại chỗ.

Về mặt anh không dám tin nhìn lại cô, bởi vì chịu đựng kích thích quá mức, trong lúc nhất thời, anh chưa thể khống chế vẻ ác liệt trong mắt, ánh mắt sắc bén như dao chiếu lên mặt cô.

Bạch Hiểu Y hiển nhiên bị dáng vẻ của anh dọa, lui về phía sau một bước theo bản năng, "Sao vậy?"

Lúc này Tần Uyên mới thu hồi thần trí, thu ánh mắt lại, cho dù kiềm chế tốt hơn, nhưng vừa mở miệng, giọng nói kia vẫn thoáng biến động, "Không có gì."

Bạch Hiểu Y thấy sắc mặt anh hòa hoãn một chút mới thở phào nhẹ nhõm, "Về sau chúng ta đều rảnh thì học sau, giày trượt băng này tôi sẽ nhận, cảm ơn anh."

Tần Uyên lắc lắc đầu, "Không có gì." Trời mới biết, đến tận cùng anh phí bao nhiêu khí lực mới có thể bình tĩnh nói ra câu này.

Bạch Hiểu Y ra khỏi cửa, Tần Uyên hồn bay phách lạc đi sau lưng cô, Bạch Hiểu Y muốn nói tạm biệt anh, dường như anh lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội nói: "Anh đưa em đi!"

Bạch Hiểu Y lắc đầu, "Không cần, anh đi làm việc đi, tôi bắt xe qua là được."

"Không bạn." Lúc nói lời này anh đã mở cửa xe ra mời cô.

Bạch Hiểu Y thấy thế cũng không ngượng ngùng nữa, dứt khoát trực tiếp lên xe.

"Hẹn đi đâu dạo hồ?" Sau khi lên xe, Tần Uyên cố làm ra vẻ lạnh nhạt hỏi một câu.

"Hồ Long Vịnh."

Tần Uyên cũng không nói gì nữa, khởi động xe tới hồ Long Vịnh.

Bạch Hiểu Y cứ cảm thấy Tần Uyên có điểm kỳ lạ, nhưng cô lại không nói ra được điểm nào. Anh liên tục mặt không chút thay đổi lái xe, nhìn qua cũng không có gì khác thường, nhưng Bạch Hiểu Y vẫn cảm giác được có một làn khí lạnh như có như không rò rỉ ra từ người anh.

Bởi vì bị khí lạnh này ảnh hưởng, Bạch Hiểu Y cũng không dám nói chuyện với anh, mà Tần Uyên vốn không phải nói nhiều, hai người một đường yên tĩnh.

Cũng may, rất nhanh đã đến hồ Long Vịnh.

Xe chạy đến cửa hồ Long Vịnh, đã thấy Ngôn Phong chờ ở nơi đó. Ngôn Phong là nam sinh cao gầy, mặc một bộ tay ngắn màu trắng, quần short jean, trên chân đi một đôi giày thể thao trắng, toàn thân tản mát ra một luồng ánh sáng tinh thần phấn chấn. Thấy cô xuống xe, Ngôn Phong vội đi qua đến vẫy tay chào hỏi, "Đàn em, đã lâu không gặp."

Bạch Hiểu Y cũng cười chào hỏi, "Đúng vậy, đã lâu không gặp học trường."

Nói xong lời này đã thấy ánh mắt Ngôn Phong đột nhiên lướt qua, nhìn về phía sau cô, Bạch Hiểu Y nhìn theo ánh mắt anh ta, thấy Tần Uyên đã xuống xe, Bạch Hiểu Y liền hướng giới thiệu: "Đây là anh hàng xóm của em, là anh ấy đưa em tới."

Ngôn Phong liền lễ phép gật đầu với anh, "Chào anh."

Lúc này, tâm tình Tần Uyên phức tạp bao nhiêu anh cũng không rõ nữa, anh nhìn người thiếu niên này, đây là người đầu tiên Bạch Hiểu Y chính miệng thừa nhận sẽ trở thành bạn trai cô.

Ánh mắt sắc bén đánh giá trên dưới người này vài lần, ngoại hình, kém xa anh, về năng lực, anh tự nhận, kiếp này, vượt được năng lực của anh không có mấy người. Mà cậu trai này hiển nhiên sẽ không là một trong số đó, cho nên chính là vậy, nam sinh đơn giản lại bình thường đánh bại anh sao?

Cho nên, Y Nhi của anh ăn mặc đẹp như vậy để gặp mặt cậu ta?

Tần Uyên thật sự là đau lòng được không diễn tả được bằng lời, vì anh, cũng vì Y Nhi của anh.

Tần Uyên đánh giá Ngôn Phong không thêm che giấu làm anh ta cảm thấy khó chịu, mà Bạch Hiểu Y tất nhiên cũng cảm giác được. Cô vội vàng phát tay với Tần Uyên, "Cảm ơn anh đưa tôi tới, chúng tôi đi trước nhé."

Tần Uyên nhìn qua bóng dáng hai người kẻ vai rồi đi, thân thể giống như bị đóng đinh, không có cách nào nhúc nhích một cái, hết lần này tới lần khác lại không biết từ đâu có một con dao tới cắt từng chút trên người anh, anh đau đớn không chịu nổi, khí lực đầu tranh cũng không có.

Cũng không biết qua bao lâu anh mới vào trong xe, đóng cửa xe, chuẩn bị khởi động xe rồi đi, nhưng tay đụng phải cái chìa khóa lại dừng lại, quay đầu nhìn lại phương hướng hai người kia rời khỏi, không biết khi nào bọn họ đã biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tần Uyên hai tay siết sao nắm tay lái, trán nổi gân xanh, thái dương da thịt cũng gập, anh đè né rất đau đớn, khắc chế rất đau đớn, nhất là nghĩ tới Y Nhi của anh giờ phút này có lẽ đã nằm trong lòng người khác, có lẽ sẽ gương mặt xinh đẹp sẽ nở nụ cười mê người với người khác, nghĩ đến những thứ này anh liền đau đớn không chịu nổi.

Thật ra, anh phải sớm chuẩn bị tâm lý không phải sao? Trước không phải cô cũng đã nói rõ ràng rồi sao? Cuộc đời này của cô, sẽ không thể nào cùng anh, cuối cùng cô sẽ trở thành bạn gái người khác, cuối cùng sẽ trở thành vợ người khác. Mà đối với Tần Uyên, có lẽ là anh em, có lẽ là bạn bè, nhưng tuyệt đối không phải là tri kỷ!

Hiện chỉ là anh của cô, đứng ở lập trường của anh trai, anh không có tư cách tức giận, không có tư cách nổi giận, ngược lại anh phải vì cô tìm được hạnh

phúc của mình mà vui vẻ không phải sao?

Nhưng đối với anh mà nói thật sự là quá tàn nhẫn, người con gái anh yêu, anh có thể vì cô từ bỏ những người khác, tại sao anh chỉ có thể tro mắt nhìn cô ở cùng người khác?

Nhưng có ích lợi gì? Hôm nay anh chỉ có thể duy trì ở một khoảng cách an toàn với cô, nếu không, anh vượt qua đoạn khoảng cách kia, ở gần cô sẽ mất đi cô.

Mây có tư cách gì không cam lòng? ! Điều là mây tạo thành, không phải sao, Tần Uyên? Là vì mây không quý trọng mới làm cho cô ấy từ bỏ mây, bởi vì mây lạnh lùng mới làm cô ấy triệt để hết hy vọng với mây. Có thể trách ai, đều là vì mây, là vì mây! Tất cả đau khổ của mây đều do một mình mây tạo thành! Mây chẳng oán được ai!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 27.3

Bạch Hiểu Y và Ngôn Phong đến bên hồ, lúc này đã là buổi trưa, người cũng không nhiều, chỉ tốp năm tốp ba mấy chiếc thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt hồ.

Ngôn Phong đi thuê một chiếc thuyền, một bước nhảy xuống trước, thấy cô còn đứng ở bên bờ có vẻ do dự, Ngôn Phong nghi ngờ hỏi: "Sao thế?"

Bạch Hiểu Y nhú mày nhìn về phía chiếc thuyền, "Thuyền này có chắc chắn không?"

Ngôn Phong nhìn dáng vẻ cô háo hức muốn thử nhưng lại sợ sệt, nghĩ qua liền hiểu được, "Không phải em sợ nước chứ?"

Bạch Hiểu Y cắn môi gật gật đầu.

Ngôn Phong thấy thế không khỏi bật cười, anh vươn tay ra với cô, "Em không cần phải sợ, thuyền này rất chắc chắn, lên đây đi."

Bạch Hiểu Y cũng không muốn vì mình mà trì hoãn thời gian, nhìn anh đưa tay ra liền nắm lấy cổ tay, cẩn thận lên thuyền, lên thuyền rồi ngồi xuống đối diện. Lúc đầu Bạch Hiểu Y còn có chút sợ hãi, nhưng lúc chèo thuyền đến giữa hồ, Bạch Hiểu Y liền bị quang cảnh trước mắt mê hoặc, cũng không còn tâm tư sợ nước hay không.

Mặt trời vàng rực rỡ chiếu xuống đỉnh đầu, sóng biếc lăn tăn giống như cắt ánh mặt trời thành từng khối kim cương, làm cho nước hồ xanh biếc như phủ một mảnh sa mỏng khảm kim cương, một trận gió thổi qua, mang đến cảm giác mát mẻ ngày mùa hè hơi ngấy ngấy. Trong một khoảng yên tĩnh hoa mỹ, nhìn bầu trời mênh mông và mặt hồ rộng rãi, tâm tình hỗn loạn phức tạp trong lòng thật như tan thành mây khói trong nháy mắt, tình thơ ý họa hết thảy tươi đẹp, phảng phất ngay cả hô hấp cũng ngưng lại, sợ một chút không chú ý liền phá vỡ tốt đẹp bên trong.

Ngôn Phong thấy cô thật sự thích chỗ này, trong mắt cũng không khỏi tràn đầy vui vẻ.

"Anh gửi cho em ảnh chụp, em có thích không?"

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần lại, gật gật đầu với anh, dừng một chút lại nói: "Anh lần này lặn lội đi Châu Phi hẳn là thu hoạch không nhỏ?"

Ngôn Phong gật gật đầu, "Đúng là thu hoạch rất nhiều, đặc biệt là chứng kiến người nơi đó bị bệnh tật hành hạ, mới phát hiện rốt cuộc bản thân mình đang sống ở một nơi tốt đẹp thế nào." Nói đến đây Ngôn Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền đề nghị: "Trước kia không phải em vẫn muốn học chụp ảnh sao? Không bằng anh dạy em, thế nào?"

Bạch Hiểu Y cũng hứng thú, "Được a."

Ngôn Phong liền lấy máy ảnh đeo trên cổ xuống, đưa cho cô, Bạch Hiểu Y tiếp lấy, Ngôn Phong liền đến gần giảng giải cho cô cách dùng từng nút, nói xong để cô tự thử nhìn một chút.

Bạch Hiểu Y cũng không khách khí, quả nhiên cầm lấy máy ảnh, có hình có dáng thử đứng lên chụp.

Lúc Bạch Hiểu Y nghiêm đứng lên lấy cảnh, cách đó không xa đột nhiên có một trận rung lắc, Bạch Hiểu Y vô thức quay đầu nhìn, thấy trên chiếc thuyền phía sau có mấy người to khỏe đang ngồi, trong tay mỗi người bọn họ cầm một mái chèo, mái chèo bị bọn họ điên cuồng huy động, thuyền như mũi tên rời khỏi dây cung bay tới phía này, bọn họ vừa đóng đưa thường thức vừa hưng phấn huy gió, căn bản không ý thức được hành vi điên cuồng này có bao nhiêu nguy hiểm. Bạch Hiểu Y thấy bọn họ người nào mặt cũng đỏ bừng, liền nghĩ những người này chỉ sợ đã uống rượu, mắt thấy chiếc thuyền kia càng ngày càng gần, Bạch Hiểu Y lập tức thào kêu một tiếng không ổn.

Ngôn Phong cũng ý thức được không ổn, vội vàng thúc giục người chèo thuyền, "Mau, rẽ qua một bên, tránh bọn họ!"

Nhưng động tác người chèo thuyền vẫn chậm một bước, chỉ trong chớp mắt chiếc thuyền kia đã vọt đến bên cạnh, không khách khí trực tiếp đâm vào chiếc thuyền của bọn họ, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy thân thuyền lắc kịch liệt một cái, cô đang muốn theo bản năng túm lấy mép thuyền ổn định thân thể, nhưng tay còn chưa kịp đưa tới, đã cảm thấy thân thuyền lại rung lắc một lần, trọng tâm cô không vững, trực tiếp ngã xuống hồ nước lạnh như băng.

Tần Uyên đang gục trên tay lái nhớ lại đủ chuyện kiếp trước, từng khuôn mặt tươi cười của cô với anh, cô đã từng mừng rỡ gọi Uyên Ca giòn vang, từng thân thái rất nhỏ đều khiến anh quyến luyến, nếu như có thể trở lại hết thảy trước khi mọi chuyện phát sinh thì tốt biết bao, anh nhất định sẽ ôm cô thật chặt, yêu thương cô thật nhiều.

Lúc đang đắm chìm trong hồi ức, đột nhiên nghe thấy một trận ồn ào từ phía hồ truyền đến.

"Roi xuống nước ! Có người rơi xuống nước !"

Tần Uyên ngẩng đầu lên, nghĩ đến Y Nhi của mình vẫn sợ nước, cũng không biết có bị sợ hay không, nghĩ đến đây, anh cơ hồ không nghĩ ngợi nhiều, trực tiếp xuống xe chạy tới bên hồ, đến nơi đã thấy nam sinh vừa mới đi cùng Bạch Hiểu Y đang nằm sấp trên thuyền căng thẳng nhìn xuống mặt hồ, trong miệng còn không ngừng gọi, "Hiểu Y, Hiểu Y! Mau có ai không, mau cứu, cứu Hiểu Y."

Tần Uyên chỉ cảm thấy thật giống như bị một quyền hung hăng đập mạnh một cái, nháy mắt trong đầu ong ong rung động, nhưng mà cơ hồ trong khoảnh khắc đó, anh hoàn toàn không có một chút do dự, trực tiếp lao xuống hồ.

Bạch Hiểu Y kể từ năm tám tuổi ngã xuống hồ bơi, thiếu chút nữa chết đuối thì luôn sợ nước, cũng bởi vì sợ nước, cho nên này trong vài năm này cô vẫn không biết bơi, hôm nay tới du hồ, kỳ thật cô cũng là muốn giải quyết tâm lý sợ nước, nhưng cô không nghĩ tới, vận khí thế nhưng thành thế này, du hồ một lần cũng có thể rơi xuống nước, cô càng không nghĩ tới, qua nửa ngày phơi nắng, nước hồ vẫn còn lạnh như băng.

Vừa mới ngã xuống đã cảm thấy tay chân bị đông cứng lại, muốn bò lên trên cũng không có khí lực, hơn nữa bởi vì rất sợ nước, lúc rơi vào hồ cô liền hoàn toàn đánh mất tinh táo, trong lòng chỉ còn hoảng loạn, càng hoảng loạn càng giãy dụa, càng giãy dụa càng không làm được gì, càng không làm được gì càng hoảng loạn, lặp đi lặp lại, cô giãy giụa chẳng những không có tác dụng, thân thể ngược lại còn không khống chế được chìm xuống.

Cảm giác hít thở không thông thật đúng là khiến người ta không dễ chịu, mặc dù đã chết một lần, nhưng một lần chết đó dù sao vẫn rất nhanh, nhưng lần này n, lại khiến người ta có một chút tuyệt vọng, có cảm giác chính mình đang chết, Bạch Hiểu Y quả thực sợ vô cùng, cô không nghĩ sẽ chết thế này, nhân sinh của cô thật vất vả bắt đầu lần nữa, thật vất vả có khởi sắc, cô không thể chết thế này.

Lúc cô muốn liều mạng một tia khí lực giãy giụa lần cuối cùng ngoi lên, đột nhiên cảm giác có một đôi bàn tay ấm áp ôm chầm phía sau.

Gần như tuyệt vọng, cô đột nhiên cảm nhận được cổ lực lượng này, trong lòng kích động chỉ có thể nghĩ, tựa như là bắt lấy cây cỏ cứu mạng của mình, cơ hồ là bản năng cô đem hai tay bấu víu lên người đó, gắt gao ôm chặt lấy.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bại Lộ

Cô cảm thấy bàn tay ôm bên hông khẽ kéo cô lên, trong chớp mắt, cô đã được đưa ra khỏi nước.

Cuối cùng tiếp xúc với không khí mới mẻ, Bạch Hiểu Y bản năng há miệng to hô hấp, vừa mới giãy giụa trong nước bị sắc mây ngum, giờ phút này vừa thở vừa ho khan, người ôm phía sau lưng cô cũng không nói lời nào, chỉ dùng một tay nâng thân thể cô, phòng ngừa cô chìm xuống, một tay ở sau lưng cô vỗ nhẹ .

Bạch Hiểu Y nghỉ một hồi lâu, thân thể khó chịu mới rốt cục khá hơn một chút, cô phục hồi lại tinh thần, mới ngẩng đầu nhìn lại người kia.

Mặt mày anh ta thâm thúi, góc cạnh rõ ràng, mặc dù đầu tóc bị nước thấm ướt dán trên mặt nhưng không che được vẻ tuấn lãng, lúc cô nhìn, hai mắt đen bóng như thần tinh cũng đang nhìn cô.

Không giống trước kia, rét lạnh và sắc bén, mà mơ hồ lộ ra một chút sợ bóng sợ gió, một chút mừng rỡ, trong mừng rỡ lại mang theo một loại bao dung sùng ái hết thảy như có như không.

Bạch Hiểu Y thật không nghĩ đến, người cứu cô dĩ nhiên là Tần Uyên!

Ấn đường anh hơi nhăn, đưa tay ra giúp cô lau bọt nước trên mặt, giọng nói thuần hậu lộ ra vài tia lo lắng, "Không sao chứ?"

Bạch Hiểu Y phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu, lúc này mới phát hiện mình thế nhưng như gấu trúc quấn trên người anh, còn anh một bàn tay mạnh mẽ đang đỡ sau lưng cô, thân thể hai người dán sát, cô có thể cảm nhận được nhiệt lượng trong cơ thể anh liên tục không ngừng truyền đến trên người cô.

Nếu bình thường, hai người sát gần như thế, Bạch Hiểu Y khẳng định sẽ không chút nghĩ ngợi đẩy anh ra, nhưng hiện thời nổi trên nước, lúc tuyệt vọng khi chìm xuống dưới nước vẫn rõ ràng hiện ngay trước mắt, bởi vì sợ nước, cô ngược lại túm chặt cánh tay ôm anh. Nghĩ tới trước đó anh đã nói qua coi như cô triệt để bỏ mọi chuyện xuống, hơn nữa Tần Uyên cũng không thích người khác chạm vào anh, cũng không biết mình quán ở trên người anh như thế có thể khiến anh phản cảm hay không, môi cô bầm đen, run lấy bầy nói với anh: "Anh đừng thả em ra, em sợ em sẽ ngã xuống!"

Tần Uyên nhìn khuôn mặt cô nhỏ mang theo hoảng sợ hàm răng căng thẳng nanh, anh ôm cô dưới cánh tay ý thức căng lên, thật sự là hận không thể đem cả người cô dính lên người anh, cô lo lắng anh sẽ buông tay, cô lại không biết cô cứ ý lại anh, tín nhiệm anh như vậy, khiến anh khoái trá cỡ nào.

Nếu như có thể, thật muốn cứ thế ôm cô nổi trên mặt nước cả đời, nhưng anh biết rõ nha đầu này sợ nước, nhìn hàm răng cô không ngừng run lên, anh lại không đành lòng, liền ôn nhu nói: "Lên lưng anh, anh cố em lên bờ."

Bạch Hiểu Y lại bối rối, dưới tình huống này cô làm sao bò được lên lưng anh đây? Cô thật sợ mình vừa buông tay sẽ chìm vào trong nước .

Tần Uyên thấy cô không dám động đây, anh biết rõ cô đang sợ, cũng không nói thêm lời nói, dứt khoát nắm hai tay cô lên lưng, lại dặn dò: "Bám thật chặt, nếu ngã xuống, anh cũng mặc kệ."

Bạch Hiểu Y cơ hồ không chút nghĩ ngợi, vội vàng thất chặt cánh tay ôm lấy cổ anh.

Tần Uyên lập tức cong khoeo miệng, thoáng cười vui vẻ như có như không, cứ thế chở đi cô bơi về bờ.

Lưng Tần Uyên rất rộng lớn cũng rất rắn chắc, giống một tấm gỗ, thân thể Bạch Hiểu Y nho nhỏ nằm trên lưng anh, anh rộng lớn vững vàng bao dung cô, sợ hãi vừa mới rồi trong nháy mắt tan thành mây khói, cô hít sao ôm cổ anh, cái cằm tựa trên vai anh, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói một câu: "Cảm ơn anh."

Anh cũng không trả lời, vẫn phối hợp chở cô bơi về phía trước, thật giống như không nghe thấy cô nói, Bạch Hiểu Y cũng không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn nằm ở trên người anh, giảm bớt trở lực.

Ngôn Phong đã đem thuyền đến bên bờ, lúc Tần Uyên cố gắng trên lưng vào bờ rồi, Ngôn Phong vội vàng đến gần đỡ cô kiểm tra cẩn thận một lần, thấy cô không việc gì anh mới thở phào nhẹ nhõm: "Thật sự là vô cùng may mắn em không có việc gì, vừa nãy nhìn em ngã xuống như vậy một lúc vẫn không nổi lên, anh thật sự bị hù chết ."

Bạch Hiểu Y lúc này nghĩ ngợi đủ, vội vàng an ủi: "Em không sao, đừng lo lắng, em bây giờ không phải là tốt rồi sao?"

Ngôn Phong lại thoải mái cười cười, "Mấy người gây chuyện đã bị bắt đi, em yên tâm, người phụ trách cảnh khu nhất định sẽ cho em một công đạo ."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, Ngôn Phong liền nâng cô dậy, trên mặt thoáng cái lại chột lóe lên thất lạc, "Thật xin lỗi, anh không biết bơi, vừa mới không thể kịp thời nhảy xuống cứu em."

Bạch Hiểu Y cười cười, "Không sao, em đây không phải là không có việc gì sao?"

Nghĩ tới việc Tần Uyên cứu cô, ánh mắt Bạch Hiểu Y liền khắp nhìn nhìn khắp nơi, nhưng thấy Tần Uyên đặt cô xuống rồi tự đi sang một bên, cầm quần áo cời ra vắt khô, thấy cô nhìn đến, anh liền nói với cô: "Anh đưa em trở về?"

Bạch Hiểu Y nghĩ tới mình bây giờ toàn thân ướt đẫm cũng không thuận tiện ở lại đây, dứt khoát gật gật đầu.

Hôm nay chuyện này Ngôn Phong ngược lại rất áy náy, trước khi cô lên xe vẫn không quên nói: "Thực xin lỗi, vốn là thật lòng muốn hẹn em du hồ, không nghĩ tới phát sinh loại chuyện như vậy."

Bạch Hiểu Y cười cười an ủi anh, "Không có việc gì ."

Lên xe Bạch Hiểu Y tạm biệt Ngôn Phong rồi, Tần Uyên liền khởi động xe rời đi, Tần Uyên sợ cô lạnh, bật gió nóng lên, có thể là vì toàn thân đều ướt đẫm, cho dù là được gió nóng thổi, Bạch Hiểu Y vẫn cảm thấy lạnh.

Tần Uyên nhìn qua bộ dáng cô, lông mày vô thức nheo nheo, trong lúc vô tình thấy cách đó không xa có chỗ bán y phục, anh vội vàng lái xe tới.

Bạch Hiểu Y thấy anh đột nhiên dừng xe, lập tức nghi hoặc không thôi, "Sao thế?"

Tần Uyên vừa cởi dây an toàn vừa nói: "Anh tới mua cho em bộ y phục để thay đổi."

Không đợi cô trả lời đã trực tiếp nhảy xuống xe dời đi, một lát đã trở về, trên tay có thêm bộ áo váy dài, Tần Uyên cầm y phục đưa cho cô, trầm giọng dặn dò: "Em mau thay đi, anh ở ngoài xe chờ em, cửa kính xe phản quang rất tốt, người ở bên ngoài không nhìn thấy được."

Bạch Hiểu Y thật sự rất lạnh, giờ phút này cũng không ngưng ngừng, nhận y phục gật gật đầu với anh, Tần Uyên quả nhiên đóng cửa xe, đứng ở bên ngoài chờ.

Kỳ thật người anh cũng ướt đẫm, áo ngắn tay và quần dài vì dính nước nên áp vào người, nhưng mà bộ dáng cũng không chật vật, nhìn qua còn rất tuấn lãng, hơn nữa vì y phục dính lên người, khiến cho da thịt phác họa như ẩn như hiện.

Lúc này anh đứng cạnh xe, một tay đỡ trên cửa xe, một tay vẩy vẩy nước, bởi vì khuôn mặt tuấn mỹ và dáng người cao ngất, động tác này lộ ra một cỗ lực nam tính chọc người, chọc cho vô số tiểu cô nương ven đường ghé mắt nhìn.

Bạch Hiểu Y bắt đầu đi lắc lắc đầu, cũng không nhìn anh nữa, cởi quần áo ướt sũng ra, lại giũ vấy áo ra chuẩn bị thay, vừa lúc đấy cô mới phát hiện trong đó thế nhưng còn kẹp một bộ đồ lót.

trên mặt Bạch Hiểu Y lập tức nổi lên một tầng đỏ ửng, nghiêng đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn, nhưng thấy anh duy trì động tác vừa rồi như cũ, thật giống như có vẻ hết thấy đều không cho là đúng.

Bạch Hiểu Y thật không nghĩ tới, hóa ra Tần Uyên cũng có lúc ảm lòng quan tâm như thế, không chỉ giúp cô mua váy, còn giúp cô chuẩn bị tốt đồ lót, không có cách nào coi người này là Tần Uyên đời trước lãnh tâm lãnh tính, không để tâm đến bất cứ điều gì.

Chẳng lẽ bởi vì cô trùng sinh, hết thấy xung quanh đều trở nên khác đi sao? Ngay cả Tần Uyên, cũng bởi vì cô thay đổi mà phát sinh biến hóa?

Cho nên, hai đời Tần Uyên cũng không giống sao?

Bạch Hiểu Y vừa nghĩ vừa thay quần áo, lại giấu quần áo ướt sũng vào cái túi to đựng váy áo kia, lúc này mới mở cửa xe ra gọi người phía ngoài: "Có thể vào."

Tần Uyên mở cửa xe vào chỗ ngồi, thấy đầu tóc cô còn ướt, anh liền duỗi tay lấy áo khoác ở chỗ ngồi phía sau đưa cho cô, "lau tóc đi."

vì Tần Uyên giúp cô chuẩn bị đồ lót, Bạch Hiểu Y lúc này còn không quá thoải mái, thấy anh đưa y phục tới cô cũng không nhận, chỉ lắc đầu nói: "Không việc gì, đừng làm dơ y phục của anh."

Tần Uyên lại không chịu, "Mau lau khô đi, anh cũng không muốn em lại bị sốt nữa."

Tần Uyên nói làm cô nhớ tới chuyện lần trước ở cổ trấn Phong Kiều, kỳ thật cô cũng sợ mình ốm nữa, thấy anh kiên trì như vậy, Bạch Hiểu Y cũng không biết nói gì nữa, đành tiếp nhận để lau tóc, lại thấy trên người anh còn ướt, liền đề nghị: "Anh có muốn cũng thay bộ quần áo hay không?"

Tần Uyên lại trực tiếp gọn gàng linh hoạt khởi động xe rời đi, không cho là đúng, ném lại một câu: "Không cần, thân thể anh không kém như vậy."

Bạch Hiểu Y cũng không biết nói gì nữa, cúi đầu, dùng y phục của anh lau tóc, nghĩ tới mình vừa mới chìm trong nước, cô vẫn còn sợ hãi, nhờ có Tần Uyên, nếu không cô cũng không biết có thể sống sót không.

Nghĩ đến đây, cô lại bắt đầu đi cười cười, "Em bây giờ, lại nợ anh một mạng."

Tần Uyên ngăn người, lập tức trầm giọng đáp: "Cho nên em định như thế nào?"

Bạch Hiểu Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cố làm ra vẻ bắt đầu đi thờ dài, "Xem ra, về sau chỉ có thể chặn dao cho anh."

Anh ngữ khí kiên định không đổi, "Vậy thì em sẽ không có cơ hội."

Bạch Hiểu Y lại nhún nhún vai, "Đây cũng không chính xác, vạn nhất về sau thật sự có cơ hội này!"

Tần Uyên cũng không trả lời, trong lòng cười cô ngây thơ, chặn dao cho anh? Anh sẽ không để cô nhìn thấy người nào đâm dao vào anh, thì làm sao cô có cơ hội chặn dao cho anh?

Bé góc này.

Sau một lát trầm mặc, Bạch Hiểu Y đột nhiên thăm dò nói một câu: "Tần Uyên, em đột nhiên phát hiện, anh như là có thay đổi."

Tần Uyên ngăn người, vẫn lạnh nhạt tự nhiên vịn tay lái, "Thay đổi thành dạng gì?"

Bạch Hiểu Y thấy anh cũng không ghét vấn đề này, liền nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Trở nên không có tính xâm lược, trở nên hết sức bình thân, không khiến người ta ghét."

Anh bình tĩnh lại, thanh âm lộ ra từ tính rất nhanh truyền đến, "Người ta đều sẽ thay đổi, cũng không gì kỳ quái."

Bạch Hiểu Y lại lắc đầu, "Mặc dù người ta đều sẽ thay đổi, nhưng cuối cùng em cảm thấy anh không như vậy."

"Àn?"

"Nói như thế nào đây... Có chút khoa trương, nhưng từ lúc em biết, trong nhận thức của em, anh có lẽ không phải là người phạm, anh từ nhỏ đã rất ưu tú, ưu tú khiến người ta theo không kịp, anh nội tâm cường đại, giống như bất cứ chuyện gì cũng không lay chuyển được, anh năng lực xuất chúng, bất luận chuyện gì ở trước mặt anh đều không thêm dè dặt, anh tựa như so với mọi người sống trong một không gian khác, tựa như là đại thần khiến người ta ngược nhìn lên, làm thần thì không cần thay đổi. Nhưng bây giờ anh giống như đột nhiên phá tan vách tường ngăn cách, sống sờ sờ trước mặt người khác, giống như nói cho tất cả nhân mọi người, anh cũng là một người sống ở phạm trần. Cho nên mới khiến em cảm thấy hết sức kinh ngạc". Quay đầu lại nhìn anh, thấy anh vẫn nghiêm túc lái xe, cũng không biết có nghe được cô nói không, "Em nói như thế, anh có thể hiểu không?"

Hồi lâu sau anh mới mở miệng, "Sống ở phàm trần không được sao?"

Bạch Hiểu Y cười cười, "Xem anh nghĩ gì kìa, sống thế nào cho mình khoái hoạt là được a."

"Vậy còn em? Anh bây giờ như thế em cảm thấy thế nào?"

Bạch Hiểu Y sững sờ, "Em? Em cảm thấy anh bây giờ khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, không khó tới gần, hết sức dễ nói chuyện."

"Àn."

"..."

Cho nên căn bản cũng không phải là thành tâm muốn nghe ý kiến của cô? !

Bạch Hiểu Y có chút không còn gì để nói, dứt khoát quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không phản ứng với anh.

Tần Uyên bởi vì muốn thay quần áo, trực tiếp lái xe đến chỗ anh ở cư xá, người ta vừa mới cứu cô một mạng, Bạch Hiểu Y tự nhiên cũng không nên thể nào gì, theo anh cùng vào nhà.

Vào phòng, Tần Uyên đi thay quần áo trước, Bạch Hiểu Y nghĩ tới vừa mới dùng đồ ủa anh lau tóc, y phục này thế nào cũng phải giúp anh giặt sạch, thấy anh ôm đồ ra cô vội vàng tiến lên nhận lấy, "Đưa cho em, em giúp anh giặt."

Tần Uyên ngược lại bị động tác của cô làm cho sững sờ, còn Bạch Hiểu Y thừa dịp anh ngây người nhận lấy y phục tiếp mạng ra ban công, ném vào trong máy giặt.

Tần Uyên đứng ở cửa sân thượng nhìn động tác của cô, anh cũng thật không nghĩ đến, anh có lúc thấy cô giúp anh giặt quần áo, trong đầu đột nhiên nhớ tới đời trước, ngày nào đó, lúc anh đang chuẩn bị vội vã rời nhà, vô tình nhìn thoáng qua phòng giặt, thấy cô đang đứng trong đó, đang treo từng món đồ đã giặt lên giá.

Chỉ là một động tác đơn giản đến không thể đơn giản hơn, không hiểu sao, trong lòng anh tự nhiên sinh ra một loại âm áp, thậm chí có một loại xúc động muốn ôm lấy cô từ phía sau lưng, nhưng sau đó, anh vẫn không thể nào bước lên một bước, một lòng nghĩ tới việc trong công ty, chỉ nhìn trong chốc lát liền vội vàng rời đi.

Bây giờ nghĩ đến, khi đó mình thật là ngu đến đáng thương, một lòng chỉ nghĩ tới danh tiếng và tài phú, một lòng chỉ nghĩ tới trèo lên cao, vì đã tâm anh đã hao phí tất cả tinh lực, đương nhiên cũng bỏ lỡ những phong cảnh đẹp trong đời kia.

Giờ phút này nhìn thân ảnh cô nhỏ gầy, anh ước ao muốn một tay lấy cô vào trong ngực, ước được ôm cô thật chặt, từng tiếng thân thiết gọi cô là bà xã.

Nhưng anh vô cùng rõ ràng, giờ phút này anh sớm đã mất đi tư cách ôm cô, giữa anh và cô có một đường phân cách dù thế nào anh cũng không thể vượt qua, nếu không, anh sẽ triệt để mất cô, một đời một thế này không còn khả năng kết bạn với cô.

Anh yên lặng thờ dài, cuối cùng xoay người đi vào bên trong.

Bạch Hiểu Y cho quần áo của Tần Uyên vào máy giặt, sau đang muốn xoay người ra cửa, không biết tại sao, trong tích tắc xoay người kia, trong đầu đột nhiên nhảy ra một nghi vấn, vừa mới bởi vì vội vã thay quần áo, cô đã xem nhẹ.

Tần Uyên, sao anh biết kích cỡ nội y của cô ?

Lúc mặc nội y lên người, không lớn không nhỏ vừa vặn thích hợp, hoàn toàn chính là mua theo kích thước của cô, trước nay cho tới cô chưa bây giờ mới cho Tần Uyên biết, mà một đời này bọn họ cũng không có tiếp xúc thân mật, Tần Uyên càng không chạm vào chỗ kia của cô, Tần Uyên là người chỉ một lòng trốn trong thế giới máy tính internet của anh, cô cũng không tin anh có năng lực có thể phân biệt kích cỡ ngực nữ sinh.

Vậy đến tận cùng làm sao anh biết?

Là trùng hợp sao?

Lúc Bạch Hiểu Y từ sân thượng đi ra, Tần Uyên đã bận rộn ngồi làm việc trước máy vi tính, Bạch Hiểu Y đứng ở cửa, yên tĩnh nhìn anh.

Cô đột nhiên nhớ tới, không biết từ lúc nào ánh mắt Tần Uyên nhìn cô khác lạ, khi đó cô cũng không nghĩ nhiều, nhưng hiện thời nghĩ đến, anh nhìn cô trong ánh mắt, tựa hồ lộ ra một chút bất đắc dĩ, lại tựa hồ mang theo một loại quyến luyến, hơn nữa từ lúc bắt đầu phức tạp nhìn chăm chú, anh đối xử với cô càng cẩn thận.

vô tình Tần Uyên ngẩng đầu liền thấy cô ngơ ngác đứng ở cửa sân thượng nhìn anh, khóe môi anh khẽ nhếch, giọng nói thuần hậu lộ ra ý tứ nhu hòa, "Thế nào ?"

ánh mắt Bạch Hiểu Y híp lại, chăm chú nhìn mặt anh tựa hồ muốn từ trên mặt anh tìm ra dấu vết quen thuộc nào đó, Tần Uyên rõ ràng phát giác cô khác thường, không biết tại sao, trong lòng anh xẹt qua dự cảm xấu, lúc mở miệng giọng nói cũng theo bản năng lộ ra khẩn trương.

"Tại sao nhìn anh như vậy?"

Bạch Hiểu Y thật không dám tin tưởng suy đoán của mình, nhưng nếu hôm nay không làm rõ vấn đề này, sau này có lẽ cô sẽ vĩnh viễn không an tâm, cô hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến bên cạnh anh.

"Sao anh biết kích cỡ nội y của em?"

Tần Uyên chỉ cảm thấy hô hấp căng thẳng, vừa mới rồi anh chỉ nhớ tới cô bị lạnh, muốn nhanh giúp cô mang quần áo đến, ngược lại xem nhẹ vấn đề cấp này, theo lý mà nói, đời này anh không thể biết rõ kích cỡ nội y của cô mới đúng.

Bạch Hiểu Y nhìn ánh mắt anh lại tới gần thêm, nhìn chăm chăm gương mặt anh, từng chữ từng câu mở miệng, "Hoặc là em nên hỏi, đến tốt cùng anh là ai?"

một cái tay của Tần Uyên đặt trên đùi trong nháy mắt nắm chặt, ánh mắt anh híp lại, trong mắt lướt qua vẻ kỳ quái, nhưng vốn trấn định tự nhiên như anh, chỉ một lát đã khôi phục như thường, trên khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra chút nào khác thường, ánh mắt của anh bình tĩnh nhìn cô, lãnh đạm mở miệng, "Sao lại hỏi thế? Anh là Tần Uyên, nếu không còn có thể là ai?"

Bạch Hiểu Y rõ ràng, tự chủ Tần Uyên tốt bao nhiêu, anh biểu hiện không sai, không nhất định chính là không sai.

Cô nhìn chăm chăm ánh mắt anh, tiện đà lại hỏi: "Vậy anh nói cho em biết, anh làm sao biết kích cỡ nội y của em?"

Anh khẽ nhíu mắt, trầm tư một lát, "Anh chính là tùy tiện bảo người bán hàng lấy ra, có vấn đề sao?"

sắc mặt anh lãnh đạm, ánh mắt cũng cũng không có bất kỳ tình tiết phức tạp, căn bản khiến người ta không đoán không ra thực hư trong lời của anh.

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, gạt gạt đầu, "Thì ra là như vậy, không có vấn đề gì, xem ra là em nghĩ nhiều." Giống như nghĩ đến cái gì cô lại thêm một câu, "Đúng rồi, còn có chuyện em muốn thương lượng với anh, ân... Anh cũng thấy được, hiện tại em đã có bạn trai, mặc dù hai người chúng ta đã hẹn hai bên trở thành huynh muội, nhưng dù sao cũng không phải thật sự là huynh muội, bạn trai em hết rất hay ghen, em cũng vậy sợ anh ấy hiểu lầm, cho nên em cảm thấy về sau hai người chúng ta nên tận lực tránh lui tới."

Bạch Hiểu Y vừa nói thế này và tường tận xem xét về mặt Tần Uyên, nhưng thấy anh sau khi nghe xong chỉ hơi cúi đầu suy tư một lát, lập tức gạt gạt đầu, "Cũng tốt."

Nhìn bộ dáng này, cũng làm cho Bạch Hiểu Y có chút bối rối, thật chẳng lẽ chính mình nghĩ nhiều, nhưng lời đã nói ra, cũng không có đạo lý thu hồi lại.

"Vậy được, chờ máy giặt xong, anh tự phơi quần áo, em cùng bạn trai hẹn ngày mai đến nhà anh anh ấy gặp cha mẹ, em trở về chuẩn bị một chút."

Bạch Hiểu Y nói xong quả nhiên xoay người đi ra phía cửa, một đường đi cô liên tục chờ phản ứng của Tần Uyên, nhưng mãi cho tới lúc đến cửa, người phía sau cũng cũng không có nửa điểm đáp lại, làm cho Bạch Hiểu Y càng thêm nghi hoặc, xem ra, thật sự đoán sai ?

một câu cuối cùng của Bạch Hiểu Y quả thực tựa như một thanh dao nhỏ hung hăng cắm vào tim anh, cô sẽ đi gặp cha mẹ nam sinh khác, cô đã chuẩn bị gả cho nam sinh khác? !

Cô sao có thể ác như thế? sao có thể ác đến như thế? !

Anh vừa mới rồi còn cố gắng khắc chế xúc động muốn ôm cô, bởi vì sợ mình sẽ làm cô khó chịu, sợ cô lại một lần nữa đẩy mình ra ngoài ngàn dặm, hậu quả như vậy anh vô pháp thừa nhận. Nhưng anh không nghĩ tới, anh dùng nhiều cố gắng như vậy mới duy trì được, chỉ trong khoảnh khắc hết thấy lại tan thành mây khói.

Cho dù cố gắng duy trì hết thấy như vậy thì có thể thế nào? Hiện thời cô không phải vẫn đẩy anh ra ngoài ngàn dặm, không chỉ như thế, cô lại còn muốn chuẩn bị gả cho người khác.

Tuyệt vọng sao? Đương nhiên sẽ có! Nhưng mà người khác tuyệt vọng thì anh không biết thế nào, thêm một loại dung khí bình nứt không sợ vỡ, nếu sau này kết quả nhất định là bị cô triệt để đẩy ra, mình vì sao không làm chuyện mình liên tục muốn làm mà không dám làm đây?

Muôn ôm cô, muốn nói với cô tưởng niệm của mình sau khi ly biệt, muốn khám cô thật sâu vào trong thân thể mình.

Lúc Bạch Hiểu Y kéo cửa, chuẩn bị đi ra, Tần Uyên đột nhiên đứng dậy, bước tới, vron tay lên, trong tình huống cô không kịp đề phòng, dứt khoát kéo cô lại, sợ cô sẽ né tránh, ôm chặt cánh tay cô, đặt cằm lên vai cô, bởi vì tâm tình kịch liệt pháp phòng, giọng nói đã lộ ra khàn khàn.

"Giấy thỏa thuận li hôn em đặt lên bàn anh cũng không ký."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cáo Biệt

Nghe nói như thế Bạch Hiểu Y tựa như là bị sét đánh, một đời này cô cũng không nói về giấy thỏa thuận li hôn với Tần Uyên, chỉ nói với anh, hai người ly hôn, nhưng làm sao anh biết...

Quả nhiên, cô suy đoán đúng sao?

Nhưng điều này sao có thể... Anh sao có thể là...

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần, muốn kéo tay anh ra, hai tay anh lại ghi chặt hết sức, thân thể anh khẽ run, giọng nói cũng dồn dập, "Em nghe anh nói hết đã, anh nói xong, em vẫn muốn đi, anh sẽ buông tay."

Bạch Hiểu Y đẩy một hồi vẫn không đẩy được anh, nghe anh nói, cô liền buông xuống, hít sâu một hơi, cực lực bình tĩnh nói: "Anh nói đi."

Cô cảm giác hơi thở của anh phun lên cổ cô càng chậm, tựa hồ anh đang dẹp đi tâm tình hỗn loạn khiến anh khó chịu, không biết qua bao lâu anh mới trầm giọng mở miệng, "Y Nhi, anh là Tần Uyên, cũng là chồng em, đời trước anh ngu xuẩn, không quý trọng em, đến khi mất đi anh mới hiểu được tâm ý của mình, thật xin lỗi, anh đã từng đối xử với em như vậy! Thật xin lỗi, anh để em khó chịu lâu như vậy! Có lỗi với Y Nhi, bởi vì anh ngu xuẩn, tổn thương em thật sâu! Thực xin lỗi!"

Đây là lần thứ hai cô nghe Tần Uyên nhận lỗi với cô, chỉ là so sánh một lần càng thấy thành khẩn, trong từng tiếng lộ ra bao nhiêu rung động, giọng cũng đầy nghẹn ngào.

Lần đầu tiên, Tần Uyên nhận lỗi với cô là vì cô gặp ác mộng, nhưng lần này, Tần Uyên lại chân chân thật thật xin lỗi vì chính anh.

Lần đầu tiên nghe anh nói xin lỗi cô cảm thấy rất buồn cười, cô cảm thấy cũng không cần, bởi vì đời trước đối xử tàn nhẫn với cô cũng không phải là Tần Uyên đời này làm ra.

Nhưng lần này, nghe anh nói với cô thực xin lỗi, trong đầu đột nhiên nhảy ra ký ức đời trước, cho dù bỏ xuống, nhưng chạm đến nơi bị tổn thương, cảm giác đau đớn vẫn còn rõ ràng rành mạch.

Anh xin lỗi giống như cũng không còn gì vấn đề, dù sao có đau xót, dù sao sớm đã làm cho cô hết hy vọng, nhưng nghe người trong cuộc nhận lỗi, tựa như là ủy khuất và thống khổ cô chịu đựng đều được thừa nhận, cho dù vô bổ, nhưng tối thiểu anh hối hận còn cho cô an tâm.

"Anh làm sao tới nơi này?" Rất lâu cô mới mở miệng hỏi một câu.

Anh tựa mặt lên trán cô, thanh âm vẫn lộ ra khàn khàn, "Cũng giống em."

"Anh cũng bị tai nạn xe cộ?"

Anh lắc lắc đầu, "Anh tự sát."

Bạch Hiểu Y bị câu này làm cho triệt để kinh hãi, dù đang khiếp sợ, bên ngoài cô lại cảm thấy buồn cười, "Tự sát?" Tần Uyên sẽ tự sát? Tha thứ cho cô thực không thể nào tin nổi, "Anh tự sát vì cái gì?"

Anh trả lời rất kiên quyết, "Emđi rồi, anh sống không nổi."

Nghe đến đó Bạch Hiểu Y càng cảm thấy buồn cười, "Sống không nổi? Anh làm sao có không sống nổi? Cho dù không có em, anh vẫn còn danh lợi, tài phú, địa vị, cái gì so với em cũng trọng yếu hơn?"

"Không, mỗi thứ cũng quan trọng bằng em, kể cả sinh mạng của anh cũng không quan trọng."

Nghe những lời này, có thể thấy Bạch Hiểu Y bao nhiêu khiếp sợ, đời trước Tần Uyên lại tự sát vì cô, cô thật sự là không thể tin được! Làm sao có thể? Tần Uyên đối với cô tàn nhẫn như vậy, làm sao có thể? !

phát sinh hết thấy trước mắt đã quá mức kinh hãi rồi, Bạch Hiểu Y hiện ở trong đầu rồi tung một đồng.

"Thà em ra đi, Tần Uyên."

cánh tay ôm cô cứng đờ, trong lòng tựa như bị đâm một cái, anh đột nhiên ý thức được, đối với cô bây giờ anh nói cái gì đều không có bất cứ tác dụng gì.

Đúng rồi, cô đã triệt để bỏ anh xuống, cho dù anh thành khẩn nhận lỗi với cô thế nào, vẫn vô tác dụng, cô không thể nào tiếp tục yêu anh nữa, cũng không thể nào tiếp tục với anh nữa.

Còn anh, hiện thời đến gần cô cũng khó có khả năng, bọn họ một đời này, nhất định phải như người lạ.

Tần Uyên chưa từng có thời điểm vô lực như hiện tại, từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là chuyện khó giải quyết thế nào vào tay anh, anh đều thành thạo xử lí, anh cũng chưa từng có vì bất cứ chuyện gì mà thỏa hiệp qua

Nhưng hiện thời, anh lại không thể không thỏa hiệp đối với người anh không thể buông.

Cánh tay ôm trên người cô trầm tĩnh lại một chút, cuối cùng vô lực rũ xuống bên cạnh.

Bạch Hiểu Y xoay người sang chỗ khác, nhìn người trước mặt này, thấy hai mắt anh phấp phồng, ánh mắt tràn ngập nhớ nhung nhưng không nở buông bỏ, sít sao khóa trên mặt cô, cô không phải là không nhìn thấy, anh tuyệt vọng bắt lực cô cũng thu vào đáy mắt.

Người cô từng yêu cũng từng hận, ân oán kiếp trước trong tiếng anh xin lỗi này, buông màn che xuống, nhưng cũng chỉ là như thế.

Khóe miệng cô mấp máy, cuối cùng vẫn một câu cũng chưa nói, lui về phía sau hai bước, sau đó xoay người rời đi.

Còn anh cũng không đuổi theo.

Một đường về đến nhà, nghĩ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, cô vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đời trước thế nhưng Tần Uyên tự sát, cũng quay về nơi này.

Trước cô còn tưởng rằng hai đời của Tần Uyên không giống nhau, cũng không nghĩ rằng vốn dĩ vẫn là anh.

Cô bây giờ thực không biết nên đối xử với anh như thế nào, Tần Uyên nấu cơm vì cô, Tần Uyên ôm gối dựa cho cô đánh, Tần Uyên tùy ý để cô tàn phá bàn tay, Tần Uyên không để ý gì nhảy xuống nước cứu cô, nhưng đời trước mình chịu tổn thương, cho dù hôm nay lấy thân phận muội muội, cô cũng không cách nào đối mặt với anh.

Liên tiếp vài ngày cô cũng không ra khỏi cửa, chính mình hoàn toàn vùi đầu vào công việc trong quán lẩu, công việc lu bù khiến cô không còn thời gian nghĩ ngợi lung tung, kể từ ngày đó Tần Uyên cũng không xuất hiện trước mặt cô.

Chỉ chớp mắt, trường học sẽ bắt đầu học.

Khương Nghiên Kỳ khai giảng sớm hơn cô, cho nên hai ngày trước khi Bạch Hiểu Y về trường học cô ta và Lâm Thục Phương đã rời đi, trường học của Khương Nghiên Kỳ đã được Khương Chấn Hải giúp liên lạc rồi, trực tiếp có thể đi báo danh.

Có lẽ biết rõ ở lại nhà các cô là vô vọng, Lâm Thục Phương đối đãi với Bạch Hiểu Y và Bạch Phụng Kiều cũng không còn nhiệt tình, lúc chào hỏi còn như có như không mang theo một cỗ oán khí, ngược lại Khương Nghiên Kỳ, tựa như cái gì cũng không phát sinh, thiên chân hồn nhiên như cũ, cười đến vẻ mặt sáng lạn với cô.

Nói thật, Khương Nghiên Kỳ muốn học ở đâu cũng không có bao nhiêu quan hệ cùng với Bạch Hiểu Y, nhưng vừa nghĩ tới Khương Nghiên Kỳ đi học muốn dùng tiền của gia đình mình cô liền đặc biệt không thoải mái. Thà rằng cô đem này chút tiền này đi làm từ thiện còn hơn cho Khương Nghiên Kỳ dùng. Ít nhất quyên tiền từ thiện còn có thể được một lần thiện tâm, dùng ở trên người Khương Nghiên Kỳ, cô ta không chỉ không cảm kích, còn sẽ chê mình cho ít, chê mình không đủ nhân từ, chê mình không có lương tâm. Huống chi, Khương Nghiên Kỳ đi học ở chỗ này, cho dù Lâm Thục Phương và Bạch Phụng Kiều đã xé rách mặt, nhưng Khương Nghiên Kỳ dù sao cũng là cháu gái ruột của Khương Chấn Hải, ông không thể mặc kệ cô ta, đến lúc đó cô ta ở chỗ đó xảy ra chuyện, bọn họ còn phải chịu trách nhiệm.

Cho nên Bạch Hiểu Y đối với Khương Nghiên Kỳ thực sự không có sắc mặt tốt, cô ta nhiệt tình, cô bắt quạ cũng nhàn nhạt đáp ứng.

Khương Nghiên Kỳ và Lâm Thục Phương ở chỗ này ăn cơm xong, thật cao hứng đi báo danh, Bạch Hiểu Y nghĩ tới sau này có lẽ còn phải đối mặt với Khương Nghiên Kỳ, trong lòng càng bức bối không chịu nổi.

Tối gần buổi trưa, cô đang cùng khách hàng nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa vang lên, tâm tình Bạch Hiểu Y vốn bức bối, nghe thấy này tiếng gõ cửa không chút khách khí, cô lại là không thoải mái, nhúu mày mở cửa, lại gặp Khương Nghiên Kỳ đứng bên ngoài.

Khương Nghiên Kỳ toàn thân lộ ra tức giận, khắc kia ở cửa nhìn cô, hai mắt phóng hỏa gắt gao chăm chú nhìn mặt cô.

"Là người làm à? !" Khương Nghiên Kỳ tức giận chất vấn.

Đối mặt với chất vấn của Khương Nghiên Kỳ, Bạch Hiểu Y ngược lại ngẩn người, "Tôi làm gì?"

Khương Nghiên Kỳ cười lạnh một tiếng, "Cô đừng giả bộ ! Cô chính là không nhìn nổi tôi thoải mái! Cô chính là muốn tôi thân bại danh liệt!"

Bạch Hiểu Y bị lời nói này làm cho hồ đồ, cô không hiểu rõ chất vấn, cũng phải để cho cô ta thêm chút tức giận, lúc này liền lên giọng đáp: "Cô ở đây nháo cái gì a? ! Tôi làm gì cô cũng nên nói rõ a!"

"Cô dám nói không phải là cô trộm video đó phát trên mạng sao? ! Cô dám nói không phải là cô? ! Hiện trường học xem video cũng không cần tôi nữa! Cô hải lòng chưa? !" Khương Nghiên Kỳ rống càng ngày càng to, như bị bệnh tâm thần, tuyệt đối không nhu nhược bắt lực giống tiểu bạch thỏ như mọi khi.

Xem video đó? Bạch Hiểu Y thật đúng là càng ngày càng hồ đồ, đang muốn trảm giặc chất vấn, đã thấy Lâm Thục Phương vừa ôm ngực, vừa đi đến đầu bậc thang, vừa khóc vừa mắng: "Kiếp này sao có người nhẫn tâm như thế a?! Đồ dũ sao cũng là em gái cô! Sao cô có thể tính kế nó thế này đây? ! đến tột cùng tim cô làm bằng cái gì?! Trời đánh a, nhà chúng ta đến cùng làm ra nghiệt gì?!"

Bạch Hiểu Y thật đúng là đối với hai bag cháu này nói không nên lời, thật sự cô căn bản cũng không biết họ đến tột cùng đang nói hươu nói vượn cái gì!

Khương Chấn Hải lúc này cũng đến đỡ Lâm Thục Phương, vừa nháy mắt với Bạch Hiểu Y, vừa an ủi Lâm Thục Phương: "Mẹ, việc này không có chứng cứ, không nên nói lung tung, người cũng không nhìn tận mắt, sao nói là Hiểu Y làm được?"

Lâm Thục Phương lại nhở một ngụm, ngoan độc đáp: "Sao có thể không phải là cô làm? ! Cô không phải liên tục không muốn gặp Nghiên Kỳ sao? Đã đuổi Nghiên Kỳ ra khỏi nhà còn không bỏ qua, giờ còn muốn phá hủy nhân sinh của nó, con còn che chở cô ta? Con mắt mù sao? Nghiên Kỳ là cháu gái ruột của con a!"

Tổng hợp lời nói của mấy người, Bạch Hiểu Y coi như rõ ràng một chút đầu mối, nghĩ ra lần trước video Khương Nghiên Kỳ trộm đồ bị người ta công bố lên mạng, lãnh đạo trường học thấy sợ là ảnh hưởng tới danh dự trường học, hơn nữa cô ta bắt quá là một cô gái tình ngoài, không muốn thu nhận, sau đó hai người này cứ một mực chắc chắn cô làm, khóc suốt mướt tìm đến cô tính sổ.

Bạch Hiểu Y hiện tại thật đúng là đau đầu chết, có hai phiên toái ở đây, cô quả nhiên là không sống tốt nổi, cô càng nghĩ càng cảm thấy phiền lòng, giọng nói cũng không thể nào tốt, "Các người nói là tôi làm, vậy thì mời đưa ra chứng cứ, nếu không có, đó chính là vu oan tội, phi báng tôi, tôi có thể cáo trạng các người đấy? !"

Nói xong cũng lười cùng họ nói nhảm, trực tiếp xoay người đóng kín cửa, sau đó khóa trái lại. Như thế, Lâm Thục Phương kia gào khóc thảm thiết cũng vẫn truyền vào rõ ràng.

Bạch Hiểu Y đi đến bên cạnh bàn, tùy tiện chọn một trang web mạng xã hội, quả nhiên rất nhanh tìm được video Khương Nghiên Kỳ trộm đồ.

Cô cũng cảm thấy kỳ quái, là ai đem video Khương Nghiên Kỳ trộm đồ phát lên mạng, hơn nữa không sớm không muộn, hết lần này tới lần khác đúng lúc báo danh này.

Lâm Thục Phương và Khương Nghiên Kỳ lại ở bên ngoài nháo một trận, Bạch Hiểu Y cũng không có phản ứng, dù sao với người cổ tình gây sự, không thể nào nói rõ ràng, trận nháo này liên liên kéo đến buổi tối, cho đến khi Bạch Phụng Kiều trở về hai người mới thu liễm.

Buổi tối trước khi ngủ, Bạch Phụng Kiều đến phòng tìm cô nói chuyện, Bạch Hiểu Y không nghĩ cũng biết là bởi vì chuyện Khương Nghiên Kỳ.

Quả nhiên, Bạch Phụng Kiều vừa mở miệng nhân tiện nói: " video của Nghiên Kỳ kia hẳn không phải là con làm?"

Bạch Hiểu Y buông tay ra, "Mẹ cảm thấy con có năng lực như vậy sao?"

Bạch Phụng Kiều suy nghĩ rồi gật đầu, "Mẹ nghĩ cũng không phải là con." Bà sờ lên cằm lại suy tư trong chốc lát, "Chỉ là không biết rõ Khương Nghiên Kỳ đắc tội người nào, video này rõ ràng là nhằm về phía cô ta."

Bạch Hiểu Y trong đầu đột nhiên nhảy ra một người, bất quá trên mặt cô lại cũng không lộ vẻ gì, chỉ nhún vai một cái nói: "Nào ai biết!?"

"Thôi, con cũng đừng suy nghĩ nhiều, việc này không phải con làm, dù họ có nháo cũng vô dụng."

Bạch Phụng Kiều bỏ lại lời này rồi muốn đi, Bạch Hiểu Y vội vàng gọi bà, "Vậy Khương Nghiên Kỳ còn ở lại đây đi học không?"

Bạch Phụng Kiều bĩu môi, "Video trên mạng bay đầy trời, còn ai dám muốn cô ta?"

Bạch Hiểu Y lại thăm dò hỏi, "Nói cách khác cô ta không có cách nào ở lại thành phố sông Hoài?"

Bạch Phụng Kiều hừ hừ, "Cô ta bây giờ có thể có cơ hội đi học đã cảm ơn trời đất, còn muốn ở lại đây học? Nghĩ hay lắm đâu!" Nói xong lời này trực tiếp xoay người ra cửa.

Nói thật, Khương Nghiên Kỳ có khả năng dời khỏi thành phố sông Hoài, đối với một nhà Bạch Hiểu Y cũng coi như là một chuyện tốt, chỉ là người nào xuất thủ cũng quá độc, video này vừa ra, nói không chừng cuộc đời Khương Nghiên Kỳ này có thể bị hủy.

Bạch Hiểu Y hiện càng ngày càng hoài nghi chuyện này là Tần Uyên làm, bởi vì trong những người cô biết, chỉ có Tần Uyên có thủ đoạn và năng lực này.

Nếu như sự kiện này thật sự là Tần Uyên làm, anh xuống tay với Khương Nghiên Kỳ nặng như thế, chẳng lẽ anh không đau lòng sao? Nên biết đời trước Khương Nghiên Kỳ bị cô đuổi ra khỏi nhà rồi, anh còn thấy đáng thương thu lưu cô ta.

Nhưng anh vừa ra tay đã cơ hồ phá hủy nửa đời sau của Khương Nghiên Kỳ, cách làm lại giống như là cố ý, chẳng lẽ đời trước anh cho cô ta phòng ở còn có ẩn tình khác?

Bạch Hiểu Y trong nhất thời không nghĩ ra, nhiều lần lấy điện thoại di động muốn hỏi một chút, cuối cùng lại thôi.

Có lẽ ý thức được đi học ở chỗ này là vô vọng, ngày hôm sau Lâm Thục Phương dẫn Khương Nghiên Kỳ rời đi, hai người đi hết sức vội vàng, Bạch

Hiếu Y phỏng đoán, đại khái họ nghĩ trước khi video truyền xa phải tìm trường học tốt cho Khương Nghiên Kỳ.

Những chuyện này Bạch Hiếu Y cũng không muốn để ý, hai người dời đi, cô đương nhiên cũng vui vẻ tiếp nhận.

Còn cái video kia là ai làm, bởi vì khai giảng gấp rút, Bạch Hiếu Y cũng không có thời gian truy cứu.

Vừa khai giảng Bạch Hiếu Y vô cùng bận rộn, bởi vì hiện tại cô đang kinh doanh, đem hàng chôn cất trong phòng ngủ cũng không thuận tiện, liền thuê phòng ở bên ngoài.

Từ lần trước đi du hồ, Ngôn Phong hẹn cô mấy lần, nhưng Bạch Hiếu Y rất nhanh ý thức được cô và anh không đến đây, về sau anh hẹn cô, cô liền nghĩ biện pháp cự tuyệt, mà còn Ngôn Phong hiểu ý tứ của cô, cũng không làm việc vô ích nữa.

Còn Tần Uyên, ngược lại từ sau hôm ấy, hai người cũng không gặp lại.

Hôm nay sau khi tan học, Bạch Hiếu Y kiểm tra hết đơn đặt hàng, đang muốn đi ra ngoài giao hàng, vừa mở cửa đã thấy một thân ảnh cao lớn đứng sừng sững ở cửa.

Cô đã rất lâu không nhìn thấy Tần Uyên, anh so sánh với lần trước tiểu tụy rất nhiều, hốc mắt lõm xuống, môi vốn là màu hồng phấn giờ trắng đến không có chút huyết sắc nào, trên cằm thậm chí còn thò ra một ít râu.

Bạch Hiếu Y bỗng nhiên nhìn thấy anh, lúc này ngẩn người, ngừng một hồi lâu mới tìm được giọng hỏi: "Tại sao anh ở đây?"

Ánh mắt Tần Uyên khẽ cau lại, mở miệng nói khàn khàn không bình thường, "Anh nói vài lời xong sẽ đi."

Bạch Hiếu Y định thần lại, nghĩ sơ rồi tránh sang một bên nhường chỗ, Tần Uyên mới đi vào nhà, cho đến khi anh đi qua bên người, cô mới phát hiện anh có vẻ gầy đi rất nhiều, ngực vốn là đường cong đầy đặn, giờ lại là một mảnh bằng phẳng.

Anh đi vào trong phòng thì đứng lại, Bạch Hiếu Y thuận tay đóng cửa, cô hít sâu một hơi, mới giương mắt nhìn anh, "Anh muốn nói gì với em?"

Con người âm u dày đặc đã đỏ ửng, môi mòng môi mím thật chặt, nhìn thẳng cô rất lâu mới mở miệng.

"Anh biết rõ, em không hy vọng anh xuất hiện trước mặt em, em yên tâm, sau này anh sẽ không xuất hiện nữa."

Bạch Hiếu Y không rõ ràng lúc này là cảm giác gì, nghe anh nói lời này cô nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào, không biết mình nên trả lời anh thế nào.

"Người khác đều nói Tần Uyên là một thiên tài, nhưng là chỉ có anh biết rõ anh ngu xuẩn cỡ nào, ngu xuẩn đến mức muốn đưa tặng em một món quà cũng không xong, muốn em thật vui vẻ xem phim lại dọa em kêu ầm lên."

"Đời trước anh chỉ biết theo đuổi công danh lợi lộc, đã quên phải yêu em, một đời này, anh muốn yêu em thật nhiều, nhưng đã không có cơ hội."

"Anh hiện giờ duy nhất có thể làm cho em chính là rời xa em, sau này anh sẽ không dây dưa nữa, sẽ không áp lực em nữa, cũng không xuất hiện trước mặt em, khiến em nhớ lại một đời làm em thống khổ."

"Nhưng mà..." Nói đến chỗ này, anh dừng một chút, "Nhưng em phải đáp ứng anh, không được suy nghĩ đến những đau xót kia, phải mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ được không?"

Giờ phút này tâm tình Bạch Hiếu Y thật sự phức tạp khó có thể hình dung, đặc biệt là nhìn anh hai mắt phấp phồng, nhìn anh lúc nói chuyện cũng không khác chế nổi run rẩy khóe miệng, nhìn bộ ngực anh bằng phẳng cứ phập phồng.

Chật vật như thế, lời thôi lách thếch như thế, cô không thể tưởng tượng người trước mắt chính là Tần Uyên vĩnh viễn cao quý vắng lạnh cô từng yêu thương thật sâu.

Cô nắm chặt hai nắm tay, cố gắng khắc chế, cô không biết rõ lúc này mình vì cái gì mà cảm thấy khổ sở, thậm chí có xúc động muốn rơi lệ, cô khắc chế, cô không muốn nhìn thấy mình rơi lệ, càng không muốn mình lại vì Tần Uyên rơi lệ.

Cô hít sâu một hơi, làm cho giọng mình nghe bình tĩnh một chút, "Được, em đáp ứng."

Cô cúi thấp đầu cũng không nhìn về mặt anh, hồi lâu sau mới nghe thấy anh dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nhanh đến mức nghe không rõ hỏi: "Em còn có lời gì muốn nói với anh sao?"

Bạch Hiếu Y lắc lắc đầu, "Không có." Cô thật không biết hiện thời cô còn có thể nói gì với anh.

Anh trầm mặc rất lâu mới nhắc chân đi về phía cô, lần này cô cũng không né tránh, anh đi đến bên người cô, nhẹ nhàng nắn đầu cô, lưu lại trên trán cô một nụ hôn ôn nhu.

Buông cô ra, thanh âm anh khàn khàn từ đỉnh đầu truyền đến, "Gặp lại sau, Y Nhi."

Bạch Hiểu Y cơ hồ trong nháy mắt sít sao nhắm hai mắt lại, trong mắt có nước mắt sắp rơi, cô thực sợ không chú ý chúng sẽ rớt xuống.

Bỏ lại lời này, anh trực tiếp xoay người đi ra cửa, cô đột nhiên nghĩ cái gì, vẫn nhắm chặt hai mắt, nói dồn dập, "video Khương Nghiên Kỳ trộm đồ là anh làm sao?"

Bước chân anh ngưng lại, thanh thanh đậm đậm phun ra một chữ, "Phải."

Đối với Tần Uyên hiện thời ở chỗ này dừng thêm một khắc đều là dày vò, cho nên bỏ lại chữ này anh cũng không quay đầu lại, sải bước đi tới cửa, kéo cửa ra nhưng lại nghe được cô dùng giọng nói đơn giản mang theo rung động hỏi một câu: "Anh đối với cô ta từng có tình cảm không?"

Anh cơ hồ không hề do dự, "Anh đối với cô không có bất kỳ hứng thú nào, kiếp trước như thế, một đời này cũng như thế."

Nói xong anh kéo cửa ra, trở tay đóng cửa lại, một khắc kia trước cánh cửa đóng kín, tựa như đem hai người miễn cưỡng ngăn cách ở hai thế giới bất đồng.

Rất lâu sau, Bạch Hiểu Y mới mở mắt ra, trong mắt nước mắt bởi vì không còn cách trở từ từ chảy xuống, cô đi từng bước nặng nề đến bên cửa sổ, rất nhanh thấy xe Tần Uyên đi ra khỏi cư xá.

Cô duỗi ngón tay vuốt ve hướng về phía xe anh đi, trong miệng lầm bầm, "Gặp lại sau!"

Từ biệt hai nơi, mỗi người sống vui vẻ, đây chính là kết cục tốt nhất cho bọn họ đời này.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gặp Nhau

Bạch Hiểu Y ngồi trên xe chờ đèn đỏ, trên quảng trường đối diện, màn hình lớn đang phát tin tức trọng đại phát sinh gần đây.

Đại hội internet quốc tế thuận lợi tổ chức ở thành phố B, ở hội nghị vài lãnh đạo công ty quốc tế lớn chụp ảnh chung cũng thành ảnh chụp chung đắt tiền nhất toàn cầu.

Trên quảng trường cũng có thật nhiều người nghỉ chân xem tin tức, trong đó có nhóm thiếu nữ tốp năm tốp ba vây quanh, các cô vừa kích động nói đùa, vừa nhìn lên tin tức, chỉ chỉ trỏ trỏ nam tử cao ngất tuấn lãng đứng bên cạnh chủ tịch nước.

Giữa một đám lão già tóc hoa râm, có một người trẻ tuổi duy nhất, anh cũng thật sự làm người khác chú ý, hướng chi, người ta hết lần này tới lần khác còn chiếu mãi vào gương mặt góc cạnh rõ ràng.

Anh là người sáng lập công ty Báo Săn Mồi, lớn nhất trong nước, chưa đến ba mươi tuổi đã sở hữu tài sản hàng tỉ, là nhân vật đương đại có sức ảnh hưởng nhất trong nước, cũng từng là khách quen của các báo về tài chính và kinh tế.

Anh là Tần Uyên.

Thời gian mới chỉ ngắn ngủi năm năm, anh đã đạt tới trình độ đời trước mười năm anh chưa đạt tới, kỳ thật đời trước, trước khi cô lìa đời, anh cũng đã rất nhiều người theo không kịp, mà một đời này, bởi vì có kinh nghiệm đời trước, nhân sinh của anh càng như là ăn gian.

Bạch Hiểu Y còn nhớ rõ lần cuối cùng thấy anh, anh sắc mặt tiêu tụy, râu ria mọc ra, đứng ở trong phòng cô thuê cùng cô cáo biệt, từ biệt năm năm, hiện thời người kia đứng ở đỉnh cao nhân sinh hăng hái, sớm đã không phải là Tần Uyên ở trong cảm tình chật vật không chịu nổi kia.

Đúng vậy, chỉ chớp mắt đã năm năm.

Bà nội Trình được đưa đến Tần gia chăm sóc, chỗ ở cũ của bọn họ cũng cho thuê, mặc dù cuối năm hai nhà vẫn tụ họp, nhưng đúng như anh đã nói, một lần cũng không xuất hiện trước mặt cô.

Đèn xanh sáng, Bạch Hiểu Y cũng thu hồi suy nghĩ, khởi động xe đi về công ty.

Cửa hàng kinh doanh của Bạch Hiểu Y cũng không tệ, sau khi tốt nghiệp đại học cô đăng kí mở công ty gia đình, chuyên môn làm về cung ứng hàng hóa.

Địa chỉ công ty ở Trường Minh Kiều, lúc Trường Minh Kiều vừa mới khai phá, cô liền "khuyến khích" cha mua một mảnh đất ở chỗ này, bây giờ xung quanh phát triển, nhà bọn họ cũng vì mua mảnh đất trống này mà lãi lớn một khoản, văn phòng công ty Bạch Hiểu Y trực tiếp ở mặt tiền, ngay tiếp theo là kho hàng.

Mặc dù công ty không lớn, nhưng vì không mất tiền thuê, mỗi tháng đều là lợi nhuận ròng, trong hai năm cô sống cũng không tệ, tự mình mua được nhà,

lại mua được một chiếc xe.

Cô cũng không phải là người có tham vọng quá cao, chỉ biết phát huy hết năng lực làm việc, cho nên hiện nay đối với cuộc sống, Bạch Hiểu Y tương đối hài lòng.

Địa chỉ Công ty tại Trường Minh Kiều ở lầu ba một toà nhà hiện đại xây cạnh quảng trường, bởi vì công ty chủ yếu bán y phục, vừa vận tên Bạch Hiểu Y cũng có một chữ "Y", cho nên cô đặt tên công ty là "Y Bảo". (PS: chữ Y này không phải là y phục mà nghĩa là thuận theo, dựa vào)

Lúc đến Y Bảo, những đồng nghiệp khác trong công ty cũng đã tới rồi.

Hiện trong công ty ngoài cô ra, có ba nhân viên phục vụ khách hàng, một người làm mỹ thuật, cộng thêm hai nhân viên quản lý kho hàng, người chủ tòa nhà ra tay cũng hào phóng, cho cô văn phòng diện tích khá lớn, công ty chỉ mấy người, đi vào thật sự cảm thấy có chút vắng lạnh.

Cửa chính ngay gần phòng giải khát, lúc Bạch Hiểu Y đi vào, vài nhân viên đang ở bên trong vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện, vừa nhìn thấy cô, mấy người ào ào chào hỏi.

"Chào lão bản!"

"Chào lão bản!"

"Chào lão bản!"

Bạch Hiểu Y cũng chào hỏi lại các cô, cô vào phòng làm việc đặt túi sách xuống, rồi cũng đi đến phòng giải khát, ngâm một túi cà phê.

Ba nhân viên phục vụ khách hàng của công ty Bạch Hiểu Y đều là nữ sinh, trong đó Tiểu Văn và Tiểu Lâm đã theo cô từ lúc mới thành lập công ty, còn Tiểu Hạ năm nay mới vào.

Tiểu Văn làm việc ôn hòa nhất, Bạch Hiểu Y cũng tin nhiệm cô ấy nhất, Tiểu Lâm là một nữ sinh thấp béo tròn, thường không thích nói chuyện, làm việc cũng rất nghiêm cẩn, Tiểu Hạ mặc dù mới tới, nhưng tính cách sáng sủa hoạt bát hơn, rất nhanh đã hoà mình với mọi người, một người khác là đại ca làm mỹ thuật, tất cả mọi người gọi anh Dương ca, là trạch nàm làm kỹ thuật điện hình, bình thường đi làm chỉ thích ngồi trước máy vi tính, cũng không thích nói chuyện cùng nữ sinh.

Lúc Bạch Hiểu Y tiến vào, Tiểu Văn, Tiểu Lâm, Tiểu Hạ đang ở phòng giải khát nói chuyện phiếm, tiểu Hạ vừa húp cháo vừa cầm một quyển tạp chí xem, lật đến chỗ nào đó, cô ấy đột nhiên kinh hô một tiếng, "Trời ơi, ông xã của mình! Lại có tin tức về ông xã của mình."

Tiểu Văn đứng bên cạnh uống cà phê, nghe nói như thế liền liếc cô ấy một cái: "Tần Uyên là ông xã của mình à, cậu đừng tranh với mình."

Bạch Hiểu Y bụng cà phê uống một ngụm, nghe thế nhìn không được cười cười, à, Tần Uyên bây giờ còn có danh xưng là ông xã của nhân dân.

Tiểu Hạ không phản ứng với cô, vừa ngắm ảnh chụp Tần Uyên chảy nước miếng vừa nói: "Cô nói xem làm sao ta có thể có ông xã tốt như vậy đâu? Có tiền như thế, soái như thế, hết cái này tới cái khác, lại còn độc thân, nghe nói mỗi tình đầu anh ấy cũng không có." Nói xong chép chép miệng, "Ông xã mình đến bây giờ còn chưa tìm bạn gái, khẳng định là vì cho mình cơ hội."

Tiểu Văn lại xuy một tiếng, "Bớt tự sướng đi, nghỉ lại đi! Đời này, bạn gái anh ấy cũng không tới phiên cậu."

Tiểu Hạ lại bắt mồm chu chu miệng, "Cậu biết gì à? Có thể làm cho đại tổng tài động tâm chỉ có ngọc trắng ngọt, mà mình khẳng định là ngọc cực kì, trắng nhất, ngọt vô cùng!"

Tiểu Văn lé mắt, "Cậu đúng là chiếm được một - cực ngọc!!!"

Tiểu Hạ không thích trừng mắt liếc một cái, không phản ứng nữa, tiếp tục háo sắc với "Ông xã" của mình.

Đang lộn xộn, Tiểu Lâm xoa mắt ngẩng đầu nhìn Bạch Hiểu Y, cùng bắt đầu đi lắc lắc đầu, Bạch Hiểu Y uống xong cà phê, trước khi đi ra vẫn không quên nhắc nhở một câu: "Ăn xong điểm tâm thì đi làm chính sự a!"

Ba người vội vàng đáp một tiếng, Bạch Hiểu Y đi tới cửa đột nhiên nghĩ đến cái gì lại nói: "Ài da, đúng rồi, vài ngày này lượng công việc nhiều, các cô đã liên tục thêm vài ngày rồi, cho nên tôi quyết định hôm nay làm xong cho các cô ba ngày nghỉ, Tiểu Văn cô cũng đừng quên báo Dương ca dán thông cáo lên."

Mấy người vừa nghe được nghỉ, lập tức đều hưng phấn kêu to, đến Tiểu Lâm bình thường không quá thích nói chuyện cũng phát ra một tiếng hoan hô sung sướng.

Bạch Hiểu Y nhìn mấy người, bắt đầu đi lắc lắc đầu, xoay người về phòng làm việc.

Bạch Hiểu Y lần này cho các cô nghỉ, ngoài muốn cho các cô nghỉ ngơi một chút khôi phục tinh lực còn có một nguyên nhân khác.

Cô và Dương Tinh hẹn cùng đi nước ngoài chơi, còn nói cô làm lão bản để nhân viên ở trong công ty làm mệt gần chết còn mình một thân một mình ở bên ngoài hưởng lạc cũng không quá tốt, dứt khoát trực tiếp cho các cô nghỉ ba ngày.

sau khi trở về Bạch Hiểu Y thu thập xong đồ đạc để xuất ngoại, sáng sớm hôm sau trực tiếp đi sân bay, Dương Tinh đã chờ sẵn ở đấy.

Dương Tinh hiện còn đang học nghiên cứu sinh, cũng khó có cơ hội đi ra ngoài du lịch, lần này hai người ra nước ngoài đều rất hưng phấn, Dương Tinh còn làm một danh sách mua sắm, Bạch Hiểu Y nhìn một chút cái danh sách mua sắm kia, lập tức bày tỏ đồng tình với Trương Khải Tường, cô ấy đi một chuyến nước ngoài, Trương Khải Tường chỉ sợ sẽ phải cạp đất.

Bởi vì hai người đều bận rộn việc riêng, đều đã lâu chưa gặp mặt, lên máy bay rồi liền trò chuyện tình hình gần đây.

"Người và Trương sư huynh còn tốt chứ?"

Cho dù hai người hiện thời đã thành quan hệ nam nữ, nhưng Dương Tinh vừa nghe cô nhắc tới tên Trương Khải Tường, khuôn mặt nhỏ kia không kiềm chế được đỏ hồng, "Tớ và anh ấy vẫn tốt."

Bạch Hiểu Y nhìn qua bộ dáng cô ấy, lập tức trêu ghẹo, "Ai da, thật sự là hạnh phúc như hoa, nhìn cậu vui mừng đến nở hoa rồi."

Dương Tinh đánh cô một quyền, "Đừng đùa tó!" Ngược lại nghĩ đến cái gì rồi nói: "Đúng rồi, lần trước nghe cậu nói mẹ cậu giới thiệu bạn trai cho cậu, về sau thế nào?"

Nói đến đây, Bạch Hiểu Y liền sa sút tinh thần dựa ra phía sau, "Còn có thể như thế nào, đương nhiên là không vừa ý."

Dương Tinh liền lời nói thâm thía khuyên cô: "Kỳ thật cậu cũng không còn nhỏ, phải suy tính một chút đại sự cả đời đi."

Bạch Hiểu Y vừa nghe cô nói liền trực tiếp đưa tay bóp mặt cô, "Tớ nói cậu thế nào lại giống mẹ tớ a! Cũng không thể để cho tớ thanh tĩnh trong chốc lát?"

Dương Tinh bị cô tóm được, không có cách nào khác, liên tục cầu xin tha thứ.

Hai người cứ thế một đường nói đùa, trên đường ngủ trong chốc lát thì đã đến nơi muốn đến, Bạch Hiểu Y trước khi xuống máy bay liền hỏi một câu: "Cậu xác định nhà Trương sư huynh của cậu sẽ phái người đến đón chúng ta sao?"

Trương Khải Tường ở chỗ này biểu diễn, hai người ở đây cũng không quá quen thuộc, có Trương Khải Tường dẫn các cô vui chơi cũng thuận tiện một chút.

Dương Tinh lập tức vỗ vỗ bộ ngực, "Cậu yên tâm đi! Anh ấy không dám bỏ mặc mình."

Dương Tinh quả nhiên không lừa cô, máy bay hạ cánh rồi hai người liền nhìn thấy người đến đón, người đến là một người ngoại quốc, nghe nói là hộ vệ của Trương Khải Tường ở chỗ này, bởi vì Trương Khải Tường hiện tại có việc không thể tới, cử ông ấy đến giúp.

Người ngoại quốc này Dương Tinh cũng biết, Bạch Hiểu Y cũng không hoài nghi gì, chẳng qua là khi người đó lái xe tới chỗ ngày càng vắng vẻ, Bạch Hiểu Y liền bắt đầu bất an.

"Tiểu Tinh a, người này đến cùng có tin được không, sao mãi còn chưa tới?"

Dương Tinh vội vàng vỗ tay của cô an ủi, "Đừng lo lắng, không có việc gì, cậu cứ tin tưởng tớ."

Dù sao hai người thật vất vả cùng nhau ra nước ngoài, Bạch Hiểu Y cũng không muốn nghi hoặc ảnh hưởng tâm tình Dương Tinh, cũng không nói nhiều nữa.

Xe chạy ra khỏi thủ đô nước A lộng lẫy rồi đi quanh quần chốc lát trên đường núi mới đến nơi, là một cái biệt thự trên đỉnh núi, hàng rào lưới sắt cao cao vây quanh bên ngoài biệt thự, ngoài cổng chính còn có hai bảo vệ mặc đồng phục ngoại quốc, người ngoại quốc kia dừng xe ở cửa rồi, lại đưa ra một tờ giấy cùng với con dấu, hai người bảo vệ này mới cho vào.

Bạch Hiểu Y thấy thế lại càng hồ nghi, "Trương Khải Tường này có bạn bè đường như thân phận rất cao a, trước anh ấy có nói với cậu là bạn bè kiểu gì không?"

Dương Tinh lắc lắc đầu, "Không có, anh ấy chỉ nói là bạn."

Bạch Hiểu Y như có điều suy nghĩ gập đầu, cũng không hỏi nhiều, xe lại đi trong chốc lát mới tới trước cửa biệt thự, Trương Khải Tường đã chờ trước cửa, Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dương Tinh mặc dù một đường đây đều an ủi Bạch Hiểu Y, nhưng nhìn ra được cô cũng lo lắng, vừa xuống xe liền bỏ nhào vào trong ngực Trương Khải Tường, bĩu môi bất mãn lầm bầm, "Anh đây là bạn bè kiểu gì a, thần bí như thế."

Trương Khải Tường sủng ái xoa xoa mũi cô, vừa cười với Bạch Hiểu Y vừa lên tiếng chào, lúc này mới nói: "Chờ tí là biết."

Đang muốn dẫn hai người đi vào, ở đã thấy cửa lớn biệt thự lại có người đi ra, người này nhuộm tóc vàng, trên người mặc áo polo màu trắng, quần thường màu xám, nhìn qua soái khí lại rất có cảm giác thời thượng, sau khi đi tới cửa anh liền tà tà dựa bên cửa, hai tay ôm ngực, hai mày đẹp như rồng

lên nhìn sang mấy người, "Hai vị mỹ nữ, đã lâu không gặp."

Dương Tinh vừa nhìn thấy người này, lập tức lấy làm kinh hãi, "Nghiêm Tiêu Cảnh? Lại là Nghiêm Tiêu Cảnh?"

Bạch Hiểu Y nhìn người trước mắt cũng không khỏi ngẩn ngơ, Nghiêm Tiêu Cảnh, người này Bạch Hiểu Y còn nhớ rõ, lúc cô vừa mới trùng sinh một năm đã biết, khi đó còn theo đuổi cô, về sau giữa hai người còn phát sinh một chút không vui.

Nghĩ tới năm đó Nghiêm gia dùng thủ đoạn bạo lực bức bách cô đi vào khuôn khổ, cho dù đã nhiều năm như vậy, Bạch Hiểu Y nhớ tới vẫn cảm thấy kinh hãi.

Cho nên, giờ phút này gặp lại Nghiêm Tiêu Cảnh, Bạch Hiểu Y một chút cũng không có vui sướng khi trùng phùng cố nhân, ngược lại trong lòng dâng lên một loại bất an.

"Đã lâu không gặp, Bạch tài nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 30.2

Giọng Nghiêm Tiêu Cảnh đột nhiên vang lên cắt đứt suy nghĩ của Bạch Hiểu Y, cô phục hồi tinh thần, vội vàng thu liễm tâm thần, cũng cười cười khách khí với anh, "Đúng vậy, đã lâu không gặp."

ánh mắt Nghiêm Tiêu Cảnh kia có ý cười kín đáo, ở trên mặt cô lưu luyến một lát, cuối cùng làm động tác "mời" với hai người, "Hoan nghênh mọi người đến làm khách ở biệt thự của tôi, mời vào."

Dương Tinh và Trương Khải Tường đi trước một bước tới cửa, Bạch Hiểu Y cũng đuổi kịp, lúc đi qua người Nghiêm Tiêu Cảnh, cô lại quay đầu nhìn anh một cái, vài năm không gặp, trên người anh so với trước kia nhiều hơn cảm giác thành thực, gương mặt tuấn tú cũng dài hơn không ít, nhìn qua càng thêm anh tuấn mê người.

Nhưng thấy anh vẫn mang theo một loại giống không khí muốn hòa tan mọi người vào vui vẻ, lúc cô nhìn anh còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái với cô.

Bạch Hiểu Y cũng cười một tiếng trả lại, vội vàng điều chỉnh tốt suy nghĩ, đi vào biệt thự.

Biệt thự có phong cách Gothic, bầu trời đầy ra rộng rãi, bên trong chứa đồ đạc được phục chế hoa lệ, vừa vào cửa liền cảm giác thật giống như tiến vào thời Trung cổ Châu Âu.

"Hai vị mỹ nữ đi đường mệt nhọc, tôi đã cho người chuẩn bị tốt phòng ở, trước nghỉ ngơi một chút đi, nghỉ ngơi xong, tôi với Trương huynh đưa mọi người đi ngắm cảnh đêm"

Một đường tới đây, hai người chỉ ở trên máy bay đơn giản chọn mất chốc lát, về sau lại ngồi xe lâu như vậy, cũng thật sự mệt mỏi, nên cũng không từ chối.

Được người giúp việc mặc đồng phục dẫn lên căn phòng trên gác rồi, Dương Tinh không chút khách khí trực tiếp lên giường, mềm nhũn kêu một câu: "Thật sự là mệt chết, mình ngủ đã."

Bạch Hiểu Y bỏ ba lô xuống, gật gật đầu, "Ngủ đi!"

"Hiểu Y, cậu cũng đi lên nghỉ ngơi một chút đi."

Bạch Hiểu Y vừa lấy điện thoại di động ra vừa đáp: "Được."

Bạch Hiểu Y mở điện thoại di động ra, mới phát hiện thế nhưng không có tín hiệu, cô quay đầu nhìn lại Dương Tinh, đã thấy cô ấy ngủ say như chết.

Không biết rõ vì cái gì, cô cảm thấy chuyện hôm nay thật sự là quái dị nói không nên lời, Trương Khải Tường để người đón các cô đến đây, vì cái gì không nói thẳng là đến chỗ Nghiêm Tiêu Cảnh, mà chỉ hàm hồ nói là bạn.

Có phải anh biết rõ một khi nói này chủ nhân là Nghiêm Tiêu Cảnh cô sẽ không đến hay không? Nói nhiều như vậy, Nghiêm Tiêu Cảnh hy vọng cô đến? Chẳng lẽ đã nhiều năm như vậy, Nghiêm Tiêu Cảnh còn không buông tay với cô sao?

Bởi vì trong đầu có này chút ít suy nghĩ hỗn loạn, Bạch Hiểu Y nhất thời cũng không ngủ được, dứt khoát lặng lẽ ra khỏi phòng, dự định làm quen một

chút ở đây.

Bạch Hiểu Y phát hiện, biệt thự này bốn phía không chỉ có hàng rào lưới sắt nghiêm mật vây quanh, ở bên ngoài biệt thự vòng quanh hẻm lách còn có bảo vệ canh gác.

Bạch Hiểu Y một đường đi đến, càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, nếu nói chỉ vì an toàn, ở cửa an bài hai người bảo vệ không được sao? Vì sao ở ngoài nhà cũng bố trí bảo vệ?

Bạch Hiểu Y mang theo nghi hoặc một đường đi quan bốn phía, đằng sau phòng ở là một bãi cỏ, gần chỗ hàng rào lưới sắt còn có một cái cầu môn, bên này hẳn là một sân bóng đơn giản.

Bạch Hiểu Y là từ hướng tây nam đi ra, sau khi đi ra liền đi theo hướng bắc, đi đến phía đông một nơi hẻm lách, nhân viên an ninh nhắc nhở cô không thể đi tiếp về phía trước, Bạch Hiểu Y đổi hướng rẽ vào khúc quanh, đi về hướng đông bắc, một đường đi qua, các phòng xung quanh dùng cho bồn cảnh thực vật trang sức cũng dần dần từ chậu hoa đến cây thường thanh dày đặc, càng đi phía đông bắc càng hẻm lách.

Đi đến góc đông bắc, Bạch Hiểu Y thấy phía trước cũng không có gì hay để đi dạo liền chuẩn bị lui về phía sau, lại không nghĩ đang muốn xoay người đột nhiên nghe có tiếng nói chuyện từ chỗ mấy cây thường thanh dày đặc truyền tới.

Bạch Hiểu Y cũng không quen nghe lén người khác nói chuyện, nhưng cô thỉnh thoảng nghe thấy bên kia nói chuyện với nhau có nhắc tới tên cô, Bạch Hiểu Y liền nhìn không được hiểu kỳ, đi vài bước đến gần, đây cây thường thanh ra, nhìn vào trong.

Đã thấy cách không xa là một cái hồ bơi, Nghiêm Tiêu Cảnh ngồi trên ghế nằm bên cạnh hồ bơi, cạnh anh một người đàn ông cao lớn đang đứng, người này Bạch Hiểu Y cũng biết, đúng là anh trai của Nghiêm Tiêu Cảnh, Nghiêm Tiêu Du, mấy năm trước cửa hàng lầu nhà bị phá, chính là từ tay anh ta.

"Cậu xác định Tàn Uyên thực sẽ xuất hiện?" Đây là lời Nghiêm Tiêu Du nói.

Bạch Hiểu Y vừa nghe thấy lời này thì lấy làm kinh hãi, không hiểu tại sao bọn họ kéo ra Tàn Uyên.

Nghiêm Tiêu Cảnh bưng nước trái cây lên uống một ngụm, cười nói: "Yên tâm đi, Bạch Hiểu Y ở trong tay chúng ta, hẳn không thể không đến."

Nghiêm Tiêu Du như có suy nghĩ gập đầu, "Năm đó cũng bởi vì hắn nhúng tay, nhà chúng ta mới thất bại thảm hại, thù này không thể không báo, anh đã an bài nhiều năm như thế, này cuối cùng đợi được một cơ hội."

Nghiêm Tiêu Cảnh ánh mắt hít lại, vẻ mặt vừa thâm trầm vừa ngoan lệ cùng với nam hải ngày thường thích cười kia khác nhau rất lớn, "Người đã an bài xong chưa?"

"Anh yên tâm đi, đều an bài tốt, chỉ cần Tàn Uyên vừa xuất hiện ở trên núi, lập tức đánh chết!"

Bạch Hiểu Y nghe tới chỗ này, bị dọa thiếu chút nữa kinh hãi kêu ra tiếng, cô vội vàng che miệng lại, liền tiếp lui về phía sau vài bước, thừa dịp hai người này chưa phát hiện, vội vàng chạy khỏi nơi này.

Hóa ra là thế này, bọn họ dẫn cô đến đây chính là muốn bố trí bẫy Tàn Uyên, như vậy chuyện này Trương Khải Tường và Dương Tĩnh có biết không? Bọn họ có biết hai huynh đệ Nghiêm gia muốn lợi dụng cô giết Tàn Uyên hay không?

Vừa nghĩ tới mới rồi Nghiêm Tiêu Du hơi hột nói ra hai chữ "Đánh chết", Bạch Hiểu Y tâm bị hù dọa bang bang nhảy lên, cô nhanh chóng chạy về phòng, Dương Tĩnh vẫn ngủ ngon.

Ở đây không có tín hiệu, cô căn bản không có biện pháp liên lạc với Tàn Uyên, hiện tại duy nhất có thể làm chính là sớm chạy xuống núi, ngăn cản Tàn Uyên đi tới nơi này.

Nhưng dựa vào mình cô, căn bản là không có biện pháp né tránh bảo vệ canh giữ bốn phía, cô phải tìm Dương Tĩnh hỗ trợ, bất kể thế nào, Dương Tĩnh là bạn tốt với cô từ sơ trung, cô cũng nguyện ý tin tưởng cô ấy không biết chuyện này.

Mà cô cũng muốn đánh cược một phen, cô giao kết với người bạn này, đến cùng có đáng giá hay không.

Nghĩ tới đây, Bạch Hiểu Y vội vàng gọi Dương Tĩnh dậy, Dương Tĩnh bị cô đánh thức, khó chịu lườm cô một cái, "Hiểu Y cậu làm sao a, để mình ngủ một lát."

Hiện thời tình huống khẩn cấp, Bạch Hiểu Y cũng không vòng vo, trực tiếp nói: "Tiểu Tĩnh, hiện tại tớ cần cậu hỗ trợ, tớ phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này."

Có lẽ là thấy sắc mặt cô không tốt, Dương Tĩnh vội vàng dụi dụi con mắt ngủ dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn cô, "Hiểu Y cậu sao thế?"

Bạch Hiểu Y hiện đã không kịp giải thích nhiều với cô ấy, từ trong túi lấy hộ chiếu và di động của mình giấu kỹ vào người, lại dùng con mắt chăm chú nhìn cô ấy, trên mặt mang theo thành khẩn cầu xin, "Tớ ở lại đây, Nghiêm Tiêu Cảnh sẽ gây bất lợi cho tớ, nếu như cậu còn là bạn tốt của tớ thì giúp tớ, tớ muốn đi khỏi đây bây giờ!"

Dương Tĩnh cũng bị cô nói cho hồ đồ, "Nghiêm Tiêu Cảnh? Nghiêm Tiêu Cảnh anh ấy sao đối xử với cậu..."

"Tiểu Tĩnh, hiện thời gian không còn kịp, tớ chỉ hỏi cậu, cậu nguyện ý giúp tớ không?"

Dương Tĩnh sững sờ nhìn cô, nhưng thấy cô mang theo lo lắng và sợ hãi, không hề giống nói đùa, cô nghĩ một lát liền gật đầu, "Được, tớ giúp cậu."

Bạch Hiểu Y không nghĩ tới cô ấy đáp ứng sáng khoái như thế, hơn nữa một câu cũng không hỏi thêm, thờ phào nhẹ nhõm đồng thời cũng dâng lên một loại cảm kích, xem ra, Dương Tĩnh đối với chuyện này cũng không biết gì.

"Nhưng mà, cậu cần tớ giúp như thế nào?"

"Cậu chỉ cần giúp tớ dời bảo vệ đi là được."

Vừa mới cô quan sát bên ngoài, phòng ở góc tây bắc gần hàng rào lưới sắt nhất, cô muốn chạy trốn, đó là vị trí tốt nhất, chỉ cần Dương Tĩnh dời đi ánh mắt bảo vệ canh giữ ở góc tây bắc, cô có thể thừa dịp anh ta chưa chuẩn bị từ hàng rào lưới sắt nhảy ra.

Bạch Hiểu Y vốn còn có chút lo lắng, gần đến giờ hành động Dương Tĩnh sẽ căng thẳng, ngược lại không nghĩ tới nha đầu này so với cô tưởng tượng còn bình tĩnh tự nhiên hơn nhiều.

Dương Tĩnh giả vờ đi ra sau tán bộ, lại "không cẩn thận" đau chân, các cô là khách ở đây, bảo vệ cũng biết rõ, chắc sẽ không làm bộ mặc kệ, đến lúc đó tự nhiên sẽ tới hỗ trợ, Bạch Hiểu Y liền thừa dịp này lặng lẽ chạy tới hàng rào lưới sắt bên cạnh từ đó nhảy ra.

Hết thấy đều tiến hành cực kỳ thuận lợi, chẳng qua là khi Bạch Hiểu Y từ hàng rào lưới sắt nhảy ra lại gặp phải chút ngoài ý muốn, hàng rào lưới sắt này có mũi nhọn, muốn từ nơi này nhảy khó bảo đảm không bị thương, khả năng có nguy hiểm.

Nhưng mà mỗi cuối buổi chiều cô phải đi dỡ hàng, thể lực coi như không tệ, chỉ muốn tránh đi mũi nhọn đích xác cũng không một chuyện dễ, lúc cô sắp lật người qua thì bị mũi nhọn đâm một cái, trên cánh tay rất nhanh bị đâm trúng, Bạch Hiểu Y cũng bất chấp như vậy, thừa dịp nhân viên an ninh kia giúp đỡ Dương Tĩnh kiểm tra thương thế lập tức chạy xuống chân núi.

Vừa mới ở đó nghe thấy tin tức làm cho cô kinh hãi, cho đến hôm nay cô mới hiểu được năm đó sự kiện Nghiêm gia kia thật sự là Tần Uyên làm.

Tần Uyên với Nghiêm gia không có thù, anh phí công sức lớn như thế làm cho Nghiêm gia chật vật không chịu nổi, đương nhiên là bởi vì cô.

Mà bây giờ, anh lại sắp vì cô rơi vào nguy hiểm.

Cô thật sự hy vọng Tần Uyên có thể máu lạnh một chút, ngàn vạn lần không cần xuất hiện, ngàn vạn lần không nên trúng bẫy Nghiêm gia, nhưng đòi trước anh lại vì cô tự sát, cô không thể không lo lắng.

Bạch Hiểu Y dùng tốc độ lớn nhất chạy xuống núi, trên đường bị vấp một cái, chân trái cũng bị treo, nhưng Bạch Hiểu Y không kịp để ý, nghiêng ngã chao đảo một đường chạy xuống, cô chỉ hy vọng cô làm hết thấy vẫn còn kịp, cô chỉ hy vọng, Tần Uyên không vì cô mà chết.

Bởi vì bóng ma đòi trước vẫn còn, cô sợ cùng anh đi tiếp, nhưng không có nghĩa là cô có thể trở mặt nhìn anh chết.

Cô một đường nghiêng ngã chao đảo chạy xuống, cách chân núi một phần ba quãng đường đột nhiên thấy một chiếc màu đen xe có rèm che từ đường lớn trên núi chạy qua, Bạch Hiểu Y trong lòng căng thẳng, không chút nghĩ ngợi, vội vàng liêu mạng kêu to về phía chiếc xe kia: "Đừng đi! Tần Uyên đừng đi!!!"

Vừa chạy lao đảo từ trên núi xuống, trên đường bởi vì chạy quá nhanh cô bị vấp ngã, nhưng cô không có để ý, đứng lên tiếp tục chạy, nhưng cô tới muộn một bước, cuối cùng từ trên núi xuống được, chiếc xe màu đen có rèm che đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt.

Vừa lúc này cô đã quan sát, trên núi chỉ có một ngôi biệt thự ở trên đỉnh núi, xe này nếu đi lên đỉnh núi, vậy khẳng định chính là tới biệt thự Nghiêm gia.

Người ngồi trên xe, mười phần chắc chắn chính là Tần Uyên.

Đột nhiên nghĩ đến vừa mới hai huynh đệ Nghiêm gia nói chuyện - - chỉ cần Tần Uyên vừa xuất hiện, lập tức đánh chết.

Không muốn, cô không muốn nhìn thấy anh chết, cô cũng chỉ muốn cùng anh sống sót không liên can với nhau, cô một chút cũng không muốn nhìn anh vì cô mà chết!

Nhưng bởi vì chân bị treo, cô chạy xuống núi đã cố hết sức, huống chi giờ lại phải chạy lên.

Chẳng biết lúc nào, hai mắt cô đã mờ hồ có nước mắt, cô không biết hiện cô chạy lên có còn kịp hay không, cô không biết cô đi lên có thể chỉ thấy thi thể Tần Uyên hay không.

Nghĩ đến những thứ này cô cảm thấy rất khó chịu, cô thực không hy vọng anh chết, thực không hy vọng.

Lúc ở cô định tàn phá thân thể từng bước một đi lên núi, một chiếc xe đen có rèm che từ từ dưới núi đi tới, chậm rãi dừng lại bên người cô.

lúc này trong đầu Bạch Hiểu Y đã xuất hiện thân thể Tần Uyên huyết nhục mờ hồ, cô tựa hồ đã nghĩ đến cảnh tượng mình ôm lấy thi thể anh cực kỳ bi ai.

Xe dừng lại bên người, cô cũng chỉ máy móc quay đầu nhìn, đã thấy cửa xe đẩy ra, từ bên trong một thân ảnh cao lớn đi xuống, anh một thân tây trang màu đen phẳng phiu tinh tế, quần áo cắt khéo léo, từng chi tiết chỗ đều lộ rõ nghiêm cẩn, ở trên thân thể cao lớn, càng khiến anh cao ngất uy nghiêm nổi bật.

trên khuôn mặt tuấn tú thanh nhã cao quý, mặt mày như được đao khắc lộ ra bén nhọn, môi mỏng màu hồng phấn nhếch lên, lạnh lùng nghiêm nghị làm cho không ai dám tới gần.

Khi nhìn rõ cô là ai, kia trong hai tròng mắt vốn không có chút rung động nào tựa hồ có vật gì đó lóe lên.

Nhìn cô rất lâu, anh mới mở môi mỏng, "Cần anh giúp sao? !"

một khắc này, Bạch Hiểu Y cảm thấy từ ngữ hay nhất thế gian cũng không đủ để hình dung tâm tình cô, kích động khó tả, mừng rỡ như điên, nhưng cho dù trong lòng giống như đầy tâm tình phức tạp này, cô lại vẫn không nhúc nhích, ánh mắt chỉ đại ra nhìn qua anh.

Anh cũng chưa chết, anh còn sống, anh còn khỏe mạnh đứng ở trước mặt cô.

Tựa như là đột nhiên gông xiềng nặng nề trong lòng rơi xuống, khí lực toàn thân cũng này tán loạn đi hết, cô chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, mắt thấy sẽ ngã xuống đất, nhưng lúc cô sắp ngã xuống, một đôi bàn tay kịp thời đưa ra, vững vàng ôm ngang hông cô.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thân Mật

Hơi thở anh quen thuộc nháy mắt bao phủ xuống, Bạch Hiểu Y vốn nước mắt đã ngừng, một lần nữa không khống chế nổi mãnh liệt rót xuống, cô ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt anh tuấn lãng đang ở trước mắt, cô duỗi tay kéo lấy tà áo anh, nghẹn ngào nói với anh: "Anh không việc gì, thật tốt quá."

Cô cảm giác thân thể anh cứng ngắc, nhưng chỉ vài giây, anh đột nhiên cúi người xuống, lúc cô không đề phòng trực tiếp ngồi xuống ôm cô lên, Bạch Hiểu Y trong kinh hoàng ngăn ngại rất nhanh trấn định lại, cô cũng không giãy giụa, để anh ôm cô lên xe.

Đã ngồi ổn trên ghế sau có rèm che, anh cũng không buông cô ra, mà để cô ngồi trên đùi anh.

Lái xe là trợ lý, hai người sau khi lên xe không cần Tần Uyên phân phó, trực tiếp quay đầu đi xuống chân núi.

Tần Uyên từ trong hộc dưới ghế ngồi lấy ra một cái hòm thuốc nhỏ, lại kéo cánh tay bị thương của cô, dùng cồn i-ốt sát trùng cho cô, sau đó bôi thuốc, quần băng cẩn thận, sau đó nâng cái chân bị trật lên, dùng ngón cái bóp mấy cái phần đoán thương thể, lấy thêm một chai rượu thuốc, đổ ra chút ít lên lòng bàn tay, hai tay xoa nóng rồi liền xoa lên cá chân cô.

lòng bàn tay nóng áp lên, thân thể Bạch Hiểu Y run run, bị cảm giác thật nóng bao quanh, đau đớn trên mắt cá chân cũng giảm bớt không ít.

Toàn bộ hành trình một câu anh cũng không nói, chỉ dùng năm ngón tay thon dài thông thả ung dung làm việc này, còn Bạch Hiểu Y cũng không nhúc nhích, từ lúc anh bôi thuốc cho cô, cho đến khi anh lần thứ hai đem rượu thuốc đổ ra lòng bàn tay chà nóng chân cho cô, cô mới thu hồi suy nghĩ, nói ra nghi vấn của bản thân cho tới nay.

"Mấy năm trước, hệ thống Nghiêm gia bị hacker tấn công, hacker kia chính là anh đúng không?"

Anh đem hai tay đặt trên chân cô, không ngừng đầu, chỉ lãnh đạm đáp một tiếng, "Ừ."

"Tại sao phải làm như vậy? Anh với Nghiêm gia cũng không có ân oán."

Anh trầm mặc một lát, "Chẳng lẽ em hy vọng anh trở mặt nhim em bị bắt nạt?"

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy giống như là bị một bàn tay lớn bóp chặt hô hấp, hồi lâu cũng không thở nổi, quả nhiên là anh, quả nhiên là anh làm, khi đó anh chỉ là một sinh viên, loại hành vi này mạo hiểm đến thế nào, nếu như sơ sẩy anh bị bắt, đừng nói người Nghiêm gia nhân sẽ không bỏ qua, dù anh có cha là thiếu tướng dựa sau lưng cũng không thể tránh tù tội.

Nhưng anh mạo hiểm như thế, chỉ là hỏi hột một câu không muốn cô bị người khi dễ.

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy trong mắt nổi lên một cảm giác chua xót, cô khẽ điều chỉnh hô hấp, ngăn nước mắt lại hỏi: "Anh biết người Nghiêm gia lần này lừa anh đến đây sao sao?"

Anh dùng rượu thuốc xoa bóp chân cô xong, cất hòm thuốc vào hộc, lúc này mới nhìn cô, trong đôi tròng mắt lạnh lẽo là một mảnh bình tĩnh, khiến người ta không nhìn ra tâm tình.

"Biết rõ."

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, "Biết rõ, anh vì sao còn tới?"

Ánh mắt anh nhìn thẳng ở cô, giọng nói lãnh đạm như cũ, "Em ở trong tay bọn họ, anh không thể không đến."

"..."

Bạch Hiểu Y trong lòng thật sự là khó chịu nói không nên lời, vì anh hơi quyết định vận mệnh mình như thế mà cảm thấy phẫn nộ, "Anh không sợ anh sẽ chết trên tay bọn họ sao?!"

Khóe miệng anh khẽ nhếch, trong mắt cũng nổi lên chút vui vẻ, bộ dạng lãnh đạm giống như đối với hát thầy phát sinh trên thế gian này đều không cho là đúng "Anh vì sao tới nơi này em không biết sao? Chẳng lẽ anh sợ lại chết một lần?"

Bạch Hiểu Y ngờ ngác nhìn anh, thật lâu cũng tìm không được lời đáp, cũng không biết qua bao lâu, cô hơi có vẻ mệt mỏi lắc đầu, giọng nói lộ ra bất đắc dĩ, "Tần Uyên, em hiện tại thật đúng là không biết làm gì với anh bây giờ."

Ánh mắt Tần Uyên trầm trầm nhìn cô, trầm mặc một lát mới mở miệng, "Anh trả lời xong vấn đề câu em, hiện tại đến phiên em trả lời anh."

Trong giọng nói kiên định lộ ra không cho cự tuyệt, Bạch Hiểu Y đón ánh mắt anh, gật gật đầu, "Được."

"Hôm nay cái bộ dáng này là vì anh sao?"

Bạch Hiểu Y toàn thân căng thẳng, nhưng ngấm lại, chính mình cũng đã có bộ dáng này, cần gì phải ngưng ngưng, liền gật gật đầu.

"Vì cái gì?" Trong giọng nói mơ hồ lộ ra cảm giác bức bách.

Bạch Hiểu Y cũng không dám nhìn thẳng anh, cô hơi cúi thấp đầu, do dự một lát còn trả lời chi tiết, "Em không muốn anh chết."

Một khắc kia lúc cô dứt lời, cô đột nhiên cảm giác khí tràng quanh thân Tần Uyên thật giống như trong nháy mắt ngưng đọng, đang muốn ngẩng đầu nhìn lại cô, anh lại đột nhiên duỗi tay bóp cằm cô để cô đối diện với anh, đã thấy đuôi lông mày anh chăm chú nhìn tức giận, trong hai mắt cũng lộ ra bao nhiêu âm lãnh, môi mỏng màu hồng phấn mím thành nhất sợi chỉ, khuôn mặt vốn lạnh lùng nghiêm túc, nhìn càng thêm lạnh lẽo đáng sợ.

Cô không biết rõ anh thế nào, tại sao lại đột nhiên tức giận, nhưng nhìn bộ dáng này, từ đáy lòng cô sinh ra một loại sợ hãi, cô chỉ cảm thấy Tần Uyên trong tròng lạnh lùng tàn nhẫn kia thật như đã trở về, anh là vương giả đứng ở đỉnh cao, anh im lặng nhìn chăm chú xuống hết thầy dưới chân, anh uy nghiêm cùng áp bách làm cho người ta nhìn mà sợ, anh cao ngạo quyền uy cũng không để cho ai khiêu khích.

Nếu như nói trước kia Bạch Hiểu Y đối với Tần Uyên còn có tâm lý phản nghịch phản kháng, giờ phút này, nhìn qua Tần Uyên trước mắt tàn ra lãnh khí, cô một cử động cũng không dám, cứ vậy ngoan ngoãn tùy ý anh.

Trên tay anh độ mạnh yếu không lớn, anh ngón tay cái thậm chí còn nhẹ nhàng vuốt ve cằm cô, nhưng lúc anh mở miệng trong giọng nói lại lộ ra lạnh nhạt, "Em không muốn gặp anh, anh đây vài năm này một lần cũng không xuất hiện, nếu đã muốn phải sạch quan hệ với anh, nếu đã muốn ân đoạn nghĩa tuyệt cùng anh, như vậy vì sao không làm cho dứt khoát một lần, em hiện thời bộ dáng này tính cái gì?"

Nói đến chỗ này, gương mặt tuấn tú đột nhiên bức bách tới gần, một đôi mắt chăm chú nhìn đầy lửa giận và lãnh ý gần ngay trước mắt, ánh mắt anh đe dọa nhìn hai mắt cô, cô căn bản không còn đường chạy, chỉ có thể để ánh mắt như lợi kiếm kia đâm vào trong mắt cô.

Anh đột nhiên giảm hạ giọng, nhưng giọng nói lạnh lẽo lại không có chút nào chậm lại, "Bạch Hiểu Y, anh vốn định đối với em triệt để buông tay, nhưng bây giờ, tìm anh mới bình tĩnh lại bị em quấy nhiễu, ý nghĩ cũng dao động, bắt đầu từ bây giờ anh sẽ không để cho em rời khỏi anh, cho dù em muốn oán anh muốn hận anh, anh cũng tuyệt đối không buông tay, rõ chưa?"

Cảm giác kia cực kỳ áp bách buông xuống, giọng nói kia lạnh lẽo mang theo cảnh cáo cũng khiến người sợ hãi, từng lời anh lộ ra sức mạnh không cho cự tuyệt, Bạch Hiểu Y nhận mệnh nhắm mắt lại, cô đột nhiên phát hiện, Tần Uyên tựa như là kiếp nạn của cô, cô dờ dờ kiếp kiếp đều trốn không thoát giam cầm câu anh, nếu đã trốn không thoát, cô cần gì phải phí sức lực, dứt khoát ngoan ngoãn gật đầu.

Hai tay bóp trên cằm cô cuối cùng chậm rãi buông ra, khí tức trên người anh khiến người hít thở không thông cũng chậm chậm tản đi, Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm.

Anh như cũ ôm cô vào trong ngực, một tay ôm lấy bả vai cô, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, Bạch Hiểu Y cũng không dám động đậy, tựa như con mồi bị anh vững vàng giam cầm trong lưới, ngoan ngoãn đợi chờ tể.

"Vết thương trên tay còn đau không?"

Giọng nói không giống với rét lạnh đáng sợ vừa rồi, lúc này giọng nói anh nghe nhu hòa rất nhiều, thuận hậu êm tai tựa hồ còn lộ ra ân cần và đau lòng.

Bạch Hiểu Y có chút kinh ngạc, người vừa mới còn lửa giận ngập trời, hận không thể đem cô ăn hết, bây giờ lại trở nên ôn nhu như thế.

Cô như cũ cúi đầu xuống, nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu.

Anh cũng không nói gì thêm, bàn tay kia vẫn nắm bàn tay cô nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay thô lệ lướt qua mu bàn tay non mềm, từng đợt cảm giác nhói nhói rất nhỏ làm cho trong lòng cô dâng lên một trận run rẩy khó có thể nói.

"Mấy năm qua có tốt không?" giọng nói anh thuần hậu đột nhiên vang lên phá vỡ trầm mặc.

Bạch Hiểu Y ngẩn người, lập tức gật gật đầu, "Còn tốt." Lại ngẩng đầu nhìn anh, "Anh thế nào? Anh có khỏe không?"

Ánh mắt anh đã khôi phục bình tĩnh, chỉ ẩn chứa sắc bén như cũ khiến không ai dám nhìn thẳng.

"Theo người ta nói còn tính là tốt."

Bạch Hiểu Y nghe anh trả lời, có chút ít kinh ngạc, cái gì gọi là người ta nói còn tính là tốt, cô nhăn lông mày nhỏ thanh tú, "Vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt?"

"Không tốt."

"..."

Lực đạo vuốt ve bàn tay nhỏ bé đột nhiên tăng thêm, Bạch Hiểu Y đau đến thở nhẹ một tiếng, lại nghe từ đỉnh đầu truyền đến lời anh có bao nhiêu lãnh ý, "Anh không có vô lương tâm như em."

"..." Bạch Hiểu Y trong lúc nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tần Uyên cũng không nói thêm, trong nhất thời xung quanh chìm vào trầm mặc, chỉ bàn tay Tần Uyên kia vẫn bóp bàn tay nhỏ bé của cô vuốt ve, tựa như là đang mân mê món đồ chơi yêu thích không muốn buông tay.

Cứ như vậy bị anh ôm ngồi trên đùi, hai người sát gần như thế, trên người anh nhiệt khí không ngừng truyền lên người cô, chớp mũi cô hoàn toàn bị hơi thở anh mang theo xâm lược chiếm lấy, hơn nữa kia da thịt rắn chắc trên hai chân dưới mông cũng làm cho cô cực kỳ không được tự nhiên, cô cũng không dám lộn xộn, chỉ sợ không chú ý cạ đến chỗ nào đó của anh, bởi vì ngồi lâu không động, thân thể cô cũng chậm chậm cứng ngắc.

Cuối cùng cô thật không chịu nổi, nhịn không được đề nghị, "Nếu không anh đặt em xuống đi?"

"Gi?" Trong ngữ khí của anh không nghe ra vui giận, "Ngồi không thoải mái?"

"Không phải, em sợ anh bị em ngồi như thế, bắp đùi sẽ khó chịu."

Anh cơ hồ là không chút suy nghĩ, gọn gàng linh hoạt phun ra hai chữ, "Sẽ không."

"..." Bạch Hiểu Y có chút quẫn.

Nói thật, Bạch Hiểu Y hiện thời thấy Tần Uyên thật đúng là có chút sợ anh, anh không buông cô ra, cô cũng không dám giãy giụa, dứt khoát cứ như vậy một đường cứng còng sống lưng, cho đến khi xe ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 31.2

Bạch Hiểu Y nhìn ra bên ngoài, thấy lúc này xe bọn họ dừng lại ở trước một biệt thự tư nhân, biệt thự này bốn phía cũng không có kiến trúc gì khác thường, cứ ngạo nghễ đứng vững ở chỗ này, đặc biệt rõ ràng.

Bạch Hiểu Y thu hồi ánh mắt, kinh ngạc nhìn qua Tần Uyên, "Đây là chỗ nào?"

"biệt thự của anh ở nước ngoài."

"..."

Trợ lý xuống xe rồi cung kính đi đến giúp hai người mở cửa xe, Bạch Hiểu Y nghĩ tới một đường này mình bị Tần Uyên ôm vào trong ngực đều bị trợ lý thu vào trong mắt, lúc này cũng không dám nhìn mặt anh, đang muốn từ trong ngực Tần Uyên đi xuống, anh lại trực tiếp ôm lấy cô, nhắc chân xuống xe đi vào biệt thự.

Ngoài biệt thự còn có hai nữ giúp việc mặc đồng phục, cô bị anh ôm như thế thật sự là có trướng mắt, liền nhỏ giọng nói với anh: "Anh thả em xuống đi, em tự đi."

giọng nói anh không cho cự tuyệt, "Đừng lộn xộn!"

"..." Bạch Hiểu Y thực không dám lộn xộn nữa.

Nhưng mà cô lại không lạnh nhạt thông dong như Tần Uyên, có thể không quan tâm ánh mắt người khác, vẫn sai bước đi lên phía trước, Bạch Hiểu Y phi thường không được tự nhiên, dứt khoát bắt lấy tây trang cầu anh, vùi mặt trong ngực anh, làm đà điều, không để cho người khác chứng kiến.

Tần Uyên mặc dù chân lướt như bay, nhưng anh thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn vật nhỏ trong ngực một cái, ngược lại không nghĩ đến tiểu nha đầu này da mặt mỏng như thế, trước kia còn lôi kéo anh năm lần bảy lượt, đem anh ngược trên ngực dưới ngực đồng ngực tây, lại không nghĩ giờ khuôn mặt mắc cỡ cũng chôn ở trong ngực anh, so với lúc đầu an phận rất nhiều.

trong hai tròng mắt Tần Uyên tĩnh mịch lại sắc bén nhiễm một chút vui vẻ, môi mỏng lãnh đạm cũng cong đường mờ mờ như có như không, tay ôm vật nhỏ kia lại càng chặt hơn một chút, để cô không phải cố sức chôn trong lòng anh.

Đứng ở cửa hai nữ giúp việc mắt liên tục nhìn thẳng, cho đến khi Tần Uyên ôm Bạch Hiểu Y đi đến bên cạnh, hai người mới đẩy cửa ra, lại cùng cung kính kêu một tiếng: "Tiên sinh khỏe."

Tần Uyên cũng không trả lời, trực tiếp ôm cô vào nhà lên lầu, trước phòng ngủ cũng có một cái nữ giúp việc, giống hai người vừa rồi, từ đầu đến cuối mắt nhìn thẳng, chỉ lúc Tần Uyên đi qua mới đẩy cửa ra, Tần Uyên đi vào lại kéo kín cửa.

Tần Uyên ôm cô vào trong phòng mới đặt cô xuống bên cạnh toilet, toàn bộ hành trình Bạch Hiểu Y đều mắc cỡ nhắm mắt lại, này một lát mới mở mắt ra, đánh giá hoàn cảnh quanh mình một chút, cô mới về mặt nghi hoặc nhìn Tần Uyên.

anh chỉ lãnh đạm phun ra một câu: "Trên người cực kỳ bẩn, tắm rửa trước."

Bạch Hiểu Y chỉ sững sờ nhìn anh không động, Tần Uyên thấy thế, dù bận vẫn ung dung nhún mày, "Là muốn anh giúp em tắm rửa?"

"..." Bạch Hiểu Y vội vàng đi vào đóng cửa lại, lại nghe thấy ngoài cửa anh nói thêm một câu: "Nhớ đừng để miệng vết thương dính nước, chờ chút sẽ có người đem y phục tới."

Nữ giúp việc chuẩn bị cho cô một bộ áo ngủ, một đai thắt thêm một áo khoác, vật liệu may mặc trơn tru mềm mại, vào tay nhẵn nhụi ôn hòa, mặc lên người cũng hết sức thoải mái.

Bạch Hiểu Y thay xong quần áo đứng ở trước gương nhìn mình, lâu sau mới thở dài, đã tới rồi thì cứ an tâm, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.

Lúc mới tiến vào, bởi vì liên tục nhắm mắt, cô không cẩn thận quan sát bên trong, Bạch Hiểu Y sau khi đi ra liền nhìn quanh bốn phía, thấy phòng ngủ vô cùng lớn, thiết kế đơn giản, chỉ đặt một chiếc giường lớn ở chính giữa.

Cô tùy ý đánh giá một chút liền thấy Tần Uyên đang đứng ở bên cửa sổ hút thuốc, Bạch Hiểu Y cau mày, bật thốt lên: "anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào?"

Tần Uyên quay đầu nhìn cô, thấy người cách đó không xa, anh lại ngăn ra.

Một thân đồ ngủ phong theo thiết kế của nữ phục cung đình cổ đại, xiêm y ôm người, tay áo tương đối rộng, ở giữa có thắt lưng siết lại, nổi bật lên dáng người cô có lồi có lõm.

Đồ ngủ màu hồng nhạt, làn da trắng nõn non mịn, được một thân tơ lụa non mềm tôn lên, cả người đều hiện ra một loại trơn bóng mê người.

ánh mắt Tần Uyên xẹt qua có chút kỳ quái, bất quá một lát đã phục hồi lại bình tĩnh, gỡ tàn thuốc xuống gạt tàn trên bệ cửa sổ, tắt thuốc, không cho là đúng trả lời một câu: "Đã quên."

"..."

Bỏ lại lời này, anh đi tới bên cạnh, lúc này anh mặc một áo sơ mi màu đen, quần tây dài màu đen, áo sơ mi và quần thiết kế ôm người, cơ ngực bắp đùi, da thịt cũng như ả như hiện khi anh đi, toàn thân lộ ra một loại sức mạnh không thể chống cự cùng một loại khí tràng bức người, cho dù bước chân dù dềnh, nhưng anh từ đi đến, Bạch Hiểu Y vẫn theo bản năng lui về phía sau một bước.

Anh đứng lại ở trước mặt cô, mắt híp lại, "Sợ anh?"

Bạch Hiểu Y vội vàng lắc lắc đầu, Tần Uyên trực tiếp bước lên một bước, lúc cô còn chưa kịp lui về phía sau, đột nhiên duỗi tay kéo cô vào trong ngực.

Ngực chạm vào bộ ngực cứng rắn của anh, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy lồng ngực sắp bị anh đè vỡ, cô khổ sở cau mày, vừa nhấc mắt liền thấy gương mặt tuấn tú chậm rãi cúi xuống, Bạch Hiểu Y lúc này nuốt nước miếng, cũng không dám tránh đi, như vậy trông mặt nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị càng đến gần.

Mặt kia chỉ cách cô một tấc thì dừng lại, đôi mắt lạnh sìt sao khóa lấy, môi mỏng màu hồng nhạt khẽ mở, chậm rãi nói, "Em biết em đi theo anh tới nơi này là ý thế nào không?"

Bạch Hiểu Y theo bản năng lắc lắc đầu.

Anh môi mỏng khẽ nhếch, trong mắt cũng hiện lên một cổ vui vẻ như có như không, "Có muốn anh nói cho em biết không?"

Nhưng anh vui vẻ một chút cũng không để cho Bạch Hiểu Y buông lỏng đề phòng, cô chỉ cảm thấy toàn thân sợ hãi, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp, "Anh... anh nói đi."

mặt anh lại sát vào gần thêm, cố ý giảm thấp thanh âm xuống, hơi thờ ơ nhu mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt phun trên mặt cô, "Ý nghĩa là, từ nay về sau em chính là người của Tần Uyên anh, hiểu chưa?"

Bạch Hiểu Y mặt to chuyển chuyển, khẽ suy tư một lát, sau đó gật đầu.

Cô trả lời rõ ràng lấy lòng anh, góc đường cong nơi miệng chớp chớp càng thêm đẹp mắt.

Bạch Hiểu Y chờ trong chốc lát, anh cũng không tiếp tục nói chuyện, đang muốn anh buông lỏng tay, hai tay vốn ôm trên eo cô lại đột nhiên hạ xuống phía dưới, đỡ lấy hông, nhắc cô lên.

Bạch Hiểu Y kinh hô một tiếng, bởi vì hai chân cách mặt đất, cô liền theo bản năng đưa hai tay ra ôm cổ anh, hai chân cách mặt đất cũng theo bản năng vòng ngang hông anh, thân thể hai người trong khoảnh khắc dán sát không có một khe hở.

Bạch Hiểu Y quả thực vừa then thùng vừa lúng túng, hai mắt cô ngậm tức giận ướm át nhìn anh, đã thấy trong mắt của anh lộ ra vui vẻ càng phát ra sáng ngời động lòng người, Bạch Hiểu Y biết rõ anh cố ý, lúc này cả giận nói: "Anh làm gì? Mau buông em xuống."

Tần Uyên không đáp, trực tiếp ôm cô đi ra ngoài, Bạch Hiểu Y biết bên ngoài còn có mấy nữ giúp việc, cô cùng Tần Uyên lấy tư thế ôm ấp xấu hổ như thế ở cùng một chỗ cũng thật sự là mắc cỡ chết người, lại còn bên trong chỉ có một món váy liền áo, làn váy chỉ đủ đến bắp đùi, cô cong hai chân như thế, làn váy kia trực tiếp kéo lên, cách thêm một đoạn.

Bạch Hiểu Y vội vàng giãy giụa trong lòng anh, "Tần Uyên, anh thả em xuống!"

Tần Uyên bước chân dừng lại, năm ngón tay ở trên hông cô nắm chặt lại, trầm giọng cảnh cáo: "Đừng nháo anh!"

Bạch Hiểu Y bị anh bóp vô ý thức ưm một tiếng, nhưng vừa ra khỏi miệng mới phát hiện thanh âm mình có chút vô sỉ, lúc này liền ảo não cắn cắn môi, lại nhìn Tần Uyên, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, như cũ bước chân không ngừng đi lên phía trước.

Xem thế Bạch Hiểu Y cũng không dám lộn xộn nữa, chỉ là vui mặt trong ngực anh, vừa then vừa cấu, cũng không thể làm gì.

Tần Uyên ôm cô đến bên cạnh bàn ăn, đã thấy vài người giúp việc đang bày thức ăn và đồ ăn, Tần Uyên ôm cô xuống, hướng về phía nữ giúp việc đối diện đang bày đồ ăn nói: "Cũng bày phần của tiểu thư ở trước mặt tôi."

Nữ giúp việc không có bất kỳ nghi vấn, toàn bộ quá trình cúi đầu, nghe nói như thế quả nhiên ngoan ngoãn đem phần của Bạch Hiểu Y đặt tới chỗ Tần Uyên.

Bạch Hiểu Y không hiểu Tần Uyên đến tột cùng có dụng ý gì, cho đến khi anh nâng cái hông cô xoay lại cô mới hiểu anh muốn ôm thế nào.

Không biết Tần Uyên từ khi nào thì có này loại yêu thích muốn ôm người ăn cơm!

Vài nữ giúp việc bày xong đồ ăn liền cúi thấp đầu đứng một bên, cũng không định rời đi, hiển nhiên là bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chờ sai khiến.

Bạch Hiểu Y đích xác không có cách nào thuyết phục chính mình, ở đây trước vài ánh mắt nhìn chăm chú bị một người đàn ông ôm ăn cơm, đợi đến Tần Uyên ôm cô ngồi xuống, cô liền ôn tồn thương lượng, "Anh có thể đặt em xuống hay không, tự em cũng có thể ăn."

Anh trả lời đơn giản dứt khoát, "Không thể."

Nói xong, một tay anh gắp gao ôm cô eo, một tay lấy thức ăn trước mặt, Bạch Hiểu Y cũng biết Tần Uyên thói tính tình, anh cường ngạnh như thế, hiển nhiên mình không thể không thỏa hiệp, dứt khoát không làm việc vô dụng, ngoan ngoãn ăn.

Qua hôm nay, một phen lần qua lần lại, cô cũng thật sự đói, tay nghề đầu bếp lại rất tốt, thức ăn làm ra hợp khẩu vị cô, cô đang ngoan ngoãn ăn, Tần Uyên đột nhiên xiên một miếng thịt bò đưa tới miệng cô, Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn anh, anh chỉ lạnh lùng ra mệnh lệnh, "Ăn."

Bạch Hiểu Y thật đúng là không chịu nổi tính tình loại người thích nạt lạnh, dứt người ta ăn cơm cũng không biết có thái độ tốt một chút sao?

Bất quá cô mặc dù nghĩ như thế, vẫn ngoan ngoãn há miệng ăn hết, ăn xong lại xiên một khối thịt ức gà đưa tới cho anh, lúc này anh kinh ngạc nhìn sang, Bạch Hiểu Y cũng học vờ mặt anh lạnh lùng nói: "Trà lễ lại."

Cô nhìn thấy trong mắt Tần Uyên có vui vẻ chợt lóe lên, lập tức mở miệng ăn thịt ức gà.

Ăn cơm tới xong, Tần Uyên tư thế giống như lúc đến, ôm cô lên lầu, có lẽ là bởi vì hai lần kinh nghiệm trước, lần này Bạch Hiểu Y ngược lại thản nhiên hơn nhiều.

Tần Uyên ôm cô vào phòng, chậm rãi thả cô lên giường, bỏ xuống nhưng cũng chưa đứng dậy, cúi ở trên người cô, từ trên xuống dưới quan sát cô.

trong mắt anh hình như có sóng ngầm thoáng cái bắt đầu khởi động, Bạch Hiểu Y thấy ở trong mắt, chỉ cảm thấy thân thể giống như là bị bóng, kỳ thật trước khi tới cô cũng đã đoán được kết quả cuối cùng của hai người, vừa rồi lúc Tần Uyên tuyên thệ chủ quyền với cô, cô cũng không có giả vờ, chỉ gạt đầu xác nhận.

Chỉ là, lúc hai người thực sắp phát sinh cái gì, Bạch Hiểu Y vẫn cảm thấy không quá thoải mái, mặc dù đời trước hai người là vợ chồng, nhưng một đời này dù sao phát sinh công việc bề bộn như vậy, hiện thời đã năm năm không gặp mặt, mà năm năm này, bởi vì cũng không cùng trải qua, khó tránh khỏi không quen.

Bạch Hiểu Y ngược lại không nói, cũng không trốn tránh, chỉ lúc anh nhìn cô, cô cũng chăm chú nhìn anh bày tỏ đáp lại, nhưng bước tiếp trong dự liệu theo cũng không đến, anh chậm rãi buông cô ra, cũng không nói lời nào, trực tiếp xoay người vào phòng tắm.

Bạch Hiểu Y cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng co vào nằm trong chăn, kéo chăn ra đắp lên, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời càng ngày càng tối, Bạch Hiểu Y đột nhiên có chút hoảng hốt.

Cảm thấy chuyện mình vừa trải qua hết thảy giống như nằm mơ, qua năm năm bình tĩnh, cô thể nhưng lại cùng Tần Uyên, hơn nữa còn đến chỗ anh, nói không chừng còn phải ngủ trên cùng một cái giường, lại nói không chừng còn có thể làm một chút sự tình cực kỳ xấu hổ.

Bạch Hiểu Y kéo chăn trùm lên đầu, một mặt vì vận mệnh an bài cảm thấy vô lực, một mặt vì chuyện sắp tiếp tục làm mà cảm thấy xấu hổ.

Không rõ qua bao lâu, cô nghe thấy cửa phòng tắm bị mở ra, thân thể Bạch Hiểu Y cứng đờ, tim trong lồng ngực cũng đang từ từ đập nhanh hơn.

tiếng bước chân của Tần Uyên trầm ổn từ phòng tắm chậm rãi truyền đến bên giường, cô chỉ cảm thấy mỗi một bước của anh tựa hồ cũng giẫm nát tim cô, tiếng bước chân dừng lại bên giường, sau lưng cô truyền đến một cảm giác mát lạnh, tiếp theo, vị trí bên cạnh bị đè thật mạnh xuống, là anh kéo chăn ra nằm xuống.

thân thể Bạch Hiểu Y trong nháy mắt bắt đầu căng thẳng, bởi vì quá mức căng thẳng, mỗi lỗ chân lông so với bình thường càng thêm nhạy cảm, cô cảm giác Tần Uyên lên giường rồi liền xê dịch sang bên cạnh, hơi thở ấm áp trên người anh cũng chầm chậm đốt sau lưng cô.

Nhưng anh cũng không gần thêm bước nữa, cách thân thể cô một khoảng nhất định thì dừng lại, một đôi mắt lợi hại vẫn chăm chú dán sau lưng cô.

"Quay lại." Cô nghe anh trầm giọng ra lệnh.

Bạch Hiểu Y do dự trong chốc lát, hít một hơi thật sâu mới xoay người, cô mới xoay người, thân thể anh liền áp xuống, hai chân trùm lên hai bên thân thể cô, hai cánh tay khuỷu tay cũng chống đỡ hai bên bả vai cô, bất quá trong chớp mắt đem cả người cô vũng vàng giam cầm trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bám Người

Bạch Hiểu Y hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt hơi có vẻ kinh hoàng nhìn anh, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia nhìn không ra bất kỳ vẻ mặt nào, chỉ một đôi mắt lạnh tựa hồ có gì đó bắt đầu khởi động, mắt anh híp lại, khóa thật sâu trên mặt cô, lại nâng một tay lên, vén tóc rối bời trên trán cô, ngón tay kia thô lệ lại từ từ vuốt xuống trán, xẹt qua mặt, xẹt qua sống mũi, cho đến khi chạm tới bên môi mới dừng lại, ngón cái ở trên môi cô vuốt ve, mỗi một lần đụng chạm cũng có thể khiến tâm cô run rẩy theo.

Đầu ngón tay chạy trên môi cô, tựa như lưu luyến nơi khiến anh yêu thích, nhưng động tác ái muội này lại lộ ra một loại mê hoặc, cứ như vậy yên lặng rất lâu, anh mới mở miệng, "Mấy năm này có nghĩ tới anh không?"

Giọng anh rất thấp, mang theo một loại khàn khàn, hơn nữa thuần hậu, nghe vào như có một loại ma lực đầu độc lòng người.

Bạch Hiểu Y hít một hơi thật sâu hơi bình ổn lại mới mở miệng trả lời, "Ngẫu nhiên sẽ nghĩ."

"Là sao?" Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm thấy lúc anh nói câu này, trong giọng nói lộ ra vài phần sung sướng.

bàn tay từ môi cô dời đi, chậm rãi chuyển xuống eo, dùng sức kéo dài lưng cô ra.

Bạch Hiểu Y vô ý thức kinh hô một tiếng, trừng to mắt nhìn anh, đã thấy ánh mắt anh vốn trầm lạnh có thêm một chút nhu hòa, trong nhu hòa lại như có ánh lửa nóng rực toát ra, nhìn qua vẻ mặt cô kinh hoàng, anh lại thông thả ung dung nói với cô: "Anh muốn giữ em bên cạnh, ý anh như thế nào, em cũng rõ ràng, không phải sao?"

Bạch Hiểu Y hơi điều chỉnh hô hấp, tận lực khiến giọng nói nghe bình thường một chút, "Vâng, em thực biết rõ ý tứ thế nào, bất quá, em muốn biết anh cần em theo anh bao lâu."

Cô vừa mới nói ra, đã thấy ngọn lửa trong mắt anh đột nhiên như bị dập tắt, nhu hòa kia dần dần bị một luồng lãnh khí mãnh liệt xua tan, anh nhíu lông mày lộ ra bèn nhọn bức người, "Có ý gì?"

Cho dù lúc này khí tràng quanh thân Tần Uyên thật sự dọa người, nhưng Bạch Hiểu Y vẫn không thể không nói ra nghi vấn, "Cho dù muốn trả nhân tình cho anh, nhưng cũng nên có giới hạn thời gian chứ?"

"Giới hạn thời gian?" Anh nghiêng chặt mấy chữ, giữa lông mày đã nhiễm lửa giận, giọng nói lại lộ ra cảm giác lạnh lẽo đâm vào cốt tủy, "Hóa ra theo ý của em, đáp ứng lưu lại bên anh chỉ là bởi vì muốn trả anh nhân tình?"

Ánh mắt Tần Uyên, Bạch Hiểu Y sao lại không rõ, anh hy vọng có thể cùng cô quay lại tốt đẹp, hy vọng có thể cùng cô đi tiếp, nhưng Bạch Hiểu Y bây giờ không thuyết phục được bản thân, cô không có biện pháp thoát khỏi bóng ma đời trước.

Cô lặng im tựa như một cây đao đâm vào anh, Tần Uyên chỉ cảm thấy trong lòng bốc một cỗ lửa giận, lửa giận đốt anh toàn thân khó chịu, nhưng cho dù lúc này đã khổ sở tới cực điểm, anh mở miệng lại mang theo vài phần vui vẻ, "Chỉ là như vậy sao Bạch Hiểu Y? Vậy em nói cho anh biết, trong lòng em nếu chưa bao giờ có anh, tại sao phải để ý anh sống chết? Tại sao phải khiến mình chật vật không chịu nổi vì anh? Tại sao phải chảy nước mắt vì anh?"

Về đau xót trong mắt Tần Uyên, cũng không phải là cô không nhìn thấy, có thể cô không muốn từ đây hy sinh cả đời mình, cô không muốn lừa gạt mình, cũng không muốn lừa gạt anh.

Ánh mắt cô trầm tĩnh đối diện anh, chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình, "Tần Uyên, em hy vọng anh có thể biết, em không hy vọng anh chết, em rơi lệ vì anh chỉ là xuất phát từ lương tri cơ bản nhất, cha mẹ anh luôn đối với em rất tốt, chúng ta lại từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cho dù chỉ là bởi vì chút ít này, nghĩ tới anh vì em mà chết, em cũng vậy sẽ khó chịu, em vẫn còn nợ anh, anh hy vọng em dùng cách này trả lại, em cũng không thể nói gì hơn, nhưng cũng chỉ thế, không hơn."

Tần Uyên nghe cô trả lời, đột nhiên cúi đầu cười lên, trong mắt của anh chậm rãi nổi lên đỏ ửng, nhíu chặt hai hàng lông mày có bao nhiêu khổ sở, giọng nói khàn khàn mang theo một loại thất lạc khó có thể nói, "Đến cùng em còn muốn trừng phạt anh bao lâu đây, Bạch Hiểu Y? Năm năm, hành hạ anh năm năm còn chưa đủ sao?"

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ lắc đầu, "Em cũng không hành hạ anh, Tần Uyên, em chỉ hy vọng anh... a..."

Lời cô chưa kịp nói hết, bị anh đột nhiên cúi đầu xuống, môi hung hăng nghiền ép trên môi cô, nuốt vào trong bụng toàn bộ lời cô chưa kịp nói, bởi vì vừa rồi cô đang nói chuyện, miệng mở ra, lưỡi anh hùng hực tiến quân thần tốc trực tiếp thăm dò vào trong miệng cô, nhanh nhẹn lại chuẩn xác bắt đầu lưỡi cô, lúc này quán chặt lấy, vừa mút vừa cắn.

Vừa mới bắt đầu Bạch Hiểu Y còn có thể phản kháng một chút, có thể là bởi vì anh nằm trên người cô, ngực đè xuống ngực cô, vốn làm cho cô hô hấp không thông, trong lúc đó tất cả hơi thở đều bị anh ngang ngược bá đạo hút lấy, miệng lại bị anh cưỡng chế chiếm lĩnh, cơ hồ không được mấy giây đầu cô đã bắt đầu choáng váng.

Tần Uyên hôn vừa sâu vừa nặng, mang theo một loại trừng phạt cũng lại tựa hồ tìm kiếm an ủi nào đó trên người cô, đầu lưỡi ở trong miệng cô quét một lần, giống như muốn đem hết thảy của cô ăn sạch.

Đầu lưỡi và môi Bạch Hiểu Y rất nhanh truyền đến cảm giác đau đớn tê dại, bị anh hôn sâu, không tự chủ được phát ra từng đợt tiếng kêu đau đớn, anh ở trong miệng liên tục tiến hành cướp đoạt và trừng phạt lúc này mới buông lỏng giam cầm môi cô, nhưng động tác anh vẫn không chút ngừng nghỉ, hùng hực một đường hôn xuống.

Lúc hai người vừa mới hôn môi, Tần Uyên đã cởi áo khoác ngoài của cô xuống, thất lưng bên trong cũng bị kéo ra ném sang một bên, anh hùng hực hôn đến chỗ lưu luyến, bàn tay anh cũng không nhả rời, một tay nắm eo ôm thân thể cô, một tay trên người cô qua lại khắp nơi, cuối cùng giật xuống chỗ bình phong che chắn cuối cùng, lại để ngón giữa tìm tòi dò dẫm.

Bạch Hiểu Y lập tức hít một ngụm khí lạnh, vội nhắm mắt lại, hai tay túm lấy ga giường, khắc chế chính mình kêu lên.

kết hôn năm năm với Tần Uyên, mặc dù làm loại chuyện đó không nhiều, nhưng Tần Uyên là loại người tuyệt đối tự học thành tài, chỉ cần anh vừa ra tay, Bạch Hiểu Y lập tức bình bại núi đổ.

Lúc này đã như thế, hùng hực hôn trên người cô, ngón tay cũng có quy luật thăm dò, Bạch Hiểu Y bắt đầu là oán hận, dần dần thân thể xụi lơ.

Tần Uyên bắt được thời cơ mới thu tay lại, anh cúi áo choàng tắm trên người xuống, lại dùng hai chân chống đỡ hai chân cô mở rộng hết mức, mới động thân thể tiến vào.

Không rõ bao lâu anh mới dừng lại, Bạch Hiểu Y thờ từng ngum từng ngum, Tần Uyên cũng không tốt hơn cô bao nhiêu, anh vùi mặt ở trên vai cô, hô hấp trầm trọng phun lên đầu vai, mồ hôi thấm ra trên trán cũng nhỏ giọt trên người cô.

Hòa hoãn rất lâu, anh mới giống như say rượu, giọng nói thấp thuận lần nữa vang ở bên tai cô, "Còn muốn tiếp tục không?"

Bạch Hiểu Y toàn thân tê dại như nhũn ra, tay với chân đều không thể không chế run lấy bầy, qua một lần như thế, khí lực cô cũng bị hết sạch, cho nên cô mệt mỏi lắc lắc đầu, giọng nói đã hoàn toàn khàn khàn lộ ra khản cầu nhàn nhạt, "Không được, em không chịu nổi."

Tần Uyên chậm rãi từ trên người cô đứng lên, Bạch Hiểu Y cho rằng anh nghe lời cô nói, lại không nghĩ sau khi anh đứng dậy liền lật cô lại, bóp eo cô nhắc lên, dưới tình huống cô hoàn toàn không phòng bị, lại một lần tăng tăng tập kích tới.

Bạch Hiểu Y không biết đến tột cùng mình đã nói bao nhiêu câu cầu xin tha thứ, cũng đã quên mình bắt đầu rơi lệ từ khi nào, động tác Tần Uyên vừa ngoan độc lại thô bạo, tựa như đang phát tiết oán khí đầy ngập.

Bởi vì mới vừa trải qua một lần, cho nên một lần này anh liền phá lệ kéo dài đằng đẳng, đối với Bạch Hiểu Y mà nói, quả thực chính là dày vò.

Tần Uyên động tác vừa thô giằn, vừa trầm giọng găm nhẹ ở bên tai cô:

"Em có biết năm năm này anh qua như thế nào không?!"

"Thật sự là nữ nhân nhẫn tâm!"

Anh từng tiếng lại từng tiếng lên án cô, đồng thời một lần lại một lần trừng phạt cô, nhưng cuối cùng một khắc kia, anh lại ôm cô thật chặt, áp vào cô sau lưng, một lần lại một lần ôn nhu gọi: "bà xã, bà xã, bà xã..."

Bạch Hiểu Y đã cực kỳ mệt mỏi, toàn thân giống như muốn rụng ra, dứt khoát bình nứt không sợ vỡ, Tần Uyên thích làm sao cũng mặc kệ.

Nhưng Tần Uyên cũng chỉ muốn cô một lần này thì ngừng lại, anh từ trên người cô đứng lên, ôm cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, Bạch Hiểu Y đã không còn khí lực, hoàn toàn mặc anh làm.

Lại bị anh ôm nằm ở trên giường, Bạch Hiểu Y rất nhanh chìm vào ngủ say.

Nhưng Tần Uyên thật lâu không nhắm mắt, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ của cô chôn trong lồng ngực anh, ngủ rất sâu.

Mấy năm qua anh thường xuyên nằm mơ, mỗi lần nằm mơ đều mơ thấy hai người đời trước lúc còn là vợ chồng, mỗi sáng sớm tỉnh lại, trong ngực tất nhiên có cô đang nằm, anh sẽ ở trên đầu cô ấn xuống một nụ hôn, nhưng lại rước lấy cô kêu gào bất mãn, đơn giản nhẫn nại áp này quả thực như là một loại ma túy, khiến anh hăm sâu trong đó, vô pháp tự kiềm chế.

Nhưng mà tỉnh mộng rồi, anh lại phát hiện mình chỉ lẻ loi một mình nằm trong một gian phòng trống rỗng, trong phòng cũng không có cô, bên cạnh anh cũng không có mây may hơi thở thuộc về của cô, thất lạc cùng tuyệt vọng có bao nhiêu khổ sở, thật sự là không thể nói rõ.

Nhưng bây giờ, cô nằm trong ngực anh, anh vươn tay lên có thể chạm vào, cô là của anh, cả bên trong bên ngoài, loại cảm giác thỏa mãn này lấp đầy tim anh đã vắng vẻ rất lâu, anh đột nhiên cảm thấy cho dù này lúc chết ở trên người cô, đối với anh mà nói cũng không tiếc nuối.

Tần Uyên nhìn qua khuôn mặt này, nhất thời cũng không ngủ được, dứt khoát ôm đầu tóc cô vuốt vuốt, ngắm trong chốc lát lại hôn trán cô một chút, hôn hết cái trán lại hôn gò má, sau đó lại cắn mũi cô, toàn bộ quá trình rước lấy từng giọt cô bất mãn hừ nhẹ.

Tần Uyên bật cười, ôm tay cô chặt một chút, nhìn người trong ngực, anh ở trên trán cô nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn, ôn nhu dặn dò, "Lần này, không được rời khỏi anh."

Mặc kệ em xuất phát từ điều gì ở lại bên cạnh anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Ngày hôm sau Bạch Hiểu Y tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy trước mặt một gương mặt tuấn tú phóng đại, cô chớp chớp con mắt mông lung, lúc thấy rõ người trước mặt kia là ai, đột nhiên có chút hoảng hốt.

Ký ức rất nhanh tràn ngập, cô mới nhớ tới ngày hôm qua đã phát sinh chuyện gì, cô và Tần Uyên gặp nhau, hơn nữa còn bị anh mang đến nơi này, hai người còn làm chuyện cực kỳ thân mật.

Tần Uyên thấy cô đã tỉnh liền duỗi tay vuốt vuốt đầu cô, giọng nói thuận hậu mang theo bao dung, sủng ái hết thảy, "Sớm."

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến vấn đề ngày hôm qua anh vẫn không trả lời cô, lúc này nói với anh: "Anh còn chưa nói cho em biết, đến cùng anh cần em cùng anh bao lâu."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 32.2

Nghe lời này, Tần Uyên chỉ cảm thấy trái tim thật giống như bị đâm mạnh một cái, tối hôm qua anh một đêm không ngủ giúp cô đắp chăn, hơn nữa còn không hề oán hận chịu đựng cô hành hạ cả đêm vừa đánh vừa đá, nhưng vừa tỉnh dậy cô lại đâm anh như thế.

Anh chỉ cảm thấy một trận lửa giận xen lẫn đau nhức nhanh chóng chiếm lĩnh toàn thân, thấy cô đôi mắt trông mong nhìn anh, bộ dáng mong đợi anh trả lời, anh càng nhìn càng cảm thấy khó chịu, dứt khoát ôm cô xoay người một cái, thân thể cao lớn lần nữa đè lên người cô.

Bạch Hiểu Y không đoán được động tác này của anh, lập tức vẻ mặt hoảng sợ nhìn anh, "Tần Uyên... anh... anh làm sao?"

Tần Uyên hung hăng kiểm chế cô, lại đem đồ ngủ trên người cô cởi ra, bàn tay trực tiếp xoa nắn, vừa làm loạn vừa nói: "Em nói anh muốn làm cái gì?"

"..."

Bạch Hiểu Y hiện giờ thật đúng là sợ anh, cô không muốn bị anh tàn phá lần nữa, cũng không dám cứng đối cứng với anh, dứt khoát mềm giọng cầu khẩn, "Tần Uyên anh thả em ra, em không được."

Hai tròng mắt anh híp lại nguy hiểm, "Thả em?"

Bạch Hiểu Y vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc.

Tần Uyên cúi người xuống, miệng dán bên tai cô, nhẹ giọng nói: "Không thể nào!"

"..."

Nói hết lời, anh trực tiếp đưa ngón tay xuống tìm tòi, Bạch Hiểu Y hít một ngụm khí lạnh, lập tức khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhìn anh nói: "Sớm tỉnh mơ đừng như vậy!"

Tần Uyên căn bản không để ý tới cô, đợi chuẩn bị tốt rồi, liền dõn ngón tay đi, người lại đẩy lên tiến vào, lúc Bạch Hiểu Y được anh ôm vào phòng tắm rửa sạch sẽ đã là một giờ sau.

Tần Uyên mặc quần áo xong, thấy vật nhỏ kia còn mềm mại nằm trên giường không nhúc nhích, anh liền lên tiếng nhắc nhở, "Ra ngoài ăn điểm tâm, ăn điểm tâm rồi ngủ tiếp."

Bạch Hiểu Y không thích nhú nhú mi, thanh âm cũng lộ ra vài phân tức giận, "Em không muốn ăn."

Tần Uyên trầm mặc một hồi, "Là muốn anh giúp em mặc đồ sao?"

"..."

Bạch Hiểu Y từ trên giường ngồi dậy, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, mới ôm quần áo anh chuẩn bị cho cô, vào phòng tắm thay, mặc quần áo từ tề từ phòng tắm đi ra, đã thấy anh dù vội vẫn ung dung đứng ở một bên nhìn cô, Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái, không muốn nói chuyện, anh lại đưa một bàn tay cho cô, "Đến nắm tay."

Bạch Hiểu Y không muốn phản ứng với anh, anh lại trực tiếp đi qua nắm bàn tay nhỏ bé của cô, vẻ mặt đương nhiên, "Chuyện quá phận cũng đã làm, còn để ý cầm tay sao?"

"..."

Bạch Hiểu Y bị anh cưỡng chế kéo xuống dưới lầu, đã thấy bữa sáng chuẩn bị tốt rồi, hai người mặt đối mặt ngồi xuống bàn ăn, Bạch Hiểu Y cũng không nói chuyện, tự mình ăn này nọ.

Tần Uyên nhìn cô làm bộ ngang ngược, bắt đầu đi lắc lắc đầu, cũng cầm bánh mì lên ăn, nhưng vào lúc này, một nữ giúp việc đi vào cửa, trước cung kính khom người chào, lại nói: "Tần tiên sinh, Trương tiểu thư đến."

Động tác ăn của Bạch Hiểu Y ngừng lại, Trương tiểu thư? Tần Uyên còn mời khách?

Mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng trên mặt Bạch Hiểu Y lại không lộ vẻ gì, ngoan ngoãn ăn cơm như cũ, nghe thấy giọng nói Tần Uyên không sòng không gió từ phía đối diện vang lên: "Mời cô ấy vào đi."

Nữ giúp việc kia đáp một tiếng liền xoay người đi ra ngoài, Bạch Hiểu Y cảm thấy anh muốn gặp khách, cô ở bên cạnh cũng không thích hợp, liền đề nghị, "Có cần em tránh đi một chút không?"

Anh không ngại đâu, "Không cần."

"..."

Thấy vậy, Bạch Hiểu Y cũng không nhiều lời nữa, nữ giúp việc kia không lâu sau liền quay lại, phía sau đi theo một mỹ nữ cao gầy gợi cảm, Bạch Hiểu Y vừa nhìn mỹ nữ này liền kinh hãi, cô không nghĩ tới người đến là Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn vừa vào thấy Bạch Hiểu Y xuất hiện ở nơi này cũng nghi hoặc không thôi, trước chào hỏi Tần Uyên, sau đó cô liền nói với Bạch Hiểu Y: "Hiểu Y sao em ở chỗ này?"

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến mấy năm trước mình còn giúp cô ấy theo đuổi Tần Uyên, nay bị cô ấy thấy mình xuất hiện ở nơi này, thật là có loại lúng túng nói không nên lời.

"Cái kia..." Bạch Hiểu Y đang muốn trả lời, Tần Uyên ngồi đối diện, mặt không chút thay đổi nói một câu: "Cô ấy là bạn gái của tôi vì sao không thể xuất hiện ở đây?"

Trương Văn Văn hiển nhiên bị câu trả lời này làm cho kinh hãi, vẻ mặt không dám tin qua lại nhìn trên mặt hai người một chút, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp trong nháy mắt một mảnh trắng bệch.

"Anh... Hai người khi nào thì cùng một chỗ?"

"Trương chủ quán!" Tần Uyên giọng nói bỗng nhiên chuyển lạnh, "Cô tới đây là muốn nghe bát quái sao?"

Đầu gì là người đã theo bên cạnh Tần Uyên, bị Tần Uyên nhắc nhở một câu này, Trương Văn Văn rất nhanh khôi phục như thường, cô hít sâu một hơi đi tới, cung kính nói: "Đây là sơ thảo trò chơi lần này, mời thủ tịch xem qua."

Tần Uyên bỏ đồ ăn xuống, duỗi tay nhận, anh nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn vài lần mới nói: "Không tệ, có thể đưa cho người phụ trách JK xem một chút."

Trương Văn Văn gật gật đầu, ánh mắt như có điều suy nghĩ ở trên người Bạch Hiểu Y nghiêng mắt nhìn vài lần, lại nói: "Công ty JK kia phải người đến nói, chỉ cần thủ tịch nguyên ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đàm phán với bọn họ."

Tần Uyên không cho là đúng đáp một tiếng, "hội nghị buổi chiều cô với Mã tổng giám chịu trách nhiệm, tôi không đi."

Trương Văn Văn nghe nói như thế, lấy làm kinh hãi, "Cái này... Không tốt lắm đâu... Nếu như thủ tịch không đi, công ty đối phương sẽ cảm thấy không có thành ý."

Tần Uyên ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, lúc nói chuyện giọng nói lộ ra không cho cự tuyệt, "Phải cô và Mã Duệ đi qua cũng đã đầy đủ thành ý cho bọn họ."

Tần Uyên thái độ cứng ngạnh, Trương Văn Văn cũng không dám nói nữa, chỉ nhìn Bạch Hiểu Y, cô mấy lần muốn nói lại thôi, Tần Uyên phát hiện cô còn không có định rời đi, liền nhíu mày nhìn cô, "Còn có việc?"

Trương Văn Văn vội vàng định thần lại, lắc lắc đầu, "Không có việc gì."

Vài năm nay tính tình Tần Uyên càng ngày càng khiến người ta đoán không ra, Trương Văn Văn cũng sợ mình lắm miệng sẽ chọc anh phiền muộn, dứt khoát biết điều không cần nhiều lời nữa, xoay người ra ngoài.

Lúc Trương Văn Văn và Tần Uyên nói chuyện với nhau, toàn bộ quá trình Bạch Hiểu Y đều cúi đầu, làm bộ nghiêm túc ăn cơm, thực hận không thể chui đầu vào trong bát.

Sau khi Trương Văn Văn rời khỏi, Tần Uyên ngồi đối diện ý tứ sâu xa cười cười, "Sao lại có bộ dáng không nhận người?"

Bạch Hiểu Y khẽ thở dài một cái, trên mặt mang theo khổ sở, "Trước kia giúp Trương Văn Văn theo đuổi anh, hiện thời bị cô ấy nhìn thấy em ở chỗ này, cảm thấy rất áy náy với cô ấy."

Ánh mắt Tần Uyên nhìn chằm chằm khuôn mặt cô nhỏ nhắn, giọng nói lộ ra không cho là đúng, "Em cũng không làm gì có lỗi với cô ấy, không có gì phải áy náy."

Bạch Hiểu Y nhất thời cũng không biết nên nói gì, dứt khoát tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Bạch Hiểu Y nghĩ đến vừa mới anh và Trương Văn Văn nói chuyện, liền bảo anh "Nếu như anh có việc, anh đi làm việc của anh đi!"

Tần Uyên nghe vậy chỉ hơi hột phun ra hai chữ, "Không vội."

"..."

"Anh dẫn em đi chung quanh, anh biết em muốn nghỉ ngơi, nhưng mới vừa cơm nước xong đã nằm lên giường không tốt cho thân thể."

Bạch Hiểu Y nghĩ sơ liên gật gật đầu, "Cũng được"

Vườn phía sau thiết kế theo phong cách phương Tây, bên trong trồng đủ loại hoa cỏ, sắc màu rực rỡ lại lãng mạn, Bạch Hiểu Y đến vườn liền dừng lại bên bức tường rậm rạp chẳng chịt hoa tường vi, cô đưa tay sờ sờ đóa hoa gần nhất, cười nói: "Nở thật xinh đẹp."

Tần Uyên vốn đang đứng bên cạnh cô, vừa thấy nụ cười trên mặt cô, anh chỉ cảm thấy tim như muốn tan chảy, anh đi vòng ra phía sau, ôm lấy cô, môi đến gần tai cô, khẽ miệng ở bên môi cô nhẹ nhàng đụng một cái, mới nói: "Thích ở đây?"

Bạch Hiểu Y sau khó chịu ngăn ngừa dần dần trầm tĩnh lại, lại nhìn xung quanh đánh giá một chút, gật gật đầu, "Cũng tốt."

Tần Uyên lưu lại một nụ hôn trên gò má cô, giọng nói từ tính lại ôn nhu truyền đến, "Nếu như em thích, về sau anh thường xuyên mang em tới đây."

Nghe Tần Uyên nói, Bạch Hiểu Y ngăn ra một lát, "Về sau..." Cô lẩm bẩm nhớ lại, khẽ cau mày, đột nhiên cười, "Mặc dù trong tình cảnh này nói như vậy cũng không thích hợp, nhưng mà em còn muốn hỏi anh, đến cùng anh định để em cùng anh bao lâu."

Cũng không biết có phải bởi vì hoàn cảnh chung quanh quá mức tốt đẹp hay không, nghe cô nói rồi, không tức giận giống hai lần trước, lần này anh tỏ ra bình tĩnh rất nhiều.

Anh hít sâu một hơi, ở bên tai cô ôn nhu nói: "Theo anh cả đời."

Bạch Hiểu Y cười khỏ, "Tần Uyên, anh biết rõ là không thể nào."

"Vì sao không thể nào?"

Cô nghiêng đầu nhìn anh, lông mày thanh tú vắn chặt, "Anh thực cảm thấy gương vỡ có thể lành sao?"

Anh ôn nhu vuốt ve tóc bên tai cô bị gió thổi rối bời, ánh mắt thâm thúy cũng lộ ra thâm ý lưu luyến, "Đến tính mạng cũng có thể làm lại từ đầu, còn có cái gì không được?"

"..."

Không giống ngày xưa cô tiếp xúc với anh, lúc này Tần Uyên ôn nhu, anh tỉ mỉ giúp cô sửa lại đầu tóc, trong ánh mắt cũng tràn trề bao dung và cưng chiều với cô, cũng không biết có phải bị ánh mắt anh làm xúc động hay không, tâm Bạch Hiểu Y vẫn cứng rắn với anh cũng đột nhiên trở nên mềm mại.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt này mang theo vài phần tang thương, đột nhiên nghĩ tới, kiếp này chỉ sợ cũng chỉ có một mình anh có thể không hề có kỳ vì cô mà chết, lúc cô rơi xuống nước anh có thể không quan tâm trực tiếp nhảy xuống cứu cô, lúc cô có khó khăn anh cũng có thể không có bất kỳ suy tính nào, trực tiếp đuổi đến bên người cô.

Cô liên tục không thể tiếp nhận anh, đơn giản là vì trong nội tâm còn có vài nút thắt không cởi được, anh hy vọng cô cùng với anh, hy vọng họ có thể gương vỡ lại lành, có thể nếu nút thắt này không cởi được, hết thảy đều tuyệt đối không thể.

Ánh mắt cô yên tĩnh ngắm nhìn anh, gần từng chữ một: "Em muốn hỏi anh mấy vấn đề, anh phải thành thật trả lời em."

Ánh mắt Tần Uyên một thoáng chột lóe lên phức tạp, bất quá một lát đã khôi phục như thường, anh vẫn ôn nhu lưu luyến nhìn qua cô, thanh âm nhu hòa giống như có thể đem tâm người hòa tan, "Em muốn biết cái gì anh đều nói cho em biết."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cục Cưng

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, cô từ trong lòng anh thoát ra, xoay người lại đối diện cùng anh, ánh mắt đối diện ánh mắt anh.

"Đời trước, tại sao anh phải đối xử với em như vậy? Tại sao phải đối xử với em tàn nhẫn như vậy? Đến một chút thương tiếc cơ bản nhất của chồng với vợ cũng không có?"

lông mày Tần Uyên bén nhọn vắn chặt, trong ánh mắt xa xăm có bao nhiêu thâm trầm, anh tự tay vuốt mặt cô, ngón cái ở cánh mũi dịu dàng vuốt ve.

"Bởi vì anh ngu ngốc, anh luôn không biết tâm ý của anh đối với em, hơn nữa đời trước anh tràn đầy dã tâm, anh khẩn cấp muốn đứng trên đỉnh cao, xem nhẹ em."

"Không biết tâm ý đối với em?" Bạch Hiểu Y cảm thấy buồn cười, "Nói cách khác khi đó anh cũng không biết là anh thích em, đã như vậy, tại sao còn đồng ý kết hôn với em?"

Tần Uyên nhắm mắt lại, phảng phất đang khắc chế cái gì, "trước khi anh làm một chuyện sẽ suy sâu tính kỹ, nhưng không rõ vì cái gì, khi đó em nói muốn kết hôn với anh, ta cũng không nghĩ nhiều liền đồng ý, hơn nữa về sau cho dù lúc chúng ta khắc khẩu nhất anh cũng không hối hận."

Với trả lời của anh, Bạch Hiểu Y thực không biết nên nói gì, anh đến tột cùng là tri độn cỡ nào mới liên tục không phát hiện tâm ý đối với cô? Cô một mặt cảm thấy khó sò vì anh tri độn, một mặt lại cảm thấy phẫn nộ, cũng bởi vì anh tri độn, mới tạo thành thống khổ đòi trước của cô.

Trước kia cô xác thực oán anh, hận anh, nhưng bây giờ, nhìn anh ần nhần thống khổ, cô lại cảm thấy bất đắc dĩ, dù sao yêu anh lấy anh, chỉ sợ cũng chưa bao giờ suy tính những hành vi kia của anh sẽ tạo thành tổn thương cho cô, anh chỉ sợ chẳng qua là cảm thấy cô đang nháo anh, hướng chỉ khi đó anh cũng cũng không biết mình thích cô.

Bạch Hiểu Y điều chỉnh hô hấp, lại nói: "Khương Nghiên Kỳ thì sao? Anh nói anh không có hứng thú với cô ấy, tại sao phải lui tới với cô ấy? Tại sao phải đem phòng cho cô ấy ở?"

Tần Uyên chậm rãi mở mắt ra, trong mắt anh mang theo đau xót, "Em thực muốn biết sao?"

Bạch Hiểu Y gật gật đầu.

Tần Uyên trầm mặc một lát mới trầm giọng nói, "Khi đó, anh cũng không phải đưa phòng cho cô ta ở, mà là giam giữ, anh vốn chuẩn bị tìm thời cơ tống cô ta ra nước ngoài, có thể là vì người anh phải tới giám thị buồng lỏng, đề cho cô ta đào tẩu, về sau mới chạy đến chỗ em làm việc gây sự."

Bạch Hiểu Y bị đáp án của anh là kinh hãi, "giam giữ?"

Tần Uyên lãnh đạm gật đầu.

Bạch Hiểu Y thực không thể tin được đáp án này, cô cũng sờ nhìn a anh, rất lâu mới nói: "Nhưng khi đó anh vì sao không nói cho em biết?"

"Nói cho em biết?" Bàn tay ở trên mặt cô chuyển lên mái tóc, ngón tay anh thon dài kéo một lọn tóc vuốt vuốt, ánh mắt híp lại, trong mắt thoáng lộ ra tàn nhẫn khiến người ta hít thở không thông, "Em biết anh tống cô ta ra nước ngoài là ý gì sao?"

"..."

Anh mở miệng, phảng phất bình thản như nói chuyện thời tiết, "Ý là, triệt để cho cô ta biến mất khỏi thế giới này."

Bạch Hiểu Y về mặt không dám tin nhìn anh, cô vô thức lui về phía sau một bước, Tần Uyên giam giữ Khương Nghiên Kỳ, còn dự định giết chết cô ấy, điều này sao có thể?

"Bị dọa?"

"..."

"Nếu như lúc trước anh nói rõ chân tướng cho em, em nhất định sẽ cảm thấy Khương Nghiên Kỳ tội không đến mức đấy, nhưng cô ta xúc phạm ranh giới cuối cùng của anh, anh muốn phải nhìn thấy cô ta nữa. Cách xử lý chính là phương thức trực tiếp nhất, hướng chỉ..." Anh nói đến chỗ này dừng một chút, "Cho dù anh làm đến giọt nước không lọt, không để ai tra được đến anh, nhưng anh phải phòng ngừa không may, nếu như em biết, cho dù em không nhúng tay, nhưng cũng dính líu đến bên trong, nếu như có một ngày sự tình bại lộ, em cũng thoát không khỏi liên quan, cho nên, anh muốn lưu lại đường lui cho em, hiểu rõ chưa?"

Bạch Hiểu Y thật không nghĩ đến sự tình sẽ là thế này, lúc trước Tần Uyên cũng không giải thích rõ ràng, hơn nữa anh thật sự mang phòng ở cho cô ta, cho nên cô vẫn cho là hai người có dính dấp...

Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi: "Về sau thế nào? Đòi trước, anh..."

Tần Uyên vẫn thong thả ung dung vuốt vuốt tóc cô, trong mắt rét lạnh lại càng ngày càng ngưng trọng.

"Đòi trước, anh tống cô ta ra nước ngoài không lâu, cô ta liền biến mất."

Biến mất? trong miệng Tần Uyên đã nói biến mất là thế nào, Bạch Hiểu Y cũng không phải không biết, cô đột nhiên nghĩ đến chuyện đòi trước, có một đoạn thời gian, Lâm Thục Phương xác thực nhiều lần hỏi thăm cô về Khương Nghiên Kỳ, cô nói Khương Nghiên Kỳ đã rất lâu không liên lạc rồi. Đoạn thời gian kia đúng là lúc Bạch Hiểu Y thống khổ nhất, cô căn bản cũng không dư thừa tính lực đi để ý lời nói của Lâm Thục Phương, càng không có khả năng đi hỏi an nguy của Khương Nghiên Kỳ, bây giờ nghĩ lại, Khương Nghiên Kỳ vào thời điểm kia cũng đã...

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, lúc nói ra, mặt anh vẫn mang theo một loại lãnh đạm không cho là đúng, phảng phất anh xử lý chỉ là một con kiến mà không một người.

Thủ đoạn của anh lạnh lùng tàn nhẫn, tất cả những người xúc phạm lợi ích và quyền uy của anh, anh không từ thủ đoạn nào tiến hành hủy diệt, có thể làm hết lần này tới lần khác, đòi trước thế nhưng cam nguyện theo đuổi cô mà chết, giờ khắc này, anh còn đem sắc sảo và lạnh lùng nghiêm nghị của mình thu

liếm, vì cô hóa thành cuộn chỉ nhu hòa.

Bạch Hiểu Y bắt đầu cười cười, "Tần Uyên, anh biết không, em bây giờ đối với anh thật sự là mâu thuẫn, em hận anh đã từng vô tình với em, nhưng không có cách nào làm như không thấy anh trả giá vì em."

Tần Uyên thấy cô đột nhiên mềm lòng, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng rơi xuống, anh mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt, vừa xoa tóc cô, vừa ở bên tai cô ôn nhu nói: "Đời trước để cho nó qua đi, một đời này, anh cũng không cần em làm cái gì vì anh, càng không cần em đáp lại anh, em chỉ cần yên tĩnh ngồi ở bên cạnh anh, tất cả trả giá đều giao cho một mình anh." Anh hít một hơi thật sâu, lại cẩn thận hỏi: "Cho anh cố gắng một lần nữa được không?"

Bạch Hiểu Y dựa vào trong lòng anh trầm mặc rất lâu mới gật gật đầu, nếu tất cả mọi điều đã nói ra, cô cũng nguyện ý vì anh lui về phía sau một bước, huống chi anh vì cô trả giá nhiều như thế, cũng đáng được cô tha thứ một lần.

Cô rõ ràng cảm giác thân thể nam nhân khản trương đã trầm tĩnh lại, anh đem mặt cọ lên mặt cô, dùng giọng nói đột nhiên vì thả lỏng mà tỏ ra khàn khàn nói: "Ôm anh."

"..."

Không biết rõ tại sao, cô cảm thấy nam nhân này đang làm nũng với cô, cô chưa từng gặp qua Tần Uyên ngây thơ như thế, cũng đích xác không chịu nổi anh ôn nhu, dứt khoát ngoan ngoãn duỗi tay ôm eo thon của anh.

Cô cảm giác thân thể Tần Uyên cứng ngắc lại bao nhiêu, cánh tay kia ôm lên người cô lại tăng thêm khí lực.

Một trận gió nhẹ thổi tới, đưa tới mùi thơm ngát trong ngày mùa hè, Bạch Hiểu Y đứng ở trong vườn hoa, phóng mắt nhìn ra, xung quanh phồn hoa rực rỡ, một vùng rực rỡ náo nhiệt, hai người ôm nhau ở trong biển hoa như vậy, là trùng phùng an ủi nhau, là hoà giải ân oán quá khứ.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến một việc, gấp rút từ trong lòng anh nhô đầu ra, "Đứng rồi, ngày hôm qua chúng ta, lúc đó hình như cũng không có gì bảo vệ, bên chỗ anh có chuẩn bị thuốc tránh thai hay không, nếu mang thai thì làm sao bây giờ?"

Vừa nghe cô nói, ấn đường Tần Uyên nhăn lại, giọng nói cũng lộ ra bất mãn, "Nếu có con thì sinh ra."

Bạch Hiểu Y cơ hồ không chút nghĩ ngợi, "Như vậy sao được a? Hiện giờ em cũng không định muốn nuôi trẻ con."

Lúc cô này hết lời, một khắc kia, anh bá đạo không cho cự tuyệt phun ra hai chữ, "Anh nuôi!"

"..." Bạch Hiểu Y lập tức nhìn anh như người điên, "Anh nuôi gì a? Đừng làm rộn, em đi hỏi một chút xem mấy nữ giúp việc có không, nếu không em còn phải ra ngoài mua."

Mới vừa từ trong lòng anh thoát ra, Tần Uyên lại mạnh mẽ kéo lấy tay cô, lôi cô lại, mặt lạnh lùng nhìn cô nói: "Bạch Hiểu Y có phải em ngốc hay không?"

Bạch Hiểu Y cũng không biết sao anh đột nhiên lại biến sắc mặt, bất quá bị mắng là ngốc, Bạch Hiểu Y bày tỏ không vui, "Sao nói em thế?"

Tần Uyên vẻ mặt đương nhiên, "Em có nghĩ tới hay không, nếu em sinh con cho anh, anh có thể cho thừa kế hàng triệu hàng tỉ, mà em làm mẹ của người thừa kế hàng triệu hàng tỉ, cả đời hưởng vinh hoa vô tận."

"..." Bạch Hiểu Y lắc lắc tay anh, "người thừa kế hàng triệu hàng tỉ em cũng không muốn sinh."

Lực trên tay Tần Uyên càng chặt, trên mặt đã mang chút ít vẻ giận dữ, "Bạch Hiểu Y, em dám giết chết con của anh, em thử nhìn một chút."

Bạch Hiểu Y vẻ mặt áp bức mơ hồ, "Cái gì mà con anh a? Nó hiện tại bất quá chỉ là cái... là cái trứng được thụ tinh!"

"Trứng được thụ tinh em cũng không thể động!"

Anh giọng nói bá đạo cường ngạnh, một chút cự tuyệt cũng không cho.

Bạch Hiểu Y thật đúng là không còn gì để nói với anh, vừa mới còn cảm thấy nam nhân này ôn nhu cũng thật đáng yêu, chỉ chớp mắt tính xấu lại tới.

Bạch Hiểu Y cũng không muốn nuông chiều anh, cô vũ tà khí oai phong câu anh, "Nó ở trên người em, em có tư cách quyết định!"

Tần Uyên thấy cô thờ phỉ phỉ trừng hai mắt to, khuôn mặt nhỏ cũng sung huyết đỏ bừng, nghĩ tới chính mình thái độ quá mạnh mẽ cứng rắn, anh liền mềm giọng nói: "Tốt, không nghĩ cái này, không phải là một mối sao? Đi ngủ đi."

Dứt lời, anh trực tiếp bế cô lên, Bạch Hiểu Y gãy nửa ngày không được, dứt khoát kệ anh, Tần Uyên ôm cô đến trên giường nằm xuống, lại ôm cô vào trong ngực, ôn nhu an ủi: "Ngủ đi!"

Bạch Hiểu làm gì có tâm tư ngủ, cô mặc dù đáp ứng cho anh một cơ hội, nhưng bóng ma đời trước lưu lại, cô cảm thấy ở cùng anh, trước khi tình cảm chưa ổn định tuyệt đối không thể có con, nếu không lại giống đời trước, con nên làm thế nào?

Đối với Tần Uyên cường ngạnh, Bạch Hiểu Y thật sự không thoải mái, cô nhất thời cũng là phát hỏa, lại thêm bị anh giam cầm ở trên giường nhúc nhích không được, càng tức giận, liền nói: "nếu anh muốn có con, anh đi tìm nữ nhân khác là được, dù sao hiện tại anh cũng là ông xã lí tưởng, rất nhiều người nguyện ý sinh con cho anh."

Thốt ra lời này, vốn Tần Uyên đang ôm cô, đột nhiên xoay người lại đè cô xuống dưới, hai tay anh chống ở hai bên thân thể cô, một đôi mắt lạnh gắt gao chăm chú nhìn cô.

Bạch Hiểu Y nhìn anh đột nhiên sắc mặt lạnh xuống, ý thức được mình nói có chút quá mức, bất quá cô lại không muốn dễ dàng chịu thua như thế, dứt khoát trừng trừng mắt, vẻ mặt không thích nói: "Làm gì?"

"Em không làm anh khó chịu thì trong lòng em không thoải mái đúng không?"

Mặc dù anh đây chỉ nhẹ nhàng nói một câu, nhưng vẫn khiến Bạch Hiểu Y rùng mình một cái, cô vội vàng dời ánh mắt, không nhìn anh nữa.

Tần Uyên lại cúi đầu xuống, miệng đến gần bên tai cô, "Anh rất muốn có con, bất quá anh chỉ muốn em sinh con cho anh, rõ chưa?"

Tiếng nói vừa dứt, anh trực tiếp duỗi tay kéo mạnh y phục trên người cô, Bạch Hiểu Y phục hồi lại tinh thần, anh cũng đã trực tiếp đánh úp về phía ngực cô.

Bạch Hiểu Y lập tức bị dọa dựng tóc gáy, cảnh tượng đáng sợ tối hôm qua kia còn rõ mồn một trước mắt, cô lúc này vẻ mặt hoảng sợ nói với anh: "Tần Uyên anh làm gì vậy?!"

Dứt lời, anh đã đưa bàn tay xuống phía dưới, lại ra phía trước tìm tòi.

Bạch Hiểu Y lập tức hít một ngụm khí, vừa kẹp lấy ngón tay không cho anh lộn xộn vừa nói: "Anh... Trước không phải là anh không ham thích loại việc này sao?" Nghĩ tới đời trước, vợ chồng bọn họ một cái tháng có thể có một lần đã không tệ.

Tần Uyên ở cô trên môi hôn một ngụm, giọng nói phảng phất nhuộm bao nhiêu say sưa, thuần hậu chậm rãi ở bên tai cô nói, "Bởi vì lúc trước anh quá ngốc."

"Anh..." Bạch Hiểu Y đang muốn nói, anh lại trực tiếp cúi người chặn lên môi cô, lời Bạch Hiểu Y muốn nói tất cả bị anh nuốt vào trong miệng.

Lại một trận long trời lở đất, Bạch Hiểu Y đã mệt mỏi không chịu nổi, Tần Uyên mơ mơ hồ hồ nói gì đó, cô cũng không có khí lực đáp lời, chỉ ngơ ngác gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 33.2

Bạch Hiểu Y mơ một giấc mộng, cô mơ thấy mình đi trong rừng rậm xa lạ, trong rừng rậm rất nhiều cây cối cao lớn, cành lá xum xuê, rậm rạp nhưng lại không cho ta cảm giác âm trầm khủng bố, phía trên điểm xuyết nhiều đóa hoa nhỏ cũng làm cho rừng rậm mang theo ý cảnh thuần khiết thật tốt đẹp.

Bạch Hiểu Y cũng không biết vì sao mình đến đây, còn muốn đi đâu, cô thật giống như bị một lực lượng xa lạ chỉ dẫn, một đường đi về phía trước, đang di chuyển, đột nhiên thấy cách đó không xa có một đứa bé đang đứng, đứa bé kia nhìn qua chỉ khoảng ba bốn tuổi, mặc bộ đồ ngủ da hổ, trên áo ngủ còn có một cái mũi da hổ, đứa bé kia hoàn toàn được bọc trong bộ đồ, thấy rõ tay ngắn chân ngắn, nhìn thật đáng yêu.

Cô bé lúc này đang cúi đầu, hai tay xoa mắt, giống như đang khóc, không biết tại sao, Bạch Hiểu Y nhìn bộ dáng này, chỉ cảm thấy trái tim giống như bị bàn tay nhỏ bé捏捏, cô không kịp nghĩ nhiều vội vàng đi tới, lại cẩn thận ngồi xổm bên cạnh đứa trẻ, ôn nhu hỏi: "Cô bạn nhỏ, sao lại tới đây, cha mẹ cháu đâu?"

Đứa trẻ cuối cùng ngẩng đầu lên, mặt tròn nhỏ đáng yêu, một đôi mắt to lóe thủy quang, cái mũi nhỏ bởi vì khóc đỏ rực thật đáng yêu, môi nhỏ cũng nộn nà, lại thêm một đầu tóc ngắn, tóc mái chỉnh tề, càng nổi bật khuôn mặt tròn phúng phính trắng nõn nà, tựa như là phấn điều ngọc trác.

Bạch Hiểu Y chưa từng gặp cô bé lớn lên khả ái như thế, vừa thấy khuôn mặt này trong lòng lập tức dâng lên một loại yêu thích, lại thấy trong đôi mắt to lóe lệ quang, cô thương yêu không dứt, gấp rút mềm giọng hỏi: "Cô bạn nhỏ, sao một mình chạy đến nơi đây? Ai khi dễ sao? Vì sao khóc? Mau nói cho dì nghe, cháu là cục cưng nhà ai, dì dẫn cháu về nhà."

Tiểu cô nương kia mắt to như hai quả bồ đào đen nhánh sít sao nhìn cô, miệng nhỏ mở ra, mềm mại đáng yêu nói, "Con là cục cưng nhà mẹ."

Bạch Hiểu Y ngẩn người, có chút không thể tin được nói, "Cháu... cháu nói gì?"

Tiểu cô nương tỉnh té cau mày, chu môi, vẻ mặt khổ sở, "Con là cục cưng của mẹ, nhưng mẹ không cần con nữa..." Vừa nói, nước mắt trong suốt lớn chùng hạt đậu từ hốc mắt rơi xuống.

Bạch Hiểu Y quả thực tim đau chết, không chút nghĩ ngợi, gấp rút ôm vào ngực, "Tốt lắm đừng khóc, con đáng yêu như thế, mẹ sao có thể không cần con chứ?"

Tiểu cô nương thân thể mềm mại, ôm vào trong ngực hết sức thoải mái, cần cổ còn tản ra một cỗ mùi sữa thơm ngọt ngào, ôm thân thể mềm mại, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy tim mình tan ra.

Tiểu cô nương đưa bàn tay mập mập nhẹ nhàng ôm eo cô, ôn nhu như cũ còn làm bộ khóc thút thút, giọng nói mềm mại: "Mẹ còn nói muốn đánh rớt con chết."

Bạch Hiểu Y vừa nghe thế, lập tức thương yêu không dứt, cô gấp rút vuốt vuốt cái đầu nhỏ, an ủi: "Mẹ sẽ không, mẹ sao có thể muốn đánh rớt con đây?"

Tiểu cô nương từ trong lòng cô nhô đầu ra, Bạch Hiểu Y giúp cô bé lau nước mắt sạch sẽ, cô bé lại nhìn chằm chằm, mắt to đen bóng sáng lóe hào quang đáng thương, "Mẹ thực sẽ không đánh rớt con chết sao?"

Bạch Hiểu Y tự nhiên là không nghĩ ngợi lập tức bảo đảm, "Đương nhiên sẽ không."

Tiểu cô nương liền cong khoe miệng cười cười, trong đôi mắt to còn lóe nước mắt, nhưng cười một tiếng như thế, giống như là toàn bộ kim cương trên thế giới đều rơi vào mắt, chiếu lấp lánh, cô bé đưa bàn tay nhỏ bé nâng mặt cô lên, lại chau đầu đến hôn một cái ở trên mặt cô, thanh âm mềm mại đáng yêu tha thiết dạt dào, "Mẹ nói phải giữ lời."

Bạch Hiểu Y từ ái cười cười với cô bé, "Mẹ đương nhiên sẽ giữ lời." Đang muốn mở miệng hỏi thăm tên tuổi, đã thấy nụ cười trên mặt cô bé đột nhiên nhạt xuống, vẻ mặt thất lạc đáo: "Tốt lắm, đã đến giờ, con phải đi, mẹ phải nhớ con."

Bạch Hiểu Y ngẩn người, đột nhiên ý thức được cái gì, đang muốn duỗi tay ôm chặt cô, nhưng vừa hợp lại, thân thể của cô bé lập tức hóa thành một lớp sương mù màu trắng, biến mất không thấy gì nữa.

Bạch Hiểu Y cả kinh từ trên giường ngồi dậy, trong miệng còn hô to, "Cục cưng cục cưng, không được đi!"

Tần Uyên ngủ không sâu, cô vừa động anh liền tỉnh, anh vội tới gần ôm lấy cô, ôn nhu an ủi: "Không phải sợ, không phải sợ, anh ở chỗ này."

Bạch Hiểu Y lúc này còn chưa từ trong cơn ác mộng phục hồi tinh thần lại, liền hồng đôi mắt nói: "Cục cưng của em, biến mất rồi, em tận mắt thấy bé biến mất."

Tần Uyên bị cô nói làm ngẩn người, cũng không nhiều nghĩ, ôm cô vào trong ngực nói: "Tốt rồi, tốt rồi, tỉnh rồi, đừng sợ!"

Bạch Hiểu Y mới chậm rãi tỉnh lại, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng ở trên lồng ngực anh đánh vài cái, oán hận nói: "Đều tại anh, nói cái gì có giết con hay không, cho nên em mới gặp ác mộng như thế."

Bị cô trách cứ, bị cô đánh, Tần boss lại một chút cũng không tức giận, khoe miệng của anh thậm chí cong lên vui vẻ, trong giọng nói cũng lộ ra vài phần sung sướng, "Vừa mới nằm mơ mơ sinh con cho anh?"

Bạch Hiểu Y không muốn cho anh chiếm tiện nghi, vội vàng từ trong lòng anh tránh ra, lên giường mới không thích đáp: "Không có!"

Tần Uyên đi tới gần, hai tay chống hai bên thân thể cô, từ trên cao quan sát cô, "Vậy là cái gì?"

Bạch Hiểu Y nghĩ tới cảnh tượng trong mộng cảm thấy trong lòng còn đau, cô khẽ thở dài, "Em mơ thấy một đứa bé, nói em muốn giết bé."

"Này..." Tần Uyên như có điều suy nghĩ gật đầu, lại tới gần cô hơn, "Con trai hay con gái?"

"Con gái."

"À?"

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu nhìn anh, không biết có phải ảo giác hay không, lúc Tần Uyên nghe cô nói là tiểu cô nương, mắt anh thật giống như thoáng có ánh sáng chợt lóe qua, nhưng cũng chỉ trôi qua trong nháy mắt, nhìn lại, gương mặt đó vẫn lãnh đạm nhìn không ra bất luận về mặt gì.

Anh đột nhiên ghé vào tai cô hôn một chút, giọng nói ản ản cười ở bên tai cô vang lên, "Nếu em có thể sinh con gái cho anh, anh đem cái mạng này cho em."

Bạch Hiểu Y nghe nói như thế lại ngẩn người, lập tức không cho là đúng đáp "Em lấy mạng anh làm gì?" Nghe giọng anh nói lộ ra vui sướng khó có được, cô liền quay đầu hỏi anh, "Anh thích con gái như vậy?"

Anh ở trên mặt cô nhẹ nhàng hôn một ngụm mới nói: "Em sinh, anh đều thích."

"Vậy nếu em sinh con trai?"

Tần Uyên đơn giản suy tư một lát, "Anh để em ngênh ngang khắp cả nước."

Bạch Hiểu Y khinh thường thiết một tiếng, "Đây vẫn tương đối thích con gái hơn sao!"

Tần Uyên nằm xuống bên cạnh cô, lại nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, ôn nhu hỏi: "Em nói một chút cảnh tượng em gặp mặt con gái, con bé có ngoan không lớn lên giống em sao?"

Bạch Hiểu Y nghiêng đầu nhìn anh, nhưng thấy anh trong hai mắt đen thẫm tựa như lộ ra một chút mong đợi, hết sức hiển nhiên, lời anh nói cũng không phải là thuận miệng hời, mà là thực hết sức muốn biết bộ dáng cô gái nhỏ kia.

Bạch Hiểu Y không nghĩ tới nam nhân này cao lãnh lại lòng dạ độc ác vẫn còn có một mặt này, phảng phất tháo xuống hết thầy khôi giáp, lộ ra một mặt ôn nhu nhất mềm mại nhất, trong giọng nói thậm chí lộ ra cung chiêu hoàn toàn không thuộc về anh, hơn nữa bất quá chỉ là một giấc mộng, anh thể nhưng cũng cảm thấy hứng thú như vậy.

Nhìn anh hiểu kỳ như thế, Bạch Hiểu Y cũng không đành lòng, liền nghiêm túc đáp: "Lớn lên rất giống em."

Tần Uyên nghe nói như thế trong mắt rất nhanh chợt lóe qua một điểm sáng, cho dù cực lực khắc chế, nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra vài phân vui sướng, "Là sao?"

Tần Uyên bộ dáng hưng phấn cũng làm cho Bạch Hiểu Y có chút kinh ngạc, cô còn tưởng rằng nghe thấy thấy con lớn lên giống cô anh sẽ thất lạc, thật sự không rõ loại hưng phấn đầy ngọt ngào này anh lấy từ đâu tới đây.

Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái, "Lớn lên giống em, anh cao hứng cái gì?"

Tần Uyên vội vàng ôm chặt cô một chút, cảm tựa ở bên tai cô, thanh âm ôn nhu nói, "Lớn lên giống em càng đáng yêu."

Tần Uyên đột nhiên trở nên mềm mại như thế khiến Bạch Hiểu Y không chịu nổi, cô liền không chút do dự chọc phá ảo tưởng của anh, "Bất quá là một giấc mộng thôi, cũng không phải thật."

Tần Uyên không cho là đúng, còn đuổi tay sờ sờ bụng cô, "Nói không chừng, trong này đã có."

Bạch Hiểu Y lập tức rung mình một cái, gấp rút kéo tay anh ra, "Chớ nói lung tung!"

Tần Uyên hôm nay tính tình thật đúng là tốt lắm cho người ta giật mình, giống như cô bất kể chọc anh thế nào, anh cũng không tức giận, giờ phút này vẻ mặt ôn nhu nhìn cô: "Bây giờ còn muốn uống thuốc sao?"

Bạch Hiểu Y nghĩ tới bộ dáng tiểu cô nương trong mộng khóc rống, lập tức trừng mắt liếc anh một cái, "Không nên nói nữa!"

Tần Uyên quả nhiên không tiếp tục đề tài này, kéo cô từ trên giường lên nói: "Được, đi ăn cơm, cơm nước xong anh dẫn em đi chỗ này."

"Chỗ nào a?"

Tần Uyên không đáp, trực tiếp kéo tay cô đi xuống dưới lầu, nữ giúp việc đã đem bữa tối chuẩn bị tốt, cơm nước xong Tần Uyên lại kéo cô ra cửa, dừng ở cửa một chiếc xe màu đen có rèm che, lái xe đã được phân phó trước thì phải, lúc hai người lên xe liền trực tiếp quay đầu đi ra ngoài biệt thự.

Bạch Hiểu Y cũng rất nghi hoặc, "Anh muốn mang em đi chỗ nào a?"

"Đến sẽ biết."

"..." thần bí như thế.

Hai người ăn cơm xong đi ra đã là chạng vạng, xe đi rất lâu mới đến nơi, lúc đó trời đã tối rồi, Bạch Hiểu Y và Tần Uyên lần lượt xuống xe, trước mắt là một bãi đất trống bằng phẳng, rộng rãi, hơi giống sân bay, ở chỗ không xa còn có một chiếc máy bay trực thăng.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nhớ tới đã từng xem qua tình tiết điện ảnh nào đó, lập tức bắt đầu nghĩ Tần Uyên lần này mang cô đến, chắc anh định đưa cô ngồi máy bay ngắm cảnh đêm sao?

Cô không nghĩ tới Tần Uyên vốn là người không có mấy tình cảm vẫn còn có thời điểm lãng mạn như thế.

Cô quay đầu nhìn anh, trong mắt không khỏi lóe hào quang hưng phấn, "Anh đã xem Năm mươi sắc thái?"

Tần Uyên đầu lông mày nhú lại, "Cái gì sắc thái?"

"..." Bạch Hiểu Y cảm thấy Tần Uyên loại người này sẽ không xem phim, dứt khoát lắc lắc đầu, "Không có gì."

Con gái ai không thích lãng mạn? Bạch Hiểu Y cũng giống vậy, nghĩ tới lúc ngồi thưởng thức cảnh đêm trong máy bay riêng của Tần Uyên, Bạch Hiểu Y cũng rất ước ao.

Hai người xuống xe rồi, Tần Uyên liền kéo cô đi tới chỗ máy bay trực thăng, đến gần mới phát hiện bên cạnh máy bay còn có mấy người mặc chế phục đang làm việc. Hai người đi đến những nhân viên này lập tức khom người chào Tần Uyên, lại dùng Tiếng Anh nói với anh mấy câu, Tần Uyên nghe xong thì gật gù đầu với họ.

Sau đó này vài nhân viên lấy hai bộ trang bị từ trên máy bay tới đưa cho hai người mặc vào, Bạch Hiểu Y chỉ cho là ngồi máy bay phải chuẩn bị như vậy nên cũng không để ý, cho đến khi nữ nhân viên giúp cô mặc đồ còn đeo cho cô một cái mũ bảo hiểm lấp lánh tỏa sáng cô mới cảm giác có chỗ nào đó kỳ quái.

Cô dùng tiếng Anh hỏi một câu: "Tại sao phải mang này cái?"

Người phụ nữ chỉ cười cười, không trả lời.

Bạch Hiểu Y liền quay đầu nhìn lại Tần Uyên, vẻ mặt nghi hoặc, "Chúng ta... Không phải là muốn ngồi máy bay sao?"

Tần Uyên nhưng cũng không giải thích nhiều, chỉ lãnh đạm ném lại một câu, "Chờ rồi sẽ biết."

Bạch Hiểu Y cảm thấy có chút mơ hồ, cho đến khi nhân viên ở sau lưng cô treo một sợi dây Bạch Hiểu Y mới đoán được một khả năng, cô lập tức vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Tần Uyên, anh lại nắm tay cô khích lệ, "Không cần phải sợ, anh sẽ luôn luôn ở cùng em."

Hai nhân viên hỗ trợ chuẩn bị xong, Tần Uyên liền hướng về phi công làm ra dấu tay "ok", phi công nhận được mệnh lệnh, lập tức khởi động máy bay trực thăng, chỉ chốc lát, tiếng cánh quạt quay vang lên ở nơi trông trải trên quảng trường.

Bạch Hiểu Y cuối cùng hiểu được, lúc này gân giọng hoảng sợ kêu to: "Tần Uyên, anh điên à? Em không cần, mau để em đi!"

Tần Uyên vội vươn tay ôm cô vào trong ngực, ôn nhu an ủi: "Không cần phải sợ, chờ chút em sẽ biết chúng ta làm gì, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, nhé?"

Bạch Hiểu Y không quan tâm ngó ngang, chỉ khóc rống nói: "Mau bỏ em ra, mau bảo bọn họ bỏ em ra!"

Nhưng mà căn bản cũng không có ai nghe cô khổ sở cầu khẩn, máy bay trực thăng đã từ từ bay lên trời, sợi dây thừng buộc hai người cũng bị kéo căng một chút, Bạch Hiểu Y bị dọa thét chói tai, Tần Uyên ôm cánh tay cô càng chặt, ở trên trán cô ấn xuống một cái hôn bày tỏ an ủi.

một khắc kia lúc hai chân Bạch Hiểu Y rời khỏi mặt đất, cô đã sợ đến nói năng lộn xộn, chỉ vừa thét chói tai vừa mắng: "Tần Uyên anh tên khốn kiếp này! Tần Uyên cả họ nhà anh (*đây là 1 câu chửi, kiểu như tổ sư mày*), anh mau thả em xuống đi!!"

Tần Uyên bị cô mắng như thế, một chút cũng không tức giận, ngược lại mềm giọng an ủi cô: "Em đối với cả nhà anh cảm thấy hứng thú như vậy? Có muốn anh bôi phẫn mộ tổ tiên, đào ra cho em ngắm không?"

Bạch Hiểu Y hiện tại thật đúng là tâm tư giết anh cũng có, lúc này hai người đã lên đến không trung, máy bay vẫn còn đang không ngừng bay lên, Bạch Hiểu Y cũng không dám nhìn xuống, chỉ khóc rống nói: "Tần Uyên, đến tận cùng em với anh có thù gì oán gì? Tại sao phải lần qua lần lại em thế này?"

Tần Uyên một tay ôm lấy eo cô, một tay nhu hòa giúp cô lau nước mắt, giờ đã vào đêm, xung quanh chìm trong một vùng tối mịt, chỉ còn đèn pha trên máy bay mờ mờ chiếu xuống.

Anh yên tĩnh nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra tia nhu hòa bao phủ cô, anh dịu dàng vuốt ve mặt cô, giọng nói thuần hậu cũng đầy nhu tình, "Em còn nhớ đã từng nói với anh, em vô cùng muốn trở thành sao trên trời, bây giờ, người trên mặt đất nhìn chúng ta chính là thấy hai vì sao."

Bạch Hiểu Y tạm thời dừng nước mắt, sững sờ nhìn anh, cho nên nói anh bây giờ đang giúp cô thực hiện nguyện vọng trước kia, cho cô trở thành sao trên trời?

Bạch Hiểu Y lại ngẩng đầu nhìn nhìn mũ bảo hiểm chiếu lấp lánh trên đỉnh đầu, cô hiện tại cuối cùng hiểu vì sao trên mũ gắn một hàng đèn flash.

Bạch Hiểu Y trong lúc nhất thời thật sự không biết nên cảm động hay nên khóc, cô thật sự là quá bội phục Tần Uyên động não, quả thực lớn đến đột phá không trung.

Cho rằng mang mũ bảo hiểm chiếu sáng lấp lánh, lại được máy bay trực thăng treo trên sợi dây kéo lên bầu trời thì biến thành những vì sao? Biến thành hai con đom đóm còn không sai lắm!

Bạch Hiểu Y hiện tại còn thấy có chút may mắn, anh không có cho cô đeo đèn pha công nhân đào than đá vẫn dùng, bất quá tạo hình của hai người bây giờ cũng không đẹp bao nhiêu, cô phỏng đoán, nhân viên dưới kia khẳng định xem mình như người bệnh thần kinh.

Bạch Hiểu Y hít một hơi thật sâu, thoáng không chế về mặt mình một chút, lúc này mới nói với anh: "Tần Uyên, chỉ số cảm xúc của anh có phải đều bị chỉ số thông minh chiếm hết hay không?"

Tần Uyên nói xong lời đó còn cho rằng cô ít nhiều sẽ cảm động, sao nghĩ đến vừa ra khỏi miệng chính là câu này, trên mặt Tần Uyên lập tức chột lóe ra

về không thích, "Sao đang yên đang lành, lại muốn đả kích chỉ số cảm xúc của anh?"

Bạch Hiểu Y ngửa đầu nhìn trời, lúc này cô có thể lựa chọn đi tìm chết hay không a? !

Tần Uyên nhìn về mặt cô không có chỗ nào vui, ánh mắt lập tức tối sầm lại, "Em không thích?"

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần, mặt không chút thay đổi nhìn anh, "Tần tiên sinh, cuối cùng anh cũng thấy rõ sao?"

"..."

Tần Uyên trong nhất thời không lên tiếng, chỉ giữa lông mày bên nhọn lại chậm rãi bị một bóng ma thất lạc bao phủ, loại người như anh, cùng với thời gian, kiêu ngạo ngạo mạn đã quen, ngược lại rất khó có lúc thế này.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ tới, kỳ thật Tần Uyên hiện thời cũng đã dùng cố gắng lớn nhất để yêu cô, đối lập với đời trước anh lãnh đạm, nay anh chịu tổn tâm tư vì cô làm chút ít này đã rất tốt, hôm nay máy bay này, trên người bọn họ trang bị thế này, còn có mũ bảo hiểm gắn đèn flash không tính là quá xấu cũng không phải có thể chuẩn bị trong một lát, anh đang dùng phương thức của anh để yêu cô, anh muốn cho cô vui vẻ.

Chỉ là, trong tình cảm, anh vốn là một kẻ ngu ngốc, anh không giống những kẻ phong lưu kia, chỉ cần một ánh mắt của cô gái là anh có thể hiểu các cô đang suy nghĩ gì, chỉ dùng một đóa hoa có thể dụ dỗ được các cô vui vẻ.

Anh không giống, trong lĩnh vực của mình, anh là một vương giả, anh không gì không làm được, nhưng đối mặt với tình cảm, đối xử với người khác phái, anh không có nhạy cảm, nhưng mà, anh vẫn vết hết năng lực lớn nhất để đối tốt với cô, cô muốn biến thành những vì sao, anh liền cố gắng làm cho cô biến thành những vì sao, cho dù phương thức nguốc như thế.

Nhưng mà, đây chính là Tần Uyên không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tần Đại Ngốc

Bạch Hiểu Y thở dài một hơi, đưa hai tay nâng mặt anh, anh khẽ cau mày, thuận theo cọ lên tay cô, thất lạc giữa lông mày vẫn không tản đi, lúc nói chuyện giọng nói cũng lộ ra trầm thấp.

"Thật xin lỗi, vốn cảm thấy em sẽ thích, không nghĩ tới lại như vậy..."

Ở trong thế giới của mình, anh vĩnh viễn tự tin thông dong, anh chỉ huy thiên quân vạn mã bình tĩnh tảo rong ruổi trên danh lợi, anh cơ trí anh minh, tuổi còn trẻ đã bước lên địa vị cao, anh được người ta ngưỡng nhìn lên, kiếp này như thế không có việc gì anh không thể làm.

Nhưng giờ khắc này, đầu anh cúi thấp, toàn thân lộ ra một cổ cảm giác thất bại, vương giả kiêu ngạo đột nhiên từ ngai vàng ngã xuống, ngã đến chật vật không chịu nổi.

Trầm thấp cùng thất bại này vốn hoàn toàn không nên xuất hiện ở trên người anh có lẽ càng làm cho người ta cảm thấy chấn động, Bạch Hiểu Y ôm cổ anh thật chặt, lúc này cô đã giải quyết được sợ hãi trong lòng, cười nói: "Không có, lúc bắt đầu có cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ ngược lại rất vui vẻ."

Tần Uyên cũng hít sâu ôm lại cô, anh ôm rất chặt, giống như ở trên người cô tìm kiếm an ủi. Anh vùi mặt trên bờ vai cô, hỏi: "Em nói thật sao?"

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, "Ừ."

Tần Uyên cũng không nói gì thêm, tựa trên vai anh trầm mặc rất lâu mới đưa tay ra dấu với người trên máy bay.

Bạch Hiểu Y cảm giác bọn họ đang từ từ hạ xuống, lập tức có chút ít kinh ngạc, "Như thế nào?"

Tần Uyên vẫn chôn trên vai, thanh âm trầm trầm, "Treo như thế một lúc, cũng nên xuống đi."

Hai người lần nữa ngồi trên xe đã là nửa giờ sau, Tần Uyên mới lên xe đã ôm cô lên ngồi trên đùi, lại giữa hai tay nhỏ bé của cô trong bàn tay anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bạch Hiểu Y cũng ngoan ngoãn núp trong lòng anh, lồng ngực anh rộng lớn, cứng rắn, dựa vào chỉ cảm thấy nhiệt khí ấm áp dễ chịu, Bạch Hiểu Y thích ý muốn ngủ.

Hai người một đường trăm mặc, cũng không biết bao lâu đột nhiên nghe thấy anh ghé bên tai cô thấp giọng nói một câu: "Anh sẽ cố gắng, cố gắng dùng cách em thích."

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần nhìn anh, đã thấy anh rũ đầu xuống, ánh mắt ôn thuận nhìn anh, anh lúc này quả thực cực kỳ giống dã thú bị người thuần phục, trên người vẫn lộ ra bản năng hung tàn thuộc về dã thú, nhưng với người đã thuần phục mình, anh tuyệt đối nhu thuận ôn hòa.

Bạch Hiểu Y nghĩ sơ qua mới hiểu được ý tứ của những lời này, hẳn là anh còn vì chuyện này hôm nay canh cánh trong lòng, cũng đúng, người kiêu ngạo như anh, anh không cho phép trong đời mình có chỗ thất bại.

Bạch Hiểu Y thở dài, ôn nhu an ủi, "Thế này mới là anh, Tần Uyên, anh không cần cố gắng thay đổi gì đâu."

"Em không thích." Anh chỉ là lãnh đạm phun ra mấy chữ.

Bạch Hiểu Y trông mắt chuyển chuyển, "Em sẽ quen."

Tần Uyên lại ôm chặt cô một chút, "Anh đã nói, em không cần làm gì, chỉ cần ở bên cạnh anh, hết thấy trả giá đều giao cho anh, cho nên, anh không cần em quen."

"..."

Bạch Hiểu Y cảm thấy này lúc Tần Uyên nhìn thật ngây ngốc, ngốc đến đau lòng người, cô cũng không nói gì, chỉ chôn mặt sâu vào trong ngực anh.

Cô đột nhiên nghĩ đến mình từng đọc một chuyện xưa, trong chuyện xưa, một gia chủ vì cứu một con mèo nhỏ bị thương, khi thương thế con mèo tốt lên, mỗi ngày đi ra ngoài ngậm một con chuột về đặt trước cửa nhà chủ nhân.

Những con chuột này đương nhiên không phải chủ nhân cần, nhưng đó là đồ tốt nhất con mèo nhỏ có thể đưa ra.

Tần Uyên này đại khái cũng tương tự con mèo, chỉ là dù sao cũng khác con mèo nhỏ, Tần Uyên có thể thông minh hơn mèo rất nhiều. Ừ, nếu có một ngày này con mèo lớn có thể đem chuột đổi thành túi gạo đặt trước cửa nhà, cô sẽ càng ưa thích.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngừng đầu nói với anh: "Đúng rồi Tần Uyên, ngày kia em phải đi làm, cho nên ngày mai em phải về."

Tần Uyên vốn đang cọ tới cọ lui trên đỉnh đầu cô, yên tĩnh cảm thụ khoảnh khắc tốt đẹp hai người ở chung, nghe vậy động tác ngừng lại, đôi mày rậm nhíu chặt, "Ồ chỗ này thêm vài ngày với anh được không? Anh xử lý xong việc bên này, chúng ta cùng nhau trở về."

Bạch Hiểu Y từ trong lòng anh ngồi ngay ngắn lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với anh: "Công việc của anh quan trọng, công việc của em cũng quan trọng."

Lấy tính cách Tần Uyên bá đạo, cô ngược lại thực có chút lo lắng anh sẽ giam cầm cô ở chỗ này, dù sao nghe cô như thế anh chỉ khẽ mày suy tư một lát rồi nhân tiện nói: "Được, ngày mai anh cho người giúp em đặt vé máy bay."

Anh thỏa hiệp đơn giản làm cho Bạch Hiểu Y rất bất ngờ, quả nhiên con mèo lớn hiện giờ ngoan hơn nhiều, chỉ muốn thương lượng tốt, anh cũng không quá tùy hứng.

Hai người trở lại biệt thự, lần lượt đi tắm rửa sạch sẽ, Bạch Hiểu Y nằm trên giường rồi vẫn không quên nhắc nhở anh một câu, "Anh đừng làm loạn a! Em bây giờ còn đau lưng."

Tần Uyên ôm cô vào trong ngực, giọng nói lộ ra vài phần không vui, "Anh còn chưa nghiện đến như vậy."

Bạch Hiểu Y nghĩ tới hai ngày nay anh hung tàn mạnh mẽ, bụng phi báng đáp: Anh vậy còn không gọi là nghiện? Chẳng lẽ muốn giết chết em ở trên giường mới gọi là nghiện?

Tần Uyên ôm cô, một tay vuốt vuốt lọn tóc cô, Bạch Hiểu Y ở trong lòng anh cọ cọ, tìm vị trí thoải mái ngủ rất nhanh.

Tần Uyên cúi đầu nhìn vật nhỏ đã ngủ say như chết, anh khẽ thở dài một cái, trong đó là bất đắc dĩ, là khổ sở, thật không biết cô có thể ngủ thế nào, rõ ràng hai người lập tức sẽ phải chia cách.

Bạch Hiểu Y sáng ngày thứ hai tỉnh lại chỗ bên cạnh đã không còn ai, cô đi xuống dưới lầu, đã thấy anh đã ngồi ở bàn ăn, thấy cô xuống liền nói: "Anh đã giúp em mua xong vé máy bay, ăn điểm tâm xong đưa em ra sân bay."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, "Cũng được."

Sau khi ăn điểm tâm xong, hai người một trước một sau lên xe, Bạch Hiểu Y vừa mới ngồi xuống, Tần Uyên ngồi bên cạnh đã trực tiếp duỗi tay bế cô lên đùi anh.

Bạch Hiểu Y về mặt kinh ngạc nhìn anh, không quá thoải mái, "Làm sao vậy?"

Tần Uyên ấn đầu nhỏ của cô vào trong ngực, vẻ mặt đương nhiên, "Ôm một cái."

"..."

Kỳ thật lúc vừa mới nhìn thấy anh, Bạch Hiểu Y đã phát hiện anh có chút sa sút, Bạch Hiểu Y cũng không biết có phải vì sắp chia tay hay không, cô ngược lại có chút bất đắc dĩ, chỉ vài ngày không gặp, cũng không phải về sau không nhìn thấy nhau nữa, sao còn giống trẻ con như thế.

Đến sân bay, Tần Uyên một đường tiến cô đến chỗ kiểm tra an ninh mới đưa vé máy bay cho cô, Bạch Hiểu Y nhận vé, đang muốn nói vài lời an ủi anh, anh lại đột nhiên tiến lên một bước ôm chặt cô trong ngực, thanh âm trầm thấp mà êm ái ở bên tai cô nói: "Không bỏ được."

Nghe anh nói câu này, tâm Bạch Hiểu Y cũng mềm theo, cô ôm lại anh, ôn nhu an ủi: "Chỉ mấy ngày nữa có thể gặp rồi."

Anh không lên tiếng, đột nhiên nghiêng đầu, chuẩn xác bắt được môi cô, hung hăng hôn xuống, Bạch Hiểu Y đầu tiên là ngẩn người, lập tức ý thức được đây là sân bay, xung quanh rất nhiều người lui tới, cô lúc này giãy giụa, cũng tránh không được.

Tần Uyên hung hăng túm miệng cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng, cuối lưỡi cô càn quấy một trận, Bạch Hiểu Y bị anh hôn đến choáng váng, cũng chầm chậm ngừng giãy giụa.

Anh hôn rất ác, nhưng cũng không phải là một loại trừng phạt, lộ ra không thôi, lộ ra nhớ nhung, lộ ra sầu triền miên, có lẽ bị tình cảm nồng nàn của anh chấn động, Bạch Hiểu Y cũng kéo cổ anh đáp lại.

Hai người không coi ai ra gì không biết đã hôn bao lâu, cho đến khi tiếng loa vang lên Tần Uyên mới buông cô ra, nhưng môi anh vẫn lưu luyến không rời chạm nhẹ trên môi cô, giọng nói càng khàn khàn, "Đến nơi gọi điện thoại cho anh."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, lúc này anh mới buông cô ra, cô cầm vé máy bay xoay người đi qua kiểm tra an ninh, sắp đi đến cuối, Bạch Hiểu Y xoay người nhìn, vẫn thấy anh còn đứng đó.

Sân bay đông người, nhưng cô liếc mắt đã thấy anh, một thân tây trang thẳng tắp, cao lớn rắn rỏi tản ra uy nghiêm, anh rõ ràng lộ ra một cổ khí tràng lãnh đạm không cho tới gần, cũng không biết vì cái gì, cô lại thấy anh khó nén sa sút.

Chớp mũi Bạch Hiểu Y đau xót, lập tức xoay người, tránh đi ánh mắt anh quá mức nồng nhiệt.

Về đến nơi đã là buổi tối, tắm rửa xong, đang muốn gọi điện thoại cho Tần Uyên báo bình an, không nghĩ anh đã gọi về.

"Đã tới chưa?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng anh trầm thấp thuần hậu.

"Rồi."

Hắn anh cũng nghe ra giọng cô mệt mỏi, cũng không nhiều lời nữa, chỉ dặn dò một câu: "nghỉ ngơi sớm một chút."

Bạch Hiểu Y cúp điện thoại rồi trực tiếp ngã lên giường, bị Tần Uyên tàn phá hai ngày lại ngồi máy bay lâu như thế, Bạch Hiểu Y thật sự không có khí lực nhúc nhích.

Ngày hôm sau Bạch Hiểu Y tỉnh lại, theo thường lệ gọi điện thoại cho Dương Tĩnh, vài ngày nay cô cố gắng liên lạc, nhưng chỗ Dương Tĩnh không có tín hiệu, điện thoại vẫn không gọi được, lần này ngoài dự liệu của Bạch Hiểu Y, điện thoại thế nhưng thông.

Dương Tĩnh rất nhanh tiếp máy, Bạch Hiểu Y lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Hiểu Y?" trong giọng Dương Tĩnh cũng lộ ra vui sướng, "Cậu không sao chứ?"

"Tớ không sao, cậu thế nào? Nghiêm Tiêu Cảnh không có làm khó cậu chứ?"

"Không, có Trương Khải Tường ở đây, anh ấy cũng không làm khó tớ, ta đang cùng Trương Khải Tường trên đường ra sân bay, cậu không cần lo lắng."

Nghe cô ấy nói thế, tâm Bạch Hiểu Y vài ngày này liên tục treo lên giờ mới buông xuống.

Dương Tĩnh lại nói: "Đúng rồi, ngày đó đến tận cùng là thế nào a? Cậu giờ ở đâu? túi của cậu còn ở chỗ tớ đây, tớ mang về cho cậu."

"Ngày đó sự tình phức tạp về sau mình sẽ từ từ nói cho cậu, mình về nước rồi, túi của tớ phiền cậu cầm về hộ."

Dương Tĩnh lại cố làm ra vẻ không thích, "Phiền cái gì? Chờ tớ trở về, cậu nhớ kể hết cho tớ."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu.

Cúp điện thoại, Bạch Hiểu Y dọn dẹp chốc lát rồi trực tiếp đi làm, đến Y Bảo, bởi vì nghỉ dài hạn mới về, mọi người ít nhiều gì đều mang theo về một mối, Bạch Hiểu Y và mọi người chào hỏi lại nói mấy câu khích lệ rồi đến phòng làm việc ngồi xuống, bắt đầu một ngày làm việc.

Nhưng cô vừa mới mở máy tính đã nghe Tiểu Hạ ở gian ngoài kêu to một tiếng, "Trời ơi, ông xã mình thế nhưng có scandal, mình muốn nhìn một chút con hồ ly tinh kia thế nào."

Bạch Hiểu Y ngồi ở trong phòng làm việc bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cô và Tần Uyên dù sao ở cùng hai ngày đã bị phát hiện ? Đột nhiên nghĩ đến hôm qua hai người ở sân bay hôn nhau nóng bỏng, Bạch Hiểu Y lập tức nuốt nước miếng, tùy tiện điểm mở một trang mạng xã hội, quả nhiên thấy nhiều tin hot, đều là về Tần Uyên.

Tần Uyên cùng cô gái thần bí

Tình yêu của Tần Uyên ra ánh sáng

Bạch Hiểu Y vào xem, sốt dẻo nhất trên top đầu là "CEO Tần Uyên của tập đoàn Bảo sản mời và cô gái thần bí ra vào khách sạn, hư hư thực thực hẹn hò."

Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy đề mục tin tức này liền thở phào nhẹ nhõm, cô với Tần Uyên hai ngày đó đều trong ở biệt thự của anh, cũng không đi khách sạn gì đó.

Dù sao chuyện Tần Uyên cùng một cô gái thần bí ra vào khách sạn cũng làm cho cô buồn bực, hai ngày này Tần Uyên đều cùng với cô, sẽ không thể cùng người khác.

Mang theo nghi hoặc, cô nhìn ảnh chụp, thấy những hình này đều chụp rất mờ, chỉ có thể đại khái nhìn được dáng người, bởi vì quen thuộc Tần Uyên, cô nhìn một cái liền nhận ra anh trong ảnh, bức thứ nhất hẳn là ở bãi đỗ xe ngầm của khách sạn nào đấy, Tần Uyên cùng một cô gái đeo kính đen một trước một sau đi tới, bức thứ hai hẳn là ở gian phòng nào đấy bên trong, Tần Uyên và cô gái kia đứng ở bên cửa sổ không biết nói cái gì.

Bạch Hiểu Y xem hết những hình này liền do dự có nên tìm Tần Uyên hỏi một chút không, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng cảm thấy không cần thiết, đầu tiên những hình này chụp rất mờ, tiếp theo người viết cũng mơ hồ, cái gì cũng đều dùng mấy chữ "hư hư thực thực" để lừa mọi người.

Nói xem, muốn chứng minh người ta hẹn hò đầu gì cũng cần có ảnh chụp đi ra đi vào một chút, hơi thân mật hơn chính là ảnh chụp nói chuyện với nhau trong cùng một phòng, hơn nữa bối cảnh gian phòng kia cũng nhìn không rõ, có lẽ là phòng khách khách sạn, vừa nhìn ảnh chụp đã biết không có sức thuyết phục.

Bạch Hiểu Y tùy tiện xem xong rồi trực tiếp đóng trang web lại, đang muốn vui đầu vào công việc, cô lại đột nhiên ý thức được, hiện thời mình với đòi trước khác nhau rất lớn.

Đòi trước cô chỉ tin lời nói một bên của Khương Nghiên Kỳ đã đi tìm Tần Uyên lý luận, nhưng bây giờ, vẫn còn có thể lý trí phân tích một lần.

Quả nhiên một nữ nhân yêu quá mức si mê cũng không phải là chuyện tốt, không có tôn nghiêm, không có lý trí, suy nghĩ chuyện đòi trước, tình cảnh mình hùng hùng hổ hổ đuổi tới công ty Tần Uyên chất vấn anh, cô vẫn cảm thấy buồn cười.

Bạch Hiểu Y khe khẽ thở dài, phụ nữ a, về mặt cảm tình phải giữ lại một phần mới tốt, phải có phán đoán của mình, phải hiểu cần tôn trọng mình, chỉ có bạn tôn trọng mình trước, người khác mới sẽ tôn trọng bạn.

Cô đang nghĩ như thế, di động đột nhiên vang lên, Bạch Hiểu Y cầm lấy, là Tần Uyên gọi, cô vội vàng tiếp máy, còn chưa chào hỏi, giọng nói anh thấp thỏm từ ống nghe đã truyền tới, "Tin tức trên báo đều là giả dối hư ảo."

Cô ngược lại không nghĩ tới, anh thế này vẫn kịp thời giải thích với cô, không thể không nói, cô rất vui mừng, dù sao việc này cô cũng cũng không để ý, cho nên nghe như thế cô chỉ gật gật đầu, "Vâng, em biết."

Tần Uyên rõ ràng đối với trả lời câu cô có chút bất mãn, giọng anh khẽ nâng lên một chút: "Em đã xem báo?"

"Vâng."

"Nếu đã xem được, vì sao không gọi điện thoại hỏi anh?"

Bạch Hiểu Y cũng không nghĩ nhiều, "Bởi vì em tin tưởng anh."

"Ha ha." Anh cười lạnh lùng, trong giọng nói cũng nhiễm chút cảm giác mát, "Anh nên cảm thấy cao hứng sao?"

Bạch Hiểu Y nghe ra anh đang tức giận, dù sao cô cảm thấy anh tức giận là không giải thích được, cô tin nhiệm anh như thế, chẳng lẽ không khiến anh cảm thấy an ủi sao? Cô cũng không giống đòi trước, trực tiếp chạy đến chất vấn anh.

Bạch Hiểu Y phỏng đoán, anh tức giận đại khái là bởi vì anh cảm thấy cô biểu hiện quá lãnh đạm, không quá quan tâm anh? Nghĩ đến đây cô liền hỏi dò: "Vậy anh cùng người trong hình tới cùng xảy ra chuyện gì?"

"Em để ý?" Giọng nói rõ ràng so với vừa rồi đã khá hơn nhiều.

Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm, hỏi ngược lại, "Em không nên để ý?"

"Em so với người khác càng có tư cách để ý." giọng Tần tiên sinh nói chuyện càng ngày càng tốt hơn.

Bạch Hiểu Y cũng không nói nữa, cho anh cảm giác cô đang đợi anh giải thích, đầu bên kia Tần Uyên quả nhiên trả lời rất nhanh, "Chính là vài tin đồn

thất thiết của phóng viên, cố ý kéo hai người với nhau, anh cũng không nhận ra cô gái kia, hiện anh đang điều tra, có phải cô gái kia mua phóng viên, cố ý bám lên anh hay không."

Bạch Hiểu Y như có suy nghĩ, gật đầu, trên báo vừa mới đề cập tới, nói cô gái trong hình kia là người mẫu mới.

"Hóa ra là thế này." Bạch Hiểu Y còn phải phụ trách trả lời anh.

Đầu điện thoại bên kia Tần Uyên lặng yên trong chốc lát, đột nhiên chuyển đề tài, "Có nhớ anh không?"

Anh đột nhiên hỏi trắng ra như thế làm cho Bạch Hiểu Y ngẩn người, dù sao có thể hỏi vậy, đương nhiên hy vọng nghe cô nói nhớ anh, Bạch Hiểu Y cũng vô cùng biết điều đồng ý, "Nhớ."

Đầu bên kia điện thoại có trầm mặc ngắn ngủi, Bạch Hiểu Y còn muốn hỏi, đã nghe thấy anh nói: "Tốt, anh còn có việc, cúp điện thoại trước." Nói xong quả nhiên trực tiếp cúp điện thoại.

Bạch Hiểu Y nhìn điện thoại báo bận bíp bíp cũng thật sự là không còn gì để nói, hỏi người ta có nhớ anh không người ta nói nhớ, anh ngược lại cũng không có một chút phản ứng, làm cho cô giống như tự mình đa tình.

Bạch Hiểu Y bĩu môi, loại người này sao có thể có bạn gái?!

Bạch Hiểu Y ngược lại cũng không nghĩ nhiều, chuyên tâm vui đầu vào công việc, xế chiều hôm nay một nhóm hàng mới đến, cô giúp giữ hàng đến buổi tối, sau khi trở về tắm rửa liền mệt mỏi không nhúc nhích, nằm trên giường một lát đã ngủ.

Cô là bị một tràng tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Bạch Hiểu Y từ trong giấc mộng tỉnh lại, tâm tình đương nhiên không tốt, đang muốn tức miệng chửi ầm lên với người quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, vừa nhìn thấy điện thoại gọi đến hiện tên là "Tần Uyên" Bạch Hiểu Y lập tức kinh sợ, cô tiếp điện thoại, dù sao giọng nói vẫn là lộ ra không thích, "Đại ca, anh xem một chút hiện đã mấy giờ rồi, anh chẳng lẽ không biết nước ngoài và trong nước có tồn tại chênh lệch múi giờ sao?"

Cô oán hận một chuỗi dài rồi, bên kia chỉ trong trẻo nhưng lạnh lùng phun ra hai chữ, "Mở cửa."

Bạch Hiểu Y sợ hãi cả kinh, vội từ trên giường bật dậy, cô chỉ cho là mình còn chưa tỉnh mới nghe lầm, lại hỏi một câu: "Anh nói cái gì."

"Mở cửa." Vẫn là giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Bạch Hiểu Y không kịp nghĩ nhiều, vội vàng xuống giường mang giày, bước nhanh đến cửa, mở cửa ra, trên hành lang đèn điều khiển bằng âm thanh đang sáng, ánh sáng trắng tự trên đầu anh chiếu xuống, lông mi anh rất dài, ở chỗ mí mắt có một mảnh bóng tối nồng đậm, khiến cho hai mắt anh càng phát ra thâm thúy mê người, ngũ quan đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa, tựa hồ góc cạnh lạnh lùng nghiêm nghị cũng được mài bình nhuận bóng loáng, cho dù trên người anh vẫn là một thân âu phục màu thẫm, nhưng lúc này nhìn qua lại nhiều hơn vài phần hơi thở khiến người an tâm.

Bạch Hiểu Y nhìn người trước mắt này thật là có bao nhiêu kinh ngạc, cô cầm điện thoại di động ngờ ngác đứng ở cửa, người đã cúp điện thoại, trực tiếp đi vào.

Ánh mắt của anh ở trên tủ giày quét một cái, giọng nói bình tĩnh đương nhiên, "Tìm một đôi dép anh có thể đi."

Bạch Hiểu Y vội vàng định thần lại, cô cất điện thoại, tìm kiếm trong tủ giày một lúc, cuối cùng tìm đôi dép lê hơi lớn một chút, nhưng đôi dép này đối với Tần Uyên còn hơi nhỏ, phía sau còn lộ ra ngoài một đoạn, huống chi đôi dép này còn có màu hồng nhạt của thiếu nữ, cho loại người như Tần Uyên này thật sự là không hợp.

Nhưng anh giống như cũng không phát giác được mình đi đôi dép lê này có hài hòa không, sau khi đi vào liền thần nhiên đi vào bên trong, vừa cởi áo khoác vừa nói với cô: "Chờ trợ lý mang áo choàng đến, em giúp anh nhận."

Bỏ lại câu này, không đợi cô trả lời đã trực tiếp vào phòng tắm, cửa phòng tắm khép lại Bạch Hiểu Y còn chưa kịp hồi thần.

Cô đi đến cửa phòng tắm, hỏi ra nghi hoặc của mình với người bên trong, "Tại sao anh trở về?"

Bên trong rất nhanh truyền đến trả lời, "Không phải là em nói em nhớ anh sao?"

"..."

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến, sáng hôm nay cùng anh nói điện thoại, anh là vì cô nói nhớ anh cho nên chạy về? Kỳ thật cô nói nhớ anh cũng chẳng qua là vì chiều cổ tâm tình anh mà thôi...

Bạch Hiểu Y lập tức có chút đau lòng, "Vậy công việc của anh làm sao bây giờ? Không phải nói là còn bận vài ngày sao?"

Anh trả lời thần nhiên, "Để sớm trở về gặp em, việc nên đã sớm làm xong."

"Á..." Bạch Hiểu Y như có suy nghĩ gật đầu, lại nghĩ đến cái gì, "Anh làm sao biết chỗ em ở?"

"Kiếp này không có gì anh không biết."

"..."

Bạch Hiểu Y đi đến ghế sofa ngồi xuống, nghĩ tới chuyện anh vội vàng trở về gấp thế này, cô còn có chút không kịp hồi thần, cũng bởi vì cô nói một câu nhớ anh, anh cứ như vậy vội vã trở về? Câu nhớ anh kia, rõ ràng cô nói mà chẳng hề để ý...

Cô nhìn về phía cửa phòng tắm một cái, đột nhiên cảm thấy trong lòng ề ảm khó chịu.

Con mèo lớn này sao có thể ngoan ngoãn như thế? Hơn nữa còn đàn độn...

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hào Hứng

"Cạch cạch cạch!" Đột nhiên có tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ.

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần lại, phỏng đoán có thể là trợ lý của anh đến, vội vàng đứng dậy mở cửa.

Lần trước ở nước ngoài đã gặp trợ lý của Tần Uyên, Bạch Hiểu Y cũng nhận ra, Bạch Hiểu Y mở cửa ra, anh liền cung kính lên tiếng chào hỏi cô, còn cầm quần áo đưa tới, "áo choàng tắm và quần áo thay đổi của thủ tịch đều ở chỗ này."

Bạch Hiểu Y tiếp nhận, "Đã phiền anh."

Trợ lý vội vàng bày tỏ, "Đây là tôi nên làm."

Muộn như thế, Bạch Hiểu Y cũng không tiện mời anh ta vào, chào từ biệt rồi cầm đồ đạc đóng cửa vào nhà, Bạch Hiểu Y lấy áo choàng tắm từ trong túi ra, đi đến bên cạnh phòng tắm gỗ cửa.

"Áo choàng tắm của anh đến."

Tần Uyên mở cửa ra, Bạch Hiểu Y đang muốn đem đồ đưa vào, nhưng nhìn người trước mắt cô lại ngẩn ngơ, này lúc anh đã mở vòi sen, trong phòng tắm hơi nước bốc mù mịt, da thịt màu mật ong bị nước xối toát lên một loại tinh nhuận bóng loáng, không ngừng có hơi nước đọng lại trượt trên thân thể anh, một đường xẹt qua cơ ngực anh rắn chắc lại tươi đẹp, lại chậm chậm lướt qua tấm khố cơ bụng chuẩn mực kia, lướt qua vùng tam giác, cuối cùng...

Không chỉ mỹ nữ tắm rửa đối với đàn ông rất có lực sát thương, mỹ nam tắm rửa đối với phụ nữ cũng vậy.

Bạch Hiểu Y nhìn thân thể này phá lệ mê người lại phá lệ gợi cảm, nhìn đường cong trên mặt kia góc cạnh rõ ràng lại mang theo kiên nghị chỉ thuộc về nam nhân, theo bản năng nuốt nước miếng, trong đầu mãnh liệt hiện lên cảnh tượng không biết xấu hổ của hai người ở nước ngoài trên chiếc giường lớn kia.

Da thịt trên người anh rung lên theo từng động tác, mỗi lần rung lên đều mang theo một vẻ đẹp kinh tâm động phách, trên trán anh mồ hôi trượt xuống, phía sau lưng mồ hôi cũng sớm thấm ướt lòng bàn tay cô, động tác anh không biết mệt mỏi, thân thể cô bị anh công hãm, chớp mũi cô tràn đầy hơi thở nam tính của anh.

Tần Uyên tiếp nhận đồ trong tay cô, nhưng thấy cô còn nhìn chằm chằm, anh ngược lại cũng không vội vã rời đi, vẫn ung dung nhìn cô, trong giọng nói lộ ra bao nhiêu ranh mãnh, "Muốn?"

Bạch Hiểu Y vội phục hồi tinh thần lại, lúc này mới ý thức được mình thế nhưng nhìn chằm chằm anh với ý nghĩ kỳ quái, cô đỏ mặt trừng mắt liếc anh một cái, "Dầu gì cũng nên cầm thứ gì che lại chứ?"

Tần Uyên lại không cho là đúng đắn ra một câu, "Cũng không lần đầu tiên nhìn thấy, thẹn thùng cái gì?" Không đợi cô nói, trực tiếp đóng cửa lại.

"..." Bạch Hiểu Y bị anh chặn một cái, thở phì phì trước cánh cửa đã đóng lại trừng vài lần mới xoay người đi vào phòng ngủ.

Bạch Hiểu Y đi đến bên giường cầm điện thoại di động lên nhìn, đã ba giờ sáng, cô thật sự là mệt hết sức, nằm xuống một lát đã ngủ.

Tần Uyên tắm rửa xong đi vào, mới phát hiện vật nhỏ này thế nhưng đã ngủ, buổi tối khuya anh vất vả từ nước ngoài trở về gấp, cô tốt rồi, một chút nhiệt tình bày tỏ cũng không có, còn có thể ngủ say được như thế.

Tần Uyên phi thường bất mãn với hành vi của cô, anh bò lên giường nằm xuống, kéo thân thể cô nhỏ nhắn xinh xắn vào trong ngực, nhuyển ngọc ôn

huong vẫn nhưng nhớ, anh chỉ cảm thấy trái tim thật giống như được một bàn tay nhỏ bé gãi gãi.

Cô gái này là của anh, bên trong đến bên ngoài, từ trên xuống dưới toàn bộ đều là của anh, chỉ mới chia cách một ngày anh đã nhớ nhưng đến phá điên, trong lòng bị sâu tương tư cắn đến khó chịu, loại cổ độc này chỉ có thân thể mềm mại của cô mới có thể giải được, Tần Uyên không đợi được, dứt khoát trực tiếp đuổi tay bỏ vào trong quần áo của cô.

Bạch Hiểu Y bị chọc tỉnh là chuyện không ngoài ý muốn, vừa tỉnh lại đã phát hiện tay Tần Uyên ở trong quần áo cô làm xằng làm bậy, cô lúc này trừng mắt liếc anh một cái, bất mãn nói: "Anh làm gì a? Em đang ngủ."

Tần Uyên cúi người đè cô dưới thân, ánh mắt đã nhiễm chút ửng hồng bình tĩnh nhìn chăm chú, trong thanh âm anh khàn khàn mơ hồ lộ ra bao nhiêu tức giận, "Buổi tối khuya chạy về đến đây, em lại tiếp đón anh như vậy? Không phải nói là nhớ anh sao?"

Anh chỉ là bởi vì cô chẳng hề để ý nói một câu nhớ là anh có thể từ nước ngoài trở về gấp, nếu cô còn không bày tỏ một chút, chính là tỏ ra quá vô tình, Bạch Hiểu Y nghĩ vậy, lập tức vội vươn tay ra ôm choàng lấy cổ a anh, nhẹ nhàng hôn một ngụm lên khoe miệng anh, ôn nhu nói: "Anh vất vả."

Bạch Hiểu Y chưa từng chủ động như thế, nghĩ tới mấy năm nay, mình chưa từng có cảm giác tồn tại ở trước mặt cô, anh trả giá cô cũng hoàn toàn không coi là chuyện gì to tát, hơn nữa còn thỉnh thoảng ngược anh một lần, cô đột nhiên ôn nhu với anh quả thực chính là ngạc nhiên mừng rỡ ngất trời, khiến anh làm sao chịu được?!

Tần Uyên lập tức kích động đến một câu cũng không nói nên lời, trực tiếp tới gần hung hăng hôn cô, anh dùng nhiệt tình thổ lộ với cô tình yêu khắc vào cốt tủy.

Tần Uyên hôn quả thực vừa cuồng vừa ngoan, môi hung hăng nghiền ép trên môi cô, mỗi chỗ hẻo lánh trong miệng cô đều bị anh nhấn vào dày đặc chặt chẽ, căn bản tìm không ra một khe hở.

Lúc anh hôn, động tác trên tay cũng không ngừng, ngón tay trượt lên áo ngủ của cô, lúc này túm lấy cổ áo liên tục kéo sang hai bên, môi liên tục ở trên miệng cô cướp đoạt này lúc mới dời đi, miệng Bạch Hiểu Y cuối cùng được giải thoát, vừa thở phào vừa bất mãn nói với anh: "Sao lại kéo áo của em?"

Tần Uyên cũng không đáp, ánh mắt kia tình mịch chỉ chăm chú nhìn trên người cô, đem mỗi tác da thịt trên người cô thu vào trong mắt, anh lại liên tục tiếp cúi người, áp môi tới gần.

Bạch Hiểu Y hít một ngụm khí, lên tiếng nhắc nhở, "Anh nhẹ một chút."

Tần Uyên ngoan ngoãn giảm nhẹ động tác, Bạch Hiểu Y vốn chỉ muốn an ủi anh, không biết thế nào, Tần Uyên ở phương diện này kỹ thuật đã được dày công tôi luyện, về sau cô cũng chậm chậm thất thủ.

Đến lúc động tình, Tần Uyên đột nhiên cúi xuống ở bên tai cô ôn nhu nói: "Gọi anh."

Bạch Hiểu Y từ trong mê ly phục hồi tinh thần lại, ngẩn người, động tác anh không nhanh không chậm thế này thật sự là một quá mức, Bạch Hiểu Y chỉ muốn nhanh xong việc, dứt khoát ngoan ngoãn gọi một câu: "Tần Uyên."

"Không đúng!" giọng anh áp bức mà nguy hiểm.

"Uyên Ca?"

"Còn gì nữa không?"

Bạch Hiểu Y bây giờ đầu óc mê hoặc, đích xác không hiểu anh đến tột cùng muốn cô gọi anh thế nào, "Còn gì nữa? Anh nói rõ hơn một chút."

Tần Uyên động tác vẫn không ngừng, thanh âm càng phát ra trầm thấp rên rỉ, "Trước kia không phải là lấy ra một đồng xung hô thân mật loạn thất bát tao gọi anh sao?"

"..." Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ đến đời trước mình xác thực lấy ra một đồng xung hô thân mật loạn thất bát tao gọi anh, chỉ là, "Anh không biết là những thứ xung hô thân mật kia buồn nôn chết sao, chưa đến rơi răng?"

"Không biết."

"..."

"Mau gọi!"

Bạch Hiểu Y thật không chịu nổi anh, chịu đựng toàn thân khó chịu, không tình nguyện gọi: "Uyên Uyên."

"Còn gì nữa?"

Bạch Hiểu Y cắn răng, "Uyên nhi."

"Tiếp tục!"

Bạch Hiểu Y khóc không ra nước mắt, "Uyên Uyên bảo bối."

"Tiếp theo!"

Bạch Hiểu Y trực tiếp không còn cách nào, "Uyên Uyên tiểu tâm can!"

"Đúng thế này, gọi tiếp đi."

"..."

"Nghe lời!"

Bạch Hiểu Y thật đúng là nghĩ không ra, từ lúc nào khẩu vị Tần Uyên trở nên nặng như thế, nhưng mình không thể bị anh tàn phá, cô chỉ ngoan ngoãn nghe lời.

"Uyên Uyên tiểu tâm can!"

"Uyên Uyên tiểu tâm can!"

"Uyên Uyên tiểu tâm can!"

Không biết Bạch Hiểu Y đã gọi bao lâu, về sau giọng nói cũng khản đi, cô cảm giác hôm nay Tần Uyên đặc biệt kích động không thôi, nhất là lúc mình kêu lên, quả thực đánh đâu thắng đó, chiến đấu không ngừng, hơn nữa khí thế đột sau cao hơn đột trước, lần qua lần lại thân thể cô đến rụng rời anh mới ngừng chiến.

Bạch Hiểu Y đã mệt không thể nhúc nhích, cuối cùng lúc anh buông tha, cô đã ngủ say.

Sáng ngày thứ hai khi tỉnh lại Tần Uyên đã không còn trên giường, Bạch Hiểu Y mặc quần áo từ tể ra khỏi phòng ngủ, đã thấy Tần Uyên đang bùng hai đôi mi xào từ phòng bếp đi ra, ngẩng đầu nhìn thấy cô liền nói: "Tối ăn cơm."

Tục ngữ nói đúng, duỗi tay không đánh mặt người tươi cười, thấy Tần Uyên ngoan ngoãn làm điểm tâm cho cô, lửa giận tối qua cô bị anh lấn qua lần lại đến nửa đêm cũng tiêu tán một nửa.

Bạch Hiểu Y ngồi xuống bên cạnh bàn, lại vẫn không quên trêu chọc một câu, "Ồ, Tần đại thủ tịch làm bữa sáng a, thật là hiếm thấy."

Tần Uyên giúp cô lấy đĩa ăn trên mâm, vẻ mặt không cho là đúng, "Buổi sáng không có việc gì có thể làm, tùy tiện làm một chút bữa sáng giết thời gian."

Bạch Hiểu Y bất mãn liếc anh một cái, người này, nói một câu làm bữa sáng cho cô vui vẻ không được a?

Bạch Hiểu Y cũng không để ý an nữa, trực tiếp ngồi xuống bắt đầu ăn, không thể không nói tay nghề Tần Uyên không tệ, mì Ý làm hết sức ngon miệng, Bạch Hiểu Y cũng tuyệt không keo kiệt tán dương, dựng ngón cái với anh, còn nháy mắt mấy cái, "Giỏi quá!"

Tần Uyên lại lãnh đạm liếc cô một cái, thật giống như không biết cô ca ngợi.

Bạch Hiểu Y chạm vào mặt lạnh của anh, lúc này bĩu môi, tự cúi đầu xuống ăn mì.

Từng người ăn xong, Bạch Hiểu Y đang muốn đứng dậy chuẩn bị dọn bàn, nam nhân ngồi bên cạnh đột nhiên nhào tới, ôm lấy hông đem cô nhấc lên, lại xoay người một cái đặt cô lên bàn cơm, thân thể thuận thể chen vào giữa hai chân cô.

Bạch Hiểu Y bị một loạt động tác này làm cho hoảng sợ, hốt hoảng nhìn anh, vội la lên: "Anh đây là làm sao a?"

Anh lại không nói hai lời, trực tiếp cúi đầu xuống, liên tục hôn lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng cô ra, anh tựa như kẻ xâm lược không chừa một chút tình cảm, đem hết thầy trong miệng cô cướp đoạt sạch sẽ, ở cô trên môi trần trọc, lúc này hai tay anh cũng không nhàn rỗi, đem đồ ngủ trên người cô trực tiếp đẩy ra đầu vai, lại đưa bàn tay vào trong váy ngủ, kéo quần của cô ra, ngón tay đi vào sờ soạng tìm tòi.

Lúc Bạch Hiểu Y nghe thấy tiếng còi khóa quần vang lên đã cảm thấy lông tóc toàn thân dựng đứng, nhưng miệng bị anh công hãm, cô cắn bản không có cách nào để nói, hai tay lại bị một bàn tay anh kéo ra phía sau vũng vàng giam cầm, cô cắn bản không có biện pháp phản kháng.

Đội cảm giác tốt rồi, Tần Uyên mới dời ngón tay, nâng eo cô, nhắm ngay đúng chỗ trực tiếp va chạm vào, Bạch Hiểu Y lúc này bị đâm, toàn thân run cầm cập.

Anh cuối cùng buông môi cô ra, Bạch Hiểu Y lập tức há mồm thở dốc, hung dữ trừng nam nhân trước mắt, bất mãn nói: "Anh làm gì vậy a?"

Vốn hết thầy đều tốt, sao đột nhiên lại nổi hứng? Một chút báo trước cũng không có, quả thực không giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cầm Thú

Trên người Tần Uyên áo sơ mi vẫn mặc chỉnh tề, chỉ nhìn như thế, anh nghiêm nhiên còn là Tần boss uy nghiêm, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng mà, chỉ cần liếc nhìn xuống dưới, lập tức biết rõ đại boss nhìn như sạch sẽ này đến tột cùng đang làm gì.

Tần Uyên căn bản không trả lời cô, nâng eo cô, siêng năng tiến hành động tác trước mắt, Bạch Hiểu Y thật đúng là không còn gì để nói nữa, nhưng thân thể chậm rãi bị anh làm cho thích thú, cũng chỉ mặc anh tiếp tục làm cần.

Cuối cùng xong việc Tần Uyên ôm cô đến phòng tắm, rửa sạch sẽ, lại ôm cô nằm trên giường, ấn một cái hôn trên trán cô, mới nói: "Nếu mệt, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi."

Anh đã mặc quần lại, lúc này, quần áo sạch sẽ, sắc mặt cũng khôi phục lãnh đạm trước sau như một, thật đúng là không thể ngờ một người áo mũ chỉnh tề như vậy thế nhưng vừa mới làm chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái, trực tiếp xoay dậy thay quần áo, trong miệng bất mãn nói thảm một câu, "Mặt người dạ thú!"

Tần Uyên cũng không tức giận, tự ra ngoài rửa cái bát, Bạch Hiểu Y chỉnh trang xong đi ra, Tần Uyên cũng đã rửa sạch bát đĩa, mặc dù anh chịu khó như thế, Bạch Hiểu Y trong lúc nhất thời cũng không muốn nói chuyện với kẻ đáng chán ghét này.

Tần Uyên cũng đáng ghét không thấy bất mãn của Bạch Hiểu Y với mình, anh từ phòng bếp đi ra đưa chìa khóa cho cô, Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy liền kinh hãi, "chìa khóa nhà em sao ở trong tay anh?"

Tần Uyên vẻ mặt đương nhiên, "Em hôm qua ngủ rồi anh đưa cho trợ lý, bảo cậu ấy làm một cái chìa khóa dự bị."

"..." Bạch Hiểu Y hai mắt nguy hiểm híp lại, "Anh sao lại làm chìa khóa nhà em?"

Tần Uyên hơi nhưong mày, "Anh chẳng lẽ không nên ở đây?"

"..."

ý Tần Uyên là muốn ở chung cùng cô sao? Bạch Hiểu Y ngược lại cũng không phản đối ở chung trước hôn nhân, chỉ là cô cảm thấy tiến triển này có phải hơi quá nhanh hay không?

"Em cảm thấy cũng được..." Bạch Hiểu Y vừa quan sát vẻ mặt anh, vừa ôn tồn thương lượng, "Chúng ta cũng cần phải bảo trì cảm giác mới mẻ giữa hai bên? Anh theo em ở cùng một chỗ, mỗi ngày nhìn em sẽ không chán sao?"

Tần Uyên trả lời dứt khoát đơn giản, "Sẽ không." Ánh mắt anh nhử lại, hơi thở mang cảm giác áp bách, bức tới chỗ cô, "Chẳng lẽ em nhìn anh sẽ chán?"

Bạch Hiểu Y biết điều lác đầu.

Tần Uyên sắc mặt mới khá hơn một chút, "Nếu sẽ không, vậy còn lo lắng cái gì?"

"Nhưng mà..." Bạch Hiểu Y trông mất chuyển chuyển, đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Chỗ này cách công ty anh cũng không gần, mỗi ngày anh đi làm phải ngồi xe lâu như vậy, không thấy phiền toái sao?"

Anh lờ đi mà ý nhiều, "Không thấy."

"..." Cô còn có thể nói cái gì?

"Còn có..." Tần Uyên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Tìm cơ hội đi về nhà em một chuyến, chuyện của chúng ta cũng nên cho cha mẹ em biết rõ."

Vì anh đột nhiên cứ xông vào cuộc sống của mình, Bạch Hiểu Y cảm thấy không quá thoải mái, vừa nghe thế, lập tức cả kinh tròn to hai mắt, bộ dáng cô tràn đầy hoảng sợ rơi vào mắt Tần Uyên, anh liền nhử mày, giọng nói cũng trầm hơn, "Không muốn?"

Bạch Hiểu Y cũng ý thức được mình phản ứng quá mức, gấp rút định thần lại cười cười, "Không có, chẳng qua là cảm thấy quá nhanh."

"Nhanh?" Tần Uyên ánh mắt hơi trầm xuống, "Vậy em cảm thấy phải bao lâu?"

Bạch Hiểu Y cũng không nhìn anh, chỉ nói: "Chờ thời cơ chín muồi một chút, dù sao chúng ta cũng mới cùng một chỗ không lâu."

Tần Uyên trầm mặc một hồi, lúc nói chuyện giọng nói nhạt nhẽo nghe không ra vui giận, "Em cảm thấy lúc nào thì thời cơ chín muồi?"

Bạch Hiểu Y lắc lắc đầu, "Không rõ."

Tần Uyên nhíu mày lại, giữa lông mày chậm rãi ngưng đọng tức giận, một đôi mắt sâu đen cũng lộ ra cảm giác bức bách chặt chẽ, "Em chưa từng nghĩ muốn sống cùng với anh sao?"

Anh vừa nói, vừa bức về phía cô, Bạch Hiểu Y lui về phía sau một bước, đang muốn trả lời, không nghĩ dưới chân nghiêng một cái trực tiếp ngã xuống ghế sofa, cô đang muốn đứng dậy, thân hình Tần Uyên cao lớn lại đè lên, Bạch Hiểu Y kinh hô một tiếng, vô thức muốn đẩy anh ra, Tần Uyên lại trực tiếp bắt lấy cánh tay cô giong đến đỉnh đầu, anh dùng khí lực rất lớn, Bạch Hiểu Y rất nhanh cảm thấy trên cổ tay truyền đến đau nhói, cô nhíu nhíu mày, "Tần Uyên anh mau buông tay!"

Tần Uyên lại không động, ánh mắt của anh gắt gao nhìn chăm chăm mặt cô, giọng nói lạnh đến dọa người, "Đến tột cùng còn muốn anh làm thế nào em mới có thể tiếp nhận anh? Có phải cần anh móc tim ra cho em xem hay không?"

"Tần Uyên!" Bạch Hiểu Y bị anh bức bách như thế cũng nổi giận, "Em đang sợ cái gì anh còn không biết sao? ! Hơn nữa em hy vọng chờ tình cảm chúng ta ổn định một chút mới đi gặp cha mẹ cũng không quá đáng chứ?"

Không biết anh cảm thấy lời cô nói có đạo lý đến đâu, còn cô giờ phút này khiến anh động dung, Bạch Hiểu Y dứt lời thấy tức giận trên mặt anh tiêu tán một chút, hai tay kia giam cầm cô cũng chậm chậm trầm tĩnh lại, anh từ trên người cô đi xuống, lại kéo cô từ trên ghế salon lên, giọng nói ngược lại so với vừa rồi tốt hơn nhiều, "Anh đi làm"

Bạch Hiểu Y há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói với anh cái gì, Tần Uyên thấy thế cũng không nói nhiều, xoay người đi ra cửa.

Bạch Hiểu Y nhìn bóng lưng anh rồi đi khề thờ dài, cô biết anh tức giận, nhưng với chuyện này, cô không định thỏa hiệp.

Vốn cho là anh sẽ trực tiếp mở cửa rồi đi, không nghĩ sau khi đi tới cửa, anh đột nhiên quay người lại, bước chân rất nhanh, kia khí thế hung hăng, bộ dáng có chút dọa người.

Bạch Hiểu Y hoàn toàn bị bộ dạng này của anh dọa, đang muốn lui về phía sau, anh lại đột nhiên đưa tay kéo cô, lúc cô hoàn toàn không kịp phản ứng, một tay ôm cô vào trong ngực.

Bạch Hiểu Y: "... " Tình huống này...

khí thế hung hăng như vậy đi đến chỉ vì... Ôm cô?

Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ.

Tần Uyên siết chặt cánh tay ôm chặt lấy cô, cằm ở trên đầu cô cọ cọ, hít một hơi thật sâu mùi hương trên người cô, ôm rất lâu mới thấp khàn giọng nói với cô: "Là anh quá tham lam, chỉ cần em ở bên cạnh anh là tốt rồi, có để cha mẹ em biết hay không thì có liên quan gì? Chỉ cần em ở bên cạnh anh, như thế nào cũng không có vấn đề, không được giận anh nhé?"

Giọng anh rất nhẹ, rất nhu hòa, lại mang một chút căng thẳng, lực đạo trên tay không ngừng siết chặt, giống như chỉ không chú ý cô sẽ biến mất.

Rõ ràng nam nhân vừa rồi sắc mặt còn thối đến khó coi, trong nháy mắt lại mềm giọng nói xin lỗi, Tần Uyên cái người này có bao nhiêu kiêu ngạo, cường thế cô đều rõ ràng, nhưng mà anh lại có thể trong lúc tức giận nhất tĩnh táo lại, chịu thua cô, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng nghĩ lại, anh có thể vì cô làm được như thế, cũng đủ chứng minh anh hết sức để ý cô.

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ thờ dài, đưa bàn tay nhỏ bé ôm lấy anh, ôn tồn giảng đạo lý, "Nếu em đã cùng với anh, vậy chứng minh em đang từ từ tiếp nhận anh, nhưng Tần Uyên, anh càng rõ ràng đối trước em như thế nào tới, em cần chút thời gian để từ từ quen với anh, hiểu không?"

Anh cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, "Được."

Anh hiểu đạo lý thật khiến Bạch Hiểu Y vui mừng, ôm anh an ủi trong chốc lát, Bạch Hiểu Y vỗ vỗ vai anh, "Tốt lắm, thời gian không còn sớm, đi làm đi."

Tần Uyên mới buông ra, nhưng bàn tay trực tiếp giữ chặt tay cô, vẻ mặt đương nhiên, "Đi thôi."

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ cười cười, để anh dắt ra khỏi nhà.

Bạch Hiểu Y đột nhiên nghĩ tới đời trước, hai người chỉ cần phát sinh mâu thuẫn, Tần Uyên lúc nào cũng thích lạnh nhạt cô, muốn hoà giải mâu thuẫn với anh, vậy so với lên trời còn khó hơn, cô ngược lại thật không nghĩ đến, sẽ có một ngày như thế, hai người mâu thuẫn xong, anh sẽ chủ động cúi đầu nhận lỗi với cô, quả nhiên con mèo lớn này thực biết nghe lời, cùng anh chung đụng so với đời trước thoải mái hơn không ít.

Bạch Hiểu Y hôm nay trước khi tan việc nhận được điện thoại của Bạch Phượng Kiều, bảo cô trở về một chuyến, Bạch Hiểu Y hỏi bà chuyện gì, bà cũng không nói, dù sao cô lại nghe ra giọng bà ấy không tốt lắm, Bạch Hiểu Y phỏng đoán chỉ sợ là mẹ cùng cha nháo không yên, tan việc liền trực tiếp lái xe về nhà.

Trước khi đi cô gọi điện thoại cho Tần Uyên, nói cho anh biết cô phải về nhà một chuyến.

Đầu bên kia trầm mặc rất lâu, "Em hôm nay sẽ trở về sao?"

Không biết có phải là Bạch Hiểu Y có ảo giác hay không, rõ ràng giọng nói anh nghe hết sức bình thản, nhưng cô lại cảm thấy trong ngữ khí của anh mơ hồ lộ ra vài phân ý tứ hàm xúc đáng thương, tựa như đứa trẻ bị người vứt bỏ.

"Kia... Khả năng không quay về."

Hồi lâu sau anh mới nhàn nhạt đáp một câu, "Ừ." Dừng một chút lại nói: "Em phải mình cẩn thận một chút."

Cúp điện thoại rồi Bạch Hiểu Y khe khẽ thở dài, rõ ràng cô cũng không có làm gì có lỗi với anh, nhưng không biết tại sao có một cảm giác đau lòng nói không nên lời.

Hơn nữa ma xui quỷ khiến, trong đầu mảnh liền nhảy ra hình ảnh một mình anh cô đơn đi ở đầu đường, như một kẻ lang thang không có nhà để về, không biết nên đi hướng nào, Bạch Hiểu Y vội vàng lắc lắc đầu, cái gì vậy! Tần Uyên là boss siêu cấp nha? Anh sao có thể có lúc cô đơn?

Bạch Hiểu Y vội vàng điều chỉnh suy nghĩ, khởi động xe về nhà, đến trước cửa nhà dừng xe, lấy chìa khóa mở cửa, vừa vặn nhìn thấy hai người ngồi bên trong, Bạch Hiểu Y cuối cùng hiểu vì sao vừa rồi giọng Bạch Phụng Kiều không tốt lắm.

Bạch Hiểu Y thật đúng là không nghĩ tới, thời gian đã năm năm, cô còn có thể gặp lại hai người chán ghét này.

Lâm Thục Phụng nhìn thấy Bạch Hiểu Y vào, vội vàng nhiệt tình vẫy vẫy tay với cô, "Hiểu Y trở về a?"

Nhìn bà ấy cười đến nhăn cả mặt, Bạch Hiểu Y lập tức có dự cảm không tốt lắm, Lâm Thục Phụng đột nhiên trở nên nhiệt tình như thế, không phải lại đánh chủ ý gì đi?

Ngồi ở bên cạnh Lâm Thục Phụng, Khương Nghiên Kỳ lúc này cũng cười nói: "chị Hiểu Y, đã lâu không gặp."

Năm năm không gặp, Khương Nghiên Kỳ ngược lại so với lần trước thay đổi không ít, mặc thêm vài phần thành thực, đáng vẻ cũng nhã nhặn lịch sự rất nhiều, chỉ là mãi mãi mang theo vẻ mặt ngây thơ vô tội vẫn làm cho người ta chán ghét.

Khương Chấn Hải thấy cô đứng ở cửa sững sờ không động, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Hiểu Y sao con không chào hỏi bà với Nghiên Kỳ a?"

Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần, ngược lại khách khí chào hỏi một câu: "Chào Bà, chào Nghiên Kỳ." Lại chào hỏi Khương Chấn Hải và Bạch Phụng Kiều rồi đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Khương Nghiên Kỳ lập tức đến gần, quan sát cô một lát, một đôi mắt to trong suốt lộ vẻ hâm mộ, "Chị Hiểu Y, chị thật sự là càng lớn càng xinh đẹp." Lại chỉ về phía chiếc nhẫn trên tay cô: "Chị Hiểu Y chiếc nhẫn này của chị thật là đẹp."

Bạch Hiểu Y chịu đựng khó chịu toàn thân, nhàn nhạt cười cười không lên tiếng, Khương Nghiên Kỳ có lẽ cũng nhìn ra cô xa cách, nhiệt tình vui vẻ trên mặt liền nhạt bớt, lại nhìn thoáng qua chỗ Lâm Thục Phụng.

Lâm Thục Phụng nhận được ánh mắt đưa tới, vội cười đáp: "Hiểu Y a, cháu hiện giờ thật đúng là giỏi, còn có thể tự mình mở công ty."

Bạch Hiểu Y giọng nói lãnh đạm, "Một công ty nhỏ mà thôi, không có gì hay để khen."

Lâm Thục Phụng tươi cười cứng đờ, nói chuyện giọng vẫn còn nhiệt tình, "Có thể khen, có thể khen, so với em Nghiên Kỳ của cháu đã rất đáng khen, tốt nghiệp đã mấy tháng còn chưa tìm được việc."

"À." Bạch Hiểu Y chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không tiếp lời.

Lâm Thục Phụng bị cô chặn lại, không nghĩ tới Bạch Hiểu Y đến một câu khách sáo cũng không có, cũng không hỏi "Vì sao không tìm việc làm" hoặc là "Có cần giúp đỡ hay không" vân vân.

Cô không khách sáo với bà, Lâm Thục Phụng ngược lại cũng không khách khí, dứt khoát trực tiếp nói: "Hiểu Y a, cháu xem công ty cháu có vị trí thích hợp, để cho em Nghiên Kỳ thử một lần hay không?"

Bạch Hiểu Y trong lòng cười lạnh, hóa ra hai người đột nhiên trở nên nhiệt tình như thế là có chủ ý này, đương nhiên để cô tìm việc cho Khương Nghiên Kỳ, là thật quên hết mấy chuyện năm năm trước, vẫn cảm thấy Bạch Hiểu Y cô tâm lớn đến mức có thể bao dung hết thảy?

Bạch Hiểu Y vừa bóc bỏ đào ăn, vừa không cho là đúng đáp: "Công ty của cháu gần đây không tuyển người."

Lâm Thục Phụng lông mày cau lại, vội hỏi: "Không quan tâm là việc gì, chỉ cần có miếng cơm ăn là được, em Nghiên Kỳ của cháu có thể chịu được cực khổ."

Bạch Hiểu Y nghe nói như thế chỉ cảm thấy buồn cười, đức hạnh của Khương Nghiên Kỳ đời trước cô cũng đã kiến thức qua, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, tâm cao tận mây xanh, cô ta có thể chịu được cực khổ? Cô ta có thể chịu được cực khổ sao còn trăm nghìn cay đắng chạy đến chỗ này tìm

việc làm?

Bạch Hiểu Y còn nhớ năm năm trước Khương Nghiên Kỳ trở lại, cha cô thật vất vả mới tìm được trường học bỏ túc, học bỏ túc xong rồi cũng chỉ có thể đăng kí trường dạy nghề, học một nghề ở địa phương nhỏ tìm việc làm cũng không phải là việc khó, cần gì chạy đến đây, hai người cô ý tứ, nếu nói họ không có tâm nhãn, không có dã tâm, cô mới không tin.

Bạch Hiểu Y quay đầu đi, lạnh lạnh nhìn bà, "Cháu nói này, mỗi công ty đều có chế độ, công ty cháu mặc dù nhỏ, nhưng tiêu chuẩn nên có vẫn phải có, cháu nói không cần người, chính là không cần người."

Lâm Thục Phương bị cô chặn họng, há hốc mồm không tìm được lời phản bác, Khương Chấn Hải ở bên cạnh nhìn, thấy không khí có chút lúng túng, vội vàng hoà giải, "Mẹ, Hiểu Y còn gạt mẹ sao? Nghĩ đến công ty của cháu nó cũng thật sự là không cần người, thành phố Hoài lớn như thế, công ty cũng nhiều, Nghiên Kỳ chậm rãi tìm là được."

Lâm Thục Phương hừ hừ, không lên tiếng.

Bạch Hiểu Y thật giống như nghĩ tới điều gì, lập tức về mặt thành thật đề nghị với Lâm Thục Phương, "Bà nội, người vừa mới nói Nghiên Kỳ có thể chịu được cực khổ, cháu cảm thấy cô ấy có thể tới cửa hàng lâu nhà chúng ta thử một lần, bắt đầu từ nhân viên phục vụ, nếu làm nghiêm túc, vài năm cũng có thể thành thợ cả."

Lâm Thục Phương vừa nghe thế, trên mặt lập tức lộ ra không thích, "Cháu nói gì vậy? Nghiên Kỳ dầu gì cũng là sinh viên tốt nghiệp, cháu bảo nó đi làm nhân viên phục vụ?!"

Bạch Hiểu Y cho bồ đào đã bóc vỏ vào miệng, nhún nhún vai, "Coi như cháu chưa nói."

Đã không có văn hóa, lại không thể chịu khổ, một lòng chỉ nghĩ bay lên đầu cành làm phượng hoàng, đối với loại người này, cô còn có gì không dám đâu?

Kỳ thật Lâm Thục Phương và Khương Nghiên Kỳ trước khi tới cũng đã nghĩ kỹ đường đi, Bạch Hiểu Y bên này không thành, cô còn có bên kia, vì vậy, Lâm Thục Phương rầu rĩ nghiêm mặt một hồi, sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói với Khương Chấn Hải: "cách vách nhà các người trước kia không phải có người trẻ tuổi họ Tần sao? Nghe nói cậu ấy bây giờ là đại lão bản, quan hệ hai nhà các người tốt, có thể gọi điện thoại mời cậu ấy đến bên này ăn bữa cơm, lại nhân cơ hội thương lượng một chút, xem có thể Nghiên Kỳ đến công ty cậu ấy làm hay không?"

Nghe nói như thế, động tác Bạch Hiểu Y ăn bồ đào lập tức cứng đờ, đang muốn nói, Bạch Phụng Kiều ngồi bên cạnh liên tục yên lặng với đồng giấy tờ cuối cùng nhìn không được chen miệng vào: "Tiểu Uyên người ta bận rộn, bình thường đến cha mẹ cũng rất ít gặp được, nói gì đến chúng ta, lại nói hai người có bao nhiêu mặt mũi mới có thể mời được người ta?!"

Bạch Phụng Kiều không chút khách khí nói móc một phen, đâm cho Lâm Thục Phương một trận khó chịu, nhưng bà rõ ràng lần này đến có việc, cũng không nên xé rách mặt với nhau, chỉ hận hận cần răng nói với Khương Chấn Hải: "Dù sao chỉ gọi điện thoại hỏi một câu, nếu cậu ta có thể thì sẽ tới, không thể thì chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, con là bác trưởng cũng không thể giúp một chút?"

Khương Chấn Hải bị bà lèo nhèo không có cách nào, đành phải cau mày nói: "Con thử một lần, nếu Tiểu Uyên quá bận rộn không thể tới, cũng đừng trách con."

"Được rồi được rồi, mau gọi đi, sao nói nhảm nhiều như vậy? !" Mặc dù đối với Bạch Phụng Kiều bà không dám cho sắc mặt, đối với con trai mình mà muốn sĩ diện như thế nào cũng được.

Khương Chấn Hải quả nhiên lập tức lấy điện thoại ra tìm số của Tần Uyên để gọi, ngoài anh dự liệu, đầu bên kia rất nhanh đã tiếp nhận, Khương Chấn Hải vội vàng nói: "Là Tiểu Uyên sao?"

Cũng không biết đầu bên kia nói gì, nhưng thấy lông mày Khương Chấn Hải đột nhiên mừng rỡ nhảy lên, "Phải phải phải, ta là chú Khương của cháu, chúng ta đã rất lâu không cùng nhau một chỗ, không biết giờ cháu có rảnh rồi hay không, đến nhà ta ngồi một chút?"

Nhăn mày lắng nghe trong chốc lát, thấy Khương Chấn Hải khuôn mặt chậm rãi cười thành một đóa hoa sáng lạn, "Thật tốt, vậy cháu lái xe cẩn thận một chút, cháu đã lâu không nếm món ăn chú Khương làm, chờ lát nữa nhất định phải ăn no."

Cúp điện thoại rồi Khương Chấn Hải đắc ý cười một tiếng với mọi người, "Tiểu Uyên đồng ý tới."

Lâm Thục Phương vừa nghe lời này, trên mặt lập tức thoáng lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng ôm Khương Nghiên Kỳ: "Ta đã nói rồi, Nghiên Kỳ nhà chúng ta có phúc khí."

Khương Nghiên Kỳ vừa nghe nói Tần Uyên muốn tới, chỉ cúi đầu cười cười, giống như anh có tới hay không cô đều không coi là chuyện gì to tát, nhưng bởi vì quá mức hiểu rõ cô ta, Bạch Hiểu Y còn từ ánh sáng chợt lóe lên trong mắt đoán được lúc này trong lòng chỉ sợ cô ta sớm đã hồi hộp.

Xem ra, Khương Nghiên Kỳ rời đi năm năm, vẫn chưa từ bỏ ý định với Tần Uyên a...

Dù sao Bạch Hiểu Y ngược lại không đoán được Tần Uyên thế nhưng đồng ý đến đây, mặc dù buổi sáng anh đáp ứng cô tạm thời sẽ không nói chuyện hai người với cha mẹ cô, nhưng anh đột nhiên muốn tới nhà vẫn làm cho cô không quá yên tâm.

Nghĩ đến đây, Bạch Hiểu Y vội vàng lấy điện thoại di động ra, trong bóng tối nhấn tin cho Tần Uyên.

Bạch Hiểu Y: Sao anh đồng ý đến nhà em?

Không đầy một lát, Tần đại miêu: Chú Khương nhiệt tình mời anh như vậy, anh đương nhiên phải đi.

Bạch Hiểu Y: Anh đừng làm loạn a!

Tần đại miêu: Em không tin anh?

Bạch Hiểu Y cắn đầu ngón tay suy nghĩ một chút, cuối cùng trả lời một câu: Em tin tưởng anh.

Tần đại miêu: Ừ.

Bạch Hiểu Y nhìn chữ này âm thầm bĩu môi, đánh nhiều hơn một chữ cũng không được a, còn phải làm cho cô dựa vào chữ này phân tích nửa ngày, nghĩ hẳn là anh đáp ứng cô ? Chắc cũng sẽ không làm loạn ?

Vừa nghĩ như thế Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm, cũng không trả lời, trực tiếp giấu điện thoại di động vào trong túi sách.

Tần Uyên muốn tới, Khương Chấn Hải thật cao hứng, cũng không chỉ bởi vì Khương Nghiên Kỳ, quan trọng hơn là, Tần Uyên cũng là ông nhìn lớn lên, tính là một nửa con trai. Trước kia anh ở cách vách cũng thường xuyên qua trò chuyện. Nhưng vài năm nay anh bận việc, ít gặp mặt, tựa như là đứa con công tác ở ngoài nhiều năm trở về, Khương Chấn Hải cũng phá lệ hưng phấn, lập tức bảo mọi người: "Tôi đi làm mấy món ăn Tiểu Uyên thích, Tiểu Uyên thích nhất món ăn tôi làm."

Tần Uyên muốn tới, Bạch Phượng Kiều cũng không ngờ được, kinh ngạc cũng cao hứng, bà đã nhiều năm không gặp Tần Uyên, nghe Khương Chấn Hải nói, vội vàng nhắc nhở, "Đừng cho quá nhiều ớt, Tiểu Uyên không thích ăn cay."

Đi đến phòng bếp Khương Chấn Hải lập tức đáp một câu, "Được rồi!"

Bạch Hiểu Y ở bên cạnh bĩu môi, sao chỉ suy tính Tần Uyên không thể ăn cay, cô cũng khó có lúc về nhà một lần được chứ?

Khương Chấn Hải đi vào bếp nấu cơm, Bạch Phượng Kiều vui vẻ tiếp tục nhìn đồng hồ giấy tờ, Lâm Thục Phụng nghe Tần Uyên muốn tới cũng rất hưng phấn, lập tức thương lượng với Khương Nghiên Kỳ, chờ người đến phải nói thế nào, phải chú ý cái gì.

Ngược lại chỉ có Bạch Hiểu Y, vẫn lạnh nhạt ăn bò đào.

Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ tán gẫu chốc lát, Khương Nghiên Kỳ đột nhiên nghĩ cái gì, gấp rút tiến đến bên tai Lâm Thục Phụng nhỏ giọng nói một câu, Lâm Thục Phụng được cô ta một nhắc nhở như vậy lập tức bình tĩnh đại ngộ, vội vàng nói với Bạch Phượng Kiều: "Phượng Kiều a, ta nghe nói nhà các người năm ngoái có được hai phòng nhỏ?"

Bạch Phượng Kiều cũng không ngần ngại, "Đúng vậy, thế nào?"

Lâm Thục Phụng do dự trong chốc lát nhân tiện nói: "Con xem, Nghiên Kỳ về sau phải ở lại chỗ này, khẳng định là muốn vào nội thành đi làm, con bé ở đây cũng không quá thuận tiện, các người đã có dư phòng ở, xem có thể đem một cái cho nó ở hay không?"

Bạch Hiểu Y vừa nghe Lâm Thục Phụng nói lời này liền lấy làm kinh hãi, Lâm Thục Phụng này da mặt dày bao nhiêu mới có thể nói ra lời này a? Như vậy nhẹ nhàng băng quơ bảo bọn họ đem phòng ở cho Khương Nghiên Kỳ, bà ta cho rằng phòng ở là món đồ chơi hay là nhà mình thiếu nợ bà ta ?

Quả nhiên, Bạch Phượng Kiều nghe nói như thế liền lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Phòng ở này là đồ cưới của Hiểu Y, con không làm chủ được."

Lâm Thục Phụng nhíu mày "A" một tiếng, lại quay đầu hướng về Bạch Hiểu Y về mặt đương nhiên đáp: "Hiểu Y a, cháu xem Nghiên Kỳ cũng là em cháu, phòng ở trống không kia cũng không làm gì, lấy cho nó ở cũng được chứ?"

Bạch Hiểu Y nhìn cũng không nhìn bà ta, "phòng ở kia cũng không phải là trống không, cháu đã sớm cho thuê."

Lâm Thục Phụng không chút nghĩ ngợi, "Cho thuê còn có thể thu hồi lại, cháu cho người ngoài ở còn không bằng cho em gái cháu."

Bạch Hiểu Y ngược lại thực không rõ, Lâm Thục Phụng đến tột cùng cảm thấy mặt mũi bà ta có bao nhiêu? Bà ta đầu có bệnh còn coi tất cả mọi người trở thành kẻ ngốc, bà coi Khương Nghiên Kỳ trở thành bảo bối, tất cả mọi người nhất định phải coi cô ta như bảo bối sao? Bà ta đến tột cùng là tự tin ở đây để cảm thấy hai chữ "em gái" này đáng tiền? Muốn để Khương Nghiên Kỳ ở nhà cô? Không có cửa đâu!!

Bạch Hiểu Y ánh mắt lạnh lùng nhìn lại bà, "Bà nội, mẹ cháu vừa mới đã nói rồi không phải sao? Đây chính là đồ cưới của cháu, ngài là bà nội, đến đồ cưới của cháu cũng muốn chiếm lấy?"

Lâm Thục Phụng bị cô chọc tức, lúc này lên giọng đáp: "Cháu nói gì vậy? Ta sao lại chiếm lấy đồ cưới của cháu?" Nói vừa dứt mới ý thức được mình nói quá vội, gấp rút mềm giọng nói: "Ta cũng không có ý tứ muốn chiếm đồ cưới của cháu, ta chỉ là muốn cháu cho em gái cháu ở, tạm thời đưa cho nó đợi công tác ổn định, tự mình mua phòng ở, dĩ nhiên là trả lại cho cháu."

Khương Nghiên Kỳ tự mình mua nhà? Đợi đến ngày tháng năm nào cũng không nhất định có thể! Nếu thật sự đem nhà cho Khương Nghiên Kỳ ở, về sau muốn đuổi cô ta đi chỉ sợ càng không dễ dàng.

Đối với người không biết xấu hổ, Bạch Hiểu Y cũng thật sự lười phải khách khí, trực tiếp nói với bà: "Phòng ở cháu đã cho thuê, không đòi về được, dù sau này lấy về cháu cũng sẽ không đưa cho Khương Nghiên Kỳ! Làm sao? Chính nhà mình cũng không thể làm chủ à?"

Cô nói trắng ra như thế, không khách khí như thế, Lâm Thục Phương bị cô chặn lại, sắc mặt có chút khó coi, "Cháu... Cháu đứa bé này, sao cháu có thể thế à?! Nghiên Kỳ là em gái cháu."

Bạch Hiểu Y khẳng định, "Nhà cháu chỉ có mình cháu, cũng không có em gái gì hết!"

Lâm Thục Phương tức giận đến khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, giọng nói cũng không phải tốt lắm, "Cháu không phải là còn nhớ mấy chuyện năm năm trước sao? Đã qua lâu như vậy, sao cháu còn tính toán chi li như thế, cháu làm chị, đầu óc cũng quá nhỏ mọn đi?"

Bạch Hiểu Y nhủ mảy mòi với bà, "Đúng a, cháu chính là tính toán chi li, chính là lòng dạ hẹp hòi, chính là không đưa phòng ở cho Khương Nghiên Kỳ, bà có thể làm gì cháu?!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Si Hán

Lâm Thục Phương bị cô chặn một ngum, ngột ngạt không chịu nổi lại nuốt không trôi, Bạch Hiểu Y thái độ cứng rắn mạnh mẽ, từng tiếng này, đều muốn bức bà, bà làm trưởng bối bị một tiểu bối không tôn trọng như thế, vừa tức vừa giận, mắt thấy Bạch Phượng Kiều ở bên cạnh nhìn giãy tò, tựa như không nghe thấy động tĩnh bên này, cả giận nói: "Phượng Kiều, cô giáo dục Hiểu Y thế nào, cô xem một chút bộ dạng này của nó, nó nói năng kiểu gì?"

Bạch Phượng Kiều lạnh lùng cười một tiếng, "Hiểu Y nhà chúng ta bình thường với người đáng tôn kính, đương nhiên sẽ tôn kính, cũng không tôn kính người cố tình gây sự, cậy già lên mặt."

Lời này của Bạch Phượng Kiều có ý gì, Lâm Thục Phương không phải là nghe không hiểu, không phải nói bà cố tình gây sự, cậy già lên mặt sao? hai mẹ con này người một lời ta một tiếng, hiển nhiên căn bản không có đem bà một trưởng bối này để vào mắt, Lâm Thục Phương thật sự là sắp bị tức chết, đang muốn nói chuyện, Khương Nghiên Kỳ ngồi bên cạnh vội vàng ngắt lời bà nói: "bà nội, chúng ta đi vào giúp bác đi, bác một mình chuẩn bị nhiều món ăn như vậy cũng không ai giúp được."

Khương Nghiên Kỳ cắt đứt như thế, Lâm Thục Phương mới phục hồi tinh thần, hai người muốn ở chỗ này đứng chân đương nhiên phải dựa vào Bạch gia, hiện thời vừa đến đã cùng họ vạch mặt, đối với hai người cũng không có ích lợi gì, Lâm Thục Phương lập tức vội vàng kiềm lửa giận, theo Khương Nghiên Kỳ cùng vào phòng bếp.

Lâm Thục Phương và Khương Nghiên Kỳ vừa đi, Bạch Hiểu Y liền nói với Bạch Phượng Kiều: "hai người này tại sao lại tới?"

Bạch Phượng Kiều ngẩng đầu liếc cô một cái, lắc lắc đầu, "Dù sao cũng là người nhà của cha con, bọn họ muốn đến, không ai cản được."

"Vậy mẹ cứ yên tâm cho họ ở đây? Đã quên chuyện năm năm trước? Khương Nghiên Kỳ có đức hạnh gì, bà nội con có đức hạnh gì? Hai người này đều không phải là đèn đã cạn dầu."

"Năm năm trước?" Bạch Phượng Kiều cười nhạo một tiếng, "Năm năm trước tất cả mọi người không hiểu chuyện, Nghiên Kỳ tuổi cũng còn nhỏ, nó có thể biết cái gì? Hiện thời trưởng thành hiểu chuyện, nó đương nhiên cũng biết trước kia mình làm sai, tục ngữ nói đúng, biết sai có thể thay đổi, thiện lớn làm đầu, hướng chi không phải là người một nhà không vào một cửa, tất cả mọi người đều là người một nhà, cũng đừng huyền não quá khó nhìn."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này liền kinh ngạc đến ngây người, còn muốn hỏi bà có phải bị Lâm Thục Phương tẩy não hay không, lại nghe thấy Bạch Phượng Kiều bổ sung một câu: "Đây là nguyên văn cha con nói." Nói xong lại than một tiếng, "Con nói mẹ còn có thể nói gì?"

Bạch Hiểu Y lập tức thở phào nhẹ nhõm, nếu mẹ cô cũng bị Lâm Thục Phương và Khương Nghiên Kỳ lừa, vậy hai người kia không phải là muốn làm gì thì làm, rút ruột nhà mình sạch sẽ?

Bạch Hiểu Y bĩu môi, lại nhìn thoáng qua phòng bếp, "Hai người này tìm chúng ta không thành, lại muốn đi lôi kéo cha!"

"Yên tâm đi, cha con còn chưa hồ đồ đến mức đó đâu, lúc trước đã nói rồi, hai phòng nhỏ kia cho con, làm đồ cưới, chúng ta không làm chủ được."

Kỳ thật phòng ở này cũng là từ chỗ người xây dựng Phượng Minh Kiều bên kia. Lúc trước người xây dựng lấy nhà các cô, trả cô hai phòng ở còn thêm văn phòng làm việc, mặt khác còn bồi thường một khoản tiền, Bạch Phượng Kiều và Khương Chấn Hải đã có vài cửa hàng lâu, những vật này đều không cần dùng, toàn bộ tiền và phòng ở còn có phòng làm việc đều cho cô, xem như làm đồ cưới cho cô.

Bạch Hiểu Y nghe Bạch Phụng Kiều nói như thế, lúc này trào phúng cười cười, "Họ đi cần nhân cha, chỉ sợ cũng không hoàn toàn là vì phòng ở."

Bạch Phụng Kiều hừ hừ, "Trong nhà tài chính đều ở trong tay mẹ, họ không được cái gì."

Bạch Hiểu Y đương nhiên biết rõ, chỉ là, "Nói không chừng cha sẽ mềm lòng lấy tiền riêng ra."

Bạch Phụng Kiều lắc đầu, "Vậy mẹ cũng không làm chủ được."

Bạch Hiểu Y dựa vào ghế sofa, thật đúng là đối với cha không còn gì để nói, nói xem một đám đến cửa quản nhiều như vậy làm gì, Lâm Thục Phụng đã chết một con trai, không phải vẫn còn hai người khác sao, cũng không phải đều chết hết, cha mình đến cũng đã làm hết nghĩa vụ với bà ta? Hơn nữa nhìn tư thế hai người, chắc định ở chỗ này lâu dài.

Cô đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Phụng Kiều lập tức ngồi ngay ngắn lại, "Nhất định là Tiểu Uyên đến." Vội vàng bỏ đồ trong tay xuống, xoát một tiếng từ trên ghế salon đứng lên, hùng hùng hổ hổ đi mở cửa, xem người đứng bên ngoài, khuôn mặt Bạch Phụng Kiều đã cười như nở hoa, "Trời ơi, thật sự là Tiểu Uyên!"

Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy Tần Uyên liền cảm thấy không khỏi căng thẳng, cô ngược lại không nghĩ đến, Tần Uyên tốc độ nhanh như thế, đã lập tức đến.

Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ vừa nghe tiếng nói chuyện cũng gấp rút từ bếp đi ra, lúc Khương Nghiên Kỳ nhìn người đứng trước cửa, chỉ cảm thấy hồn phách đã bị anh thu mất.

Anh một thân áo sơ mi màu đen, quần tây dài đen, quần áo cắt may khéo léo, đem đường cong thân thể hoàn mỹ phác họa vô cùng nhuần nhuyễn, một thân tắn trang màu sắc trang nghiêm, gương mặt anh lộ ra một vẻ bình tĩnh chừng chặc tuấn lãng.

Anh cao ngất uy nghiêm, cẩn thận tỉ mỉ, toàn thân lộ ra khí tràng kinh sợ lòng người, anh đứng thẳng ở cửa, phảng phất thế gian hết thảy đều âm thầm thất sắc, anh chính là loại người vĩnh viễn xuất sắc nhất, anh ở chỗ nào cũng trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

Trên người anh hương vị nam tính cường đại là trí mạng nhất, cho dù cách xa như thế, Khương Nghiên Kỳ cũng cảm thấy khí tức trên thân anh như xuyên thấu tầng tầng không gian tập kích tới cô, cô lúc này bị đánh trúng, bầy hồn bay mất, thật giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi.

Tần Uyên từ cửa đi vào, đã thấy Lâm Thục Phụng cùng Khương Nghiên Kỳ đứng trong phòng, ánh mắt chợt lóe ra vẻ kỳ quái không thể phát giác, dù sao chỉ trong chớp mắt anh liền khôi phục như thường, trên mặt mang theo cung kính và lễ phép, vui vẻ chào hỏi Bạch Phụng Kiều, "Đã lâu không gặp đi Bạch, thân thể ngài còn khỏe không?"

Bạch Phụng Kiều vội vàng cười nói: "Tốt tốt tốt, di vẫn khỏe, đã lâu không thấy, rất nhớ cháu."

Bạch Hiểu Y vốn ngồi trên sofa, lúc này lễ phép đứng dậy, trước mặt nhiều người như vậy đối mặt với anh, Bạch Hiểu Y thật sự lúng túng nói không nên lời, mặc dù cô cũng tin tưởng anh sẽ không làm loạn, nhưng cô cũng lo lắng mình và anh trong lúc lơ đãng biểu hiện ra thân mật và ái muội khiến cha mẹ phát hiện mờ ám.

Lúc Bạch Hiểu Y do dự chào hỏi anh thế nào, đã nghe thấy anh nói: "Hiểu Y, đã lâu không gặp."

Bạch Hiểu Y ngăn người, gương mặt nhìn anh, đã thấy anh đang cười nhạt với cô, trên mặt mang theo cảm giác thân thiết, nhưng giữ lại vừa đúng chỗ, Bạch Hiểu Y lập tức thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên muốn so lạnh nhạt, không có người nào qua được người này, cô vội vàng không chế tốt vẻ mặt, cũng khách khí nói: "Đúng vậy, đã lâu không gặp..." Suy nghĩ một chút lại thêm một câu, "Uyên Ca."

Tần Uyên cũng chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng, từ trong tay trợ lý phía sau tiếp nhận đồ vật đưa tới tay Bạch Phụng Kiều, "Đây là lễ vật cháu chuẩn bị cho chú và dì, hy vọng hai người không ghét bỏ."

Bạch Phụng Kiều lúc này ra vẻ giận anh, "Cháu đứa bé này, còn khách khí với chú và dì sao?"

"Đây là một mảnh tâm ý của cháu, mong dì có thể vui lòng nhận cho."

Bạch Phụng Kiều cười từ ái với anh, tiếp nhận đồ anh đưa tới, "Được được được, tâm ý của cháu dì nhận, đến ngồi xuống mau!"

Tần Uyên ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Bạch Phụng Kiều, Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ liên tục không chen vào được, sau khi thấy Tần Uyên ngồi xuống cũng đến gần.

Lâm Thục Phụng đã sống hơn nửa đời người, có thể đối với người trẻ tuổi như thế bà lại phát ra một loại e ngại từ nội tâm, cảm thấy trên người anh có một cảm giác nói không nên lời, làm cho bà không dám vào gần, bà mang theo Khương Nghiên Kỳ tới, cũng không dám ngồi xuống bên cạnh anh, chỉ ngồi xuống cách anh một cái sofa, mới cười nói: "Cháu là Tiểu Uyên? Chúng ta trước đã gặp, ta là bà nội của Hiểu Y."

Tần Uyên quay đầu lễ phép gật đầu với bà, "Ngài khỏe."

thái độ anh lễ phép, lúc giơ tay nhắc chân cũng lộ ra khí độ nói không nên lời, nhưng không biết vì cái gì, Lâm Thục Phụng cảm giác hai chữ của anh không nặng không nhẹ, giống như là một trận gió rét, vù vù thổi tới bà, đâm đau xương cốt.

Lâm Thực Phuong theo bản năng nuốt nước miếng, gượng cười hai tiếng với anh, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại nói: "Đúng rồi, Tiểu Uyên, đây là Nghiên Kỳ, so với cháu nhỏ hơn, xem như em gái cháu, hai người trước kia cũng đã gặp."

Tần Uyên thu hồi ánh mắt, nhân nhợt quết tới người sau lưng. Một khắc kia, lúc ánh mắt của anh rơi vào trên mặt cô, Khương Nghiên Kỳ chỉ cảm thấy hô hấp giống như dừng lại, nhưng cô biết rõ lúc này mình ngàn vạn không thể luống cuống, nếu không liền tỏ ra không phóng khoáng, cô vội vàng hít sâu mấy hơi, điều chỉnh lại, bình ổn giọng nói, cười ngọt ngào với anh, "Anh khỏe."

Anh nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói một câu dư thừa, trực tiếp quay đầu đi nói chuyện phiếm với Bạch Phượng Kiều.

Bạch Hiểu Y ngồi ở đối diện Bạch Phượng Kiều, lúc Khương Nghiên Kỳ và Tần Uyên chào hỏi cô cũng nhìn vào trong mắt, nhìn ra được Khương Nghiên Kỳ có đầy đủ tự tin, chỉ sợ cũng muốn nhân cơ hội này cùng Tần Uyên lời kéo làm quen, ngược lại không nghĩ tới Tần Uyên đối với cô ta lãnh đạm như vậy, nhìn qua Khương Nghiên Kỳ kia sắc mặt mất mát, Bạch Hiểu Y lắc đầu, thật hy vọng một đời này Khương Nghiên Kỳ cũng có chút tự ái, ngàn vạn không cần làm ra chuyện vụng trộm bỏ lên giường ngu xuẩn như thế, nếu không chạm vào ranh giới cuối cùng của Tần Uyên, nói không chừng sẽ bị anh ném ra nước ngoài giết chết.

Tần Uyên bên này cùng Bạch Phượng Kiều nói việc nhà, bên kia Lâm Thực Phuong lại có chút sốt ruột, vốn muốn cùng Tần Uyên lời kéo việc nhà lại nhân cơ hội tìm việc cho Nghiên Kỳ. Nhưng người trẻ tuổi này rõ ràng không dễ đến gần, hơn nữa một đôi con mắt lạnh lẽo của anh quả thực muốn dọa chết người, cho dù anh cười với bà, cặp mắt kia lại như hai thanh đao cắt lên mặt. Tần Uyên cũng không có ý tứ để ý họ, Lâm Thực Phuong cũng không dám chủ động bắt lời, chỉ đành cùng Khương Nghiên Kỳ ngồi không ở một bên.

Tần Uyên và Bạch Phượng Kiều tán gẫu trong chốc lát chuyện gần đây, Bạch Phượng Kiều đột nhiên chỉnh sắc mặt hỏi: "Đúng rồi Tiểu Uyên, cháu hiện tại có bạn gái không?"

Bạch Hiểu Y khóe miệng rụt rụt, mẹ của cô, phụ nữ trung niên thích bắt quái là thuộc tính, dù sao cô ngược lại cũng không quay đầu xem về mặt Tần Uyên, chỉ điềm nhiên như không cho quả bỏ đào vào miệng, nhưng lỗ tai lại dựng lên, nghe động tĩnh bên kia.

Đương nhiên, không chỉ Bạch Hiểu Y để ý vấn đề này, Khương Nghiên Kỳ bên kia cũng không có chỗ nào tốt hơn, mặc dù cúi thấp đầu làm ra bộ dáng ôn thuận đoan trang, nhưng mà tay đặt trên đầu gối lại siết sao tùm lầy vấy, nhìn ra được cô ta lúc này rất khẩn trương.

Tần Uyên nghe nói như thế lại cười hàm súc, "Còn chưa có, trước mắt cháu phải lấy sự nghiệp làm trọng."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này, gấp rút thở phào nhẹ nhõm, còn Khương Nghiên Kỳ cũng vô thức buông lỏng hai tay nắm chặt trên gấu váy.

Không buông lỏng giống hai người, Bạch Phượng Kiều lại có vẻ mặt lo lắng, nhíu nhíu mày, "Tiểu Uyên a, dĩ là người từng trải, cháu nghe dĩ nói một câu, sự nghiệp quan trọng, hôn nhân cũng quan trọng, mấy ngày hôm trước gặp mẹ cháu, mẹ cháu còn tỏ khổ với dĩ, nói cháu lớn như thế, bạn gái cũng không mang về nhà, đây là phải đến năm nào tháng nào mới có thể ôm cháu nội." Nói xong lời này lại thờ dãi nói lời thăm thía, "Dĩ khuyên cháu một câu, hôn nhân đại sự cũng nên suy nghĩ thật kỹ."

Tần Uyên làm vẻ mặt bé ngoan lắng nghe người lớn dạy dỗ, cung kính nghiêm túc gật đầu, "Vâng, cháu nghe dĩ, sẽ suy nghĩ thật kỹ."

Tần Uyên bộ dáng này quả thực làm Bạch Phượng Kiều thư thái bao nhiêu, lúc này cười cười, "Tiểu Uyên nhà chúng ta chính là biết nghe lời, không giống em Hiểu Y..." Nói đến chỗ này Bạch Phượng Kiều nghĩ cái gì lại nói: "Đúng rồi Tiểu Uyên, trong công ty các cháu có người trẻ tuổi thích hợp kết hôn hay không, cháu nhìn em Hiểu Y cũng đến tuổi, cháu xem một chút có thể tìm một vài người thích hợp với nó hay không?"

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này lập tức hít một ngụm khí, cô cứng ngắc cổ quay đầu nhìn thoáng qua Tần Uyên, trên mặt anh vẫn mang theo một loại tươi cười hàm súc, nhưng mà quá mức quen thuộc anh, cô rõ ràng trong tươi cười của anh phát giác nguy hiểm nào đó.

Dù sao giọng anh nói chuyện vẫn bình tĩnh ưu nhã, khiến người ta nghe không rõ vui giận, "Công ty chúng cháu có không ít người chưa lập gia đình, chỉ là không biết Hiểu Y thích loại hình gì, cháu còn có tiêu chuẩn."

Bạch Phượng Kiều vừa nghe lời này, lập tức mặt mày rạng rỡ, vội vàng kéo Bạch Hiểu Y bên cạnh đáp: "Hiểu Y, mau nói một chút với anh Tiểu Uyên của con."

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy mặt mình sắp cứng đờ, cô giương mắt nhìn lại Tần Uyên, thấy anh lúc này đang cười dịu dàng nhìn cô, nhưng dáng tươi cười không chút nào không đạt tới đáy mắt, dáng tươi cười hoàn toàn chỉ ở trên mặt có ý vị như thế nào Bạch Hiểu Y quá mức rõ ràng, lập tức cảm thấy toàn thân tóc gáy đều dựng lên.

Bạch Phượng Kiều thấy cô sững sờ không nói lời nào, liền đẩy cô, "Còn sững sờ cái gì a? Anh Tiểu Uyên con là người ngoài sao? Nói nhanh lên!"

Bạch Hiểu Y biết rõ mình tránh không thoát, chỉ có thể kiên trì lấy lệ quăng ra một câu, "Thành thực chẳng chặc."

Bạch Phượng Kiều vừa nghe lời này lại xì một tiếng nói: "Con cũng đừng qua loa cho xong, cái gì là thành thực chẳng chặc? Mấy tháng trước giới thiệu cho con người làm ở ngân hàng đó, người ta đủ thành thực, đủ chẳng chặc đi? Con tốt rồi, vài ngày cũng không liên lạc với người ta, con tạm thời đừng làm bộ hù dọa mẹ, mau nói cho mẹ nghe một chút đi, đến cùng thích dạng gì."

Bạch Phượng Kiều nói vừa dứt, Bạch Hiểu Y rõ ràng cảm giác không khí chung quanh thật giống như giảm vào độ, cô cũng không dám nhìn Tần Uyên, chỉ cảm thấy đôi mắt anh giống như hai thanh đao hung hăng cắt lên người cô, làm cô không khỏi khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Si Hán (2)

Cô chỉ hy vọng mẹ già đồng đội như heo của cô mau ngậm miệng, cô thật sợ bà sẽ đem đối tượng cô từng thân cận lần lượt kể một lần, cô cũng không dám bảo đảm con mèo lớn kia đến tột cùng sẽ xù lông hay không.

Khương Chấn Hải liên tục ở phòng bếp nấu cơm, lúc này đem thức ăn làm xong từ phòng bếp đi ra, vừa ra tới phòng khách, thấy không khí có chút kỳ quái, Khương Chấn Hải ngược lại không nhiều nghĩ, vội vàng chào hỏi Tần Uyên, "Tiểu Uyên đến à? Chú đã lâu không thấy cháu."

Tần Uyên vội vàng thu liễm ánh mắt, điều chỉnh tâm tình, lúc ngừng đầu, trên mặt anh đã hoàn toàn khôi phục như thường, tựa như cái gì cũng không phát sinh, lễ phép chào hỏi Khương Chấn Hải, "chú Khương thân thể có tốt không?"

Khương Chấn Hải vội vàng gật đầu, "Còn tốt còn tốt."

Hai người lại nói mấy câu thăm hỏi ân cần, Khương Chấn Hải nhân tiện nói: "Thức ăn đều xong, tất cả mọi người tới ngồi đi."

Khương Chấn Hải xuất hiện khiến Bạch Hiểu Y như được đại xá, lập tức không nghĩ ngợi, vội vàng đi vào phòng bếp hỗ trợ bưng thức ăn, bày thức ăn rồi, mọi người cũng đều ào ào ngồi xuống, về chuyện thân cận quạ đen coi như là tạm thời chấm dứt.

Tần Uyên và cha anh Tần Hoài Mặc một năm cũng khó nói được mấy câu, nhưng với Khương Chấn Hải lại vừa giống cha vừa giống anh em, tán gẫu rất hăng, Bạch Hiểu Y cũng cảm thấy thật kỳ quái, đôi cha con Tần gia này nhìn nhau không vừa mắt, nhưng với cha cô lại rất hợp.

Lúc hai người ngồi xuống, Khương Chấn Hải cùng với Tần Uyên hàn huyên từ công ty anh tới thể sự chính trị, lại từ tình hình chính trị đương thời hàn huyên tới thể thao, tóm lại không chỗ nào không tán gẫu, bầu không khí rất náo nhiệt.

Nhưng Khương Chấn Hải thủy chung chưa nói đến chỗ quan trọng, quả thực khiến Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ sốt ruột, mắt thấy cơm đã ăn sắp xong, Lâm Thực Phụng cuối cùng nhịn không được, cười ha hả nói, "Tiểu Uyên thật lợi hại, mở một công ty lớn như vậy!"

Tần Uyên nhàn nhạt gật đầu, "Cũng tạm."

Nhìn ra được, Tần Uyên đối với một nhà Bạch gia đều rất nhiệt tình, nhưng đối với bà lại lộ ra khách khí và xa cách, không thích đến gần.

Lâm Thực Phụng cười khan hai tiếng lại nói: "Cái kia Tiểu Uyên à... Em Nghiên Kỳ cháu năm nay vừa mới tốt nghiệp, mặc dù chỉ là chuyên khoa sinh, nhưng hết sức thông minh, tay chân lại chịu khó, không biết công ty của các cháu gần đây có thiếu người không, có thể tuyển em vào công ty các cháu hay không?"

ánh mắt Tần Uyên nhàn nhạt nhìn sang Khương Nghiên Kỳ, giọng nói ôn hoà, "Công ty chúng cháu nhận người là do bộ phận nhân sự phụ trách, cô ấy nếu muốn vào công ty có thể trực tiếp đi công ty nộp hồ sơ, còn có thể vào hay không toàn bộ dựa vào bản lĩnh của mình."

Lâm Thực Phụng cười cười, "cái này ta đương nhiên biết rõ à, nhưng cháu không phải là ông chủ sao? Đến lúc đó cháu nói với người của phòng nhân sự, dù sao là một cú điện thoại, chỉ cần Nghiên Kỳ vào, bà bảo đảm nó sẽ cố gắng thật nhiều, dù cương vị gì, cho dù phải lao lên phía trước cũng có thể làm tốt."

Khương Nghiên Kỳ cũng lập tức gật gật đầu bày tỏ, "Anh Tần Uyên yên tâm, chỉ cần em có thể vào, em nhất định vì công ty cống hiến thật tốt, hơn nữa anh Tần Uyên mở công ty lớn, em tin tưởng sau khi em vào cũng nhất định có thể học hỏi được rất nhiều."

Tần Uyên thấy hai người kia hoàn toàn không nghe lọt lời anh nói, lúc này mặt trầm trầm xuống sắc, "Tôi hy vọng ai muốn vào công ty của phải hiểu chế độ công ty, công ty có quy định, dù bất luận là dùng quan hệ gì tiến vào bằng cửa sau, phát hiện là ai, cả hai bên đều bị phạt nặng, tôi làm ông chủ, đương nhiên thời thời khắc khắc phải làm gương."

Tần Uyên thật sự là người lãnh đạo, anh một khi giận tái mặt, khí thế kia là mười phần, hai người lập tức bị anh làm cho chấn động đến mức sững sờ tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời, Lâm Thực Phụng dù sao cũng một bó tuổi, bị một người trẻ tuổi răn dạy như thế, nét mặt già nua có chút không nhịn được, sắc mặt Khương Nghiên Kỳ kia càng khó coi, cô thật không nghĩ tới Tần Uyên sẽ không khách khí như vậy, không khí lập tức có chút lúng túng.

Khương Chấn Hải là người hoà giải, nhìn thấy tình hình này, vội vàng nói: "Tiểu Uyên thật vất vả đến nhà chúng ta một lần, không nói chuyện công tác, hôm nay chúng ta chỉ ăn cơm, tâm sự thật tốt, những thứ khác hết thảy không nói."

Bạch Phụng Kiều cũng nói: "Đúng thế, đúng thế, Tiểu Uyên khó được đến một chuyến, cháu chỉ cần ăn thật ngon uống thật tốt, những thứ khác đừng

để ý tới." Vừa nói còn vừa dùng đũa gấp thức ăn cho anh.

Vốn hôm nay gọi Tần Uyên đến chính là vì tìm việc cho Khương Nghiên Kỳ, bà dù sao chỉ là nói vào chủ đề chính, sao bà lại thành không đúng?

Lâm Thục Phuong trong lòng không thoải mái, Khương Nghiên Kỳ cũng bởi vì bị Tần Uyên cư xử lạnh nhạt, tư vị trong lòng cực không tốt, bên cạnh, Bạch gia một nhà và Tần Uyên mấy người ngược lại ăn đến náo nhiệt, bên này, hai người đều có tâm sự riêng tỏ ra cô đơn rất nhiều.

Ăn cơm xong, Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải tự mình tiễn Tần Uyên ra cửa, còn Bạch Hiểu Y vì tạm thời biểu lộ khách khí, cũng gia nhập đại quân tiễn khách.

Tình huống cô lo lắng cũng không xuất hiện, ăn cơm Tần Uyên biểu hiện hết sức bình thường, cũng không có nhiều lời cùng cô, đưa anh ra cửa, anh cũng chỉ khách khí nói lời từ biệt với mấy người rồi trực tiếp lên xe rồi đi.

Bạch Hiểu Y cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng quay người lại, cảm giác đi động rung lên, cô cảm lấy nhìn, là tin nhắn của Tần Uyên.

Chỉ lồm bồm mấy chữ, anh ở nhà chờ em.

Bạch Hiểu Y vừa nhìn mấy chữ này liền cảm giác đầu cũng to hơn, vội vàng cất điện thoại đi động vào trong túi, vào nhà giúp đỡ Bạch Phụng Kiều thu thập sạch sẽ các thứ lộn xộn trong phòng ăn, lại giúp bà rửa chén đĩa, lúc này mới chuẩn bị tạm biệt đi về.

"muộn như thế, hôm nay con ở lại đây đi? Lái xe trở về nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao?"

Bạch Hiểu Y vỗ vỗ tay bà "Đừng lo lắng, sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may như vậy? Con ở lại đây, sáng sớm ngày mai đã phải dậy, hơn nữa buổi sáng tắc đường, kịp đi làm hay không cũng khó nói, con dù sao cũng là lão bản, phải làm gương thật tốt."

Bạch Phụng Kiều thấy cô nói cũng có đạo lý, lập tức không khuyên nữa, Bạch Hiểu Y trước khi rời đi còn hướng lên trên lầu nháy mắt, "chú ý cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện gì."

Bạch Phụng Kiều phát phát tay, "Biết rồi, những chuyện này con cũng đừng quan tâm, chăm sóc tốt chính mình là được."

Bạch Hiểu Y từ trong nhà đi ra liền trực tiếp lái xe về cư xá, dọc đường nghĩ tới chuyện Lâm Thục Phuong và Khương Nghiên Kỳ đột nhiên xuất hiện, trong lòng Bạch Hiểu Y bực bội nói không nên lời.

Xem tư thế hai người kia là quyết định cố tình lưu lại đây, chỉ sợ lại muốn ở nhà mình không đi, đúng là âm hồn bất tán, cũng thật sự khiến người đau đầu.

Vừa phải đợi phản ứng của con mèo lớn, Bạch Hiểu Y cảm thấy cuộc sống thật sự là sốt ruột nói không nên lời.

Bạch Hiểu Y về đến nhà, vừa mở cửa ra quả nhiên thấy Tần Uyên dù vội vẫn ung dung ngồi trên sofa, hẳn là đợi cô đã lâu, thấy cô vào liền nhàn nhạt phân phó một câu: "Lại đây."

Bạch Hiểu Y biết rõ nên đến thì sẽ đến, cũng không nhiều nghĩ, ngoan ngoãn đi tới, đang muốn ngồi xuống bên cạnh anh, anh lại đột nhiên mạnh mẽ kéo tay cô một cái, vòng tay kéo cô vào trong ngực, Bạch Hiểu Y đã vững vàng ngồi ở trên đùi anh.

Tần Uyên một tay vòng lên eo cô, một tay đem tóc trên mặt cô vén ra sau tai, động tác ôn nhu lại tỉ mỉ, Bạch Hiểu Y cảm giác thấy từ đầu ngón tay anh truyền đến một trận lạnh như băng, một đường đông lạnh từ tai đến đầu ngón chân cô, làm cô rùng mình một cái.

Tần Uyên tựa đầu đến gần tai cô, giọng nói lộ ra khàn khàn, nói với cô: "Gặp hai người kia, tâm tình không tốt?"

Nghe nói như thế Bạch Hiểu Y lại lấy làm kinh hãi, còn tưởng rằng Tần Uyên nhất định phải hỏi một câu về đối tượng cô từng thân cận, vừa mới lúc mẹ cô nhắc tới đối tượng đó, bộ dáng anh dọa người bao nhiêu, cô vẫn còn nhớ, ngược lại không nghĩ tới anh dĩ nhiên lại nói một câu này.

Đương nhiên có thể bỏ qua không đề cập tới đối tượng xem mặt kia, Bạch Hiểu Y cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này gật gật đầu, thuận theo lời anh hỏi, đáp một câu, "Đúng vậy a, hai người kia thật sự là rất chán ghét."

Bàn tay vuốt vuốt tóc cô, trong âm thanh của anh lộ ra nhu hòa khiến người an tâm, "Không cần lo lắng, anh sẽ không để cho hai người kia ảnh hưởng đến em."

Bạch Hiểu Y nghĩ tới đời trước, vội vàng nói với anh: "Không cần!" Lại túm chặt tay anh, dõn dập nói, "Em không muốn anh chọc tới chuyện pháp luật, loại người như vậy không đáng để anh bận tay."

Tần Uyên từ trên vai cô ngẩng đầu lên, trong mắt càng vui vẻ, "Không bỏ được anh?"

Bạch Hiểu Y khẽ nhủ mày, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Tần Uyên thấy cô thế, chỉ cảm thấy tâm đều hóa thành nước, thật sự là hận không thể nâng mặt cô lên cẩn thận yêu thương một phen, nhưng mà nghĩ tới chuyện sốt ruột kia, sắc mặt anh lại đột ngột chìm xuống.

"Hai người kia chúng ta tạm thời không nói, chúng ta nói một chút cái người làm ở ngân hàng là thế nào, từng lui tới sao?"

Nghe nói như thế, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy da đầu một trận tê dại, quả nhiên chuyện này anh vẫn để ý trong lòng, vốn còn tưởng rằng việc này cứ thế bỏ qua, ngược lại không nghĩ tới anh trấn an cô rồi mới chậm rãi tính sổ.

Nên biết người này tham muốn chiếm giữ cực mạnh, đời trước, cho dù lúc anh không có ý thức là thích cô anh cũng không muốn cô đi các loại gặp gỡ hội họp bạn cũ, đừng nói bây giờ anh để ý cô như thế, nghe thấy cô cùng người khác gặp gỡ anh đương nhiên không thoải mái.

Cho nên nghe tới chỗ này, Bạch Hiểu Y vội vàng lắc lắc đầu, "Vì không thuyết phục được mẹ, em chỉ cùng anh ta ăn vài bữa cơm."

Tần Uyên ánh mắt siết chặt, "Còn cùng nhau ăn vài bữa cơm?"

Bạch Hiểu Y vô ý thức nuốt nước miếng, vừa nhìn vẻ mặt này đã biết hỏng rồi, quả nhiên, Tần Uyên lại mở miệng, giọng nói nhiễm tơ lạnh buốt, "Anh ta có chạm vào chỗ nào hay không?"

Bạch Hiểu Y quả thực khóc không ra nước mắt, vội đáp: "Chỉ ăn vài bữa cơm mà thôi, có thể chạm vào chỗ nào của em?" Cô cảm thấy lúc này nhất định phải dụ dỗ tốt con mèo lớn này, nếu không lấy tính tình anh hung tàn, cô còn không biết phải chịu tội như thế nào đâu, lập tức hai tay ôm cổ anh, thả mềm thanh âm nói với anh: "Em với anh ta cũng không tính là chính thức lui tới, hơn nữa cũng không tính là bạn bè, từ đó đến giờ cũng chưa liên lạc lại."

Anh cũng không nói chuyện, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chằm chằm cô, Bạch Hiểu Y càng nóng nảy, vội nói, "em khi đó căn bản không nghĩ đến chúng ta sẽ cùng một chỗ a!" Lại nâng mặt anh, ôn nhu dụ dỗ, "Được rồi không nên tức giận, đều là chuyện đã qua, tại sao phải băn khoăn về chuyện đã qua?" Lòng bàn tay ở trên mặt anh nhẹ nhàng vuốt vuốt, chịu đựng toàn thân nổi da gà, không ngừng cố gắng, "Uyên Uyên ngoan ngoãn a, không nên tức giận!"

Thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị trên mặt anh quả nhiên chậm rãi thu liễm, ánh mắt vốn trầm lạnh cũng dần dần nổi lên nhu hòa, anh ôm cánh tay cô siết chặt một chút, lại đến gần trên mặt cô cọ xát, không nói nữa.

Bạch Hiểu Y thấy anh không bày tỏ gì, mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra, cô đã ổn định được anh, dù sao cô có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng phải đánh một trận lâu dài, không nghĩ con mèo lớn này dễ dụ như thế, gọi một tiếng Uyên Uyên lại xoa xoa mặt, cũng không có còn dờ dẫm tính tình.

Hơn nữa Bạch Hiểu Y còn phát hiện một việc hay vô cùng - - lỗi tai Tần Uyên thế nhưng hồng.

Anh đang... Thẹn thùng?

Cô biết Tần Uyên thành thực chừng chạc, cao quý trong trẻo nhưng lạnh lùng, vĩnh viễn đều là khuôn mặt cứng nhắc nghiêm túc, cùng với "Thẹn thùng" hoàn toàn không chút dính dáng, nhưng bây giờ...

Hơn nữa anh thẹn thùng không giống người khác thẹn thùng, ngoài mặt nghiêm trang, nhưng ánh mắt nhìn về phía cô lại rõ ràng có né tránh, chốc lát mặt dán sát ở trên mặt cô, chốc lát tựa cằm ở đầu vai cô, nhìn qua giống như đang cùng cô thân mật, nhưng thật ra là sợ bị cô nhìn thấy lỗi tai kia hồng đến tỏa sáng.

Rõ ràng gương mặt vừa mới còn lạnh lùng hung dữ, giờ phút này đến liếc nhìn cô một cái cũng không dám, hóa ra khiến một con hổ hung tàn biến thành một con mèo lớn ôn thuận, chỉ cần đơn giản như thế a...

Bạch Hiểu Y cảm thấy thật đẹp mắt, thật muốn cắn lỗi tai hồng một cái.

Con mèo lớn đáng yêu như thế, cô cũng muốn chừa chút tự tôn cho anh, nên Bạch Hiểu Y giống như không phát hiện gì, cố nén cười kéo đầu anh, ở trên khoe miệng của anh hôn một chút, lại dùng đầu ngón tay chọc chọc mặt anh, "Uyên Uyên nhà chúng ta thực đáng yêu."

"..."

Tần đại thần cảm thấy tâm anh bị trêu chọc hung hăng, ngang ngược, liên tục không có bất kỳ thương lượng!

đại não kia so với thường nhân cao hơn mấy cấp bậc giờ phút này lại ơ ơ ơ ơ rung động, anh cứ như đứa ngốc nhìn khuôn mặt cười tươi như hoa trước mắt, đôi mắt to sáng ngời như giấu hai viên trân châu sáng nhất, lộ ra hào quang mê người.

Vừa rồi cô xoa nhẹ mấy lần trên mặt anh, anh đã sớm không chịu nổi, hiện thời lại bị cô trêu chọc như thế, anh dù có tự chủ hơn cũng không khống chế nổi, lúc này liền đưa tay kéo đầu cô xuống, môi cũng hung hăng đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Yêu Khắc Sâu

Anh đột nhiên làm ra động tác vốn khiến Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ, nhưng cô rất nhanh phục hồi tinh thần, hôn môi với Tần Uyên cũng không phải là lần một lần hai, coi như cô vô cùng thuần thực, lúc này ngoan ngoãn hé miệng, chờ anh vào.

Tần Uyên quả nhiên không chút khách khí trực tiếp bá đạo xâm lấn, đầu lưỡi cuốn đầu lưỡi cô dây dưa, hung hăng hút đi nốt đẹp của cô.

Bạch Hiểu Y rất nhanh bị anh hôn đến choáng váng đầu óc, thân thể ở trong lòng anh xụi lơ thành một đoàn. Trong một lát Tần Uyên cũng không có ý tứ buông cô ra, môi và đầu lưỡi cuốn lấy cô tùy ý chiếm lấy, bàn tay cũng tiến vào, thuần thực cời bỏ nội y của cô, bàn tay thô lệ không chút do dự chạy trên tấm lưng trơn bóng, từ sau lưng đến eo, mỗi một tắc da thịt bàn tay anh đều lưu luyến một lần. Nhưng mà anh cũng không chỉ ngừng lại ở chỗ này, bàn tay rất nhanh đưa về phía trước, trực tiếp cầm lấy mục tiêu anh muốn xâm chiếm, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bạch Hiểu Y mặc dù đầu óc choáng váng, nhưng lý trí vẫn còn, động tác của Tần Uyên có ý vị như thế nào cô đương nhiên càng rõ ràng, nhưng liên tiếp bị anh xâm chiếm nhiều lần như thế, hiện thời thân thể cô còn chưa khôi phục, nếu là anh lại muốn, cô khẳng định không chịu nổi. Lúc này né khỏi miệng anh, mềm giọng cầu khẩn, "Anh tha em một đêm đi, em thực sự không chịu nổi."

Có lẽ là giọng cô nghe quá mức đáng thương, qua một lúc cao hứng đến không thể ngừng, Tần Uyên mới từ từ dừng động tác lại, anh nhìn khuôn mặt cô nhỏ nhắn, thấy cô nhũ mảy, khuôn mặt sợ hãi quả thực như gặp kiếp nạn gì.

Tần Uyên thật sự vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng, anh chậm rãi rút tay ra, lại ở trên cầm cô cắn nhẹ một cái, "Được, không muốn em, nhanh đi tắm rửa đi!"

Nghe thế Bạch Hiểu Y quả thực như được đại xá, nhưng cô cũng không thể biểu hiện mình thoải mái thích ý quá rõ ràng, chỉ hoãn hoãn sắc mặt gật gật đầu với anh, ngoan ngoãn đi tắm rửa.

Tắm rửa xong Bạch Hiểu Y trực tiếp nằm xuống giường, không đẩy một lát Tần Uyên cũng tắm rửa xong đi vào, Tần Uyên lên giường liền trực tiếp ôm cô vào ngực, mặc dù vừa rồi Tần Uyên đã đáp ứng cô, nhưng gần đây Tần Uyên hào hứng quá mức khiến Bạch Hiểu Y cảm thấy đau đầu, nói không chừng chưa biết khi nào thì anh trực tiếp nhào tới cời quần áo lại đến một lần.

Cho nên lúc này Bạch Hiểu Y dựa vào lòng anh nhỏ giọng nhắc nhở, "Cũng không cho làm loạn, anh đã đáp ứng em."

Tần Uyên hôn một cái trên môi cô, "Em ngủ đi, không động tới thì không động tới."

Tần Uyên quả nhiên nói được làm được, đêm nay buông tha cô.

Tối hôm đó Tần Uyên mơ một giấc mộng, anh mơ thấy vài ngày này cùng sống với Bạch Hiểu Y chỉ là mộng, tình mộng, bọn họ vẫn là bộ dáng như cũ, như hai đường thẳng song song mỗi người sống cuộc đời của mình, đời này khó có khả năng cùng xuất hiện một chỗ.

Còn anh, chỉ có thể đứng xa xa nhìn cô, nhìn cô thân cận với nam nhân khác, nhìn cô yêu đương với nam nhân khác, nhìn cô đi vào cung điện hôn nhân với nam nhân khác, nhìn cô sinh con cho nam nhân khác.

Tìm anh tựa như bị đào đi một miếng, ngày ngày thống khổ không chịu nổi, nhưng mà anh lại bất lực với hết thấy.

Anh tỉnh lại từ trong ác mộng, theo bản năng nhìn sang bên cạnh, trên giường ngoại trừ anh ra không có người khác, có lẽ là ác mộng mang đến sợ hãi vẫn còn nấn ná trong lòng, anh nhất thời không phân biệt rõ hiện tại đến cùng là thực hay mộng.

Anh vội vội vàng vàng nhảy xuống giường, dép cũng không kịp đi, trực tiếp chạy ra ngoài, nhưng vừa ra khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy cô đang đeo tạp dề đứng trong phòng bếp, vừa ngâm nga tiểu khúc vừa thuần thực rán trứng.

Mừng rỡ như điên, kích động khó nhịn, hóa ra chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Hóa ra hết thấy đều không phải là mộng, cô thực ở bên anh, bọn họ thực ở cùng một chỗ.

Anh vội bước tới ôm lấy cô từ phía sau, thân thể cô mềm mại tan vào trong ngực anh, khí tức trên người cô rõ ràng quanh quẩn nơi chóp mũi, đây mới thật là cô, chân chính ở trong ngực anh.

Bạch Hiểu Y bị động tác bất thành linh của anh làm cho ngẩn người, cô nghiêng đầu trừng mắt liếc anh một cái, "Làm gì vậy? Cũng không gọi một tiếng, làm em sợ nhảy dựng lên."

Anh cũng không lên tiếng, hô hấp phun trên cổ cô có chút trầm trọng.

Bạch Hiểu Y rất nhanh phát giác được anh không thích hợp, cô quay đầu nhìn anh, anh vẫn vững vàng ôm cô không cho cô nhúc nhích, Bạch Hiểu Y càng nghi hoặc, vừa vớt trứng chiên xong đặt lên hai cái bát, vừa hỏi anh: "Anh làm sao?"

đầu anh tựa trên vai cô, bởi vì cách một lớp vải, giọng anh cũng không rõ ràng, "Không có gì, chỉ ôm chốc lát."

Cô và Tần Uyên biết nhau nhiều năm, anh lúc nào cũng lạnh như băng, không cho đến gần, nhưng kể từ hai người ở cùng một chỗ, rất nhiều mặt Tần Uyên biểu hiện ra ngoài đều là cô chưa từng thấy, như hiện tại, đột nhiên trở nên dính người như thế, khiến cô có chút không chịu nổi.

"Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt ăn mì, nếu không sẽ bị cháy."

"Được." Anh nhẹ nhàng lên tiếng, quả nhiên chậm rãi buông cô ra, tự đi buồng vệ sinh rửa mặt.

lúc đi ra sắc mặt Tần Uyên đã khôi phục như thường, mì trong bát của anh vì chuyện vừa rồi nên hơi bị cháy, nhưng anh cũng không để ý, từng ngụm từng ngụm rất nhanh ăn xong một chén.

Bạch Hiểu Y thấy anh ăn nghiêm túc như thế cũng rất vui mừng, nhân cơ hội hỏi: "Anh vừa rồi làm sao?"

Anh chỉ lãnh đạm nói một câu, "Không có gì."

"..."

Anh không muốn nói, Bạch Hiểu Y cũng không thuận tiện hỏi nhiều, đột nhiên nghĩ đến một việc, cô lại nói với anh: "Đúng rồi, hôm nay em không đi làm, chúng ta gần đây hết bận, bắt đầu rảnh rồi."

Tần Uyên như có suy nghĩ gập đầu nói: "Vừa vặn, hôm nay anh cũng không đi làm."

Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Hôm nay không phải là cuối tuần sao, sao anh không đi làm?"

Tần Uyên vẻ mặt đương nhiên, "Anh là ông chủ, anh có thể quyết định khi nào không đi làm."

Bạch Hiểu Y bị anh trả lời như thế làm cho kinh hãi, "Dầu gì quản một công ty lớn như thế, anh tùy hứng cũng không tốt lắm đâu?"

ánh mắt Tần Uyên bình tĩnh nhìn sang, ngữ khí kiên định không dòi, "Anh không tùy hứng."

"..."

"hôm nay em dự định sắp xếp thế nào?" Tần Uyên lại hỏi cô một câu.

Bạch Hiểu Y suy nghĩ một chút, "lên mạng xem thông tin một chút." Nói đến đây, đột nhiên vẻ mặt cô ý tứ sâu xa nhìn anh, "Anh sao? anh có sắp xếp gì?"

Tần Uyên có chút không chịu nổi ánh mắt cô nóng rực, anh cố làm ra vẻ vô tình quay đầu đi, tay nắm hờ đặt ở trên môi khẽ một tiếng, "Không có gì."

Bạch Hiểu Y hơi thất vọng với câu trả lời này, không mặn không nhạt đáp một tiếng, "À."

Mồ đại thần kia vẫn không được tự nhiên trong chốc lát, mới giống như là lơ đãng nhắc một câu, "Chúng ta đi khu vui chơi đi."

"Gi?" Anh đột nhiên nói làm cô có chút không kịp hồi thần, "Khu vui chơi?"

Anh vẫn không nhìn cô, giọng nói nhàn nhạt, "Trước kia không phải là em thường xuyên muốn anh dẫn em đi khu vui chơi sao? Nếu hai người chúng ta hôm nay đều không đi làm, vậy cùng đi khu vui chơi thì thế nào?"

Nếu như cô không đoán sai, hiện Tần Uyên đang chủ động hẹn hò? Mặc dù không phải tới nhà hàng trên cao lãng mạn, dù sao khu vui chơi cũng không tồi.

Cho nên Bạch Hiểu Y nghĩ sơ liền đồng ý, "Tốt."

Bàn bạc xong, hai người thay quần áo chuẩn bị xuất phát, Bạch Hiểu Y mặc áo ngắn tay thêm quần short jean, rất tùy ý, Tần Uyên cũng thay đổi phong cách đoan chính nghiêm túc trước kia, đổi một áo màu trắng đục cổ tròn tay ngắn cộng thêm quần vải màu xám trắng, ngược lại so với tây trang nghiêm chỉnh bình thường anh có thêm vài phần hiền hoà.

Hai người ở trên xe ngồi xuống, Bạch Hiểu Y lại nhịn không được hiếu kỳ hỏi một câu: "Chúng ta đi khu vui chơi nào?"

Tần Uyên giọng nói lộ ra đương nhiên, "khu vui chơi nào thật thú vị thì chúng ta đi."

"Anh biết nơi nào chơi thật thú vị?"

"Ừ."

Bạch Hiểu Y rõ ràng bày tỏ hoài nghi với trả lời của anh, "Người bạn rợn như anh cũng thường xuyên đi khu vui chơi?"

Tần Uyên giọng nói nhàn nhạt, "Không có."

"Vậy làm sao anh biết chỗ nào chơi thật thú vị, chỗ nào không dễ chơi."

"Mặc kệ chơi được hay không, chỉ cần anh đi vậy nó nhất định là chơi thật thú vị."

"..." Bạch Hiểu Y trừng mắt ở trong lòng, đối với loại người kiêu ngạo này cô bảo trì trầm mặc.

Hai người một đường không nói, Tần Uyên nghiêm túc lái xe, Bạch Hiểu Y nhét tai nghe nghe nhạc, xe đi rất lâu mới dừng lại, Bạch Hiểu Y gỡ tai nghe nhìn bên ngoài một chút, thấy lúc này đã dừng ở cổng công viên trò chơi nào đó, chỉ là chỗ này hẻo lánh, xung quanh đều không có người nào.

"Đây là chỗ nào? Sao giống như trước chưa từng tới bao giờ?"

Bạch Hiểu Y sinh ra ở đây, lúc cô đi học rất thích khu vui chơi, với những chỗ vui chơi ở Hoài thị cô coi như quen thuộc, nhưng địa phương trước mắt này cô hẳn chưa từng tới.

Tần Uyên cũng không trả lời, cởi giây an toàn rồi xuống xe, Bạch Hiểu Y cũng theo anh xuống, đã cửa chính khu vui chơi vẫn đóng, giống như cũng không có vẻ mở cửa, Bạch Hiểu Y lập tức có chút nghi hoặc, "Là chúng ta tới quá sớm sao? Giống như còn chưa mở cửa." Lại nhìn mấy chữ rất lớn treo trên cổng chính, mắt Bạch Hiểu Y nhú lại, nói ra: "YloveY?" Bạch Hiểu Y cảm thấy cái tên này từng nghe ở đâu, có chút quen tai, nhưng nhất thời cô không nghĩ ra.

Lúc cô ngăn người nhìn tên khu vui chơi, Tần Uyên trực tiếp tới dắt tay cô đi tới cửa chính, Bạch Hiểu Y phục hồi tinh thần, vội vàng nói với anh: "Người ta còn chưa mở cửa đâu, chúng ta tới làm gì?"

Tần Uyên đầu cũng không quay lại, "Anh gọi điện thoại bảo bọn họ mở cửa."

Nói xong lời này anh quả nhiên lấy điện thoại di động ra bấm số, chỉ ngắn gọn nói với đầu kia một câu: "Tôi đã tới, mở cửa đi."

nhân viên khu vui chơi làm việc tốc độ rất nhanh, hai người còn chưa đi đến cửa chính đã có người mở cổng ra.

"..." Quả nhiên Tần đại gia chính là Tần đại gia, Bạch Hiểu Y yên lặng ở trong lòng dựng ngón cái với anh.

Bạch Hiểu Y được Tần Uyên một đường dắt vào, trong khu vui chơi to như vậy nhưng một người cũng không có, vắng lạnh có chút dọa người.

Cô nhìn thoáng qua Tần Uyên, thăm dò hỏi một câu: "Này ở đây còn chưa hoạt động đi? Hai người chúng ta cứ vào như vậy, có phải không quá thích hợp hay không?"

"Không có gì không thích hợp." Tần boss về mặt đương nhiên nói.

"..." Boss lạnh nhạt quả thật làm cho cô theo không kịp.

"Bạch Hiểu Y." Lúc Bạch Hiểu Y do dự có muốn khuyên anh rời đi hay không, Tần Uyên đột nhiên gọi cô một tiếng, anh gọi cô cả tên cả họ như thế, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy mỗi tế bào toàn thân đều khẩn trương lên, cô cẩn thận quay đầu nhìn anh, thấy hai mắt anh híp lại, ánh mắt xa xăm nhìn xa xa, giống như nhớ lại chuyện cũ, thanh âm trầm thấp thuận hậu lộ ra từ tính: "Còn nhớ trước kia em nói với anh, em muốn một khu vui chơi của riêng mình hay không."

"..." Bạch Hiểu Y nhất thời không kịp tinh táo lại từ trong câu nói này, được anh nhắc nhở như vậy, cô ngược lại lập tức nhớ ra.

Đó hẳn là nghỉ đông một năm nọ, cô quần quít lấy anh rất lâu mới được anh đáp ứng cùng cô đi khu vui chơi, nhưng ngày đó thời tiết tốt, có rất nhiều người, hầu như tất cả chỗ giải trí đều bị người ta chiếm, cô và anh ở trong khu vui chơi đi dạo một vòng cũng không tìm thấy chỗ trống.

Cô rất thất vọng nghĩ, thật vất vả cùng anh đến một lần, lại không nghĩ kết quả thế này, cô còn nhớ rõ, khi đó cô quệt mồm, mang theo bảy phần ước ao ba phần sa sút nói với anh, "Em về sau nhất định phải có một khu vui chơi thuộc về mình, đến lúc đó chúng ta có thể muốn chơi thế nào thì chơi thế đó." Vừa nghĩ như thế, tâm tình cô tựa hồ tốt lên rất nhiều, đầu ngón tay chấm chấm môi, tiếp tục ước ao, "Khu vui chơi gọi là YloveY, anh biết vì sao gọi thế không?"

Anh mặt không chút thay đổi đi bên cạnh, vịn chặt đuôi lông mày, lộ ra bao nhiêu không kiên nhẫn, "Không biết."

Anh lãnh đạm cũng không đã kích được cô nhiệt tình, cô phối hợp giải thích, "Anh xem a, tên em là một chữ 'Y' (*tiếng Trung phiên âm là Yi*), tên anh là một chữ 'Uyên' (*tiếng Trung phiên âm là Yuan*) hai người chúng ta chữ cái đầu đều là 'Y', YloveY, vừa có thể là Y yêu Uyên, cũng có thể là Uyên yêu Y, có phải rất tuyệt hay không?"

Anh như cũ mặt không chút thay đổi, "Không cảm thấy."

"..."

Cũng không biết đoạn thời gian kia tại sao cô đối với khu vui chơi lại tích cực như vậy, ngày đó sau khi trở về còn vẽ một sơ đồ phác thảo cho anh xem, nhưng anh cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua liền đem bản đồ ném sang một bên, một ý kiến cũng không phát biểu.

Kỳ thật khi đó Bạch Hiểu Y chính là làm cho vui, cô đương nhiên sẽ không cảm giác tương lai mình sẽ có một khu vui chơi, chỉ là nhất thời cao hứng, chỉ là thuận miệng nói mà thôi.

Bạch Hiểu Y từ trong ký ức phục hồi tinh thần lại, nghe thấy Tần Uyên lại bình tĩnh nói một câu: "Anh giúp em xây nên rồi, khu vui chơi thuộc về em, các thứ bên trong đều dựa theo bản vẽ thiết kế lúc trước em đưa cho anh."

Bạch Hiểu Y sững sờ nhìn xung quanh, ở giữa có đu quay rất lớn, xác thực thiết kế thành hình dáng côn trùng cô thích, còn có vòng quay ngựa gỗ, cũng là cây nấm màu sắc rực rỡ khi đó cô thiết kế, khu vui chơi trước mắt chính là giống hệt khi đó cô ước mơ, đến tên cũng là lúc trước tùy tiện đặt.

Thời gian xa cách nhiều năm như thế, nếu như anh không nhắc nhở, có lẽ cô đã sớm quên, sớm quên mình từng ước mơ có một khu vui chơi.

Nhưng mà, cô không nghĩ tới là, anh thế nhưng còn nhớ rõ.

Trước mắt hết thảy này quả thực quá ngoài dự liệu, chỉ là lúc trước cô nhất thời cao hứng, chỉ là cô thuận miệng nhắc tới, nhưng anh lại làm cho này hết thảy đều thành thực tế.

"Vì... vì sao phải làm ra khu vui chơi này?" Bởi vì quá mức khiếp sợ, cô nói chuyện cũng thay đổi âm điệu.

Tần Uyên vẻ mặt đương nhiên, "Em muốn, anh sẽ cho em."

một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng từng chữ tựa hồ tầng tầng đánh vào lòng cô, hết thảy mong muốn của cô, anh sẽ cho cô, bất kể muốn biến thành sao trên trời hay là muốn một khu vui chơi, anh cũng sẽ cho cô.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô vội vàng hỏi: "Khi nào thì anh bắt đầu xây khu vui chơi này?" Hai người mới cùng một chỗ vài ngày, thời gian ngắn ngủi vài ngày đã xây xong một khu vui chơi, cho dù anh có năng lực cường đại cũng tuyệt đối không thể nào.

Tần Uyên trầm mặc một lát, "Năm năm trước."

Năm năm trước? Bạch Hiểu Y bị câu trả lời làm cho kinh hãi, năm năm trước họ rõ ràng không ở cùng nhau, hơn nữa khi đó cô đối với anh tuyệt tình, tuyệt đối không thua gì đời trước anh đối với cô, cô còn nhớ rõ năm năm trước thần sắc anh tiêu tụy đến chỗ cô, cùng cô cáo biệt, khi đó anh chật vật không chịu nổi, mỗi một câu đều xen lẫn thống khổ khó có thể ức chế, cô đem thống khổ của anh để ở trong mắt nhưng vẫn đối với anh không có nửa phần mềm lòng.

"Chúng ta khi đó cũng không cùng một chỗ, anh vì cái gì còn muốn xây khu vui chơi này?" Đây là cô nghĩ không ra.

Anh không cho là đúng nhìn cô một cái, thần sắc nhàn nhạt, thật giống như anh làm hết thảy đều dễ dàng, không có gì lớn lao, "Anh muốn làm khu vui chơi cho em cùng với việc chúng ta không ở cùng nhau thì có quan hệ gì."

"..." Bạch Hiểu Y nhất thời thực không biết trả lời anh như thế nào.

Năm năm... thời gian năm năm có thể làm cái gì, năm năm, có thể làm cho cô triệt để chết tâm với anh, năm năm, cũng có thể khiến anh vì cô làm một khu vui chơi lúc cô nhất thời cao hứng nghĩ ra.

Vì cái gì có thể như vậy? Vì cái gì cô có thể, sau khi anh đối với cô tuyệt tình, dứt khoát kiên quyết rời anh mà đi. Nhưng vì cái gì, khi cô đối với anh tuyệt tình, anh lại như cũ không muốn buông tay cô, cho dù biết rõ có lẽ đời này hai người sẽ không có khả năng, còn muốn tốn tâm tư xây khu vui chơi cô đã từng hy vọng.

Kỳ thật đó thực chỉ là cô thuận miệng nhắc tới mà thôi.

Cô cho rằng anh cũng không để bụng, đến chính cô cũng không để tâm, nhưng anh vẫn còn nhớ, đến bản vẽ lúc trước cô vẽ anh cũng còn nhớ.

Thời gian năm năm cô cũng có thể triệt để bỏ anh xuống, vì cái gì, anh lại không thể bỏ cô xuống đây?

Cô đột nhiên nghĩ đến, chính mình lúc trước đồng ý ở cùng với anh, kỳ thật chỉ là vì xuất phát từ một loại cảm kích, chỉ là vì chạy không khỏi nhân tình của anh, có lẽ sẽ thích một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi. Cô thậm chí chưa từng nghĩ tới muốn cùng anh đi tiếp, cho nên mới không muốn nói cho cha mẹ biết chuyện bọn họ. Cái gì mà chờ hai người tình cảm ổn định chỉ là lấy cớ, trong tiềm thức của cô, hai người sẽ tách ra. Nói trắng ra là cô chưa từng thật sự tiếp nhận anh, bởi vì căn bản cô không nguyện ý tin tưởng Tần Uyên có thể cho cô hạnh phúc.

Nhưng cho đến giờ phút này cô mới phát hiện, hóa ra Tần Uyên yêu cô như thế, so với lúc trước cô yêu anh càng sâu sắc.

Cô cho rằng lúc trước anh làm cô đau lòng, cô cho rằng lúc trước cô đã trả giá đủ nhiều, cô không đòi được anh thương tiếc, cảm thấy anh đối với cô quá mức lãnh khốc vô tình, cô bởi vì thế đã chết tâm với anh, cô cảm thấy đó chính là cho mình đáp án tốt nhất.

Nhưng tình cảnh hai người thay đổi, anh có thể không hối hận theo đuổi cô mà chết, anh cũng có thể không nể hà nguy hiểm chạy đến cứu cô, không giống với cô quán quít chặt lấy anh, anh lại khắc chế chính mình buông tay với cô, anh trả giá chẳng hề ít hơn cô. Nhưng năm năm, cô triệt để bỏ anh xuống, còn anh lại nhớ từng câu cô đã nói trong lúc lơ đãng.

Anh rõ ràng là người khôn khéo như vậy, cư trí như vậy, anh cũng biết rõ cô không tiếp nhận anh, cho nên lúc cô không muốn dẫn anh đi gặp cha mẹ anh mới có thể tức giận như vậy nhưng dù biết rõ anh đối với cô vẫn tốt như vậy...

Cô nhớ tới anh đã nói với cô, anh nói, "Anh chỉ cần em ở bên cạnh anh, cái gì em cũng không cần làm, cũng không cần đáp lại anh, tất cả trả giá đều giao

cho anh."

Hóa ra câu này cũng không chỉ là an ủi cô, hóa ra thật sự là phát ra từ nội tâm anh, hóa ra anh thực sự coi việc anh không cầu hỏi báo trả giá là đương nhiên.

Cô đột nhiên cảm thấy anh thật là ngốc, ngốc đến đáng thương, cho dù rõ ràng biết không được hỏi báo, anh vẫn muốn giữ cô ở bên người, cho dù biết rõ cô cũng không tiếp nhận anh, anh vẫn đưa cho cô những điều tốt nhất của mình.

Lúc này Bạch Hiểu Y cảm xúc phức tạp khó khăn, bên kia Tần Uyên cũng không phát hiện cô khác thường, anh bắt đầu nghiêm túc giới thiệu, "Em chờ chút, trước tiên có thể chơi đu quay, em thích nhất cái đó, nếu như em sợ anh sẽ cùng với em, xong rồi có thể vui đùa một chút chỗ mấy con hồ, mấy con hồ đều là ở công ty lúc nhàn rồi không có chuyện gì anh thiết kế ra, sẽ không quá khó..."

Nhìn qua anh lúc này, trong lòng Bạch Hiểu Y lại càng không biết là tư vị gì, anh còn muốn tiếp tục giới thiệu, cô lại nhìn không được trực tiếp nhào tới, nhón chân, nâng mặt anh, sít sao dán môi lên môi anh.

Bạch Hiểu Y không biết mình nên làm gì bây giờ, cô duy nhất có thể làm chính là hôn anh, liếc mắt nhìn anh, trong lòng phức tạp tâm tình nhộn nhào đến khó chịu, chỉ có ôm anh, chỉ có hôn anh, cô mới có thể an tâm.

Tình huống phát sinh trước mắt quá mức ngoài dự đoán, thân thể Tần Uyên trong nháy mắt cứng ngắc, cô rất ít khi chủ động hôn anh, còn anh cũng không biết tại sao đột nhiên cô muốn hôn anh.

Hiện giờ đầu anh có chút mơ hồ, chỉ mặc cho cô nhẹ nhàng gặm cắn ở trên môi anh, cho đến khi cô mềm mại thăm dò vào trong miệng anh, tựa như đột nhiên bị chớp đánh trúng, anh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, bản năng cuốn lấy lưỡi cô, làm cái hôn trở nên sâu hơn nặng hơn.

Cũng không biết bao lâu hai người mới buông nhau ra, Bạch Hiểu Y cúi đầu thở hổn hển, còn Tần Uyên cũng tựa cằm trên đỉnh đầu cô, há miệng thở.

Ngừng một lúc lâu, giọng nói anh thấp thuận mới từ đỉnh đầu truyền đến, "Là vì rất thích chỗ này sao?"

Nghe thấy lời này, Bạch Hiểu Y có chút dở khóc dở cười, nhưng cô cũng không phản bác lại, ở trong lòng anh gật gật đầu, "Đúng vậy, thật thích."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyến Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ghen

Cuối cùng hai người quyết định, nếu đã đến, thì thoải mái chơi một phen.

Lúc hai người thật cao hứng vui chơi khắp nơi ở khu vui chơi, ở tầng cao nhất công ty Báo Săn mồi, cửa phòng làm việc của chủ tịch, quản lý kỹ thuật Mã Duệ lại gấp đến độ miệng sắp nổi bóng.

Anh đã gọi điện thoại cho Tần Uyên không biết mấy lần, bên kia vẫn không có người nghe, liên tiếp báo bận, Mã Duệ cuối cùng nhịn không được mắng một câu: "Mẹ nó!"

Hôm nay là ngày cùng công ty JK ký hợp đồng, người bên JK cũng đã tới, mọi chuyện chuẩn bị sẵn sàng, nhân vật mấu chốt lại chậm chạp không hiện diện, công ty Báo săn mồi hiện tại toàn bộ loạn thành một đoàn, Mã Duệ mãi không liên lạc được Tần Uyên đã sắp phát điên.

Lúc Trương Văn Văn đến cửa phòng làm việc của Tần Uyên thì gặp Mã Duệ đang đứng đó, gấp đến độ xoay tròn, cô thấy sắc mặt càng trầm xuống, "Thủ tịch vẫn không nghe điện thoại?"

"Nghe cái rắm!" Mã Duệ giận dữ mắng một câu, lại tiếp tục ấn số của Tần Uyên, không ngoài ý muốn, điện thoại vẫn không có người tiếp.

Mã Duệ đột nhiên nghĩ đến cái gì, liền hỏi Trương Văn Văn: "Đã hỏi Viên trợ lý chưa?"

Trương Văn Văn nhún vai, bắt đầu dĩ vãng, "Cậu biết mà, Viên trợ lý được thủ tịch nghiêm khắc huấn luyện, sẽ không dễ dàng tiết lộ hành tung."

"Hò đồ!" Mã Duệ hung hăng mắng một câu, "Này mẹ nó đến lúc nào rồi!"

Tần Uyên quả nhiên không nuốt lời, bởi cô ngồi đu quay một lần lại cùng cô chơi với mấy con hồ. Suốt thời gian này, di động Tần Uyên liên tục nháy, Bạch Hiểu Y liền ở bên cạnh anh đương nhiên cũng nghe thấy, trước cô đã nhắc mấy lần, một lát nghe thấy lại nhắc một câu: "Chỉ sợ bên kia có chuyện quan trọng tìm anh, anh nghe đi, nếu không em nghe tiếng động này cũng cảm thấy hoảng hốt."

Bởi vì con ác mộng đáng sợ ngày hôm qua, Tần Uyên sáng sớm hôm nay sau khi thức dậy chỉ cảm thấy làm gì cũng không hào hứng, duy nhất chỉ muốn ở bên cô, những thứ khác hết thảy mặc kệ quan trọng thế nào anh cũng không muốn phản ứng.

Nhưng mà nghe thấy cô như thế nói, Tần Uyên nghĩ qua rồi nghe điện thoại.

Tần Uyên đột nhiên nhận điện thoại quả thực ngoài dự liệu của Mã Duệ, vốn anh đang có một bụng lửa giận muốn phát tác, nhưng mà lời đến miệng lại quay một vòng, "Cậu ở nơi nào? người phụ trách công ty JK đã tại đây chờ, cậu mau trở lại!"

Tần Uyên tựa như không nghe thấy lo lắng trong giọng nói của anh, chỉ hỏi hột trả lời một câu, "Tôi hiện đang có chuyện quan trọng."

Mã Duệ cảm thấy đỉnh đầu sắp giận bốc khói, "Tôi nói đại gia anh! Tần đại gia! Bây giờ có chuyện gì quan trọng hơn ký hợp đồng cùng JK?! Kế hoạch, kế hoạch, hai triệu, hai triệu đây!"

Vừa vặn lúc này Bạch Hiểu Y thua một ván, cô theo bản năng nói thảm một câu "Tại sao lại thua." Lời này rất nhanh rơi vào tai Mã Duệ, anh liền lên giọng, "Cậu đang cùng với ai? Sao lại là phụ nữ? F*ck đại ca, lúc này là lúc nào mà còn có tâm tư hẹn hò? Đầu bị cửa kẹp sao?"

Tần Uyên vừa nghe lời này liền không thoải mái, giọng nói cũng lãnh đạm xuống, "Có bản lĩnh nói lại câu vừa rồi một lần nữa."

"..." Mặc dù lúc này Mã Duệ đang nổi nóng, nhưng nghe như thế cũng kinh sợ.

Tần Uyên cũng không muốn nhiều lời với anh, chỉ nhàn nhạt quăng ra một câu: "Việc ký hợp đồng với JK các người tự quyết định, tôi còn có việc."

Nói xong, anh không chút khách khí trực tiếp ngắt điện thoại, lúc Mã Duệ gọi lại anh đã tắt điện thoại.

Mã Duệ tức giận đến thiếu chút nữa ném điện thoại đi động xuống đất, anh ở cửa phòng làm việc Tần Uyên quay ba vòng, mỗi vòng lại mắng một câu: "Lúc này vẫn còn tâm tư đi hẹn hò? ! Đầu óc bên trong nhét toàn là cứt sao?"

Trương Văn Văn ở bên cạnh nghe lời này, sắc mặt lại đột nhiên trở nên tệ hại, còn Mã Duệ vẫn qua lại mấy vòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, bước chân anh ngừng lại, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ, "Tôi biết rồi." Nói đến chỗ này, trên mặt đột nhiên thoáng lộ ra bí hiểm vui vẻ, sau đó lạnh nhạt phun ra ba chữ, "Bạch Hiểu Y."

Trương Văn Văn nghe thấy mấy chữ này, lông mày theo bản năng nhéo nhéo, Mã Duệ cũng không phát hiện cô bất thường, vẫn phối hợp nói tiếp, "Nếu như Bạch Hiểu Y nói mấy câu, cái này hết thấy đều thông."

Trương Văn Văn phục hồi tinh thần, cẩn thận thăm dò hỏi: "Vì sao?"

"Vì sao?" Mã Duệ lông mày nhíu lại, không trực tiếp trả lời, mà hỏi lại một câu: "Cậu với Tần Uyên biết nhau nhiều năm như thế, cậu cảm thấy Tần Uyên có khác tính không?"

Trương Văn Văn nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Không có đi?"

Mã Duệ lại lắc lắc đầu, "Cậu sai, Tần Uyên này không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có sợ Bạch Hiểu Y. Ở trước mặt Bạch Hiểu Y, lý trí, tình táo, quy tắc toàn bộ đều là chó má! Tóm lại Bạch Hiểu Y chính là kiếp nạn của cậu ấy. Tôi trước kia đã từng tổng kết, loại cuồng công việc như cậu ấy, nếu có một ngày đột nhiên trốn việc, chỉ có thể là xuyên qua, hoặc là chết, hoặc bị Bạch Hiểu Y cuốn lấy, hiển nhiên, hai cái đầu đều không phải, vậy chỉ có thể là cái thứ ba."

Trương Văn Văn nắm ngón tay thật chặt, nhưng trên mặt không có khác thường quá lớn, chỉ hỏi anh: "Vậy làm sao bây giờ? nghi thức ký hợp đồng sắp bắt đầu."

Mã Duệ vuốt hai tay, "Không có biện pháp, trực tiếp định vị di động, trói cũng phải trói cậu ấy về."

Mặc dù vừa rồi lúc Tần Uyên nghe điện thoại, Bạch Hiểu Y liên tục tác chiến với mấy con hổ, nhưng đầu bên kia nói gì cô vẫn mơ hồ nghe thấy, một lát sau khi Tần Uyên cúp điện thoại cô liền thăm dò hỏi một câu: "Trong công ty anh có phải có chuyện quan trọng hay không?"

Tần Uyên không cho là đúng, hai tay anh chống ở trên mấy con hổ, chuẩn bị giúp cô đánh lại trận vừa thua.

Theo ý anh chuyện gì cũng không quan trọng bằng cô.

Bạch Hiểu Y thấy thế liền bắt đầu dỗi dằn, "Hay là anh trở về đi, chờ lúc rảnh rồi chúng ta lại đến chơi, nếu không bộ dáng này của anh, em cũng lo lắng, chơi cũng không vui."

Tần Uyên cuối cùng quay đầu nhìn cô một cái, lạnh nhạt phun ra một câu, "Không quay về."

"..." Bạch Hiểu Y liền dùng giọng điệu thương lượng nói với anh: "Bằng không em với anh cùng đi công ty anh, em ở trong phòng làm việc chờ anh, chờ anh hết bận, chúng ta cùng nhau ăn cơm thì thế nào?"

Tần Uyên cuối cùng đứng thẳng lên, nhẵn mày nhìn cô, "Em nói thật?"

Bạch Hiểu Y nghiêm túc gật đầu.

Tần Uyên nghĩ sơ mới nói: "Cũng được."

"..." Quả nhiên nhất định phải cùng với cô a, cao lãnh khoản đột nhiên trở nên đĩnh người như thế thật đúng là khiến người ta chống đỡ không được.

Mã Duệ vốn đang chuẩn bị cho người định vị di động của Tần Uyên, lúc này di động lại vang lên, vừa nhìn điện thoại gọi đến là Tần Uyên, anh vội vàng tiếp máy, chỉ nghe đầu bên kia có người dùng giọng giải quyết việc chung phân phó: "chuẩn bị tốt tài liệu dùng trong hội nghị, đại khái trong nửa giờ tôi sẽ đến công ty."

"..." Trong tích tắc, Mã Duệ cảm thấy tên này có thể là tâm thần phân liệt, nhưng mà thời khắc mấu chốt, anh cũng không nghĩ nhiều, vội vàng gật đầu, "Được được được, cậu lái xe cẩn thận một chút."

Cúp điện thoại rồi anh vội vàng phân phó mọi người vừa rồi, "Không cần làm nữa, Boss đang trên đường tới."

Ở một bên Trương Văn Văn cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà với việc Tần Uyên thay đổi lại có chút nghi hoặc, "Vừa mới thái độ của thủ tịch không phải là rất kiên quyết sao?"

Mã Duệ hừ hừ, "Cảm tạ bà cô bên cạnh cậu ấy đi."

Trương Văn Văn lại không biết rõ ý tứ lời này, đang muốn hỏi lại, Mã Duệ liền ung dung quăng ra một câu: "Bà cô kia bảo đừng đi cậu ấy liền không đi, bảo đi cậu ấy liền ngoan ngoãn đi, ở trước mặt cô ấy, cậu ta chính là bi ôi như thế!"

"..."

Lúc Bạch Hiểu Y với Tần Uyên tới công ty Báo sản mồi, Mã Duệ và Trương Văn Văn cùng với trợ lý của Tần Uyên ở trong đại sảnh công ty nghênh đón, Bạch Hiểu Y gặp mấy người này lập tức có chút không thoải mái, nhất là Trương Văn Văn. Nhưng lúc Bạch Hiểu Y đi tới lễ phép lên tiếng chào hỏi mọi người, có lẽ nề mặt Tần Uyên, ba người cũng đều khách khí đáp lời.

Viên trợ lý đã sửa sang xong tài liệu hội nghị, lúc này đưa cho Tần Uyên: "người phụ trách bên JK đã đến, hội nghị bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu."

Tần Uyên cảm lấy, lật nhìn thoáng qua gật gật đầu, "Tốt, đi thôi."

Mấy người cùng nhau vào thang máy, Mã Duệ ở bên cạnh liên tục không nói gì, chỉ lấy con mắt ý tứ sâu xa quan sát hai người, một lát mới ranh mãnh hỏi một câu, "Tôi nói này, người cậu cũng đã đem tới công ty, sao không giới thiệu một câu?"

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này cảm thấy sắc mặt cứng đờ, Tần Uyên về mặt ngược lại không có thay đổi gì, chỉ hơi hột ném lại một câu: "lão bản nương (bà chủ) của Báo sản mồi."

Vừa dứt lời, Bạch Hiểu Y rõ ràng nghe thấy Trương Văn Văn đứng ở bên cạnh Mã Duệ hít một ngụm khí lạnh, cô ấy tựa hồ cũng phát hiện mình quá mức khác thường, vội cúi thấp đầu, che đậy thần sắc trên mặt mình.

Mã Duệ ngược lại ha ha cười một tiếng, lại trêu ghẹo một câu, "Tiến triển rất nhanh a, đã là lão bản nương, chuẩn bị khi nào thì thành a?"

Tần Uyên nhìn thoáng qua Bạch Hiểu Y, "Bất cứ lúc nào cũng có thể." Anh ý tứ rất rõ ràng, chỉ cần cô đáp ứng, anh bất cứ lúc nào cũng có thể cùng cô kết hôn.

Mã Duệ hai tay rành rang khê dựa vào thang máy, về mặt ý tứ sâu xa, "Tôi vốn còn tưởng rằng cậu định cả đời độc thân đấy, dù sao cũng may..." Mã Duệ nháy mắt với Bạch Hiểu Y, "Bạch tiểu thư, cảm ơn đã cứu vớt cậu ấy trong nước sôi lửa bỏng !"

Bạch Hiểu Y vốn đi đi theo Tần Uyên tới đây rồi toàn thân không được tự nhiên, này một lát nghe thấy Mã Duệ nói thế không biết phải trả lời thế nào. Ngược lại Tần Uyên giúp cô giải vây, ánh mắt của anh lạnh lùng nhìn sang Mã Duệ, giọng nói cũng lộ ra vài phần nguy hiểm, "Cậu không nói lời nào, không có ai bảo cậu là câm."

Mã Duệ lập tức hậm hực sờ sờ mũi, quả nhiên không nói nữa.

phòng làm việc của Tần Uyên ở tầng cao nhất của công ty Báo sản mồi, Tần Uyên dẫn cô đến phòng làm việc rồi có ý dẫn dò một câu: "Em ngồi đây chờ lát, anh khai mạc xong hội nghị sẽ tới, nếu nhàm chán thì xem phim, máy vi tính trên bàn em cứ tùy tiện dùng."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, lúc này Tần Uyên mới rời đi.

phòng làm việc của Tần Uyên rất lớn, bên trái cửa vào bày một cái bàn làm việc cực lớn, trên bàn theo thường lệ có vài cái máy tính để ngón ngang, một bên vách tường là cả giá sách, trên giá sách chằng chịt đầy các loại sách vở, phần lớn đều là sách chuyên khảo khó hiểu, chính giữa phòng đặt vài chiếc ghế sofa, hẳn là dùng để tiếp khách.

Cả phòng làm việc giống con người anh, gọn gàng sạch sẽ cẩn thận tỉ mỉ, lại có vẻ yên ắng tĩnh lặng, Bạch Hiểu Y dự định rảnh rồi sẽ mua vài chậu cây để anh trang trí chung quanh.

Bạch Hiểu Y dạo qua một vòng cũng không có việc gì làm, liền từ trong ngăn kéo bàn làm việc tìm một cái máy tính xách tay, lấy ra dự định xem phim một lúc.

Cô đi vào nhà vệ sinh, vừa mới ngồi xổm xuống trong buồng vệ sinh liền nghe bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện, hẳn là nhân viên trong công ty, đi đến bên này trang điểm lại.

"Tôi thực không nghĩ tới CEO chúng ta cuối cùng thế nhưng không cùng một chỗ với Trương quản lý, bọn họ xứng đôi bao nhiêu a." Lúc nói chuyện, trong giọng nói lộ ra tiếc hận nồng đậm.

Vốn Bạch Hiểu Y đi vệ sinh xong rồi đang chuẩn bị ra ngoài, nhưng nghe họ nói như thế cô cảm thấy có chút khó khăn, lúc này ra ngoài chỉ sợ tất cả mọi người sẽ lúng túng, suy nghĩ một chút cô cảm thấy nên chờ hai người kia ra ngoài rồi cô mới đi ra.

Nhưng hai người này một lúc lâu vẫn không muốn đi, giọng nói kia vừa mới dứt một giọng khác liền nói tiếp: "Mặc dù CEO của chúng ta lúc nào cũng lạnh như băng, thật giống như đối với cái gì cũng không thêm đề ý, tôi vẫn cho là anh ấy và Trương quản lý ít nhiều có chút mờ ám, nếu không mấy năm nay trong công ty cũng không truyền ra scandal hai người bọn họ." Nói đến chỗ này cô thờ dài, "Cô nói bọn họ cuối cùng sao lại không có cùng một chỗ đây?"

"Chính thế a... Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc, hôm nay nữ nhân đi theo CEO kia so với Trương quản lý quả thực kém quá xa, đến một sợi tóc cũng kém, thật không biết CEO vừa ý cô ấy cái gì."

Một người khác nghe tới chỗ này cũng chép chép miệng, "Trương quản lý thua nữ nhân dạng này quả thực quá đáng tiếc."

Hai người thờ dài thờ ngắn trong chốc lát mới ra khỏi buồng vệ sinh, bên này Bạch Hiểu Y đứng rất lâu mới đi ra, trở lại phòng làm việc của Tần Uyên, ngồi xuống ghế sofa, Bạch Hiểu Y lúc nhất thời còn không kịp hồi thần.

Cô lấy gương soi từ trong túi ra, nữ nhân trong gương tưởng mạo mặc dù không kinh điển như Trương Văn Văn, nhưng cũng coi là có hình có dáng, so với Trương Văn Văn cũng không tính quá kém đi?

Bạch Hiểu Y thờ dài, đem gương cất vào túi sách, cần gì tự coi nhẹ mình như thế? Tần Uyên nếu đã vừa ý mình, chứng minh mình so với Trương Văn Văn có chỗ tốt hơn.

Bạch Hiểu Y lúc này cũng không nghĩ nhiều, tự xem phim, về sau bắt tri bắt giác ngủ mất.

Tần Uyên khai hội nghị xong trở về, vừa vào cửa liền nhìn thấy cô cuộn mình ngủ trên ghế sofa, anh nhẹ bước chân cẩn thận đi đến ngồi xuống bên cạnh ghế sofa, ánh mắt mang theo lưu luyến rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nhìn một chút, anh không tự giác vươn tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ sờ trên khuôn mặt cô.

Bạch Hiểu Y kỳ thật cũng không ngủ sâu, lòng bàn tay Tần Uyên chạm lên mặt cô sờ soạng trong chốc lát cô liền tỉnh, cô mở con mắt mông lung ra nhìn anh một cái, lại bất lấy bàn tay anh đặt cọ xát trên mặt cô, lúc nhất thời cũng chưa định thức dậy.

Tần Uyên thấy cô tỉnh, trên mặt thoáng có tự trách, "Đã đánh thức em?"

Bạch Hiểu Y lắc đầu cũng không lên tiếng, Tần Uyên chỉ cho là cô còn chưa tỉnh ngủ, hơi có chút bất đắc dĩ, "Tỉnh rồi thì dậy đi, đã qua giờ cơm, đi ăn cơm trước."

Lại duỗi tay kia đỡ lấy lưng cô, kéo cô từ ghế salon lên, nhưng sau khi thức dậy cô vẫn mềm nhũn, trực tiếp bỏ nhào về phía trước vào trong ngực anh, hai tay ôm eo anh, khuôn mặt nhỏ cõ ở trên bụng anh, bộ dáng kia mang theo vài phần vô lại, giống như đang làm nũng với anh.

Kể từ ngày hai người ở cùng một chỗ, cô rất ít chủ động biểu hiện thân mật, làm nũng đùa giỡn này là lần đầu, anh tựa hồ lại gặp được tiểu cô nương sâu trong trí nhớ cái kia, lúc nào cũng thích bám dính bên cạnh anh, các loại làm nũng chơi xấu, chính là muốn ở bên cạnh anh không đi.

Đời trước anh đối với hành vi này cảm ghét đến tận xương tủy, cho đến về sau triệt để mất đi cô anh mới hiểu được, có thể được cô quấn quýt lấy, được cô gây rối là một chuyện hạnh phúc bao nhiêu. Về sau cho dù ở cùng một chỗ, cô cũng rất ít khi giống như trước đây thích chơi xấu anh.

Lúc này thấy cô dựa vào trên người không đi, Tần Uyên chỉ cảm thấy lòng mềm nhũn không nói ra lời, một tay kéo vai cô, một tay nâng đầu gối, ôm cô lên trên, cánh tay dịu dàng ôm lấy vai cô, giọng nói thuần hậu mang theo sùng ái, "Còn muốn ngủ tiếp?"

Bạch Hiểu Y ở trong lòng anh đã từ từ ngồi dậy, cũng không nói, cứ như vậy chăm chăm nhìn thẳng anh, Tần Uyên giúp cô sửa sang hai bên tóc rối bời tán lác, nhéo nhéo lông mày nghi hoặc, "Làm sao?"

Bạch Hiểu Y lại vươn tay ra, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua lông mày anh, anh có một đôi lông mày đậm như dao, lông mày lộ ra bén nhọn, nhưng lại có một loại gọi cảm duy thuộc tại về nam nhân, xuống chút nữa là một đôi mắt thâm thúy mê người, hốc mắt anh so với người bình thường sâu hơn, cùng sống mũi cao thẳng kết hợp cùng một chỗ, khiến toàn bộ đường nét trên mặt càng thêm sắc sảo.

Dưới mũi là một đôi môi mỏng, sắc môi màu hồng, khi anh động tình sẽ biến thành đỏ tươi, lộ ra một loại câu dẫn mị hoặc người.

Đầu ngón tay đang muốn xẹt qua phía trên, Tần Uyên lại đột nhiên duỗi tay bắt lấy cổ tay cô, cô một đường từ trên mặt anh lướt qua sớm làm tâm anh ngứa ngáy, còn đề cô làm loạn tiếp chỉ sợ không biết bao giờ mới xong việc.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm trước."

Bạch Hiểu Y lại lắc lắc đầu, mở bàn tay đang nắm cổ tay cô, nâng đầu anh đưa mặt tới gần, nhẹ nhàng chạm khẽ lên môi dưới của anh.

Nam nhân này vóc người anh tuấn, cho dù chỉ nhìn riêng khuôn mặt cũng làm người ta rối loạn tâm thần, nghĩ tới còn có nhiều nữ nhân ngấp nghé anh như vậy, trong lòng Bạch Hiểu Y liền không có tư vị, về mặt tình yêu với nam nhân này, một mình cô lãng phí là đủ rồi, cô không thể cấp để nữ nhân khác có cơ hội lừa gạt anh.

Môi dưới còn chưa bỏ qua, Bạch Hiểu Y liền đem đầu lưỡi cuốn môi trên của anh, lại ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng mút, môi anh mềm mại, lạnh lạnh, ngậm vào trong miệng thực hết sức thoải mái.

Tần Uyên sớm bị động tác bất thình lình này làm thân thể cứng đờ, lúc phục hồi tinh thần lại, anh cũng không nhiều nghĩ, bản năng mở lưỡi muốn cùng cô triển miên, Bạch Hiểu Y lại kịp thời né ra, không thích trừng mắt liếc anh một cái, "Em muốn nếm thử hương vị câu anh, anh không được lộn xộn."

"..."

Bạch Hiểu Y thấy anh không đáp, liền nói: "Lần này không được lộn xộn nữa?"

Tần Uyên đối với cô thật sự là cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành để tùy ý "Được."

Bạch Hiểu Y lại tới gần, đầu lưỡi ở trên đôi môi anh liếm qua liếm lại, cuối cùng ngậm lấy môi dưới khẽ cắn hai cái, cô cắn không nặng không nhẹ ngứa ngáy, quả thực như một cọng lông vũ cào tâm can anh, cào anh toàn thân bốc hỏa.

Lúc cô ngậm môi trên của anh khẽ cắn, anh đã nhịn không được, trực tiếp đem đầu lưỡi cô đang làm loạn cuốn vào trong miệng dây dưa một phen, nhưng cô rất nhanh chạy thoát, hai tay chống trên bờ vai anh, thờ phỉ phỉ trừng mắt liếc anh một cái, "Không phải đã đồng ý không lộn xộn sao?"

Tần Uyên cảm giác hô hấp của mình bắt đầu không yên, nữ nhân này thật sự là đáng hận, trêu chọc anh lại không để cho anh thống khoái.

Anh dựa vào ghế sofa, điều chỉnh hô hấp, vận hai hàng lông mày nhìn cô, giọng nói lộ ra vài phần bất mãn, "Anh là đồ chơi của em sao? Em đùa bốn anh như vậy?"

Bạch Hiểu Y cảm thấy Tần Uyên rõ ràng muốn thu thập cô nhưng lại chỉ có thể cố nén không dám lộn xộn, bộ dáng đặc biệt đáng yêu, một câu lên án, quả thực mang theo oán niệm.

Bạch Hiểu Y nằm ở trên lồng ngực của anh, cười nói: "Được, không đùa anh."

Tần Uyên lại sớm không chịu nổi, cô trêu chọc anh một lát đỡ nghiện, nhưng mà chính mình bị ném lên, tư vị này thực không dễ chịu, lúc này liền giữ cầm cô nâng cái đầu nhỏ lên, cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Không giống cô nhẹ chậm liếm mút, anh hôn ngang ngược mà hung mãnh, đầu lưỡi tham tiến vào thật sâu, môi hung hăng mút - mút lấy môi cô, trong miệng cô đều bị anh quét sạch một lần.

Đợi đến lúc anh buông cô ra, Bạch Hiểu Y đã sắp ngất, anh hung tàn mạnh mẽ như thế, Bạch Hiểu Y còn tưởng rằng anh sẽ trực tiếp ấn cô ở trên ghế sofa đến một lần, ngược lại không nghĩ tới anh cũng không làm động tác tiếp theo, đợi điều chỉnh hô hấp rồi nói với cô: "Đi ăn cơm đi!"

Bạch Hiểu Y bây giờ còn chút chóng mặt, sau khi nghe xong liền gật gật đầu.

Bạch Hiểu Y muốn ăn thịt nướng, Tần Uyên liền dẫn cô đến một nhà hàng gần công ty, nghe nói hương vị thịt nướng không tệ, cửa hàng thịt nướng có ba tầng, tret là đại sảnh, lầu hai là bàn ăn, lầu ba là buồng riêng, Tần Uyên là khách quen, nhân viên cửa hàng cũng nhận ra anh, thấy anh đến liền trực tiếp dẫn anh lên lầu ba, nhưng lúc đi qua lầu hai Bạch Hiểu Y lại đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn lại, đã thấy cách đó không xa có một người mặt tây trang giày da đang đứng, Bạch Hiểu Y nhìn rất lâu mới nhận ra là ai.

"Ngôn học trưởng?"

Ngôn Phong cười cười với cô, "Không nghĩ tới thật sự là em "

Tần Uyên đương nhiên cũng nhận ra người đàn ông này, một người bạn trai duy nhất Bạch Hiểu Y từng thừa nhận! Thấy anh ta xuất hiện tại đây, lúc này anh liền hít hít mắt nguy hiểm, theo bản năng duỗi tay ôm eo cô, lại ở trên eo cô néo néo, bày tỏ chủ quyền.

Bạch Hiểu Y cũng biết ý tứ Tần Uyên, không nói nhiều với Ngôn Phong, nhân tiện nói: "Vậy chúng tôi lên trước, học trưởng từ từ ăn."

Tần Uyên lén lút, Ngôn Phong đương nhiên cũng chú ý thấy, anh sắc mặt tối tăm, cũng không nhiều lời, chỉ cười gật gật đầu.

Ở chỗ này thấy Ngôn Phong kia, Bạch Hiểu Y liền đoán được sự tình chỉ sợ sắp hỏng bét, quả nhiên, đến khi hai người ngồi xuống ghế, cô thấy rõ ràng sắc mặt Tần Uyên không tốt lắm.

Bạch Hiểu Y suy tư muốn giải thích thế nào với anh, nhưng cẩn thận ngẫm lại giống như lại không có gì phải giải thích, dù sao cô và Ngôn Phong cũng đã

rất nhiều năm chưa gặp.

Đang cân nhắc, nghe thấy Tần Uyên ngồi đối diện giống như lơ đãng hỏi một câu, "Từng liên lạc sao?"

Bạch Hiểu Y phục hồi lại tinh thần, biết rõ anh nói gì, lập tức lắc lắc đầu, "Rất ít liên lạc."

"Gi?" Anh lông mày cau lại, trong giọng nói thêm vài phần nguy hiểm, "Vậy có liên lạc là sao?"

"Chỉ là ngẫu nhiên hỏi thăm một tiếng."

Tần Uyên tiếp tục truy vấn: "Lúc trước lui tới bao lâu?"

Bạch Hiểu Y bắt đầu nhìn anh một cái, "Chuyện vợ vẫn sao còn muốn so đo?"

Tần Uyên sắc mặt trầm lãnh, giọng nói đương nhiên, "Không thể không so đo!"

"..." Bạch Hiểu Y vuốt vuốt trán, "Em và anh ấy lui tới không bao lâu, em cảm thấy không hợp, về sau không liên lạc nữa."

"Vậy rốt cuộc là bao lâu?"

"Một vài ngày." Dừng một chút cô lại bổ sung một câu, "Anh ấy cũng không chạm vào chỗ nào trên người em, chỉ lui tới rất bình thường, đi chơi mấy lần, ăn cơm mấy lần đơn giản như thế."

Tần Uyên dựa vào lưng ghế, ánh mắt híp lại nhìn cô, "Em đang tức giận cái gì? Nên tức giận không phải là anh sao?"

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu lạnh lạnh liếc anh một cái, "Đều nói là chuyện vợ vẫn, anh tức giận có ý nghĩa gì?"

Anh vẻ mặt đương nhiên, "Không có ý nghĩa, anh cũng muốn tức giận."

"..." Bạch Hiểu Y bị anh chặn một cái, đơn giản điều chỉnh hô hấp mới nói: "Được, anh muốn mở đại hội thẩm phán hôm nay, vậy chúng ta cẩn thận thẩm tra đầy đủ, hiện tại anh thẩm tra em xong, cũng đến phiên em thẩm tra anh đi?"

Tần Uyên lông mày chau lên, "Em muốn thẩm tra anh cái gì?"

"Anh cùng với Trương Văn Văn có chuyện gì xảy ra? Em còn nghe nói toàn bộ công ty đều ở truyền ra scandal anh và cô ấy."

Tần Uyên mặt không đổi sắc, con mắt cũng không nháy mắt một cái, "Nếu đã nói là scandal, đó chính là không đáng kể."

Bạch Hiểu Y ha ha cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, nếu tất cả mọi người đều nói, vậy khẳng định không phải là không có lửa thì sao có khói."

Tần Uyên thấy cô bộ dáng nghiêm trang lại cảm thấy có chút buồn cười, sắc mặt vừa mới trầm trọng cũng bất tri bất giác hòa hoãn hơn, "Anh cùng với Trương Văn Văn là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần, còn người khác truyền như thế nào, anh không xen vào."

Bạch Hiểu Y cúi đầu xì một tiếng, không trả lời.

đuôi lông mày Tần Uyên đang vện chặt dần dần giãn ra, trong giọng nói mơ hồ mang theo vài phần sung sướng, "Em đây là đang ăn dấm?"

Bạch Hiểu Y gấp một miếng thịt nướng chấm tương, nhét vào trong miệng, không mặn không nhạt ném lại một câu, "Em ăn tương."

Tần Uyên cảm thấy cô thật đáng yêu, muốn hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Nhiệt Tình

Thịt rất nhanh nướng chín rồi, hai người cũng không đưa ra nghi vấn với nhau nữa, cho đến khi ăn xong, Tần Uyên mới hỏi một câu: "Em định đợi anh ở chỗ nào?"

Bạch Hiểu Y vẻ mặt đương nhiên, "Em về nhà."

Tần Uyên nhân tiện nói: "Anh cũng ký xong hợp đồng rồi, anh về nhà cùng em."

Bạch Hiểu Y ung dung nhìn anh, "Anh có việc của anh thì làm đi, đừng tùy hứng như vậy."

"Anh đang tùy hứng?"

Bạch Hiểu Y không thèm nghĩ gật đầu, "Đúng vậy."

"Vậy thì đã sao."

"..."

Hai người ăn com lên xe, Tần Uyên và người trong công ty giao phó một tiếng, quả nhiên trực tiếp theo cô về nhà. Sau khi lên xe một đường không nói, Tần Uyên vốn không thích nói chuyện, Bạch Hiểu Y sớm đã quen, cô cũng không mở miệng âm ỉ với anh.

Tần Uyên lái xe ổn định, Bạch Hiểu Y sau khi lên xe liền buồn ngủ, đang mơ mơ màng màng đột nhiên nghe thấy Tần Uyên gọi, Bạch Hiểu Y tỉnh lại, vẫn còn buồn ngủ nhìn anh, "Cái gì?"

Ấn đường anh nhíu lại, trên mặt mang theo vài phần nghiêm túc, "Anh chỉ có một người phụ nữ là em, dù kiếp trước hay kiếp này đều chỉ có một mình em."

Bạch Hiểu Y có chút mơ hồ, sao đột nhiên kéo đến chuyện này? Hơn nữa còn nghiêm túc nói ra như thế?

Cô vốn cho là vì chuyện Ngôn Phong và Trương Văn Văn, ăn com xong cũng coi như giải quyết xong rồi. Không nghĩ tới bây giờ anh lại nhắc một câu như thế, có vẻ đang biểu lộ trung thành với cô? Cho rằng cô còn đang tức giận? Để ý cô như thế?

Bạch Hiểu Y cười cười, suy nghĩ một lát, cũng phi thường có ăn ý trả lời một câu: "Em cũng chỉ có một người đàn ông là anh."

Anh ngược lại một chút phản ứng cũng không có, chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, "Ừ."

"..." Sao đến cùng lại giống như chính mình đang tự mình đa tình?

Bạch Hiểu Y nhếch miệng, nghĩ tới chuyện Trương Văn Văn, cô lại đề nhắc một câu, "Anh đại khái cũng rõ ràng tâm ý của Trương Văn Văn đối với anh?"

Anh vẻ mặt thản nhiên, "Anh luôn là người công tư rõ ràng, cô ấy thích anh là việc riêng của cô ấy, chỉ cần không ảnh hưởng đến công tác, anh cũng không muốn để ý, Trương Văn Văn cũng hiểu rõ điểm này, đương nhiên sẽ không mạo hiểm vượt qua ranh giới đó."

Bạch Hiểu Y như có suy nghĩ gật đầu, đột nhiên nghĩ đến lần trước mình giúp cô ấy theo đuổi Tần Uyên lúc vừa nhắc tới Tần Uyên, về mặt cô ấy "mê muội", đại nỡ nữ chứng chắc cũng có lúc lộ ra thái độ si mê như vậy, nhìn ra được cô ấy thực thật thích anh.

Nghĩ đến đây cô liền thở dài, "Cẩn thận suy nghĩ một chút, Trương Văn Văn cũng rất không dễ dàng, rõ ràng vô cùng thích anh, lại chỉ có thể đè nén, chỉ cần hơi biểu hiện ra một chút thì cơ hội tới gần anh cũng không có."

Kỳ thật dù sao chỉ là Bạch Hiểu Y cảm thán một câu, nhưng Tần Uyên nghe vào tai, đột nhiên nghĩ đến mấy năm khổ sở trước kia, lập tức trầm sắc mặt, "Đồng tình với cô ấy? Lại muốn đẩy anh đến bên cô ấy?"

Bạch Hiểu Y đột nhiên phục hồi tinh thần, mới ý thức được mình lầm lỡ, Tần Uyên loại người này thích nhất mang thù, chỉ sợ vẫn còn nhớ chuyện lần trước cô giúp Trương Văn Văn theo đuổi anh!

Cho nên nghe như thế cô tự vội vàng hỏi ngược lại: "con mắt của anh nhìn thấy em đẩy nh đến bên cô ấy?"

Tần Uyên nghiêm túc lái xe, lưu lại cho cô một cái khuôn mặt lạnh lùng.

"..."

Bạch Hiểu Y cảm thấy không ổn, thông minh như cô đương nhiên biết rõ lúc này phải nghĩ biện pháp xoa dịu anh. Nghĩ tới lần trước dụ dỗ anh thế này, dưới tình huống này xoa xoa mặt anh là rất không có khả năng, Bạch Hiểu Y liền khụ một tiếng, mềm giọng gọi: "Uyên Uyên"

Uyên Uyên nghiêm túc lái xe căn bản không để ý cô, Bạch Hiểu Y thất bại nheo nhéo lông mày có chút nghi hoặc, chiều này thế nhưng không dùng được, lần trước gọi anh lực sát thương không phải rất lớn sao? Chẳng lẽ người này nhanh miễn dịch như thế?

Lúc Bạch Hiểu Y đan nghĩ hoặc không thôi, người bên cạnh kia đột nhiên ung dung ném ra một câu: "Đổi câu khác thử xem."

"..." Bạch Hiểu Y lập tức nhíu lông mày lại, thanh âm càng như nhũn ra gọi: "Uyên Uyên tiểu tâm can." Vừa nói ra cả người cô nổi da gà, cô không tin anh vẫn không hợp tác.

Người nào đó thật đúng là không hợp tác, mí mắt cũng không nhấc một cái, "Đổi một câu mở đầu bằng 'ông~' xem"

"..."

Bạch Hiểu Y vốn cho là được cô khẳng định đồng ý, Tần Uyên sẽ mừng rỡ như điên đẩy cô ngã, phải khiếp sợ quá độ một lúc lâu không kịp hồi thần, nhưng phản ứng của Tần Uyên lại ngoài dự liệu.

Anh trực tiếp từ sofa đứng lên, đi đến ban công, lấy ra một điều thuốc, đốt lên...

Bạch Hiểu Y nhìn bóng lưng anh như trong mộng, thử nói xem, muốn kết hôn là anh, cô trả lời đồng ý anh ngược lại một chút phản ứng cũng không có...

Bạch Hiểu Y kinh ngạc trong chốc lát lập tức lắc lắc đầu, loại người này thật không cứu nổi!

Cô cũng lười quản anh, tự chọc một miếng dưa hấu lên ăn, Tần Uyên liên tục ở ban công hút xong một điều thuốc mới trở về, bước chân anh hơi dồn dập, đi đến trước mặt cô mới dừng lại, Bạch Hiểu Y đối diện anh không còn gì để nói, ăn dưa hấu mặt không chút thay đổi nhìn anh, "Làm sao?"

Tần Uyên sắc mặt nghiêm túc, "Bạch Hiểu Y, nói dối sẽ bị quạ bắt."

"..."

Bạch Hiểu Y nhớ trước đây cô đặc biệt sợ quạ, gốc hòe già đằng sau nhà đến chạng vạng có một đám quạ đậu trên cành, kêu không ngừng, thanh âm kia đáng sợ bao nhiêu. Người lớn biết cô sợ quạ, thường dạy cô, trẻ con không được nói dối, nếu không sẽ bị quạ bắt đi, cô cũng tin lời này, từ nhỏ đến lớn không vượt qua nỗi sợ này.

Nhưng đã bao nhiêu năm rồi, kể từ lúc cô lên cấp 3 đã không sợ quạ nữa?

Thấy Tần Uyên bộ dáng nghiêm trang, cô đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, hóa ra không phải không có phản ứng, mà là nghĩ cách cứng rắn hù dọa cô, sợ cô nói dối?

Dù sao nhìn qua dáng vẻ Tần Uyên rõ ràng nghiêm túc nhưng lại lộ ra căng thẳng, cô cũng không đành lòng cười anh, thở dài từ trên ghế salon đứng lên, đi đến cạnh anh, đem hai tay ôm cổ anh, mắt to chớp chớp, "Em giống như đang nói dối sao?"

Tần Uyên không lên tiếng, ánh mắt dời xuống, bình tĩnh nhìn chăm chú mặt cô, rất lâu sau anh mới vươn tay ra kéo thân thể cô nhỏ nhắn xinh xắn vào trong ngực, cánh tay dài ôm chặt cô.

Anh tựa đầu vào hõm vai cô, hít một hơi thật sâu, thanh âm lộ ra chút khàn khàn, "Em nói thật sao?"

Cảm giác thân thể anh thật giống như khê t run, Bạch Hiểu Y có chút đau lòng, cô vỗ vỗ vai anh, an ủi: "Đương nhiên là thật."

"Vậy bây giờ chúng ta về nhà em được không? Nói chuyện chúng ta cho cha mẹ em biết?"

Bạch Hiểu Y nghe nói thế quả thực dở khóc dở cười, sao tính anh nóng vội thế?

"Chúng ta ngày mai hãy đi, hôm nay hơi muộn."

Tần Uyên trầm mặc rất lâu mới gật gật đầu, "Được."

Nói xong lời này anh lại nâng eo cô, ôm cô lên, anh đi đến ghế sofa ngồi xuống, lại để cô giạng chân ngồi trên đùi, một tay để ngang bên hông, tay kia vuốt tóc rối trên gương mặt cô, ánh mắt đầy nhu tình và sùng ái an tĩnh rơi trên mặt cô, rất lâu không lên tiếng, cứ như vậy nhìn cô, giống như muốn khắc sâu cô vào trong lòng.

Tần Uyên tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú quả thực làm cô sắp hít thở không thông, nghĩ tới thái độ của mình trước đây với anh, cô nhất thời đau lòng không thôi, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi thành thật nói, "Tần Uyên, trước đây em có một chuyện vẫn liên tục giấu anh."

Anh không đếm xỉa trả lời một câu: "Ừ?"

Bạch Hiểu Y cắn cắn môi, "Kỳ thật em luôn vụng trộm uống thuốc tránh thai."

Nói xong lời này cô lập tức nhắm chặt mắt lại, chờ đợi lửa giận của anh, nhưng đợi lâu cũng không trông thấy anh có phản ứng, chỉ nghe thấy anh không mặn không nhạt ném lại một câu, "Anh biết rồi."

Bạch Hiểu Y đột nhiên mở mắt nhìn lại, thấy sắc mặt anh bình tĩnh, trong mắt vẫn nhu tình bốn phía, giống như không để việc này ở trong lòng.

Bạch Hiểu Y hiển nhiên bị anh làm kinh hãi, "Anh... Lúc nào thì biết?"

Anh vẫn không mặn không nhạt, "Ngày hôm qua em vụng trộm uống thuốc thì anh phát hiện."

"..."

Sáng sớm hôm qua cô bị Tần Uyên ấn trên bàn com muốn một lần, buổi sáng đi gấp không có kịp uống thuốc, mãi đến buổi tối khi trở về giấu anh uống, không nghĩ rằng bị anh phát hiện.

"Vậy anh vì sao không hỏi em?"

Ngón tay Tần Uyên thô lệ chuyển đến tai cô, vuốt vuốt vành tai, giọng nói bình thản, giống như đang thảo luận một chuyện không còn gì, "Có cái gì tốt mà hỏi? Không muốn thì không muốn." Nói đến chỗ này, giọng anh đột nhiên nghiêm túc, "Về sau không cần uống thuốc, anh sẽ mang bao, uống nhiều thuốc không tốt cho thân thể."

Nghe lời này trong lòng cô nhất thời nói không nên lời là tự vị gì, vừa tự trách vừa đau lòng, lại bất đắc dĩ.

Hóa ra anh biết rõ, biết rõ cô đang len lén uống thuốc, cô không để anh biết vì sợ anh biết sẽ tức giận, cô không dám thương lượng với anh vì hiểu khi anh đã quyết định chuyện gì thì rất khó sửa đổi, nhưng cô không nghĩ tới anh một lòng muốn có con lại vẫn thỏa hiệp với cô.

Trong lòng Bạch Hiểu Y khổ sở không nói ra lời, kéo cổ anh ôm thật chặt, ôm cũng không đủ, cô buông anh ra, hai tay nâng mặt anh, hôn lên môi anh, khẽ ngậm, khẽ mút, khẽ cắn. Thân thể anh cứng ngắc một lát, lúc ở phòng làm việc đã có kinh nghiệm một lần, anh tựa hồ quen với cô trêu chọc, lúc này không nhúc nhích để tùy ý, miệng đã mở ra, giống như mời cô tiến vào.

Bạch Hiểu Y cũng không để anh thất vọng, ở trên đôi môi anh gặm cắn một phen, sau đó đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng anh, đầu lưỡi anh đã nhiệt tình tiến đến, cô liền theo sát, dây dưa khẽ cắn mút húp, như đang dùng nhiệt tình che giấu đau lòng vì anh.

Tần Uyên vốn định giao quyền chủ động đều cho cô, nhưng bị cô trêu chọc một phen như thế, anh cũng nhịn không được, rất nhanh đổi khách thành chủ, nâng đầu cô lên, siết sao đặt trên môi cô, ở trong miệng cô tùy ý cướp đoạt, không buông tha cái gì.

Bạch Hiểu Y vừa hôn vừa thò hai bàn tay vào dưới vạt áo, chậm chậm tiến dần lên định cởi y phục ra. Nhưng y phục đến bả vai thì kẹt lại, có mấy lần vẫn không có biện pháp cởi ra, động tác cô có chút khẩn cấp.

Cô lúc này ngây ngốc quả thực khiến anh bất đắc dĩ không có cách ào, Tần Uyên đành buông cô ra trước, vung tay lên, gọn gàng linh hoạt cởi quần áo xuống vứt ra một bên.

Hôn trong chốc lát, hô hấp hai người đều có chút dồn dập, trong hai tròng mắt Tần Uyên tối tăm đã dẫn theo mê ly, khoe miệng cong như cười mà như không, thanh âm giống như nhiễm men say, thuần hậu lại từ tính, làm cho người ta cảm thấy xương cốt yếu mềm, "Vội như thế?"

Bạch Hiểu Y thở phì phò vừa tròng mắt liếc anh một cái, cũng không đáp, trực tiếp chôn đầu vào, môi ướt át hùng hực hôn lên bờ vai anh rắn chắc, lại từ trên bờ vai trượt xuống, một đường đi tiếp.

Tần Uyên chỉ cảm thấy thân thể giống như là bị giữ chặt, toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích, chỉ sững sờ nhìn động tác của cô, cho đến khi bàn tay nhỏ bé của cô từ thắt lưng tiến vào, thật giống như một lửa cháy xuống, lúc này làm anh hoàn toàn không còn lý trí.

Mạnh mẽ nhắc cô từ trên người lên, anh bắt được môi cô hung hăng hôn xuống, tình cảm bị cô câu dẫn quá mức mãnh liệt, chỉ có thể phát tiết toàn bộ thông qua nụ hôn.

Bạch Hiểu Y bị anh hôn đến kêu đau ra tiếng, Tần Uyên lại là bất chấp, bàn tay cởi xuống áo váy, lại cởi bỏ nội y, một tay thuần thực làm những động tác này, một tay nâng cô đi về phòng, động tác trên miệng cũng không ngừng lại.

Đặt cô ở trên giường, y phục trên người đã cởi hết, mặc dù lúc này anh kích động khó nhịn, nhưng vẫn còn vài phân lý trí, trước khi hành sự liền chuẩn bị đi lấy đồ vật gì.

Bạch Hiểu Y thấy anh định đi, vội vàng nắm cổ tay anh thờ dòn dập hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Tần Uyên sững ái ái xuống một cái hôn trên trán cô, "Anh đi lấy cái này."

Bạch Hiểu Y đương nhiên biết rõ anh nói cái gì, lúc này dùng hai chân kéo eo anh, lại tới gần câu kéo cổ anh, ôn nhu ở bên tai anh đáp: "Không cần đeo, thuận theo tự nhiên."

Tần Uyên sững sờ một lát mới phục hồi lại tinh thần, câu này đối với anh mà nói quả thực chính là phần thưởng tốt nhất, lập tức lại là kích động khó nhịn, ắn cô lên giường, tiếp tục chuyện vừa rồi chưa làm xong.

Trước nay cùng Tần Uyên làm loại chuyện này, vẫn luôn là Tần Uyên chủ động, anh chủ động hôn cô, chủ động muốn cô. Nhưng hôm nay, không biết bởi vì kích thích ở khu vui chơi hay ở nhà vệ sinh nghe mấy cô gái nói chuyện, so với lúc trước, cô càng nhiệt tình.

Cô chủ động đáp lại càng khiến Tần Uyên kích động, động tác điên cuồng, liều chết triển miên, giống như muốn cắn nuốt cô vào trong thân thể, thân thể chưa hao hết một tia khí lực cuối cùng thì còn chưa bỏ qua.

Về sau, cô thật sự không chịu nổi, chỉ liên tục cầu khẩn anh, có lẽ thanh âm cô khổ sở cầu khẩn nghe quá mức đáng thương, sau một trận bão, Tần Uyên cũng chậm chậm dừng động tác.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, lại ôm cô vào trong ngực, mặc dù đã làm một lúc nhưng anh hiển nhiên chưa đã nghiệm. Ôm cô vào trong ngực rồi, anh

vừa xoa bàn tay nhỏ bé vừa hôn mặt cô, hôn xong lại dùng trán cọ trán, cọ xong lại dán lên vai cô hung hăng ngửi mùi hương trên người.

Bạch Hiểu Y không thể làm anh hết nghiện, cũng chỉ đành để anh ăn như vậy cho đỡ thèm, mặc kệ anh như một con mèo lớn ở trên người cô cọ đến cọ đi.

Cọ cọ Tần Uyên đột nhiên đến gần tai cô, ôn nhu gọi một câu: "Tiểu Y Y."

Anh cố ý thả mềm giọng nói, âm thanh cũng bị anh đè nén đến mức thấp nhất, lộ ra một cảm giác thuần hậu tê dại, Bạch Hiểu Y vừa nghe thấy anh kêu lên ba chữ này, lập tức toàn thân nổi da gà.

Cô bị hù dọa, hoàn toàn không còn buồn ngủ, vừa xoa da gà trên người vừa lui về phía sau một chút. Tần Uyên cũng không hiểu tại sao cô đột nhiên tránh khỏi mình, về mặt nghi hoặc nhìn cô.

Về mặt anh hoàn toàn vô tội, đáng về hoàn toàn không biết mình đã làm gì, khiến Bạch Hiểu Y cảm thấy giật mình, cô nuốt nước miếng, nhũn mày nói với anh: "Tần Uyên anh đừng làm em buồn nôn được không?"

Tần Uyên hoàn toàn mơ hồ, lúc này sắc mặt anh trầm xuống, giọng nói cũng lộ ra lãnh ý, "chỗ nào làm em chán ghét?"

Bạch Hiểu Y nghĩ tới anh vừa mới dùng loại thanh âm đó gọi cô là Tiểu Y Y, cô đã cảm thấy đáng sợ, "Anh đột nhiên gọi em như vậy làm em cảm thấy rất kỳ quái, được chưa?"

Tần Uyên sắc mặt càng ngày càng trầm, "Kỳ quái chỗ nào?"

"Anh... cao lãnh khoản thì làm cao lãnh khoản đi! Đột nhiên buồn nôn thế này thật làm cho người ta không chịu nổi!"

Tần Uyên lờ cô lại gần, con mắt chăm chú nhìn cô chằm chằm, về mặt nghiêm túc, "Cao lãnh khoản thì không thể có lúc ôn nhu?"

"..."

Lúc này toàn thân Tần Uyên lộ ra một cỗ khí thế bức người, mày nhũn chặt, mặt tối sầm, bộ dáng cũng mang theo cảm giác áp bách khiến người hít thở không thông, nhưng nhìn qua Tần Uyên trước mắt nghiêm trang giải thích cho mình, Bạch Hiểu Y đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Tựa như một đứa trẻ bị hiểu lầm cãi cọ vì bản thân mình.

Cao lãnh khoản thì không thể có lúc ôn nhu sao?

Đương nhiên có thể! Vừa mới rồi cô sai, không nên dùng gậy tre đánh anh, không nên hạn chế anh, kiềm nén anh... Cô ôn nhu nói xin lỗi!

Cô liền duỗi tay kéo cổ anh, nhẹ nhàng cắn cắn khoe miệng anh, ôn nhu an ủi: "Đương nhiên có thể! Uyên Uyên của chúng ta muốn ôn nhu thế nào cũng được..."

Thanh âm ôn nhu quả thực làm toàn thân anh ngứa ngáy, như có một ngọn lửa bùng bùng đốt trên người, trong lồng ngực đầy tràn ngọt ngào, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ, tâm tình quá mức phức tạp xâm chiếm tất cả, Tần Uyên một câu cũng không nói nên lời, chỉ đơn giản thô bạo đáp lại.

Tần Uyên nhào tới như thế, Bạch Hiểu Y mới ý thức được mình thả ra đại họa, cô đột nhiên phát hiện, Tần Uyên người này, giống như không chịu nổi trêu chọc, hơi bị trêu chọc một chút anh đã thẹn thùng, còn trêu chọc tiếp, anh sẽ nổi điên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Làm Mất Mặt

Kỳ thật vài năm nay Khương Nghiên Kỳ vẫn luôn không buông bỏ ý định tới Hoài thị. Nơi này rất lớn, hết sức phồn thịnh, náo nhiệt, quần áo y phục cũng rất đẹp mắt, vật gì cũng có, so với cuộc sống ở trấn nhỏ kia tốt hơn nhiều. Năm năm trước cô rời đi vẫn nhất định phải tìm một cơ hội quay về. Cô định thi vào một trường ở đây, nhưng năm ấy đề thi tốt nghiệp trung học quá khó, chỉ có thể đỗ vào một trường dạy nghề địa phương. Dù vậy, cũng không ngăn nổi quyết tâm, rất nhanh, cô tốt nghiệp, thuyết phục Lâm Thục Phương rồi hai người cùng nhau đi tới nơi này.

Lần này cô hạ quyết tâm nhất định phải cắm rễ ở chỗ này. Nhất là lúc một lần nữa nhìn thấy người đàn ông kia rồi, cô càng kiên định lòng tin mình phải lưu lại đây. Anh là người đàn ông anh tuấn nhất, ưu tú nhất cũng có khí phách nhất cô từng gặp. Hương vị nam tính trên người anh đối với cô mà nói quả thực chính là mê hoặc trí mạng nhất.

Cô không thể ngăn được ý nghĩ muốn tới gần anh, muốn để anh nhìn thấy mình hồn nhiên thiện lương, phẩm hạnh mình tuyệt đối hơn hẳn những kẻ dung chỉ tục phần, tham vọng quá cao kia.

Mặc dù hiện tại anh đối với cô không có cảm giác, nhưng chỉ cần cho cô cơ hội, chỉ cần để anh thấy cô tốt, cô tin tưởng anh nhất định có thể yêu cô, cô hết sức tự tin cô là đặc biệt nhất, cô cũng hết sức tự tin cô nhất định có thể lọt mắt xanh của anh.

Cho nên, ngày hôm sau khi nhìn thấy anh, cô không thể đợi được mà nộp hồ sơ vào công ty anh. Nhưng yêu cầu tuyển dụng ghi rõ phải có bằng đại học, nếu cô điền trường mình vào chỉ sợ cơ hội phỏng vấn cũng không có. Thoáng cân nhắc một chút, cô liền điền một bằng đại học khoa máy tính của đại học Trung Nam, Hoài thị.

Cũng không biết là vận khí quá tốt hay cô làm hồ sơ "giả giống như thật", hai ngày sau cô nhận được thông báo phỏng vấn.

Khương Nghiên Kỳ có bao nhiêu kích động, bởi vì không có trang phục và đồ trang điểm phù hợp, cô còn cố ý nhờ bà nội đi tìm bác cả mượn chút tiền đi mua quần áo và đồ trang điểm. Đương nhiên còn thuận tiện cắt tóc theo kiểu nghe nói đang phổ biến nhất.

Thu thập chuẩn bị sẵn sàng rồi, ngày hôm sau cô liền xinh đẹp đi đến công ty Bảo sản mời để phỏng vấn. Khương Nghiên Kỳ ngược lại không nghĩ tới hôm nay nhiều người đến phỏng vấn như thế, ở cửa phòng phỏng vấn đã xếp một hàng rất dài.

Cô tới từ tám giờ, mãi lúc sắp mười giờ mới đến lượt, có ba người phỏng vấn, ngồi ở giữa là một phụ nữ trung niên tóc ngắn, sau khi cô đi vào, trước tiên đánh giá cô một chút mới nói: "Khương Nghiên Kỳ?"

Khương Nghiên Kỳ ngồi xuống trên ghế dựa cách đó không xa, không có một chút luống cuống, tươi cười ngọt ngào trả lời, "Vâng."

Người phụ nữ này không biết có phải sắp vào thời kỳ mãn kinh hay không, toàn bộ quá trình đều nghiêm mặt, lúc này nhíu mày, mặt không thay đổi hỏi: "Khoa máy tính Trung đại?" (*đại học Trung Nam*)

Khương Nghiên Kỳ chột dạ, ánh mắt tránh đi, vẫn lập tức cười, gật gật đầu, "Đúng."

Người phụ nữ khoanh hai tay, hơi ngả lên ghế dựa, "Nói đơn giản một chút về cách nhìn của cô đối với internet."

Khương Nghiên Kỳ cau lông mày lại, internet? Với internet còn có thể có ý kiến gì? Cô cúi đầu nghĩ một lát mới ấp úng đáp: "Internet a, chính là... có thể lên mạng, nói chuyện phiếm, xem phim các loại."

Người phụ nữ nghe tới chỗ này lập tức nhíu mày, trao đổi một ánh mắt với hai người bên cạnh, bọn họ phỏng vấn cũng không phải một lần hai lần, sớm đã có kinh nghiệm, vừa nghe lời này liền biết rõ người tới là đục nước béo cò.

người phụ nữ trung niên cũng không muốn nói nhảm nữa, trực tiếp chỉ ra cửa, "Ra ngoài!"

Khương Nghiên Kỳ không động, không giống với mấy người sắc mặt khó coi, cô vẫn cười dịu dàng đáp: "Đây là... Tôi trước khi đi ra nhắc nhở mọi người một chút, tôi là em họ của CEO Tần Uyên, là anh ấy bảo tôi tới nộp đơn, các người nếu không tin có thể gọi điện thoại hỏi."

Một lần cùng nhau ăn cơm, Tần Uyên thật sự đã nói cô đến đây nộp đơn, hướng chỉ cô coi như là em gái của Tần Uyên, cũng không lừa bọn họ, cho dù bọn họ thực sự gọi điện thoại xác nhận, Tần Uyên cũng không thể nào phủ nhận.

Mấy người nghe nói như thế, lập tức lộ ra thần sắc kinh ngạc, mọi người nhìn nhau một chút, đều là kẻ già đời ở nơi công sở nhiều năm, nếu như người này thật sự là em họ của boss, việc này bọn họ cũng không quyết định được.

Lúc này người phụ nữ tiếp thu ánh mắt của hai người liền nói với Khương Nghiên Kỳ: "Cô chờ một chút, tôi ra ngoài gọi điện thoại." Giọng nói ngược lại so với vừa rồi tốt hơn nhiều.

Khương Nghiên Kỳ lập tức gật gật đầu, "Mời ngài đi."

Người phụ nữ trung niên sau khi đi ra liền gọi điện thoại cho quản lý bộ phận nhân sự, Tần Uyên là đại boss, ở cấp bậc đó bà ta không thể trực tiếp liên lạc.

Viên trợ lý vừa mới mang số liệu báo cáo các ngành tới phòng làm việc Tần Uyên, sau đó tiếp điện thoại của quản lý bộ phận nhân sự. Viên trợ lý sau khi nghe xong, lông mày theo bản năng nhéo nhéo, chỉ nhân nhát đáp một câu: "Tốt lắm, tôi biết rõ, tôi hỏi thủ tịch một chút."

Viên trợ lý cúp điện thoại, nhìn thoáng qua người đàn ông đang vui đầu trước máy vi tính bận rộn, cẩn thận hỏi: "Thủ tịch, vừa rồi quản lý bộ phận nhân sự gọi điện thoại tới, nói là hôm nay có cô Khương Nghiên Kỳ tới, cô ta nói mình là em họ ngài, là ngài bảo đến đây nộp hồ sơ, chủ nhiệm quản lý muốn hỏi một chút, chuyện này ngài có đặc biệt muốn giao phó gì không?"

Ngón tay Tần Uyên thon dài cầm bút máy mạ vàng, lật lật văn kiện ký tên, nghe vậy cũng không ngắt đầu, "Viên trợ lý, mặc kệ tôi có một người em họ gọi là Khương Nghiên Kỳ hay không, tôi hy vọng anh có thể hiểu, quy định công ty cũng không phải là bày ra để chơi cho vui, loại chuyện như vậy không cần hỏi tôi."

Viên trợ lý vội vàng gật đầu, đang chuẩn trả lời điện thoại quản lý bộ phận nhân sự, nghe thấy phía sau Boss lại mây trời nước chảy giao phó một câu: "Loại người mưu toan đục nước béo cò, trực tiếp ném ra ngoài là được."

Kể từ khi người phụ nữ kia ra ngoài gọi điện thoại, Khương Nghiên Kỳ liên tục lạnh nhạt chờ, mặc dù cô không phải là em họ Tần Uyên, nhưng cũng coi

như là anh em, hai người mấy ngày trước còn cùng ăn cơm, anh không thể nào phủ nhận. Chỉ cần anh không phủ nhận, nhóm cấp dưới phòng văn này cũng không dám khó xử cô, bọn họ không ngốc, sẽ không đắc tội với em gái của đại lão bản.

Khương Nghiên Kỳ vui vẻ nghĩ, quả nhiên có chỗ dựa thật tốt, không cần giống những người bên ngoài chờ thi kìa, cho dù có bằng đại học thì thế nào, cuối cùng vẫn phải thua cô. Khương Nghiên Kỳ vừa nghĩ, dù sao câu nói đầu tiên của mình có thể đem những người này nghiền ép, trong lòng cảm thấy vui sướng nói không nên lời.

Người phụ nữ trung niên rất nhanh quay lại, Khương Nghiên Kỳ biết rõ lần này bà ta đi vào nhất định sẽ khen cô, cô sờ tay vịn hình trụ đang chuẩn bị nghe nịnh nọt, lại không ngờ người phụ nữ này sau khi đi vào sắc mặt còn khó coi hơn vừa rồi. Khương Nghiên Kỳ còn đang nghi hoặc, đã thấy phía sau có hai người bảo vệ đi vào, hai người không nói hai lời, trực tiếp đi đến túm cánh tay cô lôi ra ngoài.

Khương Nghiên Kỳ bị tình huống phát sinh trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, lập tức không nhận được, tức giận: "Các người làm cái gì vậy? Tôi đã nói với các người, Tần Uyên là anh tôi, nếu anh ấy biết các người đối xử với tôi thế này, nhất định sẽ xử lý các người!"

Nhưng hai người bảo vệ tựa như không nghe thấy cô nói, trực tiếp kéo cô ra khỏi phòng, lại một đường kéo cô đến cửa chính, không chút khách khí trực tiếp vứt cô ra ngoài công ty.

Nơi phòng văn cách cửa chính công ty không xa, dọc theo đường đi từ phòng phòng văn đến cửa chính đều đầy người chờ phòng văn, cô bị ném xuống đất rồi, những người này còn nhìn cô như động vật kỳ lạ quý hiếm, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Khương Nghiên Kỳ chịu nhục nhã, quả thực tựa như bị vô số cái tát lên mặt, cô chậm rãi đứng lên, nhìn những ánh mắt kia, hoặc trào phúng hoặc chế nhạo, lúc này cũng nổi giận, hít một hơi thật sâu, lạnh buốt nói với hai người bảo vệ: "Nhớ kỹ đi, đợi tôi nói cho anh Tần Uyên, các người đẹp mắt!"

Vừa mới dứt lời, đã thấy người phụ nữ lúc nãy hai tay khoanh vào nhau thông thả ung dung từ phòng phòng văn đi tới, mang theo ánh mắt khinh bỉ lại trào phúng trên dưới nhìn cô một lúc, mới cười lạnh nói: "Còn chưa tỉnh ngủ? Ngươi nào là anh Tần Uyên, ném cô ra chính là mệnh lệnh của chủ tịch chúng ta!" Nói xong lời này, nhìn lướt qua người đến phòng văn xung quanh, lạnh giọng răn dạy, "Tập đoàn Báo sản mỗi không phải là chỗ mọi người chơi đùa, người mưu toan đục nước béo cò là kết cục thế này, hiểu chưa?"

Mọi người lập tức lên tiếng, "Hiểu."

Người phụ nữ trung niên khuyên bảo xong rồi mới gõ giày cao gót thông thả ung dung rời đi, còn Khương Nghiên Kỳ đã sớm bị lời bà ta nói làm cho kinh ngạc đến ngây người, cô thực không nghĩ tới, không nể mặt trực tiếp ném mình ra lại là mệnh lệnh của Tần Uyên.

Nghĩ tới ánh mắt người phụ nữ vừa trêu tức vừa xem thường vừa rồi, còn người chung quanh nhìn mình như đang nhìn kẻ ngốc, Khương Nghiên Kỳ chỉ cảm thấy trên người từng trận nóng bỏng từng trận lạnh băng, sững sờ, ngân người rất lâu mới phục hồi tinh thần.

Tại sao có thể là Tần Uyên? Cô không tin là Tần Uyên, nhất định là những người này, nhất định là những người này không biết tốt xấu, nhất định là thế.

Khương Nghiên Kỳ vừa nghĩ vừa trở về, mặt trời đã lên cao, mặt trời lớn như thế, nắng to làm người ta không thoải mái. Hơn nữa cô vừa chịu ủy khuất, cũng không có ý định đi nơi khác tìm việc làm, nghĩ tới Bạch Hiểu Y mở công ty ở nội thành, liền dự định đi tìm, đi chỗ đó tránh mặt trời, nghỉ ngơi trong chốc lát rồi nói sau.

Bạch Hiểu Y cùng với mọi người đã họp xong, tiểu Hạ nói nhiều nhất, theo thường lệ nhắc một câu, "Lão bản, khi nào thì mới có thể tuyển người mới a, mắt thấy sắp phải bận rộn, lại không nhận người mới vào, đến lúc đó chúng ta có thể phải mệt mỏi hơn."

Bạch Hiểu Y buông tay xuống, "Nhận người cũng không phải là mua đồ, đương nhiên là phải cẩn thận một chút, được rồi, tôi sẽ cố gắng nhanh chóng tuyển người mới, nếu trước kì hạn lớn còn chưa tuyển được, vậy tôi gấp rút chọn một người, được chưa?"

Lão bản đã nói như vậy, tiểu Hạ đương nhiên cũng không có ý kiến, lúc này chu chu miệng, cũng không nhiều lời.

"Sớm họp xong rồi, mọi người tiếp tục đi làm đi, làm tốt, tôi cũng không phải nói đùa, mọi người làm xong, cuối năm sẽ có thưởng lớn."

Bạch Hiểu Y ra tay hào phóng, đối xử với tất cả mọi người rất tốt, cô nói có thưởng lớn vậy thì thật sự có thưởng lớn, lập tức mọi người cũng nhiệt tình mười phần đáp một tiếng: "Được!"

Từng người đang muốn trở lại chỗ làm việc, ở gần cửa chỗ Tiểu Văn vừa mới ngồi xuống bàn làm việc thì nhìn thấy có người đứng ở cửa, Tiểu Văn vuốt mắt kính, lễ phép hỏi một câu: "Xin hỏi cô có việc sao?"

Mấy người vừa nghe Tiểu Văn nói đều xoay đầu nhìn sang, Bạch Hiểu Y vừa nhìn thấy người đứng ở cửa, lúc này nhú nhú mày, giọng nói cũng không quá tốt, "Sao cô tới đây?"

Khương Nghiên Kỳ đã đứng ở chỗ này trong chốc lát, lời họ vừa nói đương nhiên cô đã nghe toàn bộ. Cô đột nhiên nhớ mấy hôm trước bà nội xin cô ta tuyển mình vào công ty, cô ta nói công ty bọn họ không nhận người mới, nhưng cô vừa mới ở chỗ này đã nghe thấy rõ ràng rành mạch, họ rõ ràng muốn tìm người!

Cô ta có ý gì, không phải là xem thường mình sao?

Khương Nghiên Kỳ chỉ cảm thấy Bạch Hiểu Y nhục nhã cô, trong lòng vừa tức vừa giận, nhưng mà cô cũng hiểu, lúc này không thích hợp huyền não,

quá khó nhìn. Đành cực lực kèm chế, tựa như là không nghe thấy gì, vẫn cười dịu dàng nói: "Vừa mới đi phỏng vấn xong, nghĩ tới chị Hiếu Y mở công ty ở chỗ này lên tới đây chào hỏi chị, đến uống chén nước."

Bạch Hiếu Y ánh mắt lạnh lùng, "Bên này là chỗ làm việc không phải quán cà phê, cô muốn tìm nước uống phải đi quán cà phê hoặc là tiệm ăn nhanh, ở đó gọi một chén nước có thể ngồi cả buổi chiều, có thể thoải mái hơn chỗ tôi bên này."

Khương Nghiên Kỳ không nghĩ tới thế nhưng Bạch Hiếu Y đối với mình không khách khí như thế, không để cô đi làm coi như xong, còn một chút tình cảm cũng không giữ, xung quanh còn nhiều người xem như vậy.

Hai tay Khương Nghiên Kỳ nắm chặt thành quyền, thật sự là hận không thể nhảy tới xé nát gương mặt đáng ghét, cao cao tại thượng, tự cho là đúng kia.

Bạch Hiếu Y thấy cô ta tràn ngập lửa giận thì làm như không thấy, thấy người còn chưa đi, lại lạnh lùng bỏ thêm một câu, "Tôi còn phải làm việc, cô tự tiện đi." Nói xong lời này quả nhiên trực tiếp xoay người về phòng làm việc, vài nhân viên xung quanh cũng giống như là không thấy gì, tự bận việc.

Khương Nghiên Kỳ đứng ở cửa, hoàn toàn thành một người vô hình, quả thực có bao nhiêu lúng túng, hai tay nắm chặt lại buông lỏng, nắm chặt lại buông lỏng, qua một hồi lâu mới kiềm lại lửa giận, xoay người rời đi.

Dọc đường về, Khương Nghiên Kỳ càng nghĩ càng không cam lòng, Bạch Hiếu Y dựa vào cái gì muốn nhục nhã mình, dựa vào cái gì làm bộ tài trí hơn người, còn chuyện mình vừa mới trực tiếp bị ném ra cửa, nếu Bạch Hiếu Y tuyển mình vào công ty thì mình đâu phải chịu tội?

Lúc Khương Nghiên Kỳ trở lại Bạch gia, Lâm Thục Phương đang ngồi trên sofa xem tivi, vừa nhìn thấy cô trở về, bà vội vàng hỏi: "Nghiên Kỳ về rồi à? Hôm nay phỏng vấn thế nào?" Lại thấy cô sắc mặt như không tốt lắm, Lâm Thục Phương tươi cười cũng nhạt xuống, lo lắng hỏi: "Đây là thế nào?"

Khương Nghiên Kỳ vành mắt ửng hồng, vội bước tới bỏ nhào vào trên người bà, ô ô khóc rống: "Nãi nãi, bà phải làm chủ cho cháu a!"

Lâm Thục Phương bị bộ dạng này dọa sợ hết hồn, gấp rút vỗ bà vai hỏi han, "làm sao? Ai khi dễ cháu?"

Khương Nghiên Kỳ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy ủy khuất, hai mắt đỏ ửng, nhìn rất đáng thương, "Nãi nãi, hôm nay sau khi cháu thi xong định đi tìm chị Hiếu Y, không nghĩ ở cửa công ty nghe thấy chị ấy và đồng nghiệp thương lượng muốn tuyển người mới. Trước đó rõ ràng đã nói công ty không cần người làm, đây là ý gì, không phải là công khai xem thường cháu sao? Cháu tìm chị ấy lý luận, lại không nghĩ rằng còn bị đẩy ngã." Khương Nghiên Kỳ đưa cánh tay lên cho Lâm Thục Phương xem, "Đây chính là chị ấy đẩy cháu ngã xuống đất, nãi nãi, cháu đến đây vẫn luôn ngoan ngoãn, cũng không đắc tội chị ấy, chị Hiếu Y vì sao đối xử với cháu như thế? !" Nói xong lại ô ô khóc lên.

Lâm Thục Phương nghe miêu tả Khương Nghiên Kỳ, chỉ cảm thấy tức muốn nổ phổi, lại thấy cánh tay cô ta hồng hồng, cơ hồ da bị tróc một tầng, Lâm Thục Phương vừa tức vừa giận, vỗ bà vai cô an ủi: "Cháu yên tâm, nãi nãi sẽ làm chủ cho cháu." Vừa nói vừa từ trên ghế salon đứng lên, hướng lên lầu kêu to một câu, "Khương Chấn Hải xuống đây cho ta! ! Khương Chấn Hải!"

Khương Chấn Hải và Bạch Phụng Kiều đang ở trong phòng nghỉ ngơi, Lâm Thục Phương gào như thế dĩ nhiên là đánh thức hai người, giọng nói Lâm Thục Phương vừa vội vừa giận, hai người cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc quần áo từ tầng xuống lầu.

Bạch Phụng Kiều tối hôm qua bận đến nửa đêm, vốn hôm nay định ngủ bù thật tốt, còn chưa ngủ đủ đã bị Lâm Thục Phương đánh thức, Bạch Phụng Kiều trong lòng không thoải mái, giọng nói cũng không quá tốt, "Sớm tỉnh mơ ầm ĩ cái gì, đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Thục Phương đang nổi nóng, nghe thấy giọng nói Bạch Phụng Kiều, trong cơn giận dữ, lạnh lùng cười một tiếng nói: "Chuyện gì! Hỏi thăm một chút Bạch Hiếu Y làm chuyện tốt gì."

Khương Chấn Hải và Bạch Phụng Kiều này lúc đã từ trên lầu đi xuống, thấy Khương Nghiên Kỳ đang ngồi trên sofa cúi đầu lau nước mắt, giống như là chịu ủy khuất lớn lao, Bạch Phụng Kiều vừa nhìn thấy bộ dáng, nhũ nhũ mày, "Cháu làm sao?"

Bạch Phụng Kiều không kiên nhẫn, Khương Chấn Hải thấy trong mắt, Lâm Thục Phương phẫn nộ, Khương Chấn Hải cũng thấy trong mắt, ông cũng sợ hai người kia tức lên sẽ không thể tách ra, lúc này mềm giọng hỏi: "Nghiên Kỳ, phát sinh chuyện gì?"

Khương Nghiên Kỳ lau nước mắt, thút tha thút thít nói lại lời vừa mới nói, Khương Chấn Hải nghe xong cũng không quá tin tưởng, "Không thể nào, có phải có hiểu lầm hay không? Hiếu Y không thể nào tùy tiện động thủ, hơn nữa cháu còn là em họ nó!"

Lâm Thục Phương nghe nói như thế, trực tiếp đen mặt đi tới nâng cánh tay Khương Nghiên Kỳ lên, tức giận nói: "Nhìn một chút đi, Nghiên Kỳ bị thương ở chỗ này, có thể có hiểu lầm gì?"

Khương Chấn Hải không tin nữ nhi động thủ với người ta, đang muốn khuyên nỡ, lại nghe thấy Bạch Phụng Kiều lạnh lùng nói: "Được rồi, đừng làm rộn, tôi gọi điện thoại gọi Hiếu Y trở về, mọi người đối chất!"

sau khi Khương Nghiên Kỳ rời khỏi, Bạch Hiếu Y vẫn làm việc của mình, cũng không coi thành chuyện gì to tát, nhưng hai giờ sau lại nhận được điện thoại của Bạch Phụng Kiều.

Bạch Phụng Kiều giọng nói không tốt lắm, "Hiếu Y mau trở về một chuyến, Khương Nghiên Kỳ ở chỗ này đang nháo, cứ rần nói con khi phụ nó, con trở về đối chất đi."

Kỳ thật Bạch Hiếu Y đã đoán trước, chỉ sợ không thể bỏ to về Khương Nghiên Kỳ, quả nhiên chỉ chớp mắt cô ta chạy đến bố mẹ mình cáo trạng.

Vốn hôm nay dự định đưa Tần Uyên trở về gặp cha mẹ, Khương Nghiên Kỳ nháo như thế chỉ sợ là không đi được, cúp điện thoại rồi cô liền cấp gọi cho Tần Uyên, nói lại chuyện này một lần.

"Thật xin lỗi, em cũng không biết vì sao biến thành thế này, hôm nay sợ là không có cách nào dẫn anh về nhà, mấy ngày nữa lại đi, được không?"

Vốn nghĩ hôm nay đi nhà cô, từ sớm tình mơ Tần Uyên đã bắt đầu làm chuẩn bị, còn lui lại vài hội nghị quan trọng, này lại đột nhiên phát sinh chuyện này, trong lòng Tần đại thần có bao nhiêu khó chịu hẳn là có thể hiểu.

Bạch Hiểu Y nói xong, đối phương thật lâu không trả lời, Bạch Hiểu Y cũng biết về chuyện này phải xin lỗi anh, lập tức ôn nhu, an ủi một phen, lại nghe thấy kia bên kia đơn giản dứt khoát phun ra một câu: "Anh cùng em trở về."

"..." Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Không cần, anh đi theo em về, nhìn thấy trong lòng cũng ngọt ngào, không phải sao?"

Tần Uyên giọng nói càng kiên định, "Mặc kệ phát sinh cái gì, chuyện đi về nhà em không cần thay đổi."

Tần Uyên vội thành dạng này cũng thực khiến Bạch Hiểu Y ngạc nhiên, anh kiên trì như thế, mình còn cự tuyệt lại sợ anh đa tâm, suy nghĩ một chút liền thỏa hiệp, "Được rồi, nhưng anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, bà nội mẹ và Khương Nghiên Kỳ đều không phải là đèn đã cạn dầu."

"Ừ." Anh không cho là đúng đáp một tiếng, "Anh qua đón em."

Sau đó, Bạch Hiểu Y ngồi trên xe Tần Uyên, kỳ thật vừa mới rồi cô cũng chỉ là nói đơn giản một chút tình huống với anh. Sau khi lên xe, anh cũng không hỏi kỹ, chỉ nhắc nhở cô một câu, "Gọi điện thoại trước cho mẹ em đi."

Bạch Hiểu Y biết rõ anh có ý gì, suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại di động ra bấm số Bạch Phượng Kiều.

Đầu bên kia rất nhanh nhận điện thoại, giọng nữ sĩ Bạch Phượng Kiều vẫn thấp thấp trầm trầm, "Hiểu Y đến chỗ nào rồi?"

"Đây là..." Bạch Hiểu Y cắn môi do dự một chút, lại quay đầu nhìn thoáng qua người nào đó nghiêm túc lái xe, "Hôm nay con dẫn theo bạn trai trở về."

Bên cạnh yên tĩnh mấy giây, lập tức nghe thấy nữ sĩ Bạch Phượng Kiều nâng cao âm lượng, "Bạn trai?! Con có bạn trai khi nào?"

"Mới gần đây, nếu hôm nay phải về, con thuận tiện dẫn anh ấy về gặp mọi người."

Bạch Hiểu Y có bạn trai, Bạch Phượng Kiều đương nhiên cao hứng, nhưng tình huống hôm nay...

"Hiểu Y a, con cũng biết tình huống nhà chúng ta, chẳng may hai người kia còn muốn nháo lên, người ta lần đầu tiên tới, nhìn thấy thì không tốt lắm đâu?"

Bạch Hiểu Y lại nhìn thoáng qua người nào đó, "Anh ấy không để ý."

"..." Bạch Phượng Kiều suy nghĩ một lát cũng gật gật đầu, "Vậy được, các con đi đường cẩn thận chút."

Khương Chấn Hải bên cạnh nghe thấy Bạch Phượng Kiều nói điện thoại nhắc tới chuyện bạn trai, sớm đã kinh ngạc, sau khi bà cúp điện thoại mới vội vàng hỏi: "Tình huống gì thế? bạn trai cái gì?"

Nói thật, mặc kệ hiện thời trong nhà tình hình thế nào, Bạch Hiểu Y muốn dẫn bạn trai về nhà cũng là một việc rất cao hứng. Con gái đã sắp hai mươi lăm, bà cũng liên tục lo lắng chuyện hôn sự, chuyện này nếu là thật, bà đương nhiên cao hứng, nghe thấy Khương Chấn Hải hỏi, liền cười nói: "Hiểu Y vừa mới gọi điện thoại tới, nói là muốn dẫn bạn trai về."

Khương Chấn Hải vừa nghe, trên mặt cũng thoáng hiện vui mừng, nhưng vẫn không xác định hỏi một câu: "Là thật sao? Hiểu Y vừa mới nói thế?"

Bạch Phượng Kiều giận ông một cái, "Chẳng lẽ tôi còn lừa ông?"

Khương Chấn Hải hai tay nắm chặt khó nén mừng rỡ, "Ai ơ, thật sự là quá tốt, Hiểu Y là lần đầu tiên mang bạn trai về nhà đấy."

Hai người rất cao hứng, tựa hồ sớm quên đi không vui vừa rồi. Đến khi Bạch Phượng Kiều quay đầu chứng kiến sắc mặt phức tạp của hai người ngồi trên sofa, mới nghĩ đến cái gì, gấp rút lạnh giọng nhắc nhở, "Mẹ, người vừa mới nghe thấy, Hiểu Y muốn dẫn bạn trai về. Mang bạn trai trở về là một chuyện đáng cao hứng, nếu người còn xem nó là cháu gái thì không cần quá nhiều lên. Những chuyện khác, chúng ta chờ sau này lại bàn, còn Nghiên Kỳ nữa, hiểu chưa?"

Lâm Thục Phương mặc dù có lúc có chút thô lỗ không hiểu chuyện, nhưng vẫn là một người tương đối giữ mặt mũi. Chuyện trong nhà âm ỉ như thế nào đều giữ trong nhà, nếu trước mặt người ngoài nháo lên cũng khó coi. Nghe thấy Bạch Phượng Kiều nói rồi, bà cũng không nhận lời, nhưng sắc mặt không còn khó coi như vừa rồi.

Còn Khương Nghiên Kỳ, cô thật không thể tưởng được Bạch Hiểu Y dưới tình huống này còn mang bạn trai về, đại khái là muốn dòi đi chú ý, đem chuyện bất nạt cô cứ thế bỏ qua?

Khương Nghiên Kỳ trong lòng cười lạnh, chủ ý Bạch Hiểu Y ngược lại thật tốt, cho rằng mình có thể từ bỏ ý đồ sao? Cô ta mang bạn trai trở về cũng

tốt, mình mặc dù không thể công khai nháo lên, nhưng có thể nói bóng nói gió, chính là muốn để bạn trai Bạch Hiểu Y biết rõ nhân phẩm cô ta xấu thế nào! Tốt nhất làm cho cô ta cả đời không ai thêm lấy!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Căng Thẳng

Bạch Hiểu Y cúp điện thoại xong mới phát hiện Tần Uyên sắc mặt có chút cổ quái, nhưng thấy đường nét trên mặt anh khấn trương, môi mỏng cũng mím lại thành sợi chỉ, trong xe điều hòa bật hết cỡ, mà trên trán anh lại có một tầng mồ hôi mỏng.

Bạch Hiểu Y bị bộ dạng này của anh dọa sợ, vội vàng lo lắng hỏi một câu: "Anh không sao chứ?" Rồi móc khăn giấy ra, tới gần giúp anh đem lau mồ hôi.

Anh cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt quăng ra câu: "Không sao."

Ách... Nhìn qua giống như là không sao à?

Bạch Hiểu Y nghi hoặc lắc lắc đầu, giúp anh lau mồ hôi rồi ngồi vững vàng lạ, vừa ngồi xuống liền phát hiện ra không đúng, "Anh đi nhầm đường rồi, về nhà phải rẽ trái vào đường kia."

"Ừ..." Anh khẽ lên tiếng, lạnh nhạt quay đầu xe, rẽ vào con đường bên trái kia.

"..." Bạch Hiểu Y cảm thấy người này rất kỳ quái, đường từ nội thành về Đan Minh trấn cũng không phải anh mới đi một hai lần, thế nhưng vẫn có thể đi sai? Cô suy nghĩ một lát, nghĩ được một khả năng, mới cẩn thận hỏi một câu: "Anh... không phải là đang khấn trương chứ?"

Người nào đó vẫn rất bình tĩnh, "Anh căng thẳng cái gì?"

Được rồi...

Sau Tần Uyên không đi nhầm đường nữa, nhưng càng gần đến nhà, cô càng thấy gò má Tần Uyên căng thẳng hết sức, Bạch Hiểu Y cũng không hỏi nhiều, chỉ yên lặng không nói gì, giúp anh lau mồ hôi trán.

Xe chạy tới cửa nhà thì dừng lại, Tần Uyên lại càng lạnh nhạt, tự nhiên xuống xe, lấy trong thùng xe phía sau túi lớn túi nhỏ. Bạch Hiểu Y nhìn anh hai tay đầy túi quà biếu thì kinh ngạc, "Anh chuẩn bị hết tất cả mọi thứ sao?"

Tần Uyên không để ý đến cô, cầm quà đi về phía cửa. Đi vài bước, phát hiện cô không theo kịp, lại quay đầu nhắc nhở, "Còn không đi?"

Bạch Hiểu Y nhìn thấy anh lưng cứng đờ sắp gãy, động tác tay chân lúng túng thấy có chút buồn cười, căng thẳng thì căng thẳng đi, tại sao còn phải có làm ra vẻ lạnh nhạt?

Dù sao cô cũng không giằng cợt anh, vội bước tới, vừa từ trong túi móc ra cái chìa khóa vừa như vô tình an ủi một câu: "Ba mẹ em vẫn luôn rất thích anh, anh đừng lo lắng."

Tần Uyên nghiêng đầu sang một bên không để ý cô, Bạch Hiểu Y nhìn vẻ mặt kiêu ngạo, bộ dáng bĩu môi của anh thì cảm thấy chưa từng có người kì quái như vậy!

Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải vẫn ở nhà chuẩn bị, hai người không chỉ thay y phục sạch sẽ, còn quét dọn một lần từ trên xuống dưới nhà, bộ dáng hoan hoan hi hi, hoàn toàn ném ra sau đầu chuyện của Khương Nghiên Kỳ. Khương Nghiên Kỳ tâm như bị chọc, càng quyết định khăng khăng ý tưởng phải làm cho Bạch Hiểu Y không xuống đài được.

Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải chuẩn bị một hồi thì liên tục lo lắng chờ, vừa nghe ở cửa vang lên tiếng bước chân, Bạch Phụng Kiều vội vàng đi ra, đang muốn mở cửa, ngoài cửa Bạch Hiểu Y cũng đã móc chìa khóa ra mở cửa.

Bạch Phụng Kiều trên mặt vốn đã chuẩn bị kĩ một nụ cười mười phần nhiệt tình, nhưng nhìn thấy người đứng ở bên cạnh Bạch Hiểu Y lúc đó, tươi cười cứng đờ, ánh mắt nhìn qua nhìn lại Bạch Hiểu Y rồi đến Tần Uyên, Bạch Phụng Kiều hoàn toàn mơ hồ.

"Như thế nào... Tiểu Uyên, con... Các con..."

Khương Chấn Hải nhìn thấy Tần Uyên cũng sùng sốt.

Khương Nghiên Kỳ cũng rất tò mò bạn trai câu Bạch Hiểu Y, cửa mở ra rồi cô ta thò đầu nhìn về phía trước, đến lúc chứng kiến hai người đứng ở cửa,

Khương Nghiên Kỳ chỉ cảm thấy trái tim giống như bị đâm một cái thật mạnh. Khiếp sợ, không dám tin, người bên cạnh Bạch Hiểu Y sao có thể là Tần Uyên?

Không không không không không, tuyệt đối không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Lúc trong lòng Khương Nghiên Kỳ đang kiên quyết chối bỏ suy đoán đó, Bạch Hiểu Y đã kéo tay Tần Uyên, hào phóng giới thiệu, "Không sai, anh ấy là bạn trai của con."

Bạch Phượng Kiều và Khương Chấn Hải bị lời này làm kinh ngạc đến ngây người, hai người nhìn nhau, rất lâu mới bình tĩnh lại. Không ngạc nhiên khiếp sợ như ban đầu, một lúc sau Bạch Phượng Kiều lại kích động khó tả, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp, "Các con... Các con thực ở cùng một chỗ sao? Chuyện khi nào vậy? Vì sao trước đây không nói cho mẹ?"

Bạch Hiểu Y trông mất chuyển chuyển, "Àch... Chính là lần trước ở nhà gặp nhau rồi sau đó ở cùng một chỗ."

"Thế a..." Bạch Phượng Kiều cười gật gật đầu lại nói: "Mau vào mau vào, đừng đứng."

Bạch Hiểu Y cùng Tần Uyên vào phòng, Tần Uyên đem quà trên tay đưa ra, cười nói: "Đây là biếu hai ngài."

Bạch Phượng Kiều lúc này ra vẻ giận anh, "Lần trước không phải đã mua sao? Con xem con làm chuyện trẻ con này!"

Tần Uyên cười cười, "Lần trước là lần trước, lần này thân phận không còn giống."

Vừa nghe lời này, Bạch Phượng Kiều lại càng cười đến không khép được miệng, vội đáp: "Đúng, đúng đúng, tâm ý của con, chú và dì tâm lĩnh."

Lúc này để hai người ngồi xuống, Khương Chấn Hải vào phòng bếp bưng trái cây ra dọn dĩa hai người ăn.

Mấy người bên cạnh hoan hoan hi hi, Khương Nghiên Kỳ bên kia quả thực khó chịu như ăn phải con ruồi vậy. Bạch Hiểu Y thế nhưng cùng ở cùng một chỗ với Tần Uyên, người đàn ông cô tâm tâm niệm niệm, vẫn xem là chuẩn tượng phu, sao có thể như vậy, vì sao sự tình lại như vậy?!

Khương Nghiên Kỳ thực không thể tin được, sự thật trước mắt đối với cô ta mà nói quá mức tàn nhẫn, tựa như là có người cầm dao nhỏ cắt lên người. Vốn có dự định quấy nhiễu hôn sự của Bạch Hiểu Y, lúc nhìn thấy người đàn ông cao lớn rắn rỏi kia, cô đã quên hết, trong đầu một mảnh ong ong, đau lòng đến mức hô hấp cũng sắp ngừng.

Bạch Phượng Kiều thật không ngờ được Bạch Hiểu Y và Tần Uyên sẽ cùng một chỗ, bà và Trình Bình Như quan hệ tốt. Hai người trước kia thường nói, nếu sau này có thể kết thành thông gia vậy thì không thể tốt hơn. Về sau hai đứa bé trưởng thành, hai bên đối với nhau cũng không có gì, dù sao duyên phận không thể miễn cưỡng, mặc dù tiếc nuối, nhưng không thể bắt buộc, chỉ hy vọng hai đứa bé đều có thể tìm được hạnh phúc. Không nghĩ tới cuối cùng bọn họ thế nhưng đi đến một đường.

Dù sao Bạch Phượng Kiều cũng không quá yên tâm, đợi đến lúc hai người ngồi xuống bên cạnh rồi bà mới cẩn thận hỏi câu: "Các người thực ở cùng một chỗ sao? Đã là người lớn cũng không thể đùa giỡn."

Bạch Hiểu Y cố làm ra vẻ không thích, dẫu môi, "Đương nhiên là cùng một chỗ thật."

Được khẳng định, Bạch Phượng Kiều mới định hạ tâm, đôi mắt cười đến híp lại, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, kế hoạch khi nào thì kết hôn?" Lời này là hỏi Tần Uyên.

Kỳ thật ngay từ đầu Tần Uyên rất khâm trương, mặc dù hai người đời trước là vợ chồng, nhưng dù sao đời này một có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Hôn nửa lần trước đi Bạch còn nhờ anh tìm bạn trai cho Bạch Hiểu Y, anh vẫn không xác bây giờ bọn họ có thể tiếp nhận anh là con rể hay không. Một đường đi đến Bạch gia anh đều mang theo thấp thỏm, cho đến khi thấy thái độ của 2 người anh mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra, bọn họ còn tính là hài lòng về anh.

Vừa bình tĩnh lại, cả người anh thoải mái hơn rất nhiều, chân mày khóe mắt đều mang theo vui vẻ. Lúc này nghe thấy dì Bạch hỏi, anh liền cười dịu dàng nhìn thoáng qua Bạch Hiểu Y, trong ánh mắt lộ ra sùng ái nồng không tan được, "Theo Hiểu Y đi, em ấy cảm thấy nên là lúc nào thì là lúc đó."

Nhìn đôi mắt Tần Uyên cứ dính trên người Bạch Hiểu Y, Bạch Phượng Kiều thật sự là vui mừng nói không nên lời, nhìn ra được anh thật quan tâm Hiểu Y. Thêm nữa đứa nhỏ này bà vẫn nhìn từ nhỏ đến lớn, hiểu tận gốc rễ. Bạch Phượng Kiều quả thực có bao nhiêu hài lòng, cười vỗ vỗ tay Hiểu Y: "Con đã trưởng thành, cũng đừng lãng phí nữa, năm nay có thể thành hôn thì không thể tốt hơn."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, "Năm nay có thể thành hôn cũng không tồi."

Bạch Phượng Kiều sau khi nghe xong lại càng vui vẻ, chọc chọc cái trán con gái: "Con đứa bé này thật đúng là khó được một lần nhu thuận." Đột nhiên nghĩ đến cái gì lại nói: "Đúng rồi, Tần gia bên kia các con đã tới chưa?"

"Còn chưa đâu!" Bạch Hiểu Y trả lời, lại nhìn thoáng qua Tần Uyên, "nói cho cha mẹ xong chúng con mới chuẩn bị đi."

Bạch Phượng Kiều cười cười gật đầu, "Phải, phải, phải, mau chóng để người Tần gia bên kia cũng biết."

Khương Chấn Hải ngồi một bên liên tục cười nhìn bọn họ, thấy bọn họ tán gẫu vui vẻ, ông cũng không chen vào. Lúc này Bạch Phượng Kiều ngừng lại

ông mới nói: "Tiểu Uyên a, Hiểu Y đôi khi tính tình có chút không đúng, con bao dung nó một chút."

Nghe nói như thế, Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy chớp mũi đau xót, mặc kệ cha cô thích bên kia nhiều thế nào, nhưng đối với cô vĩnh viễn chính là người tì miều rõ nhất.

Tần Uyên sau khi nghe xong cũng gật đầu, "Chú yên tâm, con sẽ chiều cổ Hiểu Y thật tốt."

Mấy người lại tán gẫu trong chốc lát về chuyện sau kết hôn thế nào. Tán gẫu xong, Bạch Hiểu Y cũng chưa quên hôm nay vì sao trở về, liền giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì hỏi: "Đúng rồi mẹ, mẹ vừa mới bảo ta trở về đổi chất, muốn đổi chất cái gì?"

Bạch Phượng Kiều vốn đang cao hứng tán gẫu với Tần Uyên, vừa nghe cô nói, sắc mặt liền cứng đờ, giọng cười hai tiếng đáp: "Chuyện này sau này hãy nói, cũng đừng để mất hứng thú của con và Tiểu Uyên."

Vừa dứt lời, Tần Uyên bên cạnh vội vàng khách khí bày tỏ, "Con không có vấn đề gì, dĩ mọi người không cần coi con là người ngoài." từ nhỏ đến lớn chúng ta đều không có xem con như người ngoài." Lại nhìn nhặt nhìn thoáng qua Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ, "Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn."

Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ ngồi một bên, toàn bộ quá trình đều im lặng không lên tiếng. Lâm Thục Phụng thật không nghĩ đến, bạn trai Bạch Hiểu Y dĩ nhiên là tên tiêu tử cách vách kia, đại lão bản đó.

Bạch Phượng Kiều ngay từ đầu đã cảnh cáo bà, bà cũng sẽ không nhắc lại chuyện đó. Đương nhiên, đối với chuyện Bạch Hiểu Y, bà cũng không chúc phúc, chỉ không lạnh không nhạt ngồi một bên. Nghĩ tới Nghiên Kỳ mình thương yêu bị khi dễ không có cách nào giải oan, còn kẻ phạm lỗi lại hoan hoan hi hi tiếp nhận người khác chúc phúc, trong lòng bà không quá thoải mái. Vì vậy, giờ phút này vừa nghe Bạch Hiểu Y chủ động nhắc tới, Lâm Thục Phụng cũng không khách khí, trực tiếp nói với Bạch Hiểu Y: "Các người đã muốn nhắc, cũng đừng trách ta nói ra."

Lâm Thục Phụng nghĩ tới chuyện Khương Nghiên Kỳ bị bắt nạt, thoáng đề xuống lửa giận bốc lên, lúc này hung hăng trừng Bạch Hiểu Y nói: "Hiểu Y, lần trước không phải đã nói công ty không cần người sao? Sao bây giờ lại tuyển? Nghiên Kỳ dù gì cũng là em gái cháu, cháu cứ xem thường nó như vậy?"

Bạch Hiểu Y lạnh lùng cười một tiếng, "Bà đã hỏi, vậy cháu cũng nói thật, công ty chúng cháu xác thực muốn tìm người. Nhưng mà, chúng cháu nhận người cũng có điều kiện, nhất định phải đại học. Dù sao nhân viên công ty đều đóng ngũ hiểm nhất kim (bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm thất nghiệp, bảo hiểm chấn thương công nghiệp và bảo hiểm thai sản), lương thử việc cũng không thấp. Khương Nghiên Kỳ rõ ràng không phù hợp yêu cầu của công ty, Nếu cháu làm việc thiện tư tuyển cô ấy vào, để người công ty biết rõ, bà nói họ sẽ nghĩ sao? Lúc đó cháu cũng không nói rõ là vì nể thân thích nên ưu tiên tuyển cự tuyệt. Chẳng lẽ bà thật hy vọng cháu nói thẳng ra để Khương Nghiên Kỳ ngọt ngat? Phải cho cô ấy biết rõ cô ấy không đủ tư cách vào công ty cháu?"

Lâm Thục Phụng bị cô chặn, "Được được được, chuyện này cháu có lý, vậy ta hỏi cháu, tại sao cháu lại đẩy ngã Nghiên Kỳ?" Vừa nói vừa nhắc tay Khương Nghiên Kỳ lên, lộ ra chỗ da kia bị xây xước, "Cái này giải thích thế nào?"

Bạch Hiểu Y híp mắt lại, "Không nhận cô ấy vào công ty thì cháu biết, còn chuyện đẩy ngã thì không phải cháu làm, người công ty cháu cũng có thể làm chứng."

Lâm Thục Phụng hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt trào phúng, "Cháu là chủ, người công ty đương nhiên đều đứng về phía cháu."

Bạch Hiểu Y đang muốn nói nữa, lại nghe thấy Tần Uyên bên cạnh đột nhiên chen vào một câu, "Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện..."

Anh đột nhiên ngắt lời khiến mọi người đều không hiểu, chỉ nghe anh nhàn nhạt nói, "Hôm nay Khương tiểu thư đến công ty tôi nộp đơn, lại bị người ta phát hiện bằng giả, vừa vận hôm nay có người của đối tác đến đàm phán, chuyện này không may bị họ biết. Khương tiểu thư lại tuyên bố với mọi người cô ta là em gái tôi. Vì phòng ngừa người khác suy đoán tôi thiên vị việc riêng, cũng vì hình tượng công ty, ta chỉ có thể cho bảo vệ ném ra ngoài. Trên tay cô ấy bị thương hẳn là khi đó để lại?" ánh mắt Tần Uyên tối tăm lạnh lùng quét tới, giọng nói nặng thêm, "Khương tiểu thư, cô nói xem tôi nói đúng không?"

Kể từ khi biết Tần Uyên trở thành bạn trai Bạch Hiểu Y, Khương Nghiên Kỳ cũng không biết hôn bay đi nơi nào, đừng nói làm cho Bạch Hiểu Y ngọt ngat, cô khó chịu đến một câu nói cũng không nói nên lời. Lúc nói ánh mắt Tần Uyên kia lạnh như băng, tuyệt không dịu dàng thăm thiết như vừa mới rồi đối với Bạch Hiểu Y. Hơn nữa còn mở miệng là một tiếng Khương tiểu thư, giọng nói có bao nhiêu xa cách. Khương Nghiên Kỳ trong lòng khó chịu, còn bị người ta phát hiện nói dối, hơn nữa càng ủy và cùng khổ sở.

Bạch Phượng Kiều vừa nhìn thấy Khương Nghiên Kỳ rũ đầu im lặng không lên tiếng cũng biết là chuyện gì xảy ra. Bà ngược lại không nghĩ tới, đã năm năm qua, Khương Nghiên Kỳ thế nhưng còn có bộ dạng này, thật nghĩ Hiểu Y nhà bà để bị khi dễ đúng không?

"Ta nói Khương Nghiên Kỳ, cháu vừa rồi không phải nói có bài bản hỏi sao? Cháu tìm Hiểu Y lý luận, bị Hiểu Y đẩy ngã như thế nào đều miêu tả sinh động như thật, sao giờ lại im lặng?"

Khương Nghiên Kỳ vẫn cúi đầu không lên tiếng, Bạch Phượng Kiều thật sự càng nghĩ càng tức giận, giọng nói cũng càng ngày càng không xong, "Năm năm trước cô cũng đã hãm hại Hiểu Y, tôi không nghĩ năm năm sau cô thế này! Hiểu Y đến tốt cùng là có bao nhiêu thù bao nhiêu oán với cô?"

Vừa dứt lời, đã thấy Khương Nghiên Kỳ miệng méo xệch, bỏ nhào vào trong ngực Lâm Thục Phụng, ô ô khóc rống nói: "Bà ơi, vì sao cháu không có cha, không có mẹ, nếu cháu có cha mẹ cũng sẽ không thành thế này, ô ô, bà ơi, vì sao người khác đều có cha mẹ còn cháu không có!"

Kỳ thật Lâm Thục Phuong vừa mới nghe Tần Uyên nói cũng đã khiếp sợ, bà không nghĩ tới Khương Nghiên Kỳ dám giả tạo bằng cấp, càng không nghĩ tới Khương Nghiên Kỳ nói Bạch Hiểu Y đây ngã là giả. Bà đang lơ mơ không biết nên phản ứng như thế nào, nhất là đối mặt với Bạch Phượng Kiều một câu ép hỏi tới, cô vàng không biết trả lời như thế nào. Lúc này thấy cô ta đột nhiên nhào tới, lại nghe thấy cô nói đến đây, Lâm Thục Phuong nhớ tới mình mất con trai, nội tâm thương yêu không dứt, vội vỗ bả vai cô ta an ủi, "Không có việc gì, không có việc gì a, có bà ở đây, người khác không thương cháu, bà thương cháu."

Bạch Hiểu Y nhìn bộ dáng Khương Nghiên Kỳ thế này cũng không còn gì để nói, cô ta nói dối hăm hại người khác lại thành ra đáng thương? Bạch Hiểu Y thực không có hứng xem Khương Nghiên Kỳ biểu diễn, dứt khoát quay sang Bạch Phượng Kiều và Khương Chấn Hải đáp: "Bây giờ cũng không còn sớm, nên đổi chất cũng đổi chất xong rồi, con và Tần Uyên đi trước."

Bạch Phượng Kiều vốn muốn để hai người ở lại ăn cơm, nhưng nhìn qua Khương Nghiên Kỳ như vậy cũng phiền lòng, nghĩ đến bọn họ ở lại đây cũng không thoải mái, chỉ dặn dò: "Các con trở về cẩn thận một chút."

Bạch Hiểu Y và Tần Uyên cáo biệt, Khương Nghiên Kỳ vẫn còn nằm ở trong ngực Lâm Thục Phuong khóc không ngừng, Bạch Phượng Kiều thật sự càng nhìn càng không thoải mái. Mắt thấy Bạch Hiểu Y hiện đã có đối tượng, cuộc sống cũng coi như đi vào quỹ đạo, bà thật đúng là muốn xem hai người kia ở đây còn định lần qua lần lại làm chuyện thiêu thân gì, lúc này mới trầm sắc mặt nói với Khương Nghiên Kỳ: "Đủ rồi! Cô khóc suốt suốt cho ai xem?! Cô vu oan Hiểu Y còn chưa tính, sao ngược lại giờ trở thành đáng thương? Cô nói một chút, ai khi dễ cô?!"

Khương Nghiên Kỳ nghe thấy Bạch Phượng Kiều nói, cũng không có ý tứ muốn ngừng, ngược lại khóc to hơn, Lâm Thục Phuong thấy thế cũng không đành lòng, lên giọng với Bạch Phượng Kiều: "chuyện có bao nhiêu a, cô bớt tranh cãi một chút không được sao?!"

Nghe thấy Lâm Thục Phuong nói, Bạch Phượng Kiều đột nhiên nhớ tới vừa rồi Lâm Thục Phuong tin lời Khương Nghiên Kỳ, cao giọng muốn bắt hỏi chuyện Hiểu Y nhà mình. Khi đó không phải là còn biểu hiện như trời sắp sụp xuống? Sao một lát biết rõ sự thật là Khương Nghiên Kỳ vu oan Hiểu Y thì lại thành chuyện nhỏ?

Bạch Phượng Kiều càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, làm mẹ nhìn thấy con mình bị bắt nạt cũng không thể ngồi yên, bà cũng lười nói nhảm, trực tiếp chỉ ra cửa, lạnh giọng nói với hai người: "Các người đi ra ngoài cho tôi! nhà này không hoan nghênh các người!"

Lâm Thục Phuong bị lời này dọa, Khương Chấn Hải vẫn ở bên cạnh không nói gì lúc này vội gấp rút đứng dậy khuyên nhủ: "Phượng Kiều, bà bình tĩnh một chút trước..."

Bạch Phượng Kiều lại là hung hăng trừng mắt liếc ông, giọng nói không tốt hơn chút nào, "bình tĩnh? Tôi phải bình tĩnh như thế nào? Khương Chấn Hải, Hiểu Y cũng là con ông, nó liên tiếp bị người ta bôi nhọ như thế, ông định cho qua a?!"

Khương Chấn Hải đối với chuyện này cũng không phải không tức giận, ông khó xử nhìn nhìn Bạch Phượng Kiều, lại nhìn nhìn hai người ôm nhau một chỗ, thờ dài, "Mẹ, Nghiên Kỳ, các người hôm nay làm chuyện thế này cũng quá không đúng!"

Vốn Lâm Thục Phuong đang nổi nóng, thấy Bạch Phượng Kiều không chút khách khí muốn đuổi hai người ra cửa, bà làm sao nghe lọt cái gì, chỉ trầm khuôn mặt đạo: "Cái gì quá không đúng? Các người làm con trai con dâu thế này sao? Thế nhưng đuổi ta đi? Khương Chấn Hải, anh nói một chút, anh cũng muốn đuổi ta đi sao?!"

"Mẹ..." Khương Chấn Hải lông mày nhíu chặt, hôm nay ông tức giận không có chỗ phát, hết lần này tới lần khác khó xử kẹp giữa hai bên, đặc biệt là người mẹ này, tuyệt không để bớt lo, "Mẹ bớt tranh cãi một chút không được a?"

Đối với con trai, Lâm Thục Phuong một chút cũng không khách khí, lúc này trừng mắt tức giận nói: "Ta nói ít cái gì? Ta nói cái gì? ! Anh xem nhà anh, các người một đám đều quên ta là trưởng bối của các người sao? Còn đuổi ta đi! Ta hôm nay liền nói ở chỗ này! Ta không đi! Đây là nhà con ta, ta ở nhà con ta là đạo lý hiển nhiên, ta xem ai dám đuổi ta đi!". Những lời Cuối cùng này là nói với Bạch Phượng Kiều.

Bà bây giờ đã nuôi Khương Nghiên Kỳ tốt nghiệp, cũng không có gì phải sợ, tự nhiên sẽ không giống lần trước dễ dàng bị đuổi đi như vậy.

Lâm Thục Phuong càn quấy, Bạch Phượng Kiều cũng biết rõ ràng. Đối với hai người lang tâm cầu phế này, bà thật đúng là một câu dư thừa cũng không muốn, tức giận với họ cũng lãng phí, dứt khoát hít sâu một hơi, giọng nói tỉnh táo, lạnh đậm "Thế này đi, tôi ly hôn với Khương Chấn Hải, nhà này là cha tôi để lại cho tôi, là tài sản trước hôn nhân, cho dù ly hôn cũng không phân chia tới ông. Ngày mai tôi sẽ đến văn phòng luật hỏi một câu, xem thủ tục ly hôn làm thế nào. Tôi cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, các người muốn nháo thế nào tùy các người."

Bạch Phượng Kiều nói xong quả nhiên trực tiếp xoay người lên lầu, bà bỏ đi dễ dàng, nhưng mà một câu hời hợt này lại như bom tấn, nổ bùng khiến mọi người không kịp hồi thần.

Lâm Thục Phuong và Khương Nghiên Kỳ căn bản không đoán được Bạch Phượng Kiều nhắc đến ly hôn. Lâm Thục Phuong vốn còn đỏ mặt tía tai, vẻ mặt tức giận bất bình, nghe nói như thế, cả người tựa như bị chớp bổ vào, lúc này sững sờ tại chỗ, rất lâu nói không nên lời.

Vốn đang khóc suốt suốt có bao nhiêu thương tâm, Khương Nghiên Kỳ nghe nói như thế cũng bị hù dọa, nước mắt đã quên chảy, chỉ đại mặt nhìn sang, nhìn cái này lại nhìn cái kia.

Trong đó xúc động nhất là Khương Chấn Hải, Bạch Phượng Kiều nói xong lời này, xoay người lên lầu, ông liền không chút nghĩ ngợi đuổi theo, không đợi Bạch Phượng Kiều đóng cửa đã trực tiếp chen vào, không nói hai lời, đuổi tay ôm bà vào trong ngực, chỉ sợ vừa buông tay cô liền biến mất không còn.

"Kiều Kiều, tôi không ly hôn, đánh chết ôi cũng không ly hôn, bà đừng nói mấy lời làm tôi sợ."

Bạch Phụng Kiều nghe ông nói cũng bắt đầu dể dãn, "Vậy ông muốn tôi làm sao bây giờ? Ông cũng thấy thái độ của bà ấy đối với Hiểu Y, Hiểu Y so với Khương Nghiên Kỳ chỉ như một cọng cỏ, còn Khương Nghiên Kỳ... Tôi không nói nhiều ông cũng biết, về sau Hiểu Y còn phai kết hôn sinh con, giữ hai người này ở lại quấy rối, không chừng về sau còn xảy ra chuyện gì nữa. Tôi cũng không muốn nhìn Hiểu Y bị họ bôi nhọ nữa, cho nên hai người kia tôi tuyệt đối không thể để ở nhà. Ông khó xử, tôi cũng không đành lòng, không bằng ly hôn, để tất cả mọi người sống tử tế. Ông yên tâm đi, dù ly hôn tôi cũng sẽ không bạc đãi ông, mấy chi nhánh, ông tùy tiện chọn một, còn lại thuộc về tôi và Hiểu Y."

Khương Chấn Hải vội vàng nói: "Bà nói gì vậy? Tôi không ly hôn! Tôi làm sao có thể rời khỏi và và con, ta mấy năm nay tâm ý tôi với bà, bà cũng biết rõ, tôi chưa từng có nhị tâm?"

"Tôi biết rõ, tôi đều biết rõ, nhưng tôi cũng không có cách nào, tôi còn muốn sống thật tốt, có hai người kia ở nhà chúng ta, ai cũng không thoải mái!"

Khương Chấn Hải nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, trên mặt anh thoáng đã kiên định, "Tôi biết rõ nên làm như thế nào."

Khương Chấn Hải xuống lầu, Lâm Thực Phụng đang nói chuyện với Khương Nghiên Kỳ, Lâm Thực Phụng vừa ngẩng đầu thấy Khương Chấn Hải, vội vàng nói: "Như thế nào? Phụng Kiều không phải thực sự muốn ly hôn đi? Đã già như thế, sao còn tùy hứng? Chuyện ly có thể tùy tiện treo trên môi sao?"

"Mẹ!" Khương Chấn Hải bắt đầu kêu một tiếng, "Người mang Nghiên Kỳ về nhà cũ đi."

Lâm Thực Phụng ngẩn người, lập tức trầm sắc mặt: "Con... Thật tốt, Khương Chấn Hải, con cưới vợ liền quên mẹ đúng không? Muốn đuổi ta đi..."

"Mẹ không đi cũng được." Khương Chấn Hải ngắt lời bà, "Vậy ngày mai con và Phụng Kiều ly hôn, đến lúc đó nhà này không phải của con, mẹ không đi cũng phải đi, nhìn mẹ đi, mẹ hy vọng con cửa nát nhà tan thì cứ việc nháo lên!"

Lâm Thực Phụng bị sắc mặt Khương Chấn Hải dọa, con trai này cho tới bây giờ đều nói gì nghe vậy, chưa từng có lúc mạnh mẽ cứng rắn như thế.

Kỳ thật lúc Bạch Phụng Kiều nói muốn cùng Khương Chấn Hải ly hôn, Lâm Thực Phụng đã có chút kinh sợ. Bạch Phụng Kiều là người Hoài thị, bằng hữu thân thích toàn bộ ở đây, đến lúc đó ly hôn, bà ta chỉ cần vận dụng một chút quan hệ, Khương Chấn Hải cũng đừng nghĩ có được chỗ tốt. Khương Chấn Hải không chiếm được chỗ tốt, Lâm Thực Phụng đương nhiên cũng không có gì.

Dừng một chút, Khương Chấn Hải lại sa sút tinh thần thờ dãn, "Mặc dù năm năm trước nháo ra không vui, nhưng lần này các người muốn đến đây, Phụng Kiều cũng không nói gì. Nếu các người có thể an phận, Phụng Kiều cũng sẽ không cố tình gây sự, cố ý làm các người không thoải mái, nhưng các người hết lần này tới lần khác..." Nói đến chỗ này, Khương Chấn Hải hận đến căn rằng, "Hiểu Y cũng là con gái tôi, các người sao có thể đối xử với nó như thế?!" Ông liên tục thờ dãn, mang theo một loại kiên quyết thấy chết không sờn, "tình tình Phụng Kiều mẹ cũng biết rõ ràng, các người không đi cũng được, đợi ngày mai Phụng Kiều và tôi ly hôn, tôi theo các người cùng nhau trở về! Mẹ tự mình xem rồi làm đi!"

Nói xong ông liền trực tiếp xoay người đi lên lầu, Lâm Thực Phụng sững sờ ngồi trên sofa, ánh mắt có chút đại ra, trên mặt cũng sớm không còn khí thế vừa rồi.

Khương Nghiên Kỳ cũng sớm đã bị dọa ngây người, nếu như Khương Chấn Hải thực ly hôn với Bạch Phụng Kiều, cô không chỉ không thể ở nơi này, chỗ tốt của Bạch gia dù một phần cũng không chiếm được. Chỉ muốn làm cho cô rời đi? Cô thực nguyện ý trở lại địa phương nhỏ kia, thực nguyện ý bình bình thường thường sống cả đời sao?

Cô không muốn, một chút cũng không muốn!

Khương Nghiên Kỳ lo lắng lắc lắc Lâm Thực Phụng, "Bà ơi, chúng ta phải về nhà cũ sao?"

Lâm Thực Phụng nhắm mắt lại, thờ dãn, "Còn có thể làm sao?"

Khương Nghiên Kỳ vừa nghe lời này lại thút tha thút thít khóc lên, "Nhưng cháu muốn đặt chân ở chỗ này a, bà nội, cháu không muốn trở về, cháu thực sự không muốn trở về."

Trong lòng Lâm Thực Phụng cũng tức giận, nhưng nhìn qua Khương Nghiên Kỳ như vậy cũng không đành lòng, "Năm năm trước giáo huấn cháu như thế nào, vẫn không nhớ kỹ đâu! Lúc tới không phải là nói tốt lắm rồi? Sao vẫn cứ thiếu kiên nhẫn như vậy?"

Khương Nghiên Kỳ cũng biết lần này mình quá vội, huống chi cô cũng không đoán được Tần Uyên sẽ đi đến cùng Bạch Hiểu Y. Hiện tại cô thật là hối hận, cô không nên vội vàng như thế, nhưng dù bây giờ nói gì cũng không hữu dụng, thái độ Bạch Phụng Kiều vừa rồi cứng ngạnh như vậy, cô dù muốn hối hận, muốn nhận sai đã không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Trêu Chọc

Bạch Hiểu Y chán ghét Lâm Thục Phương và Khương Nghiên Kỳ, Tần Uyên đương nhiên cũng chán ghét theo, bất cứ ai làm cô không vui anh đều sẽ không thích.

Nếu như không có hai người kia, hôm nay anh tới gặp cha mẹ Bạch Hiểu Y, không khí hẳn sẽ tốt hơn, hết lần này tới lần khác, hai cây gậy quấy cút này làm Bạch Hiểu Y không thoải mái, anh cũng không thoải mái theo.

Cho nên lên xe rồi anh liền đề nghị, "Anh trực tiếp động thủ để hai người kia biến mất, khiến cho họ cả đời này sẽ không có cơ hội xuất hiện trước mặt em, thế nào?"

Bạch Hiểu Y hiểu ý tứ của anh, lắc đầu, "Không cần thiết, hai người kia tội cũng không đến mức đấy, hai người đó cũng không đáng để anh bần tay, em tin tưởng chuyện này cha mẹ em có thể xử lý tốt."

Kỳ thật Khương Nghiên Kỳ này là tự mình tìm đường chết, cô ta muốn ở nhà mình, không nói phải nịnh nọt mình, tối thiểu nhất cũng đừng tìm đường chết vu oan mình. Huống chi năm năm trước cũng đã trải qua một lần, nay rõ ràng vẫn còn làm như thế. Cô ta đại khái là quá coi trọng bản thân, cảm thấy cô ta chỉ khóc một chút là tất cả mọi người đều nhân nhượng? Bệnh công chúa này cũng nên trị!

Hiện thời cô không ở trong nhà, Khương Nghiên Kỳ muốn nháo như thế nào cô cũng không xen vào, nhắm mắt làm ngơ. Dù sao cô cũng hiểu, Khương Nghiên Kỳ nháo một trận như thế, mẹ cô Bạch Phương Kiều và cha cô Khương Chấn Hải khẳng định sẽ không thoải mái, còn họ muốn giải quyết thế nào thì hoàn toàn dựa vào phần lượng cô ta trong suy nghĩ của cha mẹ cô.

Đối với vấn đề Bạch Phương Kiều nên xử lý Khương Nghiên Kỳ như thế nào, Bạch Hiểu Y cũng không lo lắng, cô chỉ lo lắng Tần Uyên sẽ vì cô làm bần tay mình, vội khuyên nhủ: "chuyện Khương Nghiên Kỳ này anh không cần bận tâm, cha mẹ em biết rõ đúng mực, hai người chúng ta cứ sống tốt của chúng ta, không cần lãng phí thời gian quản mấy người sốt ruột này."

Tần Uyên quay đầu nhìn thoáng cô, dù có muốn hỏi hai người hay không, nhưng câu nói "Chúng ta sống tốt của chúng ta" lại làm trong lòng anh nổi lên một cỗ ngọt ngào vui sướng, lập tức không chút nghĩ ngợi, ngoan ngoãn đáp một câu, "Được."

Bạch Hiểu Y thấy xe sắp ra khỏi trấn Đan Minh, nghĩ một lát lại nói với anh: "Chúng ta đi một chuyến về nhà anh đi! Chuyện chúng ta vẫn phải để bà ngoại và cha mẹ anh biết."

Tần Uyên ngăn người, dù sao cũng không nghĩ nhiều, lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho mẹ mình, nói với bà chuyện anh muốn dẫn bạn gái về.

Trình Bình Như nghe Tần Uyên nói muốn dẫn bạn gái về, so với trước còn cao hứng hơn. Bà đang họp trong công ty, lập tức không họp nữa, gọi điện thoại về cho bà nội Trình và Tần Hoài Mặc nói việc này, lại dặn dò hai người về nhà ngày, không để trong nhà không có người, con gái nhà người ta dù sao cũng tới cửa lần đầu tiên, không thể để cho cô ấy cảm thấy bị nhà bọn họ bạc đãi.

Mấy người Tần gia chạy về nhà lập tức từ trên xuống dưới chuẩn bị một lần, xong xuôi rồi đoàn đoàn chính chính ngồi chờ trên sofa.

Có thể nói là Tần Uyên lần đầu tiên mang bạn gái về. Thật ra Trình Bình Như rất khắt khe, vừa nghĩ phải cùng mọi người nói chuyện như thế nào với cô gái kia vừa nhìn bốn phía xem còn chỗ nào chưa đủ tốt. Trong lúc vô tình ánh mắt liếc thấy Tần Hoài Mặc một bên lạnh nhạt tự nhiên xem báo, Trình Bình Như lúc này liền nhíu mày, "Ông sao không đi thay quần áo đi, một thân quần trang xanh lè định dọa con gái nhà người ta à."

Tần Hoài Mặc nghe nói như thế, trên mặt thoáng lộ ra không vui, cố ý nói thêm một câu: "Thật là nhiều lời, cũng không phải đại sự gì." Mặc dù làm bầm như thế, vẫn bỏ tờ báo xuống, ngoan ngoãn đi lên thay đổi một bộ quần áo thường phục.

Không căng thẳng giống Trình Bình Như, bà nội Trình ngồi một bên sắc mặt lại có chút phức tạp, yên ổn ngồi trong chốc lát bà thở dài, rốt cục vẫn không nhịn được mở miệng hỏi, "Các con nói lần này Tiểu Uyên dẫn bạn gái về, có phải là từ đây nó với Hiểu Y cả đời này đã vô vọng hay không?"

Trình Bình Như vừa nghe bà nhắc tới chuyện này, trên mặt cũng không khỏi mang theo thất lạc. Dù sao bất kể thế nào, Tần Uyên có thể đem bạn gái về đã là chuyện rất đáng cao hứng, vội vàng cười an ủi một câu: "Mẹ, chuyện Hiểu Y chúng ta đánh vậy, hai đứa tự có phúc phận riêng."

Trình bà nội nghe nói như thế lại thở dài một tiếng, xem đi, hai đứa bé thật sự là hữu duyên vô phận.

Mấy người lại đợi trong chốc lát mới nghe thấy tiếng chuông cửa, Trình Bình Như vội vàng hít sâu một hơi, bước ra mở cửa. Nhưng khi thấy người đứng trước mặt, Trình Bình Như lại ngăn ngại, muốn mở miệng hỏi nhưng cứ nghẹn ở cổ họng.

Bà không nghĩ tới đi cùng Tần Uyên dĩ nhiên là Bạch Hiểu Y, vừa mới Tần Uyên rõ ràng nói anh muốn dẫn bạn gái về, chẳng lẽ...

Trình Bình Như có bao nhiêu khiếp sợ, nhưng dù khiếp sợ thì còn ngạc nhiên mừng rỡ, bà ngơ ngác nhìn hai người trước mặt, sự thật đánh thẳng vào làm cho bà kích động nói không ra lời.

Bạch Hiểu Y sớm đã đoán được di Trình thấy cô sẽ có vẻ mặt này, cô vội vàng đưa các thứ trong tay lên, cười nói: "Đây là chuẩn bị cho dì, xin dì vui lòng nhận."

Trình Bình Như sững sờ tiếp nhận các thứ, lúc này mới phản ứng lại, liền sáng giọng: "Con... con sao còn mang quà a! Thật là đứa bé ngoan!"

Bà nội Trình và Tần Hoài Mặc cũng đã đứng lên nhìn ra ngưỡng cửa, lúc thấy Bạch Hiểu Y, trên mặt hai người cũng ngạc nhiên, Tần Hoài Mặc lại nhìn không được mở miệng hỏi, "Hiểu Y và Tiểu Uyên, các con đây là..."

Tần Uyên tiếp nhận lời ông nói, bình tĩnh trả lời: "Chúng con ở cùng một chỗ."

Mấy chữ này đối với Trình Bình Như quả thực chính là phúc âm, khỏi phải nói bà cao hứng biết bao nhiêu, vội vàng kéo Bạch Hiểu Y vào ngồi xuống, lại đánh giá cô từ trên xuống dưới vài lần, bởi vì quá mức kích động, bà còn nói năng có chút lộn xộn, "Ta thật không nghĩ tới... Thật không nghĩ tới... Vừa mới ta còn nói với bà ngoại con, nếu Hiểu Y không thể cùng với Tiểu Uyên một chỗ thì thật đáng tiếc, lại không nghĩ rằng..." Trình Bình Như nói đến đây vành mắt đã đỏ hồng, "Thật không nghĩ tới, các con thế nhưng ở cùng một chỗ... Ta không biết phải cao hứng thế nào... Con là đứa bé ta nhìn lớn lên, kiếp này không có ai thích hợp hơn con để làm con dâu của ta."

Bạch Hiểu Y bị vẻ mặt di Trình dọa, cô vốn nghĩ có lẽ di Trình sẽ khiếp sợ, nhưng không nghĩ tới bà sẽ kích động đến nước này, vội vàng mềm giọng an ủi: "di Trình không cần lo lắng, con sẽ sống thật tốt với Uyên Ca."

Trình Bình Như vội vàng xoa xoa nước mắt, "Di không lo lắng, di là cao hứng, quả thực cao hứng chết mất."

Bà nội Trình vốn còn tiếc nuôi Tiểu Uyên và Hiểu Y thế nhưng không ở cùng nhau, lại không nghĩ rằng hai đứa bé này làm cho bà ngạc nhiên mừng rỡ. Bà nội Trình kích động không thua gì Trình Bình Như, ánh mắt nhìn qua nhìn lại hai đứa bé, thật sự là càng nhìn càng cao hứng, lúc này mới phân phó di Ngô giúp việc nhanh làm đồ ăn Tiểu Uyên và Hiểu Y thích.

Ngược lại, Tần Hoài Mặc toàn bộ quá trình đều biểu hiện tương đối nhạt nhẽo, mặc dù quan hệ cha con giữa ông và Tần Uyên có chút cứng nhắc, nhưng tiểu tử này dù sao cũng là con ông, ông giống những cha mẹ khác cũng hy vọng có thể sớm một chút thấy anh thành gia lập nghiệp. Anh có thể mang bạn gái về ông đương nhiên cũng cao hứng, huống chi Bạch Hiểu Y coi như là ông nhìn lớn lên, hiểu tận gốc rễ, đương nhiên so với ai khác đều vui mừng để cô trở thành con dâu mình. Mặc dù trước mắt ông vẫn cảm báo xem, nhưng chân mày khóe mắt lại mang theo vui vẻ không che dấu được.

Trình Bình Như cũng sợ chính mình quá mức kích động dọa đến 2 đứa, lập tức thu thập tâm tình hỏi Bạch Hiểu Y: "Đúng rồi Hiểu Y, các con nghĩ tới khi nào thì kết hôn chưa? Các con yên tâm, nếu hai đứa kết hôn, ta nhất định an bài mọi chuyện chu đáo, không để các con lo lắng cái gì."

Kỳ thật đời trước di Trình cũng thế. Cô kết hôn lần đầu tiên, cái gì cũng không hiểu, hôn lễ đều là di Trình và mẹ cô lo liệu. Được trưởng bối yêu thương, cô so với ai càng cảm kích. Đang muốn cười trả lời để bà không cần quan tâm nhiều như vậy, lời chưa ra miệng đã nghe thấy Tần Uyên ngồi đối diện quăng một câu: "Chuyện hôn lễ con sẽ chuẩn bị, không cần mọi người lo lắng."

Trình Bình Như vừa nghe lời này liền cười gianh, "Khó được ngoài công việc còn có chuyện cho con để tâm."

Con trai của bà, bà kỳ thật vẫn hết sức lo lắng anh không tìm được bạn gái. Chủ yếu là tính cách anh quá cứng nhắc, lại không thích lui tới với các cô gái. Mà người như anh còn muốn một lòng đâm đầu vào công việc, cái gì nữ tính trường, cái gì hôn nhân đại sự, anh căn bản không coi thành chuyện to tát. Bà vốn đã chuẩn bị tâm lý cuộc đời anh sẽ cô độc. Nhưng không nghĩ anh lại vội vàng không kịp chuẩn bị đưa bạn gái về. Đó lại còn là Hiểu Y bà hết sức yêu thích. Hơn nữa bà nhìn ra được, con trai cũng coi như chậm rãi khai khiếu, đến chuyện hôn lễ này cũng nói. Anh luôn không để ý gì ngoài công việc, cảm thấy những thứ kia quá vất vả phiền toái, nay thế nhưng tuyệt không coi là phiền toái, còn toàn bộ ôm vào người.

Có thể nhìn ra anh biến hóa thế này, Trình Bình Như rất vui mừng, cũng vui mừng còn có bà nội Trình. Bà nội Trình thật sự là so với ai đều càng coi trọng hai người này, bà chỉ hy vọng họ cùng một chỗ rồi có thể hòa hòa mĩ mĩ tiếp tục sống. Hiểu Y bà không lo lắng, chỉ lo lắng Tần Uyên cái người không bao giờ hết lo.

Cho nên bà nội Trình lúc này có ý trăm trăm sắc mặt nói với Tần Uyên: "Nếu đã an tâm thành gia lập nghiệp, vậy thì bớt tính xấu của con đi một chút, ở cùng nhau, nhà trai phải bao dung nhà gái mới có thể sống tốt, hiểu chưa?"

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Tần Uyên thời gian trước nói cái gì cũng không quan tâm nghe vào tai nay lại ngoan ngoãn gật gật đầu, nghiêm túc đáp một câu: "Hiểu."

bà nội Trình và Trình Bình Như nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương đều thấy hài lòng. Xem ra, người bướng bỉnh cũng có thể thay đổi, chỉ là chưa gặp được người có thể làm cho anh thay đổi mà thôi.

Dạy bảo Tần Uyên xong rồi, Trình Bình Như lại cùng Bạch Hiểu Y tán gẫu trong chốc lát, càng trò chuyện Trình Bình Như càng nói đi xa, nói đến sau này sinh con thế nào, Bạch Hiểu Y quần cang quần, chỉ hăm hăm hồ hồ bỏ qua.

Ăn cơm xong, Trình Bình Như gọi điện thoại chia sẻ vui sướng với Bạch Phượng Kiều, còn Bạch Hiểu Y và Tần Uyên mỗi người trở về phòng tắm rửa đi ngủ.

Bạch Hiểu Y mới vừa tắm rửa thay quần áo đi ra liền nghe thấy cửa kéo ở ban công vang lên vài tiếng gõ không nặng không nhẹ, Bạch Hiểu Y kéo cửa ra, đã thấy Tần Uyên đứng trước cửa, trên người mặc áo choàng tắm, chắc cũng vừa mới tắm rửa.

Hiện thời hai người đã gặp cha mẹ từng người, chuyện hai người coi như là ván đã đóng thuyền, cảm giác của Bạch Hiểu Y với anh cũng thêm một chút biến hóa, ngay từ đầu là người yêu, một lát này đã xem anh như nửa người thân của cô.

Vốn Bạch Hiểu Y cho rằng sẽ có lo lắng xuất hiện, nhưng hai người nói cho cha mẹ rồi, tâm tình vẫn hết sức bình thản, thật giống như chỉ là nước chảy

thành sông mà thôi.

Lúc này lại nhìn thấy anh, trong mắt cô có thêm một loại cảm giác thân thiết nhu hòa, Tần Uyên ngược lại nhìn không ra biến hóa gì, vẫn còn mặt mũi cứng nhắc, không giống người ở trong tình yêu cuồng nhiệt, Tần Uyên bình thường rất ít có lúc biểu hiện ra ôn nhu, nhưng mà anh ôn nhu cũng rất đáng sợ.

Tần Uyên thấy cô mở cửa liền đuổi tay kéo cô, "Bên ngoài bắn pháo hoa, sang đây xem."

Bạch Hiểu Y theo anh đi ra, quả nhiên thấy cách đó không xa một mảnh ánh sáng rực rỡ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nổ vang, cảnh tượng pháo hoa nở rộ quả thực đẹp không sao tả xiết, Bạch Hiểu Y vừa ra liền nhìn đến ngay người.

Tần Uyên trong bóng tối quay đầu nhìn cô, pháo hoa nở rộ trong mắt cô, sáng lạn khác thường, pháo hoa đẹp, cô đẹp hơn, cô nhìn pháo hoa xuất thần, nhưng trong mắt anh lại chỉ nhìn thấy cô.

Bạch Hiểu Y trong lúc vô tình vừa quay đầu liền thấy ánh mắt Tần Uyên nóng rực lại mang theo vài phần nhớ nhung, cô cảm thấy lỗ chân lông toàn thân căng thẳng, cẩn thận hỏi: "Làm gì vậy? Sao nhìn em thế?"

Tần Uyên không trả lời, đột nhiên một tay nắm chặt thành nắm đấm đưa tới miệng cô, Bạch Hiểu Y bị động tác này làm cho bối rối, còn đang muốn hỏi, anh lại lãnh đạm phun ra hai chữ, "Cẩn anh."

"..."

Bạch Hiểu Y với yêu cầu đột nhiên xuất hiện này của anh cảm thấy choáng váng, cô nhìn anh, hoàn toàn nhìn không ra tâm tình trên mặt, lại nhìn tay anh đưa tới, "Anh có bệnh à, sao đột nhiên bảo em cẩn anh?"

Anh nghiêm trang giải thích, "Em cẩn anh, anh xem có đau hay không, nếu đau thì chứng minh hiện tại anh không phải đang nằm mơ."

"..." Bạch Hiểu Y theo bản năng lui về phía sau một bước, cũng trợn mắt nhìn anh một cái, "Anh đang suy nghĩ lung tung cái gì? Đây đương nhiên không phải là nằm mơ... Lại nói sao nhất định phải để em cẩn anh, chính anh cũng có răng, cũng có thể tự cẩn a!"

Kỳ thật Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy Tần Uyên khả năng đang đùa giỡn cô, cho nên cô nói mang theo vài phần ý tứ cười giỡn. Nhưng không nghĩ tới cô vừa mới dứt lời, đã thấy anh quả thật đưa nắm tay đặt lên môi, không chút do dự cắn xuống, cắn xong còn nhíu mày, cẩn thận phán đoán một chút, sau đó mới thực sự cầu thị kết luận, "Đau, xem ra không có nằm mơ."

"..." Đại ca anh có phải ngốc hay không?!

Bạch Hiểu Y cảm thấy cô thật sự càng ngày càng không biết cái người trước mắt này, khi thì cao lãnh, khi thì vờ ngớ ngẩn, quả thực đều sắp tinh thần phân liệt.

Nhưng nhìn bộ dáng anh ngốc nghếch, cô lại không đành lòng, dứt khoát đi tới gần ôm cổ anh, ôn nhu nói: "Đây không phải là nằm mơ, Tần Uyên..."

Tần Uyên tự nhiên cũng đưa tay ra ôm cô vào trong ngực, hết thấy trước mắt đều quá mức tốt đẹp, anh chỉ lo đây là một giấc mộng, thực sợ có một ngày tỉnh dậy, cô không ở bên cạnh anh, thực sợ lúc này cô là của anh, nhưng vừa mở mắt cô liền biến thành vợ người khác, tương thân tương ái với người khác.

Anh ôm cô thật chặt, hưng hăng ngửi mùi trên người cô, thật giống như chỉ có thế này mới có thể vững tin cô thực ở bên anh.

"Mấy năm nay thỉnh thoảng anh nghĩ lại chuyện đã qua."

Bạch Hiểu Y lông mày cau lại, "Chuyện đã qua?"

"Chúng ta trước đây."

"A..." Bạch Hiểu Y đáp nhẹ một tiếng, "Chuyện gì trước đây?"

"Ngày đó, lần đầu tiên anh đi học, em vụng trộm giấu giấy của anh đi, đồ thừa anh, không cho anh đi, anh bắt được, em còn ngụy biện, về sau anh tìm thấy ở dưới giường em, em còn không nhận, nói là giấy của anh tự chạy đến dưới giường em. Khi đó anh nghĩ, trên thế giới này sao có người không biết xấu hổ như thế."

Chuyện này Bạch Hiểu Y cũng còn nhớ, vốn nghe anh nhắc tới, cô cảm thấy khi đó mình thật đúng là quá ngu xuẩn ngây ngô, nhưng nghe câu nói sau của anh, cô liền khó chịu.

"Đúng vậy, em là người không biết xấu hổ, vậy sao anh còn thích em cái đồ khốn đó?"

"Ai biết?" Tần Uyên giọng nói lộ ra không vui, "Rõ ràng trước đây hết sức chán ghét em, nhưng về sau mới phát hiện hóa ra không biết từ lúc nào, ký ức của anh thế nhưng toàn bộ bị em chiếm đoạt, quả thực chỗ nào cũng có em. Dù nghĩ đến cái gì, cuối cùng cũng chỉ có thể nghĩ đến em. Trước kia em luôn nói anh là người ngang ngược vô lý, kỳ thật người thật sự ngang ngược vô lý là em, ngang ngược chiếm hết hồi tưởng của anh, khiến anh không thể quên được em."

Bạch Hiểu Y từ trong lòng anh thăm dò nhìn anh, trên mặt mang theo nghi hoặc, "Hôm nay anh làm sao vậy? Sao nói nhiều như thế?" Hơn nữa mấy lời này giống như là đang tỏ lộ với cô...

Tần Uyên một lần nữa ấn đầu cô vào trong ngực, lại nói: "Chính là hy vọng nói cho em biết mọi lời muốn nói, thật sợ có một ngày tỉnh lại phát hiện hết thảy đều là mộng, đến lúc đó muốn nói cũng không kịp."

Tại sao lại kéo đến chuyện nằm mộng? Bạch Hiểu Y thật đúng là bất đắc dĩ, dù sao đột nhiên nghĩ đến chuyện đó, cô lại ngẩng đầu nhìn anh, "Vậy anh nói em nghe câu mấu chốt nhất đi."

Đuôi lông mày Tần Uyên nhú lại, từ trên xuống dưới nhìn cô, "Cái gì?"

"Chính là ba chữ, anh gì đó em."

Tần Uyên cũng không phải ngạc nhiên đến cái gì cũng không hiểu, anh đương nhiên cũng biết cô muốn nói ba chữ gì.

Bạch Hiểu Y rõ ràng nhìn ra Tần Uyên đang ngang ngược, cô cũng không vội, rất có nhẫn nại chờ anh nói ra miệng. Kỳ thật, người này tính cách có chút vận vẹo, bình thường thật sự là khó được nghe anh nói lời tâm tình buồn nôn. Cô duy nhất nghe được chính là lần trước anh ôm cô gọi Tiểu Y Y, nhưng lần đó là dư vị hai người vừa làm chuyện cực thân mật.

Bất kể kiếp trước hay kiếp này, cô chưa từng nghe Tần Uyên nói mấy lời yêu cô, nhưng cô thật rất muốn nghe, muốn nghe anh dùng giọng nói trầm thấp, thuần hậu, ôn nhu nói yêu cô bên tai.

Cô mở to đôi mắt trong sáng, cũng không nháy mắt nhìn anh, sợ mình hơi sơ ý thì bỏ lỡ lời anh nói, đợi một lúc lâu sau cô mới nhìn thấy khoe miệng Tần Uyên mấp máy, Bạch Hiểu Y vội chăm chú, con mắt chăm chăm nhìn anh, chờ ba chữ kia rơi xuống.

"Thời gian không còn sớm, ngủ đi." Tần Uyên nghiêng đầu tránh ánh mắt cô, bỏ lại câu này rồi trực tiếp bế cô vào phòng.

"..." Cái quỷ gì? Không thấy cô vừa mới mong đợi như vậy sao? Không thấy cô nhìn cũng không chớp mắt sao? Sắp cuối cùng anh thế nhưng giờ chiều này với cô.

Tần Uyên ôm cô lên giường, nằm xuống lại ôm cô vào ngực, Bạch Hiểu Y thấy vẻ mặt anh nhàn nhạt, hiển nhiên là không muốn tiếp tục đề tài vừa rồi kia. Vừa rồi, anh thâm tình tỏ lộ nói ra kia khiến cô thật cao hứng, nhưng không nghĩ đến câu mấu chốt nhất anh lại tránh đi, chưa thấy ai tính cách quái gở như thế.

"Thật là phiền chết !" Bạch Hiểu Y khó chịu phun ra một câu rồi xoay người, không thêm phản ứng với anh.

Tần Uyên cũng biết cô tức giận, kỳ thật anh cũng rất muốn nói ra câu cô muốn nghe kia, ba chữ đã ở trong lòng anh nấn ná rất lâu, nhưng lời nói đến miệng anh lại phát hiện căn bản nói không nên lời, quá trầm trọng, anh không có cách nào nói ra dưới ánh mắt nóng rực của cô.

Tần Uyên cũng không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ đành từ phía sau ôm lấy cô, cô ngược lại cũng không tránh ra, chỉ nhắm chặt mắt, rõ ràng chẳng muốn nói chuyện với anh.

Tần Uyên cũng không nói gì, cứ như vậy yên tĩnh nhìn cô, cô đã buồn ngủ, chẳng bao lâu lông mày nhú chặt đã giãn ra, hô hấp cũng vững vàng.

Tần Uyên cẩn thận xoay cô lại, anh vén tóc bên tai cô lên, ấn xuống trán cô một cái hôn, nhìn cô ngủ say anh mới không có cảm giác khẩn trương vừa rồi, nghĩ một chút anh liền đến gần tai cô, nhỏ giọng nói.

"Anh yêu em Bạch Hiểu Y."

Bạch Hiểu Y vốn đã ngủ thiếp đi, chỉ là chưa ngủ say, lúc anh xoay cô lại cô đã tỉnh, đương nhiên cũng nghe thấy câu anh nói.

Giọng anh cực thấp, cực nhu hòa, nói ra mấy chữ này quả thực nghe hay biết bao, cô căn bản còn chưa nghe đủ, liền ghé vào bên tai anh nói một câu: "Nói lại lần nữa xem."

Tần Uyên bỗng nhiên nghe thấy giọng cô, chỉ cảm thấy giống như bị sấm bổ xuống, anh cứng đầu nghiêng lại, thấy cô đang mở mắt to cười dịu dàng nhìn anh.

Tần Uyên quả thực quần muốn chết, tựa như là làm chuyện xấu bị bắt tại chỗ, trong lúc nhất thời anh cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Cứ ngăn ra rất lâu như vậy, anh mới phục hồi tinh thần, cũng không có biểu hiện quá kinh ngạc, chỉ lạnh nhạt nằm xuống bên người cô, duỗi tay ôm lấy cô, mặt tựa trên vai cô, không cho là đúng đáp: "Ngủ."

Mặc dù người nào đó bộ dáng rất bình tĩnh, nhưng lỗ tai còn hồng đến tỏa sáng, không tránh nổi con mắt Bạch Hiểu Y. Bạch Hiểu Y mới tính là hiểu, hóa ra vừa mới không phải là không muốn nói câu kia, mà là thẹn thùng, cho nên cố ý đợi cô ngủ thiếp đi mới nhỏ giọng nói bên tai cô?

Đã hai ba mươi tuổi, sao còn cùng ngây thơ giống thiếu niên?

Dù sao rõ ràng là xấu hổ nhưng lại cố làm ra vẻ nghiêm trang, thực là đáng yêu.

Bạch Hiểu Y chỉ cảm thấy lòng đã mềm thành một vũng nước, cô nhìn không được khẽ chạm miệng lên lỗ tai hồng, lại cuốn vành tai hồng hồng đó vào trong miệng, khẽ nhấp môi, hàm hồ nói với anh: "Lặp lại lần nữa đi, vừa rồi không phải là nói thật hay sao?"

Lỗ tai Tần Uyên bị cô làm như thế càng đỏ hơn, đầu vẫn chôn trên bờ vai cô, nhưng thân thể anh đột nhiên xoay lại đè cô xuống, một bàn tay đưa vào trong áo choàng tắm của cô, lúc cô hoàn toàn không phản ứng kịp, trực tiếp đưa ngón tay tìm tòi vào chỗ đó.

Bạch Hiểu Y lập tức hít một ngụm khí, một tay vỗ bả vai anh, một tay bắt lấy cái tay đang làm loạn, "Anh làm sao? !" Anh hào hứng cũng tới quá đột ngột đi?

Vẫn nằm trên người cô, thủy chung dán sát mặt vào vai cô, đầu cũng không ngẩng lên, mặc kệ cô phản kháng như thế nào, bàn tay làm loạn vẫn siêng năng động tác, một lần lại một lần rất liền mạch cũng hết sức ôn nhu, quả thực cực kỳ một nhọc.

Cho nên Bạch Hiểu Y giãy giụa chốc lát đã không được, Tần Uyên cảm giác cô ớn rồi, liền duỗi tay đem áo choàng tắm trên người anh cởi ra, thân thể đẩy lên phía trước. Toàn bộ quá trình liên tục chôn đầu ở trên vai cô, cũng không nói câu nào, cứ yên lặng không nói gì làm chuyện chẳng biết xấu hổ như vậy.

Bạch Hiểu Y thật đúng là đối với anh không còn gì để nói, quả nhiên người đàn ông này, một chút cũng không thể trêu chọc, cho dù lúc anh xấu hổ nhất, cô chỉ cần đánh trúng, anh lập tức có thể nhào lên "ăn" cô.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Dính Người

Bạch Hiểu Y bình thường buổi trưa sẽ ở lại công ty ăn cơm, thức ăn là từ nhà hàng gần đấy mang về, hương vị cũng không tệ. Hôm nay cũng giống như vậy, thức ăn mang về rồi, Bạch Hiểu Y cùng nhân viên công ty ngồi phòng giải khát giải quyết đồ ăn.

Mọi người đang trò chuyện mấy ngày nữa công ty nhập một loạt đồ lót, nói chuyện một chút, Tiểu Hạ đột nhiên nhắc một câu: "Nói tới quần lót, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện."

Tiểu Văn nhướn mày nhìn lại, "Cô lại đang suy nghĩ oạn thất bát tao gì?"

Tiểu Hạ bụm mặt cười cười, mới nói: "Không biết các người có từng nhìn thấy tấm hình của ông xã hết sức nổi danh của ta hay không."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này không khỏi nhướn mày, có thể làm cho tiểu Hạ gọi là ông xã, không phải Tần Uyên, ông xã quốc dân, thì còn có thể là ai?

Tiểu Văn bị cô nhắc nhở như vậy, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, "Cô nói bức ảnh chim to kia?! Chính là bức ảnh mới vừa từ hồ bơi đi ra, mặc quần bơi bó sát người, giữa háng treo ngược một cục rất lớn kia?"

Tiểu Hạ lập tức gật đầu như bầm tỏi, "Đúng đúng đúng, chính là bức ảnh chim to."

Liên tục yên lặng ăn cơm Tiểu Lâm cũng ngẩng đầu lên, hơi có vẻ ngượng ngùng nói một câu: "Kỳ thật bức ảnh chim to tôi cũng đã xem."

Tiểu Hạ và Tiểu Văn đồng thời "Ồ" một tiếng, tiểu Hạ lại cười trêu ghẹo nói: "Nhìn không ra Tiểu Lâm a, ả núp đủ sâu, nói nhanh lên, nhìn ảnh ông xã chim to có cảm giác gì?"

Tiểu Lâm bị các cô ấy hỏi như thế, lập tức ngượng ngùng đỏ mặt, vội cúi đầu bới cơm, một hồi lâu mới xấu hổ nói thắm một câu, "Rất lớn a..."

Tiểu Hạ và Tiểu Văn lại hú thêm hai câu, làm Tiểu Lâm đỏ bừng cả người, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Bạch Hiểu Y yên lặng ngồi một bên, nghe mấy người này nghị luận không chút tiết tháo về người đàn ông chim to của cô, quả thực phải nói có bao nhiêu lung tung.

Trước đây mấy người cũng thường xuyên ở trước mặt cô nhắc đến Tần Uyên, dù sao khi đó hai người không cùng một chỗ. Hơn nữa Tần Uyên lại được công nhận là ông xã quốc dân, các cô nhắc tới anh cũng không có quan hệ gì với cô, nhưng hai người đã chuẩn bị kết hôn. Hơn nữa các cô tán gẫu khẩu vị còn nặng như thế, Bạch Hiểu Y đích xác nghe không vào.

"Cái kia... Các cô về sau có thể ở trước mặt ta không tán gẫu Tần Uyên cái gì ảnh chim to, các chuyện tư mật như thế hay không?"

Tiểu Hạ bình thường nghịch ngợm nhất, cũng thích nói giỡn, vừa nghe lời này liền ý tứ sâu xa cười rộ lên, "Ai da, lão bản của chúng ta là thẹn thùng sao?"

Bạch Hiểu Y hiện không có tâm tư nói đùa với các cô, lúc này chỉnh chỉnh sắc mặt đáp: "Tôi không thẹn thùng, Tần Uyên là bạn trai tôi, tôi hy vọng các cô về sau bàn tán về anh ấy có thể suy nghĩ một chút cảm thụ của tôi."

Lời này ba người nghe thấy đều ngẩn người, đều lập tức không hẹn mà cùng cười khúc khích, Tiểu Hạ cười đến ngửa tới ngửa lui, vừa xoa bụng vừa nói: "Trời ơi, lão bản, cô cũng quá đáng yêu đi, thế nhưng theo chúng ta đùa kiểu này."

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, lại làm cho thần sắc mình nghiêm túc hơn vài phần, "Tôi cũng không nói đùa."

Tiểu Hạ chậm rãi dừng cười, khoát khoát tay với cô, "Được, được, được, cô không nói giỡn." Cô ấy lập tức ho một tiếng, làm ra vẻ mặt nghiêm túc giống Bạch Hiểu Y vừa rồi, "Cái này, về sau mọi người cũng đừng ở trước mặt tôi nghị luận Tần Uyên a, anh ấy là ông xã của tôi!"

Mấy người cũng đều bị bộ dáng tiểu Hạ chọc cười, lúc này lại bắt đầu giễu cợt Bạch Hiểu Y.

Bạch Hiểu Y thật đúng là không còn gì để nói, chẳng lẽ ngày thường cô quá khiêm tốn dễ gần, cho nên một chút uy nghiêm của lão bản cũng không có? !

Bạch Hiểu Y đích xác không chịu nổi mấy người này giễu cợt, dứt khoát bùng hộp com trở lại phòng làm việc, nghĩ tới trong miệng các cô ấy vừa rồi nói cái gì ảnh chim to, Bạch Hiểu Y liền ở trên mạng tìm một loạt, còn thực tìm ra một tấm hình như thế.

Ảnh chụp hẳn là ở hồ bơi, Tần Uyên vừa mới bơi xong, trên người chỉ mặc một chiếc quần bơi, nửa người trên và bắp đùi, da thịt toàn bộ lộ rõ không thể nghi ngờ, toàn thân loáng nước, càng làm cho da thịt màu tiểu mạch hiện ra trơn bóng, quần bơi dính nước áp vào người anh, làm nổi bật một cục lớn vô cùng rõ ràng, quả thực có bao nhiêu phong cảnh.

Bạch Hiểu Y thật đúng là không còn gì để nói, bị tất cả nữ giới chưa lập gia đình gọi là ông xã coi như xong, thế nhưng còn lưu lại ảnh chụp một khối đại tiêu chuẩn ở trên mạng như thế, Bạch Hiểu Y nghĩ tới vừa mới mấy cô gái Tiểu Văn nói anh "Chim to", về mặt hết sức bi ối, đã cảm thấy không thoải mái.

Tần Uyên không phải là thời gian qua rất an phận, cũng rất cẩn thận sao? Bị người ta chụp ảnh biến thành tin tức tình cảm, lập tức cho người xóa đi, sao hết lần này tới lần khác lưu lại một tấm hình như thế ở trên mạng. Cũng không phải là mình tinh nghệ sĩ hoặc là người mẫu, tại sao phải "Bán mình" thế này?

Bạch Hiểu Y xem một lần rồi muốn gọi điện thoại cho Tần Uyên, không ngờ người này thật ăn ý, cô mới vừa đưa điện thoại di động lên, anh đã điện thoại tới.

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, mới tiếp điện thoại.

"Chuyện gì?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, "làm sao vậy?"

"Cái gì?"

"Giọng nói sao kì quái như thế? Anh chọc em chỗ nào?"

"..." Có rõ ràng như thế sao? Bạch Hiểu Y ngẩn người, dứt khoát đổi đề tài, "Anh tìm em có việc sao?"

"Anh đi qua tìm em."

"..."

"Anh bây giờ đi qua, em ở trong công ty chờ anh."

"..."

Không đợi cô trả lời, anh bỏ lại câu này rồi cúp điện thoại, Bạch Hiểu Y nhìn điện thoại vang lên tiếng báo bận có chút mờ mịt, Tần Uyên vội vã tìm cô như thế, là có chuyện quan trọng gì sao?

không đến một cái tiếng đồng hồ Tần Uyên đã đến, địa điểm công ty Bạch Hiểu Y, anh cũng biết rõ, tòa nhà Thòi Đại, tầng năm, phòng 381. Lúc Tần Uyên đến cửa công ty, cửa chính vẫn mở, dù sao anh cũng không trực tiếp bước vào, chỉ gõ cánh cửa bày tỏ tôn trọng.

chỗ ngồi Tiểu Lâm gần cửa, nghe thấy tiếng gõ ngừng đầu nhìn lại, vốn đang muốn theo thường lệ hỏi một câu "Xin hỏi tìm ai", nhưng khi thấy người đứng ở cửa, Tiểu Lâm tựa như bị cứng đờ tại chỗ, vừa muốn mở miệng hỏi thăm trong nháy mắt cứng ở cổ họng.

Phòng làm việc mấy người khác không nghe thấy tiếng đáp, cũng theo bản năng quay đầu lại xem, đã thấy một người cao lớn đứng ở cửa, quần áo khéo léo, dung nhan tuấn lãng. Nhìn thấy anh một khắc kia, cơ hồ về mặt mỗi người đều giống Tiểu Lâm như đúc. Nhất là tiểu Hạ, chèn trong tay lịch cạch cạch rơi xuống mặt đất, cả phê nóng hồi tung tóe khắp nơi, nhưng cô ấy cũng không phát giác.

Tiểu Văn ôn trọng nội liễm nhất cũng kích động đến nói năng lộn xộn, "Trời, trời, trời a... đây... đây không phải là..."

Bạch Hiểu Y nghe thấy động tĩnh, vội vàng từ trong phòng làm việc đi ra, thấy người tới là Tần Uyên, cô có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tên này thế nhưng trực tiếp đến công ty cô.

Tần Uyên vừa nhìn thấy cô, liền quay sang mọi người chỉ chỉ cô, "Tôi tới tìm cô ấy."

Mọi người đã hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người, nhìn Tần Uyên một chút, lại nhìn Bạch Hiểu Y một chút, nhất thời không biết nên phản ứng gì.

Bạch Hiểu Y ngược lại lạnh nhạt tự nhiên đi lên phía trước kéo tay Tần Uyên giới thiệu, "Chính thức giới thiệu cùng mọi người, vị này là bạn trai của tôi, Tần Uyên."

Bạch Hiểu Y rõ ràng thấy mấy người lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, cô sớm đoán được sẽ thế này, ngược lại cũng không kinh ngạc, đang muốn giao phó vài câu đề cùng Tần Uyên rồi đi, không nghĩ người bên cạnh lại nối tiếp một câu: "Sửa lại một chút, không phải là bạn trai."

Bạch Hiểu Y vừa nghe lời này liền nhũn mày, thầm nghĩ người này chẳng lẽ là muốn phá cô sao?

Ý tưởng mới vừa xuất hiện, thanh âm thuần hậu dễ nghe lại vang lên lần nữa, "Là vị hôn phu."

Bạch Hiểu Y rõ ràng nghe thấy tiếng mọi người hít khí lạnh, cô biết mấy người này từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần sẽ nhất định phải quần quít lấy cô truy vấn. Thừa dịp các cô ấy còn chưa phục hồi lại, cô vội vàng nói: "Tôi có chuyện phải đi trước, gần đây công việc cũng không quá gấp rút, còn lại mọi người chậm rãi làm." Nói xong trực tiếp kéo Tần Uyên rồi đi.

Hai người ngồi xuống xe, Bạch Hiểu Y thở phào nhẹ nhõm, mới hướng sang Tần Uyên hỏi: "Sao vội vã tới tìm em, có chuyện gì?"

Tần Uyên ngược lại không trả lời vấn đề này, hơi nhũn mày hỏi ngược lại, "Em vừa rồi thế nào?"

Bị anh nhắc nhở như vậy, Bạch Hiểu Y mới nhớ tới chuyện vừa rồi kia, cô lấy điện thoại di động ra chỉ mấy tấm hình, "Anh sao còn giữ lại ảnh chụp thế này trên mạng?"

Tần Uyên nhìn di động, lông mày vặn chặt, "Tấm hình này anh cũng mới thấy lần đầu tiên." Ánh mắt nghi hoặc nhìn sang cô, "Em tức giận là bởi vì cái này?"

Nhìn về mặt anh kia còn cảm thấy cô không nên tức giận đúng không? Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, "Tần tiên sinh, nếu có một ngày em mặc áo tắm hai mảnh, người ướt sũng bị đưa lên mạng, tùy ý người đàn ông khác soi mói, anh sẽ vui vẻ sao?"

Tần Uyên vừa nghe cô nói, sắc mặt lập tức trầm xuống, cơ hồ không chút nghĩ ngợi nói: "Ngày mai anh sẽ cho người xóa ảnh chụp."

Bạch Hiểu Y hài lòng gật đầu, bởi vì người này nghe lời như thế, tâm tình cô cũng khá hơn, nói chuyện giọng cũng nhẹ nhàng hơn, "Anh vội vã tới tìm em là có chuyện gì?"

Tần Uyên về mặt đương nhiên, "Không có việc gì thì không thể tới tìm em sao?"

"..." Bạch Hiểu Y đối với người này có chút không còn gì để nói, "Em nói Tần tiên sinh, cho dù anh là ông chủ, nhưng anh thỉnh thoảng vô cớ bỏ bê công việc như vậy, hành vi cũng không tốt lắm đâu?"

Tần Uyên quay mặt đi, lưu lại cho cô một gò má lạnh lùng kiêu ngạo, "Không có gì không tốt."

Bạch Hiểu Y vuốt vuốt trán, "Em cảm thấy, hai chúng ta đều có việc của mình, không cần phải dính dáng nhau như vậy."

Tần Uyên xoay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô, giọng nói lộ ra bao nhiêu bất mãn, "Nhớ em mới tới gặp em, có lỗi gì?"

"..." Anh từ khi nào thì trở nên dính người như thế?

Nhìn anh giống như tiểu nam sinh ngây thơ, liêu lĩnh đi qua muôn sông nghìn núi tìm bạn gái mình nhưng nhớ, nhưng mà lại bị nhà gái từ chối ngoài cửa, ánh mắt nhỏ thất lạc lại u oán. Bạch Hiểu Y lúc này bất đắc dĩ lắc lắc đầu, kéo tay anh nắm lấy, "Đúng rồi, em vừa mới đùa giỡn anh, em cũng rất muốn gặp anh."

Tần Uyên sắc mặt vốn trầm trầm, thế này mới khá hơn một chút. Anh quay lại nắm bàn tay cô, thanh âm nhu hòa, êm tai, "Chúng ta kết hôn đi Bạch Hiểu Y."

Bạch Hiểu Y ngẩn người, lập tức gật gật đầu, "Tốt."

Nhưng anh lập tức bổ sung một câu, "Chúng ta đi nhà em lấy hộ khẩu, đến cục Dân chính lĩnh chứng nhận, luôn bây giờ."

Bạch Hiểu Y lông mày nhéo nhéo, "Sao lại vội như thế a?"

Tần Uyên thời gian qua làm việc chừng chạc, nhưng cô phát hiện tính tình người này giống như càng ngày càng vội.

ánh mắt anh thâm thúy nhìn cô, gần từng chữ một: "Chính là hy vọng em có thể sớm một chút trở thành vợ anh."

"..." Bạch Hiểu Y liếc mắt nhìn anh, "Em nói này, Tần tiên sinh, anh cầu hôn cũng không làm đã nghĩ tới em gả cho anh sao?"

Tần Uyên giật mình, "Cầu hôn?"

"Đúng vậy! Đòi trước anh còn chưa cầu hôn em." Làm lại một đòi, anh lại vẫn thế, cầu hôn cũng không có, không phải là cô thiệt thòi lớn sao?

Tần Uyên khẽ cau mày suy nghĩ một lát, lại ngẩng đầu bình tĩnh nhìn cô, "Nếu anh cầu hôn, em gả cho anh sao?"

Bạch Hiểu Y chớp chớp mắt, "Phải xem anh cầu hôn như thế nào."

Tần Uyên không chút nghĩ ngợi, "Anh sẽ thỉnh cầu đến khi em đáp ứng."

"..."

"Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm đi."

Bạch Hiểu Y phục hồi lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, "sớm như thế?" Cô xem trên điện thoại di động, "Vẫn chưa tới 4 giờ."

Tần Uyên vừa khởi động xe vừa giải thích với cô, "Đến chỗ đó cũng không sai biệt lắm."

Tần Uyên quả nhiên không lừa cô, đến chỗ anh nói, đã sắp năm giờ chiều, hai người đến ngoại thành Hoài thị, là một sơn trang câu cá.

Bạch Hiểu Y nhìn cửa sơn trang, mấy chữ "Ngư ca đề", có chút nghi hoặc, "Anh muốn câu cá?" Người bình thường đến đây đều là nghỉ ngơi câu cá.

Tần Uyên đi qua dắt tay cô, "Ở đây tiệc cá nấu rất ngon, dẫn em tới ném thử."

Ách...

Bạch Hiểu Y ngược lại cũng không hỏi nhiều, đang muốn anh dắt vào cửa, đi vài bước nghe phía sau có người gọi anh, hai người dừng lại quay đầu nhìn.

Đã thấy Mã Duệ và Trương Văn Văn vừa vịn bước xuống từ trên một chiếc xe, thấy hai người quay đầu lại, Mã Duệ cười nói: "Thật đúng là cậu a."

Tần Uyên lông mày nhíu lại, "Các cậu, tại sao ở đây?"

Mã Duệ vuốt hai tay, vẻ mặt đương nhiên, "Không phải là cậu an bài chúng tớ nói chuyện với công ty Hoàng Cát Tường sao? Đối phương hẹn ở chỗ này, chúng tớ đã tới rồi."

ánh mắt Mã Duệ liếc qua hai người dắt tay, vẻ mặt ý tứ sâu xa, "Các cậu thì sao? Là đến đây hẹn hò à?"

Lúc này hai người đã đi lên phía trước, Mã Duệ và Tần Uyên nói chuyện, Bạch Hiểu Y cũng cười cười với Trương Văn Văn xem như chào hỏi. Trương Văn Văn lúc đầu mới thấy hai người, trong mắt chợt lóe ra vài phần tối tăm, một lát cũng phục hồi tinh thần cười lại một tiếng với cô.

Đối mặt với Mã Duệ trêu ghẹo, Tần Uyên chỉ xem như không thấy, nắm tay Bạch Hiểu Y thật chặt, lại dặn dò hai người, "Các cậu và Hoàng Cát Tường nói chuyện của các cậu, tôi cùng với Hiểu Y ăn của chúng tôi."

Mã Duệ vừa nghe anh nói lập tức bất mãn, "Như vậy thật không còn ý tứ, nếu đã tới chỗ này chi bằng chúng ta đi chung. Nếu không Hoàng Cát Tường biết cậu rõ ràng ở đây nhưng không gặp, sẽ cảm thấy bị cậu xem thường." Nói xong lời này, Mã Duệ lại nhíu mày với Bạch Hiểu Y, "Tần phu nhân, cô sẽ không để ý chứ?"

vội vàng không kịp chuẩn bị đã bị gọi là "Tần phu nhân", Bạch Hiểu Y có bao nhiêu không được tự nhiên, dù sao cô cũng cười nói: "Tôi đương nhiên sẽ không để ý."

Tần Uyên thật không biết Hoàng Cát Tường và Mã Duệ bọn họ hẹn ở chỗ này. Dù sao cũng là đối tác, nếu không qua chào hỏi người ta, có vẻ quá không được, giờ phút này nghe thấy Bạch Hiểu Y nói, anh cũng gật gật đầu, "Được, tôi đi theo các cậu." Lại thấp giọng dặn dò Bạch Hiểu Y một câu: "Ngồi chút rồi đi."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, đi theo anh cùng vào, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Trương Văn Văn, thấy cô ấy ánh mắt phức tạp nhìn cô, vừa thấy cô nhìn đến, cô ấy lập tức thu liễm vẻ mặt, cười cười với cô.

Bạch Hiểu Y ngược lại không coi thành chuyện gì to tát, theo Tần Uyên vào cửa.

Hoàng Cát Tường là một công ty ở Hoài thị chuyên sản xuất tương, ông chủ gọi là Hoàng Cát Tường. Lần này hợp tác với cùng công ty Báo sản mồi chính là hy vọng sản phẩm của mình có thể lên trang web quảng cáo của công ty bọn họ. Trang web Báo sản mồi là trang web lớn nhất trong nước, có thể leo lên quảng cáo trên web Báo sản mồi, so với mời vài minh tinh làm quảng cáo còn tác dụng hơn.

Hoàng Cát Tường là người đàn ông trung niên bụng lớn béo phệ, tính tình cũng rất nhiệt tình, vừa nhìn thấy Tần Uyên, vội vàng tới chào hỏi, thấy Bạch

Hiếu Y tay nắm tay tiến vào cùng Tần Uyên, ông hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh đã phản ứng, miệng nói ngọt gọi một câu Tần phu nhân.

Bởi vì vừa mới bị Mã Duệ gọi là Tần phu nhân, giờ nghe nữa, Bạch Hiếu Y cũng bình thường rất nhiều. Tần Uyên cũng rất hài lòng, Hoàng Cát Tường sợ là vừa thấy trên mặt Tần Uyên như có vẻ không vui, vội vàng khen Bạch Hiếu Y vài câu, nhân cơ hội nhường ghế trên cho Tần Uyên.

Mấy người cùng với Hoàng Cát Tường ở trên bàn cơm, từng người vì ích lợi của mình nói lời sắc bén. Bạch Hiếu Y cũng không chen miệng vào, toàn bộ quá trình yên lặng ăn cơm. Lúc đứng dậy đi nhà vệ sinh, vừa ra khỏi cửa đã thấy Trương Văn Văn đang đứng ở cửa nhà vệ sinh, giống như đang đợi cô.

Bạch Hiếu Y đã sớm biết Trương Văn Văn sẽ tìm đến cô, lúc này thấy cô ấy cũng không kinh ngạc, còn gật gật đầu cười, "Trương tiểu thư cố tình ở chỗ này chờ tôi sao?"

"Đúng vậy." Trương Văn Văn trả lời rất dứt khoát.

"À..." Bạch Hiếu Y đáp nhẹ một tiếng, cũng không nói tiếp, chờ cô ấy nói.

Trương Văn Văn lặng yên trong chốc lát mới mở miệng, "Cô làm thế nào? Khiến anh ấy thích cô."

Bạch Hiếu Y nhún nhún vai, "Tôi cũng không biết, cũng không cố tình làm cái gì."

Trương Văn Văn miễn cưỡng cười cười, "Tôi thật đúng là hâm mộ cô, cái gì cũng không cần làm đã khiến anh ấy thích cô."

Bạch Hiếu Y cũng không biết nói tiếp như thế nào, chỉ cười cười không lên tiếng, chờ trong chốc lát lại nghe thấy Trương Văn Văn đáp: "Dù sao tôi cũng hâm mộ cô từ nhỏ biết anh ấy, biết rõ anh ấy thích gì, biết nên chung đụng với anh ấy như thế nào."

Bạch Hiếu Y biết tình cảm của Trương Văn Văn với Tần Uyên, nghe thấy cô ấy nói như thế, cô cũng hết sức thông cảm, lập tức an ủi một câu: "Kỳ thật cô chẳng cần hâm mộ tôi, mọi người đều có hạnh phúc của mình, Trương tiểu thư cô cũng sẽ có hạnh phúc thuộc về bản thân mình."

Trương Văn Văn cúi đầu cười cười, giọng nói lại hàn nhạt, "Tôi và Tần Uyên biết nhau thời gian cũng không ngắn, con người anh ấy tôi hiểu biết một chút. Thời gian qua, anh ấy không thích phiền toái, tôi nghĩ anh ấy lựa chọn cô đại khái là bởi vì nguyên nhân này, tôi chỉ là hâm mộ chuyện cô có thể biết anh ấy từ nhỏ, cũng không phải là hâm mộ bản thân cô."

lời cô ấy nói chứa đầy hàm ý, dù sao Bạch Hiếu Y cũng không ngốc, không phải nghe không hiểu, nếu mọi người đã nói không cùng giọng, tán gẫu xong rồi đi cũng không có ý nghĩa, Bạch Hiếu Y liền cười cười, "Tôi đi trước."

Trương Văn Văn ngược lại không nói gì nữa, Bạch Hiếu Y liền trực tiếp đi ra.

Vừa mới tới hành lang đã thấy Tần Uyên từ cửa phòng bao đi ra, anh vốn định lấy điện thoại di động ra gọi, vừa nhìn thấy cô liền cấp điện thoại di động, khuôn mặt lộ ra vài phần nghiêm túc cũng hòa hoãn hơn.

"Đi chỗ nào?"

"Đi nhà cầu a."

Tần Uyên cũng không hỏi nhiều, đi qua kéo tay cô, "Đi."

Bạch Hiếu Y có chút nghi hoặc, "Nói xong rồi?"

Tần Uyên gật gật đầu, "Nói xong rồi." Kỳ thật anh nhìn ra cô không thích thế này, vốn hôm nay chỉ mang cô tới dùng cơm, cô không thích anh cũng không có tâm tư lưu lại.

Hai người ngồi xuống xe rồi, Tần Uyên lại hỏi một câu: "Còn muốn đi ăn cái gì hay không?"

Bạch Hiếu Y cười vuốt vuốt bụng, "Đã ăn rất no."

Tần Uyên gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, khởi động xe đi ra, hai người về đến nhà, từng người tắm rửa, Tần Uyên lên giường liền ôm cô vào trong ngực, nhẹ giọng ở bên tai cô hỏi một câu: "Phát sinh cái gì?"

Bạch Hiếu Y ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, "Sao đột nhiên hỏi như thế?"

ngón tay cái Tần Uyên ở trên mặt cô vuốt vuốt, "Em một đường trở về đều có tâm sự nặng nề, nói cho anh biết, xảy ra chuyện gì?"

Bạch Hiếu Y ngược lại không nghĩ tới Tần Uyên tỉ mỉ như thế, mặc dù hai người từ Ngự ca đền trở về một câu cũng chưa nói, anh vẫn nhìn ra cô có tâm sự.

Cô khẽ thở dài một cái, duỗi tay ôm cổ anh, "Kỳ thật lúc em vừa mới đi nhà vệ sinh gặp phải Trương Văn Văn, cô ấy nói cho em biết, anh là một người không thích phiền toái, cho nên anh mới lựa chọn em."

Bởi vì bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bởi vì cô hiểu rõ anh, bởi vì anh đối với cô quá mức quen thuộc, bởi vì anh không muốn phiền toái đi làm quen,

hiểu rõ người phụ nữ khác, cho nên anh lựa chọn cô. Nói một cách khác, nếu như đem người lớn lên cùng anh đổi thành Trương Văn Văn, anh cũng sẽ lựa chọn cô ấy.

Tần Uyên lấy ngón tay thông thả ung dung vuốt ve mặt cô, ôn nhu hỏi: "Em nghĩ như thế nào?"

"Em biết cô ấy nói chỉ một chiều, nhưng mấy lời này nghe vào trong lòng vẫn không thoải mái."

Tần Uyên vẽ mặt vẫn không có thay đổi gì, anh đem tóc mái trên trán cô vén lên, ấn xuống một cái hôn trên trán cô, "Anh có phải sợ phiền toái mới lựa chọn em hay không, chính em không cảm giác được sao? Cái khác anh không nói, anh chỉ cần hỏi em một câu, em cảm thấy anh đối với em thế nào?"

Tần Uyên đối với cô... Kỳ thật là không có gì để nói, so với đời trước anh thay đổi không ít. Ví dụ như người cho tới bây giờ không làm cơm, mặc kệ bận rộn thế nào cũng làm bữa sáng cho cô, buổi tối cô ngủ thích đá chăn, mỗi đêm anh tỉnh lại nhiều lần chính là vì thay cô đắp chăn. Còn có thật nhiều, rất nhiều chuyện, đều là một chút việc vặt sinh hoạt, nhưng mặc kệ là chuyện vụn vặt cũng có thể nhìn ra anh đối với cô tỉ mỉ tinh tế thế nào.

Cô đột nhiên phát hiện mình thật sự lo sợ không đâu, cuộc sống là mình trải qua, người khác làm sao biết. Bởi vì không biết nên sẽ xuất hiện kết luận một chiều, nếu cô quá để ý, vậy thì thực lãng phí thời gian, cũng quá ngu xuẩn.

Nghĩ tới ngày thường anh đối tốt với mình, Bạch Hiểu Y càng tự trách không thôi, cô dùng ngón tay trở ấn ấn mũi anh, ôn nhu hỏi: "tại sao anh phải đối với em tốt như thế?"

Hai người mặt đối mặt, gương mặt đó phóng đại ngay trước mắt, vẫn tuần láng như cũ, cực kỳ gần. Lúc anh nói chuyện, hô hấp vừa vụn phun lên mặt cô, hơn nữa thanh âm cổ ý giảm thấp xuống, nghe vào so với bình thường càng thêm thuần hậu mê người.

"Muốn sùng em đến hư." Đây là đáp án của anh.

Bạch Hiểu Y nghe thế cười khúc khích, "sùng hư em, anh có lợi gì?"

Anh ôn nhu cuốn tóc cô vuốt vuốt, không đếm xỉa tới trả lời, "sùng hư em rồi, đến lúc đó cũng chỉ có anh chịu được em xấu tính, em cũng chỉ có thể ở lại bên anh." Nói đến chỗ này mới phát hiện mình bị lộ cái gì, anh vội vàng bổ sung một câu, "Em cảm thấy anh thế này rất xấu sao?"

Một chút cũng không xấu, hơn nữa từ thần thái anh vừa mới nói chuyện, câu này cũng không phải là anh dụ dỗ cô, anh thật sự có ý tưởng này. Thực muốn sùng hư cô, muốn cô vĩnh viễn ở bên cạnh mình, anh sợ mất cô, cho nên mới phải dùng biện pháp này.

Bạch Hiểu Y đột nhiên cảm thấy mũi ê ẩm, cô tới gần ôm anh thật chặt, trong giọng nói đã có chút khàn khàn, "Nếu sùng hư em, anh sẽ mất kiên nhẫn."

Bàn tay Tần Uyên ôm sau lưng cô, cái cằm cọ cọ lên đỉnh đầu, giọng nói bình tĩnh trần thuật, "Trên thế giới này, không ai có tính nhẫn nại hơn anh, cuộc đời này em nhất định chỉ có thể ở lại bên cạnh anh."

Bạch Hiểu Y bật cười, "Tần tiên sinh, anh thật đúng là tự tin a!"

Anh cơ hồ không chút nghĩ ngợi, "Anh đương nhiên phải có tự tin này."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Gây Chuyện Kỳ Quái

Lúc Trương Văn Văn gõ cửa tiến vào, Tần Uyên đang ngồi trước máy vi tính xem văn bản, bằng trực giác Trương Văn Văn cảm thấy Tần Uyên tìm cô đến không phải chuyện gì tốt. Cho nên đi vào, bước chân cũng lộ ra cẩn thận, đến khi đi tới bàn làm việc, đứng lại mới cười dịu dàng hỏi: "Anh tìm em?"

Tần Uyên ngẩng đầu liếc cô một cái, ánh mắt rất nhạt, chỉ khẽ quét qua lập tức quay về trên máy tính, như lơ đãng nói: "Cô có lời gì có thể tìm tôi nói, không cần đi quấy rầy phu nhân tôi, đây là lần cuối cùng."

Mặc dù giọng nói nhẹ nhàng, nhưng Trương Văn Văn nhạy cảm bắt được nguy hiểm xen lẫn cùng cảnh cáo trong đó, trong lòng cô lộp bộp một tiếng, trên mặt cũng cứng ngắt, dù sao cô rất nhanh phục hồi tinh thần, nhếch miệng cười cười, "Hiểu Y nói với anh cái gì sao?"

Tần Uyên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, "Chẳng lẽ cô cảm thấy cô ấy không nên nói với tôi?"

"..."

Tần Uyên thấy cô không thể nói gì, dời ánh mắt đi, giọng nói lãnh đạm như cũ, "Nhớ kỹ lời của tôi, ra ngoài làm việc của cô đi."

Mặc dù Trương Văn Văn hiểu rõ rằng Tần Uyên không thích mình, nhưng hôm nay không khách khí với cô thế này cũng là lần đầu tiên.

Phần nộ là có, ủy khuất là có, nhưng mà hơn hết là không cam lòng, nhiều năm như thế cô một mực yên lặng ở bên cạnh anh, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng anh một chút cũng nhìn không thấy.

Trương Văn Văn cắn răng, mở miệng giọng nói vẫn bình tĩnh: "Tần Uyên, chúng ta biết nhau cũng sắp mười năm rồi, nhìn ở tình cảm nhiều năm như thế, anh cũng không nên đối xử với em như vậy?"

Tần Uyên đầu cũng không ngẩng, "Gọi cô tới đây nói mấy câu này cũng là bởi vì nhìn nhận tình cảnh nhiều năm qua, nếu không tôi đã trực tiếp để cô đi."

"..."

Thấy cô không có phản ứng, Tần Uyên liền nhíu nhíu mày nhìn lại, "Còn việc gì?"

Trương Văn Văn há hốc mồm, lại phát hiện mình thế nhưng một câu cũng nói không nên lời, cô nhìn anh không thoải mái, xoay người đi ra.

Đi ra khỏi phòng làm việc của Tần Uyên, cô mới thở dài, quả nhiên cô quá xem trọng mình, trừ Bạch Hiểu Y, anh sẽ không thương tiếc người phụ nữ khác nửa phần, cho dù là cô yên lặng ở bên cạnh anh nhiều năm như thế.

Bạch Hiểu Y sau khi đi tới công ty, tình cảnh cái loại nhào lên hỏi lung tung này kia, quấy đến đau đầu cũng không xuất hiện. Mọi người ngược lại đều an an tĩnh tĩnh ngồi ở chỗ mình, nhìn giống như là đang chăm chỉ làm việc. Dù sao nhìn kỹ lại, Bạch Hiểu Y vẫn có thể thấy các cô ấy rục rịch ánh mắt.

Cô thở dài, khẽ dựa lên quầy, "Được, bây giờ tiếp nhận câu hỏi các cô đưa ra, cả đám đến đi."

Quả nhiên vừa dứt lời, bạn học tiểu Hạ lập tức tích cực giơ tay lên, Bạch Hiểu Y nháy mắt ra hiệu, bạn học tiểu Hạ cấp bách không thể chờ hỏi: "Lão bản, người thực cùng ông xã tôi... À, không phải là, là Tần tiên sinh, các người thực ở cùng một chỗ?"

Bạch Hiểu Y gật đầu, "Đúng."

Vừa dứt lời, Tiểu Văn bên cạnh lập tức giơ tay, Bạch Hiểu Y hất hất cằm, Tiểu Văn nhân tiện nói: "Hai người cùng một chỗ đã bao lâu, sao trước đây không nghe cô nhắc qua?"

"Chúng ta cùng một chỗ cũng chưa lâu, hiện cho các người biết cũng không muộn."

Tiểu Lâm liên tục không nói gì lập tức giơ tay: "Lão bản, các người làm sao biết nhau?"

"À... Chúng ta... Từ nhỏ đã biết, chúng ta là hàng xóm"

Lời này làm mọi người kinh hãi, Tiểu Lâm vuốt con mắt lại nói: "Lúc trước chúng ta bàn tán Tần tiên sinh, sao cô không nói?"

Bạch Hiểu Y buông tay ra, "Bởi vì không có gì đáng nói, từ nhỏ tôi đã biết anh ấy với chuyện các người bàn tán anh ấy cũng không có quan hệ trực tiếp, không phải sao?"

"..."

"..."

"..."

Bạch Hiểu Y nhìn nhìn mấy người, "Không hỏi?"

"Cái kia..." Tiểu Hạ thấy cô phải đi, lập tức lại bổ sung một câu, "Lúc cùng Tần tiên sinh có phải hết sức sáng khoái hay không a?"

"..."

Tiểu Văn lườm cô ấy một cái, vẻ mặt khinh bỉ, "Cô có cần phải bỉ ổi như thế không?"

Tiểu Hạ sờ sờ mũi, cẩn thận nhìn thoáng qua Bạch Hiểu Y, thầm nói: "Tôi chỉ là... tò mò thôi!" Lại ngược đôi mắt trông mong nhìn Bạch Hiểu Y, "Lão bản... sáng khoái hay là khó chịu a?"

Bạch Hiểu Y hít sâu một hơi, nhếch miệng cười một tiếng, "Sáng khoái chết!"

Đi vào phòng làm việc đóng cửa lại, tiếng tiểu Hạ kêu rên lập tức truyền vào, "A a a, tôi thất tình a, rất thống khổ a! Không muốn làm việc a!"

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xem ra cô với Tần Uyên, người thất tình nhân cũng không ít.

Mấy người Tiểu Hạ này mặc dù có lúc roi hết tiết tháo, nhưng cũng hiểu được đúng mực, tự sượng với thực tế cũng đều phân biệt rất rõ ràng, cho nên khi Bạch Hiểu Y công bố chuyện mình và Tần Uyên rồi, các cô ấy cũng không ở trước mặt cô bàn tán về anh nữa.

Ừ, ngày tháng cứ như vậy không có biến động lớn trôi qua.

Tần Uyên bắt đầu xã giao nhiều hơn, trước kia lúc nào cũng đứng giờ về nhà, vài ngày nay đều phải lần qua lần lại đến gần mười giờ mới về, hơn nữa mỗi lần trở về toàn thân mồ hôi, người không biết còn tưởng rằng anh làm việc khổ cực. Bạch Hiểu Y cũng hỏi, anh chỉ nói là cùng vài đối tác chơi bóng, Bạch Hiểu Y cũng không hoài nghi gì, cũng không tra hỏi anh. Hiện giờ cô cũng hiểu, hai người ở cùng, cần phải chừa chút không gian cho nhau mới tốt.

Hôm nay cô ở trong phòng làm việc đánh đơn đặt hàng, nhận được điện thoại của Dương Tĩnh, Dương Tĩnh bảo cô xuống theo cô ấy đi một chỗ nửa ngày.

Dương Tĩnh nói rất nghiêm túc, Bạch Hiểu Y phỏng đoán cô ấy tìm mình phần nửa là có chuyện quan trọng, cũng không nghĩ nhiều liền đáp ứng.

Buổi trưa mới vừa com nước xong Dương Tĩnh lái xe tới đón cô, lúc trong điện thoại cô cũng không hỏi kỹ, bây giờ lên xe cô liền hỏi: "Chúng ta đi chỗ nào?"

Dương Tĩnh ho khụ một tiếng nói: "Cái kia... Gần đây có tổ kịch quay phim ở Hoài thị, cậu biết không?"

Bạch Hiểu Y ngẩn người, "Cho nên?"

"Ách... Tớ có người bạn là ở tổ kịch, gần đây họ đang tìm diễn viên quần chúng, tớ nghĩ dù sao cũng là bạn bè, giúp đỡ cô ấy cũng không có gì, cho nên dẫn cậu cùng tớ chạy cò."

"..." Bạch Hiểu Y nuốt nước miếng, "Đóng phim à? Nhưng tớ hoàn toàn không có kinh nghiệm!" Dương Tĩnh còn tốt, đại học là học viện nghệ thuật, mặc dù không phải là biểu diễn chuyên nghiệp, nhưng cũng mưa dầm thấm đất, nhưng là đại học cô học cùng với biểu diễn bán đại bác cũng không tới a.

"Ai da bà cô ở, đã nói đi chạy cò, biết diễn ai còn đi chạy cò à?"

Bạch Hiểu Y cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy cô ấy nói cũng rất có đạo lý, lập tức không hoài nghi chuyện khác.

Tổ kịch ở ngoại ô thành phố Hoài dưới chân núi Kỳ Dương, khu vực diễn ở bên trong, bên ngoài có vài người bảo vệ, hẳn là tổ kịch này bao toàn bộ khu vực, người linh tinh không thể vào.

Phía bên ngoài lúc này, trừ vài người bảo vệ còn có một phụ nữ ba mươi tuổi, nhìn thấy hai người đến lập tức tiến lên phía trước nói: "Các người rốt cuộc đã tới." Nói xong, cô ấy cười dịu dàng nhìn sang Bạch Hiểu Y, "Cô chính là Bạch Hiểu Y à?"

Bạch Hiểu Y phỏng đoán người này là bạn tốt của Dương Tĩnh, lập tức đưa tay ra bắt. Dù sao cô cũng cảm thấy có chút kỳ quái, cô và Dương Tĩnh biết nhau nhiều năm như vậy, rất nhiều bạn tốt của Dương Tĩnh cô cũng biết, nhưng chưa từng gặp người này.

Dù sao cô cũng không nhiều nghĩ, mấy người chào hỏi lẫn nhau rồi theo cô ấy tiến vào, hai người đi trước đổi đồ hóa trang rồi đến phòng hóa trang, đồ hóa trang là cổ trang, một thân váy dài vài thớ bằng sợi tổng hợp, thời tiết này mặc lên người quả thực chịu bao nhiêu khổ, hoá trang xong đi ra, Bạch Hiểu Y đã ra một thân mồ hôi.

Cô vừa lau mồ hôi vừa hỏi Dương Tĩnh: "Chúng ta diễn cái gì à?"

Dương Tĩnh trông mất chuyển chuyển, "Ách... thiếu nữ bị yêu quái ép buộc."

"Yêu quái?" Bạch Hiểu Y kinh ngạc, "Đây là kịch huyền huyền à?"

"Cũng coi như vậy!"

"Vậy không có kịch bản gì à?"

Dương Tĩnh lắc lắc đầu, "Không có."

"..." Bạch Hiểu Y về mặt ngạc nhiên, "Không có thì chúng ta diễn như thế nào?"

"Ai nha chính là tùy tiện diễn, diễn viên quần chúng, làm dáng một chút thì tốt rồi, còn muốn kịch bản cái gì?"

"Ách..." Bạch Hiểu Y gật gật đầu, không biết thế nào, cô cảm thấy tổ kịch này có chút kỳ quái, nhưng cụ thể là kỳ quái ở đâu cô lại không nói ra được.

Mặc dù không có kịch bản, nhưng Dương Tĩnh chỉ đơn giản nói cho cô một chuyện xưa. Đại khái chính là một chuyện cũ rích anh hùng cứu mỹ nhân, các cô một đám tiểu cô nương bị yêu quái bắt, mắt thấy lập tức sẽ bị rửa sạch sẽ ăn thịt, lúc nguy cấp nhất lại có một đại hiệp lao xuống cứu các cô.

Nghe Dương Tĩnh nói như thế, Bạch Hiểu Y coi như là có đầu mối, nhưng cô rất nhanh liền phát hiện vấn đề mấu chốt, "Nhưng đám chúng ta giống như không có nữ chính?"

Bạch Hiểu Y vừa mới đánh giá qua, xung quanh tụ tập toàn bộ đều là một đám diễn viên quần chúng, căn bản không có nữ chính. Vừa rồi Dương Tĩnh cũng nói, đại hiệp kia là nam chính, theo lý mà nói, anh hùng cứu mỹ nhân, khẳng định là cứu nữ chính, nếu như chỉ cứu một tiểu nhân vật không có gì, làm sao có số lượng lớn như thế?

"Cái kia..." vấn đề này Dương Tĩnh cũng không trả lời được, "Ai nha bất kể thế nào, đi theo diễn là được."

Bạch Hiểu Y đột nhiên có dự cảm không tốt lắm, cô sẽ không phải là tham gia cái loại kịch cầu huyết ngọc nghịch đi?

Lúc cô nghĩ ngợi lung tung đạo diễn đã bắt đầu chỉ huy từng diễn viên vào vị trí, Bạch Hiểu Y vội vàng thu hồi suy nghĩ đi theo Dương Tĩnh lẫn vào một đồng diễn viên quần chúng.

Vài người mang đầu động vật giả làm yêu quái bắt thiếu nữ trong thôn dưới chân núi, yêu quái một đường xô đẩy thiếu nữ đi lên sơn động, các thiếu nữ lo lắng bị yêu quái ăn, một đường đều khóc sụt sùi.

Vì hiệu quả giống như thật, lẫn giữa đoàn diễn Bạch Hiểu Y giả vờ khóc vài tiếng.

Mấy người còn chưa bị yêu quái mang đến sơn động, yêu quái đầu lĩnh Đại vương từ trong sơn động phi thân ra đứng ở cửa động cách đó không xa, trên một tảng đá lớn, nhìn đám thiếu nữ khóc lóc cười rộ lên.

"Ha ha ha, hôm nay hàng hóa rất tốt a, đều là một đám tiểu nha đầu như nước trong veo, mau dẫn vào tắm rửa sạch để bản vương hưởng dụng!"

À, người diễn viên này đóng kịch, công lực không tệ, một lần đã vượt qua.

Các tiểu cô nương bị bắt tới vừa nghe lời này, có người bị hù dọa ngã xuống đất, có người bắt đầu gào khóc, có người thậm chí trực tiếp té xỉu.

Còn Bạch Hiểu Y đang xem Dương Tĩnh diễn như thế nào cô liền theo như thế, giờ phút này thấy cô ấy bụng mặt khóc đến tê tâm liệt phế, cô đương nhiên cũng bụng mặt theo. Nhưng mà cô lại khóc không ra cảm giác tê tâm liệt phế như Dương Tĩnh, vì không lộ vẻ quá đột ngột, cô chỉ nức nở vài tiếng.

Lúc Đại vương đắc ý hả hê hăng hái, một tiểu lâu la lại đột nhiên kêu một tiếng: "Không xong rồi, Đại vương, chiến thần ngân giáp đến."

Bạch Hiểu Y vừa nghe đến "chiến thần ngân giáp" mấy chữ này, thiếu chút nữa không kìm được bật cười, cũng may cô che mặt, không có làm cho mọi người thấy vẻ mặt cô biến hóa.

Tiểu lâu la mới vừa nói xong, nữ tử xung quanh bắt đầu kinh hô lên, "A, là ngân giáp chiến thần, thật sự là người!"

"Trời ơi, ngân giáp chiến thần đến!"

"A a a, ngân giáp chiến thần thật là đẹp trai a!"

Bạch Hiểu Y đã vô lực châm chọc, vừa rồi còn khóc giống cha mẹ đều chết, này một lát lại hoàn toàn không quan tâm ngó ngang chỉ biết háo sắc, quả nhiên kịch nào tàn, không logic.

Cô bỏ hai tay che mặt ra, cũng muốn nhìn một chút xem ngân giáp chiến thần là cái quý gì, nhưng khi cô nhìn thấy người được các thiếu nữ kêu là thật là đẹp trai, thật là đẹp trai, thiếu chút nữa nhịn không được cười phun ra.

Đương nhiên, làm anh hùng, ngân giáp chiến thần xuất hiện cũng thật đúng là cười gió.

Anh treo ngược người, tự trên trời từ từ bay xuống, trên người một thân toàn bộ là khôi giáp trắng bạc, uy nghiêm hiên hách, khí thế khiếp người, đương nhiên, chỉ nhìn một thân trang phục và đạo cụ, xác thực rất có anh hùng khí khái trong kịch võ hiệp.

Nhưng mà, trong kịch nào tàn lại có một chút ngoài dự đoán...

Ví dụ như, một thân khôi giáp, khí thế hùng hồn, vốn nên là chiến thần anh hùng đại khí lắm liệt, nhưng mà trên hai chân còn buộc một đồng lớn bóng bay đủ mọi màu sắc??

Nếu như chỉ riêng mặc khôi giáp từ trên không từ từ bay xuống, dáng người nhất định là rất tuấn tú, rất có hình tượng, hơn nữa hậu kỳ xử lý một chút, hoàn toàn có thể làm cho người ta thấy thiên thần hạ phàm kinh diễm, nhưng mà thế này...

Vì sao trên hai chân phải treo một đồng bóng bay bay phấp phới đây?

Nhìn qua thực rất kỳ quái được không?

Vài phút xuất hiện diễn thế được không?

Kỳ ba (kì dị quái gở) như thế đủ cho ánh mắt người ta phân liệt, công chúng xem diễn, nhất định sẽ bị sặc chết mắt? !

Biên kịch đầu óc bị chó ăn sao? Vì sao để một đại anh hùng từ trên trời giáng xuống có tạo hình thanh kỳ như thế?!

Bạch Hiểu Y nước miếng thật mạnh, làm cho tâm tình mình bình phục một chút, nhỏ giọng hỏi Dương Tĩnh: "Cái kia... Tại sao phải cho nam chính trên đài buộc một đồng bóng bay a, là muốn lúc hậu kỳ làm hiệu ứng đặc biệt sao?"

Dương Tinh chép chép miệng, "Làm hiệu ứng đặc biệt gì đó, đó chính là không cần đặc hiệu đặc hiệu!"

"..." Bạch Hiểu Y đối với giải thích của Dương Tinh càng nghi hoặc, "Không phải đặc hiệu, nam chính kia buộc bóng bay ở trên chân làm gì? Làm phong hỏa luân hay là làm cân đầu vân?"

Dương Tinh nhìn trời, "Bà cô chẳng lẽ không nhìn ra dưới chân nam chủ giấu mây bảy sắc sao?"

"!!!!!!!" Choáng... hóa ra mây bảy sắc thế này? Một đồng bóng bay đủ mọi màu sắc?

Bạch Hiểu Y đã vô lực châm chọc.

Lúc cô và Dương Tinh nói thầm, ngân giáp chiến thần kia đã chậm rãi giáng xuống mặt đất, có nhân viên công tác lập tức đi tới tháo bóng bay trên đùi anh. Không còn một đồng bóng bay đủ mọi màu sắc huỳnh hoang ở trên chân, ngân giáp chiến thần này nhìn lập tức liền bình thường hơn rất nhiều.

"Ngân giáp chiến thần, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, đừng tới chỗ ta bên này, xen vào việc của người khác!" Nói chuyện là Đại vương.

Anh hùng đều hết sức cao lãnh, có thể động thủ tuyệt đối không dùng tài hùng biện, cho nên ngân giáp chiến thần không nói hai lời, trực tiếp rút kiếm ra lao tới, động tác tươi đẹp, khí thế uy vũ, động tác rút kiếm này cũng khiến vài thiếu nữ liên tục than thở.

Mặc dù ngân giáp chiến thần mang theo cái mũ an toàn cơ hồ che toàn bộ khuôn mặt, nhưng Bạch Hiểu Y nhìn thân ảnh cao lớn kia cảm thấy có chút quen mắt.

Dù sao cô cũng không dám xác định, bởi vì cô cảm thấy Tần Uyên không thể nào xuất hiện ở loại địa phương này.

Đại vương có lẽ thấy ngân giáp chiến thần không phải dễ dàng thuyết phục liền từ bỏ ý đồ, lập tức liền cũng rút kiếm ra, mang theo một đám lâu la đánh với anh.

Mặc dù tổ kịch này có rất nhiều chi tiết không được cân nhắc, nhất là nam chủ vừa mới xuất hiện tạo hình quá kỳ ba, dù sao bọn họ đánh diễn vẫn rất thật.

Hơn nữa nhìn ra được, ngân giáp chiến thần này cùng với Đại vương, tính cả thủ hạ một đám lâu la đều không phải là khoa chân múa tay, mà thật sự có công phu.

Người một quyền ta một cước, căn bản không giống như tập luyện, mà là thật sự độ sức, mặc dù Bạch Hiểu Y cảm thấy kịch này quả thực nhiều điểm nhạt nhẽo không khen nổi, nhưng không thể không nói, đoạn đánh nhau này diễn quả thực đặc sắc. Lúc xem, trong lòng cô cũng treo lên, lo lắng nếu ngân giáp chiến thần cũng bị quật ngã thì phải làm thế nào.

Cũng may, ngân giáp chiến thần công phu không tệ, mặc dù phí thêm chút sức, nhưng cuối cùng vẫn quật ngã đám yêu quái xuống mặt đất. Bạch Hiểu Y và mọi người nhìn mấy người kia đánh nhau đã ngấy người, lúc ngân giáp chiến thần toàn thắng, mọi người không hẹn đều cùng vỗ tay.

Bạch Hiểu Y vốn cũng chuẩn bị vỗ tay, nhưng nhìn cách đó không xa kia một người toàn thân ngân giáp, uy phong凛冽, cô lại càng phát ra nghi hoặc.

Người này, thật thật giống Tần Uyên a!

Ngân giáp chiến thần giải quyết xong yêu quái, làm một động tác xinh đẹp thu kiếm vào vỏ, mới sải bước đi đến chỗ bọn họ. Có lẽ muốn chứng thực suy đoán, ánh mắt Bạch Hiểu Y liên tục gắt gao chăm chú lên mặt anh, không chú ý lúc anh đi tới cả đoàn diễn đã yên lặng lui ra.

Cho đến khi người kia đến gần, Bạch Hiểu Y mới từ nửa gương mặt lộ ra kia xác định, anh chính là Tần Uyên ...

Nhìn thấy anh xuất hiện tại đây, Bạch Hiểu Y có bao nhiêu khiếp sợ, cô theo bản năng nhìn Dương Tinh bên cạnh, nhưng Dương Tinh cũng đã lui ra xa, thấy cô nhìn đến, còn cho cô cái nắm tay ra dấu.

"..." Tình huống gì?

Lúc Tần Uyên đi đến trước mặt cô, Bạch Hiểu Y đã ý thức được không thích hợp, cô ngơ ngác nhìn người trước mặt, hy vọng anh có thể cho cô một lời giải thích.

Tần Uyên trước mặt lại hất chiến bào, co một gói quỳ xuống trước mặt cô, từ trong lòng lấy ra một chiếc nhẫn đưa tới. Bởi vì vừa mới đánh nhau một phen, tiếng anh nói có một chút biến điệu, "Em đã nói, em muốn một anh hùng cái thế đạp mây bảy sắc đến cưới em."

Lúc anh móc ra chiếc nhẫn đưa tới, Bạch Hiểu Y đã cả kinh che miệng, nghe anh nói câu này, cô mới xem như triệt để kịp phản ứng.

anh hùng cái thế, đạp mây bảy sắc...

Vậy hẳn là lúc cô mới học lớp tám, đến nhà Tần Uyên dùng máy tính của anh xem một bộ phim - Tây du đại thoại.

Hình ảnh hết sức đẹp, tình tiết cũng rất tuyệt, bên trong còn có thật nhiều lời kịch kinh điển, nhất là câu kia "Ý trung nhân của ta là một anh hùng cái thế,

có một ngày anh ấy sẽ đạp mây bảy sắc đến cưới ta."

Cô mười bốn, mười lăm tuổi vẫn ôm trong lòng tâm tư thiếu nữ, đương nhiên cũng ước mơ ý trung nhân của mình có thể là một vị anh hùng cái thế.

Cô nhớ rất rõ ràng, khi đó cô nằm ở trên giường Tần Uyên, như si như say nhắc: "Em cũng thật hy vọng ý trung nhân của em có thể là một anh hùng cái thế, có một ngày anh ấy sẽ giẫm đám mây bảy sắc bay xuống trước mặt em." Nhắc tới xong rồi lại mong đợi nhìn Tần Uyên, "Anh sẽ trở thành anh hùng cái thế của em sao?"

Cô còn nhớ khi đó Tần Uyên căn bản không để ý đến cô.

Đó là thời kỳ thiếu nữ ảo tưởng duy mỹ, mặc dù về sau trưởng thành đã hiểu, kiếp này ở đâu có nhiều anh hùng cái thế như vậy, càng đừng nói cái gì đám mây bảy sắc. Dù vậy, ước mơ khi đó cùng với mong đợi cô vẫn còn nhớ.

Hóa ra anh đều nghe được...

Cô đột nhiên nhớ lại lần đó ở khu vui chơi "YloveY", anh nói với cô, "Em muốn gì anh cũng sẽ cho em."

Bất kể là biến thành sao trên trời, bất kể là muốn một khu vui chơi, bất kể là ảo tưởng người yêu không thực tế, anh cũng sẽ cho cô.

Dùng phương thức trực tiếp nhất, nhưng lại ngốc nhất.

Bạch Hiểu Y sững sờ nhìn người đang quỳ trước mắt, một thân ngân giáp uy phong凛冽, từ trên trời giáng xuống, bước qua tầng tầng trở ngại đi đến trước mặt cô, anh khiến người ta ngược nhìn lên, mà giờ khắc này lại quỳ gối trước mặt cô, hy vọng cô có thể đáp ứng anh làm anh hùng cái thế của cô.

Hóa ra hết thảy đều là anh thiết kế cầu hôn cô, mặc dù không đủ lãng mạn, không đủ duy mỹ, hơn nữa quá mức kỳ ba, quá nhiều sai sót, nhưng nhìn ra được anh dùng hết tâm tư, cho dù kết quả thật sự là thanh kỳ khiến người ta không chịu nổi.

Nhưng không thể không nói, một khắc cuối cùng lúc vạch trần đáp án, cô khiếp sợ, cũng cảm động.

Trời nóng như vậy, cô chỉ mặc một cái váy đơn bạc cũng cảm thấy nóng đến không được, nhưng mà anh lại trong ba tầng ngoài ba tầng, còn phủ khôi giáp thật dày, vừa rồi còn đánh nhau kịch liệt, như thế anh cũng thật khó khăn đi?

Cô đột nhiên nghĩ đến những ngày này anh đi sớm về trễ, mỗi ngày trở về đều nhiều mồ hôi như vậy, mệt mỏi như vậy, chắc cũng là vì ở đây tập luyện. Mặc dù màn diễn này quá nhiều sai sót nhưng vẫn có rất nhiều chỗ hay, như động tác và lời kịch đều hết sức thông thuận, nghĩ đến lúc tập luyện hẳn cũng thật cực khổ.

Cô thật lâu không trả lời, Tần Uyên lại không vội, hai mắt lộ ở ngoài khôi giáp không có thất lạc cũng không có thất bại, thậm chí chớp động rạng rỡ, phát sáng tự tin.

"Coi như em không đáp ứng cũng không có vấn đề gì, anh đã nói anh rất có tính nhẫn nại, cách này không được, anh còn cách khác, anh sẽ thỉnh cầu đến khi em đồng ý."

Nghe thấy anh nói, cô thật sự không biết nên khóc hay cười, nhưng cô vẫn nghe theo ý nguyện của mình, đưa tay ra với anh, hai mắt anh sáng ngời, không chút nghĩ ngợi, vội vàng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô.

Thước tắc là căn cứ theo ngón tay cô, vừa vặn thích hợp.

Bạch Hiểu Y giúp anh lấy mũ giáp xuống, mặc dù trên đầu không dán tóc, nhưng đầu tóc anh đã hoàn toàn bị mồ hôi thấm ướt, mồ hôi không ngừng theo gương mặt trượt xuống, ngân giáp chiến thần vừa mới anh tuần tiêu sái, uy phong bát diện hoàn toàn không còn ở đây, bộ dáng mồ hôi chảy ròng ròng tỏ ra chật vật khác thường.

Bạch Hiểu Y dùng tay áo giúp anh lau mồ hôi trán, ôn nhu hỏi: "Nóng sao?"

Anh vẫn giữ tư thế quỳ gối xuống, không trả lời, trực tiếp đưa hai tay xiết lấy eo cô, ôm cô thật chặt.

Người chung quanh bắt đầu vỗ tay hoan hô. Trước mặt nhiều người như vậy Bạch Hiểu Y bị anh ôm, lại tuyệt không cảm thấy không tự nhiên, ngược lại nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, dùng tay áo giúp anh lau sạch đầu tóc ướt đến không thể ướt hơn.

Hai người này không coi ai ra gì ôm nhau trong chốc lát mới đi thay quần áo, tháo trang sức, sau đó đi ra cửa, Bạch Hiểu Y tạm biệt Dương Tĩnh.

"Thật sự xin lỗi a, bởi vì vị kia nhà cậu kính nhờ từ trước, cho nên không dám nói cho cậu biết."

Bạch Hiểu Y đương nhiên không trách cô ấy, "Được rồi được rồi, cũng không trách cậu!"

Dương Tĩnh thoải mái cười một tiếng, lại kéo tay cô nắm chặt, "Nói thật, trước kia tớ cũng không có nhiều hảo cảm với cái vị ca ca cạnh nhà cậu kia. Dù sao bây giờ đã phát hiện anh ấy thật rất dễ bụng cậu, cậu chọn cũng không sai. Bất kể thế nào, tớ hy vọng cậu hạnh phúc."

Bạch Hiểu Y nắm chặt tay cô ấy, cười nói: "Chúng ta đều sẽ hạnh phúc."

"Tốt lắm, nhanh lên xe đi, đừng để vị kia chờ lâu, anh ấy vì cậu vất vả như thế, cậu phải hảo hảo khen thưởng mới được, à, dùng thân thể khen thưởng!"

Bạch Hiểu Y đánh cô một cái, sảng giọng: "Tiểu nha đầu, càng ngày càng không đứng đắn."

Hai người vẫy tay từ biệt rồi Bạch Hiểu Y liền lên xe Tần Uyên, nghiêng đầu nhìn người một cái, thấy anh tâm tình rất tốt, chân mày khỏe mắt đều mang theo vui vẻ.

"Tần tiên sinh, chúng ta đang đi chỗ nào?"

Người nào đó về mặt đương nhiên, "Đi lĩnh giấy hôn thú."

Bạch Hiểu Y bất đắc dĩ gật đầu, "Được được được, đời này em lại bị anh bao lấy."

"Lời này không đúng."

"Không đúng chỗ nào?"

"Hắn là đời đời kiếp kiếp đều sẽ bị anh bao lấy."

Bạch Hiểu Y liếc mắt, mặc kệ anh.

Hai người về nhà cầm hộ khẩu đến thẳng cục Dân chính lĩnh giấy hôn thú cực kỳ thuận lợi, cầm chứng nhận rồi, Tần Uyên không chút khách khí thu hai quyền sổ đỏ. Bạch Hiểu Y thấy anh cũng không thêm liếc mắt nhìn cô, bộ dáng che giấu quả thực có bao nhiêu ngây thơ.

Lên xe Bạch Hiểu Y bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, "Tần Uyên anh có biết đôi khi anh rất cần ăn đòn hay không?"

Tần Uyên tâm tình phi thường không tệ, sau khi nghe xong cũng không tức giận, còn nhún mày đáp: "Tần phu nhân, có phải em nên đổi giọng hay không?"

"..."

"Gọi một tiếng nghe thử?"

Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái, cô làm ra vẻ không hiểu, "Gọi gì?"

Người nào đó ánh mắt nguy hiểm híp híp, "Em cảm thấy thế nào?"

Ách...

Bạch Hiểu Y vội vàng ho khụ một tiếng, "Ông xã."

Người nào đó khỏe miệng lập tức cong cong, "em thật biết điều a bà xã..."

Bạch Hiểu Y bị anh chọc cho bật cười, mắt thấy anh khởi động xe chuẩn bị rời đi liền hỏi: "Anh định đi chỗ nào?"

Người nào đó trả lời đương nhiên, "Đã lĩnh giấy hôn thú, đương nhiên là về nhà sinh hài tử."

"..." Thật sự là không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sau Khi Kết Hôn

Sau khi kết hôn, Bạch Hiểu Y và Tần Uyên đã dự định đi nước ngoài nghỉ một tuần lễ hưởng trăng mật, nhưng ngày hôm sau Tần Uyên vì công ty có việc phải đành phải trở về.

Bạch Hiểu Y ở nhà cũng rảnh rỗi nhàm chán, dứt khoát đi chỗ một người bạn của Dương Tĩnh làm móng. Hai tay làm xong thì bắt đầu làm chân, Bạch Hiểu Y ngồi trên ghế dựa, đầu ngón chân bị được thợ mài hết sức thoải mái, thích ý muốn ngủ.

Hôm nay cô tới sớm, vốn trong tiệm chỉ có một mình cô, nhưng một lát lại có thêm hai người khách quen, vị trí ở ngay bên cạnh cô.

"Gần đây có phải ngày tốt hơi nhiều không, rất nhiều người nổi tiếng kết hôn." Có một người ngồi xuống chỗ làm móng rồi nói một câu.

Một người khác nói theo, "Còn không đúng sao, ông xã tôi hôm trước cũng đã kết hôn."

"Ông xã? Cô nói Tần Uyên à?"

Người kia sa sút tinh thần thờ dài, "Không phải anh ấy thì còn có thể là ai?"

"Nói đến Tần Uyên tôi lại nhớ tới một chuyện."

"Chuyện gì?" Giọng nói mang theo hưng trí bồng bồng.

"Tần Uyên hôm trước kết hôn không phải là rất thần bí sao? Nhưng tôi có một cái người anh họ làm ở công ty đó, lúc Tần Uyên kết hôn anh ấy cũng có mặt, còn quay video."

"Trời ơi, mau cho tôi xem một chút." Quả thực kích động nói không nên lời.

Vừa mới nói xong người kia vội vàng lấy điện thoại di động ra, lại tìm video cho cô ấy xem, người này vừa nhìn thoáng qua đã bĩu môi, "Trời ạ, ánh mắt Tần Uyên kiểu gì vậy? Bà xã anh ấy lại là mặt hàng thể này, gương mặt có vài phần tư sắc, nhưng ngực cũng quá nhỏ đi? Khô quắt như đàn ông."

Bạch Hiểu Y ngồi bên cạnh vốn đang dùng tạp chí che kín mặt, vừa nghe thấy lời này, cô cẩn thận lấy tạp chí ra, hơi che mặt quay đầu nhìn lại hai người kia. Cô quét một vòng trên mặt người phụ nữ vừa mới nói chuyện. Ừ, không phải rất xinh đẹp, ánh mắt nhìn xuống chút nữa, thấy hai khối ngực cô ấy mảnh liệt phập phồng. Lúc này Bạch Hiểu Y vô ý thức nuốt nước miếng, sau đó yên lặng quay đi, tiếp tục dùng tạp chí đắp lên mặt, nhắm mắt dưỡng thần.

Hai người lại lù lù nói chớ lát, đơn giản chính là cảm thán vợ Tần Uyên với anh không xứng đôi thế nào. Bạch Hiểu Y làm xong rồi, hai người kia còn ngồi đó bàn tán, cô làm như không nghe thấy, xong xuôi lập tức rời đi.

Mặc dù Bạch Hiểu Y luôn biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng không có nghĩa là cô thực sự không thêm dè dặt, đặc biệt là đề tài còn dính đến loại nhạy cảm như ngực phụ nữ này, cô ngồi xuống xe rồi mới cúi đầu nhìn ngực mình một vòng, oán hận nói thầm một câu: "Cup C còn chệch nhỏ? Nhất định phải to như hai quả dừa treo trên ngực mới tính là lớn sao?"

Lúc cô tức giận bất bình, điện thoại đột nhiên vang lên, cầm lấy nhìn là Tần Uyên gọi tới, Bạch Hiểu Y vội nhận, đầu bên kia điện thoại rất nhanh truyền đến giọng anh ôn nhu thuần hậu, "Làm xong hết chưa? Anh tới đón em."

"Xong rồi, em đang trên đường về."

"Được, vậy anh ở nhà chờ em."

Công ty Bạch Hiểu Y và công ty Tần cách nhau rất xa, hai người kết hôn nhất định phải mua nhà, nếu muốn gần cả 2 bên rất khó mua. Bạch Hiểu Y dứt khoát lui một bước, trực tiếp dời công ty đến gần công ty anh. Cũng may công ty cô nhỏ, không có phiền toái gì, hơn nữa có Báo sẵn mỗi làm chỗ dựa sau lưng, công ty so với ngày xưa tốt hơn nhiều.

Vốn Tần Uyên dự định mua biệt thự làm phòng cưới, nhưng biệt thự đáng để mắt đều ở vùng ngoại thành Hoài thị, đi đâu cũng không thuận tiện. Bạch Hiểu Y đề nghị dứt khoát giống đời trước, mua nhà trung cư.

Tần Uyên đương nhiên nghe cô, phòng ở mua ở một khu trung cư mới xây ở Hoài thị, quang cảnh cũng không tệ, tầng lầu cũng không cao, mỗi tòa nhà nhiều nhất không quá sáu tầng, ở đây phần lớn là giới tinh anh của Hoài thị.

Bạch Hiểu Y về đến nhà, quả nhiên thấy Tần Uyên đang ngồi trên sofa, bên chân anh còn một thùng dừa lớn, lúc này anh đang ôm một quả dừa to đặt lên bàn trà, đang chặt dừa.

Bạch Hiểu Y thấy thế không khỏi ngẩn người, "Sao anh mua thùng dừa lớn như thế?"

"Một nhân viên mang tới, nghĩ em thích ăn liền nhận."

Bạch Hiểu Y ngồi xuống đối diện với anh trên ghế sofa, lúc này anh đã đục được quả dừa, lại chọc ống hút vào bên trong, rồi đưa cho cô, Bạch Hiểu Y cũng không khách khí, trực tiếp duỗi tay nhận.

Nước dừa thật mát mẻ, hương vị không tệ.

Tần Uyên lại nhìn chân cô, "Đây chính là hôm nay làm móng?"

Bạch Hiểu Y vội vàng giơ hai chân lên, động động đầu ngón chân, "Đẹp không?"

"Không đẹp." Anh trả lời một chút cũng không khách khí.

Nụ cười trên mặt Bạch Hiểu Y cứng đờ, khẽ dựa lên ghế sofa, giọng nói lộ ra không vui, "Thật sự là không biết thương thức."

Kỳ thật Tần Uyên cũng không hiểu ý nghĩ này của các cô gái, rõ ràng sạch sẽ rất đẹp mắt, sao nhất định phải bôi màu sắc rực rỡ, vừa nhìn thấy đã khiến da đầu tê dại.

Dù sao anh cũng không nói thêm gì, chỉ cần cô thích, cô muốn làm thế nào đều được, anh đứng dậy đi rửa tay, ngồi xuống đối diện cô, bắt đầu xem văn kiện.

Bạch Hiểu Y thấy thế không khỏi nhú mày, "công ty anh rất bận ?"

Tần Uyên cũng không ngẩng đầu, "Có chút việc gấp."

Bạch Hiểu Y thật không còn gì để nói với anh. Trước kia lúc chưa kết hôn, anh rất nhàn rỗi, quả thực dành người làm cho cô không chịu nổi. Hiện thời đã kết hôn lại bận rộn, quả nhiên người đàn ông trước và sau hôn nhân thái độ không giống nhau.

Bạch Hiểu Y vừa uống nước dừa vừa thầm phỉ báng, vừa nhìn thấy quả dừa cô lại nghĩ tới đoạn đối thoại vừa mới nghe. Ánh mắt cô quét một vòng lên người đàn ông ngồi ngay ngắn đối diện, ho khẽ một tiếng mới nói: "Vậy... em hỏi anh một việc."

Tần Uyên lông mày chau lên, ánh mắt tĩnh mịch nhìn cô, "Cái gì?"

Bạch Hiểu Y nhăn nhó chốc lát mới nói: "Chính là... Anh có cảm thấy ngực em hơi nhỏ không?"

"..." Tần Uyên nhìn về phía cô, ánh mắt khàn trầm hơn, "Sao đột nhiên hỏi loại chuyện này?"

Bạch Hiểu Y hơi nhắm mắt, không dám nhìn anh, "Chỉ muốn biết anh có cảm thấy ngực em nhỏ không?"

Tần Uyên hơi nắm tay đặt lên môi ho khẽ một tiếng nói: "Còn tốt."

"Tốt là ý gì?" Bạch Hiểu Y không hài lòng lắm với trả lời của anh, "Là cảm thấy nhỏ hay không nhỏ?"

Tần Uyên một lần nữa đưa mắt nhìn văn kiện, không mặn không nhạt trả lời, "Không lớn không nhỏ vừa vặn."

"Ách..." tròn mắt Bạch Hiểu Y chuyển chuyển, lại hỏi dò: "Đàn ông không phải đều thích phụ nữ ngực lớn một chút sao?"

Tần Uyên thân thể cứng đờ, dù sao một lát đã khôi phục như thường, "Có lẽ có người đàn ông thích lớn. Dù sao đối với anh mà nói, lớn nhỏ cũng không quan trọng, quan trọng là xem nó ở trên người ai." Ánh mắt nhìn sang người cô, lại bổ sung tiếp, "ở trên người em, lớn nhỏ bao nhiêu anh cũng thích."

Lời này làm cho cô rất vui mừng, cái người đàn ông không thích nói hoa ngôn xảo ngữ này cô biết rõ, cho nên từ miệng anh đều là nói thật.

tâm tình bị đã kích đến sa sút của Bạch Hiểu Y trong nháy mắt đã tan thành mây khói, cô đặt quả dừa uống một nửa lên bàn trà, thoải mái ngả lên ghế salon, hai tay đặt dưới đầu, yên tĩnh quan sát người đàn ông đối diện.

Anh một đầu tóc ngắn màu đen, không có kiểu cách cũng không cắt cầu kì, một cách tự nhiên che đỉnh đầu, rất gọn gàng.

mặt mày anh có chút giống người châu Âu, đường cong cứng rắn lại thâm thúy mê người, mũi cao thẳng uốn lượn ra một đường cong đẹp mắt, làm ngời quan càng thêm sắc nét, môi mỏng hơi mím, lúc không cười làm cho người ta có cảm giác bén nhọn áp bách.

Ngũ quan anh lớn lên rất đẹp mắt, đường cong gương mặt cũng rất tiêu sái, sở dĩ anh bị mọi người chú ý như vậy cũng vì khuôn mặt này. Nếu không trong nước người độc thân có tiền nhiều như vậy, sao hết lần này tới lần khác chỉ một mình anh được coi là ông xã Quốc dân đây?

Tám mươi phần trăm phụ nữ chưa lập gia đình đều muốn gả cho anh, nhưng chỉ có cô trở thành người may mắn nhất, trở thành vợ anh, trở thành tình địch của tám mươi phần trăm phụ nữ chưa lập gia đình. Chỉ có cô có quyền đứng bên cạnh anh, có quyền hưởng thụ anh yêu thương, có quyền cùng anh chung giường chung gối.

Tần Uyên trong lúc vô tình ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt cô nóng rực, anh cảm thấy tim đập lờ lờ nửa nhịp, nhưng trên mặt lại lạnh nhạt tự nhiên, "Sao nhìn anh như thế?"

Bạch Hiểu Y ngoác ngoác ngón tay với anh, cười híp mắt nói: "Lại đây."

Tần Uyên ngẩn người, lập tức cúi đầu xuống tiếp tục xem văn kiện.

"..." Cho nên gặp phải loại người có tính khí kì quái, đôi khi cũng rất mệt mỏi.

Bạch Hiểu Y bị anh làm bề mặt, quả thực có bao nhiêu thất lạc, đang muốn đứng dậy đi lên giường nghỉ một lát, nhưng thấy người cao lãnh ngồi đối diện kia lại đặt văn kiện xuống, bước chân ưu nhã đi đến bên người cô ngồi xuống. Lông mày anh nhú lại, trong giọng nói có ý lộ ra chút không kiên nhẫn, "Bảo anh lại đây làm gì?"

Động tác Bạch Hiểu Y chuẩn bị đứng dậy ngừng lại, dứt khoát nằm xuống ghế sofa lần nữa, nắm cánh tay anh, kéo xuống. Tần Uyên ngoan ngoãn cúi người, đưa khuỷu tay chống hai bên vai cô. Mặt anh bỗng chốc ghé sát vào, Bạch Hiểu Y có thể cảm giác rõ rệt hô hấp anh phun trên mặt cô.

Cô cười dịu dàng đưa tay sờ sờ mặt anh, kéo cổ anh xuống, kề miệng vào, dùng đầu lưỡi liếm môi anh, ngậm ngậm cắn cắn.

Bị khinh bạc, thân thể người đàn ông khế cứng lại, con mắt mang theo nghi hoặc thăm tháy chăm chú rơi trên mặt cô. Bạch Hiểu Y không nói lời nào, chỉ cười một tiếng, lại tới gần hôn môi anh, đưa lưỡi ra mở hàm răng anh, thăm dò vào trong miệng, ngậm lưỡi anh hút vài hơi.

anh rất nhanh bị cô làm cho hào hứng, đổi khách thành chủ, bắt đầu lưỡi cô vừa hút vừa cắn.

Hai người hôn sâu mà triền miên, Tần Uyên vốn chống đỡ hai bên, tay cũng chậm chậm áp vào sau lưng cô, cánh tay siết chặt, ôm cả người cô sát vào anh.

triền miên trong chốc lát, Tần Uyên chậm rãi ngồi dậy, đồng thời ôm cô lên, để cô giạng chân ngồi trên đùi anh, anh thở hổn hển mấy hơi, giọng nói khàn khàn, đơn giản hỏi cô, "Muốn ?"

cánh tay Bạch Hiểu Y ôm eo anh, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn nằm trong ngực anh không nói gì. Tần Uyên đỡ bả vai cô, hai tay mò vào dưới vạt áo, cố gắng cời váy cô xuống, nhưng váy của cô ôm chặt, anh không cời được, giọng nói mang theo chút vội vàng, "Cời như thế nào?"

Bạch Hiểu Y chọc anh một cái, "Khóa kéo ở phía sau, không thấy sao, đồ ngốc."

Tần Uyên vội vàng đưa bàn tay ra phía sau, nhưng vẫn tìm thật lâu mới thấy khóa kéo, cời váy cô xuống rồi, ánh mắt anh tỉnh mạch quét một vòng trên người cô.

Nhìn nội y đáng-ten màu đen kia, Tần Uyên chỉ cảm thấy cổ họng căng lên, anh trực tiếp kéo hai bên dây ra, hai tay vững vàng ôm vai cô, ghé đầu tới gần, vừa làm loạn vừa lập lời báo: "Cởi quần áo anh ra."

Dưới tình huống này, Bạch Hiểu Y đương nhiên ngoan ngoãn nghe lời, lúc này liền sờ từng nút áo sơ mi, chậm rãi cời ra, da thịt trên người anh rất nhanh hiện ra trước mắt, cánh tay rắn chắc, ngực rắn chắc, bụng rắn chắc, từng đường cong đều đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Có lẽ là ý thức được ánh mắt cô đang sang rực chăm chú nhìn trên người mình, anh chỉ cảm thấy kích động khó nhịn, lực đạo trên miệng không khỏi tăng thêm một chút, Bạch Hiểu Y lúc này chịu đau thở nhẹ một tiếng, "Anh nhẹ một chút."

lực đạo trên miệng mới trầm tĩnh lại, lần qua lần lại trong chốc lát, quần áo hai người toàn bộ bị cời ra, Tần Uyên buông lỏng cô một chút, dựa vào trên ghế sofa, cánh tay dài nhàn nhã đặt trên ghế, giọng khàn khàn phân phó, "Ngồi lên."

Bạch Hiểu Y mím môi cười cười, vừa ngoan ngoãn ngồi lên, vừa thêm một câu, "Tự mình động."

"..."

Dù sao Tần Uyên cũng chưa để cô tự mình động, anh dứt khoát nâng cái mông cô ôm lên, vừa đi vừa làm động tác, Bạch Hiểu Y không biết anh muốn làm gì, hai tay siết sao ôm cổ anh, để phòng mình bị rơi xuống.

Tần Uyên ôm cô đến buồng vệ sinh, đứng ở gương lớn trước bệ rửa tay, anh khàn giọng ở bên tai cô nói: "Xem xem anh yêu em thế nào."

Bạch Hiểu Y quay đầu nhìn vào trong gương, đã thấy thân thể hai người siết sao kề vào nhau. Tóc cô dài ướt mồ hôi, từng sợi dán trên mặt, còn anh một bàn tay nâng cô, một bàn tay giúp cô hất tóc ra sau đầu. Ánh mắt Bạch Hiểu Y nhìn xuống, thấy Tần Uyên đang thông thả lại ôn nhu làm động tác, cô nhìn thấy sắc mặt ửng hồng, vội vàng vùi đầu lên vai anh.

Cô nhẹ nhàng cắn vai anh một cái, giọng nói lộ ra bất mãn, "Lúc nào thì khẩu vị nặng như thế?" Còn phải nhìn gương làm, sao sắc thành dạng này?

Tần Uyên lại không trả lời, hôn lên đỉnh đầu cô một cái, tăng thêm khí lực ôm cô, động tác cũng nhanh hơn một chút. Bạch Hiểu Y cảm giác mình tựa như một mảnh lá cây sắp bị nghiền nát. Động tác của anh mỗi một lần càng hung mãnh làm cho cô theo bản năng ngước đầu, giống như đang trốn tránh, hoặc như là đưa mình lên.

trong lúc vô tình cô quay đầu nhìn thoáng qua trong gương, nháy mắt bị đánh về Tần Uyên dọa hồng. Hóa ra đây chính là anh yêu cô, nồng đậm thâm tình, con mắt kia chuyên tâm mà hùng hực chăm chú rơi trên người cô, mang theo cường thế tàn nhẫn, nhưng lại tuyệt đối kiên định.

Ở một khắc cuối cùng, anh thành kính vùi mặt lên vai cô, vừa hôn mãnh liệt, vừa dùng giọng nói sớm đã khàn khàn không rõ nói với cô: "Thật muốn đưa cả mạng cho em."

Bạch Hiểu Y kích động nói không ra lời, chỉ kêu to một lần lại một lần, về sau thật mệt mỏi không chịu được, cô buông mình mềm nhũn trên người anh không nhúc nhích, dứt khoát toàn bộ dính vào anh, dù sao Tần Uyên không quá phận, làm một lần liền thu tay.

Anh rửa sạch sẽ cho hai người rồi trực tiếp ôm cô lên giường nằm. Bạch Hiểu Y vừa rơi vào ổ chăn thoải mái liền mệt mỏi muốn ngủ. Lúc mơ mơ màng màng lại nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên.

Tần Uyên nghe chuông điện thoại di động của cô liền lắc lắc, "Di động đang kêu."

Bạch Hiểu Y không có cách nào, từ trong chăn đứng lên, lại che khăn tắm trước ngực ra ngoài nghe điện thoại.

Điện thoại là một dây số xa lạ gọi tới, Bạch Hiểu Y có chút nghi hoặc, dù sao vẫn tiếp.

"Vâng? Ai đấy?"

Đối phương trầm mặc không nói, Bạch Hiểu Y càng nghi hoặc, "Xin hỏi là ai?"

"Là tôi."

Bạch Hiểu Y cảm thấy này thanh âm có chút quen tai, trong nhất thời không nhớ ra được, "Thật ngại quá, có thể là tôi quên lưu số máy, nên bây giờ nghĩ không ra, xin hỏi, ngài là ai?"

Bạch Hiểu Y đi ra nghe điện thoại, Tần Uyên cũng đi theo. Lúc này Bạch Hiểu Y đang đứng ở phòng khách, còn Tần Uyên sau khi đi ra liền trực tiếp ôm lấy cô từ phía sau, hôn một cái lại trên cổ cô. Bạch Hiểu Y đang tập trung suy nghĩ chờ đối phương trả lời, Tần Uyên đột nhiên quán lên, cô trừng mắt liếc, cảnh cáo anh đừng làm rộn.

Tần Uyên đương nhiên không nghe lời, cánh tay ôm lên người cô không thấy chút buông lỏng, dày đặc chặt chẽ hôn lên vai cô.

"Là tôi, Nghiêm Tiêu Cảnh."

Bạch Hiểu Y và Tần Uyên đồng thời ngẩn ra.

Từ lần trước trốn khỏi biệt thự Nghiêm gia, cô cũng không gặp lại Nghiêm Tiêu Cảnh. Nên cô không biết Nghiêm Tiêu Cảnh tại sao đột nhiên gọi điện thoại cho cô.

"Có việc sao?" giọng nói Bạch Hiểu Y rõ ràng nhạt nhẽo rất nhiều.

Người đầu kia khẽ cười một tiếng, "Tôi chỉ muốn hỏi một chút lần trước vì sao đột nhiên em không chào mà đi."

Lần trước? Đại khái chính là lần từ biệt thự chạy đi báo tin cho Tần Uyên?

Dù sao giọng nói anh vẫn bình tĩnh, không giống như là đang thử dò xét, mà giống như chỉ hiếu kỳ vì sao cô không cáo mà biệt. Bạch Hiểu Y cảm thấy có chút buồn cười, trên mặt cũng không nhìn được trào phúng, "Tôi cũng không muốn bị người ta lấy làm mồi dụ."

"Là thế a..." Trong âm thanh của anh không có trách cứ cũng không có phẫn nộ, giống như với chuyện cô phá hỏng kế hoạch của bọn họ cũng không cho là đúng, trầm ngâm trong chốc lát, anh đột nhiên chuyển đề tài, "Tôi nghe nói em kết hôn?"

Bạch Hiểu Y nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang tựa cằm trên vai cô, tập trung suy nghĩ nghe thanh âm đầu bên kia điện thoại, không nhúc nhích.

"Đúng, tôi đã kết hôn."

Đầu kia lại lâm vào trong trầm mặc, qua một hồi lâu mới nói: "Tần Uyên?"

"Ừ."

"Tại sao là anh ta? không phải anh ta không thích em sao? Không phải làm cho em tâm như tro tàn sao? Tại sao lại lựa chọn anh ta?"

Bạch Hiểu Y lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua người kia, nhưng thấy lông mày anh nhíu chặt, hiển nhiên phi thường khó chịu đối với vấn đề Nghiêm Tiêu Cảnh.

"Đây... Hình như tôi không cần phải trả lời anh?"

Đối phương trầm mặc rất lâu mới cúi đầu cười một tiếng, mãi không đáp rồi nói một câu: "Bạch Hiểu Y, mặc kệ em tin hay không, em là mối tình đầu của anh."

Bạch Hiểu Y cảm giác bả vai đau nhói, là Tần Uyên cắn một cái, Nghiêm Tiêu Cảnh nghe thấy tiếng cô hút không khí, anh hỏi, "Không tin?"

Bạch Hiểu Y cảm giác Tần Uyên sắp mất nhẫn nại, cô cũng không muốn nhiều lời cùng với Nghiêm Tiêu Cảnh, chỉ nói: "Bây giờ nói chuyện này đã không có ý nghĩa, nhìn vào quãng thời gian quen biết trước đây, tôi hy vọng anh sớm tìm được hạnh phúc của anh, tạm biệt."

Nói xong cũng không đợi anh ấy trả lời, cô trực tiếp cúp điện thoại.

Đưa điện thoại di động ném lên ghế sofa, cô mới quay đầu nhìn anh, anh cũng đang nhíu mày nhìn cô, trong mắt ý tứ không thích quả thực quá rõ ràng.

"Anh cũng thấy là anh ấy gọi điện thoại cho em."

Ánh mắt của anh hơi trầm xuống, lãnh đạm mở miệng, "Phải, anh thấy được."

Bạch Hiểu Y đuổi tay ở gối gỗ lên trán anh, "Vậy anh còn tức giận cái gì?"

tay ôm trên eo cô đột ngột siết chặt, khiến Bạch Hiểu Y hít một ngụm khí lạnh, cô trừng mắt nhìn anh, "Anh làm sao?"

Thái dương anh giật giật, cắn răng nói: "Thật sự là không công bằng."

Bạch Hiểu Y bị lời này làm cho bối rối, "Cái gì không công bằng?"

Anh mở miệng cắn một cái lên môi cô rồi mới nói: "Bên trái một Ngón học trường, bên phải một Nghiêm Tiêu Cảnh, còn anh từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình em, em nói công bằng sao?"

"..." Bạch Hiểu Y lạnh lùng cười một tiếng, "Nghe khẩu khí này, anh có một người phụ nữ là em còn chưa đủ? Muốn công bằng anh cũng đi trái ôm phải ấp?"

Tần Uyên nắm chặt eo cô, Bạch Hiểu Y lúc này bị đau kêu ra tiếng, đang muốn trừng mắt nhìn anh, vừa quay đầu đã thấy trong mắt anh rõ ràng có bao nhiêu lửa giận.

Ách... Xem bộ dáng là thực tức giận.

Bạch Hiểu Y cũng không trêu chọc anh, dứt khoát nghiêng đến hôn. Hai tay nâng mặt anh ôn nhu an ủi: "Đầu tiên, em và Nghiêm Tiêu Cảnh cùng Ngón học trường đều không phải như anh nghĩ. Em và Nghiêm Tiêu Cảnh cũng chỉ là bằng hữu bình thường đến không thể bình thường hơn. Hơn nữa anh cũng vừa mới thấy, bây giờ cũng không tính là bằng hữu. Còn Ngón học trường, em cũng chưa từng cùng anh ấy một chỗ." Ở trên mặt anh xoa nhẹ vài cái lại đem hai tay ôm cổ anh, "Hiện tại em cùng với anh, đôi này kiếp này em chỉ có người một người đàn ông."

Cũng không biết có phải lời này có tác dụng hay không, sắc mặt Tần Uyên vốn ngưng trọng rất nhanh liền hòa hoãn. Trong hai mắt tối tăm âm trầm cũng dần dần tràn ra nhu hòa, bàn tay nâng eo cô nhẹ nhàng vuốt vuốt, lại đưa đầu đến gần cắn cắn vành tai cô, giảm thấp thanh âm ở bên tai cô nói: "Đền bù tổn thất cho anh."

Anh thở ra nhiệt khí thổi bên tai của cô, làm cô ngứa ngáy, cô nghiêng đầu né tránh, "Đền bù tổn thất cho anh như thế nào?"

Tần Uyên không đáp, trực tiếp bế cô lên giường. Đặt cô lên giường, anh đã nằm xuống bên người cô. Nằm xuống rồi môi bắt đầu chạy trên thân thể cô. Bạch Hiểu Y trừng mắt liếc anh một cái: "Tại sao anh lại thế này? Vừa mới qua bao lâu lại bắt đầu, anh trước kia cũng không thế này a Tần Uyên!"

Môi rơi ở trên người cô, giọng anh tỏ ra mơ hồ không rõ, "Anh đã nói rồi, trước kia là bởi vì anh quá ngu xuẩn."

Anh để cô nằm nghiêng, lại nâng một chân cô lên gập bên hông, trực tiếp từ phía sau đâm lên một cái, Bạch Hiểu Y hít một ngụm khí, vừa chịu đựng anh kích thích cô vừa nói: "Anh tiết kiệm một chút a, đừng để về sau lớn tuổi không còn sức làm gì."

động tác anh một khắc cũng không ngừng, giọng nói lộ ra đương nhiên, "Đến lúc đó sẽ biết có phải anh không còn sức làm gì hay không."

"..." Bạch Hiểu Y bị anh chặn lại, đang chuẩn bị giảng đạo lý với anh. Nhưng không đợi cô mở miệng, giọng anh lạnh lùng dẫn theo cảm giác áp bách truyền đến, "Chuyên tâm một chút!" Thật giống như vì trừng phạt, động tác dưới người anh đột nhiên tăng thêm vài phần, làm Bạch Hiểu Y liên tiếp hít khí, vừa đến như thế, cô ngược lại cũng không dám nói thêm nữa.

Việc trong công ty Tần Uyên không quá ba ngày là hết bận, tuần trăng mật cũng chính thức bắt đầu. Dù sao thấy bảy ngày đã qua một nửa, muốn đi ra nước ngoài nghỉ tuần trăng mật là không thể, hai người bàn xong quyết định dứt khoát nơi nào cũng không đi, chỉ ở nhà. Ừm, còn ở nhà làm cái gì, như Tần Uyên nói chính là "Làm chính sự." Mà như Bạch Hiểu Y nói chính là "Các loại bán các loại păng."

Bị Tần Uyên đặt trên máy giặt làm một lần rồi, anh đột nhiên ôm cô nói bên tai: "Thật muốn cột em lên người anh, bất cứ lúc nào ở chỗ nào, muốn gì làm vậy."

Bạch Hiểu Y thử suy nghĩ một chút cảnh tượng đó, lập tức lạnh toát, cô cắn lên vai anh một cái, sắc giọng: "Em là món đồ chơi của anh sao? Còn trôi ở trên người, phát tiết bất cứ lúc nào?"

Tần Uyên cơ hồ là không chút nghĩ ngợi, "Đương nhiên không phải, anh chỉ muốn liên tục cùng với em, không muốn chia ra."

Bạch Hiểu Y bật cười, chọc chọc mặt anh, "Tần Uyên, thật là nhìn không ra, ngoài mặt anh nhìn nghiêm trang, trong xương lại có thể sắc như thế."

"Anh chỉ sắc với em"

"..."

"Anh còn muốn sắc một lần."

"Anh tránh ra! Không muốn!"

"Muốn!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Mang Thai

Kể từ sau khi Tàn Uyên và Bạch Hiểu Y kết hôn, hai nhà Tàn, Bạch thường xuyên tụ hội, hôm nay địa điểm là ở nhà Bạch Hiểu Y, Bạch Hiểu Y tan tâm sớm hơn Tàn Uyên, tới trước một bước, lúc Tàn Uyên đến cô đang giúp bày bát đĩa.

Tàn Uyên ở Bạch gia cũng không xem mình như người ngoài, đang chuẩn bị rửa tay hỗ trợ, Bạch Phụng Kiều thấy thế vội bảo: "Thức ăn đã bày lên một lượt rồi, Tiểu Uyên không cần tới nữa."

bà nội Trình ngồi trên sofa cũng vẫy vẫy tay với Bạch Hiểu Y, "Hiểu Y cháu cũng lại đây ngồi, đừng vội trên vội dưới, cẩn thận cái bụng."

Tàn Uyên vừa nghe lời này liền nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Hiểu Y, "Bụng em thế nào ? Không thoải mái sao?"

Nghe thấy Tàn Uyên nói mọi người đều ngẩn người, còn Bạch Hiểu Y chỉ đơn giản ngượng ngùng cúi thấp đầu, bà nội về mặt kinh ngạc nhìn anh, "Hóa ra cháu còn chưa biết?"

Tàn Uyên càng nghi hoặc, "Biết cái gì?"

Trình Bình Như đang giúp bày thức ăn, phù một tiếng bật cười, cố ý trợn anh: "vợ con mang thai, con sắp được làm cha a, nhìn con ngốc rồi kia!"

Nghe nói thế, Tàn Uyên vô cùng khiếp sợ, ánh mắt của anh nhìn nhìn Trình Bình Như lại nhìn nhìn bà nội Trình, cuối cùng rơi xuống trên người Bạch Hiểu Y.

Bà xã anh mang thai, anh sắp làm cha.

Đời trước bọn họ kết hôn năm năm, thủy chung vẫn vô duyên không có đứa nhỏ. Cho nên một lần nữa cùng một chỗ với cô rồi, anh vẫn muốn một đứa con. Vốn cho rằng sẽ không thể thuận lợi có con, nhưng không ngờ mới mấy tháng cô đã có mang.

tin tức này quả thực tới quá đột ngột, làm cho anh quá kinh hãi rồi.

Vui sướng, kích động, vô số loại tâm tình phức tạp bắt đầu khởi động trong lồng ngực. Anh muốn cười to, muốn lớn tiếng gào thét biểu đạt tâm tình mình kích động khó tả. Nhưng từ đầu đến cuối anh không nhúc nhích, chỉ sững sờ như một kẻ ngốc, đến tiếng giễu cợt của mẹ và bà ngoại anh cũng không nghe thấy.

Cũng không biết bao lâu anh mới phục hồi tinh thần, còn lạnh nhạt tự nhiên nói một câu với Bạch Hiểu Y: "Hiểu Y em đi theo anh, anh có lời muốn hỏi em."

Bạch Hiểu Y cũng không nói, ngoan ngoãn theo sau anh đi vào phòng. Kỳ thật Bạch Hiểu Y rất áy náy với Tàn Uyên, bởi vì không nói cho anh biết đầu tiên. Cô biết Tàn Uyên hơn phân nửa là tức giận, cho nên toàn bộ quá trình đều cúi đầu nhận sai.

Tàn Uyên thật tức giận, anh là người thân cận nhất của cô, là cha của con cô, nhưng anh lại là người cuối cùng biết tin. Anh đứng trong phòng hưng hăng nhìn cô chằm chằm, dùng cái này phát tiết bất mãn.

Nhưng thấy cô ngoan ngoãn cúi đầu, hai tay xoắn vào nhau, vẻ mặt áy náy thật có bao nhiêu đáng thương.

Vừa nhìn cô thế này Tàn Uyên liền mềm lòng, nhưng lúc nói chuyện giọng nói vẫn lạnh buốt, "Sao không nói cho anh?"

Bạch Hiểu Y ngẩng đầu cẩn thận nhìn anh một cái, "Em... chưa kịp nói cho anh biết."

Tàn Uyên lạnh lùng nhìn cô không nói lời nào, bộ dáng anh quả thực cực kỳ dọa người, Bạch Hiểu Y liền bước lên một bước nắm cổ tay anh, dục dõ nói: "Thực xin lỗi nhé, bây giờ không phải là đã biết rồi sao?"

Anh nhìn cô ánh mắt đen kịt, trên người nồng đậm cảm giác áp bách ép thẳng tới cô, làm cho cô không thở nổi.

Bạch Hiểu Y thật đúng là đối với người này không còn gì để nói, sao lại rồi rầm như thế a, bây giờ không phải biết rồi sao? Hơn nữa cô mang thai là đại hỷ sự được chưa? Đại hỷ sự như thế sao không thể làm anh không cam lòng vui mừng đây?

Bạch Hiểu Y mặc dù nội tâm âm thầm phi báng, dù sao chỉ vụng trộm vẫn muốn làm thế nào dục dõ tốt người kia. Cô đang nhú mày cần môi suy nghĩ, người đàn ông kia vốn lạnh lùng trừng mắt lại một tay kéo cô ôm vào trong ngực, đầu vừa chạm liền hôn lên môi cô.

tình huống này tới quá đột ngột, Bạch Hiểu Y hoàn toàn mơ hồ, Tần Uyên vừa mới còn thối mặt, ánh mắt dọa người này một lát đột nhiên lại lao đến hôn cô?

Lúc cô ngẩn ra Tần Uyên đã cạy hàm răng cô, hùng hực thăm dò vào trong miệng, chiếm lấy cái lưỡi dây dưa một trận.

Cũng không phải là hôn trừng phạt, ngược lại ôn nhu lại tỉ mỉ, lộ ra một loại bao dung và sùng ái với cô.

Bạch Hiểu Y không kịp suy nghĩ tiếp sao anh trở nên như thế, vội vàng vịn cổ anh, không ngừng nâng mình lên, cùng anh càng thêm triền miên cùng một chỗ.

Hai người hôn một hồi lâu mới buông ra, bàn tay Tần Uyên cẩn thận mò lên bụng cô, giọng nói ôn nhu lộ ra khàn khàn hỏi thăm, "Đã bao lâu?"

Bạch Hiểu Y vui mặt ở rong ngực anh, người này không tức giận, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, một lát liền làm nũng nói với anh: "Có bảy tuần rồi."

Tần Uyên khẽ cắn một cái lên môi cô, kỳ thật anh so với ai khác càng cao hứng, ôm thân thể cô mềm mại vào trong ngực một lát. Nghĩ tới trong bụng cô có cốt nhục của mình, lòng anh lại càng mềm hơn, cắn nhẹ ở môi vẫn không thỏa, đang muốn triền miên thêm một lần, đột nhiên nghe thấy lầu dưới truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

Bạch Hiểu Y thân thể cứng đờ, từ trong ngực Tần Uyên thăm dò ngẩng đầu lên, tập trung lắng nghe. Phía dưới có tiếng cãi vã, vẻ mặt cô nghi hoặc nhìn Tần Uyên, "Phát sinh chuyện gì?"

Tần Uyên cau mày, bóp thật chặt tay cô, "Đi thôi, đi xuống xem một chút."

Bạch Hiểu Y và Tần Uyên từ trong phòng đi xuống phòng khách, thấy bên trong có thêm hai người. Bạch Hiểu Y vừa nhìn hai người kia, trong lòng liền sinh ra một cảm giác bức bối.

Kỳ thật lần trước Khương Nghiên Kỳ hãm hại cô không thành, cô cũng không gặp lại cô ta và Lâm Thực Phụng. Lúc cô và Tần Uyên kết hôn, vì phòng ngừa hai người kia tới quấy rối, cũng cố ý lựa chọn ra nước ngoài làm hôn lễ, không để hai người kia tham gia. Về sau từ miệng Bạch Phụng Kiều mới biết, khi đó bà dùng ly hôn bức bách mới để cho hai người này rời khỏi nhà mình.

Lâm Thực Phụng sau khi rời khỏi liền trực tiếp trở về nhà cũ. Nhưng Khương Nghiên Kỳ lại chết sống không chịu đi, Khương Chấn Hải không có cách nào, đành xuất tiền riêng giúp cô ấy thuê phòng ở. Về sau nghe nói Khương Nghiên Kỳ vào nhà máy, còn có bạn trai là xưởng trưởng, Lâm Thực Phụng bói vì chuyện này còn cố ý gọi điện thoại cho Bạch Phụng Kiều khoe khoang, Bạch Hiểu Y cũng biết rõ.

Bạch Hiểu Y và Tần Uyên từ trên lầu đi xuống, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng ở trên mặt Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ, mới hỏi Bạch Phụng Kiều: "Chuyện gì xảy ra vậy mẹ?"

Bạch Phụng Kiều sắc mặt không tốt lắm, giọng nói cũng lộ ra lửa giận, "Ai biết bà của con lại phát điên cái gì, Khương Nghiên Kỳ bị người ta đánh, không đi tìm người đó, ngược lại đến chỗ chúng ta đòi công đạo."

Nghe Bạch Phụng Kiều nói, Bạch Hiểu Y lại nhìn thoáng qua Khương Nghiên Kỳ, nhìn kỹ cô mới phát hiện mặt Khương Nghiên Kỳ có chút xanh tím, giống như bị đánh.

Cô còn chưa vội nói chuyện, Lâm Thực Phụng đã mở miệng mang theo mùi thuốc súng, "Sao không trách các người? ! Các người là bác trai, bác gái của Nghiên Kỳ. Nó, một cô gái độc thân ở chỗ này, các người làm trưởng bối vì sao không chiều cô tốt? Vì sao để nó bị đánh?"

Khương Chấn Hải bước lên một bước ngăn Bạch Phụng Kiều, trước mặt nhiều người như vậy ông thật đúng là không muốn làm cho tình cảnh thêm huyên náo, khó nhìn.

"Mẹ, người xem, ông bà thông gia nhà chúng ta còn đang ở đây! Có lời gì không thể để sau hãy nói sao? Còn nữa, Hiểu Y đang mang thai, chúng ta đang ăn mừng, người được làm cụ, có thể vì chất trai nhỏ, trước đừng làm rộn hay không?"

Không nghĩ Lâm Thực Phụng vừa nghe lời này, không chỉ không có nửa điểm bớt lửa, ngược lại cao giọng nói: "A, Hiểu Y có thai các người liền ăn mừng, Nghiên Kỳ ở bên ngoài bị ức khuất, sao không gặp có ai ra mặt cho nó?"

Bạch Phụng Kiều vừa nghe lời này cũng bốc hỏa. Vốn hôm nay tụ tập thật tốt lại bị bà ấy quấy đến khó coi, dù tính tình tốt mấy cũng không chịu nổi. Bà kéo Khương Chấn Hải ra, hung dữ chỉ Lâm Thực Phụng nói: "Khương Nghiên Kỳ bị đánh, người nên đi cảnh sát tìm công đạo! Đến tìm chúng ta làm gì? Cũng không phải chúng ta đánh cô ấy!"

Lâm Thực Phụng cũng nhất quyết không tha, khuôn mặt đen kịt tới gần một bước đáp: "Ta sao không tìm các người? Sao lại không tìm các người? Các người là trưởng bối của nó, các người không chiều cô nó chính là các người sai! Hôm nay chuyện này là các người đuối lý, bất kể nói thế nào, ta đều phải vì Nghiên Kỳ lấy lại công đạo." Dừng một chút, bà lại nâng cao âm lượng: "Hoặc là các người phòng ở bên ngoài cho Nghiên Kỳ, hoặc mua cho nó một căn phòng, nếu không chuyện này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Nghe thấy Lâm Thực Phụng nói, Bạch Hiểu Y cũng bật cười, hóa ra vòng tới vòng lui chính là muốn phòng ở. Cô nhìn thoáng qua Khương Nghiên Kỳ, thấy cô ta luôn cúi đầu lau nước mắt, hoàn toàn một dáng vẻ nhà mình thiếu nợ cô ta mấy trăm vạn.

Bạch Hiểu Y vuốt vuốt cái trán, quả nhiên bị hai quỷ hút máu này quán lên, nhà các cô sẽ không có ngày tốt lành.

Tần Uyên thừa dịp mọi người không chú ý lặng lẽ lên lầu lấy một cái máy tính xách tay cũ của Bạch Hiểu Y cầm xuống, lại mở máy ra, vào trang web, tìm một video, lúc này mới đưa máy tính đặt lên bàn: "Hắn là Khương Nghiên Kỳ bị những người này đánh?"

Vốn Bạch Phụng Kiều và Lâm Thục Phụng đang giương cung bạt kiếm, giờ phút này nghe thấy Tần Uyên nói cũng ào ào xoay đầu lại, nhìn lên màn hình máy tính.

Bạch Hiểu Y cũng không biết Tần Uyên đang làm gì, thuận theo ánh mắt của mọi người nhìn lên màn hình xem. Đây hẳn là một video bất kể thông dâm, video là do bạn của người vợ quay. Nam chính, nữ chính yêu đương vụng trộm hiển nhiên không nghĩ tới sẽ bị phát hiện. Lúc cả đám người đi vào, hai người còn đang ngủ say như chết, mà người quay video cũng không chút khách khí đặc tả cả hai người.

Đặc tả vô cùng rõ ràng, mọi người đương nhiên cũng thấy rõ ràng hai người nằm ở trên giường, trong đó một là Khương Nghiên Kỳ.

Khương Nghiên Kỳ vừa nhìn thấy video này liền bối rối, không phải người kia nói đã xóa video sao? Sao vẫn còn? Hơn nữa còn phát lên mạng?

Kỳ thật lúc mới bắt đầu, tất cả mọi người xem như lọt vào trong sương mù, không biết những người này tại sao phải quay phim người ta ngủ, cho đến khi bàn tay người vợ kia tát lên mặt Khương Nghiên Kỳ lại mắng một câu "tiểu tam thói tha, dám câu dẫn chồng tao!" Mọi người mới hiểu được là chuyện gì xảy ra.

đoàn người phía người vợ vô cùng thô bạo lại ngang ngược, lời tình hai người đang trong giấc mộng, sau đó đâm đá một trận. Hai người này trên người vốn không mặc đồ, người quay video cũng không hề che dấu, hoàn toàn quay hết, hơn nữa không che chắn nổi, bị người ta quyền đâm cước đá, quả thực có bao nhiêu chặt vật.

Bạch Phụng Kiều mặc dù đang nổi nóng, nhưng khi nhìn thấy video này bà cũng kinh ngạc đến ngây người. Nhưng bà so với những người khác phục hồi tinh thần trước, lúc này chỉ Khương Nghiên Kỳ mắng: "Tốt tốt, không đi học cái hay, ngược lại học người khác làm tiểu tam, bị người ta đánh, quay video phát lên mạng mặt không nói, còn muốn dựa vào chúng ta, các người còn có mặt mũi sao?"

Lâm Thục Phụng chứng kiến video này cũng ngây người, vốn Khương Nghiên Kỳ nói với bà là bị người ta đánh không có lý do, Lâm Thục Phụng đương nhiên cũng không hỏi nhiều đã tin tưởng, lại không nghĩ rằng chuyện xảy ra thế này.

Lâm Thục Phụng mặc dù là người thô lỗ không hiểu chuyện, nhưng xấu hổ thì vẫn có, Khương Nghiên Kỳ trộm người bị đánh còn bị người ta đưa ra, làm bà cô ta mất hết mặt mũi. Lâm Thục Phụng lúc này vừa tức vừa giận lại đau lòng, ánh mắt kinh hoàng, nghi hoặc rơi trên người Khương Nghiên Kỳ, cắn răng hỏi: "Nghiên Kỳ, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Khương Nghiên Kỳ sớm đã quên phải giả bộ ủy khuất lừa phòng ở, cô ta không biết video kia sao lại ở trên mạng, ngày hôm qua rõ ràng còn không có, sao một lát đã có?

Cô chỉ cảm thấy xấu hổ, giận dữ muốn chết, thật sự là hận không thể đào một cái hang chui vào, trốn mọi người ở đây đang nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ. Nhất là người đàn ông làm cho cô không thể quên được kia, ánh mắt anh lạnh như băng, trào phúng đâm vào khiến toàn thân cô khó chịu. Cô cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng dắt Lâm Thục Phụng đi ra ngoài.

Bộ dáng chạy trốn xám xịt, chặt vật lại buồn cười, hoàn toàn khác khí thế hùng hăng vừa mới tìm nhà các cô tính sổ lúc trước.

Lâm Thục Phụng và Khương Nghiên Kỳ đã đi ra, nhưng tất cả lại sa vào một mảnh trầm mặc khó tả. Trình Bình Như, Tần Hoài Mặc và bà nội Trình không muốn nhắc đến, nhưng một lát Trình Bình Như phục hồi tinh thần, tiến lên vỗ vỗ bà vai Bạch Phụng Kiều an ủi, "Thôi kệ, đừng đi để ý hai người kia nữa, đến đến, chúng ta ăn của chúng ta."

Bạch Phụng Kiều nhìn thoáng qua Khương Chấn Hải, cũng không nhiều lời, đang muốn xoay người theo Trình Bình Như ngồi xuống bàn, không nghĩ Khương Chấn Hải đột nhiên nói: "Chúng ta dọn nhà đi."

Lời này vừa ra, tất cả mọi người ngẩn người, nhất là Bạch Hiểu Y, vẻ mặt không dám tin nhìn ông nói: "Ba ba người đang nói gì vậy?"

Khương Chấn Hải hít sâu một hơi, áy náy nhìn thoáng qua Bạch Hiểu Y, "Thật có lỗi với Hiểu Y, đều tại ba ba." Ánh mắt lại quét một vòng trên bụng Bạch Hiểu Y, "Chỉ hy vọng việc hôm nay không dọa đến đứa bé."

Kỳ thật Khương Chấn Hải rất thất vọng về Lâm Thục Phụng. Vừa rồi nói cho bà biết Hiểu Y mang thai, bà ấy chẳng những không cao hứng, ngược lại còn nháo không ngừng, tuyệt không lo lắng chẳng may Hiểu Y có chuyện gì thì đứa bé làm sao bây giờ. Trong bụng Hiểu Y là chất trai của bà ấy, nhưng bà ấy cũng không quan tâm, một lòng muốn phòng ở, muốn tiền từ nhà mình. Theo ý bà ấy, ông không còn là một đứa con trai, chỉ là một cây rặng tiền.

Đối với mẫu thân thế này, Khương Chấn Hải sao có thể không lạnh tâm? ! Ông nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác nhưng không được người mẹ này quan tâm, ngược lại làm cho bà ta ngày một thậm tệ hơn, nghĩ cách đè ép bọn họ tiếp.

Tính tình Lâm Thục Phụng ông cũng biết, tuyệt đối không thể nào từ bỏ ý đồ. Vừa rồi rời đi, không biết còn sẽ tìm cơ gì nháo tiếp. Từ nay về sau ông cũng đừng nghĩ có thể sống yên ổn qua ngày. Ông không cần gấp gáp, chỉ khổ Phụng Kiều và Hiểu Y, nói không chừng về sau còn sẽ ảnh hưởng cháu ngoại của mình.

Thấy ánh mắt phức tạp của Bạch Phụng Kiều và Hiểu Y nhìn sang, ông lại cười cười, "Hoài thị lớn như thế, chúng ta rời đi, họ khó có thể tìm tới. Mẹ

tôi bên kia, tôi đã hết lòng, về sau tôi cũng sẽ không cho bà ấy thêm một phần tiền nào nữa." Làm con đã làm đến mức này, nhưng bà ấy làm mẹ lại không cảm kích một chút. Lúc trước, bởi vì ông khó sinh, cho nên từ nhỏ đến lớn cũng không được Lâm Thực Phụng yêu thích, quan tâm. Ông vẫn là tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận làm con, nhưng bây giờ, trái tim ông thật đã băng giá.

Mặc dù Bạch Phụng Kiều không thích Lâm Thực Phụng chút nào, nhưng bà chưa bao giờ yêu cầu Khương Chấn Hải cắt đứt liên lạc với bà ta. Bởi vì đó là thân nhân của ông. Nhưng nghe thấy ông nói như thế bà cũng giật mình, thấy ông khổ sở trong lòng cũng chua xót.

"Ông... đã nghĩ kỹ?"

Trong mắt Khương Chấn Hải nén lệ, lại cười cười với mọi người, "Đúng vậy, tôi quyết định, sẽ không thay đổi, ngày mai chúng ta sẽ dọn nhà!"

ý tứ của Khương Chấn Hải, Bạch Hiểu Y sao lại không rõ. Ông làm như thế là muốn đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử với Lâm Thực Phụng. Thời gian qua, mềm lòng lại ngu hiểu, cha mình bị bức ép đến mức này, nghĩ đến cũng thật sự lạnh tâm với người mẹ như vậy.

Kỳ thật, nếu hai người Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ không tìm đường chết như thế, Khương Chấn Hải và Bạch Phụng Kiều còn nguyện ý tận hết hiếu tâm, nhưng hai người này thật sự là...

Nếu không đoạn tuyệt quan hệ với họ, nhà mình đời này cũng đừng nghĩ trôi qua an bình.

Khương Chấn Hải cũng không nói đùa, quả nhiên ngày hôm sau dọn nhà luôn. Nhà mới chính là căn hộ trước kia công ty xây dựng đền bù hai căn, vẫn còn một căn. Địa chỉ hai nhà này Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ đều không biết, cũng không cần lo họ sẽ quần đến.

Còn cửa hàng lẩu, cửa hàng lẩu Bạch Ký ở Hoài thị rất nổi danh, dù thế cũng không chuyển được. Bạch Phụng Kiều và Khương Chấn Hải bàn bạc một lần, dứt khoát liền gom toàn bộ cửa hàng chuyển nhượng hết. Vài năm nay, bọn họ cũng lãi không ít tiền, hiện thời trong nhà có nhà có xe, con gái cũng tìm được nơi chốn, lại sắp được ôm cháu ngoại. Bận rộn hơn nửa đời người, bọn họ cũng muốn nghỉ ngơi, liền dự định chuyển nhượng cửa hàng lẩu xong sẽ ra nước ngoài thăm thú một chút.

Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ từ Bạch gia đi thẳng về nhà cũ. Khương Nghiên Kỳ ở đây bị người ta quay video huyền ảo khó coi như thế, họ không còn mặt mũi ở lại chỗ này ngậm ngùi nữa.

Khương Nghiên Kỳ trở lại nhà cũ, bởi vì tâm tình sa sút cũng không ra ngoài tìm việc làm. Lâm Thực Phụng ngược lại cũng không quan tâm, biết cô ta bị ủy khuất, ở nhà nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Dù sao bọn họ ở địa phương nhỏ, cuộc sống không đắt đỏ, khoản tiền Khương Chấn Hải gửi mỗi tháng cũng đủ cho hai người sử dụng.

Nhưng Lâm Thực Phụng rất nhanh phát hiện, tháng này tiền lại chậm chạp không gửi đến. Gọi điện thoại cho Khương Chấn Hải, đầu bên kia lại không có tín hiệu. Lâm Thực Phụng liền tiếp gọi điện thoại vài ngày đều không được, bắt đầu luống cuống. Nếu Khương Chấn Hải thật ngừng tiếp tế, hai người sống thế nào đây?

Lâm Thực Phụng cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tự đi Hoài thị. Nhưng đến Bạch gia, lại ngoài ý muốn phát hiện đã đổi chủ. Lâm Thực Phụng quả thực gấp đến độ không được, địa chỉ cửa hàng lẩu Bạch Ký bà cũng biết liền chạy tới. Cũng may cửa hàng lẩu chưa đóng cửa. Nhưng bà giải thích rõ muốn gấp chủ cửa hàng lẩu thì được cho biết là đã đổi chủ. Lâm Thực Phụng không tin, cho rằng Khương Chấn Hải đang trốn tránh mình, lúc này khóc lóc om sòm, lẫn lộn ở cửa, cho rằng như thế Khương Chấn Hải không thể không xuất hiện. Nhưng không ngờ, Khương Chấn Hải không xuất hiện, chỉ có cảnh sát ập đến. Lâm Thực Phụng sống lâu như thế, ở trước mặt nhiều người như vậy bị cảnh sát cường chế đưa đi, một bộ mặt già cũng mất hết.

Ở cục cảnh sát ghi chép khẩu cung lại bị phạt một khoản tiền, Lâm Thực Phụng mới bắt đầu sợ. Người một nhà Bạch gia tựa như là hoàn toàn biến mất. Hoài thị lớn như thế, bà căn bản không biết nên tìm ở chỗ nào.

Trở lại nhà cũ, Lâm Thực Phụng nói chuyện này với Khương Nghiên Kỳ. Khương Nghiên Kỳ cũng bị hù dọa không nhẹ, nếu Khương Chấn Hải không quản nữa, ngày sau sống thế nào?

Khương Nghiên Kỳ không có cách nào, đành phải mang theo Lâm Thực Phụng đi Hoài thị. Mặc dù nhà họ Bạch đã chuyển ra ngoài, cửa hàng lẩu cũng bán cho người khác, nhưng Khương Nghiên Kỳ còn nhớ địa chỉ công ty Tần Uyên. Anh ấy chắc chắn biết rõ Khương Chấn Hải chạy đi đâu. Quyết định chủ ý, Khương Nghiên Kỳ liền dẫn Lâm Thực Phụng đi công ty Tần Uyên, nhưng mà cửa chính công ty cũng không vào được, hai người không có cách nào, chỉ nháo ở cửa công ty, kết quả gây chuyện chính là bị cảnh sát trực tiếp bắt đi.

Khương Nghiên Kỳ và Lâm Thực Phụng xem như triệt để tỉnh táo lại. Khương Chấn Hải đây là muốn đoạn tuyệt quan hệ. Lâm Thực Phụng và Khương Nghiên Kỳ bị nhốt vài ngày rồi được thả ra. Hiện thời không liên lạc được với Khương Chấn Hải, công ty Tần Uyên cũng không vào được, hai người phải về nhà cũ lần nữa. Một đường trở về, Lâm Thực Phụng đều hùng hùng hổ hổ với Khương Chấn Hải, nguyên rủa ông chết không từ tế, Khương Nghiên Kỳ nghe lại cảm thấy phiền lòng.

Khương Nghiên Kỳ càng rõ ràng tình huống trước mắt, Lâm Thực Phụng cho tới nay đều do Khương Chấn Hải phụ trách. Chú Ba và chú Tư bình thường rất ít quan tâm, Nếu Khương Chấn Hải cắt đứt liên lạc rồi, Chú Ba và chú Tư càng không có khả năng chia tay giúp đỡ họ. Khương Nghiên Kỳ được Lâm Thực Phụng một tay nuôi lớn, cô hiện cũng trưởng thành, Chú Ba và chú Tư nhất định giao Lâm Thực Phụng cho cô. Lúc trước có Khương Chấn Hải tiếp tế hàng tháng còn tốt. Nhưng bây giờ, Lâm Thực Phụng không có thu nhập, cô lại tay không thể xách vai không thể khiêng, cơ bản cũng là một phế nhân, hơn nữa còn phải kiếm sống. Khương Nghiên Kỳ suy nghĩ một chút đã cảm thấy đau đầu, cho nên khi hai người trở lại nhà cũ, Khương Nghiên Kỳ lặng lẽ cầm tiền Lâm Thực Phụng để dành, đi sang tỉnh ngoài, đi không lâu thì triệt để cắt liên lạc với Lâm Thực Phụng.

Lâm Thực Phụng bởi vì liên tiếp bị kích thích, cả người như tan vỡ, mỗi ngày điên điên khùng khùng, hùng hùng hổ hổ. Hai đứa con trong nhà vốn cũng

không mặc kệ bà, nhưng hiện thời bà điên khùng thế thì càng tránh như rắn rết. Hơn nữa tính tình bà, họ đều rõ ràng, cũng sợ bà quẩn lầy, nên học Khương Chấn Hải, đi thị trấn mua nhà, không muốn hồi đến chết sống của bà nữa.

Còn Khương Nghiên Kỳ, cô trời sinh hết ăn lại nằm, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, cầm tiền ra ngoài, làm việc này không thích hợp, việc kia cũng không thích hợp. Về sau tiền hết, cô không có cách nào, đành đi làm tiểu thư (làm gái), kiếm tiền vừa thoải mái vừa nhanh chóng.

Có một lần cô bị một ông chủ béo nục béo nịch mang đến khách sạn mướn phòng. Trong lúc vô tình đi qua một quảng trường, trên quảng trường có màn hình LCD lớn đang đưa tin dạ tiệc rầm rộ nổi tiếng nào đó. Ánh mắt cô nhìn thấy, vừa đúng lúc Tần Uyên và Bạch Hiểu Y tay trong tay đứng trên thảm đỏ, được người khác chụp hình và chiêm ngưỡng, cô ấy một thân phục trang đẹp đẽ, người đàn ông bên cạnh soái khí lại anh tuấn, phóng viên ào ào tán thưởng.

Khương Nghiên Kỳ phục hồi tinh thần, nhìn mình quần áo, mỹ phẩm giá rẻ, nhìn lại người ngồi bên cạnh, tai to mặt lớn, một đôi tay bẩn đưa lên người mình sờ loạn, trong lòng thật đúng là ừy khuất nói không nên lời.

Vì cái gì, trên người đều chảy dòng máu giống nhau, Bạch Hiểu Y so với cô sống tốt như vậy, vì cái gì người đàn ông của cô ấy có thể anh tuấn tiêu sái như vậy. Còn cô lại mỗi ngày không thể không tiếp nhận đám đàn ông bẩn thỉu tàn phá? Vì cái gì cô ấy có thể trở thành một phu nhân người người ngưỡng mộ còn cô lại dè dặt như thế, mỗi ngày còn phải chịu người khác nhìn chằm chằm, kêu đánh kêu mắng?

Khương Nghiên Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy ừy khuất, lúc này bùng bật khóc lớn. Người đàn ông ngồi bên cạnh lúc đầu còn nói vài câu an ủi. Về sau phiền lòng, cú đấm bập tai trực tiếp chào hỏi lên người cô. Ông ta dùng tiền để hưởng lạc, không phải để xem cô khóc sụt sùi đến phát sốt ruột.

Vì bị người đó hạ thủ độc ác, miệng Khương Nghiên Kỳ bị đánh lệch không nói, xương bảp chân cũng bị nứt, ở bệnh viện rất lâu, số tiền kiếm được cũng đều tiêu hết. Hơn nữa bởi vì dung mạo coi như bị hủy, cô muốn làm nghề nghiệp trước kia cũng không thể. Vì nuôi sống mình, cô không thể không cúi đầu làm những việc mình đã từng xem thường để sống.

Kể từ lúc Khương Chấn Hải và Khương gia bên kia cắt liên lạc, Bạch Hiểu Y cũng không muốn đi để ý người Khương gia kia sống như thế nào, mỗi ngày đều thật vui vẻ sống của mình.

Bụng cô chậm rãi to lên, không thể đến công ty, chỉ có thể ở nhà dưỡng thai, còn Tần Uyên cũng mỗi ngày về sớm một chút bồi cô.

Hôm nay hai người cùng nhau ngồi trên sofa xem video Tần Uyên cầu hôn. Bạch Hiểu Y cả người dựa vào trên người anh, nhìn Tần Uyên trong video, cô thỉnh thoảng cười nói: "Nhìn anh ngốc kia."

Tần Uyên lại không lên tiếng, hôn đỉnh đầu cô một cái, vuốt tay sờ sờ trên bụng cô.

Lúc Tần Uyên ôm cô, thích nhất sờ bụng.

tên tiểu tử này thật sự không phải lo, những người khác mang thai nôn đến trời đen kịt, còn Bạch Hiểu Y ngược lại không nôn nghén, không chỉ như thế, khẩu vị trở nên rất tốt, từ lúc mang thai đến giờ, cô đã béo thêm một vòng.

Một lúc, cô vừa mới ăn xong một gói bánh quy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn Tần Uyên, mắt to ướt át sít sao nhìn anh, "Em dựa vào anh thế này, anh có cảm thấy nặng không?"

Anh cúi đầu hôn một cái, "Không nặng."

Bạch Hiểu Y cắn cắn môi lại nói: "Em béo nhiều thế, anh có cảm thấy em rất khó coi không?"

"Đẹp mắt."

"..."

Tay đang mò trên bụng đã xoa đến ngực cô vuốt vuốt lại nói: "Chỗ này cũng lớn hơn."

Bạch Hiểu Y vỗ một cái lên tay anh, sắc giọng: "Lần trước không phải nói là không để ý ngực lớn ngực nhỏ sao? Thực tế là anh cũng thích ngực lớn đi?"

Tần Uyên khoe miệng cong cong, trong mắt tràn đầy sủng ái, "Ờ trên người em, lớn nhỏ đều thích."

Bạch Hiểu Y cố làm ra vẻ khinh thường hừ một tiếng, trong lòng lại thật cao hứng, vừa cao hứng cô liền nhịn không được làm nũng nói: "Tần Uyên, em muốn sinh cho anh thật nhiều con."

Tần Uyên ngẩn người, lập tức cười nói: "Một là đủ rồi."

"Không cần, em muốn sinh một đồng..." Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Sinh một đồng Tiểu Uyên Uyên."

"Anh muốn tiểu Y Y."

Bạch Hiểu Y phì một tiếng cười ra, chọc chọc mặt anh, "Sao lại thích con gái a?"

"Em sinh đều thích."

"Mới không tin đâu."

"Không tin thì sinh thử đi."

"Chao ôi chao ôi chao ôi, anh muốn nói thì cứ nói, sao lại cần em?"

"Đã lâu không hôn, hôn một cái."

"Trời ơi, anh nhẹ một chút, đây là khẩu phần lương thực của cục cưng! Đừng cắn hỏng."

"..."

"Ai nha anh đủ, đừng cắn nữa!"

"..."

"Tần Uyên, tên khốn kiếp này, đứng lên cho em, a a a, ngứa quá a, tên khốn kiếp, khốn kiếp, chán ghét anh!"

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Cục Cưng

Lúc mang thai tiểu Quyển Quyển, cả người Bạch Hiểu Y đều béo thêm một vòng lớn, cô vốn lo lắng một thân thịt béo khó giảm cân. Không ngờ tiểu Quyển Quyển chưa được sáu tháng đáng người cô đã khôi phục không khác trước. Hơn nữa, bởi vì ở nuôi con bằng sữa mẹ, ngực cô so với trước kia tăng một cup, mặc y phục hơi bó, dáng người nhìn qua rất nóng bỏng. Tiểu *≈Vân≈* vui *≈mừng≈* nói.

Hôm nay là hôn lễ của Dương Tĩnh, Bạch Hiểu Y là khuê mật tốt, đương nhiên phải tham gia. Cô cố ý chọn một bộ váy liền áo hơi bảo thủ một chút, Với dáng người hiện tại, đích xác không thích hợp mặc y phục quá mức chói mắt, hôn lễ của khuê mật, cô đương nhiên không thể tới đoạt hào quang.

Bạch Hiểu Y ở trước gương sửa sang xong liền chuẩn bị ra cửa, quay người lại liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn thẳng tắp đứng ở cửa. Đột nhiên nhìn thấy anh, Bạch Hiểu Y sợ hết hồn, vừa vỗ ngực vừa sảng giọng: "Sao không gọi một tiếng? Thật là quá dọa người."

Tần Uyên biết cô không thích màu sắc quá tối, cho nên sau khi kết hôn trong tủ cũng treo thêm một chút y phục màu sáng. Lúc này anh mặc một bộ áo tay ngắn màu trắng, cũng mặc quần dài màu nhạt. Nếu như trên người anh không có khí tràng cấp trên uy nghiêm, anh nhìn qua còn thật sự giống sinh viên đại học.

Ánh mắt của anh ở trên người cô ngắm nhìn một lát, cũng không nói, trực tiếp từ cửa đi tới ôm cô vào trong ngực. Bạch Hiểu Y hiện đã quen tính tình anh có chút dính người, lúc này vỗ vỗ vai anh bảo: "Một mình anh có thể chiếu cố tốt tiểu Quyển Quyển sao?"

Anh gật gật đầu ở trên vai cô.

cha mẹ Tần Uyên và cha mẹ Bạch Hiểu Y kết bạn ra nước ngoài du lịch, không có cách nào giúp cô trông trẻ. Hôn lễ của Dương Tĩnh lại không thể không tham gia. Không có biện pháp, chỉ đành để Tần Uyên nghỉ một ngày ở nhà trông con.

Kỳ thật trước khi sinh con, hai người đã tham gia huấn luyện chuẩn bị làm cha mẹ, Tần Uyên lúc không có việc gì cũng sẽ giúp cô cho con bú sữa, thay tã. Nghĩ tới trông con một ngày là có thể đảm nhiệm, Bạch Hiểu Y cũng không có quá lo lắng.

Bạch Hiểu Y nâng cổ tay nhìn đồng hồ tay một chút, lại nói: "Được rồi, thời gian không còn sớm, em đi xem tiểu Quyển Quyển một chút rồi đi."

Tần Uyên cũng không dính cô, chậm rãi buông cô ra, Bạch Hiểu Y từ trong ngực Tần Uyên trực tiếp đi tới phòng trẻ. Giữa phòng đặt một cái giường trẻ con, Bạch Hiểu Y cẩn thận đi tới, thấy vật nhỏ nằm ở trong giường đang mở to mắt, vẻ mặt tò mò nhìn trần nhà. Bạch Hiểu Y thò đầu vào, ánh mắt tò mò lập tức rơi trên mặt cô, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, miệng nhỏ chậm rãi mở ra ha ha cười rộ lên.

Tiểu bảo bôi một đầu tóc quăn, khuôn mặt đầy thịt trắng nõn nà, khám một đôi mắt to sáng ngời đen nhánh. Lúc cười rộ lên, trong hai mắt tựa kim cương sáng chói.

Bạch Hiểu Y nhìn bé tươi cười chỉ cảm thấy lòng sắp tan ra, vội vươn tay bế lên ôm, ôn nhu nói: "Tiểu Quyển Quyển tinh dậy cũng không khóc, sao lại

ngoan ngoan thế?"

đôi tay bé ôm vai cô, cái đầu nhỏ dựa vào mặt cô, ê a nói chuyện. Bạch Hiểu Y mặc dù không hiểu, nhưng biết tiểu tử bày tỏ với cô, lập tức hôn lên mặt bé một cái.

Bạch Hiểu Y ôm bé đi ra, vừa lúc gặp Tần Uyên ở cửa, nhìn thấy tiểu Quyển Quyển đã tỉnh, anh vội vàng đưa hai tay ra nói với cô: "Đưa cho anh, em đi đi."

Bạch Hiểu Y đưa bé ra, tiểu tử vốn đang ngây ngốc trong lòng mẹ thật ngoan, này một lát đã bị đưa vào ngực ba ba, có lẽ cảm nhận thân thể này không mềm mại giống mẹ, bé vội vàng mở hai tay với Bạch Hiểu Y, miệng phát ra tiếng ô ô ô, giống như lưu luyến không rời.

Tiểu bảo bối đáng yêu như thế, Bạch Hiểu Y cũng rất luyến tiếc. Nhưng thời gian không còn sớm, cô cũng đành phải nhịn đau tạm biệt bé. Cũng không biết có phải làm mẹ đều như vậy hay không, mỗi lần muốn ra cửa đều phải chuẩn bị tâm lý một phen, mới có thể cam lòng rời đi.

sau khi Bạch Hiểu Y rời khỏi, tiểu tử đưa tay ra cửa ô ô ô rất lâu, cũng không thấy mẹ trở về, mới xoay đầu lại, mắt to sáng rực nhìn cha, giống như là hỏi thăm.

Tần Uyên giúp bé lau sạch nước miếng trên khóe miệng, thả mềm thanh âm dụ dỗ, "Được, hôm nay hai cha con chúng ta ở nhà, tạm thời đừng nhớ mẹ con."

Tiểu bảo bối mở to mắt không lên tiếng, chỉ ngây ngốc nhìn cha rất lâu, cũng không biết là tiếp nhận sự thật mẹ đã đi, hay đột nhiên cảm thấy món đồ chơi lớn trước mắt này cũng thật tốt. Bé đột nhiên khanh khách cười, bàn tay nhỏ bé ôm mặt cha, há miệng ra liến căn mặt anh một cái.

Tiểu tử mặc dù đã bắt đầu mọc răng, nhưng cắn cũng không đau, nhưng bị bôi đầy mặt nước miếng, Tần Uyên thích sạch sẽ lập tức nhíu mày, ánh mắt trầm trầm nhìn chăm chăm bé, "An phận chút, đừng quấy rối!"

Nhưng anh cảnh cũng không có bất kỳ tác dụng nào, miệng buông ra, lại quơ bàn tay nhỏ bé chụp thẳng lên mặt anh, vừa vỗ vừa ê a quang quác, không biết đang nói cái gì, giống như đánh cha bé là cực kỳ khoái trá.

Tần Uyên: "..."

Tần Uyên biết tiểu tử rõ này tính lực tràn đầy, dứt sữa xong liền trực tiếp để bé trên thảm trải sàn, cho bò qua bò lại. Anh tự cảm văn kiện lên xem, dù sao dư quang khỏe mắt vẫn thỉnh thoảng hướng đến vật nhỏ kia quét một vòng, xem bé sắp ngã thì đỡ một cái.

Lúc anh tiếp điện thoại, là công ty nước ngoài gọi tới, muốn truyền một văn kiện quan trọng cho anh, Tần Uyên cúp điện thoại, trực tiếp ôm vật nhỏ lên lầu, đăng nhập tài khoản, chuẩn bị nhận văn kiện.

Tiểu Quyển Quyển vừa mới chơi ở phía dưới rất tốt, đột nhiên bị ôm đi, bé có chút không vui, rầm rì kêu nửa ngày cũng không ai để ý, bé dứt khoát đưa bàn tay nhỏ ra vỗ vỗ, vẫn không có phản ứng, lại đem bàn tay nhỏ hướng tới máy vi tính bên cạnh vỗ vỗ, cuối cùng cũng được cha chú ý. Bàn tay anh bắt lấy hai tay bé, thanh âm lộ ra cảnh cáo, "Đừng quấy rối!"

Tiểu tử lại bất mãn, hừm hừ kêu không ngừng, Tần Uyên cũng không để ý, thấy cửa sổ truyền văn kiện xuất hiện, anh lập tức tiếp nhận.

Đã truyền được một nửa, anh đột nhiên ý thức được vật nhỏ trong ngực không đúng, đang muốn ôm bé ra, nhưng mà bé đã oa một tiếng ới ra bàn phím, máy tính đang nhận văn kiện được một nửa, xoạt một tiếng tối om.

Nhìn màn hình đen xì, nội tâm Tần Uyên sụp đổ.

Nhưng anh còn chưa kịp tan vỡ, phải vội vàng dùng khăn nhỏ giúp bé lau sạch sữa vừa phun ra. Tiểu tử này một chút cũng không biết mình đã làm chuyện xấu gì, nằm ở trong ngực cha vui mừng, hai cái chân béo vù vù đá không ngừng, đôi bàn tay nheo nheo mặt cha, nheo nheo miệng, lại bóp mũi, càng bóp càng cao hứng, cười đến có bao nhiêu khoan khoái.

Lau sạch sẽ cho bé rồi, cả khuôn mặt Tần Uyên đều đen xì, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm cục thịt nhỏ trong ngực lúc này "nhìn có chút hả hê", giọng nói nghiêm túc lại ngưng trọng, "Con đến đến để đòi nợ cha sao?"

Có lẽ ý thức được cha thực tức giận, tươi cười trên mặt tiểu tử cũng chậm chậm thu vào, mắt to trong nháy mắt nhìn chăm chăm vào người trước mặt, miệng nhỏ móp méo, mang theo ủy khuất.

Nhìn bộ dáng nhỏ này, Tần Uyên có chút buồn cười, nhưng bé vừa mới làm chuyện xấu, anh như cũ hắc trầm mặt bảo: "Như thế nào? Làm sai vẫn không thể để người khác nói? Cho rằng con khóc một cái cha đã mềm lòng không phạt con? Thối xấu này là học theo mẹ con à?"

con mắt Tiểu tử nháy vài cái, trong đôi mắt to lập tức nổi lên bao nhiêu nước, miệng méo càng ngày càng lợi hại, mắt thấy sắp khóc lên.

Tần Uyên vừa thấy bộ dáng này, lập tức mềm lòng, gấp rút ôm bé lên, vừa dịu dàng vỗ lưng, vừa ôn nhu dỗ dành: "Ngoan, không mắng con, ba ba dẫn con đi ra vườn sau chơi, chúng ta cùng đi xem bướm bướm được không?"

Cũng không biết có phải là giọng anh ôn nhu có tác dụng hay không, tiểu tử kia rõ ràng đang muốn khóc, khuôn mặt nhỏ đã bình tĩnh lại, thân thể nằm yên trong ngực, ê a nói một đồng lời, giống như đang đáp lại.

Đi dạo trong vườn chốc lát, tiểu tử đã ngủ thiếp đi, Tần Uyên đem giường nhỏ chuyển đến thư phòng, cẩn thận để bé xuống giường. Nhìn bé ngủ say, nhất thời anh không bỏ được, ngồi xỏm ở bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm gương mặt non nớt, mặt mày rất giống anh, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ giống Bạch Hiểu Y.

Đây chính đứa bé cô sinh cho anh, là đứa bé mang dòng máu của anh, là kết tinh tình yêu của họ.

Tần Uyên chỉ cảm thấy lòng mềm đến rối tinh rối mù, ngón tay nhịn không được vuốt vuốt mặt bé, cũng không biết có phải ngón tay anh quá thô cứng hay không, tiểu tử cau mày lại. Tần Uyên thấy thế, vội vàng rút tay về, thật sợ vết chai trên tay làm đau bé.

Cứ như vậy nhìn chốc lát anh mới đứng dậy đi đến bên bàn, tiểu gia hỏa kia để lại cho anh một đồng tan hoang như thế, chờ anh thu thập.

Anh liên tục sửa máy tính đến chiều, Tần Uyên nghe dưới lầu truyền tới tiếng mở cửa mới phản ứng lại. Hóa ra thời gian đã qua rất lâu, anh thăm dò nhìn thoáng qua đứa bé trong giường, tiểu tử vẫn ngủ say sưa.

Đang chuẩn bị đứng dậy đi xem có phải Bạch Hiểu Y trở về hay không, cửa thư phòng liền bị người từ bên ngoài đẩy ra, Bạch Hiểu Y đi vào, trước nhìn em bé trên giường một cái, thấy tiểu tử vẫn ngủ, cô vội nhẹ bước chân đi tới, ôn nhu hỏi thăm: "Ngủ lâu chưa?"

"Từ giữa trưa."

"Vậy hôm nay ngủ rất nhiều." Dừng một chút lại hỏi: "Có khóc hay không?"

"Không có."

Bạch Hiểu Y gật gật đầu, nhìn người nào đó vui đầu trước mấy vi tính, cô đi nửa ngày như thế kỳ thật cũng rất nhớ hai cha con. Đứa nhỏ đang ngủ, cô liền đi đến chỗ đứa lớn, trực tiếp ngồi xuống đùi anh, đang muốn hôn một cái, người nào đó lại nhú nhú mày bảo: "Anh đang bận."

"..." Nghe thế, nhiệt tình của Bạch Hiểu Y nháy mắt bị dập tắt, cô gật gật đầu, "Được được được, vậy anh cứ bận rộn đi."

Đang muốn đứng lên khỏi lòng anh, Tần Uyên lại ấn cô không cho động dậy, Bạch Hiểu Y nhẩn mày nhìn anh, thấy anh vẻ mặt đương nhiên đáp: "Nếu đã ngồi, thì ngồi thêm chốc lát đi."

"..." Thật sự là không chịu nổi tính tình người nào đó.

tính tình Tần Uyên không tự nhiên cô cũng đã quen, một lát lại vòng hai tay lên cổ anh, hôn một cái lên khóe miệng của anh nói: "Anh vất vả."

bàn tay Tần Uyên vòng trên eo cô, chôn ở cổ cô cô hít hà rồi nói: "Không vất vả."

"..."

Vốn là Tần Uyên đang chôn trên vai cô mề nheo, nhưng cọ cọ anh lại bắt đầu dày đặc liên tục hôn lên cổ và cằm cô. Bạch Hiểu Y cảm giác hô hấp của anh bắt đầu nặng, vội đẩy đẩy anh: "Đừng làm rộn, cục cưng còn ở bên cạnh!"

Tần Uyên tựa như không nghe thấy cô nói, trực tiếp kéo y phục trên vai cô xuống, hôn lên, Bạch Hiểu Y thấy thế cũng nóng nảy, gấp rút vỗ vai anh nói: "Anh đừng như vậy a, nếu không lúc cho cục cưng ăn em lại phải đi rửa một lần."

Nghe nói thế, Tần Uyên tựa như là bị chọc, ở trên người cô cắn liền mấy cái, Bạch Hiểu Y bị đau hô ra tiếng, duỗi tay đánh anh, "Anh làm cái gì a? Đau quá!"

Tần Uyên mới từ ngực cô ngẩng mặt lên, ánh mắt hung hăng trừng cô, bên khóe miệng còn lưu lại chút sữa màu trắng, bộ dáng nhìn có chút tức cười.

Tần Uyên tức giận là có nguyên nhân, đơn giản là vì tiểu tử thối kia lúc nào cũng ghét bỏ anh. Anh vừa hôn cô xong, mặc kệ Bạch Hiểu Y cho bú thế nào bé đều không ăn, nhất định phải rửa sạch hoàn toàn mới chịu mở miệng. Lúc này nghe cô nói như thế, Tần Uyên đương nhiên không thoải mái. Ai làm cha bị nhi tử ghét bỏ như thế cũng sẽ không dễ chịu, ghét bỏ anh coi như xong, hết lần này tới lần khác còn không có biện pháp nào với bé!

Bạch Hiểu Y nhìn bộ dáng anh thế kia không nhịn được cười, chọc chọc lên mặt anh, "Nhìn anh kia thật ngốc."

Tiếng nói vừa dứt, hài nhi trong giường đột nhiên kêu riu rít. Bạch Hiểu Y đoán là bảo bối đã tỉnh, vội vàng kéo quần áo đứng dậy đi tới, đã thấy tiểu bảo bối tỉnh rồi. Vốn là mặt đỏ lên chuẩn bị khóc, vừa nhìn thấy cô tới, lập tức dừng lại, cười rộ lên, lại quơ tay chân, giống như chào đón.

Bạch Hiểu Y vội vàng ôm bé lên, giúp bé xoa xoa mồ hôi trán, "Tiểu Quyền Quyền nóng sao?"

Tiểu Quyền Quyền mới vừa tỉnh lại, còn chút mê mang, lúc này nằm ở trong ngực mềm mại của mẹ, lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Tiểu Quyền Quyền thích vận động lại thích ngủ, Bạch Hiểu Y đương nhiên rõ ràng, một lát thấy bé như muốn ngủ thiếp đi, liền ôm lên ôn nhu hát một khúc hát ru.

Vốn dĩ Tần Uyên bởi vì nhớ tới mình bị con ghét bỏ, đang còn mất hứng, một lát lại bị cô ném xuống đi đồ vật nhỏ kia, Tần Uyên quả thực rất thất lạc.

Nhưng nhìn cô ôm con của bọn họ, nghe cô nhỏ giọng hát ru, tâm anh tựa như đột nhiên được chất đầy. Ngọt ngào tràn đầy trong lòng, hết thấy tâm tình căng thẳng trong nháy mắt biến mất hầu như không còn, ngay cả hô hấp cũng vô thức chậm lại, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm vỡ giờ phút tốt đẹp này.

Ngoài cửa sổ trời chiếu mang theo ánh sáng ấm áp tan ra bao trùm hai mẹ con. Loại ấm áp nhu hòa đó trong nháy mắt lấp đầy thư phòng trống trải. Tâm anh bỗng chốc như mềm mại lên lại bỗng chốc cứng rắn lên, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn lo, chỉ muốn yên tĩnh nhìn họ như thế, hy vọng thời gian dừng lại, cho dù để anh ngồi cả đời anh cũng nguyện ý.

Có cô, có con của bọn họ, đây chính là cuộc sống anh muốn.

Anh thật hết sức hạnh phúc.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.